DİLAN DURMAZ

Üzüm Buğusu

İHANET

Sene 1992, ülke geçirdiği zor dönemin izlerini hâlâ taşıyorken henüz yoluna girmiş bir düzen yoktur. Bu düzensizliğin içerisinde aynı evde doğup büyümüş olan Firuze ve Ecevit birbirlerinin tek ve en sevdiği oyun arkadaşıdır. Yetişkinlerin kavgalarının ötesinde, boya kalemleri ve oyunlarıyla büyüyen iki çocuğun doğarken beraber yazılan kaderleri bir doğum gününde sert bir silgiyle silinir ve hiç var olmamış gibi birbirlerinden koparlar.

1992'nin 16 Kasım'ında siyasetin ünlü ismi Atilla Akın'ın biricik kızı Firuze Akın için doğum günü partisi düzenlenir. Partide işlenen cinayet suçluları masum, masumları suçlu yapar.

Firuze Akın'la aynı gün doğan oyun arkadaşı Ali Ecevit Tarhan onuncu yaş gününe girdiğinde omzunda apolet misali taşıdığı bir cinayet suçu vardır artık.

~~İyi çocuk, kötü çocuk.~~

Çiz üstünü.

Suçlu çocuk, masum çocuk.

THQ
0269646
ZGS

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

ISBN: 978-625-8733-71-6
9 786258 733716
www.indigokitap.com
indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

Ankara Üniversiteli Ali Ecevit.
Leyla Tarhan'ın biricik oğlu.
Hiç Ankara Üniversiteli
olmayacak Ali Ecevit ve Leyla
Tarhan'ın pek doyamadığı
biricik oğlu.

DİLAN DURMAZ

ÜZÜM BUĞUSU

İHANET

NDİGO KİTAP

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Üzüm Buğusu *-ihanet-*

DİLAN DURMAZ

Baskı: Ocak 2026
ISBN: 978-625-8733-71-6
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2026, Dilan Durmaz
Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıma Hazırlayan: Seda Durdu
Editör: Yaren Kılıç
Son Okuma: Nur Sarıoğlu
Kapak Tasarımı: Feyza Köse
Gazete Tasarımı: Sıla Yılmaz

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbulTel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1
İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

DİLAN DURMAZ

ÜZÜM BUĞUSU

İHANET

NDİGO KİTAP

Ninova

Anneciğim,

bu kitap sana ve bana vermek için fedakârlık yaptığın her şeye.

Bu hikâyedeki bütün kurum, kuruluş, olay ve şahıslar tamamen hayal ürünü olup gerçeği yansıtmamaktadır.

Kötülerin kaybetmesi, iyilerin kazanması mıdır?

GİRİŞ

16 KASIM 1992,
ANKARA.

Doğumları kadınlar, ölümleri erkekler başlatır.

Bir kadın katil doğurabilir, bir adam katil yaratabilir, bir çocuk katil olabilir.

Takvim yaprakları 15 Kasım'dan 16 Kasım'a yırtıldı, parti başladı, doğumlar kutlandı, ölümler doğdu.

Hicret 1992.

Kasım 16. Pazartesi. Gün 321. Kalan 45.

Dikkat! Banka ve Sigorta muameleleri vergi ödemelerinin son günü.

Çiz üstünü.

Ali Ecevit Tarhan'ın doğum günü.

İki kez çiz üstünü.

Firuze Akın'ın doğum günü.

Bir kadın bir çocuk doğurabilir, bir adam o çocuğu büyütebilir, bir aile o çocuğu yok edebilir.

Pikabın üzerinde raks eden plağın sahibi gözlerini yumdu ve elindeki ince şampanya kadehini kaldırdı. "Tam burası," dedi mest olmuş bir sesle. İnce, sivri çenesi öne doğru uzadı. "Tam burası beni ikna etti. Tam bu kısımda karar verdim Firuze'nin ismine. Kızım olunca adı Firuze olacak, dedim. Oldu! Hâlâ aynı tadı alıyorum tam burayı dinlerken. İnanılmaz! Muazzam!"

---

* 16.11.1992 tarihi, ÜB (Ülke Burada) gazetesine "Büyük Facia!" manşetiyle taşınmıştır.

Ninova

Yüzü, şarkının ona hissettirdikleriyle şekilden şekle girdi. Uzun boyu, dinç vücudunu çatı gibi kapatmış geniş omuzları, sert hatlarla şekillenmiş kare bir yüzü vardı. Kırklı yaşlarının başlarmdayken saçlarına beyazlar yeni yeni düşmeye başlıyordu ama heybetinin önüne geçecek bir ayrıntısı yoktu. Etrafındakiler onu izliyordu hayranlıkla. Siyah papyonuyla bir beyefendi gibi duruyor, çevresindeki herkesi kendine hayran bırakıyordu. Kızını seven bir baba, karısına âşık bir eş, dürüst bir siyasetçi.

Atilla Akın.

Aralanan gözleri küçük kızını aradı. "Firuze," diye seslendi nazik bir sesle. "Neredesin prensesim?"

Merdivenlerden koşarak iniyordu Firuze. Ona özel olarak dikilen kabarık elbisesinin eteklerinden tutmuş, küçük hediyesini sıkıca kavramış, koşturuyordu merdivenlerden. Babasını duydu ama babasma koşmadı. "Anne!" dedi mutfağa doğru. "Anne pastam geldi mi? Anne!"

Üzerindeki saten askılı yeşil elbise kıvrımlı bedenini sarmış, yeşil gözleriyle müthiş bir ahenk yakalamışken siyah topuklu ayakkabılarının üzerinde kapıya doğru döndü. "Firuze koşma!" dedi daha kızını görmeden. Biliyordu, koşturarak geliyordu. Birkaç adım yürüdü ve kızını gördüğü gibi eğildi. Kısa bir çarpışma yaşadılar, genç kadın kızını sıkıca tuttu.

Aylin Akın.

Eşi Atilla Akın'ın yanında güzelliği ve başarısıyla göz alıyor, konuşuluyor ve imreniliyordu. Onu bir hastane koridorunda doktor önlüğüyle görmekle bir davette ihtişamlı kıyafetlerle görmek arasında elle tutulur bir fark yoktu.

"Düşecektin Firuze," dedi sitemle ama çok geçmedi kızının ellerinden yakaladı ve onu bir tur döndürdü. Terziye tam üç kez diktirdiği bu elbise şimdi tam da içine sindiği gibiydi. "Çok güzel olmuşsun..." dedi hayranlıkla. Kendisinden aldığını bildiği göz rengi kızında çok daha koyu duruyor ve göze çarpıyordu.

"Pastam geldi mi?" dedi küçük kız.

"Geldi anneciğim. Tezgâhın üzerinde."

Firuze boyu yettiğince yükseldi ve pastaya baktı. Belki tamamını göremedi ama pastanın çikolatalı olduğuna artık emindi. "Anne!" dedi hayal kırıklığıyla. "Anne pastam meyveli olacaktı!" Ah, neredeyse ağlayacaktı. Dudakları titredi, gözleri saniyelere meydan okudu ve sulandı.

"Güzelim sen meyveli pasta sevmezsin ki."

"Anne Ecevit meyveli pasta severdi." Bu cümleler Firuze'den dehşetle dökülüyordu. "Anne... Anne ben size söyledi-"

"Sakın Firuze! Doğum gününde ağlayacak mısın?" Kızının ıslanmış kirpiklerini hızla sildi. "Bugün senin doğum günün. Tabii ki senin sevdiğin gibi çikolatalı yaptırdık pastayı."

"Bugün Ecevit'in de doğum günü ama!"

Aylin Akın kızının şımarıklık yaptığını düşündü. Elbette ki kızının istekleri onun için çok mühimdi ama kızı isteklerini kendi kriterlerine göre değil de başka insanların kriterlerine göre şekillendiriyorsa Aylin burada müdahale etmekten çekinmiyordu. Kızı pastayı çikolatalı seviyorsa o pasta çikolatalı olacaktı. "Ama bu senin doğum günü pastan Firuze. Sen çikolatalıdan başka yemezsin. Biliyorum ben. Çok istersen, elbette ki Ecevit'e de meyveli pasta alırız."

Firuze huysuzca kıpırdandı ellerinin arasında. "Hayır, geçen sene de aynı şeyi söyledin ama yapmadın!" dedi. Aylin Akın düşündü, böyle bir söz vermiş miydi? Belki. Yapmalı mıydı? Evet ama unutmuştu. Bu insanlık hali değil de neydi?

"Tamam, söz ben hemen söyleyeceğim bir meyveli pasta alsınlar. Onu da Ecevit'e üfletiriz olur mu?"

"Söz mü?"

Kızının hassas kalbiyle yere biraz daha çöktü Aylin Akın. Hayır, kızı şımarıklık yapmıyordu. Kızı, arkadaşı için fazlasıyla hassas düşünüyordu sadece. Sözünü tutacaktı.

"Söz bebeğim. Şimdi lütfen gülümse. Bugün senin doğum günün! Bugün dünyanın en önemli günü. Hadi baban sana seslendi, yanına gidelim. Misafirlerimiz..." Kızı avuçlarının arasından kayıp gitti.

"Sen git anne, ben hemen geleceğim."

"Hadi Firuze, lütfen kızı-"

Kız çocuğu mutfağın cam kapısına doğru koştu. Bugün tam yedi yaşına basıyordu. Yedi tane seneydi ki varlardı. Hatta Ecevit daha fazla. *Firuze ve Ecevit.* Bugün ikisi de doğmuştu. Bugün dünyanın en önemli günüydü. Koşarak çıktığı mutfağın arkasından annesi seslendi.

"Çabucak geliyorsun. Firuze beni oraya getirtme! Çabucak geliyorsun! Seni bekliyoruz."

Firuze ezbere bildiği yere doğru koşuyordu. Elbisesini değil, hediyesini tutuyordu sadece. Onların bahçesinde olan küçük bir evleri vardı Ecevitlerin. Babası evin her işiyle uğraşırdı, annesi altı aydan daha uzun bir süre önce ölmüştü, Ecevit ise... Firuze'nin bu hayatta en çok sevdiği arkadaşı... *Firuze ve Ecevit.* Birbirlerinin tek oyun arkadaşları. Müştemilatın kapısına varmadan ayakkabılarını giyen Ecevit'i gördü. "Ecevit!" diye seslendi coşkuyla.

Yeni yeni öğrenmeye başlamıştı bağcıklarını bağlamayı ama heyecanlanınca yapamıyordu küçük çocuk. Firuze'yi gördü, heyecanlandı ve bağlamadan ikişer ikişer indi. Üzerinde Firuze'nin abisine ait küçülmüş beyaz bir gömlek vardı. Ecevit'in en yeni elbisesiydi. Bugün doğum günleriydi ama bu güzel gömleği kesinlikle Firuze'nin doğum günü olduğu için giymişti.

Ali Ecevit Tarhan bugün tam on yaşına ayak basıyordu.

Jölesi yoktu, merdivenleri hızla inerken özenle taradığı saçları dağıldı ama umursamadı. Firuze'yle birbirlerine kavuştukları yerde kucaklaştılar. Büyükler gibi. Sarılıp doğum günlerini kutladılar. "Biliyor musun?" dedi Firuze. "Annem sana meyveli pasta almış." Ecevit'in mutlulukla parlayan gözleri çok sürmeden üstü kapatılmış bir ateş gibi söndü.

Firuze bazen ona küçük yalanlar söylerdi. Bu da onlardan biriydi. Çünkü geçen sene de tam bugün ona aynı şeyi söylemişti. Gece uykuya dalana kadar, sessizce meyveli pastasını beklemişti ama getiren olmamıştı. O hayal kırıklığını çocuk kalbi taze tutmamış ama solmuş haliyle barındırmıştı içinde. Bu sene ona meyveli pasta yapacak bir annesi yoktu. Babası gidip ilk fırsatta alacaktı ve akşam mumları üfletecekti ama yine de Ecevit bazen istiyordu ki Firuze'nin de pastası meyveli olsun.

"Seninki çikolatalı mı?"

"Babam öyle yaptırmış, unutmuş. Yoksa ben meyveli istemiştim."

"Yalancı! Sen çikolatalı pasta seversin."

"Hayır! Meyveli seviyorum artık."

"O nedenmiş?"

"Çünkü sen meyveli seviyorsun! O, nedenmiş."

Çocuklar kendi aralarında kıkır kıkır gülüştüler. Ecevit yine uzun uzun bu dünya üzerinde en çok sevdiği insana baktı. Evet. Bazı geceler uyumadan önce soruyordu kendine, Firuze'yi babasından çok sevdiğini düşünüyordu. Bu korkunçtu. Annesi ölmese bence bu dünyada en çok sevdiği kişi annesi olurdu, ikinciyse Firuze ama annesi ölmüştü. Babasını çok seviyordu ama işte bazı geceler... Firuze'yi daha çok sevdiğini düşünüyordu. Sonra kız kardeşi. Melike. Evet, ondan da çok seviyordu. Hem o henüz bir yıldır bile yokken Firuze çok yıldır vardı.

Firuze onun tek oyun arkadaşıydı.

"Bak," dedi ve hediyesini kotunun cebinden çıkardı. "Sana ne aldım."

Ah! Firuze'den önce davranmıştı. Firuze; Ecevit'in cebinden çıkan, siyah ipin ucunda sallanan, bir Kutupyıldızı'nın orta yerinde sabitlenmiş adını taşıyan taşa baktı. Bir yıldızın orta yerinde parlayan firuze taşı... Firuze'nin gözleri kocaman açıldı. Ona getirilen onlarca pahalı hediyenin yapamadığını yaptı bu küçük taş. Kalbini hızlandırdı, aklını kaçıracağı kadar sevindi.

Hızla kolyeyi aldı, neler neler söyleyecekti... Ne iltifatlar edecek, nasıl teşekkür edecekti... Bu hayatında aldığı en güzel hediyeydi ama izin verilmedi. Bağırışlar duydu çocuklar. Çocukları korkutacak bağırışlar. Firuze, "Abi!" diye bağırıp koşmasa Ecevit koşmazdı, yaşından büyük düşünürdü, aklı başında bir çocuktu. Hemen sıkıca elinden tutar, eve götürürdü Firuze'yi zarar görmesin diye ama eve götüremese de elinden tutmayı başardı.

El ele bağrışın olduğu yöne koştular, büyük bahçedeki havuzun dibinde abisi Bülent ve yan komşunun oğlu âdeta boğuşuyordu. Engel olacak hiçbir şey yapamadılar. Bülent gözü dönmüş bir halde avcunun içine aldığı çocuğu yerden yere vuruyordu. Çocuk ne Ecevit kadar küçük ne de Bülent kadar büyüktü. Hızlı ama sıska bir vücudu vardı.

Kapı komşuları Cumhuriyet savcısının tek oğlu, azılı düşmanının elinde ölüme sürükleniyordu. Çocuk doğruldu ama dik duramadı, Bülent son darbesini vurdu. Başını önce mermere geçirdi, ardından havuza doğru itti. Biri on sekiz, diğeri on altı yaşındaki iki genç, kendilerine göre fikirlerini savundular. Ölen on yedisine varamamış bir genç oldu.

Ali Ecevit Tarhan'ın, Firuze'nin elini bıraktığı pek görülmemişti ama babası Hüseyin Tarhan oğlunu hep öğütlerdi. *Gücünün yettiği kavgayı ayır, gözünün gördüğü haksızlığı engelle.* Ali Ecevit, havuzun birkaç adım ötesinde engelleyemediği kavganın sonucunu izliyordu. Kan, suyu ne kadar da hızlı bulandırıyordu.

16 Kasım 1992.

17 Kasım 1992, gazetelerin manşetleri donatıldı.

Ünlü siyasetçi Atilla Akın'ın evinde kan donduran cinayet!

Atılan çığlıklara gelen parti kalabalığı, feryatlar, figanlar, ağıtlar, kanla dolmuş havuz...

Ulusal Mutabakat Partisi Grup Başkanvekili Yardımcısı Atilla Akın'ın yedinci yaşına giren kızı için evinde düzenlediği büyük parti kan gölüne döndü. Partiye gelen misafirlerden Ankara Cumhuriyet Savcısı M.T.'nin oğlu Y.T. (16) olay yerinde can verdi.

Bülent Akın, korkuyla olay yerine ilk varan annesine koştu ve sinesine sığındı. Aylin Akın, oğlunu sıkıca tutarken bahçede mantar gibi türeyen kalabalığa karıştılar. Bülent'in başparmağı bir pusula oldu ama yanlışı gösterdi.

Çiz üstünü.

Masumu gösterdi.

Bir daha çiz üstünü.

Ali Ecevit Tarhan'ı gösterdi.

Cinayet zanlısının ise Atilla Akın'ın evinde çalışan hizmetlinin oğlu Ali Ecevit Tarhan olduğu öne sürüldü. O anlara şahit olan Bülent Akın ve Firuze Akın, cinayetin evdeki çalışanın oğlu tarafından işlendiğini doğruladı...

Suçlar ve cezalar.
Cezaları yalnızca suçlular mı çeker?
Suçlananlar ve cezalandırılanlar.
Tik tak.
Çocuklar ve yetişkinler.
Suçlular sadece yetişkinlerden mi çıkar?
Tik tak.
İyi polis, kötü polis!
Çiz üstünü.
İyi çocuk, kötü çocuk.
Çiz üstünü.
Suçlu çocuk, masum çocuk.

I

"beyaza imza atılmaz, safi kanun korumaz"

Günümüz,
16 KASIM 2010,
Ankara, Çankaya.

Zihnimin kuytu olmayan bir köşesinde, duyduğuma emin olduğum ama nereden olduğunu hatırlamadığım, üzerine de pek düşünmediğim bir söz var. *Yetenek çok zor bir şeyi kolaymış gibi yapmaktan ibarettir.* İşin doğrusu ben de öyle düşünüyorum, sanatçılar sanatını icra ederken en çok bir başkasının yapamadığı o eylemi böylesine kolay yapabilmeyi severler. Kendilerini kutsal hisseder, yaptıkları işin zorluğundan bahsetmezler. Sanat, zanaattan tam olarak burada ayrılır. Zanaatçı yaptığı işin zorluğundan bahsederken; sanatçı bu işin onun için ne kadar kolay, hatta onunla nasıl bir bütün olduğunu anlatır.

Ve sanatçılar, kendilerinin içinde olduğu bir durumdan bahsederken bile bir başkası gibi anlatmaya bayılırlardı. Bizzat benim gibi.

Elimdeki kılları sıkı fırçanın darbeleri henüz yaratacağı şekli saklıyordu. Sonuç benim zihnimdeydi, kâğıdın hâlâ haberi yoktu. Atölyenin camdan tavanı havanın habercisiydi. Kafamı kaldırdım ve gökyüzüne baktım. On altı kasımlar tam on sekiz yıldır yağmurluydu. Bulutların yası bitmemiş olmalı. *Senin bitti mi Firuze?* Son on altı kasımımda bile bitmeyecek, bıkmadan usanmadan ve pes etmeden yasımı tutacağım.

Matemlere biçilen süre üçtür. Çünkü matem demek, acıyı yaşamak, acıyla yatıp kalkmak demek. Üç günden fazlası, ölenden sonra kalanın zararınadır. Peki ölüsüz matemler? Mezarı bile olmayan matemlerin yası

* 16.11.2010 tarihi, ÜB (Ülke Burada) gazetesine "Milyonlar Konuştu!" manşetiyle taşınmıştır.

Ninova

kaç gün tutulur? *Çok gün.* Ölene kadar. Ölüsüz matemlerin son günü, bir mezar taşı dikildiği gündür.

On sekiz yıldır matemim sürüyor, son gününe çok var sanıyorum.

Bugün tuvalimi tersi yönüne çevirdim. Takvim yaprağını arkama aldım ama onun dönsem görebileceğim kadar yakınımda olduğunu bilmek yetiyor. Gözlerimi sıkıca yumdum, bastırdım, gözyaşlarımı gömdüm, soluklandım. Ölüsüz matemlere öyle her yerde ağlayamazdınız. Yargılanırdınız. Mezar taşınız yoktu en başta, somutluktan başka bir şey bilmeyen insanoğlu garipserdi gözyaşlarınızı.

Bugün takvim yaprağına bakmayacak, o tarihi görmeyecektim.

Gözlerimi açacak kuvveti henüz kendimde bulamamışken kapalı kapının arkasından gelen gürültüler doluştu içeri. İrkilerek açtım gözlerimi. Kapım hiddetle çalınıyordu. "Firuze," diyordu annem. "Burada olduğunu biliyorum, aç çabuk kapıyı!"

Birkaç saniye durdum, kendimi anneme hazırladım, ardından fırçamı uygun bir yere koydum ve ayaklandım. Uzun, uçlara doğru dalgalanan sarıya yakın kumral saçlarım bir başka fırçayla topluydu. Dört bir yandan bebek saçlarım fırlamış, her spontane yapılan topuz gibi başarılı olmuştu. Kapı kolunu indirdim ve gördüğümle indirmemeyi diledim. Defalarca kez. *On sekiz kez en az.*

Annemin elinde çikolatalı bir pasta, üzerinde yanmayan bir mum, kardeşimin elinde patlamamış bir konfeti ve gülen iki çift yüz... Her bir parçası çirkin olan bir resmin bütünü güzel olamazdı. Ben bunu savunurdum. Bütün parçayı kurtarmazdı, parça bütünü kurtarırdı. Ya da öldürürdü. Kimbilir...

Gözlerimi yeniden yumdum. Bu kez tümüyle acıyla değil, derin bir öfke de dağıttı içimi. Hiçbir şey söylemeyecek kadar çok şey söylemek istedim. "Bari bugün yapmasaydınız," dedim gözlerimi açarken. Onlara dünyanın en berbat insanları gibi baktım çekinmeden. Annemin bunu hissettiği her an olduğu gibi yüzü değişti, gözlerini devirdi ve kardeşime, "Patlatma onu," dedi sadece. Hiç beklemedim ve içeri girdim. Arkamdan girdiler ve kapıyı örttüler.

"Firuze," dedi annem. "Bugün senin doğum gün-"

"Değil!" dedim anında. Bu kavgayı nasıl her sene yapmayı sürdürebiliyorduk? Bu korkunç bir iradeydi. "Değil anne, değil."

Bugünü hiç abartısız ölüm günüm olarak betimleyebilirlerdi. Bunu kutlamak bile isteyebilirlerdi. Ben yemin ederim ki itiraz etmeden kabul ederdim. Çünkü bugüne doğum günü demek... Nefes alamadığımı hissettim. Sabahın ilk ışıklarından beri kaçtığım takvim yaprağı gözlerini dikmiş korkunç bir kibirle beni izliyordu.

"Sen ne dersen de, ne yaparsan yap yirmi beş sene önce bugün seni doğurdum ve ben hiç bıkmadan usanmadan bunu kutlayacağım. Beni anlıyor musun?"

O kibirli gözlere daha fazla direnemedim ve baktım. Takvim yaprağı 16 Kasım 2010'u gösteriyordu. Doğum günün kutlu olsun... *Senin mi Firuze?* Hayır, yalnızca onun. Benim bu dünya üzerindeki ilk ve son oyun arkadaşımın.

Kalbimde hissettiğim fiziksel acı doktor olan annemi endişelendirebilirdi ama ben ruhumdaki acıyı görsün ve seneye bana bunu yapmasın isterdim. Gözlerinin içine baktım. Gördü, görmemiş gibi yaptı. Ruhum, kendi ailemin gözünde çok uzun senelerdir bir hiçlikten ibaretti. Her sabah uyandığımda içine limon sıkılıp *chia* tohumu konulmuş bir bardak su içmeme özen gösteren annem, ruhumun kan kaybede kaybede ölüşünü gözlerini kırpmadan senelerce izledi.

Katil; eli kana alışmış, ilk cinayeti olmayan katiller ferini aldıkları gözü kapanışına kadar izlerlerdi.

"İnan ki doğmamış olmayı yeğlerdim. Benden bunu duymak hoşuna gidiyor galiba," dedim açıkça. İnci'nin sesiyle isyan ettiği nefesi duydum. En azından kardeşimi alıp gelmeseydi. Bu da oyunun bir parçası değil miydi gerçi? Belki onun hatırına böyle konuşmam sanıyordu. Yanılıyordu.

"Siz sanatçılar, ölüme ne çok yatkınsınız!" dedi hiddetle. Ne söylediğimi çok iyi biliyordu, sadece annem doktorluğun yanı sıra çok iyi bir tiyatro oyuncusuydu aynı zamanda geçmişte. "Ağzınıza yama yaparsınız, en olmadık zamanlarda iki süslü cümleyle ölümden bahsedersiniz. Çünkü ölümsüz olmak için ölmeniz gerekiyor ama yirmi beş yaşında bile olsanız bir aptal gibi ölümden bahsetmekten çekinmezsiniz. Çünkü sizin sanatınız bile unutulmamak için, çünkü si-"

"Anne neyden bahsediyorsun sen?" dedim içi boş bir sesle. "Ne diyorsun anne sen?" dedim bastırarak. Konuyu dağıtmak için yaptığı bir sahne

şovuydu bu. Romantizme yaklaşmıştı, ben tümüyle realist olarak karşısındaydım. Neyden bahsettiğimi beni yirmi beş yıl önce doğurduğunu bildiği kadar iyi biliyordu. Bu açıkça aptalı oynamaktı. Elindeki çikolatalı pastayı aldım ve masamın altında duran çöpe attım duraksamadan.

"Benim meyveli pasta sevdiğimi bilmeyecek kadar kendi içinizde yaşıyorsunuz artık bu hayatı. Senelerdir hem de."

"Sen çikolatalı sever-"

"Sev-mem anne!" dedim bastırarak, annem fark etmedi ama sesim titredi. "Çikolatalı pasta sevmem. Sen seversin. Senin amacın benim doğumumu kutlamak değil zaten, doğurduğun günü kutlamak. Lütfen git bir pasta al ve bunu kutla ama bana bunu yapma. Bugün önemli, evet. Doğduğum için değil, ilk resim sergimi açtığım için. Teşekkür ederim, bunu sonra kutlarız. Çok incesin. İnci, annemi de alıp gider misin lütfen?"

"Abla..." dedi ilk kez.

"Hadi ablacığım. Lütfen. Akşam sergide görüşürüz. Çalışmak istiyorum biraz, akşam benim için çok özel bir gün. Daha fazla annemin bencilce bunu kamçılamasına izin verme."

"Çok kırıcısın Firuze," diye konuştu annem.

"Kırmak, kırılmak gibi nahif duyguları hak eden bir aile değiliz biz anne. On altı kasımlar sana bunu hatırlatsın," dedim açıkça. Kötü insanlar belli aralıklarla kötü olduklarını hatırlamazlarsa, kötülüğü bu hayatın normali sanmaya başlarlardı. İyileri aptal gibi görmeye kalkışırlardı sonra. İyiliği absürtleştirirlerdi, kendilerini bu dünya üzerinde yaşayan en onurlu insanlar olarak tanımlarlardı. Kötülük, kötülüğü yapandan daha zehirli değildi. Olurdu ve biterdi. Kendini onurlu gösterecek kadar alçalmazdı.

Öfkeyle çenesi titredi. Ardından rengini aldığım gözleri açılıp kapandı. Bana artık eskisi gibi merhametli değillerdi. Aynaları gibi daima karşılarında duruyordum. Ben bir aynaydım. Aynasına baktı, çirkinliğine dayanamadı ve kapıya doğru adımladı. Hiçbir şey söylemez sanıyordum artık ama o cüret etti. "O çocuk yaşıyorsa bil ki seni çoktan unuttu ama sen hâlâ onun yasıyla öldürüyorsun doğduğun günü."

Kapı sertçe kapandı, gözlerim şiddetle takvim yaprağını buldu, bedenim aynı şiddetle titredi. O çocuk değil. *Ecevit.* Ali Ecevit. *Benim bu dünya üzerinde en çok sevdiğim oyun arkadaşım.* O çocuk yaşıyorsa... Kalbim

orta yerden çatladı sandım, çatladığı yerlere kan doldu; kan akmadı, kangren oldu. Hızla kolyemi tuttum, Kutupyıldızı'nın sivri uçlarını parmaklarıma batırdım. Bazen o kadar çok batırırdım ki parmak uçlarım kanlanırdı. Gözyaşlarım bir şart kipine doldu, takvim yaprağını izlerken akmaya başladı. Avuçiçlerimi gözlerime bastırdım, cam duvarlara yağmur damlaları, atölyemin zeminine gözyaşlarım çarpmaya başladı.

Gri gökyüzünün akıttığı gözyaşları şiddet kazanmış, beni atölyede bir şemsiye arama telaşesine düşürmüştü. Var mıdır, yok mudur, yoksa saçlarımı koruyarak nasıl ineceğim buradan diye telaşa sürüklenirken bahçe kapısının açıldığını ve siyah şemsiyesiyle babamın şahsi şoförünün bana doğru koştuğunu gördüm. Daha fazla arayışa girmeden aynadan son kez kendime baktım. Üzerimde yeşil, askılı, sol tarafında çok derin olmayan bir yırtmaç olan saten bir elbise ve ince bilekten bağlamalı beyaz bir topuklu ayakkabım ve minik bir çantam vardı. Bu gece davete katılan çoğu sosyetenin yanında belki görünmez olacaktım ama yarın manşetlerde elbisemin zarifliği konuşulacaktı. Bunları artık ezberleyecek kadar biliyordum. Üzerime önü kuşaklı beyaz uzun kabanımı aldım ve kapıyı açtım. Birbirimize uzaktan bir baş selamı verdik ve bir an önümde çok küçük bir açıyla eğildi. Bu, bu gece için emrime amade olduğunu gösteren bir işaretti. Kendini dışarıda bıraktı ve şemsiyeyi sadece bana tuttu. Yaşım biraz daha küçükken onlara şemsiyenin altına ikimizin de sığacağını söylerdim, bu eşitlik çabam son birkaç yıldır sonlanmıştı çünkü onlar için bile aslında doğrusu buydu. Dünya eşitliği alt ve üst tarafından şiddetle reddeden bir kazanın içinde kavruluyordu.

Merdivenleri indik, ayaklarıma yağmur damlaları sıçradı. Atölye bahçesinden çıktığımızda beni bekleyen arabayı gördüm. Babamın kapısının önünde duran bir başka adam daha vardı. Beni görür görmez arabanın kapısını açtı ve babam için şemsiyeyi havalandırdı. Mesela bu adamın tek görevi ben indiğimde babam için kapıyı açmaktı çünkü babam kendi kapısını kendisi açmaz ve kendi şemsiyesini tutmazdı. Bunları benim yapmama da izin vermezdi ve bunu tümüyle itibardan sayardı.

Önce parlak siyah ayakkabılarını gördüm, sonra takım elbisesini ve yüzünü. Aynı ifadeyle o da beni süzdü ve yüzü hayranlıkla mest oldu.

Anladım. Beni beğendi ama yüzündeki bu ifade abartıydı. Benim babam, annemden de iyi bir tiyatrocuydu ve elbette çoğu kişinin nezdinde oldukça iyi bir siyasetçiydi.

"Bu dünya üzerindeki en güzel varlıksın," dedi içli bir sesle. Dip dibe geldik, yüzüme dokundu ve alnımdan öptü.

"Annem duymasın."

"Annenin yanında da annene aynı şeyi söylüyorum."

"Yani bu bir yalan?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil, size ne hissettirdiğim önemli. Doğru ya da yanlış, hiç fark etmez."

Ellerimi önümde birbirine bastırdım ve sahte bir yalvarış geçti bedenimden. "Lütfen bugün siyasetçi gömleğini bırak ve sadece babam gibi ol yanımda," dedim. Hangi dilden konuştuğunu çok iyi biliyordum. Bu bahsettiği cümleyi yönettikleri halka da çok iyi bir şekilde uyguluyorlardı. Bilirdim.

"Pekâlâ, beyaz ayakkabı biraz kötü bir tercih olmuş. Annenin eli değseydi böyle olmazdı."

"Annem bugün o hakkını kaybetti," dedim açıkça. Bu cümle onu benden bir adım uzaklaştırdı ve bana uzaktan baktı. Gözü kolyemde takılı kaldı. Annem gibi doğum günü zırvalıklarına girmedi. Babam önünü çok iyi görebilen bir adamdı, çok iyi satranç oynardı. Kolyemi boynumdan çekip alma çabası seneler önce tükenmişti. Canımı alabileceğini ama yine de bu kolyeyi boynumdan alamayacağını biliyordu. Bunu onlara en çiğ şekilde göstermiştim ve bu kolye o günden sonra onlar için görünmez olmuştu.

Sanatçı olduğumu iddia eden ailem, bir o kadar sanattan uzaktı. Onlar derin düşünmezlerdi, onlara bir şeyi anlatmak için kafalarına vurarak, oldukça ham şekilde anlatmak lazımdı. Yapmıştım, anlamışlardı. Bu kolye ancak ölünce boynumdan çıkacaktı, bunu artık biliyorlardı.

Babamla sohbetimiz kısa sürdü ve tek bir işaretiyle iki kapı da açıldı. Sağ taraftan babam bindi, bu özellikle dikkat ettiği bir takıntıydı, sol taraftan ben bindim. Babam bu dünyaya solak gelseydi, kendini bildiği ilk vakit daha fazla kullandığı, yazı yazdığı elini sağ el yapmak için çalışırdı. Öylesine takıntılı bir adamdı. Çantamı aramızdaki boşluğa koydum ve "Makam aracıyla gitmemeliydik," dedim.

"Bunu stratejik olarak söyleyip sekreterimi mi eleştiriyorsun? Öyleyse düşüneceğim ama seçim vakti yaklaşmadı."

"Bunu tümüyle vicdani olarak düşünüyorum. Sen şu an Umap Grup Başkanvekili Atilla Akın mısın yoksa Firuze'nin babası Atilla mısın?"

"Firuze, ben her zaman Atilla Akın'ım," dedi tereddütsüzce. "Ayrıca Umap ne? Ulusal Mutabakat Partisi diyeceksin. Bunu anlamayacak kadar aptal değilsin. Ne çirkin bir söylem bu? Onların dilinden konuşma bana."

"Uzun uzadıya parti adını söylemek zorunda değilim."

"Zorundasın. Sen benim kızımsan zorundasın."

Senin kızın olmamayı yeğlerdim. Vakit ilk sergime bu kadar yakın olmasaydı babamla fazlasıyla kırıcı bir kavgaya tutuşacaktım. Ağır konuşacak, ağır sözler işitecektim ve o kavgaların sonunda biraz olsun gülümsemediğimi biliyordum. Bu gece somurtmak istemeyecek kadar bu geceye karşı derin bir heyecan duyuyordum. Uzun zamandır hissetmediğim bir heyecan hem de.

"Tartışmayacağım seninle," dedim ve başımı cama çevirdim. Hiçbir şey söylemedi ama onu öfkelendirdiğimi biliyordum. Bir yerden sonra bizim için kapatılan yollardan geçtik, bu sabaha kadar günlerce gidip geldiğim o yere vardık. Türkiye'nin en önemli sanat galerinden birinin içinde tablolarım vardı. Titredim. Gördüğüm kalabalık karşısında soğumuş ellerimi birbirine bastırdım ve titrek gözlerle arabayı çeken kameralara baktım. Onlarca gazeteci ve kameraman etrafımızı sarmıştı. Yağmur şiddetini azaltsa da hâlâ yağıyordu. Birer birer kapılar açıldı ve şemsiyelerin arasında birkaç adım atıldı. Annemi, abimi ve kardeşimi gördüm. Bizimle aynı anda inmiş olmalılardı. Babam kolunu bana uzattı ve girmemi bekledi. Yüzünde bir devlet otoritesiyle karşıya bakarak yürüyor, benim aksime gülümsemiyordu. Kapalı bir alana gidene kadar defalarca kez benim ve babamın adı söylendi. Sorular soruldu. Etrafımıza etten duvarlar örüldü ve kırmızı bir halının önünde mutlu aile pozu verdik. Uzun zaman sonra ilk kez tüm aile aynı fotoğraf karesinde yer aldı. Annemin ve babamın düşünceleri alındı, babama karşı siyasi sorulara girmeye yeltendiklerinde babam güler yüzünü kaybetti ve ikaz etti.

Sözü tümüyle bana bırakarak kırmızı halıyı benim kalacağım şekilde boşalttılar. Burada sergilenen her şey benimdi ama tüm bu şatafat ve ilgi

babamaydı çünkü bana karşı kurdukları cümleler bile bir yerden sonra siyasete kaydı. Sorular o yöne evrildi. Verebileceğim en kibar yanıtlarla bu anı sonlandırdım, son kez kameralara poz verdim ve adımlarım artık kendimi iyi hissedeceğim o yöne doğru ilerledi. Ailemin gelen misafirlerle ilgilendiğini biliyordum. Girişte insanlara göre en ihtişamlı duran ama en az vakit ayırdığım tablomla selamlaştım. Ben eserlerimle konuşurdum. Hatta ben bir tek onlarla konuşurdum, benim tek dostum onlardı.

Sağ alt köşede olan imzama bakarken o tablonun önünde olan adam ilk anda dikkatimi çekmedi. Onun dikkatini tek çeken şey ben oldum muhtemelen, biri adıyla seslendi ama sadece eliyle işaret verdi ve bana baktı. İsmi benim için çok büyük bir anlam ifade etmedi, tanıdık gelmedi ama ne zaman ki yüzüne baktım, simaya yabancı olmadığımı anladım.

Yeni Ufuklar Partisi Genel Başkanı, babamın kadim dostu olduğu düşünülen ama siyaset sahnesinde iki kişi ne kadar dost olabilirse o kadar yakın olan Osman Yiğit'in oğlu, Alparslan Yiğit'in ta kendisiydi. Hangi ülkede olduğunu hatırlamadığım ya da hiç merak etmediğim ama yurtdışında eğitim gördüğünü hatırladığım adamdı. Ülkeye mi dönmüştü?

"Firuze," dedi korkunç bir hayranlıkla. Bu hayranlık benim adımlarımı çürüttü ve tabloma yaklaşmadım. Alparslan Yiğit bana doğru geldi. Uzun boyu, takım elbisesiyle bu ülkenin ileride siyaset sahnesinde göreceği bir isimdi. Bunu görebiliyordum. Sırf bu yüzden kameraların bu denli çok olduğu bir yerde kendisiyle çok fazla gözükmek istemezdim ama yine de nezaketen elimi uzattım.

"Merhaba," dedim. Elim sıkılmak için uzatılmıştı ama zarifçe kavradı ve dudaklarına yaklaştırdı. Dudaklarını elime bastırdığında yüz ifademin değişmemesi için koca bir savaş verdim. Bir yabancının teması nasıl ve kim olursa olsun, tipinden ve karizmasından bağımsız beni rahatsız ederdi. Etti.

"Muazzam," dedi başını iki yana sallayarak. Elimi bırakmadı. "Muazzam. Aklımı kaçıracağım senin ve yaptıkların karşısında."

"Çok incesin, teşekkür ederim."

Elimi hâlâ bırakmamıştı. "Hayır hayır, bu gece kimseye teşekkür etme. Bu gece teşekkür edilecek tek kişi sensin, sakın kimseye teşekkür etme."

Elimi çantamdan bir şey alacakmış gibi çektiğimde hızla konuştum. "Gezme fırsatın oldu mu?"

"Sanatçıyı bekledim," dedi. Bu adamla denk gelişlerimiz arasına uzun seneler giriyordu ama yine de bu tavrı zerre değişmiyordu. Aklımı kaçıracaktım.

"Çok isterdim ama misafirlerimle ilgilenmeliyim."

"Bence buradaki hiç kimse Amerika'dan kalkıp gelmemiştir, Firuze."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, ne söyleyeceğimi şaşırdım. Muhtemeldir ki yalandı. Buraya asıl geliş sebebi kesinlikle farklıydı ama bunu bu şekilde anlatmak daha doğru gelmişti. Tıpkı babamın söylediği gibi. Önemli olan doğrular değildi, bana nasıl hissettirdiğiydi. Şaşkınlığımı attığımda gözlerimi kaçırdım ve iç taraflara doğru baktım. Benim değil ama organizasyonu yapan kişinin tam da söylediği tablolar daha çok ilgi görüyordu ama benim aklım tek bir tablodaydı. Buradaki en kuytu ve uç köşede -yerini kasti olarak ben seçmiştim- duran tablonun önünde biri var mıydı? Hissedebilen, fark edebilen olmuş muydu onu merak ediyordum.

"Bir şeyi unutuyorsun, ben Atilla Akın'm kızıyım ve şunu söylemeliyim ki..." dedim ve ona doğru bir adım attım. "Sizin ciğerinizi bilirim," dedim en kaba tabirle. Bir adım geri uzaklaştım ve gülümsedim. "Yine de vakit ayırdığın için teşekkürler, çok naziksin. Hoş geldin."

Kaşları havalandı ve gözlerime baktı. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, biliyorum."

"Babanla siyasete aynı yerden baksak da sen benim için siyaset üstüsün Firuze."

"Anlayamadım?" dedim çatık kaşlarımla.

"Yani sanatın," diye bir düzeltmeye gitti. Umuyordum ki öyleydi. Son kez gülümsedim ve "İzninle misafirlerimle ilgileneceğim," diyerek devamı gelmeyecek bir sohbeti noktalamak istedim. Her şey yolunda gitseydi hızla oradan uzaklaşacaktım ama ansızın elini önce elimde hissettim ve ardından hızla kol kola gelecek hale soktu bizi. Aynı anda adım atmaya başladık, ne yapacağımı şaşırırken kuytu köşedeki tablomu gördüm.

Etrafında kimse yoktu ama tam önünde bir adam vardı.

Yalnızca siyah kabanını fark edebildim ama devamında yanımdaki adama baktım. "Alparslan Bey..."

"Lütfen Firuze Hanım. Bu halıda tek yürümemelisiniz."

"Bilakis tek yürümeliyim," dedim kısık sesle. "Hemen şimdi birbirimizden uzaklaşıyoruz."

"İnanın bu mümkün deği-" Cümlesini tamamlayamadan, fotoğraf çekiminde iki ayrı uçta olduğum abim Bülent'in adımları yolumuzu kesti ve bulunduğum kol değişti, tuttuğum nefesimi bıraktım.

"Alparslan," dedi vurgulu bir sesle. "Geleceğini bilmiyorduk."

Siyaset sahnesinde aynı taraftaydılar ama bu adamın varlığı da bana olan ilgisi de Bülent'in hiçbir zaman hoşuna gitmezdi. Hiç fark etmeden hayatı boyunca ilk kez bana iyilik yapmış oldu. Tokalaşmalarını izledim. "Türkiye'nin en önemli ressamının ilk sergisini kaçıracak kadar aptal olduğumu mu düşündün?"

"Asla ama babanın yalnızca bir hafta önce yaptığı parti toplantısında koltuğunun boş olması hoş olmamış. Orhan amca seni burada gördüğüne sevinmeyecek." Arkamı döndüm ve yeniden o tabloya bakmak istedim ama ona giden yol doluydu. Göremiyordum.

"Önceliğim parti değilmiş demek ki."

"İşte tam olarak bu yüzden bizim ileride asla rakip olamayacağımızı, hatta senin benim rakibim olamayacağını söylüyorum da inanmıyorlar bana."

Yeniden şansımı denedim ama tam da bu sabah bahsettiğim, yanında giyim olarak sönük kalacağım kişilerden biri tüm ihtişamıyla önümü kapatmayı sürdürüyordu. Kim olduğuna bakmadım. Sadece tabloyu görmek istiyordum ama payıma düşen Alparslan'ın onu ilk gördüğüm andan beri yüzünde olan duyguların dağılışı oldu. O bana hayranlıkla bakan adam gitti, yine gülümsedi ama gözleri bir düşmanın gözleriydi.

"Ben meydana çıkarsam rekabet yaratmam zaten Bülent," dedi ve Bülent'in koluna dokundu. Ortamdaki soğukluk ya da bir başka şey, umurumda değildi. Biraz kaydım ve yeniden tabloya bakmaya kalkıştım ama başaramıyordum. Kimsenin göremeyeceği kadar kuytudaydı, ben bile göremiyordum. "Alır geçerim. Bilirsin."

"Görmediğim şeyi bilmem," dedi Bülent. Birbirlerini öldürecek gibi konuşuyorlardı. Tek bir düşünce tüm hislerimi alaşağı etti ve nefesim

kesildi. Kalbimin üzerine bir ağırlık çöktü ve Bülent'e baktım. Bülent'e değil. *Bir katile.* Gibi kelimesi fazlaydı, Bülent her şeyi yapabilirdi. Kalbim yersiz bir korkuya kapıldı, zihnimdeki tüm ışıklar söndü. Korkuyla Bülent'in kolundan çıkmaya çalıştım ama olmadı, izin vermedi. "Muhtemeldir ki görmeyeceğim de."

"Bülent..." dedi alayla. "Biz dostuz ama bir gün rakip seçmek istesem de kendime bu sen olmazdın biliyor musun? Ucuz siyaset, böyle ucuz kışkırtmaları getirir. Laf dalaşına girmeyeceğim seninle böyle bir günde." Kan akıttığı kelimeleri korkunç bir şekilde değişti ve bana baktı. "Değil mi Firuze Hanım?"

"Birbirinizden hemen uzaklaşın, midemi bulandırıyorsunuz," dedim açıkça. Dizlerim titriyordu. "Burası sizin sandığınız gibi bir yer değil. Terk edin burayı ve istediğiniz bir yerde kozlarınızı paylaşın." Gözlerimin önüne aynı görüntüler düştü, Bülent'in kolundan çıkmayı başardım. Kozlarını nasıl paylaştığım biliyordum, bunu nasıl söylerdim?

Alparslan'ın telefonu çalmasa ve onu açmak zorunda kalmasa ne olurdu bilmiyordum. Hızla uzaklaşmak istedim ama Bülent izin vermedi. "Ben senin abinim," dedi ve saçlarıma dokundu. "Beni savunman gereken her an..."

"Bülent kes sesini!"

Bedenim de titremeye başladı. Başımı değil sallamak, kıpırdatmaktan korktum. O başı yeniden sallamaktan korktum, titredim, dizlerim tutmadı. Saçlarımdan öptü. "Seninle gurur duyuyorum, her bir parça muazzam gözüküyor," dedi. "Siyaset değil de güzel sanatlar okuman sahiden bir işe yaradı. Yanılttın beni, tebrik ederim."

Onu gövdesinden ittim ve hızla ilerlemeye başladım. O tabloyu bir kez daha gördüm, siyah kabanlı adamı görür gibi oldum ama hızla kendimi lavaboya attım. Görmek bakmak değildi. Bakamadım. Ellerim lavabonun mermerindeyken eğildim, bu korkumun olası bir atağı tetiklemesi an meselesiydi. Böyle bir günde, tuvalet köşesinde panik atak geçirip günü mahvetmek, isteyeceğim son şey bile değildi. Elim boynumdaki kolyenin taşına gitti ve dilim yine aynı ritme tutuldu. Titremem önce hafifledi, sonra tümüyle yok oldu. Erken aldığım önlem işe yaradı. Aynadan yüzüme baktım. Kolye parmak uçlarıma mıhlanmıştı. Ellerimi yıkadım,

gerdanımı ıslattım. Belki dakikalarımı daha geçirecekken burada, kapının açılmasıyla beraber mermere tutunmayı bıraktım ve arka arkaya birkaç peçete aldım.

Tanıdık simayla aynadan göz göze geldiğimizde ikimizin de ağzından samimiyetsiz bir şaşkınlık nidası koptu ve hemen ardından kısa bir öpüşme geçti aramızda. Ünlü bir işadamının kızı olduğunu biliyordum. Daha önce karşılaştığımız için mi tanıyordum yoksa tamamen dergilerden mi emin değildim. Bizim tavırlarımıza rağmen benim için söylediği çoğu şeyde samimi bir beğeni hissettim. Fotoğrafını çektiği birkaç tabloyu gösterdi ve sorular sordu. En son satın alacağı tabloyu açtı ve "Tüm gelirler Çocuk Esirgeme Kurumuna bağışlanacakmış, doğru mu bu?" diye sordu. Şaşkınca ona baktım.

"Gizli bir bilgiydi bu..."

"Ah Firuze... Bizlerin hayatındaki tek gizli sadece bizim bildiklerimizdir. Bunu senden başka bir kişinin dahi bilmesi gizliliği öldürür bilmiyor musun? Biz sıradan insanlar değiliz. Hem bu müthiş bir *pr*... Baban için bil-"

"Yasemin," dedim tedirginlikle. Hayır, ismini yanlış söylememiştim; garipsememişti. "*Pr* denen şey umurumda değil. Bu niyetle yapmış olsam inan ki farklı yöntemler kullanırdım."

"İtibar da mı umurunda değil?"

"Benim itibarım var zaten," dediğimde o gülümsemesi tatlı bir aptallığa döndü. Buradaki aptal ona göre ben oluyordum. "Peki sana bir soru, tablomu itibar için mi aldın?"

Çok basit bir oltaydı. Elbette ki düşmedi. "Hayır, böyle bir eser evime asılsın diye aldım. Bu davranışım bana zaten itibar getirecek ama sadece itibarım için yapsaydım ve senin yeteneğine bu kadar hayran kalmasam evime asla asmazdım. Müthiş bir yeteneksin..."

"Teşekkür ediyorum," dedim. Artık buradan çıkmak istiyordum. Koluma dokundu ve gülümsedi. Bana yol verdi. Adımlarım beni nereye götüreceğini biliyordu. Hızlandım, bir başkasına takılmak istemedim. Defalarca görmek istediğim o yer artık tümüyle karşımdaydı ama bomboştu. Kalbim âdeta yaşadığım hayal kırıklığıyla hızlandı. Orta yerde durdum, defalarca kez başımı çevirerek etrafımı taradım. Siyah bir kaban arıyordu

gözlerim. Tek bir isteğim vardı. Tabloyu neden bu kadar incelediğini sormak. Sorsam, bir yanıt alsam ne olacaktı? Boşluktan ibaretti bunun cevabı ama ben o boşluğu deli gibi merak ediyordum. Bu kuytu köşeye kadar varmış ve dakikalarca burada durmuştu.

Ansızın koluma bir hanımefendi girdi. Neredeyse annem yaşındaydı. Kullandığı pahalı parfümün kokusunu aldım en başta. "Firuzeciğim!" dedi fönlü saçlarını savururken. "Senden bir şeyler duymaya ihtiyacım var. Lütfen şu eserin hakkında benimle konuşur musun? Ne düşündün yaparken?"

Beni aldı, kısa zamanda söylediği tablonun önüne sürükledi. "Leman Hanım, ben yaptığım tabloları sözlü bir şekilde anlatmayı sevmem," dedim. Gözlerini kapattı ve başını iki yana salladı.

"Yapmayın Allah aşkına! Çok sevdiğim bir yazar vardı, o da *ben yazdıklarımı açıklamayı sevmem* diyordu. Bu ne tam olarak? Sanatçı kaprisi mi?" dedi. Sitemi tümüyle samimiydi. Gülümsedim, bir kez daha o boşluğa bakmak istedim ama insanlar yüzünden yine göremedim.

"Hayır, yalnızca bunu biraz eserimize hakaret gibi hissederiz. Bana göre en fazlasını fırçalarım anlattı zaten, ben daha fazlasını anlatamam. Aynı şey yazar arkadaşınız için de geçerli olabilir. Kelimelerim yetmiyor mu, sözlerime ne hacet diye düşünüyor zannımca. Tabii kendisi adına konuşmam yine de doğru değil."

Arka arkaya gelmiş bedenlerin arasından geçen minicik bir boşluk vardı. Kimi burnuyla bozuyordu, kimi çenesiyle ama tümüyle kapanmamıştı. Orada bir omuz görür gibi oldum. Siyah kabanın örttüğü bir omuz. Parmak uçlarımı birbirine bastırdım ve heyecanla bir adım atmak istedim. O minik boşluktan gözlerimi alamıyordum. Yine kaybederim diye korkuyordum. Telaşlı gözlerim kadını buldu. Gitmek istiyordum.

"Bu ruha hiçbir zaman erişemeyeceğim, üzgünüm ama anlamaya çalışacağım," dedi.

"Leman Hanım bana seslenen biri var izn-" Büyük bir ısrarla kesti cümlelerimi.

"En azında tema söyle Firuze. Dur! Lütfen. Bu tablo evimde olacak. Uzun uzun düşünmek istiyorum üstüne. Bana bir şeyler söyle, onun üstüne düşünürüm."

Tabloya baktım, normal zamanda asla yapmayacağım şeyi yaptım. Fırçalarımdan daha çok konuştum, kendi çizgimden çıktım. Bu hissettiğim his, her neyse öylesine yoğun ve şiddetliydi ki bana bu çizgiyi rahatça aştırdı. Oraya varmak istiyordum, şiddetle çekiliyordum. Karşı koyamıyordum. Daha katı bir merak ne zaman uğramıştı bedenime hatırlamıyordum.

"Kendini sıradan görmeyen insanların, Tanrı'nın gözündeki küçüklüğünü ve basitliğini işledim." Adım atmadan önce kadının gözlerine baktım. "*Yani bizim gibi insanları*," dedim açıkça. Yüzündeki ifade sarsıldı, ne diyeceğini şaşırdı. Bulamadan ondan uzaklaştım. Defalarca kez durduruldum. Fotoğraf çekildiğim insanlar oldu. Alparslan Yiğit yeniden önüme geçti. Kahve içmekten bahsetti. İlk kez o gözlerimi alamadığım yeri gördü ve dönüp baktı. Sorguladı ama onu da geçiştirdim.

O kadar geç varabildim ki o tabloya, zihnim onu ulaşılmaz kılmıştı. Dağın zirvesini görünce dağa tırmanacak cesaretim kırıldı.

Siyah kabanlı adamın birkaç adım gerisinde, parmak uçlarımı yine Kutupyıldızı'nın çıkıntıları tırmalarken kalbim kriz geçirir gibi hızlı atmıyordu, kalbime dokunsam durduğunu düşüneceğim kadar yavaş atıyordu. *Kaç, Firuze.* Parmak uçlarım sızladı. *Git, Firuze.* İçimden kuvvetli bir ses bana âdeta feryat ediyor, dünyanın sonuna adım atıyormuşum gibi engel olmaya çalışıyordu. Adımlarım geri gitti, dilim susmadı.

"Beğendiniz mi?"

Firuze, kaç.

Bir sanat icra ettiğimi hep söylerdim ama bir sanatçı olduğumu açıkça hiç söylemedim. İnsanların dile getirmesinden çok hoşlandım ama ben özgüveni öylesine yüksek bir kadın olmadığım için söyleyemedim. Sanatçılara yüklenen iyi kötü her özelliği kabul ettim. *Bunların başını abartı çeker*, derdi annem. *Her şeye, herkese abartı. Siz abartmadan yaşayamazsınız. Siz abartılı anlamlar yüklemezseniz üretemezsiniz.* Babam beni yersiz bulurdu, annem sanatçı. Neye tam olarak nasıl bir anlam yüklediğimin bilincinde değildim ama aklımı kaçıracağımı hissettim. Görünmez bir dalga tablonun önünden bana doğru savruluyordu.

"*Olağanüstü*," dedi.

Dalga yüzüme çarptı ama beni öne doğru savurdu. Cesur bir adım attım ve arkasından yanına geçtim. Yüzüne bakacak cesareti bulamadım,

tabloma baktım çünkü kendimi en güvende orada hissederdim. Babam bana korkak derdi, annem ise sanatçı.

"Söylediğiniz gibi olağanüstü olsaydı yeri burası mı olurdu?"

Çok korkuyordum. Zihnimin inşa ettiği o kutsallık bozulacak, beni tatmin etmeyecek basit cevaplar duyacağım diye çok korkuyordum. Yüklediğim abartılı anlam yetersiz kalacak diye çok çekiniyordum. Bu bende yine *abartılı* bir hayal kırıklığı yaratırdı.

Adam, benim basit bir cevapla kısa vakitte kurduğu ihtişamı alaşağı edecek diye korkuyorken ben, "Gözden sakınılan, gözler önüne serilmez," dedi sarsılmaz, kendinden emin bir sesle. Gözlerimi kıstım. Cümle yerli yerine oturdu ilk anda. Cesaretimi biriktirdim ama yüzüne bakacak kadar toplayamadım. Hâlâ korkuyordum. "Yoksa bu kuytu köşeyi, bu tablo için özellikle seçtiğinizi inkâr mı edeceksiniz?" diye meydan okudu âdeta. Sesi ve üslubu öylesine bir delikti ki bir hortumun basıncıyla o deliğe çekiliyordum âdeta. Bir İstanbul beyefendisiyle konuştuğumu hissettim.

"Doğruluğundan emin olunan şey için inkâr gibi bir ithamda bulunmak gerekir," dedim daha fazlasını duymak için.

"Doğruluğundan eminim," dedi ve bir adım bana yaklaştığını hissettim. Aramızda üç karışlık bir mesafe vardı. Bir adım attı, iki karış kapattı. Elini öne doğru uzattığında tabloda dokunduğu yere bakamadan ellerine baktım. Ellerinin büyüklüğü parmaklarının uzunluğundan geliyor, bu büyük görüntüyü tırnakları kamçılıyordu. Dibine kadar kesilmiş tırnakları vardı. Tırnaklarını öylesine derinden kesmişti ki istese de kendini kaşıyamazdı. Canı acımıyor muydu?

"Önce imzanızı mı attınız?" diye sorduğunda tüm korkumu içimden söküp aldı. O kutsallık tümüyle haklı çıktı. Koca tablonun sağ alt köşesinde olan minik ayrıntı bile keskin gözlerinden kaçmayı başaramadı. Cesaretimi toplamayı bitirdim ve hiç anlaşmadan aynı anda birbirimize baktık. Fırçalarımı istedim yalnızca. Bir yazar olsam kalemimi isterdim, ben yalnızca fırçalarımı istedim. Kahverengi gözleri küçüktü, bir mezar gibi içe çöküktü. Fırça izleri tabloya çarpıyordu zihnimde. *Küçük, kahverengi gözler...* Fırçanın şiddeti arttı, renkler ve şekiller birbirine girdi. Bu benzerlik ensemden sinsi bir nefes üfledi. Nefes almak benim için artık lükstü. Gözleri bir an gerdanıma kaydı ama çok kısa sürdü yeniden gözlerime bakması.

"Bu arada tanışmadık, ben Erdem."

Eli aramızdaki boşluğu doldurdu, bir karışı kapattı. *Firuze, kaç.* Beklemeden elini sıktım, gözlerine bakarken.

"*Firuze*," dedim.

"*Firuze*," dedi.

Elimdeki baskısı arttı, tenlerimiz birleştiği yerde durdu. Eski bir dosta benzettiğim için değil, biraz olsun yeniden görebilmek için bu benzerliği uzun uzun izlemek istedim. Gözlerine diktim gözlerimi. *Demek ki gözleri küçük olan insanların gözleri, büyüdüklerinde de küçük kalırmış.* Bu gerçek bana tablolar çizdirebilirdi. Çünkü ben küçükken aksini iddia ederdim. *Gözlerin büyüyecek, derdim...*

Derdim öylesine farklıydı ki benim adımı dillendirdiğini fark edemedim bile. Güldü, o şaşkınlığımı bambaşka şeye yordu. Gözlerine baktığımı anlayamadı. "Elbette ki hayranınızım."

Eli elimden ayrıldı, gözlerini çok çabuk aldı benden. Gözlerine biraz daha bakabilmek için ona saatlerce yalvarabilirdim ama bunu ona açıklayamazdım. Yeniden tabloya baktığında ben onu izledim. "Yoksa bunu da mı inkâr edeceksiniz?" Bana soru sorduğunu bile fark etmedim. Gözlerini bana yeniden bahşedene kadar, o gözlerde sorguyu görene kadar sarsılmadım. "Efendim?" dedim gözlerimi kırpıştırırken. "Çok özür dilerim, anlayamadım?"

"Dedim ki, önce imzanızı mı attınız?"

Derin bir nefes aldım. Cevap vermeliydim. "Evet."

"Neden? İmza en son atılmaz mı?"

"Bazen atılmaz."

"O bazı anlar, hangi anlar?" diye sordu. Tabloya bakıyordu. Bedeni değil ama ruhu hissettim. Arkama baktım istemsizce. Kimi arıyordum? Kimi aradığımı bilmiyordum ama kimi hissettiğimi biliyordum. Tablodaki erkek çocuğun sırtına baktım, öyle yanıt verdim.

"Tablonun bana ait olduğunu hissetmemin, tablodan daha önemli olduğunu bildiğim anlar."

"Yanlış," dedi.

"Yanlış olan nedir?"

"Beyaza imza atılmaz..." İmzamın olduğu yere baktı. "Safı da kanun korumaz."

"Yanlış," dedim.

"Yanlış olan nedir?"

"Hukukla sanat dost değil."

"Doğru," dedi.

"Doğru olan nedir?" diye sorgulamaya devam ettim.

"Her şey adalete düşman, dostluk mümkün değil."

Neden böyle bir anın içindeydik, neyden bahsediyorduk bilmiyordum ama bu sabaha kadar sürebilecek gibi duruyordu. Bir an güldüm ve yeniden baktım ona. Bu bedene yabancıydım, ruhun benzerliğinden kendimi sarsarak kurtarmaya çalıştım ve sordum. "Siz kimsiniz Erdem Bey?"

Aynı gülümseme onda da peyda oldu. Bana baktı, hatta beni süzer gibi oldu. "Sanatsever," dedi. Başını biraz daha eğdi, bu bana tepeden baktığını hissettirdi. Ayağımdaki topuklulara rağmen benden uzundu ama tepeden bakacağı kadar kısa değildim. "Ya da adalet düşmanı. Hangisini seçerseniz."

"Tercihim sanatseverden yana olur."

Çok silik bir kahkaha attı, dudaklarımı ayırdım ve dikkatle onu izledim. Gözlerimin kocaman açıldığını tahmin ediyordum. Yere bakarken kafasını iki yana salladı. "İnanın tahmin etmiştim."

"Neden bu tablomun başında bu kadar vakit harcadınız?" diye sordum ansızın. Halbuki az önce gülümsüyordum. Şimdi ise oldukça ciddiydim. Yüzünden hiçbir şey kaçırmak istemedim. O benden gözlerini kaçırsa bile...

"Bunu neden bu kadar merak ediyorsunuz?"

"Çünkü kimse bu tablonun fotoğrafını bile çekmeyecek bugün. Biliyorum. Sanatın sahibi, sunduğu eserin kim tarafından ne kadar sevileceğini eğer kendiyle yüzleşirse bilir."

Dudakları yere doğru kıvrıldı ve başını salladı. "Madem yüzleştiniz, neden bu tabloyu yaptınız?"

"Kendim için yaptım çünkü," dedim açıkça. Az önce bana yalvaran kadına ağzımı bıçak açmamış gibi her şeyi tüm çıplaklığıyla dillendiriyordum ve bu engelleyebileceğim bir eylem değildi.

"Neden burada o zaman?"

Uzunca düşünürsem sessiz kalacağım bir soruydu. Hiç düşünmeden, "Birini arıyorumdur belki," dedim. Bir insanın en çaresiz anlarından biri

kendine şaşırma noktasıydı. Ne yapıyordum ben? Daha da önemlisi pişman olacak mıydım?

"Birini arıyorsunuz?" diye sordu.

Başımı salladım, bu yeterliydi. *Biraz olsun ruhumu görebilen biriyle denk gelmeyecek kuvvetim yok artık,* diyemedim. Bu tabloya biraz olsun bakacak biriyle yapacağım kısacık bir sohbet bile yeterdi bir gün daha yaşamayı istemeye. *Yaşayacak kuvvetim kalmadı,* diyemedim. Bugün tam yirmi beş yaşına girmiş bedenimi, ruhumun daha fazla ayakta tutmak istemediğini dillendirmedim. Buhranımdan bahsetmedim ona. Tutunacak bir dal aradığımı söyledim üstü kapalı halde.

"Bulabildiniz mi?"

"Bilmem..." dedim yalnızca. Cevaplarım kapalı bir kutunun içinde kalmaya devam etti ama içimden gelen sesi duyabiliyordum. *Sanırım buldum...* "Siz bulabildiniz mi?"

"Neyi?"

"Bu tabloda dakikalardır aradığınız şeyi?"

"Bilmem..." dedi aynı şekilde. Ona baktım. Söylemeliydi. Ne gördüğünü söylemeliydi. Gecelerce aklımı delecek bir soruydu bu. Benimle söğüt ağacı hakkında konuşmalıydı biraz. Üzüm taneleri ve zambaklar hakkında sonra... Cebinden bir kart çıkardı ve bana uzattı. Kartın üzerinde *Erdem Kılıç* yazıyordu. Şirketin adına bakmadım, numaraya baktım.

"Bir gün sorduğum sorunun cevabı *bilmem* olmazsa ve bana söylemek isterseniz, buyurun. Buradan ulaşın."

Karta baktım ama almadım. Önce merakımı gidermem lazımdı. "Peki siz cevaba benden önce ulaşırsanız?" Bu da bir ihtimal değil miydi?

"Ben size her halükârda ulaşırım Firuze Hanım," dedi. Kartı aldım, parmak uçlarımız birbirine temas etti. Kalbim hissedemediğim andan uzaklaşmıştı, taban tabana zıddı. Artık delirmiş gibi hızla atıyordu. İkimizin de parmakları soğuktu. Kartı verdi, bir kez gözlerime baktı, bir kez gerdanıma ve arkasını dönüp gitti. O bana sırtını döner dönmez acıyla ezildi yüzüm. Gözlerini unutmamak için gözlerimi kapattım. Bir daha görür müydüm meçhuldü.

Küçük gözleri olan çocuklar, küçük gözlü büyük adamlara dönüşürmüş.

Bu gece bunu yazacaktım günlüğüme. Fırçalarımla.

"Yani siz adamla birbirinize numaralarınızı vermediniz doğru mu?"

"Bana kartını verdi, orada numarası yazıyordu."

"Adam fakir olduğu için kontörü olmayabilir mi? Çünkü bana böylesine bir flörtten sonra numaralaşmamak mantıklı gelmiyor," diye oldukça çiğ bir yorum yaptı.

"Hilal, adam o tabloya gecenin en büyük parasını ödedi. Sence sorun kontör mü? Ayrıca o an..." dedim ve soluklandım. "Bir flörtleşme değildi."

"Sen hayatında kaç kez flörtleştin ki değildi diyebiliyorsun?"

"Aptal değilim."

"Annen gibi cevap vereyim mi?" diye sorduğunda yüzümü buruşturdum ve başımı iki yana salladım. Yine de beni dinlemedi.

"Rönesans Dönemi'nde sadece sanatıyla yaşayan kafayı yemiş bir sanatçı gibi yaşıyorsun. Senin hayatındaki tek insan sensin Firuze ve ben dış dünyadaki bir insan olarak o adamla yaşadığın şeye flörtleşme diyorum. Eminim senin gibi kafayı kendisiyle yemediği için adam da bunu öyle sanıyor."

Senin hayatındaki tek insan sensin Firuze...

Evet, annem de aynı şeyi söylerdi. Evet, annem gibi konuşmuştu ve evet, bu hayatta hem annem hem de zaman zaman görüştüğüm arkadaşım bile içimde iki kişi yaşattığımı bilmiyordu. Arkadaşımı anlıyordum. O, o kişiyi tanımıyordu. Annemi de anlıyordum. Katiller, öldürdükleri kişiyle yaşayacak kadar vicdan sahibi insanlar olsalardı, zaten öldüremezlerdi.

Yere attığım minderlerin birine oturmuş, eline tutuşturduğum bardağı tutuyordu. "Her neyse, fakir değil, kendi numarasını veriyor, ben sana ulaşırım diyor. Adam o zaman MİT'te çalışıyor."

"Saçmalama!"

"Çok gizemli değil mi ya? Tipini anlatsana, nasıldı?" dedi merakla. Hafifçe doğruldu çöktüğü yerden. Kendimi geri çektim ve kapımı çektiğimi hissettim. Bir an fazla ayrıntı verdiğimi düşündüm. Ötesi bana özel kalmalıydı.

"Ne olur kilitleme kendini... Merak etme adam o kadar gizemli ki daha hiçbir şey anlatmadın bana."

"Konuyu kapatalım mı Hilal?"

"Çok kötüsün," dedi sıkıntıyla. Ben insanlara tümüyle içimi açmaya korkardım. Bana dair hiçbir özeli kalmaz sanır, onun değerini bilmediğimi hissederdim. Bir de ben, her şeyin söylenmeyeceğini ailesi tarafından baskılanarak öğretilmiş bir çocuktum. Yedi yaşımdan beri. Her türlü yolla bu bana anlatılmıştı. İnsanlara anlatmaya korkuyor oluşum psikoloğuma göre buradan gelirdi, anneme göre sanatçı oluşumdan.

Hilal duvardaki saate baktı. "Gitmem lazım, trafiğe kalacağım yoksa. Sıkıştıracaktım seni ama..." Kalktı yerinden, kabanım giydi ve bana yaklaştı. Birbirimizi öptük ama biraz mesafeli durdu. Boyalarımın kıyafetlerine bulaşmasından hiç hoşlanmazdı. "Şu adı neydi, siyasetçinin oğlu. Alp miydi... Hı tamam, Alparslan. Sergide gazetecilere verdiği röportajı okudun mu?"

"Gördüm ama ilgilenmedim," dedim. Göz devirmekten öteye gidilecek bir röportaj değildi.

"Çok havalısın Firuze Akın ama benden söylemesi, o adam sana tapıyor ve kabul edelim ki yakışıklı."

"Sizi tanıştırabilirim," dedim bir daha bana bu teklifle gelmemesi için açıkça.

"Yok canım, siyasi görüşümüz kendisiyle epey ters. Ben onu tenhada vururum, o beni ama siz..."

"Hilal, derse yetişemeyeceksin."

Asker selamı verdi ve "Mesaj alınmıştır ve konu kapanmıştır. Umarım sonraki görüşmemiz yine aylar sonra olmaz Firuze," dedi kinayeyle. Hilal, çevremin arkadaşım olarak gördüğü ama benim için zaman zaman güzel vakit geçirdiğim bir insandı. Bu hislerimiz tek taraflı değildi. Hilal'i diğer insanlardan ayıran şey benim gibi güçlü bağlara ihtiyaç duymamasıydı. Bazen aylarca görüşmezdik ve yeniden denk düştüğümüzde o geçen ayları sitem ederek konuşmazdık. Vakit geçirir ve ayrılırdık. Ben onun için sıradan bir arkadaştım, o benim için vakit geçirdiğim bir insan. Arkadaşlık kavramı içimdeki kutsallığını koruyordu. Sıradan sıfatını önüne koyamazdım.

Fırçamın ilk kuralı bir rengi ham haliyle kullanmamaktı. Yedi farklı rengi karıştırarak elde ettiğim tona baktım. Fırçayla beraber paleti bıraktım

ve yerimden doğruldum. Gökyüzü dünün aksine bugün sakin ama yine solgundu. Gri bulutlar güneşe izin vermiyor, ezip geçiyordu. Güneş yetim bir çocuk gibi geride duruyordu. Başımı masanın üzerine koydum. Yüksek sesli bir müzik açıp doğruldum yerimden. Rasgele bir kâğıt aldım ve orta yerine bir çift göz çizdim. Bana bir gerçeği öğreten gözler.

Küçük gözleri olan çocuklar, küçük gözlü büyük adamlara dönüşürmüş.

Yüzüm defalarca kez avcumun içine düştü. "Firuze kendine gel," dedim sabırsızca. "Kendine gel, kendine gel, kendine gel!" Neredeyse yirmi dört saat olmuştu. Kafamı toplayamıyordum. Ne yaşıyordum? Bir hastalık gibi enseme yapışmıştı. Öyle bir hastalıktı ki benzerliğin beni yakıp yıkmasına fırsat vermiyordu. Çekmeceden kartı çıkarıp numarayı tuşlamak sekiz saniyemi aldı. Beklemeden kulağıma dayadım. Açtığında pişman oldum. Kapatmak için hamle yaptım ama sesini duydum.

"Efendim?"

"Erdem Bey," dedim yalnızca. Hayır, başka bir isim sallamalı ve bu telefonu kapatmalıydım. Kâğıdı da çöpe atmalıydım.

"Efendim Firuze Hanım?"

"Siz?" Gözlerimi yumdum ve alnımı ovaladım. *Firuze, kaç.*

"Benim ses hafızam kuvvetlidir," diye açıkladı.

"Anlıyorum."

"Sizi dinliyorum."

"Tabloyu almışsınız, teşekkür etmek istedim." Bir süre yanıt vermedi. Belki de yalan olduğunu sezdi.

"Yalnızca tablo için mi bu arama?" Ne yaparsam yapayım bir adım önümde gibi hissediyordum. Ona yetişemiyordum.

"Hayır," dedim yenilgiyle. "Belkiler sonuca ulaştı."

Hiç duraksamadı, yeni sorularla konuyu da uzatmadı. "Anlıyorum. Akşam saat sekiz uygun mudur?" dedi. Bedenim titredi. Ben ne yapıyordum? *Firuze, kaç!* Nasıl durduramıyordum kendimi?

"Uygun."

Daha önce gittiğim bir restoranın adını söyledi. Başka da bir şey konuşmadık. Hızla kapattım telefonu. Çizdiğim gözlere baktım. Yine fısıldadı. *Kaç, Firuze.*

Perçemlerime taktığım bigudiye fön makinesiyle uyguladığım ısının ardından makineyi kapattım ve makyaj masamın üzerine koydum. Bigudiyi saçlarımdan çıkardığımda elimin senelerdir alıştığı gibi şekil verdim ve kelebek şekil saçlarım iki yanından döküldü. Üzerimde kalın askılı, bileklerimin bir karış üstüne kadar uzanan, vücudumu saran siyah bir elbise vardı. Elbisemin sol taraftan üst bacağıma kadar oluşan derin bir yırtmacı, altımda bilekten bağlamalı, çok yüksek olmayan bir topuklu ayakkabı vardı. Üzerime yine siyah renkteki, önden bağlamalı kabanımı aldım. Aynadan son bir kez yüzüme baktım. Burnumun ve yanaklarımın soğuktan kızaracağını bildiğim için allığı az tutmuştum. Takı takmamıştım, boynumda sadece kolyem vardı. Kolyem artık takı olarak nitelendirebildiğim bir şey değildi. Bir uzvum gibi daima benimleydi.

Tek amacım evden kimseyle denk gelmeden çıkıp gitmekti ama bir ev ne kadar büyük olursa o kadar çabuk yakalanırdınız. Çünkü gözler de artardı. Senelerdir sayılı kez bulunduğum evin içindeki asansörü bile çabucak kaçmak için kullandım ama asansör kapısı kapanmadan anneme yakalandım. Asansörü durdurdu ve kendini son anda içine attı. Dışarıda hiç tanımadığım biriyle denk gelmişim gibi sessizce karşıya baktım. İzin verirse eğer kapı açıldığında da hemen inip gidecektim ama mümkün olmadı.

"Bir saniye bir saniye," dedi ve elimden tutup beni kendine çevirdi. Kıyafetime baktı. "Nereye gidiyorsun sen?"

"Arkadaşımla..." dedim düz bir sesle. "Yemek yiyeceğim."

"Hilal'le mi?"

"Hayır."

Kısa bir sessizlik oluştu aramızda. "Aklıma bir başkasının gelmeyişi durumun vahametini gözler önüne seriyor mu?" dedi açıkça alay ederek.

Başımı hızla ona çevirdim. "Anne bazen kırıcı olmam için zorluyorsun beni farkında mısın? Beni siz böyle yetiştirdiniz. Sosyallikle büyütülen bir çocuk oldum da ansızın büyüyünce evlere mi kapandım?" diye sordum. Davranışlarımın ve isyanımın şiddetinin azalması, bu yalnızca son birkaç yıla tekabül ediyordu, onlara yaşanan her şeyi unutturmuştu sanırım. İyileştiğimi mi sanıyorlardı? Ben pes etmiştim, görmüyorlar mıydı?

"Abin ve İnci neden senin gibi değil peki? Onların fazlasıyla arkadaşı var ve bir şeyleri bahane etmiyorla-" Sinirlerim kısacık bir asansör yolculuğunda öylesine bozuldu ki kahkaha atmaya başladım. Asansörden inerken yüzüm yere eğik gülüyordum, biraz daha gülersem ağlamaya başlayacaktım. Ne zaman ki peşimden geldiğini hissettim, topuklularım üzerinde ona sert bir dönüş yaptım. Gülüşümü katlettim.

"İnci eve kapatılmadı anne," dedim açıkça. Ben büyüdükçe annem her şeyi küçümsemeye başlamıştı ama bilmeliydi ki her şey benimle büyüyordu. Küçükken ağırlığını hissetmediğim şeyler bile artık taşıyamayacağım noktadaydı. "Oğlun olacak adam da zaten birini öldü-"

"Firuze."

"Sus o zaman!"

"Yüzyıllık olaylarla beni vurmaktan vazgeç!" dedi küstahça.

"Asıl sen bende bıraktığınız bu travmaları deşmekten vazgeç. Geçmiyor. Yüzyıl da olsa geçmeyecek! Siz atlatmış olabilirsiniz. Hatta mutlu bir aile tablosu içerisinde olabilirsiniz ama ben orada yokum anne. O resmin içinde değilim."

"Sana bu aralar ne oluyor Firuze?" diye sordu yüksek sesle. Birbirimize artık bağırıyorduk. Nefes alamadığımı haykırmak istedim. Vicdan denen illet ve vicdan denen lütuf öylesine büyük bir duyguydu ki her şey ölüyordu ama o sağlam kalıyordu. Aklımı kaçıracaktım, ben ölecektim ama o sapasağlamdı.

"Hiçbir şey olmuyor anne," dedim bitkince. *Ölüme çok yakınım,* demedim. *Kafamdaki ses yine duyulmaya başladı ama bu kez bağırmıyor; sinsi sinsi fısıldıyor,* demedim. *Anne bu çok korkunç, bağırmasından daha korkunç,* demedim. Anlaşılmamak susmaya yeterdi. "Arkadaşımı bekletmek istemiyorum." Yanından geçip gittim. Kapım ben uzanmadan açıldı.

"Alparslan'la mı bu akşam yemeği?"

"Rezalet bir tahmin."

"Ya kimle o zaman?" diye ısrarla sordu.

"İyi geceler anne."

"Şoför bıraksın seni."

"Kendi aracımla gideceğim."

"Firuze!" Cevap vermedim, bahçeyi aştım ve bana doğru yaklaşan herkesi elimle durdurdum. Kendi aracıma atlayıp gittim.

Ninova

Yine düşüncelerin buhranında kaybolacağımı sandığım bir yolculuk oldu ama hissettiğim tek şey karşı konulamaz bir stres ve bana kaza tehlikesi yaşatan bir heyecandı. Mesafe azaldıkça Kutupyıldızı'nın sivri uçlarını parmaklarımda daha çok hissettim. Yeniden iletişime geçmediğim, hayatım boyunca yalnızca bir kez gördüğüm bir adamla yemeğe çıkıyordum. Üstelik bir adamla ilk kez yemeğe çıkıyordum.

Belki de gelmeyecekti. Evet, bu bir alaydan ibaretti. Gidecektim, saatlerce bekleyecektim, sonra da kalkıp gidecektim. Belki babamın karşıt görüşünden biriydi. Benim de babamdan hallice olduğumu düşünüp kendince alay edecekti benimle. Bu ihtimal beni garip bir şekilde sinirlendirmedi. Yine de sürdüm aracı. Tüm olması yüksek kötü ihtimallere karşı topuklularımın üzerinde kendimden emin bir şekilde yürüdüm. Valeye anahtarı bıraktım, kabanım üzerimden alındı ve etrafımda dolaşan insanlara birer birer teşekkür edip *Erdem Kılıç* ismini verdim.

Söylenen masa numarasına kadar biri bana eşlik etti. O kendimden emin adımlarımın sebebi sanırım gittiğim yerde kimseyi görmeyecek olmaya kendimi ikna etmemdi. Görünce adımlarım yavaşladı. *Kaç, Firuze.* Karşısındaki boş sandalyeye bakıyordu. Baskın bir topuk sesim de yoktu ama yine de sanırım geldiğimi fark etti, başını kaldırdığında göz göze geldik. Üzerinde siyah bir gömlek ve siyah takım bir elbise vardı. Beni görünce yavaşça ayaklandı ve ikimiz de aynı anda birbirimize elimizi uzattık.

"Hoş geldin," dedi. Bana sen diye seslenişi mi, ses tonu mu yoksa sadece ellerimizin teması mı bilmem stresimi tetikledi. Kolyeme tutunmak istedim sadece.

"Hoş buldum."

Ellerimiz ayrıldı, bana eliyle sandalyeyi işaret etti ve önce benim oturmamı bekledi. Önümüze menüler konuldu, garson yanımızdan ayrılana kadar ikimiz de hareket etmedik. Kolyeme dokunduğumda soluklandım. Gözleri dokunduğum noktada kaldı. Hiç kaçırmadı bakışlarını, ne zaman ki ben kolyeme dokunmayı bıraktım, o zaman gözlerime baktı.

"Niye buradayım bilmiyorum," dedim açık seçik. "Hatta buraya gelmeden önce aslında senin gelmeyeceğini düşündüm. Yalnızca beş dakika maruz kaldık birbirimize ve şu an aynı masadayız. Akıl alır gibi değil

benim için." Bunları söylerken yüzümde titrek ve ürkek bir gülümseme vardı. Cümlelerimi tartmıyor, süzgeçten geçirmiyordum.

"Neden akıl alır gibi değil?"

"Neden mi?" dedim tatlı bir şaşkınlıkla. Ona normal geliyor olamazdı. "Yani anlamsız değil mi şimdi burada olmamız? Tablomun önünde birkaç dakika konuşmak dışında ne kadar tanıdık ki birbirimizi? Tablo... Evet, aslında tablo. Sadece o tablo benim için öylesine önemliydi ki... Ve evet, o tabloyu o kuytu köşeye özellikle koydum. Göz önünde olursa, insanlar geçip giderken elbet dururdu önünde. Bunu istemedim. O tablonun yeri benim için..." Eğer ki cümlelerim bölünmeseydi, ruhumu çırılçıplak bırakacak kadar çok şey anlatacaktım ona.

"Basit bir tablo."

Henüz toparlamakta zorlandığım cümleler dakikalara bedel olacak kadar uzayacaktı halbuki. Duygusal bir boşlukta, biraz olsun isteyerek bulunduğum bir yerdeysem haddinden fazla konuşabilirdim. Burası benim kendi ayaklarımla geldiğim bir yerdi. Çok hevesliydim. Yarım saat olmamıştı daha anneme cümleler kurmaya erineli ama şimdi dilimin ucunda onlarca cümle vardı. O tablonun, benim için neden o kadar özel olduğunu anlatacaktım. Lakin hiçbir şey beni kendi eserimden bahsederken böylesine kamçılayamazdı.

"Efendim?" dedim şaşkınca. Öylesine sarsıldım ki sadece kaşlarımı oynatabildim. Yanlış duyduğumu sandım.

"Basit, kuytu köşeye atılması gereken bir tabloydu. Onu girişe koymak facia olurdu, tebrik ederim. Yeri çok doğruydu." Dirseklerini masaya yasladı ve hafifçe eğildi. Yüzünü artık daha yakından görüyordum. "Şimdi sen sanırım çok heveslisin serginin en basit tablosu hakkında konuşmaya ama inan ki her şeyi konuşulmayacak diye ödü kopan insanların kibriyle bu akşam uğraşamayacağım. Bakma öyle, dürüst olalım birbirimize." Tutuldum. Dilimin altındaki onlarca cümle birbirini ezdi, ölüleri kaldı. Hiçbir şey söyleyemedim. "Yok şöyle önemliydi, yok böyle mühimdi. Ne anlatıyorsun sen? Serginin en basit tablosuydu. Elin de hep boynunda, ne o zımbırtı?" dedi. Elimle kolyemin üzerini kapatmamak için zor tuttum kendimi. Olduğum yerde küçüldüm. Herkes bana bakıyor gibi hissediyordum. Öylesine berbat bir his doluştu ki boynuma, nefes alamadan

bakıyordum ona. Kalkıp gitmek ya da karşılık vermek arasında hiçbir şey yapmadan sallanıyordum. Bunlar gerçek miydi?

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Saçmalık mı? Eleştiriye açık değil misin yoksa? Basit bir ta-" Daha fazla izin vermedim konuşmasına. Saçma sapan cümleler de kursam karşılık vermeliydim. Sesini kesmeliydi.

"Madem o kadar basitti, ne diye dakikalarca başında durup yetmezmiş gibi satın aldın tabloyu?"

Parmaklarını birbirinden ayırdı ve elini hafifçe kaldırdı. "Ben basit olanla ilgilenirim çünkü. Şu an buradayım mesela görmüyor musun?"

Daha kötüsü gelmez dedikçe fazlasını duyuyordum. "Küstahlaşma," dedim. Az önce bize bakmayan insanlar artık bakıyordu. Sesim yükseldi. "Sen kiminle konuştuğunun farkında mısın?" Bedenim masadan uzaklaştı. Kalkıp gitmek üzereydim.

"Kiminle konuşuyorum? İnan ki zerre umurumda değil." Yeniden boynuma baktı. "Benim basit olana ilgim kadar senin de anlam yükleyişin var galiba. Boynunda ne kadar ucuz duruyor, takarken de mi utanmadın? Madem bana kiminle konuştuğumu hatırlatmaya çalışıyorsun..." Saniyeler içinde zıvanadan çıktım. Başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor, körüklenmiş bir nefret dudaklarımı titretiyordu. Kolyeme uzanan dili tutmak ve koparmak istedim.

"Kolyem hakkında tek bir yorum daha yapma, kes sesini. Terbiyesiz. Benim hatam. Ne işim var burada, bu masa-" Alaylı hali cümlelerimin tamamlanmasına bile izin vermiyor, daha da aşağılar halde yürüyordu üstüme.

"Kolyem mi? Basit olanı severim, dedim ya. Hadi bir fiyat biç, onu da alayım. Bir akşam yemeği de onun için ayarlarız." Masanın üzerindeki bıçağı aldım ve tam tersini orta yerine vurdum. İnsanların bakışları artık umurumda bile değildi.

"Bana bak," dedim. Tüm kişisel gelişimime veda etmek üzereydim. "Ben seni satın alırım, sen bu kolyeyi satın alamazsın anladın mı?" Dudakları aşağı doğru vay dercesine büzüldü. İlk kez Atilla Akın'm kızı gibi konuştum. Kendimden tiksindim. Devam ettim. "Duydun mu beni? Ben seni satın alırım, sen bu kolyeye dokunamazsın bile. Sen benim kim

olduğumu, kiminle konuştuğunu gayet iyi biliyorsun. Ama benim yapabileceklerimi zerre bilmiyorsun. O tabloyu iade edeceksin ve bir daha asla benim karşıma çıkma cüretinde bulunmayacaksın."

Yerimden kalktım ve çantamı aldım. Ne diye buraya gelmiştim? "Sizin böyle her şeye gücünüz yetiyor demek?" dedi sahte bir şaşkınlıkla. Her zaman aptal duygularımla hareket etmek zorunda değildim. Buraya gelmemeliydim.

"Evet, yetiyor. Aklının alıp alamayacağı her şeye yetiyor."

Geçip gitmek istediğim an kolumdan tuttu ve neredeyse burun buruna kaldık. Gözlerindeki benzerlik bile benim için artık yok oldu. Benzemiyordu, böyle birine benzememeliydi. Onu unutmuştum. *Öl, Firuze.* Onu böyle bir adamda arayacak kadar unutmuştum.

"Yok edersiniz yani beni, öyle mi?"

"Ederiz," dedim bastıra bastıra.

"Basit bir tablo ve ucuz kolye için?" Eli kolyeme gitmek isteği an, bulunduğumuz ortamı umursamadan hiddetle elimi kaldırdım. Belki de hayatımda ilk kez birine böylesine vurmak istedim. Ne kolyemi bıraktı ne de yüzüne inecek darbeye izin verdi. Kolyemi kurtardım ama elimi kurtaramadım.

"Kaç kişiyi yok ettiniz böyle?" dedi. Bu cümle tüm öfkemin orta yerine bir kurşun gibi saplandı. Ölmedi ama çöktü. Neye uğradığımı şaşırdım. Cümlelerinin altı tümüyle doluydu. "Anlatsana. Çok açıksözlüsün, kaç kişinin hayatını elinden aldınız? Suçlu suçsuz demeden! Hep böyle kolay mı yok edersiniz insanları? Kaç kişinin günahı var boynunuzda?"

O bunları neden söylüyordu, nereden canı yanmıştı ya da derdi neydi bilmiyordum ama söylediği her şey tek bir noktaya dokunuyordu bende. Belki o, sadece yaşadığım güç zehirlenmesine dem vurmak istiyordu ama canım bir başka yerden yanıyordu. Babamın kızı gibi davrandım, ilk kez. Pişman edilmem geç olmadı. Kaç kişiyi yok etmiştik bilmiyordum ama bir kişi vardı ki ondan kalan tek parça için bile şimdi burada bu adamı parçalayabilirdim.

"Bırak!"

"Cevap ver, az önce kendinden bahsederken oldukça emindin."

Devamına izin vermeden âdeta çırpınarak kurtuldum ondan. Hızla yürürken nefes nefeseydim. Kapının önünde bir curcunanın içinde kaldım. Zor sıyrıldım şiddetli bir kavgadan ama biraz olsun dönüp bakmadım ne oluyor diye. Tek bir isteğim vardı, buradan hemen uzaklaşmak. Dudaklarım zangır zangır titriyor, bacaklarım beni taşımıyordu.

Kaç kişiyi yok etmiştik?

Kabanımı almadım, rüzgâr önce saçlarımı geriye doğru savurdu, sonra gözbebeklerime kadar üşüttü beni. Gözyaşlarım gözlerimde donuyordu. Araba geldiği an bindim, emniyet kemerimi bile bağlamadan sürdüm. Evet, doğru düşünüyordum. O tabloyu oraya birini bulmak için koymuştum.

Tablo benim çocukluğumdu. Tablodaki ben ve Ecevit'tik. Birini buldum, geldi ve bana hatırlattı. O tablonun katili bizdik. O tablodaki çocuğu biz yok etmiştik.

Ölüme sürer gibi hızlıydım. Deli gibi ağlıyor, emniyet kemerini takmam için durmaksızın uyarı alıyor, ışıklara bakmadan geçiyor, insanlardan durmaksızın küfür yiyordum. Eve gitmiyordum, biliyordum ama bir zamanlar evim dediğim yerin tam önündeydim. Anneme bahsetmediğim fısıltı arttı. Onlarca dudak aynı şeyi fısıldıyordu artık bana. Tabloyu neden yaptığımı idrak etmeye başladım. Bazı şeyleri bitirmek için bir dürtü gerekirdi.

Dakikalarca o evin önünde avuçiçlerim gözlerime baskı yaparken ağladım. Bir saniye bile susmadım, indim arabadan. Açık olan dış kapıdan çıktım.

Doğduğum ve öldüğüm evdeydim.

Doğduğu ve öldüğü evdeydim.

Defalarca kez adını sayıkladım. Gerçek ensemdeydi. Çocuk sesleri duyuyordum. Ben bu yükle yaşayamıyordum, bu yük ben yaş aldıkça benimle büyüyordu. Dün bir yaş daha büyümüştüm ve sanırım taşıyacağım son sınıra ulaşmıştım.

İçi pislik dolmuş havuzun başındaydım. Gölgem düşüyordu pis suyun zeminine, gözlerim o kanlı görüntüyü hatırlıyordu. Yapamıyordum. Annem, babam, abim... Herkes yapabiliyordu ama ben yapamıyordum. Tüm varlığıma yemin ederdim ki katlanamıyordum artık. Kuvvetli bir hafıza en ezeli düşmandan daha büyüktü. Nefes almak istemiyordum.

O adam doğru söylüyordu. Suçlu suçsuz demeden kaç kişiyi yok etmiştik? Gözlerimi patlatacak gibi yumdum. *Ecevit'i yok etmiştik.* Gözümün arkasında sakladığım fotoğraftaki yüzü geldi. Mezar gibi gözleri vardı. Küçüktü. *"Firuze, bitir bu zulmü."* Kendi kendime ne fısıldadım bilmiyordum. Bu fısıltı belki benden, belki de zihnimdendi. Ayırt edemiyordum. Bu bahçede oynadığımız oyunların sesi kulağıma dolmaya başladı. Gülmeye başladım ağlarken. İki küçük çocuk bu evde yaşıyordu, ölmemişti. Avuçiçlerimi şakaklarıma vurdum. *"Firuze, bitir."*

Ayağım boşluğa düştü ama hiç korkmadım. Ecevit beni tutardı. O iki çocuk burada yaşıyordu ve Ecevit, Firuze'yi hep tutardı. Bedenim buz gibi bir suyla birleşti, suyun dibine çöktüm ve kollarımı bacaklarıma sardım. Nefesimi tuttum ve yine aynı şeyleri fısıldadım.

*"Bir küçücük aslancık varmış..."**

Başımı, sırtımı yasladığım zemine vurdum, su çok soğuktu. Ecevit bana çok kızacaktı ama ben onu dinledim. Ninni söyledim. Bana bu ninniyi ne zaman söylesem canımın acısının geçeceğini, uykumun geleceğini söylemişti.

"Çöllerde koşar oynarmış..."

Başımı bir kez daha vurdum zemine.

"Abisi onu pek çok severmiş..."

Başımı daha sert vurdum. Çığlık atmak istedim ama suda dağıldı sesim. Düzelttim. *"Abisi onun, katilin biriymiş."* Tekrar ettim. *"Abisi onun, katilin biriymiş."*

Başıma yeterince darbe aldıktan sonra sudan çıkmaya çalışacaktım ama gücüm kalmayacaktı. Güldüm. Ailem düzeldiğimi sandığı ilk an beni kaybedecekti. Yanlış. Benden kurtulacaktı. Artık sırtlarında kambur olan vicdanları yok olacaktı.

"Sen benim canımsın, dermiş..."

Bir kez daha vurdum başımı. Bedenim titriyordu. Çenem kilitlenmeye başladı. "Sen benim canım..." Ama ninnimi bölen şey çenem olmadı, suyun dengesini değiştiren o şiddet oldu. Gözlerimi ilk kez açtım ve bana doğru yüzen karartıyı bir an seçemedim. Korkup kaçacak bilincim ve kuvvetim yoktu. Bir çift el, hızla bana dolandı. Bacaklarım ellerimden

* Volkan Akhmehmet, İnanç Şanver, Berk Cankat, *Bir Küçücük Aslancık Varmış.*

kurtuldu ve bedenim açıldı. Belimden yakalandım, suyun derinliklerinden kafam çıkarıldığı an ciğerlerim patladı sandım. Görüntüler net değildi. Yıldızlar gökyüzünden büyük gözüküyordu. Parmak uçlarım uyuşuktu, yer yer felç geçirmiş gibiydim. Bedenimi yüzdürecek kuvvetim yoktu.

"Ne yapıyorsun sen?" Bağırışı duydum. Görüntüler netleşmedi ama yüzüm bir el tarafından kavrandı, aynı soru tekrarlandı. Yüzüme yapışmış saçlarımı geriye doğru itti.

Gözler...

Küçük gözleri olan çocuklar, küçük gözlü büyük adamlara dönüşürmüş.

"Tutun bana," dedi. Tutunmadım ama beni bir çırpıda çıkardı havuzdan. Bacaklarım hâlâ suyun içindeydi. Mermere oturtulmuştum. Siyah gömleğini gördüm ilk. Nefes nefeseydim.

"Sen..." dedim, düzensiz nefeslerimle. Bu, o adamdı. *Erdem?* "Senin ne işin var burada? Beni mi takip ettin?" Kendimi ite ite hem havuzdan uzaklaştırdım hem ondan. "Kimsin sen? Niye geldin peşimden?" Korkuyla aynı yere dokunmak istedim. Elim boynuma gitti. Kulaklarım uğulduyordu. Ne parmaklarımdaki uyuşukluk ne ayaklarım ne de bedenimin bir başka uzvu... Hiçbir şey kolyemin yokluğu kadar korkutmadı beni. "Kolyem," dedim korkuyla. Boynuma dokundum hoyratça. "Kolyem yok!" Bacaklarımın tuttuğunu ayaklandığımda anladım. "Kolyem yok!"

Havuzun içine mi düşürmüştüm? Ötesini berisini düşünmedim. Yeniden suya bırakacaktım kendimi ama izin vermedi. Belimden tuttu. "Firuze," dedi.

"Bırak!" dedim. Suyun altında hissettiğim nefes sıkıntısıyla bir değildi bu. Kolyem yoktu. Bedenimden bir parça yoktu. Yemin ederim biraz azı değildi hissettiğim. "Kolyem yok, bırak!"

"Havuzda değil!"

"Nerede?" dedim dehşetle. Arabada gelirken bir kez bile dokunmamıştım. "Restoranda mı düşürdüm? Nerede?" Çimenlerin arasına bakıyordum. Hayır. Yoktu. Kapının önündeki kargaşa geldi gözümün önüne. Düşürmüştüm. Kolyeyi düşürmüştüm. Defalarca kez ortalığa baktım. Yalınayaktım, sırılsıklamdım ama gidecektim. Mantıklı düşünemiyordum. Arkamdaki adam kim, onu bile bilmiyordum. Tek istediğim

kolyeyi bulmaktı. Bu dünya üzerinde kolyeden başka istediğim hiçbir şey yoktu. Her şeyi verebilirdim ama kolyeyi bulmam lazımdı. Hızla çıkmaya çalıştım evden, arkamdan seslendi.

Bu dünya üzerinde tek aradığım şey kolye sanıyordum.

"*Üzüm Buğusu,*" dedi.

Bir elektrik akımına tutuldu bedenim, olduğum yere çakıldım. Dünya durdu ama ben kendi etrafımda dönmeye başladım. Uçurumun kıyısında sallanan bir ülkenin yıkılışını izler gibi izliyordum baktığım yeri. Öyle çaresiz, öyle hareketsiz ve öyle acıyla. Saniyeler sonra cesaret edebildim başımı çevirmeye. Havaya kaldırdığı kolyeyi gördüm ilk.

"Bunu mu arıyorsun?" dedi. Aramızda mesafe çoktu, onu yanlış duyacağım kadar, onu duymayacağımı düşünecek kadar.

"Ne dedin sen?" dedim, bu benim son cümlemdi. Ölecektim. Bu dünya üzerinde tek aradığım şey Ali Ecevit Tarhan'dı.

Haziran 1991,
Ankara, Çankaya.

Henüz çiçek açmamış karahindiba küçük kızın elindeyken, "Aynı anda dileyelim, aynı anda!" diye bağırdı. Yerinde zıplıyordu sabırsızca.

"Zıplama Firuze, bak uçuşuyor tozları!"

Ecevit onu uyarmasa görmeyecekti. Telaşla durdu, hatta rüzgâr değmesin diye korumaya çalıştı küçük elleriyle. Dilek dileyeceklerdi. "Ben üç deyince tamam mı? Tut dileğini," dedi oğlan çocuğu. Belli etmedi ama o da pek bir heyecanlandı.

Kız çocuğu gözlerini kapattı. Annesi ne zaman dilek dilese gözlerini kapatırdı. Bu kabul olması içindi. O da öyle yaptı.

"Bir," dedi Ecevit.

"Ecevit'le hiç ayrılmayalım."

"İki," dedi Ecevit ve "Üç," deyince ikisi de aynı anda üfledi. Karahindiba çırılçıplak kaldı. Tüm tüyleri uçuştuğunda çocukların ağızları kocaman açıldı. Hiç anlaşmadan zıplamaya başladılar.

"Kabul olacak!" dediler aynı anda. "Kabul olacak, dileğimiz kabul olacak!"

Firuze sabırsız ve pek meraklı bir çocuktu. "Ne diledin?" diye sordu.

Ecevit hiç beklemeden, "Buradan taşınmamayı, birbirimizi hiç kaybetmemeyi. Sen ne diledin?" diye söyleyiverdi dileğini.

Ne yaptığını hiç fark etmeden küçük dudaklarını büzerek, "Söylemem," dedi Firuze. Annesi böyle yapardı. "Annem söylenirse kabul olmaz, der. Söylemem ben."

Ecevit dehşetle Firuze'ye baktı. "Ya ben niye söyledim? Kabul olmayacak mı benimki?" dedi. Firuze'yi de korkuttu bu ihtimal. O muzır tavır eriyip gitti yüzünden. "Hayır, olacak," dedi hemen.

"Yalan söyleme Firuze, kabul olmayacak. Bak gideceğim, kaybedeceğiz birbirimizi. Niye bana söylettin? Niye sordun bana?" Artık açıkça kızıyordu. Bu çok kızılacak bir durumdu.

"Hayır!" diye sızlandı. Koşup annesine soracaktı. Annesi yanlış biliyorsa babasına soracaktı. Babası yanlış biliyorsa öğretmenine. "Ben seni kaybetmem, kaybetsem de bulurum. Tanırım seni!" Hayır, hiçbir şey Ecevit'i ikna edemiyordu. İçine bir kez korku düşmüştü. Dileğini apaçık söylemişti. Başını salladı.

"Ya çok uzun zaman geçerse, büyürsek, kocaman olursak? Nasıl tanıyacağız? Niye söyledim ki ben sana zaten? Of Firuze! Of!"

Büyüyünce çok mu değişirdi insanlar? Annesine bunu da söylemeliydi. Ağlamamak için dudaklarını ısırdı. Onun yüzünden söylemişti. Sormasa söylemeyecekti. Niye sormuştu? "Hayır, ağlama," dedi Ecevit. Kızdığına tez vakitte pişman oldu. Aklına parlak bir fikir geldi. "Dur! Dur, bekle geliyorum!" Koştura koştura gitti. Küçük not defteriyle geri geldi. Yere çöktü, hemen yanına oturdu Firuze. "Mektup mu yazacağız birbirimize?" diye sordu merakla. Halbuki istese de yazamazdı.

"Yok, sen daha yazmayı bilmiyorsun ki akıllım!"

"Biliyorum!"

"Sadece kendi ismini ve benim ismimi yazabiliyorsun Firuze."

"Biliyorum işte bak," dedi çirkin bir inatla. Biliyordu işte!

Ecevit kalemi çenesine bastırdı ve düşünceli düşünceli kâğıda baktı. Öyle bir şey yazmalı, öyle bir şey yazmalıydı ki seneler sonra bile sadece ikisinin anlayacağı bir şifre olmalıydı. Sivri bir zekâsı vardı. "Buldum," dedi ellerini kaldırarak. "Baban en çok hangi şarkıyı dinliyor?" diye sordu.

Bu çok kolay bir soruydu. "Firuze."

"Biz dün bir şey fak ettik! Hatırlıyor musun doğrusunu dün öğrendik? Annem söyledi bize!"

Düşündü Firuze. Evlerinde her gün o şarkı pikaba takılırdı. Babası en az bir kez dinlerdi. Dün iki çocuk kendi kendilerine mırıldanırken Ecevit'in annesi kulak kesilmişti. Hüzün buğusu gibisin sen, diyorlardı. Oldukça eminlerdi kendilerinden. Leyla çocuklara tatlı sesiyle yaklamış, "Orası hüzün değil, iyi dinleyin," demişti.

"ÜZÜM!" diye bağırdı Firuze heyecanla. "Biz hüzün diyorduk, üzümdü! Hatırlıyorum!"

Üzüm çizecek sandı Ecevit ama hayır, yazdı. Ecevit'in yazısı pek çirkindi, Firuze yazmayı öğrenince onun da yazısını düzeltecekti. Böyle de çirkin yazılmazdı ki yahu... "Ne yazdın?" dedi kendisine uzatılan kâğıdı alırken. Küçük, yırtılarak koparılmış yamuk bir kâğıttı.

"Üzüm Buğusu yazdım, sakla bu kâğıdı," dedi bilmiş bir tavırla.

"Neden ki?"

"Birbirimizi kaybedersek buradan buluruz. Ben seni saçlarından hatırlarım. Üzüm Buğusu derim, anlarsan bulmuşuzdur birbirimizi. Kâğıdı sakın atma, sakla. Unutursan bakarsın."

Dedi. Ben hiç unutmadım. İkimiz de sırılsıklam halde birbirimize bakıyorduk. Gülümsedi, gözlerden sonra bir parça daha doğru yere oturdu. Bu gülümsemeyi de biliyordum. Tekrar etti.

"Bunu mu arıyorsun *Üzüm Buğusu*?"

II

"itimat kontrole mâni değildir"

"Bunu mu arıyorsun *Üzüm Buğusu*?"

Ölümün insana yaklaştığında insan siluetine benzediği bir tablo çizmiştim zamanında. Yine insanların etrafımda ne anlatmak istedin diyerek kendini paraladığı bir tabloydu ama kimseye realist bir tablo olduğunu söylemedim. O realist bir tabloydu. Gözlerimi yumdum, yine patlatacak kadar.

Küçük gözlü çocuklar, küçük gözlü büyük adamlara dönüşür ve ben, Firuze Akın, öldüğümü sandım. Ölümün enseme dokunduğunu hissettim ve şiddetle gözlerimi açtım. Suyun içine baktım, yüzen bir ceset aradım: Kendi cesedimi, öldüğümü sanmıyordum. Ölmüştüm. O sudan çıkamamıştım ve Tanrı benim dileğimi öldükten sonra gerçek kılıyordu. Bu ne cennetti ne de cehennemdi. Bu araftı.

"Firuze," dediğinde korkuyla bir adım geriye gittim, elim havalanır gibi oldu ama bunun için bile dermanım yoktu. Yeniden suya baktım. Cesedim hâlâ yüzmüyordu. Zaman kavramım değişmediyse bir canlının su altında bu kadar kalması mümkün değildi. Çoktan çırpınmayı bırakmalı ve su yüzeyinde süzülmeliydi bedenim. Yoktu.

Korkuyla o adama döndüm. Ölmüş olmayı kabul etmiştim, başka bir gerçek nasıl kabul edilirdi bilmiyordum. Vücudum sırılsıklamdı, tir tir titriyor, gözyaşlarım âdeta beni ısıtmak için gözlerimden sicim gibi boşanıyordu.

Bana bir adım daha yaklaştı ama bu kez geri gidemedim. "*Üzüm Buğu-*"

"Sus!" Gür sesim boş evin zeminine vurdu. İşaretparmağım defalarca kez dudaklarımın üzerinde paralandı, gözlerim kocaman açılmıştı.

---

* 18.11.2010 tarihi, ÜB (Ülke Burada) gazetesine "Firuze Akın'a Hain Saldırı!" manşetiyle taşınmıştır.

Kendimi göremiyordum ama ne kadar korkunç durduğumu biliyordum. "Sen..." Kelimeler birleşecek kadar kuvvetli çıkmadı ağzımdan. Dudaklarıma siper olmuş işaretparmağımı ona salladım. Bu adam benim öldüğümü inkâr edecek kadar canlıydı. Ben ölmemiştim ama şeytan karşımdaydı. Bu öyle korkunç bir kötülüktü ki şeytana ancak yakıştırıyordum.

"Sen..." dedim ve duraksadım. Bu kötülük karşısında doğru kelimeleri bulamıyordum. Başımı salladım ardı ardına. "Sen bunu nereden biliyorsun?" Ona doğru bu kez ben adımladım. Korkusuzca. Şeytan olduğunu itiraf ederse onu bu suda boğacaktım. Ona temas edecek kadar yaklaştım. Önce parmağımla, sonra ellerimle omuzlarından ittim. "Seni öldürürüm. Duydun mu beni? Seni öldürürüm! Kimseye bırakmam, senin canını kendim alırım. Senin bu yaptığın..." Yeteri kadar kötü bir kelime yoktu lügatimde, yüzümün ekşimesiyle sonlandı cümle. Korkusuzca gözlerimin içine bakıyordu. Sanki ölmeyeceğini biliyordu...

"Firuze, benim..."

"Kes sesini. Bu yaptığın..." Onu iten ellerim ansızın bir çocuk gibi yüzüme örtüldü. Delirmiştim, bu görüntü bir hastane köşesinde gördüğüm kâbustan ibaretti. "Bu yaptığın çok..." *Alçakça...*

"O zaman da biliyordum senin ne kadar unutkan biri olduğunu," dedi. Ben ne kadar çırpınıyorsam o da bir o kadar sakindi. Gerçek olduğuna inanmak işten bile değildi. "O yüzden o kâğıdı vermiştim. Söylesene sahiden, hiç mi tanımadın?"

Ellerim daha çok gömüldü yüzüme, ağlayışım şiddetlendi, sırtımı döndüm. Bu an zihnimin bir oyunuysa tam buradan sağ çıkarmayacaktım kendimi. Kendime söz veriyor, kalbime yemin ediyordum. Her şeyin bittiği bu yerde bu kez fiziken de her şeyi bitirecektim. Ellerimi öleceğime gayet emin olarak yüzümden çektim ve ölü cesaretiyle ona baktım. Görüntüsü saniyelerce netleşmedi. Derin ve belki de son kez nefes aldım.

Saniyelerce konuşamadım. Onun yumuşak bakışları altında oldukça kaba halde davranıyordum. Nefes alırken bile hoyrattım. Konuşamadığımı görünce, "Benim Firuze," dedi. *Benim,* diyordu. Kimden bahsediyordu? Parmaklarımı saçlarıma daldırdım. Çekiştirdim. Acıyı hissediyordum. Kanım damarlarımda geziniyordu hâlâ. Ölüm bana varmamıştı. Sırtımı dönüp gökyüzüne baktım. *Her şey beynimin bir oyunuysa o suya gireceğim ve bir daha çıkmayacağım. Andım olsun. Burada doğdum, burada öleceğim.*

Yalnızca başımı çevirdim. "Sen beni neyimden tanırdın?" diye sordum. Her şey tesadüf olsa, bu adam şeytan olsa yine de bunu bilemezdi. Bu sınavın son sorusuydu. Eğer bu an gerçekse ama o bunu unutmuş olsa da ölümü gerçek kılacaktım.

Sınavın son sorusu, onun için en kolay sorusu oldu.

"*Saçlarından,*" dedi. Tüm gücüm bedenimden çekildi, ruhum çekildi sandım. Dengemi kaybettim, bir çift el beni tuttu. Firuze çocukluğunu çok az düşerek geçirmişti, dizinde çok az yarası olurdu. Çünkü Ali Ecevit Tarhan onu daima tutardı.

Tuttu.

"Firuze," dedi. Sesindeki duyguları seçemiyordum. Beni kucaklamamıştı ama ayakta durmamı o sağlıyordu. Başımı dik tutamıyordum, önüme düşüyordu. Yer ayağımın altında bir salıncak gibi sallanıyor, ensemden ölüm üflüyordu. Gözlerine baktım. "Sen misin?" dedim yalvarır gibi. Hangi cevap beni yaşatır bilmiyordum.

"Benim."

"Sen misin?" diye tekrar ettim. Cevabını duyuyordum ama delirmiş olmaktan korkuyordum. Kafamın içinde büyüttüğüm Ecevit, zihnimi aşmış ve karşıma geçmişse eğer, bugünden sonra çok ağır ilaçlarla geçecekti. Tahmin ediyordum. Sol elimi avuçladı. Ne yapacağını bilmiyordum ama hiçbir tepki vermedim. Aldı, yavaşça sağ kulağının arkasına doğru götürdü. İrkildim. "Bak," dedi. Zedelenmiş parmak uçlarım, o et benini hemen hissetti. "Alay etmeyecek misin yine? Kızmayacağım bu kez."

Gözlerim bir an bile açılmıyordu. O elimi bıraktı ama ben, o bene dokunmaya devam ettim.

"Allah sana daha çok duy diye üç kulak vermiş, üçüncüsü nokta kadar ama!"

"Alay etme Firuze!"

Bir yanardağ patladığında nasıl ağzından lav kusarsa, bedenim de kanımı kusmaya başladı. Ağzımdan ardı ardına hırıltılar çıktı, bu tümüyle ruhsal bir acının karşılığıydı. Ne tam olarak hıçkırarak ağladım ne de bağırdım. Her ses isyan gibi döküldü benden. Parmak ucum tek bir yerde sabit kaldı, başımı daha da bastırdım, bedenim daha şiddetli titriyordu artık. "Firuze," dedi. *Kim?* Gözlerimi açacak takatım yoktu. Birkaç adım ileriye gittik, ayaklarım yerden bir kesiliyor, bir sürülüyordu. Avcumun

içine gelen her parçasını sıkıca tutuyordum. Ellerim ayaklarımın aksine çok kuvvetliydi.

Bir ölüyü sürüklediğinin farkındaydı çünkü amacı o ölüyü ısıtmaktı. Yerden kabanını aldı. Bu titreyişimi üşüdüğüme yoruyordu. Yanılıyordu. Beni aldı, küçük Firuze dışarıda oynamayı çok seviyor diye babası ona kapalı, küçük bir bahçe yapmıştı, oraya götürdü. O bahçe iki küçük çocuğun minik evi olmuştu. Hatta kız çocuğu orada uyumak isterdi küçükken, bunun için gözyaşı dökerdi ama onu ikna eden anne babası olmazdı; o evini paylaştığı Ecevit olurdu. Toz kir içindeydi artık, seneler sonra yine oraya girdik. Yerdeki minderler oturulmayacak haldeydi, soba hâlâ orta yerde duruyordu. Defalarca kendimi ve Ecevit'i yaktığım sobaya baktım. "Dur bakalım," dedi. Bir an beni bırakmak istedi ama tırnaklarım bedenine yapışmıştı. Ayrılmadım. Bir minderi ayağıyla itti, beni oraya oturttu. Dokunduğumuz şeyi ıslatıyorduk. O da benimle beraber oturmak zorunda kaldı. Kabanını bana giydirmek isterken ellerimi bedeninden zorla ayırdı.

"Dur Firuze, şu sobayı tutuşturayım," dedi. Benim aksime bu anın içindeydi. Sobayı yakma telaşesine düşüyordu. Ayaklanıyordu. Sağlam adımlar atıyor, odun arıyordu. Gerçekti.

Yaramazlığımla devamlı yaktığım küçük gözlü çocuk büyümüş, yandığı sobayı yakacak küçük gözlü büyük bir adama dönüşmüştü. Yüzüne baktım, bir ölüye bakar gibi baktı yüzüme. Dudaklarım bile birleşmiyordu. Onu tutamadan yanımdan kalktı. Başım önüme düştü, yüzüm kabanının içine gömüldü. Koklamak için cesaretimi toplamak, suyun altında nefes almaktan daha zor geldi. Sudan çıktığımdan beri ilk kez tam nefes aldım.

Zihin korkunç bir varlıktı. Doğru eğitilirse dâhiler, yanlış eğitilirse canavarlar yetiştirirdi. Burnuma dolan koku koştu, nefes nefese vardı, o küçük kahverengi kazağın üzerindeki kokuya ulaştı. O hırıltılı ses yeniden döküldü boğazımdan. *Can veriyordum.* Ruhun bedenden ayrıldığı anın içindeydim. Bedenim bu gece toprağa gömülecekti. Bunun gibi bir acı hissettiğim olmamıştı. Bana bu kabanı ölüm giydirmişti. Dakikalar sürdü o sobanın tutuşturulması. On beş sene önce neyi nerede bırakıp defolup gittiysek bu evden, her şey yerli yerindeydi. Odunları nereden bulmuştu, zaten varlar mıydı bilmiyordum. Sadece cebinden çakmak çıkardığını ve sobayı yaktıktan sonra içine birkaç kez üflediğini gördüm. Gömlek üstü-

ne yapışmıştı. *Gerçekti.* Tümüyle sırılsıklamdı, saçları alnına düşmüştü.

Soba tutuştuğunda yanıma yaklaştı, eskiden bir mindere sığardık. Artık sığmadık, bir minder de kendine itti. Tam önüme oturdu. Göz göze geldik. Elimi kaldırdım. Ona dokunana kadar üç kez geri çektim, dört kez yeniden cesaret ettim. Eline dokundum. Koluna, omzuna. Yok olmasını bekledim. Olmadı. *Gerçekti.* Yeniden sordum. "Sen misin?"

Gülümsedi, sol gözünün altında minicik bir çöküntü oluştu. *Gerçekti.* Gözlerime yaşlar çöktü. *Ali Ecevit'ti.* Küçükken daha belirgindi, şimdi dikkatsiz bir bakışın defalarca kaçıracağı kadar yok olmuştu ama görmüştüm, oradaydı. Bazen gülerdi ve ben boya kalemlerimin tersini oraya banardım. Şimdi de dokunmak istedim ama elim havalanmadı. Başını salladı, dudaklarım bir bebeğin dudakları gibi büzüldü. Öne doğru uzandım ama omzuna yatacağım şekilde değil. Alnımı bacağına yaslayacağım kadar.

"Firuze," dedi ama beni kaldırmadı. Alnım dizlerine ulaştığı gibi bir bebeğe yakışır o minik ağlayışlar nahifliğini kaybetti, arttı, kabalaştı. Adını sayıkladım defalarca kez. Ne kadar zaman sonra bilmem saçları elimde dolandı. Bu ne bir rüyaydı ne de ben ölmüştüm. Ecevit'in elleri yine saçlarımdaydı. *Gerçekti.*

Ecevit benim en çok gözlerimi beğenirdi ama en çok saçlarımı severdi. Onları okşamayı, bazen örmeyi, taramayı... Tüm sevgi dilini saçlarıma açardı. O yüzden beni gözlerimden değil, saçlarımdan tanırdı. Onun bana teması aralıklarla olmaya devam etti. Saçlarımı okşayışından bir zaman sonra çenesini başımda hissettim. O da bana eğildi. Üst üste devrili kaldık. "Geldim," dedi, benim anlayamadığımın farkındaydı. "Buradayım."

"Buradasın."

"Öyle, *Üzüm Buğusu.*"

"Geldin."

"Geldim."

"Ecevit yok artık! Bitti! Gelmeyecek! Unut Firuze! O adam yaşıyorsa seni unuttu! Sen kendini mahvettin ama o seni hatırlamıyor bile! Ecevit diye biri yok! Unutacaksın!"

Bu cümlelere inanmasam da bu cümlelere artık gür bir sesle karşı çıkmayı bir zaman önce bırakmıştım. Ben onlara hiç inanmamıştım ama ben bu cümlelere yenilmiştim.

Devrildiğimiz yerden kalkmamız ne kadar vakit aldı bilmem ama

önce o kalktı, sonra yavaşça ben. Ağlayışım tükenmek bilmeyen bir boşluk gibiydi. Yüzüne bakmak beni tetikliyordu. Ali Ecevit Tarhan küçük bir çocukken bile ağlamazdı. Bazen düşerdi, bazen canı çok yanardı ama hiç yanmamış gibi kafasını iki yana sallardı ama gözleri yine de dolarsa gözlerini kaçırırdı. Biraz yükseğe bakardı.

Ali Ecevit Tarhan gözlerini kaçırdı ve yine biraz yükseğe baktı ama ben gördüm. Gözleri küçük olsa bile dolan yaşları gördüm. Akıtmadı, sakladı ama oradaydı.

"Ben seni o kadar çok..." *Bekledim* diyemedim, *aradım* demeye dilim varmadı. Kelimeleri ağzımda geveledim durdum. "Ecevit," dedim yine. "Çok şükür. Ecevit..." Ağzımdan bir tek adı korkusuzca çıkıyordu.

Zorlandığımı gördü sanırım. "Tamam," dedi. "Daha çok vaktimiz var artık. Zorlama kendini, konuşacak çok vaktimiz olacak..."

"Ellerine dokunabilir miyim?" Tek derdim bu değildi belki ama tam şu an tek isteğim sorulsa bunu söylemek isterdim. İkimiz de ellerimize baktık. O benimkilere, ben onunkilere. Onunkiler yine büyüktü, benimkilerse yanında minicik kalmayacak kadar büyümüşlerdi artık. Bana sözlü bir onay vermedi ama ellerime uzandı. Ellerimiz yine boy ölçüştü. Açtı kocaman avcunu, avcumu bastırdı avcuna. Yine o tezatlığa baktık. O gülümsedi belki ama ben sadece gözyaşı döktüm. Hiç anlaşmadan, parmaklarımız birbirinin arasından geçti. Ellerimiz birleştiği an birbirimize baktık. Ona sarılmak istedim ama eline dokunmak bile lütuftu benim için. "Dizlerine yatabilir miyim?"

"Yer soğuk Firuze," dedi eskisi gibi. Bunu söylediği zamanlarda yer soğuk olmazdı ama şimdi gerçekten soğuktu. "Olsun, minder koyarız. Olmaz mı?" dedim. Yedi yaşında olsaydım aynen böyle söylerdim, yine bu yolu tercih ettim. Minderlere baktığında yerimden kalktım. Bacaklarım uyuşmuştu. Birkaç minder alıp çekiştirdim ona doğru. Yamuk bir yol çizdim, üzerine yattım. Bu bedenimi soğuktan korumak için değildi, bana izin vermesi içindi. Bedenim minderlerin üzerinde, başım dizindeydi. *Ecevit gerçekti.* Sobadan gelen cızırtılar, hızla artan ortamın ısısı, üstümüzde kurumaya yüz tutan ama kurumayan elbiselerimiz ve Ecevit'in elleri... Saçlarımı okşadığını hissettim. Bu bir hayal miydi bilmiyordum. Sadece hayal olacak kadar güzeldi. Onu biliyordum. Uyumazdım ama gözlerimi

kapattım. Yarın öleceksem bu anı hatırlayabilmek için.

"Ağlama artık," dedi. "Hâlâ ağlaksın Firuze."

Sen gittikten sonra daha çok ağladım, hep ağladım, diyemedim. O bile inanmazdı bana. Bazen ben bile inanmıyordum kendime. Kabanıyla beraber benim de küçük çantamı almış olmalıydı. Çantanın içindeki telefon çaldı ama gözümü açıp da bakmadım bile.

"Telefonun çalıyor."

"Umurumda değil."

"Annen ya da babandır," dediğinde yüzümü ekşittim.

"Umurumda değil."

"Seni merak ederler."

Bacağına daha çok sarıldım. Bu konuşmanın sonunu biliyordum.

"Gitmeyeceğim."

"Firuze..."

"Lütfen. Bırakmayacağım seni. Lütfen Ecevit. N'olur yalvarırım. Lütfen." İçimde öyle bir korku vardı ki sanki bir an bile yanından ayrılacak olayım onu yine kaybedecektim. Sanki bu an hiç yaşanmamış gibi sonsuzluğa karışacaktı. Sanki insanlara onu gördüğümü söyleyecek ama deli muamelesi görecektim.

"Ben de gitmeyeceğim, buradayım artık."

Daha sıkı sarıldım bacağına. Onu bir daha göremeyecektim. Biliyordum. Belki bu an bile bir rüyaydı. O lanet olası telefon bir kez bile susmadı. Çaldıkça çaldı. Annem telefonları açılmasa da meşgule de atılsa açılana kadar büyük bir kibirle arardı. Açılmak zorundaydı o telefon. Ondan daha önemli bir işimiz olamazdı. Kulağımın dibinde sıcak bir nefes hissettim. "Söz veriyorum," dedi. "*Ali Ecevit sözü.*" Ecevit bana yalan söylerdi bazen ama Ali Ecevit'in hiç yalan söylediği olmamıştı. "Hadi kalk, aç telefonunu. Hadi Firuze," diye defalarca kez tekrar etti, beni sözleriyle esir aldı. Kalktım, zorlukla açtım telefonu, annemdi.

"Ne var?" dedim öfkeyle. Anneme karşı içimde amansız bir nefret birikti. Bu anı bozan herkese düşman olacaktım.

"Neredesin sen? Neden açmıyorsun telefonumu?"

"Anne müsait değilim."

"Firuze başlatma müsaitliğine! Beni çıldırtma, babanla baş edemiyo-

rum. Kiminlesin?"

"Anne saçmalama!" Sesim yükselmek istiyor ama Ecevit'e biraz olsun yansıtmak istemediğim için içime konuşuyordum âdeta. "Sizi ilgilendirmez!"

"Bak tek bir abuk sabuk fotoğrafın yarın manşette olsun seni babanın gazabından korumam. Kimsenin seninle gelmesine izin vermemişsin! Yanında ne bir koruma var ne şoför! Aklını mı kaçırdın sen? Neredesin, kiminlesin?" Ecevit yerinden kalktığında korku dolu gözlerimle ona baktım, sobanın dibine kadar gitti. Hiçbir şey söylemeden kapattım telefonu.

"Hayır hayır," dedim korkuyla. "Hayır, gitmeyelim. Lütfen gitmeyelim." O kadar dengesiz yaklaştım ki ona, soba hiç yanmıyormuş gibi davrandım. Kendimi yakacaktım, Ecevit beni çekmeye çalışırken sol eli sobaya sürttüğünde dudağından bir sitem döküldü. "Ecevit," dedim korkuyla. Eliyle soba arasına elimi yasladım. "Özür dilerim, çok özür dilerim."

"Yine yaktın beni," dedi gülerek. Hiçbir şey değişmemiş gibi. *Firuze yine tez canlılığı yüzünden Ecevit'i yaktı. Firuze zaten hep Ecevit'i yakardı.*

Elini tuttum sıkıca. "Gitmeyelim," dedim. "Gitmeyelim lütfen Ecevit. Daha konuşmadık bile. Ağzımızı bile açmadık. Lütfen Ecevit. N'olur gitmeyelim, şey yapalım..." dedim telaşla. "Sen üşüme, sana yeni kıyafetler bulalım, saçlarını kurutalım. Onlar kurumuşlar gerçi. Yemek yedin mi? Acıktın mı?"

"Firuze."

"Ne yapalım? Sen söyle. İstersen soba sönene kadar başında bekleyelim öyle çıkalım. Biraz daha ısınırsın." Mantıklı ya da mantıksız herhangi bir sebep istiyordum. Ecevit'le olacak vaktimi birkaç dakika daha uzatacaktı öylesine ya da çok mühim bir sebep.

"Firuze, sen evine gidiyorsun."

"Hayır," dedim korkuyla. Annem de babam da gazapları da umurumda değildi. "Hayır, lütfen. Kapatırım telefonu. Rahatsız olduysan sesinden... Kapatırım Ecevit. İstersen gider çöpe atarım. Kimse buraya gelmez. Bizi de bulmaz. Ben istemezsem kimse ulaşamaz bana..."

"Yarın kuru bir halde görüşüyoruz."

Ellerimi yüzümün iki yanına bastırdım. Telaşla titremeye başladım.

"Göremeyeceğim bir daha seni, biliyorum ben. Göremeyeceğim bir daha seni, gideceksin."

"Gitmeyeceğim."

"Gideceksin, annem yüzünden. Kapatacağım şimdi telefonumu, bir daha hiç çalmayacak. Söz veriyorum. Yemin ederim, kimse rahatsız etmeyecek bir daha bizi. Hadi gel oturalım..." Bakışları nefes nefese olan beni susturdu. Gözyaşlarım durmadan akıyordu, büzülmüş dudaklarıma baktı. Ağlama, demedi. İkimiz de ayaktaydık, henüz hiç sarılmadığımızı fark ettim. O da sanırım fark etti. Bedenlerimiz bir yapbozun parçaları gibi birleşti, kollarımı boynuna sardım. Belimden sarıldı bana.

Yirmi beş yıllık hayatımda kimseye böyle sarılmadım. On beş yıldır da kimseyi böyle sarmalamadım. Saçlarını sevdim, ensesini sevdim, boynunu sevdim. Burnumu yasladım en rahat yere. Çocukluğumun kokusunu aldım saniyelerce. "Söz gitmeyeceğim," dedi. Bana söz vermemeliydi, inanırdım. Boynundan ayrıldım ama aramıza mesafe katmadım. Temas cesareti getirdi. Saçlarına dokundum, yüzüne dokundum. Buradaydı. Yemin ederim oydu. Aklımı kaçırarak değil, gayet aklım başımda olarak biliyordum, görüyordum. Ecevit dönmüştü. Buradaydı.

"Yarın nerede bulacağım ben seni?"

"Sen beni nerede bulacağını bilirsin Firuze," dedi. Gözlerimin içine bakıyordu. Bilmem gerekiyordu. Öyle bakıyordu.

Başımı salladım hızla. "Bilirim," dedim. "Geleceksin değil mi?"

"Geleceğim."

"Kolyemi alabilir miyim?"

"Yarın versem?"

"Lütfen, şimdi. Kolyemi verir misin?" dedim ısrarla.

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordu. Başımı iki yana salladım, bu hayır demek değildi. Sadece bu konunun güvenle bir ilgisi yoktu.

"O kolyeyi sen bile alamazsın benden diyorum."

"Doğru," dedi imayla başını sallarken. "Sen beni bile satın alabilirdin ama ben bu kolyeye dokunamazdım bile, değil mi?"

Utançla gözlerimi kapatmak istedim ama bunu tavırla söylemedi. Kolyemin değerini o da bilmeliydi zaten. O kolye için canımı bile verirdim ve bu cümle biraz bile abartı içermiyordu. Bilmeliydi. "Sende bile bıraka-

mam kolyemi, lütfen alabilir miyim?"

Eli cebine gitti. Kolyemi çıkardı. "Doğrusun," dedi ve bana uzattı. "İtimat, kontrole mâni değil. Unutmamak lazım." Uzattığı kolyeyi aldım. Hızla boynuma taktım. Öndeki taşı düzelttim ve parmak uçlarımla dokundum. Mevzu itimat değildi, mevzu benim bu kolyesiz nasıl yaşanır bilmememdi. Nasıl uyunur, nasıl nefes alınır, nasıl aynaya bakılır bilmezdim ben. Kolyem olmazsa bir hiç gibi oradan oraya sürüklenirdim. Ecevit'e olan itimadımın, hiçbir kontrole ihtiyacı yoktu. Canımı bile bugün onunla bırakırdım ama kolyemi bırakmazdım.

Kolyeye dokunuşumu izledi bir süre. Sonra kapıya doğru gitti. "Gel," dedi bana da. Peşinden çıktım ben de. İkimiz de o havuza bakmadan geçtik gittik. Duraksarsak boğulurduk, beklersek bu ev bizi anılarıyla öldürürdü. Bahçeden hızla geçtik. Arka arkaya sıralanmıştı arabalarımız. Anahtarımın arabanın üzerinde olduğunu biliyordum. "Ecevit," dedim.

Bana baktı. "Yarın görüşeceğiz," dedi.

"Söz mü?"

"*Ali Ecevit sözü,* dedim ya."

Arabaya binmemi bekliyordu. Sadece bir adım atabildim, dönüp ona bir kez daha sarılmam hiç uzun sürmedi. Son kezmiş gibi hissetmedim ama sarıldım. Cılız bir adam değildi ama kemiklerini hissettim.

"Bana kendinden bir şey bırak yarma kadar."

"Kabanım sende kalsın," dedi benden ayrılırken. "Hadi bin." Binene kadar hiçbir şey söylemedi. Arabamın kapısını kapattı, ben sürene kadar da kapı önünden ayrılmadı. O kadar yavaş sürdüm ki aynadan onu daha fazla izleyebilmek için... Arabayı durdurmak, geri gitmek, ona sarılmak, onunla gitmek, nereye giderse gitsin, bir mezarlığa ya da cennetten kopmuş bir parçaya hiç fark etmeksizin onunla gitmek istedim. Arabasına binmese ve ters yöne sürmese ya da ben daha hızlı karar versem yapacaktım da.

Defalarca kez telefonum çaldı, birini bile açmadım. Eve varınca üstümden kabanı da çıkarmadım. Bir erkek kabanı olduğu her halinden belliydi ama umurumda değildi. Kabanını bana bırakmıştı, bu gece bununla uyuyacaktım. Kaban bu gecenin gerçekliğini bana kanıtlayan tek şeydi. Saçlarım kurumuştu ama pis su saçımdan hissediliyordu. Berbat gözüküyordum. Umursamadım, düzeltmeye çalışmadan indim.

Kapımızda dikilen kişiler dönüp defalarca kez bana baktı. Bahçenin merdivenlerinden indim, bana kapıyı annem açtı. Yollarımı gözlüyordu. Ağzında birikenleri kusmak için kapıda yatıyordu ama bu halim onu öylesine şaşkına uğrattı ki saniyelerce ağzını açamadı. Bu fırsattan istifade yanından hemen gitmek istedim ama çok geçmeden silkinip yakaladı beni.

"Bu ne hal?" dedi tutulmuş bir halde. "Bu ne Firuze? Ne oldu sana?"

"Küçük bir su birikintisine düştüm, ayağım kaydı," dediğim an başımdaki sızı sudan çıktığımdan beri ilk kez nüksetti ya da ben ilk kez bedenime kulak kesildim. Ecevit'in yanında hissettiğim hiçbir duygu fiziksel bir acının gerisinde kalamazdı.

"Sen sarhoş musun yoksa?" Parmaklarını koluma sapladı ve hızla bana doğru yaklaştı. Tam da o an fark etti. "Bu kaban kimin?" dedi dehşetle.

"Anne, uykum var."

"Seni mahvederim. Şu an bana adamakıllı cevaplar vermezsen tüm evi ayağa kaldırırım ve babana hesap verirsin."

"Kaldırsana," dedim açıkça.

"Firuze sen iyi misin?" dedi dehşetle. Aklımı kaçırdığımı sanıyordu. Gülmeye başladım. Yüzündeki korku ve telaş arttı. Benden uzaklaşmak isteyecek kadar korktu bu halimden.

"Şu an dünyanın en mutlu insanıyım," dedim. İnanmadı. Annem ben ona ne zaman doğruyu söylesem inanmazdı zaten.

"Kiminle buluştun sen?"

"En son bu kadar mutlu olduğumda küçücük bir çocuktum biliyor musun?"

"Firuze sen Atilla Akın'ın kızısın!" dedi öfkeyle. "Başka erkeklerin kabanlarını giyerek bu eve geri dönemezsin. Aklını mı kaçırdın sen? Kimdi bu adam? Bu gece neler oldu?" Beni sıkıştırmalarının eşliğinde odamın kapısına varmıştık. Annemin koluna dokundum.

"Bu gece ölecektim," dedim. Bana yine inanmadı. Bilmiyordu ki kafamda kurumuş kanlar birazdan sıcak suyla benden akıp gidecekti. "Ama yeniden doğdum," dedim. Bana bir kez daha inanmadı. Bilmiyordu ki on sekiz yıl sonra ilk kez bugün, yarın için umut ederek uyanacaktım. Bir anlık boşluğundan yararlandım ve odama girip kapımı kilitledim. Anında darbelerini kapıma indirdi.

"Başlatma sanatsal konuşmalarına Firuze, beni çıldırtma!" dedi ve daha sert vurmaya başladı kapıya. "Aç kapıyı, konuşacağız. İki süslü cümleyle çıkamazsın bu gecenin içinden. Ne sanatın ne sanatçılığın kurtarır seni, aç kapıyı konuşacağız. Hadi Firuze, aç diyorum sana!"

"Sabah görüşürüz anne, iyi geceler." Dakikalarca beni taciz etmeye devam etti. Sonra yine kurabileceği en ağır cümleleri kurdu ve ayrıldı kapının önünden. Kabanı çıkardım, yatağıma yatırdım. Duşa girdim, tahmin edebildiğim o kanı akıttım. Bir kez bile aynaya bakmaya çalışmadan pijamalarımı giydim ve yatağa girdim. Kabanın bir kısmını başımın altına çektim ve burnumu yakasına gömdüm. Yarın bir hastane yatağında ya da kucağımda siyah kabanla uyanacaktım.

Ali Ecevit Tarhan dönmüştü. Küçük gözlü büyük adamın kokusu yatağımdaydı ve bu bana yaşayacak, umut edecek kuvveti verirdi.

"Siz alçaksınız, haysiyetsizsiniz!"

"Sen kimsin de beni haysiyetimden vuru-"

"Sen konuşma. Otur aşağı, konuşma! Ben ne dedim size? Veremeyeceğim hiçbir hesabım yok. Dokunulmazlığımı kendi ellerimle kaldırdım ben. 18 Kasım Perşembe, bugünün manşeti. Atilla Akın'ın beraatine karar verilmiştir. Hadi çıkın konuşun, ben korkak-"

"Allah aşkına kapatın şu televizyonu," dedim gözlerimi yumarken. Başım zonkluyordu, kalbim çok hızlı çarpıyordu ve böyle bir sabahta babamın meclisteki kirli ağzını dinlemek istemiyordum. Annem tarafından zorla oturtulduğum bu kahvaltı sofrasında dakikalarımı harcadığım için çok mutsuzdum. Kalkmak, meyveli pastamı yapmak ve koşarak bu evden çıkmak istiyordum.

"Gerçekten ben de çekemeyeceğim sabah sabah," dedi annem beyaz çayından bir yudum alırken.

Babam ve abim birbirine bakıp oldukça alçak bir gülüş sergilediler. Mide bulandırıcıydı. "Hanımlar, hanımlar... Ben aylardır bu anı bekliyordum. Ne çabuk unuttunuz beni hırsızlıkla suçladıkları günleri? Ellerindeki o alçak yalan delilleri?" Bazen evde de kendini siyasetçi sanıyor ve öyle konuşuyordu. Yersiz yükselmeler, anlamsız kafiyeler. Ben burada ne yapıyordum? Ecevit'in yanına gitmek istiyordum.

"Bu meclis ilk kez kendi dokunulmazlığının kaldırılması için bizzat kendisi Adalet Bakanlığına istemde bulunan birini gördü. Böyle adı temize çıkmışken haykırsın gerçeği, bırakın," dedi babam coşkuyla. Bir miting meydanındaydı sanki. Keyfi öylesine yerindeydi ki sesini bile ayarlamıyordu.

"Adını temize çıkarmış o adamın kirli dilini dinlemek istemiyorum ama ben," dedim açıkça.

Babamın bakışları beni buldu, ses Bülent'ten çıktı. "Sanat mı konuşalım istersin?"

Ona bakmadan cevap verdim. "Susalım isterim."

"Babana yalancı, dediler, canla başla mücadele ettiğim bu görevi yönetemediğimi söylediler," dedi babam gözlerimin içine bakarak.

"Sen kendilerine ne söyledin?"

"Ne söylemem gerekirse onu söyledim! Ne yalancıyım ne de ülkeyi kötü yönetiyorum. Bir gün bile yok ki Atatürk İlke ve İnkılapları'ndan şaştığım, kendi çıkarımı ülkenin çıkarının önüne koyduğum."

Başımı iki yana salladım. Ondan rahatsız olduğumu hissetsin diye babama elimden geldiğince mesafeli baktım. "Kendine sık sık hatırlat baba," dedim. "Kurduğun cümleleri kendine sık sık hatırlat ve öyle bir adam ol. Atatürk İlke ve İnkılapları'ndan sapma."

Babam elindeki çay bardağını sertçe bıraktı. "Ne demek istiyorsun Firuze? Açık konuş," dedi. Celallendiği her halinden belliydi.

"Ne anlamak istiyorsan onu," dedim yalnızca. Böyle bir sabahta neden babamla sohbet ediyordum ben? Onun sinirlerini bozmak biraz olsun umurumda değildi.

"Neyse ki halkın gözü benim kızım kadar kör, vicdanı benim kızım kadar hain değil," dedi babam. Neredeyse tüm tadı kaçtı, elini ayağını sofradan çekti ve geriye yaslandı.

"Seni desteklemediğim için mi hainim?" diye sordum.

"Babam dirilse, beni desteklemese, ben öz babamdan da şüphe ederim." Bunları söylerken kendinden emin, doğrularında net ve tereddütsüzdü.

"İşte tam olarak bu yüzden o perdenin arkasına geçtiğimde oy pusulasını size basmıyorum," dedim açıkça. Bunu yaptığımı bilse de

dillendirmemden nefret ederdi. Babamın canını yakmak istedim. Başımdaki sızı bana bunu hatırlattı. "Sen tarafından hain diye anılmak, insanlara böyle bakan birini desteklemekten daha kötü değil. En azından ben senin gözünde hain olsam da benim vicdanım rahat."

"Firuze kes sesini!" dedi elini masaya vururken. Tüm tabak çanaklar sarsıldı, babamın boynundaki damar belirginleşti. Böylesine bir çıkış beklemedi benden. Çünkü bir süredir onunla muhatap olmuyordum. Bu sabah, evet tam olarak bu sabah, babama içimdeki kinle uyandım.

"Ben televizyonu kapatın demiştim ama."

"Gü-" İnci'nin neşeli ve yüksek sesini duyduk. "Nay-" Geniş salonun girişinden gözüktü. "Dın," dedi ama son hecesi bizim suratlarımızı görünce kısık çıktı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve bizi süzdü. "Bu masaya gün aydı mı? Yoksa ben geri mi gideyim uyumaya?"

"İnci masaya," dedi annem şakaklarını ovalarken. İnci geldi, önce annemi öptü, sonra babamı. En uzun babama sarıldı. "Sen gergin misin?" diye sordu. On yedi yaşında, ailemizin gözbebeği ve bu ailenin en mutlu ferdiydi. "Masaj yapayım mı sana?" diye sordu ama babam başını iki yana salladı. İnci'nin saçlarından öptü ve "Hadi otur," dedi yalnızca. Benim yanağıma bir öpücük kondurdu, Bülent'e öpücük attı ve gerginlikten çatlayan masaya oturdu. Bir an televizyona baktı.

"Tüm haber siteleri seni konuşuyor baba," dedi keyifle. Ailemizin konuşulmasına bayılıyor, şatafatı çok seviyordu.

"Herkes her zaman beni konuşur," dedi babam. Kalkmalıydım masadan.

"Çok haklısın ne diyebilirim ki Atilla Akın? Dokunulmazlığını ne zaman geri alacaksın?"

"En doğru zamanda."

"Peki..." dedi ve siyaset konuşmanın sınırını doldurdu.

Sandalyemi ittim ve ayaklandım. "Size afiyet olsun," dedim.

"Firuze, otur ve kahvaltını et," dedi annem. Onun derdi öylesine dün geceydi ki şimdiki kavgamıza takılmamıştı bile.

"Bırak gitsin," dedi babam. Gülümsedim ve arkama bile bakmadan mutfağa geçtim. Buzluktaki donuk meyveleri çıkardım. İnsanlar elimden iş almak için âdeta birbiriyle yarıştı ama hiçbirini istemedim. Sadece

minik bir pasta kutusu bulmalarını istedim. Küçük bir kek kalıbına önce pandispanya yaptım. Sonra pastacı kremamı hazırladım. İçine bolca meyve koydum, yetmedi üstüne de ekledim. Küçük ama kreması ve bol meyvesiyle kendimin en lezzetli pastasına ulaştım. Sadece yenmesi için biraz dinlenmesi gerekiyordu. Mutfaktan çıktım, hızla odaya girip hazırlandım. Kabanını askıladım ve dolabımın başköşesine astım. Beremi taktım, beyaz bir kazak, buz mavisi bir kot pantolon giydim. Çok üşürsem diye eldivenlerimi aldım. Babamın ve Bülent'in çıktığını görmüştüm. Annem ve İnci'den ses yoktu. Düztaban botlarımla önce mutfağa indim, olabildiğince sessiz şekilde aldım pastamı. Bu kez başardım, dedim. Anneme maruz kalmadan evden çıkabileceğim sandım ama hayır, o zaten benim çıkmamı bekliyordu.

Yine uzaktan ve oldukça yargılayıcı bakışlarla beni süzdü. "Nereye?" diye sordu.

"Atölyeye." Gözleri elimdeki kutudaydı.

"Tamam, ben seni bırakırım. Bekle."

"Ne münasebet anne?" dedim hayretle. "Arabamla gideceğim."

"Biz de çıkıyoruz dışarı. Seni de bırakacağız Firuze. O elindeki ne?"

Neredeyse artık nefes alamayacağım noktaya gelmiştim. "Atölyede yemek için bir şeyler hazırladım ve siz gidin. Ben araba kullanmak istiyorum."

"Ya da atölyeye gitmiyorsun," dedi açıkça. "Sadece yalan söylüyorsun."

"Anne sen iyi misin?" dedim hayretle. Tümüyle doğru söylüyordu ve duvarlar üstüme üstüme geliyordu.

"Siz sanatçılarda ne var biliyor musun Firuze?"

"Bilmek istemiyorum," dedim net bir sesle ama yine yargılayıcı sesiyle devam etti.

"Duygularınızla öylesine bütünleşiyorsunuz ki yalan söylerken mantığınızı kullanmıyorsunuz çünkü söylediğiniz yalana inanıyorsunuz. O yüzden kusursuz yalanlar söylemiyorsunuz ama yine de inandırıcı oluyorsunuz," dedi. Bana inanmıştı ama yine de temkinli davranmak istiyordu.

"Tamam, bugünün cümlesi bu olsun. Zaman bulursam gün içinde kafa yoracağım. Görüşürüz..." Topuklu ayakkabılarıyla önümü kesti ve geçmeme müsaade etmedi.

"Geldim geldim!" İnci'nin merdivenlerden neredeyse zıplayarak inen bedenine baktım. "Evet, İnci de geldiğine göre çıkabiliriz," dedi annem

ve hızla kürkünü giydi. Aradan sıyrılamadan ben, koluma yapıştı. "Sakın aklından geçeni yapma. Ya benimle geliyorsun ya da kiminle buluştuğunu söylüyorsun."

"Sen hiç iyi değilsin."

"Bunu dün gece elin adamının kabanıyla sırılsıklam eve gelen kızım mı söylüyor?" dedi. İnci her şeyden habersiz şakıya şakıya tırmandı merdivenleri. Alışverişe gittiklerini düşünüyordum. Kendimi yine o makam araçlarının içinde buldum. Elimde pastamla atölyeye kadar gittim ama atölyede değildi ki işim. Zaman geçtikçe onu bekleteceğim korkusuyla stresle olduğum yerde kıvrandım. Annemin tüm iğneleyici cümlelerine rağmen karşılık vermedim. Atölyenin önüne geldiğimiz gibi de yalnızca İnci'yi öpüp araçtan indim. Kapıdan geçtim, atölyeye girdim. Annem bana öylesine güven vermiyordu ki sokağın başında bile bekleme olasılığı vardı. Pastayı hızla dolaba koydum. Dinlenmesi gerekiyordu, zaten Ecevit'i atölyeme de getirecektim. Burada yerdik pastayı. Annemin gideceğinden emin olacağım vakte kadar bekledim. O sırada dolabımdaki malzemelerle sandviç yaptım. Belki kahvaltı etmeden gelir diye. Bir sandviç ekmeğim kalmıştı yalnızca. Artık, beklese de gitmiştir diyeceğim zamandan sonra bir taksi çağırdım. Yine de o taksiye binmeden önce defalarca kez ortalığı kolaçan ettim. Verdiğim adrese yaklaşık yarım saatte ancak vardık.

Ne o beni aradı ne de ben onu. Biliyordum, oraya gelecekti. İndiğim taksinin önünde görüyordum, oradaydı. Satın aldığı, serginin en kuytu köşesine koyduğum tabloda bir söğüt ağacı vardı. Bir söğüt ağacı vardı ki yüz küsur yıllık olduğu söylenirdi. Bir söğüt ağacı vardı ki seneler önce her fırsatta oraya giderdi. Ecevit'in babası Hüseyin amcaya yalvarırdık bizi pikniğe oraya götürsün diye. Benim altın kafeste geçen çocukluğum için öylesine dışarı çıkmak lükstü. Diğer insanlar gibi markete gitmek, pikniğe gitmek ya da öylesine sokaklarda dolaşmak... Bunları yaptığımda dünyanın en mutlu çocuğu oluyordum. Şimdi geldiğim bu söğüt ağacı da Ecevit'le nadiren beraber olduğumuz bir dış dünyaydı.

O söğüt ağacının altında oturuyordu. Sırtını ağacın kovuğuna yaslamıştı, yanındaki küçük kız çocuğunu belki o görmüyordu ama ben görüyordum. Yanağını yanındaki adamın koluna yaslamıştı, minik minik sallanıyordu. Taksi kapısının kapanış sesine kaldırdı başını, göz göze

geldik. Yüzünden varla yok arasında bir gülümseme geçti. Hızla ona doğru koştum, yine hızımı alamadım ve yanına devriliverdim. Boşluğa bir ceket sermişti, dizlerim acımadı.

"Beklettim mi?"

"Hayır, çok değil."

Sırtımı onun gibi ağacın gövdesine yasladım, karşıya baktım. Kollarımı bacaklarıma sarmıştım. "Bak, nerede olduğunu buldum," dedim saklanamaz bir neşeyle. Kendinden oldukça emin şekilde başını salladı.

"Bulursun, demiştim."

"Demiştin."

Sessizleştik; ne diyeceğimi, ne soracağımı bilmiyordum. Sadece çok korkuyordum. Yanlış bir şey söylemekten, yanlış bir şey düşünmesinden... Sadece korkuyordum. Her şeyi seçerek konuşmak zorundaydım ya da susmalı ve onu beklemeliydim.

"Dün neden o eve gittin Firuze?" diye sordu ama o. Geçmiş bir köşede bekletilecek, unutulacak bir şey değildi. Ben istediğim kadar kaçayım, bizim geçmişimiz şu anımızın da geleceğimizin de önündeydi. İlk sorusu da geçmişe uzandı. Ona bakıyordum o vakte kadar, bakmaktan vazgeçtim ve gözlerimi karşıya diktim.

"Bilmiyorum," dedim yalnızca.

"Ben gelmesem o sudan çıkacak mıydın?"

"Bilmiyorum," dedim yeniden.

"Kimse kirli bir suya yüzmek için girmez."

"Doğru."

"Kimse yüzmek için girdiği suyun dibine de çökmez."

"Doğru."

Bana sormak istediği soruyu biliyordum ama açıkça cevap vermiyordum. Yine de o bu kadar açık sormasın isterdim. "Ölmek mi istedin?"

Karşıya diktiğim gözlerim önce yere, sonra ona kaydı. Cevap vermedim. Bu sorunun cevabını o an bilmiyordum. Tek istediğim zulmü bitirmekti. Ona gerçeği söylersem bana *hangi zulmü* diye sorardı. Cevap verecek cesaretim yoktu ama onun sorular sormak için sınırsız hakkı vardı. "Daha önce buna teşebbüs ettin mi?" Sesinde yalnızca sahici bir merak vardı. Başka hiçbir duygu seçemiyordum. Sadece merak ediyordu.

"Sandviç yemek ister misin?" diye sordum gözlerine bakarak. O da bana baktı, birkaç saniyenin ardından kafasını salladı. Hızla çantamdan sandviçi çıkardım ve sardığım peçeteyle ona uzattım. Elimden aldı ama çantama bakmayı sürdürdü. "Kendine hazırlamadın mı?"

"Ben aç değilim," dedim. Açtım aslında, sadece tek bir sandviç ekmeğim vardı ama hiçbir karın tokluğu Ecevit'in karnının doymasından daha kıymetli değildi benim için. Peçeteyi çıkardı, sandviç ekmeğini ikiye böldü ve yarısını bana uzattı. Yirmi beş yaşındaydım, bana *ikiye bölünmüş bir sandviç ekmeğinin parçası gözlerinden yaşlar akıtacak*, deseler hiç anlamazdım. Milyon tane mecaz anlam kurardım ama gerçeğine hiç anlam veremezdim. Aldım, karşıya baktım. "Zeytin ezmeli ve beyaz peynirli yaptım. Hâlâ en sevdiğin mi?"

"Hayır," dedi ve içimde ağlamamak için direnen o noktayı da kırdı. Hiç sesim çıkmıyordu. Bana on yıl bakmayan, ağladığımı biraz bile anlamazdı ama ben on yıl boyunca ağlar dururdum. "Ama yerim."

"Peki en sevdiğin ne artık?"

"En sevdiğim yok artık."

Çünkü bazı kötü insanlar, bazı iyi insanlardan en sevdiği basit şeyleri bile çalarlardı. İkimiz de sessiz sedasız sandviçlerimizi yerken o benden önce bitirdi. "Ağlama," dedi bana yine. On yıl geçmeden baktı. "Güzel olmuş, ellerine sağlık."

"Ben ondan ağlamıyorum ki," dedim incecik bir sesle. Halbuki tam şimdi bu dünya üzerindeki en mesut insan olmalıydım. Ali Ecevit yanı başımda yemek yiyordu.

"Ya neden ağlıyorsun?" diye sordu sınırsız hakkıyla. Benim cevabım yoktu ama içimde bir gün bile büyümemiş küçük Firuze'nin o kıvrak aklına elbet bir yanıt gelirdi.

"Karnım çok aç, sandviçim küçük."

Bu daha sesli ve daha cesur ağlayabilmek için uydurduğum sağlam bir yalandı. *Küçük, zilli ve yalancı Firuze.* Kafamı diğer yöne çevirdim. Ağlarken sesim çıkmadı ama sırtım sarsıldı. Ecevit'ten çaldıklarımız o kadar büyüktü ki Ecevit'i göremiyordum. Dakikalarca sürdü bu, son lokmamla gözyaşlarımı sildim. Hiçbir şey söylemeden yanımda oturuyordu. Ne düşünüyordu, ne hissediyordu bilmiyordum. Sadece canımın yandığını görüyordu, bunun farkındaydım. Yanağımı dizlerime bastırıp ona baktım.

"Benim bir atölyem var, biliyor musun?"

"Tavanı nasıl?" diye sordu.

"Camdan," dedim gülümseyerek.

"Dört duvarı?"

"O da camdan, siyah perdeleri var."

"Hayal ettiğin gibi?"

Başımı salladım. Hayal ettiğimiz gibiydi aslında ama anladığım kadarıyla bu artık sadece benim hayalimdi çünkü kötü insanlar iyi insanlardan hayallerini de çalardı. Yüzümü dizlerimin arasına gömdüm. O belki de niye ağladığımı biliyordu. O yüzdendi bu suskunluğu. Sessizce yanımda durdu. O şiddetin azalmasını bekledi, sonra konuştu. "Bana atölyeni göstermeyecek misin?"

Başımı ağlayınca isteğine ulaşmış bir çocuk gibi kaldırdım. "Gerçekten mi?" dedim saf bir heyecanla. "Görmek ister misin?"

"Elbette, sen göstermek istersen..." Cümlesini tamamlamadan kalktım ayağa. "Arabayla mı geldin buraya yoksa taksi mi çağırayım?" dedim. Beremi düzelttim, ıslak kirpiklerimi sildim.

"Arabayla geldim."

Bir adım önümden yürürken hızla onu takip ettim. Kapıları açar açmaz bindim, telefondan haritayı açtım ve onun önüne koydum. Kendi telefonuna baktı, sonra konuma. Kendi telefonundan açacak sandım ama birkaç şey yazdıktan sonra benim telefonumu çekti, kendininkini cebine geri sıkıştırdı. Emniyet kemerimi bağladım, az önce sandviçim küçük diye çocuk gibi ağlamamış gibi heyecanla yolu izledim. Taksiyle geldiğimden daha kısa sürdü. "Burası," dedim. "Hadi gel." Kapının önündeyken onun arabadan inmesini bekledim. İçimde yeni aldığı defteri yarın öğretmenine gösterecek bir ilkokul çocuğunun heyecanı vardı. Gözüne uyku girmiyor, yarın o an için hayaller kuruyordu.

Siyah, metal işlemeleri olan büyük bir kapı vardı. O kapıyı açtığımızda boy boy ağaçların yükseldiği bir bahçe karşılıyordu bizi. Bahçelerin dalları, yüksek duvarların ardına kadar varıyordu. Bol, yeşil bir alan vardı; baharda tuvalimi alır ve bu yeşilliğin orta yerine çökerdim. Dış kapıyı kilitleyip saatlerce çalışırdım. Vücudumu sinekler kemirir, bahar alerjim nüksederdi ama kalkmazdım yerimden. Bahçenin karşısında atölyeye

uzanan bir merdiven vardı. Düz çıkıyordu, atölyenin cam kapısına uzanıyordu. Tavanı üçgen kubbe şeklinde camdandı, dört yanı perdeleri sarılmış yine camdandı. Doğa ne verirse atölyenin içi de nasibini alırdı. Güneş de bana vuruyordu, yağmur da bana çarpıyordu ve kar da bana düşüyordu. Bazen evdeki odaya sığamaz, gecenin bir vakti pijamalarımla çıkar buraya gelirdim. Minderleri birleştirir, yıldızları ya da siyah bir kâğıt gibi boş olan gökyüzünü izleyerek uykuya dalardım.

Burası benim evimdi.

Evimin kapısını ilk kez bu kadar istekle birine açtım. Misafir sevmezdim, bir başkasının çok sık gelmesini, çok uzun kalmasını istemezdim ama şimdi kalbim öylesine huzurluydu ki evimin bir anahtarını da yanımdaki adama vermek istedim. Bunu söyleyecek cesaretim yoktu ama çok isterdim. Bir anahtar da onda olsun, çok istedim. Tavan hariç tüm perdeleri kapattım. Dördüncü duvar, kapı açıldığında karşı duvar oluyordu bu, camdan olsa da arkası sürgülü bir kapıdan oluşuyordu. O kapıdan geçince burada kalacağım geceler için yatacağım küçük bir odam vardı. Bir dolabım, bir yatağım, lavabom ve banyom.

"Bak siyah perdelerime," dedim. "Bazen buradan tek bir adım atmadan günlerimi geçiriyorum. Bu perdeleri gece gündüz demeden açmıyorum. Günlerce, durmadan, bazen yemeden içmeden çiziyorum. Bak," dedim ve tablolarımı göstermek istedim ama o masanın üstündeki karakalem çalışmasına bakıyordu. Sessizce izledi o gözleri. Gözlerini tanımaması imkânsızdı ama hiçbir şey söylemedi, atölyemi incelemeye devam etti.

"Sobam var böyle. Aslında ısıtma sistemi var ama ben soba sıcaklığını seviyorum."

"Hâlâ mı?"

Başımı gülümseyerek salladım. "Evet. Kestane kokusunu da. Kestanem var, ister misin?"

"Yakabilecek misin sobayı?" diye sordu.

"Öğrendim ki, hep ben yakıyorum. Kimse gelip buradaki hiçbir şeye dokunamaz. Temizleyemez bile. Benim evim burası, geç otur sana kestane yapayım. Sıcak çikolata da yaparım istersen, hadi gel otur. Nerede oturmak istersin? İstersen minderde otur, istersen koltuğa geç. Nasıl rahat edersin? Sandviç çok küçüktü, yemek söyleyeyim mi? Ya da canın ne

isterse? Üşüdüysen soba tutuşana kadar ısıtıcıları yakabilirim." O konuşmazsa ben onun rahatı için sayısız cümle kuracaktım.

"Firuze sakin," dedi telaşımı izlerken. "Sadece soba, varsa birkaç tane kestane yeter."

Hızla başımı salladım ve sobayı tutuşturdum. Zaten çıkmadan içini doldurmuştum. Alttan ve üstten hava boşluğunu açtım kuvvetle yansın diye. Birkaç kestanenin üstünü çizdim, koydum sobanın üstüne. O istemedi ama sıcak su da koydum, üzerine bir kâse ve içine biraz çikolata. Köşeye de süt. Oturmadı, resimlerimi inceledi. Duvara yasladığım ve üstünü örttüğüm resimlere baktı.

"Boyalarıma, fırçalarıma ve kalemlerime bakmak ister misin?" dedim ve buradaki en büyük çekmeceyi açtım. Belki bir okulun tüm ihtiyacını karşılayacak kadar çoklardı. "Almaya da devam ediyorum. Böyle o kadar çok olsunlar istiyorum ki odalara sığmasın. Fırçalarım benim parmaklarım gibi. Bir gün öldüğümde..."

"Ne zamandan beri böyle sık ölümden bahsetmeye başladın?" dedi. Boya kalemlerimle alakalı daha çok anlatacağım şey vardı, hepsi ağzımın içinde kaldı, canımı yaktı. Dondum kaldım, hiçbir şey söyleyemedim bir süre.

"Anneme göre sanatçı ruhumu fark ettiğimden beri, ölümsüzlük için ölümü istiyorum her sanatçı gibi."

"İşin gerçeği?" diye sordu süslü cümlelerime kanmadan.

"Bilmem," dedim. "Hiç düşünmedim."

"Düşünsen peki?" dedi bu kez. Çekmeceyi kapattım ve sobanın üzerindeki kestaneleri çevirdim. Bana neden bu soruları soruyordu? Ona neden sadece bunu hissettiriyormuşum gibi davranıyordu? Sobanın yanına çöktüm yine. Sesim soluğum çıkmıyordu ama benden bir cevap bekliyordu. Karşıma sayılabilecek bir yere oturdu. Beni izliyordu ve görüyordum ki cevap bekliyordu. Ondan ve bakışlarından kaçış yoktu. Köşeye sıkıştığımı hissetmedim, anladım.

O sessiz vakit bana düşünmem için verilmişti. Artık cevap vermeliydim. "Yaşamak istemediğim zamandan beri derdim," dedim.

"Ne zamandan beri?" diye yeniledi.

"Hatırlamıyorum." *Hatırlıyordum.* Sadece Ecevit'e söylemek istemiyordum.

"Çok eskide kaldığı için mi?"

"Belki de."

"Çocuk muydun?"

"Ecevit," dedim dayanamadan. "Lütfen. Niye benden bahsediyoruz ki? Sen geldin. Şimdi tek önemli ve konuşmaya değer şey bu benim için. Sen geldin Ecevit. Şu an buradasın. İnan ki bu hayal kurmayı bile bırakmış benim için nasıl büyük bir şey anlatamam... Hatırlıyor musun? Atölyemiz..."

"Hatırlamıyorum," dedi hızla. Dinlemedi, durduğu yerde sadece beni izliyordu. Yüzünde ne bir duygu seçiliyordu ne de başka bir şey. O kadar zoruma gitti ki bu, küstahça, alçalabildiğim kadar alçaldım ve bunu hissettim. Unutmasın isterdim. Söylediği boğazımda haram lokma gibi kaldı ama benim babam da bana helal lokma yedirmediği için baş edebildim. Boğulmadım. Başımı zorlukla salladım. Başımı tavana kaldırdım ve gülümsedim.

"Hatırladığın bir şey var mı?" diye sordum titrek, sönük bir sesle. Sadece duymak istiyordum, minicik bile bir şey hatırlıyorsa benim için yeterdi. Onun üzerinden saatlerce konuşabilirdim.

"Yok," dedi ama o. "Olsa burada olur muydum Firuze?" Hiç gevelemedi, kartları açtı ve önüme koydu. Dudaklarımı sıkıca birbirine örttüm ve başımı salladım. Hatırlasa burada olmazdı.

"Ben hiçbir şey unutmadım," dedim onun aksine. "Sorsan bazen adımı bile unuttuğum oluyor ama seninle alakalı hiçbir şeyi unutmadım. Unutkan değilim sandığın gibi, yemin ederim unutmadım."

"İyi beslenmektendir o," dedi ansızın. Ona indirdim başımı. Alay ediyor sandım ama gülmüyordu.

"Ne?"

"Yok bir şey."

Yanlış duymuş olmalıydım, en azından bir kelimeyi ama ısrarla sormadım. "Kestanelerin olması lazım," dedi sobayı işaret ederken. Kalktım yerimden, ellerim yansa da hepsini topladım ve beyaz kazağımın eteklerine koydum eskisi gibi. Bunu da hatırlamıyordu. Dibinde diz çöktüm, onun önüne koydum. Çok sıcaktı, ben dokunamadım daha fazla ama o buharı tüten kestaneleri elleri yana yana soymaya başladı.

"Ecevit ellerin yanacak! Bekle de soğusunlar!"

"Yok," dedi. Elleri yanmıyor muydu? Buradan bile dumanı süzülüyordu. "Sen soğuk sevmezsin kestaneyi."

"Ama ellerin yanıyor."

"Yanmıyor."

"Nasıl yanmıyor? Sıcak işte görmüyor musun? Bak buhara."

"Benim ellerim sana kestane soyarken yanmıyor, öyle yaratılmışlar. Sen sıcak kestane yiyebil diye."

Belki unutmuştu ama elleri sahiden öyle yaratılmıştı. Yanmıyordu. Teker teker soydu kestaneleri, koydu altındaki tabağa. "Ellerin yanmadı mı?" diye sordum.

"Yandı," dedi. *Unutmuştu...*

"Niye beklemedin o zaman?"

Sen soğuk sevmezsin kestaneyi, demedi.

"Tez canlıyım ben, sabır nedir bilmem. Soğumalarını bekleyemem."

Her cümlesini haram lokma gibi yutuyordum. Hepsi birer birer burnumdan gelecekti. "Anladım," dedim kırgın bir sesle. Öylesine alçak hissettiriyordu ki böyle hissetmek. Hakkım varmış gibi. "Unutmayı mı bekledin?" Sorular kesik kesik, ansızın dökülüyordu benden. Hepsini bir anda soramıyordum. "Yeniden gelmek için? Ben seni o kadar çok aradım ki Ecevit, senelerce. Gücümün yettiği kadar..."

Yüzüme bakmadı. "Gücün yetmemiş demek ki, yerim de yurdum da belliydi benim," dedi ve ağzına bir kestane attı. "Sen niye böyle sorular soruyorsun bana? Anlamadım ben? Hatırlamam neyi değiştirecek? Geldim işte. Bak buradayım. Ali Ecevit Tarhan geldi."

Şükürler olsun...

"Merak ediyorum. Senelerdir Ecevit, senelerdir... Yeniden birbirimizi gördüğümüzde tanıyamayacak kadar senelerce..."

"Ben kayıp değildim ki!" Öylesine konuşuyor gibiydi, tavırları umursamaz, basit ve sıradandı. Onu sessiz izleyen kestaneler hakkında önemsiz birkaç kelam ediyor sanırdı. "Altı yıl ıslahhane, sekiz yıl hapis. Omzuma bir cinayet, sırtıma da vatana ihanet. Sizin eliniz kolunuz uzundur, aslında istesen benim nerede olduğumu bulurdun. Yapma. Sizin gücünüzün yettiği şeylere benim aklım yetmez." Başını kaldırmadı ama "Ağlama Firuze," dedi. "Ağlayacaksan sorma. Bak ben unuttum da geldim diyorum her

şeyi, inanmıyor musun yoksa? Unutmasam gelemezdim. Allah'a şükürler olsun ki yerimiz yurdumuz, yediğimiz bir parça kuru ekmeğe kadar her şey belliydi. Böyle şimdi kaçak muamelesi yapma bana. Gücüme gider, dur daha ne kadar oldu özgürlüğüme kavuşalı? Yeni suça hazır değil bünyem. Alnımızın akıyla işlediğimiz işlemediğimiz her suçun bedelini ödedik, bize her şey yakışır ama kaçak göçek bir hayat yakışmaz. Kimseden korkum yok benim, kaçmam."

Kestane tabağını bana doğru itti, kabuklarını avuçlarına topladı. "Geldim oturdum bak sofrana, ekmeğini bölüştün. Ben de kabul buyurdum, yedim. Bu *düşman* ekmeği demedim. Hatırlasam derdim. Unuttum da demedim, böyle sanat sepet ayağına hatırlamam için zorlayacak mısın her şeyi? Fırçana boya mı arıyorsun? İlham mı diyorsunuz siz buna? Ben sana senin hiç bilmediğin anılarımı anlatırım çok istersen. Senin hatırladığın yıl sayısının iki katını yaşadım zaten ben ama bak sorumluluk kabul etmem, sanata küsersen, fırçan kurursa ben bilmem ama bu kadar," dedi. Öyle haklı, öyle haklıydı ki tek kelime edemedim. Hayır, fırçama boya aramıyorum bile diyemedim. "Her şeyi hatırlıyorum diye zorlayacak mısın böyle? Dün hatırladım işte. Ecevit'miş Firuze'ymiş. Ne hatırlayayım istiyorsun, açık açık anlat. Ben hatırlamıyorum tek bir şeyi bile." Ayağa kalktı ve ortalıkta yavaşça dolandı. Biraz perdeyi araladı. Telefonuna baktı. Sıkılmıştı. Sıkmıştım onu. Sesinden öfkeyi bile alamıyordum. Sadece konuşuyordu, onu biliyordum.

Benimkisi cesaretini toplamak olmadı. Ecevit'in kurduğu onlarca cümleye bir karşılığı layık görmek oldu. "Her şeyi unuttuysan niye geldin?" Burada hiçbir suçlama yoktu, hatta sorgu bile yoktu. Sadece anlamaya çalışıyordum. Anlamlandırmaya çalışıyordum. Döndü ve camın önünden bana baktı.

"Bir dursaydın da soluklansaydık Firuze, misafire öyle denir mi?" dedi alayla. Öfkeli mi, nefret dolu mu yoksa sahici bir affediş mi vardı anlamıyordum. Bir saat gibi tik tak ediyordu ve sanki vaktini bekliyordu. Koşulsuz bakmak istedim, hiçbir şeyi düşünmeden, o vakit gelecekse eğer o vakte kadar kafamı bununla yormadan sadece Ecevit'in gelişiyle ilgilenmek istiyordum. Aynı evi paylaştığım insanlar onun geldiğini görmeden ve tüm saldırganlığıyla benim üzerime çullanmadan sadece Ecevit'i

görüp duymak istiyordum. Sadece susarak, belki dizine yatarak, izin verirse ellerine dokunarak içimdeki amansız özlemi dindirmek istiyordum. Pişmanlık yaşayacağım çok vaktim vardı demiyordum, pişmanlığa biraz ara verip arsızca biraz mutlu olmak istiyordum. Bunun benim hakkım olup olmaması önemli değildi. Mühim olan onun varlığıydı.

"Misafirim sıcak çikolata ister mi?" diye sordum. Sütüm kaynamak üzereydi. Silik bir gülümsemeyle sobanın üstüne baktı ve başını salladı. Ayaklandım, erimiş çikolatayı sütün üzerine yavaş yavaş ekledim. Gelip oturduğu yere çöktü. Siyah kabanını bir köşeye koymuştu, tamamen bir göz dalgınlığıyla yere düşmüş küçük siyah not defterini gördüm. Benim değildi. Kabandan düşmüş olmalıydı. Sıcak çikolatayı hazırladığımda iki bardağı Ecevit'in önüne koyup deftere ilerledim. Eğilip aldım. "Senin mi bu?" dedim ve gayriihtiyari ilk sayfayı araladım. Çirkin, eğik bir yazı vardı üzerinde. Ecevit'in yazısıydı galiba.

"Evet, benim."

İlk sayfayı sesli okumaya çalıştım.

"*Pederem ravza-i rızvan be du gendum befrûht.*" Benim zorlanarak okuduğum şeyin devamını oturduğu yerden okudu tek nefeste. "*Men çirâ mülk-i cihan râ be covî nefrûşem.*"*

"Hangi dil bu?"

"Acemce."

"Şiir mi?"

"Şiir." Ayaklandı ve defteri usulca elimden aldı.

"Türkçesi ne?" diye sordum merakla ama o da aynı anda masanın üzerindeki tek fotoğrafa bakıp konuştu.

"Yanındaki kim?" dedi.

"İnci," dedim. "Kız kardeşim." Ecevit onu ilk kez gördü. Belki de içinde olduğum ailede nefret duymadığı tek kişiydi. Varlığından bile habersizdi. Burada başka da bir fotoğraf yoktu zaten. Ailemden başka hiç kimsenin fotoğrafını görmek istemezdim, İnci hariç. Hiçbir yorumda bulunmadı. Ona tek bir soru sormak istedim ama alacağım cevaptan korktum. Ecevit'in babasına da kız kardeşine de ne olduğunu bilmiyordum.

* Sâdî-i Şîrâzî'ye ait bir beyittir.
"Babam, Cennet Bahçesi'ni iki buğday tanesine sattı,
Ben neden dünya mülkünü bir arpaya satmayayım?"

Kulağıma gelen her şey söylentiden ibaretti ve ben bu söylentileri hiçbir zaman doğrulayamamıştım.

Hiçbir şey söylemeden yanımdan geçip gitti. Belki de yalnızca benimle aynı şeyleri düşündü. Belki bendeki söylentiler ondaki gerçeklerdi, belki de onda bambaşka gerçekler vardı. Ayaküstü sıcak çikolatadan birkaç yudum aldı. "Benim gitmem gerekiyor," dedi.

"Neden?" dedim hemen ve kapıya neredeyse siper olacak kadar yaklaştım. "Nereye gidiyorsun?"

"İşim var, halletmem gerek."

"Yağmur yağacak şimdi, gitme. Biraz daha kal, daha yeni geldin."

"Daha iyi ya, yürürüm biraz yağmur altında. Dünden beri ıslanmadım hiç." Kabanını aldı ve bir çırpıda giydi.

"Ben de geleyim o zaman. Ben de ıslanmadım dünden beri, beraber yürürüz."

Hemen beremi taktım, üstümü giydim ve itiraz etmesine izin vermeden kapıya yöneldim. "Firuze," dedi kapı eşiğindeki bana bakarken. O çıkmadan ben çıkmıştım.

"Hadi çabuk ol, yağmur başlayacak şimdi. Yürümeye başlayalım." Anahtarı aldım ve ondan önce indim merdivenleri, her halükârda kapıyı çekerdi zaten. Öyle de oldu, peşimden indi. Yağmur çiselemeye başlamıştı bile. Gökyüzüne baktım, ellerimi açtım. Öylece çekip gitmesin istiyordum, yağmurda cesaret arıyordum. Dış kapının da ötesine çıktığımız an, üzerinden bin yıl geçmiş gibi unuttuğum ama daha bu sabaha kadar beni yaparken deli gibi heyecanlandıran şeyi bana karşıdaki bir ağacın meyvesi hatırlattı. "Ecevit," dedim heyecanla. "Dur bekle, unuttum!"

"Neyi unuttun?" demesine kalmadı, geri koştum atölyemin içine. Dolaptan pastayı aldım, iki de çatal kaptım ve aşağıya geri indim. Üzerimde beyaz bir kazak ve beyaz bir kaban vardı. Önümü bağlamamıştım. Beyaz beremle uyum içerisinde yağmurun altına doğru süzüldüm. Yağmur ben çıkıp inene kadar korkunç bir hızla şiddetini artırdı.

"Sana meyveli pasta yaptım," dedim heyecanla. "Az kalsın unutuyordum." Bir köşeye geçmeyi beklemedim, pastamın kutusunu yolun orta yerinde açmak istedim. Bir çatal da olsa yesin istiyordum, yağmur başımızdan aşağı akarken tek derdim meyveli pastamdı. Üzerindeki kırmızı

meyvelerin sosu elime bulaştı, üzerimdekiler kirlenmesin diye dikkat etmeye çalıştım ama arkamdan hızla geldiğini hissettiğim arabanın sesiyle dünden kalmış su birikintileri üzerime sıçrayacak sandım.

Beyaz üstümü kırmızıdan ve bir tutam çamurdan korumak için telaş yapmak istedim ama Ümitköy'ün sakin bir sokağında arabanın tekerleğinin cızırtısından sonra Ecevit'in sesini duydum önce. "Firuze!" diye bağırdı, eşzamanlı olarak beni bulunduğum yerden dengemi kaybedeceğim şekilde itti. Benden önce pastam elimden kaydı gitti, elimdeki kırmızı meyvelerin lekesine kuşların çığlıkları eşlik etti. Kulağımın dibinde ardı ardına patlayan silah sesleri ilk önce kuşları korkuttu, sonra beni. Bedenim çok sert bir şiddetle yere çarptı, aynı anda bu çarpmanın şiddetliyle tüm vücudumda bir ağrı hissettim. Ecevit üzerime siper olmuştu ama baktığı gözlerim değildi, gözleri daha aşağıdaydı. Sol tarafımda, yerini tam olarak seçemediğim ama tüm bedenime hızla yayılan korkunç bir ağrı hissettim. Ecevit'in elinde ateş vardı da bedenimde gezdiriyor sandım. Bu ağrı öylesine büyüktü ki parmak uçlarım uyuştu, gözlerimin önünde su birikintileri oluşmaya başladı. Silah sesleri ya uzaklaştı ya da o ağrı kulaklarıma da vurdu. Yanma hissi azalmadı ama korkunç bir acı az önce yaşadığım ağrının önüne geçti. Ağrıyı hissedemiyordum artık, acı tüm sinirlerimi titretti. Ecevit adımı sayıkladı.

Meyveli pastam Ecevit tadına bakamadan ayaklarımız altında ezildi, meyveden sakındığım beyaz üstüm yağmurla yarışır bir hızla kırmızıya boyandı. Vücudum titremeye başlarken benden akan kana baktım. Korku, bilincimin kafasına bir tokmak gibi indi ve son kez Ecevit'in gözlerini gördüm. Son gördüğüm gözler onun gözleri oldu.

III

"affeden tarafın dava hakkı yoktur"

Ocak 1992,
Ankara, Çankaya.

"Firuze hadi kızım."

Küçük kız, bedenini daha da küçülttü ve yatağın içinde anne sıcaklığını muhtaç gibi cenin pozisyonu aldı. Halbuki şu an kaçtığı annesiydi. "Hayırrr," dedi uzata uzata çatallı bir sesle. Yutkunurken bile acıyan boğazından hiçbir şey geçsin istemiyordu.

"Prensesim," dedi babası arka yerden. "Kızmaya başlıyorum."

Firuze yorgana sarıldı ve yüzünü sakladı. "Yahu şu yorganı çekme diyorum bu kadar üstüne, ateşin çıkacak yine." Annesi yorganı çekiştirdi, Firuze engel olmaya çalıştı ama çok güçsüzdü. Elbette ki kazanamadı. Küçük elleri izin vermedi. Yorganı alabildiler ama kızının yüzünü göremediler. Aylin Akın pes etti ve yatağın ucundan kalktı, bir adım geride duran eşinin yanına geçti.

"Saat de geç oldu ama Ecevit'i mi uyandırsak?"

"Ne münasebet Aylin? Kız hasta ve iştahı kapalı, başka bir çocuk ne yapabilir? Doktor çağırdık az önce, yeni gitti adam." Eşinde olmayan kapris adamda vardı. Ecevit iyi çocuktu, hoş çocuktu da evin çalışanının oğluydu. Ne münasebet kızım hasta olunca bile onu istesin, diyordu. Ne münasebet?

"Ecevit ikna eder o çorbayı içmeye."

"Hiç hoşuma gitmiyor bu cümlelerin," dedi adam açıkça. İki küçük çocuktan bahsediyor olsalar da bozuluyordu.

"Firuze bu haldeyken hiç umurumda değil desem? İçirebilecek misin o çorbayı?"

Atilla Akın kendinden emin bir adım attı ama karısı kolundan tuttu. "Zor kullanarak, kaşığı zorla ağzına tıkarak ya da iğneyle korkutarak değil. Bunları ben de yapabilirdim."

"Aylin bunlar sandığın gibi kızımızda travma bırakacak şeyler değil, aynısını Bülent'e de yaptık."

Kadın imayla başını salladı. Eşini bir siyaset sahnesinde fazlasıyla zeki ve kurnaz olarak görse de bazı vakitlerde dümdüz bir erkek oluyordu. "Evet, oğlumuzun hırçınlığı bence de bizim yüzümüzden, katılıyorum. Şimdi burada sessizce bekle, ben Ecevit'i alıp geliyorum," dedi ve daha fazla bir şey söylemeden odadan çıktı. Üzerine bir hırka aldı ve dış kapıdan çıktı, bahçenin içindeki müştemilata yürüdü. Saat çok geçti. Bu saatte kendi çocuğu için bir başka çocuğu uyandırmak onu vicdanen rahatsız etti ama bu çok da uzun sürmedi. Açıkçası hiçbir şey onun gözünde Firuze'den daha önemli değildi. Kapıyı birkaç kez tıklattı ve açılmasını bekledi. Kapıyı hamile kadının açması vicdanını biraz daha zorladı. Eli karnındaydı ve biraz korkuyla kendisine bakıyordu.

"Hayırdır inşallah Aylin Hanım?"

"Çok özür dilerim, uyandırmak istemezdim..." dedi samimi bir sesle.

"Buyurun estağfurullah," dedi Ecevit'in annesi.

"Firuze hasta, ateşi var... İlaçlarını içmesi gerekiyor ama bir şeyler yemesi de lazım. Biz yediremedik, Ecevit'i alsam, o ikna eder Firuze'yi."

Kadın oğlunu uyandırmak istemezse ne yapacaktı bilmiyordu Aylin Akın. Elbette zorla girip uyandıramazdı. Büyük bir tepki de veremezdi ama içten içe sinirini ne kadar sürede atardı bilmiyordu. Israr edebilirdi. Eli karnında kadının birkaç kez oğlunun odasına ve kendisine bakışına baktı. Aynı şey ondan istense diye düşündü Aylin Akın. Emin değildi kızını tatlı uykusundan uyandıracağından.

"Biraz bekleteyim," dedi ve gitti. Ecevit bir daha uykuya dalardı ama o kızcağız ağrıyla sızıyla sabahı nasıl edecekti? Bunu düşünerek gitti, oğlunu öpe koklaya uyandırdı. Firuze hastaymış biraz, dedi. Ecevit çabucak kalktı yerinden. Kapıya doğru koştu. "Aylin teyze," dedi iki kez arka arkaya. Aylin Akın yere doğru çömeldi ve Ecevit'in elinden tuttu.

"Seni uyandırmak istemezdim Ecevit."

"Firuze çok mu hasta?"

"İlaçlarını içse hiçbir şeyi kalmayacak ama çorba bile içmiyor. Sen bir konuşsan olur mu? Çorbasını içtikten sonra bizde uyursun bu gece?"

Ecevit koşup eve doğru gitmek istedi. Ne demek çorba içmiyordu? İlaçlarını içmezse nasıl iyileşecekti? Nasıl göreceklerdi birbirlerini? Kendini zar zor tuttu ve annesine baktı. Onayı alınca koşmak istedi ama Aylin Akın elini bırakmadı. Daha yavaş yürüdüler. Evin içine girince Ecevit bir an elini bıraktı ve mutfağa doğru koşup kendine de bir kaşık aldı. Hızla yukarıya çıktıklarında Atilla Akın kızının saçlarını seviyordu. Kapıdaki hareketlilikle kafasını kaldırdı ve onları gördü. Kızına doğru fısıldadı.

"Bak kim geldi..."

Firuze'den ses seda çıkmadı. "Ecevit geldi," dediğinde kapalı tuttuğu gözlerini ışık hızında açtı ve heyecanla kapıya baktı. "Gel evlat."

Küçük çocuk, Firuze'yi o kadar iyi tanıyordu ki hemen hastalığından bahsetmedi. "Ben geldim," dedi ama aldığı karşılık başkaydı.

"Ecevit ben hasta oldum."

Anne ve babasını göz göze getirdi bu cümle. İkisinin de içi ezildi bu mahmur ses karşısında. Atilla Akın kızının saçlarını öperken, "Ecevit acıkmış, son çorbayı da sana getirmiştim. Sen içmediğin için onu getirdim, o içsin bari," dedi temkinli bir sesle. Ecevit yavaşça yatağa oturdu ve göz ucuyla Firuze'ye baktı.

"Oyun oynayalım mı?"

Firuze biraz daha az hasta olsa el çırpacaktı. Başını salladı.

"Çorbadan son kaşığı alan yenilsin." Ah! Firuze'nin ciğerini biliyordu. Hemencecik dikkatini çekmeyi başardı.

"Nasıl yani?"

"Sırayla istediğimiz kaşık kadar alalım, son kaşık kime kalırsa o yenilsin," dedi ve hiç beklemeden bir kaşık aldı. "İstersen oynama, ben mutfakta yerim," dedi. Firuze'yi oyun isteği mi yoksa Ecevit'in gitme ihtimali mi bilinmez tetikledi ve kaşığa uzandı. Kaşığın ucuyla aldı. Ecevit bir sonrakinde üç kaşık birden aldı, Firuze azalan çorbaya baktı ve iki kaşık aldı bu kez.

Aylin ve Atilla Akın birbirlerine bakarken, "Ben sana söylemiştim," dedi kadın.

"Bu çocuk çok kurnaz," cümlesi çıktı Atilla Akın'dan. Derin düşünceli, sakin ve dikkatliydi. Çocukları inceliyordu.

Aylin, kocasına bakıp göz devirdi. "Çocuktan kurnaz olmaz Atilla."

"Ben insanları gözünden tanırım. Bu çocuk büyüyünce felaket olacak, kafası fena çalışıyor. Çok kurnaz," dedi. İnsan sarrafı ilan etti kendini, Ecevit o gece hastalıklı bir çorbadan içti. Günlerce yataklara o düştü ama Firuze'ye ilaçları içirdi.

Günümüz, Kasım 2010.

*İnsan ressam oldu mu, adı ya deliye ya da zengine çıkar,** derken Van Gogh; bir yatakta, kolumu derin bir sızıyla hissederken, dilim damağım kupkuruyken ve çevremde olan tek bir şeye bile odaklanmamışken bu cümlenin zihnime neden ulaştığını bilmiyordum ama benim adım zengine çıktığı için içimde derin bir üzüntü vardı. Adımın ressamlıkla deliye çıkmasını, zengine çıkmasından daha çok isterdim.

Bir düşünce buhranından çıktım ve gözlerimi daha uzun süre açıkta tuttum. Gözlerim açıkken aklımda kalan şey bu düşünceler değil, seneler önce yarışarak içtiğim o tavuk suyu çorbası oldu ve onun ismini çok kısık sesle fısıldadım. Ruhumun sıkıştığı yedi yaş öncesi yaşlarım bedenime öyle tesir etmişti ki yatağın dibinden *oyun oynayalım mı* cümlesini duyacağımı sandım ama olmadı. Olmadığı için acım daha çok arttı, yüzüm acıyla büzüldü ve annem fiziki bir acı çekiyorum sandı. *Her zamanki gibi.*

"Kızım," dedi endişeli bir sesle. "Meleğim... Firuze." Saçlarımı okşuyor, bana derin bir şefkatle sesleniyordu. Ne burası benim yatağımdı ne tavuk suyu çorbası vardı ne de oyun oynamayı teklif eden bir çocuk... Bedenimde daha önce hissetmediğim bir sancı vardı.

Yeniden, "Ecevit," derken buldum kendimi ama annem kendisine seslendiğimi sandı. Odada bir hareketlenme oldu. Babamın, "Prensesim," dediğini duydum. Geçmiş birer birer düşüyordu baktığım boş tavana, fırça darbeleri çiziyordu son kalan anı. Meyveli pasta resmin ilk parçası oldu. Yere düşmüş ve dağılmıştı. Üzerimde fiziki bir ağırlık hissediyordum, Ecevit'in bedeniydi. Son gördüğüm gözler tablonun en vurucu parçası oldu. Babam yüzümde, annem ise saçlarımda bir gezintiye çıkarken tavandaki

* Vincent Van Gogh, *Theo'ya Mektuplar*, çev., Azra Erhat, (İstanbul: Remzi Kitabevi, 2017), 96.

tablodan uzaklaştım ve onları gördüm. Bu, Ecevit'in gözlerinden sonra gördüğüm ilk gözlerdi.

"Sonunda... Firuze. Buradayız, korkma. İyisin kızım," dedi annem arka arkaya. Artık gözlerimi kapatamıyordum. Etrafımda olan tüm hareketliliği takip etmeye çalışıyordum.

"Sana bunu yapmaya kim tenezzül ettiyse..." dedi babam kısık ama bir o kadar tehlikeli bir sesle. "Kim böyle bir şeye kalkıştıysa onun kemiklerini ellerimle kıracağım."

"Atilla, sırası değil."

"Sırası. Kızım içi rahat bir şekilde dinlensin," dedi koca bir kibirle. Bu bir maganda kurşunu değildi, bu tümüyle planlı bir eylemdi. Babam bunu biliyordu ve bana bakarken hareleri ateş parçası gibi yanıyordu. Gözlerimi kırpıştırdım, kirpiklerim batıyordu ve biraz üşüyordum. Bu bedenimi titretecek bir üşümeydi. Özel bir hastane olduğu duvarlarına astıkları tablolardan bile belli olan oldukça lüks bir odadaydım.

"O adam kimdi Firuze? Erdem..." Gözlerimi odadan aldım ve yeniden anneme baktım. Algılarım oldukça yavaş açılıyordu. Erdem de kimdi? "Onun sayesinde... Kurşun kalbine ulaşabilirdi, izledik güvenlik kameralarını. İlk kez..." İkisi de aynı anda kapıya döndüğünde uzaktaki seslere henüz tamamen duyarlı değildim. Ben hiçbir şey duymadım ama istemsizce onlar gibi baktım.

"Gelebilir miyim?" diye sorduğunda Ecevit, bana değil, anneme ve babama bakıyordu. Ağzımdan dolu dolu ismi çıkacaktı ve elimi ona uzatacaktım ama annemin, "Erdem..." deyişi tüm isteklerimi söküp aldı benden. "Tabii ki gelebilirsin *oğlum*, gel."

Ecevit gözlerini benden ayırdı ve anneme çevirdi. Birkaç saniye kıpırdamadan anneme baktıktan sonra gülümsedi.

Erdem? *Erdem Kılıç*...

"Tanıştınız mı?" dedim korkak bir sesle. İçime korkunç bir huzursuzluk çöktü, fiziksel acımı unuttum. Babam elini Ecevit'in omzuna koyarken, "Elbette tanıştık bu delikanlıyla," dediğinde içimdeki korku büyüdü. Ecevit'in gözleri kısa bir an babamın kolundaki eline kaydı ama çok geçmeden anneme gülümsediği gibi gülümsedi. "Bundan sonra başına ne gelirse gelsin, ne yaparsan yap bana geleceksin."

"İnsanlık görevimi yaptım," dedi Ecevit yalnızca. Ne hissediyor, şimdi burada ne düşünüyor bilmiyordum. Rengi asla belli olmayan bir kutunun içindeydi, kendisinden başkası göremiyordu.

"Sen benim kızımın hayatını kurtardın. Bu dünya üzerinde daha büyük bir borç edinmedim ben bu yaşıma kadar," dedi babam. Susmasını istiyordum. Mayın tarlasında bu tarz cümleler kurmasın istiyordum. Çocukluğunu borçlu olduğu bir adama böyle söylemlerde bulunmasın istiyordum. Algılarımı böyle bir korku açmaya yetti. Babamın cümleleri daha ileri gidecek, daha büyük söylemlerde bulunacaktı; nasıl araya gireceğimi, ne diyeceğimi ve ailemi Ecevit'e karşı nasıl susturacağımı bilmiyordum. Tanrı biraz olsun beni seviyordu, o telefonu benim için çaldırdı. Babam ara verdi bu şovuna. Cebinden telefonu çıkardı ve anneme baktı. "Buna bakmam gerekiyor," dedi ve Ecevit'e bir baş selamı verip odadan hızla ayrıldı. Beklediği bir haberin geldiğini o söylemese de anlamıştım. Belki de beni vuran kişiyi bulmuştu, evet bu kadar kısa bir zamanda. Kısa bir zaman? Ne kadar geçmişti, saat kaçtı bilmiyordum.

Ecevit'e elimi uzatmamak ve ona adıyla seslenmemek için kendimi çok zor tuttum ama yapamadım. Uzaktan birbirimize baktık. Aramıza annem girdi. "Sana ne kadar, nasıl ve ne şekilde teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Kimsin, nereden geldin bilmiyorum ama Erdem, âdeta kurtarıcı gibi geldin kızımın yanma," dedi uzun cümlelerle. Gerçekten nasıl teşekkür edeceğini şaşırmıştı. Ecevit, anneme baktı. Bakışları sakin bir deniz gibiydi. Dibindeki tüm kaosu saklıyor, dinginlikle gözüküyordu.

"Tekrar söylemeliyim ki ben insanlık görevimi yaptım." Sesi sergideki gibi oldukça nazik çıkıyordu. Küçüklüğü yanı başımdaydı. Ecevit, anneme karşı zaten hep yoğun bir saygı beslerdi ama şimdiki hali o haliyle bir noktada buluşuyor muydu? Mümkün müydü bu? Mümkün olamazdı.

"Aynı zamanda bir İstanbul beyefendisi," dedi annem hayran bir sesle ve imalı bakışları beni buldu. Gözlerimi utançla kaçırdım. Ecevit'e bile bakamadım. Ağzından çıkabilecek olan her cümle beni dehşete sürüklüyordu. Susmasını istiyordum. "Siz nasıl ve nereden tanıştığınızı bana anlatmak ister misiniz?"

"Anne..." dedim şaşkınca. "Bana bunu kim yaptı?" diyebildim sadece. Çünkü annemle konuşmamız gereken tek şey buydu. Başımın ağrısı annem konuştukça artıyordu.

"Baban harıl harıl arıyor, eminim bulmak üzere ve yine eminim adam babanın eline düşünce yargının önüne bile gidemeyecek ve ben kılımı bile kıpırdatmayacağım."

Ecevit'in o dingin gözleri yeniden annemi buldu. Hemen altında depremi tsunamiye bağlayacak bir şiddet vardı, görmedim belki ama biliyordum. Annem konuştukça yatağım bir mezar gibi kazılıyordu. Kimin yanında bu cümleleri kurduğunu bilmiyordu. Ecevit'in söylemediklerini ben içimden söylüyordum. *Yargının önüne gitmeden. Zamanında ona yaptığımız gibi.*

Annem yeniden cümleler kuracaktı ama neyse ki bugün cümleleri hep çalan telefonlar tarafından bölünecekti. Şimdi herkesin aradığını biliyordum, iyi kötü, samimi veya değil fark etmeksizin herkes arıyor, medya çalkalanıyor ve açıklamalar yapılıyordu. Yarınki manşetleri görmek değil, duymak dahi istemiyordum. "İnci arıyor," dedi annem telaşla. "Sınavı olduğu için söylemedim. Duymuş olabilir, baban kapı önünde kameraların karşısında terör estirdi, tüm son dakikalarda biz varız."

"İyi olduğumu söyle," dedim yalnızca. Çocuklarını korkutmak istemeyecek kadar nahif düşünürlerdi ama aynı kızın medyanın olayı daha da abartarak son dakika geçeceğini ve oradan görünce nasıl korkacağını akıl edemeyecek kadar kalın kafalı olurlardı.

"Hemen geliyorum," dedi ve deli gibi istediğim o şeyi yaptı. Odadan çıktı, kalbim durma tehlikesi yaşamamış gibi hızla attı, yeniden yaşadığımı hatırladım. Son günlerde ölüm bana ne kadar da yakındı öyle, onu tek çeken ya da ona tek yürüyen ben değildim. O da benim peşimden geliyordu. Ecevit'le göz göze geldik. Üstünde yalnızca gömleği vardı, kollarını kıvırmıştı, yakaları açıktaydı, saçlarını elleriyle taradığı belliydi, küçük gözlerine biraz yorgunluk sinmişti ve kirli sakalları çenesine oturmuştu. Bir süre onu inceledim, o bana, "İyi misin?" diye sorana kadar. Birkaç adım attı, ellerine baktım. Çok uzakta duruyordu, yatağımın dibinde bana oyun teklif eden çocuk değilmiş gibi.

Gülümsemeye çalıştım, çok susamıştım ama söylemedim. "Eline..." dedim. Çünkü ellerine dokunma ihtiyacım, su içme ihtiyacımdan daha büyüktü. Anladı, bana daha çok yaklaştı. Yanı başımda bir sandalye vardı, oraya oturdu ve elime uzandı. Su içmedim ama açlığım, susuzluğum geçti, acım kısmen hafifledi.

Ruhum yedi yaşında kapana kısılmıştı, aynı şeylerle mutlu oluyor, aynı şeylere canı yanıyordu. Yedi yaşındaki Firuze o çorbayı Ecevit gelince içerdi, yirmi beş yaşındaki Firuze de aynı şeyi isterdi.

Elini hızla yanağımın altına aldım ve gözlerimi yumdum. Başını biraz eğmiş, dirseklerini dizlerine bastırmış küçük gözlü büyük adam gözlerimi kapatmadan önce beni izliyordu. Bir soluk sesi duydum, sıkılıp elini benden alacak diye biraz korktum. Almadı ama alsaydı, yedi yaşındaki Firuze yorganın altında çok gözyaşı dökecekti.

"Korkuttun herkesi," dedi bir zaman sonra.

Gülümsedim. Sahiden korkmuş muydu acaba? Bilmiyordum. *Korktuysa da insanlığından olmalı*, dedim kendi kendime. "Ölüm demek ki sadece benim bahsettiğim bir şey değil, zaten dibimde."

Dikkatle bana bakıyordu. Ölüm hakkında cümleler duymak istiyordu zaten, bunu biliyordum. "Hangimizin dibinde değil ki?"

Sana hiç yaklaşmamasını dilerim Ecevit.

İç çektim ve dürüst oldum. "Benim kadar kimseye yakın değil."

"Herkes öyle hisseder."

Ama kimse, bence hiç kimse ya da varsa çok az kişi ancak ve ancak çocukluktan taşır bu hissi içinde. Yine de bunu ona söylemedim, şakaya vurdum. "Ama kimse kurşunlanmaz."

"Annen uyanınca ölüm edebiyatı yapacağını söylemişti," dedi alayla. Gözlerimi kırpıştırdım, dikkatle ona baktım. Kapalı kutuyu görmenin tek yolu o kutuyu kırmak mıydı? Ecevit'i kırmadan içini görmek mümkün değil miydi? Anahtarı bulmalıydım, o asla kutunun içini göstermiyordu. Göstermeyecekti.

"Annemlerle..." diyebildim, sağ olsun beni hiç zorlamadı.

"Tanıştım," dedi ve dudaklarının sol köşesi çarpık şekilde kıvrıldı.

"Erdem Kılıç olarak?"

Başını gelişine salladı. "Zaten kızları vurulmuş bir aileyi gerçek kimliğimle sarsıp daha büyük bir sarsıntı yaratmamalıydım. Rol çalmayı sevmem. Annen baygınlık geçirdi ve baban terör estiriyor," diye söylemese de tahmin edebildiğim eylemleri bana sıraladı. Bu tarz şeyler onların huyuydu zaten. Bunlarla ilgilenmedim. Tek ilgilendiğim Ecevit'ti.

"Burada olmak sana kötü hissettiriyorsa gidebilirsin Ecevit."

"Giderdim zaten Firuze," dedi ama açıkça. Oldukça yalındı. Yalan söylemiyordu. Söylemek istemediği şeyi açıkça belli ediyor, söylemek istediklerini de apaçık söylüyordu. "Senden bu cümleyi duymayı bekleyecek kadar bir İstanbul beyefendisi değilim, annenin sandığının aksine."

Halbuki öyle gözüküyordu. Bir İstanbul beyefendisinden halliceydi. "Özür dilerim," dedim kırgın bir sesle. Özür dilemek kadar insanı yetersiz hissettiren başka ne vardı ki? Bu gece tattığım bu amansız acı, özür dilerken çektiğim acının önünde değildi. Küçükken, genç bir kızken çözümü fiziksel bir acıda arıyordum. Vicdani bir acının önüne geçecek başka bir acı olmadığını bilmiyordum. Kurşun yarasının bile. Omzumdan başlayıp sızısı boynuma, koluma ve kalbime doğru uzansa bile. Hiç fark etmiyordu.

"Yatakta dileme bari."

"Özür dilerim," diye tekrar ettim. Hiç önemi yoktu. Başını salladı bana söz geçiremeyeceğini anlayınca.

"Baban bundan sonra seni korumasız kapının önüne bile çıkarmayacakmış, annen de onayladı," diye haber vermeyi sürdürdü. Bu biraz komik geldi bana. Sanki oyun oynuyorduk. Ben vurulunca o bunları söylemek için etrafı kolaçan etmişti. Ya da çok saçmalıyordum. Sadece Ecevit'le oyun oynamak istiyordum.

"Asla izin vermeyeceğim buna."

"Neden?"

Derin bir nefes almak istedim ama ağrım kamçılandı. Kurumuş dudaklarımı ıslattım. "Bunu bana senelerdir yapmaya çalışıyorlar."

"Bugün haklı çıkardı onları," dedi kendi penceresinden.

"Bunu yapan yine onlar değil mi? Beni kendilerinden korumaya çalışıyorlar." Benim kurşunlanmamı istemiyorlarsa babam orada burada insanlara sallamayı bırakacaktı.

"Bu sonucu değiştirmiyor."

"Benim engel olacaklarımı da değiştirmiyor, hiçbir zaman istedikleri o evlat olmayacağım. Şimdi endişelendiklerine bakma, bunu da burnumdan getirecekler." Bunları Ecevit'e neden anlatıyordum bilmiyordum ama sanırım dikkatini çekti.

"O ne demek?" diye sordu pürdikkat. Başımı salladım. Ecevit'ten ailem konusunda dünyanın en korkak insanı olarak kaçıyordum. Ailemden

tek bir ferdi bile konuşmak istemiyordum onunla, maruz kalsın istemiyordum ya da sadece cesaret edemiyorum.

"Boş ver," dedim.

"Boş vermek istemezsem?" diye üsteledi. Ki üstelemeye devam ederse benden birkaç cümle daha muhakkak alırdı. Ecevit'te, Ali Ecevit Tarhan'da, ilk seçebildiğim kişilik özelliği buydu. Cümlelerinden çok bakışları yöneticiydi. Küçük kahverengi gözlerini düzgün biçimde çerçeveleyen kahverengi gür kaşları hoyratça değil, gayriihtiyari hiç değil, oldukça bilinçli şekilde dozunda çatılıyor ve gözlerini tamamlıyordu. O size bakınca kendinizi konuşmak zorunda hissediyordunuz.

Bir dakikaya yakın bu bakışlar altında direndim. Pes etmeme ne kadar kaldı bilmem odanın kapısı sertçe açıldı. "Firuze!" diye destursuz şekilde ismim söylendi ve bu hareketlilik Ecevit'in eline daha sıkı tutunmama sebep oldu. Az önce Ecevit'le yalnız kaldığım için hızlanan kalbim duracak kadar kasıldı. Halbuki bir hastane odasında yeniden kurşunlanamazdım ama korktum, Ecevit'in koca eline sığındım. O destursuz giren bedenin takım elbisesini gördüm ilk.

Alparslan Yiğit, neredeyse nefes nefese odanın orta yerinde, benim adımla girdiği odada şimdi bizim ellerimize bakıyordu. Ben korkuyla tuttuğum eli bırakamadım, Ecevit kıpırdamadan Alparslan'a bakıyordu. Genç adamın gözleri ellerimizi bıraktı ve Ecevit'in yüzüne dikildi. "Siz kimsiniz?" dedi oldukça resmi bir sesle. Sesini kontrol edebilmişti ama göğsü aldığı nefeslerle oldukça seri halde inip kalkıyordu. Ecevit'le yavaşça ellerimiz ayrıldığında Alparslan gözlerini Ecevit'ten çekmedi. Ecevit'in yerinden kalkışını izledim.

Tüm resmiyete karşı oldukça gayri resmi ve rahat bir sesle sordu. "Asıl sen kimsin?"

Alparslan içe çökmüş kaşları ve olanları anlamak isteyen bir tavırla ikimize baktı birkaç kez. Endişeyle girdiği bu odada onu şaşkınlık karşılamıştı. Boğazını temizledi ve Ecevit'e iki adım yaklaştı. Başını hafifçe salladı ve sağ elini Ecevit'e uzattı. "Alparslan Yiğit," dedi soyadını söylerken kulak tırmalamayan ama biraz olsun bu üsluba alışık olan birinin rahatça fark edebileceği bir kibirle. Ecevit'in yüzünde istediği bir ifade vardı. Bunu benim ailem de Akın soyadını dillendirirken beklerdi ve

çoğunlukla alırdı. Özellikle Bülent için bu uyuşturucudan daha beter bir bağımlılıktı. O zevk aldığını sanırdı ama zehirlendiğini fark etmezdi. Ecevit'in yüzünde bir değişiklik göremedi ama bozuntuya vermedi. O devlet adamı ifadesi sarsılmadan yüzüne bakmayı sürdürdü. Ecevit ona uzatılan eli sıktı, ikisi aynı anda baskı uyguladı, bu samimiyetle yapılmamıştı. Güç gösterisiydi, parmak boğumları beyazladı.

"Erdem," dedi Ecevit yalnızca.

"Erdem?" diye tekrar etti Alparslan. Devamını bekledi. Elbette ki kimliğine tapan bir adam için insanlar da soyadları kadar vardı.

"Kâfi."

İkisi de aynı anda ellerini çekti ve Alparslan yeniden bana baktı. O devlet adamı gömleğini açtı, üstünden çıkarmadı ama biraz olsun gevşetti. "Firuze," dedi ve Ecevit'in kalktığı koltuğa oturdu. "İyi misin? Bunu sana kim yaptı?"

"Bunu benim size sormam lazım," dedim ve yatağın diğer ucuna kaymak istedim ama doğrulacağımı sandı, elleri bana uzandı. "Hayır hayır, doğrulma," dedi. Bedenimi saldım ve ellerinin benden uzaklaşmasını bekledim. Kalkmayacağıma emin olunca uzaklaştı.

Dudaklarını yaladı. Yüzünde samimi bir üzüntü ve endişe vardı. Buraya gelmiş olmak için değil, beni merak ettiği için gelmişti. İnkâr edemezdim. "Bunun cevabı şimdi bende değil ama sana söz veriyorum, en yakın zamanda olacak ve ben..." Cümlelerinin devamına izin vermedim çünkü babam gibi konuşacağını biliyordum.

"İnan ki devamını duymak istemiyorum. Bu kirli siyasetinizin bir sonucu."

"Hiçbir şeyin sonucu sana varamaz," dedi kalıbına basarak. Alparslan onu tanıdığım kadarıyla hep böyle keskin cümleler kurardı. Bu benden başka herkesi etkileyebilirdi. İnanırdı söylerken, belki de gerçekten yapardı ama ben Atilla Akın'ın kızıydım. Bunlara öylesine aşinaydım ki bu cümlelerin tekeli benim babamdaydı zaten. Boğazını temizledi, kaşlarını havalandırdı ve düştüğü gafleti fark etti. Ağzından kaçanları çoğullaştırmayı ve gövde gösterisine çevirmeyi çok severlerdi. "Size varamaz. Bizim hiçbir ferdimiz, bizim yaptığımız siyasetin cezasını çekemez," dedi.

"Yaptığınız siyasetin cezalık olacağının farkındasınız yani?" diye sordum. Babamı sinirlendirecek cümlelerdi bunlar ama Alparslan bana sinirlenme cüretinde bulunamazdı.

Ninova

"Kimse bizden olana zarar veremez diyorum." Onun için nedenler önemli değildi. Onun için tek önemli olan şey sonuçtu. Bu neden başıma geldi diye düşünmezlerdi, bunu kimin yaptığını bilmek isterlerdi. Bu kirli siyaset bize zarar veriyor diye düşünmezlerdi, biz babamızın çiftliğindeyiz ve geriye kalan herkes bizim yaptıklarımıza biat etmek zorunda diye düşünürlerdi.

Gözlerimi âdeta devirdim ve "Ec-" Kelimem yarım kaldı. "Erdem," dedim. Onun ellerinden sonra en sancılı ihtiyacım suydu. "Su verir misin?" Her ne kadar Ecevit'ten istesem de ikisi aynı anda hareketlendi. Su şişesi Ecevit'te, bardak Alparslan'daydı artık.

İkisi de birbirine ellerindeki parçaları uzatmadı. Ecevit başını tümüyle kaldırmadan sadece bakışlarını Alparslan'a dikerek konuştu. "Eksik mi tanıttın kendini?" diye sordu. İkimiz de anlamadık. "Adaş mıyız yoksa?" *Benden istedi* demenin kibar hali olmalıydı.

Ecevit bir başka bardağa uzandı ve suyu doldurdu. Bana yaklaştı. Omzumdan destek verdi, kaldırıp bir yere yaslamadı beni. Kendisi yaslanacağım şekilde kolunu koydu. Suyu tutan elinin üzerine koydum elimi. Bu susuzluğa üç yudum fazla geldi. Tıkandım da durdum. Biraz soluklanmamı bekledi, iki yudum daha içirdi ve "Yeter mi?" diye sordu. Başımı salladım. Sırtım yatakla buluştuğunda desteğini geri çekti.

"Erdem Bey'i ilk defa gördüm, tanıdığımız biri mi?" diye sordu sanki kendisi hiç burada değilmiş gibi.

"Hayır, değil," dedim. Ecevit hakkında son konuşacağım insan bile değildi Alparslan.

"Okuldan bir arkadaşın o zaman?" Babam ve babam gibilerin kendilerinde böyle hakları bulması çok zoruma gidiyordu.

"Sen ne yapacaksın benim okuduğum mektebi?" dedi Ecevit açıkça. Onunla sizli konuşulsa da asla bu dürtüde değildi. Alparslan'ın da saygısından siz demediğinin elbet farkındaydım.

Alparslan, Ecevit'in yüzüne bile bakmıyordu. "Bir ahbaplık varsa bilelim."

"Benim kimseyle bir ahbaplığım yok."

"Olmasa burada işin olmazdı," dedi ve o da sizli konuşmayı bıraktı. Şimdi biliyordum ki kendini Ecevit'in seviyesine indiği için içten içe yargılıyordu.

"Doğrudur," dedi Ecevit başını sallayarak. "Bazı insanlar ahbaplık olmadan kapıdan geçemeyecek hale gelmiş ama Allah'a şükür öyle bir derdim yok." Bir an bana baktı ve Alparslan'ı işaret etti. "Ahbabınız değil mi?" dedi ve kapıdan geçiş biletini açıkça yüzüne vurdu. Haksız değildi.

"Erdem Kılıç," dedi ansızın Alparslan. Eli üstünlük belirtir gibi Ecevit'in koluna dokundu. Ecevit soyadını söylememişti. Onun zaten adını sanını bilerek, belki görüntüleri inceleyerek gelmişti ama bilmiyordu ki bu haliyle bile önde değildi. Ecevit'le yersiz bir yarış içinde olduğunu görüyordum. Koşmuyordu ama Ecevit'i herhangi bir yarış halinde alaşağı edeceğini anlatmaya çalışıyordu. Ecevit'in umurunda bile olmadığını görmüyordu. O kırk tilkinin dolaştığı kafasında ne kuruyordu bilmiyordum ama bizi gördüğü konumdan bin anlam çıkarmıştı.

"Buyur benim."

"Bizde ahbaplık olmaz, dostluk olur."

"Dostumun kızı dostumdur dedin de merdiven mi koştun, geç şöyle otur istersen dinlen," dedi ve karşı koltuğu gösterdi. Alparslan âdeta aşağılar gibi baktı Ecevit'e, ağzına gelen o kirli cümleleri artık bu tarz insanların mimiklerinden anlıyordum. Sadece Alparslan eğitim hayatının büyük bir kısmını Amerika'da geçirmiş olduğundan kişisel gelişimini rahatça bırakamıyordu. Ona göre bir insanı yermenin en temiz yolu üstten bakmaktı. Yapıyordu ama yaptığı Ecevit'e dokunmadığı için sürdüremiyordu. O yüzden görmezlikten gelerek yapmayı denedi bu kez.

"Firuze," dedi ve devamında bana döndü. Ecevit kıvrak bir hamleyle sandalyeye oturduğunda Alparslan dönüp sandalyeye bakmaya bile gerek duymadı. Dolduğunu biliyordu. Yatağın ucuna da oturmadı. "Bundan sonra bizzat benim kontrolümde korunacaksın. Etten duvar öreceğim çevrene. Kimse Atilla Akın'ın kızına..."

"Alparslan, lütfen," dedim. Herkes bana siper olmuştu. Bellerindeki silahlarla bakışıyordum. "Çok teşekkür ederim geldiğin için."

"Burada sana saygı duymayı üzülerek ikinci plana attığımı söylemek istiyorum. Canının güvenliği..." Bir telefon trafiği bu kez Alparslan'a takıldı. Aslında bunlar bir tesadüf değildi. Hepsi birbirine benzer kişilerle konuşuyordu. Ekrana baktığında gülümsedi. "Bundan sonra benim elimden ne kaçan ne uçan... Sabaha varmadan bulacağım, şüphen olmasın," dedi ve "Müsaadenle," diye ekledi yanımdan ayrılmadan önce.

Kimse benim yanımda konuşmayarak aklınca iyilik yapıyordu. Çıkıp gitti ve odada derin bir sessizlik oluştu. Omzuma bakmaya çalıştım. Acı öylesine büyük bir yere bulaşmıştı ki kurşunun girdiği yeri ya da dikişin atıldığı yeri tam seçemiyordum. Bunu öğrenirsem ne işime yarayacağını bilmeden Ecevit'e sormak istedim ama o benden önce konuştu.

"Kim bu pezevenk?"

"Hı?" dedim mırıltıyla. Duyduğumu anlamak istemezdim bazen, biraz da o yüzden tekrar ettirirdim. İşe de yarardı hep. Daha yumuşatarak konuşurdu insanlar. Babam da dahil.

Ama Ecevit, "Kim bu pezevenk?" diye olduğu gibi yine sordu.

"Ecevit," dedim şaşkınca. Ne diyeceğimi bilemedim. Kim olduğunu söylemek Alparslan için o hakareti kabul etmek demekti ama bunu yapmak istemiyordum. Ondan da konuşmaya niyetim yoktu. "Bana kaç dikiş atıldı?" diye sordum. Ortalıkta gezinen gözlerini bana çevirdi. O hızlı bir geçiş sandı ama değildi. Bunu düşünüyordum zaten.

"Bilmiyorum," dedi yalnızca. "Hem ne yapacaksın kaç dikiş olduğunu?"

"Öyle," dedim. "Merak ettim." Annemle babam gelmiyordu, muhtemeldir ki yan yana konuşuyorlardı. Alparslan'la tartışıyorlardı bu elim olayı. Babam, Alparslan'ın fikirlerine güvenirdi; nasıl canımı sıkacak bir muhabbetin içinde olduklarını tahmin edebiliyordum. Onları düşünmek istemedim. "Ben böyle hep abuk sabuk şeyleri merak ederdim zaten, hatırlıyor musun?"

"Hatırlamıyorum," dedi hızla ve biraz tahammülsüzce gözlerimin içine bakıyorken. Netti, kalbimin nasıl kırıldığını göremeyecek kadar duygudan yoksundu. Gözlerime yaşlar doluşacaktı. Kapımız yavaşça tıklatılmasa omzumdaki ağrıyı ağlamak için fırsat bilecektim. Daha girmeden anladım, gelen benim ailemden değildi. Onlar böyle girmezdi odama. Bir hastane odasına hiç girmezdi. Karşıdaki televizyonu gördüm. Yarın manşetlerden kaçacak olsam da şimdi görmek istedim söylenenleri. Kapıdan giren beyaz üniformalı, başında mutfak bonesi olan kadına baktım. "Yemek vakti," dedi. Ayrı ayrı tabaklanmış yemekleri yatak tepsisinin üstüne koydu.

İçinde ince tavukların yüzdüğü çorbayı işaret ettim. "Ne çorbası?"

"Tavuk suyu. Tüm öğünleriniz doktor kontrolü altında, gönül rahatlığıyla yiyebilirsiniz. Doktorunuz da gelecek kısa zaman içinde. Yardımcı olmamı ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim yalnızca. Onları yiyecek miydim ondan bile emin değildim. Kadın güzel dileklerini iletip odadan çıktı. Ecevit'le göz göze geldik. "Kalk bakalım," dedi bana yaklaşırken. Sırtıma iki ayrı yastığı üst üste koyarak rahatlık sağladı. Masanın konumunu ayarladı. Bir plastik bir de metal çatal bıçak vardı. Plastik kaşığı da paketinden çıkardım ve Ecevit'in önüne koydum.

"Bu yemek senin için Firuze."

"Canım istemiyor."

"İnan doktorun zerre umurunda olmaz bu," derken o bir cesaret tuttu beni ve heyecanla soruverdim.

"Oyun oynayalım mı?" dedim. Tavuk suyu çorbasını karıştırıyordu. Eli duraksadı, hareket etmedi bir süre. Bu onun oyunuydu ama ben bulmuşum gibi anlattım. "Son kaşığı alan yarışı kaybetsin, bir sen iç bir ben."

Çorbaya bakıyordu hâlâ. Heyecandan kalbim bir kasılıp bir sönüyordu. Hatırlıyordu; ummuyordum, biliyordum. Unutmuş olamazdı. O çorbayı içti diye o da hasta olmuştu. Gözleri sonunda beni buldu, gülümsemek için tetikte bekliyordum. "Niye?" dedi dünyanın en saçma ihtimalini ona sunmuşum gibi. Elimdeki ayna, onlarca metre yükseklikten düştü. Paramparça oldu, o aynada çorbayla yarışan iki çocuğun yansıması vardı. "Nimetle oyun olmaz, bunu bulamayanlar var," dedi ve kaşığı bana doğru itti. "Ye hadi."

Ellerime bakmaya başladı. Tuzla buz olmuş aynada yansımamı görüyordum, kanlı bir yüz müydü gördüğüm yoksa ayna mı içinde can taşıyor gibi kırıldığı yerden kanamıştı? Sol yanımdaki tüm sızı kalbimin üzerine bindi. Acı gözlerimi doldurdu, kaşığa uzandım. Ben solaktım ama sağ elimi resim yaparken çok iyi kullanırdım. Lakin yine de kaşığı tutamadım. Çorba biraz döküldü, kaşık elime tam oturmadı. Kalanı ağzımla buluşturduğumda kendimi sıksam da gözyaşım tepsinin içindeki peçeteye aktı. Acı ilk kez belime de vurdu, gözyaşlarımı tutamamaya başladım. İçim kurşun içimde geziyor gibi yanıyordu. Delip geçmediği tek bir organım kalmadı.

"Neden ağlıyorsun Firuze?"

"Omzum acıyor."

Sesim hiç ağlıyor gibi çıkmamıştı ama gözyaşlarım hızla süzülüyordu. Peçete saniyeler içinde damlalarla doldu, damlalar yer yer birleşti.

Birikinti gibi durdu. Ecevit kaşığı elimden aldı. "Bırak sen bana," dedi ama benim yiyecek gücüm kalmamıştı. Az önce tetikte bekleyişim gülümsemek için değildi, ağlamak içindi.

"Doydum ben," dedim hızla. Tek kurşun her organımı parçalamıştı. Bu acı başka nasıl anlatılırdı bilmiyordum.

"Seni doyurmak için değil bu, mideni ilaca hazır etmek için."

"Yemeyeceğim," dedim ve gözlerimi acıyla tavana kaldırdım. *Ecevit unutmuştu.* Kurşun göğüskafesime değdi. *Unutmuştu. Ecevit beni unutmuştu.*

"Firuze ağlama."

"Ağlamıyorum ki," dedim inatla. Gözümden akan yaşlar benim inisiyatifimde olmadığı sürece ağlıyor sayılmazdım. Tepsiyi önümden ittim, kendi kuvvetimle yatmak istedim ama bilinçsizce sol kolumdan da destek almaya çalıştım. Uyandığımdan beri ilk kez kurşunun girdiği yeri hissettim, ağzımdan acı dolu bir ses geldi ve kapım da açıldı o sıra. Annemin, "Firuze," deyişini duydum. İnsanlar etrafıma doluştu, bir an anne ve babamın kanlı elleri bana şefkat göstermeye çalıştı. Acıyan kurşun yeri değildi. Acıyı duyduğumuz yer acının kaynağı olmazdı daima. *Ecevit tümüyle unutmuştu.*

"Dokunmayın!" diye bağırdım üstüme karınca gibi üşüşen ellere. Öyle bir nefretti ki içimdeki, onların canını yakmak istiyor, başaramıyor, kendi canımı yakıyordum. "Sizin yüzünüzden!" dedim açık açık. Onlar yediğim kurşuna yordu bunu. Annemin gözleri doldu, gerçek nedenini bilseydi üzülmezdi, aksine öfkelenirdi. Babam intikam yeminleri etti yine, ben onlara gerçeği haykırdım. "Sizin yüzünüzden!" dedim yine. Kolumu destursuzca oynatmaya kalkışıyor, omuzlarım sarsıla sarsıla ağladıkça dikişlerim sızlıyordu. Ecevit bir adım uzaktan beni izliyor ve sanki benim niye ağladığımı bir tek o biliyordu.

Sakinleştirici yiyene kadar anne ve babama öfkemi kustum. Beni yine dinlemediler, damarımdan bir ilaç almamı daha uygun gördüler. Onlar için iyileşmem değil, acılarımı haykırmamam daha mühimdi. Buradaki Ecevit'ten de Alparslan'ın varlığından da rahatsız oldular. Çıkmaları için rica ettiler ama çıkmadılar. İkisi de uzaktan beni izliyordu ama yalnızca Ecevit görüyordu. İlk defa, gözlerinden geçen ifadeyi görecek gibi oldum.

O sakinleştirici usulca bedenimi ısıtmasa ve beni zorla huzura itmese seçecektim ne olduğunu.

Sizin yüzünüzden, dedim. *Ecevit ne kestaneyi ne de tavuk suyu çorbasını hatırlıyor. Sizin yüzünüzden...* Her şey onların yüzündendi.

"Bu yalnızca benim kızıma değil, bize oy veren herkese yapılmış alçakça bir saldırıdır. Namertsiniz, buradan bunu üstüne alınan herkese sesleniyorum. Namertsiniz, sizin soyunuz sopunuz alçak. Sizin derdiniz vatan değil, siz bu ülkeyi peşkeş çekecek anı kolluyorsunuz, yedirmeyeceğiz. Benim adım Atilla Akın, sizin gibi terör sempatizanlarına bırakmam ben bu ülkeyi. Benim kızımın canına göz diken yarın senin kızının canına da göz dikmez mi? Benim halkım aptal değil. O şerefsiz hainlere buradan söylüyorum ki sizin eceliniz olacağız. Sizin gibi şarlatanlara vereceğim ne bir evladım ne de bu vatanın evladı var. Gözdağı mı vereceksiniz? O gözü çıkarırım, ben Atilla Akın'ım. Allah'ın izniyle benim arkamda halkım var. Siz mi bize zarar vereceksiniz? Halkın kararma saygı duymuyorsunuz madem, sandıktan çıkana saygı duymuyorsunuz, sizin yolunuz darağacıdır. İdam yasasının kalkmasının da son nefesime kadar tam karşısında duracağım. Kulislerde bunun dedikodusu dönüyor, niye olduğu belli. Yetmedi mi akan kanlar size? Beni öldüreceksiniz, beni. Önce bu halkı, sonra Allah'ı aşacaksınız da bana ulaşacaksınız. Sıkıysa gelin beni vurun, alçaklar!"

Babamın konuşmalarının arasına giren spiker kadın, "Atilla Akın'ın sert sözlerinden sonra muhalif parti başkanlarından ardı ardına açıklama geldi. İlerici Demokrasi Partisi Başkanı Deniz Kösedağ katıldığı bir canlı yayında birinci ağızdan yanıt verdi, dinliyoruz," dedi ve bir ekrana baktı. Belli ki dün geceki yayından bir kesitti bu. Tanıdık sima düştü ekrana.

"Öncelikle buradan Firuze Hanım'a geçmiş olsun dileklerimi iletiyorum. Elbette söylenecek çok şey var ama karşımda acılı bir baba var. En azından buna inanmak istiyorum. Böyle ithamlar hoş değil. Biz yapmayız, bize yapana da acılı der geçeriz ama bu halk bunu der mi? Şova dönüştürmemek gerekiyor bu acıyı. Eğer ki akmış kanlardan bahsedeceksek, onlar buradan zararlı çıkar. Firuze Hanım bizim için bu ülkenin sanatçısıdır. Biz bu çirkin saldırıyı esefle kınıyoruz, bu saldırı Atilla Akın'ın kızına yapıldı

Ninova

diye sevinmiyoruz. Sanatçımıza yapıldı diye üzülüyoruz ama Atilla Akın çıkıp ailemi siyasete karıştıramazsınız diye barbarlık yapacağına, ona oy vermeyen ve karşısında olan her partiye parmak sallayacağına, kendi ağzından önce kızını uzak tutsun siyasetten. Hoş değil, yakışmıyor, acısına veriyorum ama şova karşıyız biz. Bu halk bunlara inanmaz. Tiyatro mu bu? Değilse, tiyatro oyuncusu gibi bize parmak sallamasın. Tekrardan geçmiş olsun dileklerimi iletiyorum."

Sunucu elinde tuttuğu kalemi hafifçe havalandırdı ve konuşmadan önce başını salladı. "Bu olayın tiyatro olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Elbette hayır, bir kadının canı yandı mı yanmadı mı? Biz buna bakarız ama baba bunu bir tiyatro malzemesine çeviriyor. Akın'a yakışmıyor. Bu halkın vicdanıyla oynamaya çalıştığı şey kızının canı. Kimin yaptığı belli olmayan bu olay için vatanın evlatlarını da işin içine katıyor. Ben de buradan kendisine soruyorum, bize oy verenler bu vatanın evlatları değil mi de kızı için sözler söylerken konuyu ansızın darağacına getiriyor? Biz gerekirse o darağacında canımızı da veririz. Gocunmayız." Celallenmiş ve sesi yükselmişti. Elini ekrana doğru salladı. "Bir sizsiniz bu vatanı seven öyle mi? Şimdi çıkıp idam güzellemesi yapıp geçmişte akan kanlarla vicdan mastürbasyonu yapmasına ben izin ver-" Kendi konuşmasını keyif ve sakinlikle dinleyen babam, rakibine bu fırsatı vermedi.

"Orospu çocuğu," dedi televizyonu kapatırken. "Dava açıldı mı bu orospu çocuğuna?"

"Açıldı baba," dedi Bülent.

"Benim canımı sıkmayın!" dedi annem ikisinin de aniden üstüne yürürken. "Benim canımı sıkmayın, kesin sesinizi! Kızlarımın yanında bari kesin sesinizi."

İnci ayakkabılarımın bağcıklarını bağlamışken ağlamaktan şişmiş gözlerini benden kaçırıyordu. İsterdim, hiç haberi olmasın, böyle bir hayat yaşamasın, bunlara maruz kalmasın çok isterdim. Kendimi kurtaramadım, bari onu kurtarayım çok isterdim ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. Tam da bugün ilk kez babama karşı mesafeli görmüştüm onu. İlk kez babamın cümlelerinden sonra havalı olduğunu iddia etmemişti. İlk kez midesi bulanarak dinlemişti.

Bülent, anneme doğru konuştu. "Biz senin kızlarının canını ve iffetini korumak için zaten..."

"Kes sesini!" dedi annem ve hiç es vermeden açıkça Bülent'in üzerine yürüdü. "Siyasetiniz, partiniz batsın. Ne hale geldi çocuklarım. Hani sabah olmadan buluyordunuz kim yaptıysa, hani kemiklerini tek tek kırıyordunuz? Siz ancak size inanan insanları kandırırsınız!"

İşte bu son cümleleri ben de beklemiyordum çünkü benim annem de babama inananlardandı. Destekler, gurur duyar ve pek tabii oy verirdi.

"Aylin zaten sinirlerim bozuk, bir de seninle papaz olmayalım!"

"Benim sinirlerim bozuk değil mi?" dedi annem bağırarak. İnci'ye baktım. Birazdan ağlamaya başlayacaktı. Önümde diz çökmüştü, saçlarını okşamaya başladım. Kulaklarını kapatmak istedim ama duyardı. Bizim evimizde yapılan her kavga duyulurdu.

"Dün kızım sinir krizi geçirdi, dikişleri açıldı! Sizin yüzünüzden! Kesin artık sesinizi!"

"Anne ben buradayım ve duyuyorum sizi," dedim sakin bir tavırla. Bu aile nahif duygular beslemeyecek kadar bencillikle boğuşuyordu.

"Senin o kızın aptal inadını bırakıp sanki rasgele biriymiş gibi sağda solda tek başına dolaşmasıydı bunlar başına gelmeye-"

"Baba, oğlunu ya sustur ya da kov!"

"Hepiniz susun!" Babam gür sesiyle ben hariç herkesi yerinden bir kez sarstı. Evet, yüz yüze bu ses tonuna en çok ben alışıktım ya da aldığım ilaçlar beni uyuşturmuştu. Sessizliği İnci'nin içli içli ağlayışı böldü. Başını aniden dizlerime bıraktığında, "İnci," dedim. Eğilemedim ama uyuşmuş bedenimi kardeşimin sesi açtı. Bülent kapıyı çarpıp çıktığında annemle babam İnci'nin iki yanına çömeldi. Ona en azından, bana yaptıkları gibi ağladığında gamsız davranmıyorlar, sarıp sarmalıyorlardı. Küçük hıçkırıkları yetiyordu. "İnci kızım," dedi babam. Bu İnci, isim olan değildi, sıfat olandı. Sesinden anladım ama İnci, babama değil de anneme sarıldı. Babamın hayal kırıklığına baktım, içim buz gibiydi. Biraz olsun içim gitmedi. Annem ve ben İnci'yi sakinleştirdik, doktor geldi ve çıkış işlemlerim halloldu. Tüm bunları büyük bir duygusuzlukla takip ettim. Yalnızca eve gitmek istiyordum. Senelerdir yaşadığım içsel savaşın bir kısmını görmek, hafızası kuvvetsiz ailemi biraz zorlamıştı ama ben iyiydim. Düne göre ağrım daha azdı. Onlar da çok geçmeden unuturlardı zaten.

Ailemin içinde olan kaosu gözlerimi dinlendirerek bekledim. Annemle babam birbirine laf ediyor, kavga devam ediyordu. Ansızın odaya derin bir sessizlik çöktü, doktor geldi sandım ama kalbimin etrafına bir örtü örtüldü, hissettim. Sıcakladı kalbim. Gözlerimi yavaşça açtığımda kapının önünde duran adama baktım. "Gelebilir miyim?" diye sordu Ecevit. Kalbimdeki sıcaklık yüzüme yansıdı, gülümsedim. Annem, "Ah! Erdem, hoş geldin! Tabii ki gelebilirsin," dedi ve ona doğru ilerledi. Elindeki bereyi kaldırdı. "Bu bende kalmış, dün vermeyi unutmuşum."

"Hoş geldin evlat," dedi babam.

"Gerçekten iyi ki sende kalmış. Yoksa bütün gün Firuze'den senin numaranı almak için didinip duracaktım. Dün aniden gittin, konuşamadık," dedi. Ayaklarım dikkatle yere bastı ve bereme doğru yürümeye başladım. Ecevit ayaklarıma baktı önce, birkaç adım içinde ona vardım. Beremi bana uzattı.

"Olsun," diye geveledi Ecevit ağzının içinde. "Elbet yine denk geliriz."

"Geliriz!" dedi annem neredeyse şakıyarak. Az önce bağırıp çağırmıyor gibi şimdi çok sakindi. "Gelmeliyiz! Bu hafta sonu müsait misin? Seni bir akşam yemeğinde ağırlamak isteriz."

"Anne," dedim şaşkınca. Bu olay ucu alınmaz bir yere gidiyordu. Ecevit'e baktım. Ansızın bir patlama gelecek diye çok korkuyordum. Tüm nefretini aileme kusacak ve çekip gidecek diye çok korkuyordum. "Ne yapıyorsun?"

"Rahatsızlık vermek istemem," dedi ama Ecevit. Ne yapıyordu?

"Estağfurullah evlat. Bekliyoruz, ne rahatsızlığı?" dedi bu kez babam. Ecevit bana baktı. Kafamı iki yana salladım. Bunu kabul etmek zorunda değildi. Ecevit'i böylesine bir yerde görmek istemiyordum. Ecevit'i bu kez ailemden korumak istiyordum.

"Davete icabet etmemek..." dedi babama bakarak. Aynı anda devamını getirdiler. "Ayıp olur." İkisi de aynı anda kafasını salladı. Neden bunu yapıyordu? O masa kurulmadan telaşı bedenimi sardı. Ne oluyordu? Benim telaşım kimsede yoktu. Ben hariç herkes çok sakindi. "Kapının önü gazeteci kaynıyor," dedi Ecevit.

"Arka kapıdan çıkacağız," dedi babam. Ecevit aşağı inene ve arabanın kapısı kapanana kadar yanımdaydı. Bir adım uzağımda olsa da biliyordum.

Kafamı çevirsem oradaydı. O yemek masasına o değil, bir başkası oturacak gibi rahattı. Kapı kapanınca camdan ona baktım, son kez birbirimize bakarken bana göz kırptı. İçimde âdeta bir sancı nüksetti. Annem yanı başımdaydı, ofansif mizah yapar gibi kolumdan dürttü beni.

"O gün yemek yediğin adam bu adamdı değil mi?" dedi. İnci ve babam bir başka araçta, biz başka araçtaydık. Cevap vermedim. "O kaban da bu adamındı." Yine sustum. O yemek masasında ne olacaktı? Ecevit bunu neden kabul etmişti? "Sevgilin mi?" dedi açıkça.

"Anne," dedim utançla.

"Söz aramızda kalacak. Bana söyleyebilirsin. O gece ne oldu? Neden sırılsıklamdın? Yağmur altında romantik bir yürüyüş mü yaptınız? Onu atölyene mi götürdün?"

"Anne yeter!" dedim mesafeli bir sesle. "Neyse ne! Biz arkadaş değiliz seninle. Tamam mı? Yeter. Bir dur!"

Ecevit çıkıp geleli beş gün, ben yaralanalı üç gün oldu. Bugün belki de Ecevit'in gelişinin beni en çok korkuttuğu gündü. "Ecevit, neden?" dedim açıkça. Camın önünde, artırılmış güvenlik önlemlerini izliyordum. Ağaçların arasında gördüğüm adamlar kapının önünde volta atıyordu.

"Ailene gerçeği söyleme vakti gelmedi mi?" diye sordu. Bana misafir olduğunu belirtip soracağım soruların önüne geçmişti ama belki de bu gece, sorulara cevap vermek için geliyordu.

"Onlara hiçbir şey söylemek zorunda değiliz," dedim. Ecevit'in motivasyonunun bir şeyleri gizlemek olmadığını hissediyordum halbuki.

"Nereye kadar?" diye sordu. Bunun cevabı yoktu. Onu en son arabada görmüştüm, defalarca kez evden çıkmaya kalkışmıştım ama beceremediğim. Annem, babam, Bülent, hatta İnci... Hepsi attığım adımı bile takip ediyordu. Ecevit'in yalnızca sesini duymuştum. Bazen o aramıştı, bazen ben. Nasıl olduğumu soruyor ve fazla konuşmuyordu, o böyle sustukça ben de susmak zorunda kalıyordum. "Eninde sonunda öğrenecekler. Kaldı ki benim gizlediğim bir şey yok. Doğru yer hastane değildi sadece, o yüzden söylemedim."

Gizlemediğini görüyordum zaten. Sadece altında yatanı göremiyordum. Bir tencere vardı, pişiyordu; ateşi görüyor, tencereyi görüyor ama yemeği bilmiyordum.

"Onlarla denk gelmeni istemiyorum," derken buldum kendimi. Hastane bir zaruretti. Bir süre ses gelmedi karşı taraftan. Sonra aniden, telefonun ucundan bir el uzandı ve atladığım gerçeği bir tokat gibi yüzüme çarptı.

"Seninle denk gelmemden ne farkı var Firuze?"

Camıma uzanan ağacın dalları kalbime doğru battı. Bir gerçek tüm çıplaklığıyla gözler önündeydi artık. Kalbimin üzerindeki damarlar cımbızla çekildi benden. *"Haklısın,"* bile diyemedim. Kendi kendime mırıldandım.

"Ben her şeyi unuttuğumu söyledim sana Firuze."

"Ben de sana neden geldiğini sordum."

"Bir dursaydın da soluklansaydık, misafire öyle söylenir mi dedim ben de."

"Soluklanmadın mı Ecevit?" diye sordum. Bu soru bir çözüme ulaşmadıkça aramızda bir ceset gibi sallanıyordu. Ölü bir beden mi yoksa bedene ait ruh mu musallat olacaktı bilmiyordum ama artık öğrenmem gerekiyordu.

"Yorgunlukların o kadar çabuk mu geçiyor Firuze?" dedi bana. Yanıt vermedim. Beni bulduğu ilk gün o havuzun dibine bitmeyen yorgunluğum çöktürmüştü beni.

Benim yorgunluklarım geçmiyordu.

"Sana meyveli pasta yapacağım," dedim. Bunu artık kabullenmeydi. Ne olacaksa olsaydı. Bu gece evde yaşanacak yüzleşme ya da adı her neyse yaşanmalıydı. Ecevit'in paçasına yapışmıştım, bir daha gider diye tetikte bekliyordum. Onu bana nefes bile aldırmayan ailemden mi saklayacaktım? Nereye kadar böyle gidecekti? Belki de bu son sınavdı. Son sınavı verecektim ve her şey biraz daha rahat olacaktı. Ecevit belki de unutmuştu her şeyi, bir yüzleşme olacaktı ve bitecekti. Artık ailemle varlığı kanıtlanmış bir adam için savaşacaktım. En büyük dertleri bu değil miydi zaten?

"Bu kez yiyebilecek miyim?" diye sordu alayla.

"Söz kurşunlanmayacağım," dedim yalnızca. Vedalaşmadım, vedaya dair ağzımızdan bir şey çıksın istemiyordum. Aşağıdaki şaşaalı hazırlığın orta yerine düştüm. Kulağımda kulaklıklarımla dünya üzerindeki en meyveli pastayı yaptım. İçi dışı dolu dolu meyveydi. İnsanların yardımlarını reddettim. Tek başıma tek elle yaptım, dinlenmesi için dolaba koydum.

İnci'den rica ettim, en azından saçımı yıkadım. Çok yağlanmıştı, Ecevit'in karşısına bu şekilde çıkmak istemiyordum. Yine İnci'den yardım aldım ve makyajımı yaptım, saçlarıma şekil verdim. Çok şey sormak istiyordu ama onu yanımdan uzaklaştırırım diye sadece susuyordu, istediklerime yardım ediyordu. Çok erken hazırlandım, zaman yaklaştıkça karnımdaki ağrı artıyordu, terliyordum. Atölyeme gidip sadece saatlerce çizmek istiyordum. Belki Ecevit'i. Karşımda olmasına bile gerek yoktu. Oturduğum masada karaladığım her şey ona çıkıyordu. Onun çehresinden başka hiçbir şey çizemez olmuştum.

Kapım iki küçük tıkırtıdan sonra açıldı. Annemdi bu, biliyordum. Ona gelme diyemeyeceğim kadar yavaş çalardı kapıyı çünkü kapıyı çalmadan girecek kadar hanımefendiliğinden ödün vermek istemezdi.

"Hazırlanmışsın," dedi. Kolyemden ayırdım parmaklarımı ve çizdiğim resmi ters çevirip dosyama koydum. "Heyecanlı mısın?" Yanıma kadar ulaştı, ucu dalgalı uzun saçlarıma dokundu. "Gençken bu kadar güzel olduğumu bilmiyordum, baban söylerdi de inanmazdım. Ama şimdi sende gençliğimi görüyor olmak... Kırışıklıklarıma moralim bozuluyor, nereden nereye diye..."

Annem hâlâ akıl alacak kadar güzeldi ama bunlar onunla konuşmam için birer tuzaktı, düşmedim. "Kimlerden bu adam? Tanıdığımız biri mi? Ben biraz arattım adını ama pek bir şey bulamadım." *Biraz* kelimesinin ne kadar fazlalık olduğunu görebiliyordum. "Mesleği ne?"

"Tek derdin bunlar, değil mi anne? İyi bir meslek ama çok daha önemlisi, iyi bir soyadı."

İnkâr etmedi. Annem kübizm akımının yaşayan son neferi, yirmi birinci yüzyıl temsilcisi misali davranırdı. Picasso'nun başarısız bir öğrencisiydi. Akımı bir sanat dalında kullanmaz, hayatına entegre ederdi. Annem için her şey şekilden ibaretti. "Herkes kendine yakışanla olmalı."

Derin bir nefes aldım ve açıkça, "Sen kendine babamı mı layık gördün?" diye sordum. Saniyeler içinde bozuldu, bunları duymak istemiyordu ama benimle iletişime geçmekten de geri durmuyordu.

"Öyle bir tercih yapmışım ki şu an ülkeyi yönetmek üzere olan bir adamlayım," dedi kendinden emin bir sesle. Demek ki daha fazlası gerçekleşecekti babam için. Bugün UMP grup başkanvekiliydi. Belki ileride,

önümüzdeki cumhurbaşkanlığı seçiminde aday olarak çıkarılacaktı. İçimi sıkıntı bastı. Güzel ülkem, bir felaketin portresini çizmek için kolları sıvamıştı belki de.

Gerçeği anneme söyledim. "Bir gün herkes Akın olduğumuz için bizden nefret edecek. Siyaset tarihine adımızı altın harflerle mi yazdıracağız sanıyorsun?"

"Sanmıyorum," dedi kalçasını makyaj masasına yaslarken. "Biliyorum. Ben de babanla her konuda hemfikir değilim ama senin kadar kör kütük karşı da değilim. Babanla evli olmasam da babana oy verirdim."

Sinir bozucu şekilde kahkaha attım. "Sen babamla evli olmasan, babam aleyhine yapılacak bir eylemin en önünde mikrofon tuttuğun için tutuklanırdın anne. Bazen düşünüyorum, annen ve baban senin için ne düşünüyor. Çünkü onların ismi, bugün bile ülkenin en önemli üniversitelerinde hâlâ anılıyor. Ve onlar bugün anılıyorlar çünkü dün bu ülkenin her haksızlığı için üniversitelerde direndiler. Çok tuhaf, öyle bir yetiştirme tarzından babama oy verecek duruma gelmen... Çok şaşırtıyor beni." Annem ağzını açıp gözünü yumacaktı ki hemen kısa kestim. "Her neyse. Meslek ve soyadına tapma, demek istiyorum kısaca."

"Tapmıyorum!" diye bağırdı. Öfkesi beni haklı çıkaran yegâne şeydi. "Sadece her anne gibi sormam gerekenleri sordum," dedi kendinden oldukça emin bir halde.

"Erdem benim erkek arkadaşım değil."

"Buna kesinlikle inanıyorum," dedi kinayeyle.

"Anne kavga edeceğiz, bence devam etmeyelim." Eli yüzüme dokundu ve yanağımı okşadı. Az önce ailesi hakkında söylediklerime delirmemesinden fark ettim sinirlerine hâkim olmaya çalıştığını.

"Seninle kavga etmeyeceğim, benim güzeller güzeli kızım. Bana demiştin ya *sen doğduğum günü değil, doğurduğun günü kutluyorsun* diye... Ben bunu düşündüm. Haklı olabilirsin, öylesine büyük bir sanatçı doğurdum ki ben, onu doğurduğum günü kutlamak benim görevim. Güzeller güzeli kızım, Firuze'm. Sen mutluysan, ben o kahramanı mesleği ne olursa olsun kabul ederim. Yeter ki senin yüzün gülsün, gözlerin yeniden parlasın. Şu ölüm kelimesinden uzaklaş, bir sanatçı doğurmanın bedelini bana bazen ağır ödetiyorsun."

Anneme *ne zırvaladığını* soramadığım için, "Sen hazırlanmayacak mısın?" diye sordum.

"Hazırlanacağım," dedi ve yanağımdan öptü. Öyle ayrıldı yanımdan. Akşam olana kadar defalarca kez arayacak gibi oldum Ecevit'i *gelme,* demek için ama elim hiç mi hiç gitmedi. O kapı çalana kadar kendi kendimi yedim ve o kapının önünde birleşene kadar kemirgen oldum, ezdim içimi. Bülent'in tüm o kaba saba cümlelerine inat, babam kapının önüne dikti onu da. Öylesine keyifle baktım ki yüzüne, bana saldıracak kadar öfkelendi. Kapı çaldı, elinde bir demet nergis vardı. Onu anneme uzattı. Babamla selamlaştı, ilk kez Bülent'le denk geldiklerinde ikisi de bir süre elini uzatmadı. Ta ki Bülent uzatana kadar. Hızla tokalaşıp geri çekildiler. İnci'ye kendisi uzattı elini. Biz sadece birbirimize baktık, gülümsedik. Sargıda olan koluma baktı biraz.

Masaya yerleşildi, herkes usulca servisin açılmasını bekledi. Babam sofranın başındaydı, bir yanında annem, diğer yanında Bülent vardı. Annemin yanında ben, benim karşımda Ecevit ve yanımda İnci vardı. Bülent'in ve Ecevit'in yan yana oluşu bile bana beyin kanaması geçirtebilirdi. Bu cümlede hiçbir abartı yoktu. Masa örtüsünü masanın altında avcumun içine sıkıştırdım ve derin bir nefes aldım. Su içmek istiyordum. Ecevit bana bakarken Bülent ona bakıyordu. Ansızın omzuna dokunduğunda Ecevit'in, bir krizin öncesi gibi ufak bir titreme geçti bedenimden. Bir tuvalin orta yerine kanlı bir avuçla tokat attı, tüm tuval kirlendi. Gray'in tablosu gözlerimin önünde belirdi. Kitabı okurken bile böylesine net değildi bu tablo. Kan kimindi? Ecevit'in mi? Ecevit'in olmasındansa benim olmasını yeğlerdim. Bülent'in eline nefretle baktım. *Ona bir kez daha zarar verecektik, biliyordum.*

"Erdem sana şahsi olarak tekrar tekrar teşekkür ederiz, Firuze bizim gözbebeğimiz," dedi. Alçak puştun tekiydi. Dün bana elin adamları muamelesi yapıp odayı başıma yıkmak üzereyken böyle konuşmuyordu. Bu dünya üzerinde tanıdığım en haysiyetsiz adamdı. *Şerefsiz adi. Puşt.*

"Teşekküre hacet yok, insanlık görevimi yaptım," dedi yalnızca Ecevit ve bir kez koluna baktı. Bülent biraz daha çekmese ben müdahale edecektim. Ecevit'e dokunsun istemiyordum. Bülent elini çekti ama ona bakmayı sürdürdü. "Seni birine benzetiyorum," dedi ansızın. Tablo kanlı

el tarafından tokatlanmaya devam ediyordu. Kalbimin atışları kulaklarımdaydı, bir uçağın içindeymişim gibi kulaklarım basınçla zonkluyordu.

"Kime?" dedi Ecevit sakin bir halde. Tüm sinirleri alınmış gibi davranıyordu.

"Bilmiyorum. Çıkaramıyorum. Eski bir dostumla karşılaştım sanki," dedi. Kafasında belirlediği profilden çok daha iyisiyle karşılaştığını düşünüyordu.

"Yanlış," dedi Ecevit.

"Nasıl yani?"

"Dost unutulmaz, düşman anımsanır. Karıştırıyorsun yüksek ihtimal."

Bülent duyduklarıyla şaşırdı, o az da olsa var olan samimiyeti ondan hiç zorlanmadan koptu. "Düşman mıydık biz yoksa?"

"Ne alakası var oğlum?" dedi annem. Oğlunun ne kadar leş biri olduğunu biliyordu, adım kadar emindim ki misafir demez ve burada gerginlik yaratırdı. "Adam öyle mi söyledi?"

"Bir saniye anne," dedi Bülent midemi bulandıracak şekilde gülerken. "Dur bakalım belki düşmanızdır. Söylesin adam, tanıdık çünkü bir yerden. Çıkaramıyorum sadece."

"Bülent," diye babam bu kez sert bir sesle ikaz etti. İki koca adam, sahibi olduğu bir eşeği kontrol etmeye çalışıyorlardı. "Misafirimizi sıkıştırma, yemeğimizi yiyelim. Daha çok vaktimiz olacak, elbet bir ahbaplık varsa çıkar ortaya."

"Bence de! Hem kimsenin tanıştığını düşünmüyorum ben. Siz Firuze'yle nerede tanışmıştınız Erdemciğim?" diye sordu annem. Bu masadaki en samimi insandı. En azından eşine ve oğluna göre. Yine de anneme de göz devirmek istiyordum.

Ecevit'le birbirimize baktık. Onun amacını unutmuş olduğumdan değil, sadece o an yalan söylemekten başka bir çarem yoktu.

"Sergide."

"*Evvelden.*"

Masadaki istisnasız herkes temas ettiği şeyi bıraktı ve Ecevit'e baktı. Ecevit dikkatle bana bakıyordu. Biz Ecevit'le evvelden tanışıyorduk. Dürüstlüğünü ilan etti. Bundan sonraki her sözü sanırım doğrunun denizinde yıkanmış olacaktı. Ecevit çocukken yalan söylemezdi. Ben söylerdim

onun aksine. Bana kızardı. Doğrudan yanaydı. Çünkü Ali Ecevit, Hüseyin ve Leyla Tarhan'ın oğluydu. Bizim gibi değildi.

"Evvelden derken?" dedi ilk babam.

Ecevit dudaklarını yaladı ve babama döndü. "Firuze Akın'ı tanımasam o sergide işim neydi?" dedi oldukça profesyonel şekilde. Doğru söylüyordu ama tüm cümleleri lastiktendi. Kim nasıl isterse oraya çekiştirirdi ve çekiştirildiği yerde doğruluğu temsil ederdi.

"Yoksa Firuze'nin hayranlarından biri miydin?" dedi annem romantik bir sesle. Annem eski tiyatrocuydu. Babamla evlenmeden önce, bir tıbbiyeliyken okulun tiyatro kulübünde yönetmen ve oyuncuydu. Her sene oyunlar çıkarırlarmış ve ünleri öyle büyük kesimlere ulaşmış ki şimdilerin ünlü iki aktörü annemin okul arkadaşlarıymış. Annem bir Hacettepeliydi. Babamla evlendikten sonra adım adım tiyatroyla olan bağını koparmış ve yalnızca doktorluğuyla kalmıştı ama biliyordum ki annem babamla tanışmasa doktor değil, oyuncu olarak kalırdı. O yüzden romantizme de bayılırdı. Annem için ilişkiler daima yazılmış bir piyes gibiydi. Onları dinlemeye bayılır ve müthiş beklentiye girerdi. Babamla ilişkisi öyleydi onun için. Belki de bu konuda haklıydı. İşte şimdi kadına evvelden hayran olan adam, bir gün çıkagelmiş ve kadının canını kurtarmıştı. Annemin dişleri kamaşıyordu. Biliyordum.

"Kesinlikle öyleydim," dedi. *Öyleydi...* Çocukken öyleydi.

"Firuze bana bunu söylememişti," dedi annem ve gülümseyerek bana baktı. Çok mutluydu. Hayalleri gerçek oldu sanıyordu. Ölmek isteyen kızı bir adama âşık olmuş sanıyordu. "Gerçi benim kızım biraz ketumdur, hiçbir şeyi söylemez. Sanatçıların çoğunda bunun olduğunu düşünürüm ben. Bence paylaştıkları zaman biricikliğini kaybedeceğini düşünürler. Ne olduğundan bağımsız. Firuze'de de bu yoğun bir şekilde var."

Annem çok şey anlatacaktı ama oğlu araya, "Sanat sepet mi konuşacağız?" diyerek girmeseydi. Ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. İçimden küfredebiliyordum ancak. *Kuş beyinli, şerefsiz.*

Ecevit ayak uydurdu ve "Tabii herkesin ilgisini çekmez bu konular, siz siyasetçiydiniz değil mi?" dedi. Bu babamın hoşuna gitmeyen ilk şey oldu. Kimse neredeyse yemek yemeye başlamamıştı. Masadaki gerginlik en yoğun benim içindi ama herkes için vardı. Umarsızca yemek yiyecek

olan İnci bile masadaki yabancıyı izliyordu. Bir huzursuzluk vardı. Herkes farkındaydı ama Bülent yüzünden sanıyorlardı.

"Biz siyasetçi değiliz, siyasetin kendisiyiz," dedi babam. Ecevit'in sesindeki ince alayı benden önce almıştı.

"O nasıl oluyor?" dedi Ecevit. "Ben siyasetten çok anlamam, marangozum ben."

"Marangoz musun?" diye sordu annem şaşkınca. Alttan ayağına vurdum, yüzündeki ifadeyi sarsılarak değiştirdi. Onun adına ben utandım. Aile içinde bir bakışma geçti. Bu masayı ateşe vermek istiyordum.

"Esnaf adam iyi anlar aslında siyasetten," diye ilk toparlayan babam oldu. Ecevit bilmem dercesine dudak büzdü.

"Bende çok işlememiş herhalde o, anlamam. Hak, hukuk, siyaset... Bunlar bana işin kitapta yazan hali gibi geliyor," dedi. Bunları söylerken bir cahil gibi gözükseydi babam ona cevap vermeye bile tenezzül etmezdi ama öyle kurnazdı ki burada herkesin cehalet sayacağı şeyden o nem kaptı.

"Kitapta olmayan hali ne peki?" diye sordu dikkatle. Elini ayağını yemekten çekti ve dirseklerini masaya, çenesini parmak uçlarına yasladı. Ecevit'i aldı ağına. Masa örtüsünü sıktım. Ensemden bir sıcaklık çöktü. Eşyalara, seslere ve renklere odaklanmaya çalıştım.

"Büyük balık, küçük balığı yer," dedi Ecevit kendinden oldukça emin, tok bir sesle. Bülent'in iğrenç kahkahasını duydum. "Ha şöyle ya, böyle gel bize. Aptalın tekiyle aynı masayı paylaşıyorum sandım ben de. Şimdi dürüst ol, marangoz musun sen?"

"İnsan marangozu," dedi ansızın Ecevit. Bu Bülent'e daha büyük bir kahkaha attırdı. Annemin elime dokunduğunu hissettim. Sonra da bana dokunduğunu.

"İyi misin?" Cevap vermedim. İyi değildim.

"Elimde zımparayla dolaşırım, taşan ve eksilen insanları törpülerim. İşim bu benim." Babama baktı ve başını salladı bir kez. "Marangozum," diye yeniledi. Annemin kendi yazıp kendi oynadığı film gişede yere çakıldı. Bakmadım ama nasıl hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. Ecevit marangozluğuyla, ki doğru mu bilmiyordum, annemin filminde başrol olamadı.

Babam için meslekten daha önemli bir durum vardı. Ecevit'te bir şey, evet adı şu anlık sadece şey, dikkatini çekmişti. Ya ondan nefret edeceğine

ya da çok seveceğine emindi. Ortada kalmayacaktı. "Büyük balık, küçük balık mı?" diye sordu babam.

"Tam olarak öyle söyledim, arkasındayım." Bir dağ gibi durdu babamın karşısında. Artık bir çocuk değildi.

"Doğru. Ben de arkasındayım," dedi babam. "Çok girmem böyle sohbetlere ama sende bir şey var Erdem." Geriye yaslandı ve bu kez o konumdan baktı Ecevit'e. "Dürüst olma dürtüsü uyandırıyorsun insanda. Küçük balık ve büyük balık. Tam olarak bu. Aslında geriye kalan her şey toplumu inandırmak, biz büyük balıkların da onlarla aynı okyanusta olduğunu göstermek için uydurduğu zırvalıklar. Bilsinler, hakları var sansınlar ki okyanusa zarar vermesinler." Ecevit de elini çataldan bıçaktan çekti ve babam baktı. Beden dilini hoyratça çevirmiyordu. Oldukça dikkatli hareket ediyordu.

"Küçük balık okyanusa zarar verebilir mi?" diye sordu.

Babam ellerini iki yana açtı yüzünün önünde. "Ya birlik olurlarsa? Koca okyanusta bir büyük balığa milyonlarca küçük balık düşer sonuçta."

Ecevit onu onaylarcasına başını salladı. "Ya da küçük balıklardan biri büyürse? Doğrusunuz."

Sağlam olan kolumu yasladım masaya, suya uzanacak kuvvetim yoktu. Söyleyecekti, muhabbetin sonunu görebiliyordum. Büyüyen küçük balık, Ecevit'in ta kendisiydi.

"Hayır, o dediğin olmaz."

"Neden?"

"Küçük balık hep küçük kalır. Kaderi değiştiremez." Ecevit konuştukça, soru sordukça babamın dikkatini çekiyor ve babam daha çok kurcalıyordu.

"Hayır, o dediğiniz yanlış."

"Yanlış olan ne evlat?"

"Bir büyük balığın midesinden kurtulmuş küçük balık gün gelir büyür, zamanında beceriksiz olan büyük balığı yok eder." Babam güldü. Bu öylesine çirkin bir gülüştü ki cevabında çok acımasız bir şey geleceğini artık öğrenmiştim, biliyordum.

"Ah evladım, ah! İşte bak tam burada yanlışsın. Büyük balıkların amacının birbirlerini yok etmek olduğunu mu sanıyorsun? Onların tek amacı küçük balıkları hep küçük bırakmak. Hep büyük kalmak. Hadi dediğin

gibi oldu diyelim, olmazdı, hadi seni mi kıracağız, oldu. Küçük balık büyüdüğünde düşman kesilmez, geçtiği tarafı görür ve ona göre davranır. Bu çark böyle döner."

Ecevit yeniden çatalının arkasını yavaş yavaş masaya vurmaya başladı. Zihninde cam bir bardağa vuruyordu, bardak çatladığında *Ali Ecevit Tarhan* ismi çıkacaktı ağzından. "Oldu o zaman bırakalım bir balık, okyanus muhabbetini de doğrucu Davut olalım. Madem büyük balıklar düşman değiller, madem küçük balıklar küçük kalsın diye her şey, sorarım size bunca bedel neden?"

"Baba tamam, kapatın konuyu," demek istedim ama babam izin vermedi. Çok gaza gelmişti, kendini mecliste savunur gibi savunacaktı herhangi bir gerginlikte. Ecevit'in bakışları bir an bana düştü ama çok durmadı ve babamdan duyabileceği en çirkin cümleyi duydu. Suratındaki acı bana çığlık attıracaktı.

"Hangi büyük balığa zarar geldi, olan hep küçük balığa olmadı mı?" diye sordu küstahça. Keyifle değil, haklı olduğuna öylesine inanıyordu ki zevk alıyordu söylediklerinden. "Bir tane aksi örnek veremezsin. Küçük balıklar büyük balıklar için kendilerini feda ederler, onun karşılığında güzel bir okyanusta yaşamanın hayalini kurarlar. Bu iş böyle geldi, hep de böyle gidecek." Ecevit'in yüzünün nasıl ezildiğini, acının rüzgâr gibi yüzünde nasıl estiğini ve bu cümlelerin on yaşındaki Ecevit'e nasıl dokunduğunu gördüm. Çenem titremeye başladı, bir panik atağın habercisiydi bu. Parmaklarımı birbirine dolanmasın diye bacaklarıma bastırdım. Kollarım acıyor, dikişlerim sızlıyordu ve ben kalp krizi geçireceğimi sanıyordum.

On yaşındaki Ecevit'in hislerini karşımdaki koca adam bastırdı ve Ecevit kahkaha attı, belki antlar içti. "Sen de mi öyle düşünüyorsun Bülent?" diye sordu.

Bülent gelişine eline salladı. "Çok daha fazlasını, çok daha acımasızını."

Ecevit bıçağı masaya daha baskın vurmaya başladı. Bülent'e bakıyordu artık. "Sağ solu, sol sağı boşu boşuna öldürdü; aslında hepsi bizlere hizmet içindi mi diyorsun?"

Bülent, karşısındaki adamın kendi seviyesine indiğini düşündü. Keyifle, geviş getire getire güldü. "Tam olarak öyle söylüyorum."

"Gerekirse senin için küçük balıklar gözden çıkarılır, doğru mu anladım?" diye bastıra bastıra sordu. Bülent on sekiz yaşında evinin bahçesinde on altı yaşındaki bir çocuğu katlederken savunduğu fikrin ölene kadar arkasında olacağını düşünüyordu. Ama şimdi o fikrin tam karşısındaydı. *Bülent yüzkarasıydı. Bülent alçaktı.*

"Aynen öyle," dedi kibirle. Bir uyuşturucuyu almıştı yine, zevk aldığını sanıyordu ama öleceğinden haberi yoktu. Ecevit elindeki bıçağı bir tam tur çevirdi ve ansızın masaya çarptığında ben ve annem aynı anda irkildik. Gözlerimi yumdum.

"Bu ne yaman çelişki Bülent Akın, söylesene şimdi bana; sen kimi kimin için öldürdün zamanında?"

Akın ailesinin evinde bir bomba patladı, kalbim taşikardi geçiriyordu ve ölüm, masanın altından bacaklarıma sarılmıştı. Nefes alamıyordum, parmaklarım birbirine dolandı, çenemin kilitlendiğini hissettim. Dikişlerimi patlatacak kadar kendimi sıktığımm farkındaydım. Kim ne tepki verdi bilmiyordum, sadece gözlerimi açtım ve Ecevit'i gördüm. Gözleri çakmak çakmak parlıyordu. Çenesi sivrilmişti ve korkusuzca bir düşman masasında oturuyordu. Haklı olmanın özgüveni ona masanın sahibini unutturuyordu.

"Kimsin lan sen?" diyen ilk Bülent oldu.

Ecevit'in telefonuna bir mesaj düştü. "Düşman anımsanır demedim mi sana? Kapının önünde bir hediyem var size, az bekleyin geliyorum hemen." Yerinden kalktığında herkes ayaklandı. Babamın, "Aylin kızları çıkar, Bülent silahı getir," dediğini duydum. Ben çığlık atmasam her şey bir bir yerine getirilecekti. Attığım çığlıkla donakaldılar. "O silah çıkarsa kendimi sağ çıkarmam bu evden!" dedim açıkça. Konuşabiliyordum, kriz henüz başlamamıştı. Ecevit dış paketlemesinden tablo ya da çerçeve olduğunu anladığım bir paket getirdi, sivri ucunu yemek masasına vurdu. Bülent'e parmak salladı gülerken.

"Ondan önce de şunu sormalı, kendi fikrini savunurken bir çocuğu öldürdün, suçu başka bir çocuğa attın. O da yetmedi savunduğun fikri sattın. Böylesine haysiyetsiz bir hayatın evveliyatını sikeyim demiyor musun sen?" Masaya vurduğu bıçağa eğildiğinde annem bağırdı ve beni geri çekti.

"Kimsin lan sen orospu evladı?" Masadaki bazı şeyler devriliyordu, insanlar hareket ediyordu ama ben Ecevit'in elindekine bakıyordum sadece.

"Ben *Ali Ecevit Tarhan*," dedi ve bıçağı avcunun içinde bir tur çevirdi. O bıçak kahverengi ambalajı yırttı ve koca bir resim çıktı ortaya. Babamın rakı masasında oturduğu bir fotoğraftı, yanında bir adam vardı. Adamı tanımaya fırsat bulamadan, ansızın bahçenin içinden tüm eve arka arkaya polis aracının tepe lambaları ve siren sesleri doluştu. Kapı zili ardı ardına çalmaya başlarken Ecevit kapıyı işaret etti. "Misafir geldi! Hadi koşun, kapıyı açın!"

Herkesin birbirine baktığını biliyordum. Ecevit de dahil. Ben ondan gözlerimi ayırmıyordum. Keyifle gülüyor, kalkıp kapıyı açmamızı bekliyordu. Babam ayaklandı ve kapıya doğru bir robot gibi yürüdü. Kapılar açıldı ve polis memurunun sesini duyduk. Ecevit birkaç adım geri çekildi.

"Atilla Akın," dedi adam. "Terörle mücadele şubeden Başkomiser Hasan Aslan, hakkınızda yakalama kararı var. Bizimle emniyete kadar geliyorsunuz."

Ecevit polisin sesinden sonra elini havada bir kez şıklattı ve güldü. "Misafir misafiri sevmez," dedi önce. Sonra sofraya baktı. "Başka zaman artık." Elindeki tabloyu masanın orta yerine koydu. "Selamünaleyküm," dedi. Bu adamı tanımıyordum. Ecevit değildi karşımdaki, Ali Ecevit Tarhan'dı. Bana baktı ve bir haberi verdi. "Misafirlik bitti Firuze. Soluklandım. Ali Ecevit Tarhan geldi, başlıyoruz. Kural bir..." dedi ve elinde kalan bıçağı bir kez daha masaya vurdu. "*Affeden tarafın dava hakkı olmayacak.*"

IV

"kanun, bilmemeyi affetmez"

Affeden tarafın dava hakkı olmayacak.

Bu cümle, benim gözümün içine bakarak okuduğu bir kanundu. Bedenimdeki titreme durdu ama bu bir sakinleşme belirtisi değildi, bu durmuş bir kalbin son tepkisiydi. Bu hikâyede hiçbir affın olmadığını, her affın bir bedeli olacağını bana haykırıyordu. İkimizin gözleri arasına hiçbir şey giremedi, Akın ailesinin evi yıkılırken bizim aramızda bir geçmiş süzülüyordu. Onlar için zaman bir kaosla akıyorken, bizim aramızda ölümcül bir yavaşlık vardı.

Bülent yerinden hoplayarak kalkıp Ecevit'in üzerine atlamasa ben burada günlerce bu gözlere bakabilir, kalbimi bu acıyla durdurabilirdim. Bir panik atağın içinde olduğumu sandım ama sanırım bir panik atağı bastırmanın yolu da daha korkunç bir panikle baş etmeye çalışmaktı. Kendimi Ecevit'e siper ettim ve Bülent'in havalanmış yumruğu salise farkla yüzüme inmedi.

"Senin ecdadını sikerim," dedi tükürerek. Hareket ettirebildiğim tek bir elim vardı, onunla hayvandan farksız olan Bülent'i tutuyordum. Geriye doğru itmek istedim ama yapamadım. Bir katil gibi Ecevit'in üzerine üşüşmüştü. *Gibi* kelimesinin ne kadar fazla olduğunu elimi bedeninde hissettiği gibi gözlerini bana dikerek ve "Seni öldüreceğim," diyerek belli etti.

Her şeyin biletinin bana kesileceğini elbet biliyordum, belki de o biletin sahibi zaten bendim ama yine de, "Geri çekil!" dedim gözlerinin içine bakarak.

Durmadı tekrar etti. "Seni geberteceğim Firuze, seni bu sef-"

"Polis!" Ecevit'in gür ve alay dolu sesi aramıza girdi. Bağırdı, bir yardım çağrısında bulundu âdeta. "Katil var! Polis!" Onun için komikti belki, bizimle de çok eğleniyordu ama biraz daha bağırırsa polis bunu duyardı.

* 22.11.2010 tarihi, ÜB (Ülke Burada) gazetesine "Sanatçı Maganda Oldu!" manşetiyle taşınmıştır.

Ninova

Bülent daima öyle haysiyetsiz bir adamdı ki insanların zayıflıklarını kollar, o kısımdan yaralamak için tetikte beklerdi. Benim koluma yapışırsa canımı yakamazdı, direnirdim. Birbirimizi hırpalardık. Bu ilk kez yaşanmış bir şey değildi ama benim birkaç gün önce kurşun yemiş koluma yapışırsa, tüm dikişlerim atmış kadar canım yanardı, ona saldırmak için açılmış dilim acıyla ağzımın içine gömülürdü. Acı nefesimi kesti, gözlerim yaşardı ve ağzımdan annemin aramıza girmeyi akıl edeceği bir nida koptu. Annem, "Bülent!" dedi. *Firuze, demedi.*

Annemin etkisizliğine karşı sırtımın dönük olduğu ve az önce *polis* diye feryat figan bizimle alay eden Ecevit'in avuçiçi Bülent'in yüzüne yapıştı ve onu yüzünden ileriye bir mikrop gibi itti. Omzundan iter gibi yüzünden itti, Bülent'le beraber ileriye doğru savrulacaktım ki ne kadar sağlam olduğunu bilmediğim dikişlerim acı bir şekilde birbirinden kopacak sandım ama kıvrak bir el Bülent'i yüzünden iterken parmaklarını da bükerek kolumdan ayırdı, Bülent beni çekemeden geriye doğru savruldu.

Kulaklarımda karıncalar yürüyor, beynim çektiğim acıyla çın çın ötüyordu. Derin nefes aldıkça çektiğim sancıyı daha çok hissediyordum. Bülent'in bana mı yoksa Ecevit'e mi saldırmak için konum aldığını bilmiyordum ama annemin soğukkanlılıkla, "Kes şunu, babanın yanına git!" dediğini duydum. Oğlunun bozulan yakasını düzeltti. "Babanın yanına git! Hadi Bülent! Babanın yanına git!"

Bülent'in ağzından sayısız küfür yükseldi. Ecevit'in güldüğünü sesinden anladım. "Koş Bülent, koş!" dedi bir ilkokul çocuğuna cümle çalışması yaptırır gibi. "Babanın yanına koş!"

Bülent saçlarını geriye doğru parmaklarıyla taradı ve bir rolün gömleğini giydi üzerine. Burada bu kargaşa yaşanmamış gibi kapıya doğru yürüdüğünde annem hızla Ecevit'in getirdiği tabloyu aldı. "İnci odana çık!" dedi yalnızca. Öylesine ketumdu ki bu yönlendirmeleri yaparken bana bir zamanların o başarılı oyuncusunu anımsatıyordu.

"Aylin teyze," dedi aynı ses. Buradaki herkesle alay etmeye yemin etmişti. "Ama ben onu polise de verdim..." dedi samimiyetsiz bir hüzünle. "Yine de yok edeyim dersen ben olsam ateşte yakardım, bak şömine yanıyor."

Annem, Ecevit'in yüzüne bir kez olsun bakmadı. Ne düşünüyor bilmiyordum. Yalnızca seneler önce bu ailede benden sonra biraz olsun

uykuları kaçan biri varsa annem olduğunu bilirdim. Bir süre en azından, vicdan azabı çekmişti. Sonra kendi oğlunu kurtardığını hatırladıkça, yuvasının sözde yıkılmadığını gördükçe vicdanı ölmüş ve en doğrusunu yaptığına karar vermişti, zamanla yaptığını savunacak hale gelmişti çünkü onlara benzemişti. Beni annemden ayıran en büyük fark buydu. Ben onlara benzememiştim ama annem onlardan biri olmuştu.

"Firuze, İnci'yi odasına çıkar," dedi. İnci'nin donup kaldığını, ağladığını bakmadan görebiliyordum. O bu ailenin kaosuna hiçbir zaman alışamamıştı. Kendini sarsmak için durdu ve gözlerini kapattı. Doğru bir adım atamamaktan korkuyordu. "Sakin ol," dedi dudaklarını kıpırdatarak. Defalarca kez tekrar etti ve en sonunda fotoğrafı koltukla duvar arasında kalan minicik bir boşluğa sıkıştırdı. Nemli gözlerini sildi ve o sırada babamı kapıdan girerken gördüm. Sadece annemle birbirlerine baktılar ve aynı anda adımlayıp orta yerde buluştular.

"İfade vermem gerekiyor," dedi sakin bir sesle. İçinin korkunç bir kaos içinde olduğunu biliyordum ama bunu ancak onunla her gece aynı yastığa baş koyan karısı ve babasının ciğerini bilen kızı görebilirdi.

"Bunun için evimize gelmek zorundalar mıydı?" dedi annem.

"Evet, zorundalardı."

"Onlarla gitme, kendi aracımızla gidelim."

Babamın üzerinde gömlek vardı ama kravat takılı değildi. Üstteki düğmelerini iliklemeye başladığında annem tüm hırsını almak ister gibi evin çalışanlarına emirler yağdırmaya başladı. "Bu mümkün değil. Onların aracıyla gideceğim."

"Atilla saçmalama!" dedi dehşetle. "Gitmezsen ne yapacaklar?"

"Kelepçe takmaya hakları var," dedi babam ve annem olayın büyüklüğünü o an anladı. Gözleri parıldadığında hızla kaçırdı. Babama kravat ve ceketini vermek için hızla koşuştular. Babam anneme yaklaştı, yanaklarını avuçladı ve alnından öptü. Öylece onları izliyordum.

"Sakın ola ki ağlama, sen Aylin Akın'sın," dedi fısıltıyla. Anneme zehirli bir gücü aktarmaya çalışıyordu, annem bunu almaya alışık bir bağımlıydı. "Gideceğim, ifade vereceğim ve elimi kolumu sallayarak çıkacağım."

"Eve arama yapabilirler mi?"

Birbirlerinden ayrıldıklarında annem hızla yaşlarını sildi ve babamın kravatına uzandı. Hızla bağladı. "Bunun olmaması için elimden geleni

yapacağım ama böyle bir ihtimal doğarsa ne yapman gerektiğini sana söyleyeceğim."

"Tamam." Kravattan hemen sonra ceketi aldı ama babam onu kendisi alıp giydi. Yeniden annemin ellerinden tuttu. "Seni seviyorum."

"Biliyorum," dedi annem. Babama öfkeli olmasaydı, o da sevdiğini söylerdi ama öfkeliydi. Sırası olmadığı için belli etmiyordu. Annemden ayrıldığında masada öylece ağlayan İnci'ye doğru hızla ilerledi. Günlerdir babamdan uzak duran İnci, babam ona yaklaştığı gibi kollarını hızla babama sardı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Öylece onları izliyordum. Babam saçlarını okşuyordu, öpüp kokluyordu kızını. "Gelince bana kruvasan yapacak mısın?"

"Baba..." dedi İnci nefes nefese.

"Yapmayacaksan gelmeyeyim."

"Yapacağım, ne olur gel."

"Söz mü?"

"Söz," dedi İnci ve babamın kollarından çok zor koptu. "Senin için bir şey yapabilir miyim?" dedi ellerini bırakmazken. Babam bana yapamadığı her şeyi İnci'ye yapabilmişti. İnci, babamın ayak izlerini takip ediyordu.

"Yalnızca annenin sözünden çıkmaman ve sabırla beni beklemen lazım inci kızım," dedi babam. Ellerine öpücükler kondurdu. "Dışarısı gazeteci kaynıyor baba," dedi Bülent. Elinde babamın kabanı vardı, İnci'yle ayrıldığı görür görmez babama yaklaştı ve kabanını giydirdi. Bülent'in omzuna dokundu babam.

"Gazetecilere tek bir kelime bile kurmayın. Ağzınızdan tek bir kelime bile almasınlar. Evim de hanem de sana emanet oğlum," dedi. Bir satranç oynar gibi adım adım gidiyordu. Herkes birer piyon gibi onun dediklerini uyguluyordu.

Bülent, babama sarılırken, "Avukatlar bizden önce varacaklar," dedi. Babam son kez annemi öptü, İnci'ye sarıldı ve benim yanımdan öylece çekip gitti.

O an ne oldu bilmiyorum, sanırım kolumun acısı gözlerimi yaşarttı. İçime korkunç bir sıcaklık yayıldı. Bir sobanın gümbürtüsünü duyuyordum âdeta. Babam ansızın durduğunda hızla ona döndüm. Takdir bekleyen bir talebe, ilaç bekleyen bir hasta, emir bekleyen bir asker gibi

hissettim kendimi. Dört gözdüm onlar gibi. Bana döndü sandım, Ecevit'e baktı. Ecevit rahat bir tavırla telefonunu ve arabasının anahtarını aldı, birkaç adım attı.

"Ali Ecevit Tarhan," dedi babam kafasını sallarken.

"Ta kendisi."

"Görüşeceğiz."

"Yerim yurdum belli."

Ecevit evden babamdan önce çıktı ve babam son kez anneme bakıp polis memurlarına doğru ilerledi. Ne talebe takdir aldı ne hastaya ilaç ulaştı ne de askere emir verildi. Gözlerimi kırpıştırdım ve yutkundum. Babam o arabaya binene kadar Bülent yanından ayrılmadı. Annem, babam evden çıktığı an sırtını döndü ikimize de. Ağladığını biliyordum. Yerimden kıpırdamıyordum, öylece tablonun sarıldığı ambalaja bakıyordum. Neyi beklediğimi biliyordum.

Bir, iki, üç, dört, beş...

Kapı yerinden sökülecek gibi hızla çarptı ve Bülent Akın tüm heybetiyle bana doğru gelmeye başladı. *Biliyordum.*

"Senin belanı sikeceğim!"

Onun bana yapacağı hamleden önce hamle yapmazsam elinden kendimi kurtaramayacaktım. Üstüme yaklaşan gölgesini takip ettim. Bana varmasına bir adım kala sağlam omzuma tüm gücümü yükledim ve yanağına okkalı bir tokat yapıştırdım. Avcuma bir kor düştü, sarsıldı ve birkaç adım geriye gittim.

"Sen bana hiçbir bok yapamazsın!" dedim haykırarak. Sesim camları titretecek kadar yüksekti. Tokadım onu daha da öfkelendirdi, tek hamlede saçlarımı avcunun içine aldığında saçlarımdan çok omzum acıdı. Gözlerimi kocaman açtım, bir damla bile gözyaşı dökmeyecektim. Annemle İnci aynı anda aramıza girdi, saçlarımı koparark aldılar elinden. Suratına yumruk atmak istedim ama gücüm yetmedi. Omzum çok ağrıyordu.

"Bırak anne! Bırak! Geberteceğim, bırak! Ne geldiyse senin kızın yüzünden geldi başımıza! Gitti o orospu çocuğunu sonunda buldu da başımıza bela etti. Geberteceğim, bu gece geberteceğim!"

"Sen bu dünya üzerinde yaşayan en alçak adamsın!" dedim. Kuduz bir köpek gibi saldırıyordum ona, İnci engel oluyordu. "Katil!" diye

haykırdım. "Katil! Alçak! Şerefsiz alçak!" Saçlarım yine avuçlarına düşeceği an, kopacağını bile bile geri çekildim. "Katilsin sen! Bizim başımıza ne geldiyse senin yüzünden geldi! Alçak, puşt! Kansız! Kati-"

"Firuze kes sesini!" Çenem aniden annemin avcunun içine sıkıştırıldı. Bana vurmadı ama susturdu. "Sus! Sus artık, sus! Kes sesini! Sus!" Saçlarım Bülent'in avcunda kaldığında belki de açılmış olan dikişlerim bu kadar canımı yakmadı. Annem bana öyle büyük bir nefretle baktı ki yanaklarıma baskı uygulayan parmakları canımdan can aldı. Belki de uzun süre sonra ilk kez birine böylesine hayal kırıklığıyla baktım. Gariptir ki ben en çok canım yanarken bu kadar gülümsüyordum. Sanki öksüz bir çocuktum ve lokmalarımın sayıldığı bir büyüğün evinde ansızın suratıma okkalı bir tokat yemiştim. Ağlayacak bir annem olmadığından, zaten annem olmadığından, bana o tokat atılabilmişti. Sofradan çabucak kaçmış, karanlık bir odaya saklanmış ve ağlamaya başlamıştım. Annem gözlerime bakarken içime öyle bir öksüzlük ilişti ki yutkunamadım.

İnci'nin de temasından kurtuldum, gülümsemem sönmeden yanlarından ayrılmam gerekiyordu. Ayrılmam ve o öksüz çocuk gibi odaya kapanıp için için ağlamam gerekiyordu. Bin bir türlü küfür yedim ama biraz olsun annem kadar zoruma gitmedi. Arkamda bıraktım herkesi. Tam otuz sekiz merdiven boyunca gülümsedim. Ecevit bir kez bana ağlamama oyunu öğretmişti. Onu oynadım. Ona sorsam hatırlamazdı ama ben çok sık oynardım. Hiç unutmamıştım.

Odaya girene kadar oyunum sürdü. Işığı hiç açmadım, kapıya yaslandım ve dibine çöktüm. Sonra oyun bitti. Oynayacak gücüm kalmadı, minik minik hıçkırmaya başladım. Sonra büyüdü, kocaman oldu. Elim kolyemden hiç ayrılmadı. Akın malikânesinde tüm gece ışıklar sönmedi. Bir odanın ışığıysa hiç yanmadı. Bir insanın kalbinin ışığı söndüyse, gördüğü tüm ışıkları kapalı tutardı. Kalbinin karanlığını karanlıkta gizlerdi.

Odanın içindeki inlemelerim duyulan tek sesti. Nefes nefese klozetin üzerine çöktüm. Hayır, yapamayacaktım. Canım çok yanıyordu, kendim yapamazdım bunu. Bandaj, kuruyan kana yapışmıştı ve çıkmıyordu. Ellerim acıdan sararmıştı, çıkaramıyordum. Siyah bol bir kazak bulup

Ninova

giyecektim. Kanarsa kamufle olsun yeterdi. Banyodan çıktım, dolabımdan siyah, yarım boğazlı bir kazak aldım. Acıyla kıvrıla kıvrıla giydim. Saçlarımı toplayabildiğim kadar topladım ve odadan çıktım. Babam yirmi dört saatlik bir çapraz sorgunun on dördüncü saatindeydi sanırım. Bugün ailecek oraya gidecek ve bir boy gösterisi yapacaktık. Yirmi dört saatin sonundaysa babamı alıp çıkacaktık. Güvenli aile pozu serecektik orta yere. Ülke çalkalanıyordu. Gazeteler ve partiler durmaksızın açıklamalar yapıyor, yeni manşetler giriyordu. Bazen bizden daha çok şey biliyorlardı, bazen yalan haber giriyorlardı. Babamın dahil olduğu partinin genel başkanından yalnızca bir kez açıklama gelmişti, bir şeyler söylemişti ve ardından hızla bizi aramıştı. Anneme sözler vermiş, gazetelere yaptığı şovların aksine adaletten yana değil, babamdan yana konuşmuştu. Dün geceden beri telefonlarım susmuyordu. Bazı gazeteciler, bol bol Alparslan, tanımadığım numaralar... Mesajlar... Sosyal medya hesabımın mesaj kutusuna dolan hakaret mesajları... Bakıyor ama görmüyordum.

Gittim ve bir boşluğa oturdum, kimsenin yüzüne bakmadım. "Bu mal neden cenazesi var gibi giyindi?" diye sordu Bülent. Cevap vermedim.

"Bülent yine başlamayın. Firuze niye makyaj yapmadın?" dedi annem. Dirseğimi masaya yasladım ve alnımı ovaladım biraz. Ona da cevap vermedim.

Sonra ansızın artık hissettiğimden bile şüphe ettiğim elime İnci dokundu. "Abla..." İlk kez ona baktım. "Sana sandviç yapmamı ister misin?" dedi kısık bir sesle. Tek bir soru beni en az dün geceki kadar şiddetli ağlatabilirdi. Çenem titredi ama dedim ya ben en çok canım yanarken gülümsüyordum diye, yine gülümsedim ama çok ağlamak istedim. O öksüz çocuk, karanlık odadan daha çıkmamıştı.

"Teşekkür ederim bir tanem. Yemeyeceğim. Sen yedin mi?"

"Biz yedik bir şeyler. Sana da bir şeyler hazırlayayım ister misin?"

Çenem daha çok titredi. Başımı iki yana salladım. "O herifi bu dünya üzerinden sileceğim," dedi Bülent. Bu benim önüme attığı bir yemdi. "O fotoğrafı bulduğuna bulacağına pişman edeceğim onu."

"Bülent biraz olsun sırası gelince konuş," dedi annem.

"Onu var ya, bu yaşma kadar ölmediğine pişman edeceğim. Yalvaracak. O fotoğraf benim elime düşmeseydi de cayır cayır..."

"Hiç demiyorsun değil mi benim babamın neden öyle bir fotoğrafı var diye?" dedim öylece, içi bomboş bir sesle. Ona baktım. Biz neden hiçbir tarihte biraz olsun suçlu çıkmıyorduk?

"Demiyorum."

"Aklın yarım, o yüzden."

"Senin o aklını dağıtırım!"

"Anca böyle içi boş tehditler..." Anneme döndüm ve çenemle kendisini işaret ettim. "Dün gece avukat oldunuz, savcı oldunuz, cellat oldunuz ama bir kere bile bu adamın nasıl böyle bir fotoğrafı var demediniz değil mi? Tek derdiniz bu fotoğrafın ortaya çıkması, neden böyle bir fotoğraf var demediniz."

Annem onun en büyük derdiymişim gibi göğsünü şişirdi. "Firuze, susmaya devam et."

"Etmiyorum! Babam önüne geleni suçlarken gerçek suçlularla fotoğrafları çıktı. Siz bunu nasıl sorgulamazsınız ya?"

"Çok eski bir fotoğraf o!" dedi annem. Tiyatrodan doktorluğa, oradan avukatlığa uzanan iğrenç bir kariyer yönetimiydi. Çok isterdim annemin bu ülkede hakkı verilmediği için aç kalan ama yine de sanatını icra eden tiyatrocularından olmasını. Belki keşfedilmezdi, belki binlerce dolarlık ayakkabısı olmazdı ama onurlu bir yaşam sürerdi.

"Ne kadar anlayışlısınız kendinize karşı anne!"

"Senin sesini babam çıkınca keseceğim, sen annene dua et." *Şerefsiz!*

"Sen annene dua et. Beni değil, seni darağacından aldılar her seferinde."

Aramızda ucu harlanan kavgayı evin çalışanının araba için verdiği haber böldü. Herkes sustu ve sessizce ilerlemeye başladı. Şişmiş gözlerimi, siyah gözlüklerimle kapattım. Annem Bülent'le bir araca bindi, ben İnci'yle. İkimizden de ses seda çıkmadı. İnci saçlarımı daha düzgün şekilde topladı yalnızca. Emniyetin önünde zaten bir kalabalık bekliyordum ama yine yüzüm buruştu. Babam aksini söylese de konuşmazdım, nefret ediyordum bana uzatılan her mikrofondan. Gazetecilerin bir kısmı diğer araca, bir kısmı bizim araca geldi. Benim kapım açıldığında indiğim gibi elimi İnci'ye uzattım ve çenemi dikleştirdim. Bize uzanan her mikrofona ve soruya bakmadan ilerlemeye çalıştım ama çok zordu. Bülent ve annem hızla geçip gitseler de benim gücüm bu kalabalığa yetmiyordu. Alışık

değildim onlar gibi. Bir an elim İnci'nin elinden koptu. Yalnızca iki saniyede İnci'yi gazetecilerin arasında kaybettim ve korkunç bir hızla onun üstüne üşüştüler.

Öyle acımasız sorular ardı ardına kardeşimin üzerine bindi ki insanları telaşla itmeye başladım. İnci korkuyla etrafına bakıyordu. "Hayır arkadaşlar, lütfen," dedim İnci'nin elini tutmadan hemen önce ağzının dibine getirilen bir mikrofonun ardından.

"Hain misiniz?" sorusu geldiğinde içimdeki tüm ipler koptu.

İnci, Akın ailesinin temiz yüzüydü. Babamı desteklerdi, babam gibi düşündüğünü iddia ederdi ama sadece manipüle edilmişti. Yaşı daha küçüktü. Babamın etkisinde kalması olağandı ama ben kardeşimin önünü görebiliyordum. İnci, bizim temiz yüzümüzdü.

"Sen on yedi yaşındaki bir çocuğa böyle bir soru soramazsın!" dedim ve yarın hakkımda ne yazılacağını bile bile parmağım kalktı. "Sen bu mesleği yapıyorsan mesleğin etik ve ahlak kurallarını da taşıman gerekiyor. Bir çocuğa böyle bir soru soramazsın."

Ansızın flaşlar yüzümde patlamaya başladı. "O zaman size soruyorum Firuze Akın, vatan haini misiniz?"

"Gel İnci!"

Bu kez o kalabalığı ite ite yardım da çıktım aralarından. "Terbiyesiz," dedim ağzımın içinden. Şimdiye kadar bir kez olsun babamın siyaseti için ağzımdan tek olumlu bir şey çıkmamıştı. İnci çocuktu. Atilla Akın'm kızı olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. İnci daha çocuktu.

Rolümüz şimdilik burada sonlanmıştı. İyi aile pozumuzu vermiştik. Kenetlendiğimizi herkese duyurmuştuk. İnci'yi onların yanına bıraktım. Bir köşeye geçip oturdum. Sanki içeride sorgulanan babam değilmiş gibi defalarca kez gelip bir şey içip içmeyeceğimiz soruldu. Geniş bir odanın içindeydik. Önce ayaklandım, sonra çaktırmadan odadan çıktım. Odaya genel başkan da girince işim biraz kolaylaştı. Bulduğum ilk camdan aşağıya baktım. Gazeteciler oradaydı, gitmemişlerdi. Kapıdan uzaklaştım ve telefonumu çıkardım. Neredeyse tüm rehberimin beni aradığı telefonda beni aramayan tek kişiyi aradım.

Ali Ecevit Tarhan'ı.

Kolyemi sıkıca tuttum. Yine yıldızın uçları parmaklarımı deşti. "Buyur," diye açtı. Âdeta *ben o İstanbul beyefendisi değilim* demeye çalışıyordu.

"Neredesin?"

"Suikast mı düzenleyeceksin?"

"Ecevit neredesin?"

"Kuğu besliyorum, söyle."

"Geliyorum, bekle."

"Keyfin bilir," dedi ve suratıma kapattı. Emniyetin arka kapısını aradım. Güneş gözlüklerimi taktım, hiç kimsenin ruhu duymadan emniyetten çıktım. Birazdan yokluğum fark edilirdi. Bir süre umursanmaz, sonra şüphelenirlerdi. Ben çoktan taksiye binmiştim, inene kadar da fark eden olmadı. Telefonum çalmadı.

Park çok büyük değildi ama yine de oturma yerleri sayıca fazlaydı. Kuğuların olduğu yerin tam karşısında, gölü direkt gören bir bank vardı. Daima oturduğum bir yerdi, istemsizce ilk o banka baktım. Bazen o bankta oturur, dizlerimi kendime çekip bir şeyler çizerdim. Evim gibi diyemezdim, biraz fazla olurdu ama rahat ettiğim bir misafirlik gibiydi orası benim için.

Ecevit o bankı tercih etmişti. Çok az, azımsanacak kadar az, gülümsedim.

Ona doğru ilerledim ama benden önce bir köpek vardı. Kuyruğunu ağır ağır sallıyorken yavaş adımları Ecevit'in önünde durdu. Ecevit ikimizin de geldiğini gördü ama köpeğe baktı. Önüne köpek oturdu, yanına ben. Köpeğin baktığı yere baktım. Yarım ekmeğin arasında peynir vardı, bir de sanırım domates.

"İstiyor musun?" diye sordu. Köpeğe. Ucundan bir parça kopardı, uzattı ağzına doğru. Yere koymadı. "Yersen biraz daha koparacağım, ziyan olmasın," dedi. Köpek ekmeği Ecevit'in avcunun içinden tek lokmada aldı ve yüzüne bakarak çiğnedi. Ecevit cebinden bir mendil çıkardı, ekmeğinin yarısını küçük parçalara bölerek sol köşeye koydu.

Yarısı kalmış ekmeğe baktım ve geldiğimden beri ilk defa konuştum. "Bana da çok az verir misin?"

Sabah bana avokado sosuyla hazırlanacak sandviçi tereddütsüz reddetmiştim ama içinde biraz peynir ve domates olan ekmekten bir parça istiyordum. Dişlerimi birbirine bastırdım. Ben sadece Ecevit'in benimle

lokmasını paylaşmasını istiyordum. Ecevit bana bakmadan kalan ekmeği de ikiye böldü. İkimize de pek bir şey kalmadı ama benimle lokmasını paylaşmış olması elimdeki küçük parça ekmeği dünyanın en kıymetli hazinesine çevirdi. İkimiz de sessizce ekmeği yedik.

"Tiksinmeyeceksen iç," dedi ayranını bana doğru uzatırken.

"Tiksinmem," dedim ve uzandım ayrana ama içmeden durdum. "Sen tiksinir misin?" diye sordum. Cevap vermedi, ayranı usulca yerine geri bıraktım. Bir yavru kuğu, annesinin çok gerisinde kalınca kaybolduğunu sandı. Gözlerim doldu bunu görünce, o yavruyu izleyip sessiz ve gizli birkaç gözyaşı döktüm. Ben bile görmedim.

Ekmeğim bitti, çok uzun zamandır bu kadar tadını alarak yediğim hiçbir şey olmamıştı. Biraz olsun karnımın doyduğunu hissettim ve bunun için, "Teşekkür ederim," dedim.

Omuz silkti umarsızca. "Ne demek. Kuru ekmek. Dilsiz canla da düşmanla da paylaşacaksın."

O ekmek midemde büyüdü, öylesine bereketliydi ki günlerce bana yemek yedirmeyecekti. Gözlerimi kaçıramadım, direkt yumdum. Kuğular gözyaşlarımda boğulmasın istedim, ağlamama oyununu oynayamadım. Hiç sesim çıkmadı ama kapalı iki kutudan taştı. Sıvılar sıkıştırılamadı.

Yirmi beş yıllık hayatımda annemi babamı bile düşman bellemiştim ama bir gün bile yoktu ki oyun arkadaşımı düşman belledğim. Halbuki bu dünya üzerinde onun en büyük düşmanı bendim belki de.

Çok geçmeden, "Ağlayacaksan kalk git yanımdan Firuze," dedi hiddetle.

Burnumu çektim. Hiddetle değil, sitemle sorabildim. "Ağlamam seni niye rahatsız ediyor Ecevit?"

"Zerre umurumda değil," dedi acımasızca. Bir nefeslik es verdi ve "Kuğular rahatsız oluyor. Kalk git ağlayacaksan."

Sinirlerim bozuldu galiba, güldüm biraz. Azımsanacak kadar da değildi. Başım çok ağrıyordu, omzumun ve elimin acısı bile artık net değildi. Hepsi baş ağrısı gibi geliyordu. "Dün gece o masaya oturmanın tek sebebi yapmak istediklerindi."

"Bravo, çok iyi tespit. Kafan çalışıyor." Misafirliği bittiği yerde hırçınlığı başlamıştı. Görüyordum ve bunu bekliyordum. İçim acıyordu ama

benim içim hep acıyordu. Ecevit'in gelişi bu alışılagelmiş hissi, daha da artırmıştı ama ben onunla yaşıyordum.

"Misafirlik bitti, söyle ne istiyorsun?"

"Suçluların cezasını çekmesini," dedi. Ellerini birbirine, dirseklerini ise dizlerine yaslamış ve öne doğru hafifçe eğilmişti. Küçük gözleri kuğuları takip ediyordu.

"Babamın suçlu olmadığını, o fotoğraftan hiçbir şey çıkmayacağını biliyorsun."

Babamı savunmak değildi niyetim. Sadece o seneler önceki fotoğrafın babamın itibarı ve yirmi dört saati dışında büyük bir şeye sebep olmayacağını ben biliyorsam eminim o da biliyordu. Bu Ecevit'in yıkıcı hamlesi değildi, bu Ecevit'in yolculuktan gelmiş bir kaptan gibi limandan şapkasını çıkararak verdiği ilk selamdı yalnızca.

"Neye dayanarak söylüyorsun bunu, yargıç mısın sen? Ulan bir kere de sizin boynunuz adalete kıldan ince olsun! Baban suçlu. Devletin içinden geçmek isteyen adamlarla boy boy fotoğrafları çıktı, daha ne olsun?"

"Gerçekten derdin bu mu Ecevit?" dedim. Ecevit için o fotoğraf bir araçtı, asla bir amaç değildi. Ondan duymak istiyordum. Sonra ne olacaktı? Babam bu akşam serbest bırakılırken ne yapacaktı Ecevit? O gemiye atlayacak ve denizin derin sularına geri mi gidecekti yoksa karaya ayak mı basacaktı?

"Vatana ihanetten yargılandım diye baban gibi vatan haini mi olacağım?" dedi. Vatana ihanet dediği an, belki de senelerdir, bir pazartesi sabahı ya da cuma akşamı bir okul bahçesinden duyduğum, bir törende ayaklandığım, bir anmada hazır ola geçtiğim İstiklal Marşı'mızı söylerken her daim aklımın bir köşesinde beliren Ecevit bana ne hissettirirse ağırlaşmış bir hastalık olarak yine nüksetti. "Bir siz misiniz bu vatanı seven? Bu derdim. On sekiz yıl yattım, şimdi çıktım ve vatanım için çalışıyorum. Olamaz mı?"

"Babam gibi konuşuyorsun," dedim öylece. Bu cümleler çok tanıdıktı. Bu cümleler benim mide bulantım, baş ağrım ve utancımdı.

Güldü ve bana baktı göz ucuyla. "Aferin sana. Tekte yakaladın. Onun cümlelerini ezberledim zaten. Yalan dolan hepsi. Bak nasıl anladın

hepsini. Merak ediyorum sekiz sene önce, alacağı ceza artsın diye yaşı iki yıl büyütülen o çocuktan sonra ne değişti bu ülkede?"

Hiç tereddüt etmedim. Gözlerimi kaçırmadan hemen önce, "Hiçbir şey değişmedi," dedim dürüstçe. Bu gerçeği zaten biliyordu, yalan söylüyordu, amacı tam olarak bu değildi. Ondan mı gizleyecektim? Bu konuda canı en çok yanan oyken ona mı yalan söyleyecektim?

"Senin babanın şerefini sikeyim o zaman." Cebinden sigarasını çıkardı ve hızla yaktı. Parmakları titriyordu öfkeden, görebiliyordum. "Senin babanın da baban gibilerinin de gelmişini geçmişini sikeyim. Amına koyayım böyle düzenin."

Hiçbir şey söylemedim, öfkesini kusmasını bekledim. Babam birkaç saat sonra çıkacaktı. Belki gerçekten suçlu olmadığı için ama olsaydı da bir şekilde çıkardı, biliyordum. Babam kılıfı çok bir adamdı. Babamda minare kılıfından çok ne vardı ki? "Senin baban gibilerin..." dedi ve başını hışımla sallamaya başladı. Belki bunları o adamın kızından duymak daha zor geldi. Bilmeliydi ki bunları zevkten dört köşe ola ola söylememiştim ben.

"Okula başlamadan bana on kıta İstiklal Marşı ezberleten babamı, cezaevinin önünde oğlu vatan haini diye copla dövdüler. Yedi sülalenizi sikeyim lan sizin. Kalk git Firuze. Siktir ol git yanımdan," dedi şiddetle. Bu kış günü park boştu. Başını bana çevirdi ve çenesini şiddetle ileri doğru savurdu. Beni görmeye bile tahammül edemedi. Öfke nöbeti geçiriyordu. Titreyen ellerinden çok, bir tamlama kulağımı tırmalıyordu. Böyle bir bilgi yoktu benim zihnimde. Hatırlamıyordum. Ecevit gittikten sonra çoğu an silik silikti zaten ama böylesine bir şeyi hiç hatırlamıyordum. Sormaya korktum.

"Hüseyin a-"

"Alma babamın adını o ağzına!" dedi. Eli havalandı, titriyordu. Beni tehdit edemeyecek kadar. "Sakın alma benim babamın adını ağzına. Benim babamın ismi sizin gibi haysiyetsizlerin ağzına ağır gelir. Konuşma!"

Hüseyin amcanın saçımı okşayışları kendi babamdan daha çok kalmıştı hatırımda. Bir soğuk kış günü oturduğum bu bankta zihnimde Ecevit'in bir cümlesi canlandı. Ressamlar zihinlerinde de iyi resim çizerdi. Hüseyin amcanın bir 23 Nisan'da kendi eliyle yaptığı kilden kırmızı tokayı saçlarıma taktığını hatırlıyordum. *Bayramda hediye verilir,* diyordu.

Bugün de senin bayramın. Beni kollarının arasına almıştı, onun kızıymışım gibi sevmişti. Okşamıştı saçlarımı, yanaklarımdan öpüvermişti, sonra avuçlarımdan. *Bugün senin bayramın. Atatürk sana hediye etti. Kutla. Akşama kadar senin bugün.* O anıyı zihnime çizilen cop darbeleri bölüyordu. Hüseyin amca benim saçlarımı okşarken sırtına cop darbeleri iniyordu. Yine de beni sevmekten, tokamı takmaktan ve bana Atatürk'ü anlatmaktan geri durmuyordu. Hüseyin amcaya o kadar çok copla vurdular ki ağzından kanlar akmaya ve bana Atatürk'ü ve bayramımı anlatamamaya başladı. Nefes alamadım, başımı eğdim de yüzümü örttüm. Ecevit'in nefretinden daha çok nefret ettim kendimden. Yine sordum. *Firuze niye yaşıyorsun? Öl artık, öl Firuze, öl! Bu veballe yaşanmaz, öl!*

Hüseyin amcanın yediği copları kendi sırtıma yemiş kadar çok ağladım. Kaç dakika, kaç vakit bilmiyorum ama elbet Hüseyin amcanınki kadar uzun olmayan bir vakit ağladım durdum. Midem yoğun bir şekilde bulanıyor, başım ağrıyor ve artık telefonum çalıyordu. Kimin aradığını bakmasam da görebiliyordum. Defalarca kez çaldı, ardı ardına. Öfkemi kusmam için doğru insandı telefondaki, biliyordum.

"Ne var Allah'ın cezası, ne var?"

"Abla..." dedi İnci, beni yanılttı. Başımı geriye doğru attım ve gri gökyüzüne baktım. Yaşlarım akmaya devam ediyordu. Hüseyin amcanın o babacan yüzü, güleç, bir baba gibi, bir ata gibi güvenli yüzü, sanki beni her şeyden koruyabilirmiş gibi açtığı kolları, büyük şefkatli elleri gözlerimin önünden gitmiyordu. Ben daha çocukken bile onun güzel bir adam olduğunu biliyordum.

"Efendim ablacığım?" dedim titrek bir sesle. Ağladığımı bilmesin istiyordum. İnci, Hüseyin amcayı hiç tanımamıştı ama eğer ki tanısa bana hiç *ağlama* demezdi.

"Neredesin abla?"

"Dışarıdayım, bir şey mi oldu?"

"O adamla mısın?"

"Sana bu soruları kim sorduruyorsa İnci, telefonu ona ver," dedim tahammülsüzce.

"Abim gelmen için yarım saat biçti."

"O abine söyle, gelmiyorum. Yarım saati de doldurdum, ne yapıyorsa yapsın. Hatta onlara söyle ki paşa gönlü ne zaman isterse o zaman gelecekmiş, tamam mı?"

"Abla lütfen yapma böyle."

"Görüşürüz İnci," dedim ve telefonu kapattım. En kötü ihtimalle kalkar gelirdi ama koskoca Bülent Akın toplumun içine karışamayacak alçaklıkta olduğu için bu parka girmezdi. Rezillik çıkaracağımı da bilirdi.

"Ailenin yanına defolup gitsene Firuze," dedi Ecevit.

"Gitmiyorum," dedim ve daha sıkı oturdum banka. Kaçıp gitmek istemedim. Burada oturmak ve Hüseyin amcaya ağlamak istedim. "Gitmiyorum. Halka ait bir banktan da mı kovacaksınız beni?"

"Sen kendini halktan mı sayıyorsun?"

"Sayıyorum," dedim yerimden kıpırdamadan. "Sayıyorum Ecevit. Sen ister kabul et ister etme, sayıyorum. Babanın malı mı diyeceksin, biliyorum ama değil. Babamın değil, babamın olsa gelip oturmazdım zaten."

Bir kapana sıkıştırmışlardı beni, herkes dört yandan saldırıyordu. Nefes alamıyordum. Orta yerde haykıracaktım. *Ben nefes alamıyorum,* diye bağıracaktım. İnsanları durduracaktım, sarsacaktım ve ben nefes alamıyorum diye bağıracaktım. *Ecevit'e ne yapmıştık biz?* Çantamdan kablolu kulaklığımı çıkardım, karman çorman olmuştu. Nefes alamıyordu. Bana ait olan hiçbir şey nefes alamıyordu. *Biz Hüseyin amcaya ne yapmıştık?* Düğümü çözmedim; bu düğüm, alamadığım nefesi temsil ediyordu zaten. Çözmeye çalışsam da hiç çözemezdim. Koparırdım ama çözemezdim. Kaç kulaklık elimde heba olmuştu da biri bile çözülmemişti. Nefes alamıyordum, kulaklığım çözülmüyordu. Çözmeden taktım, indirdiğim son şarkıyı açtım. Ecevit beni kovarsa da duymamak istedim. Çantamdan bir kurşunkalem çıkardım çok zaman sonra, rasgele bir köşeye eğildim ve ne olduğunu bilmeden çizmeye başladım. Muhakkak Hüseyin amcayla alakalı bir şey çiziyor olmalıydım. *Biz Tarhan ailesine ne yapmıştık?*

Ecevit kalkıp gitmedi ve yaklaşık yarım saat kadar bir vakit geçti. İki tane adamın tepemde dikildiğini gölgelerinden hissetim. Kurşunu tahtadan ayırdım, ne çizdiğime bakmadan kafamı kaldırdım. İki tane eşkıya gördüm. Takım elbiseli, temiz tıraşlı iki tane eşkıya. Kulaklığımı çıkardım ve onlara baktım. "Buyurun?" dedim ne olduğunu bilerek.

"Buyurun Firuze Hanım, size emniyete kadar eşlik edeceğiz Bülent Bey'in isteğiyle."

Başımı iki yana salladım. Bırakmıyorlardı. Şurada oturup hayatını mahvettiğimiz insanlara ağlamama bile izin vermiyorlardı. Babamın canı cehennemeydi. Biliyordum ki şimdi orada, bir suçlu konumundayken bile ona hizmette kusur etmiyorlardı. "Teşekkür ederim, çok incesiniz ama bu teklifinizi reddediyorum. Şimdi hemen burayı terk edin."

Bir an bakıştılar ve uzun boylu olan konuştu bu kez. Midemi bulandırıyorlardı. Babamın gücünü anlatan her şey bana mide bulandırıcı geliyordu. "Firuze Hanım bu bir teklif değildi."

"Emir miydi? Sen bana emir verebileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bülent Bey'in emri. Buyurun, size eşlik edelim."

"Benim emrim de tam şu an burayı terk etmenizi söylüyor. O Bülent'e de söyleyin, kendisi bu halkın iyiliğini isteyen siyasetçi; mafya babası değil. Aklını başına alsın, rezil etmesin kendisini."

Yeniden bakıştılar, zor kullanamazlardı. Buna izin vermezdim. O Atilla Akın'ın oğluysa ben de kızıydım. Oğlunu dinleyip kızını zorlayamazlardı. Diğerine göre daha kısa olan geri çekildi ve bir telefon görüşmesi yaptı. Geri geldiğinde gözlerimin içine baktı. "İlettik söylediklerinizi."

"Yanıtı nedir?"

"Mafyalıktan anlayacaksa mafyalık uygulayacağım. Ya kendi iradesiyle yürüsün ya da tutun kolundan zorla getirin."

"Tamam..." dedim anlayışla. Kafamı salladığımda kalkacağımı sandılar. Kulaklığımı telefonumdan çıkardım. "O zaman ben polisi arıyorum, siz emniyete gidin. Ben geleceğim arkanızdan, Bülent'e de orada selamımı iletin."

Telefonum 155'i tuşladı ama bir el telefonuma uzandı lakin dokunamadan sol tarafımdan bir el daha girdi araya. Ecevit'in eli bana uzanan elin arasına siper oldu. "Dur bakalım orada, geri çek elini," dedi ve adama baktı. Sesi oldukça sakindi.

"Sen karışma birader," dedi adam ve elini çekmedi.

"İnan ben de onu istiyorum," derken Ecevit, o eli itti. Kavga etmek ister gibi değil, oldukça yavaş itti. "Aranızdaki mevzu biraz olsun

umurumda değil. Ne yaparsanız yapın ama ben banktan kalkınca. Benim yanımda hiçbir halt yapamazsınız. Yapmaya kalkarsanız bak şu arkada kuğuların olmadığı yeri görüyor musun?" dedi ve çenesiyle bir yeri işaret etti. Ben dahil herkes o tarafa baktı. "Kafanızı oraya sokarım. Ben böyle bir şey yapmak istemiyorum. Cinayetten yeni çıktım hapisten. Belalıyım, tutamıyorum kendimi ama sizi tanımıyorum. Amma velakin benim oturduğum banktan kadını zorla kaldırmaya kalkışırsanız ben de her şeye kalkışırım. Ya kadını ikna edin, kendi ayaklarıyla kalksın yürüsün ya da benim banktan kalkmamı bekleyin."

Ecevit'in indirdiği el bu kez Ecevit'e ulaşmaya kalkıştı ama Ecevit'in yanında yatan köpek ansızın öyle bir ayaklanıp havladı ki yerimden hopladım. Dişlerini gösteriyor, hırlıyordu, her an saldıracağını belli ediyordu. Adam korkuyla geri çekildi. Ecevit köpeği işaret etti. "İki lokma ekmek verdim, benim için yapmayacağı şey yok. Cebi delik adamım ben. Kuru ekmek verdim, insan eti yedirtmeyin bana."

Köpek âdeta Ecevit'i anlamış gibi bir kez daha havladı. Saldıracaktı. "Hadi," dedi. "Ya ikna edin kadını ya da benim kalkmamı bekleyin. Ben kalktıktan sonra ne bok yerseniz yiyin. Geri basın şimdi, benim için sorun yok ama bunun için aynı şeyi söyleyemem. Canınızı seviyorsanız geri çekilin."

"Firuze Hanım, lütfen," dedi adam çaresizce.

"Paşa gönlüm ne zaman isterse o zaman kalkıp gideceğim. Sizinle de gitmeyeceğim. Bülent'e bunu da ilet-" Köpeğin onlara doğru atılımıyla korkuyla geri çekildiler, cümlelerim yarım kaldı. Yaklaşamadılar bize. Ecevit'e baktım ve "Ne zaman kalkacaksın?" diye sordum çaresizce. Beni kaldırıp götürürlerse çırpınırdım, direnirdim ama iki erkek gücüne fiziken yetemezdim, bir kolumu kullanamıyorken üstelik.

"Sigaram bitince," dedi ve paketi çıkardı.

"Paket mi, adet mi?"

"Paşa gönlüm ne isterse," dedi ve tek eliyle yanımızdaki köpeği sevdi. Çok kızgındı, ben sevmeye cesaret edemedim ama Ecevit, "Aferin oğlum," dedi, onu duydum. Sigarasını yaktı, biri bitti ve diğerini yaktı. Paketini alıp içindeki sayıya baktım. On iki adet vardı. Karşımdaki adamlar telefon görüşmeleri yapıyor ve bana bakıyorlardı. Ecevit'e baktım. Sigarasını içine

çekince başını yukarı kaldırdı ve dumanı gökyüzüne üfledi. Âdemelması ağır bir yutkunmayla hareket etti, bir an gözlerini yumdu. Saatlerim olsa onu izlemek isterdim ama ne saatlerim vardı ne de o buna izin verirdi. Yeniden kulaklığımı taktım. Ecevit on iki sigarayı bir saatte içti.

"Teşekkür ederim," dedim sonuncuyu da söndürürken.

"Sigarımı içtim, senin için yaptığım bir şey yok," dedi.

Her neyse sebebi, "Yine de teşekkür ederim," dedim ve kulaklığı telefonumdan çektim. Onlarca cevapsız aramayı es geçip taksi çağırdım. Hiç konuşmadan kalktık, ikimiz de iki ayrı yöne doğru ilerledik. Peşime takıldıklarını biliyordum. "Taksi çağırdım, emniyetin yolunu unuttuysanız taksiyi takip edin," dedim ve taksinin geleceği yöne doğru yürüdüm. Yakın bir duraktı zaten, çok geçmeden geldi. Hemen bindim ve gözlüğümü taktım. Emniyetin arka kapısından kaçak göçek girdim. Bülent onca polisin arasında, hiç çekinmeden âdeta yakama yapıştı.

"Sana paşa gönlüm ne zaman isterse o zaman gelirim, dedim," diye konuşmaya başladım *bak benim istediğim oldu* der gibi. Başımı salladım, ondan bir adım uzaklaştım. "Yarım saatin üzerinden dört yarım saat geçti, paşa gönlüm isteseydi dört yarım saat daha geçirirdim ama sen hâlâ burada şov yapıyorsun. Senin aklın yarım."

"Çok özledin değil mi eve kapatıldığın günleri?" dedi acımasızca. Dudaklarını kemiriyor, başını hızla sallıyordu. Tiksiniyordum ondan.

"Ateş olsan cirmin kadar yer yakarsın."

"Sana o özlediğin günleri yaşatacağım. Bekle. Babam çıksın, o günlerin bin beterini yaşatacağım sana. Senin hak ettiğin hayat dört duvar." Taktığı kravatı elime sardım ve onu kendime doğru çektim. Alınlarımız birbirine çarptı.

"Ancak katillerin hak ettiği hayat dört duvardır," dedim kısık sesle. "Bu cümleyi bağırarak söyleyeyim ister misin?"

"Ne yapıyorsunuz siz?" Annem hışımla araya girmese, oğlunun kravatını elimden kurtarmasa devam edecektik. "Emniyetteyiz, ne yapıyorsunuz? Firuze!" dedi, adım ağzından savaş meydanında gibi çıktı. Beni doğurduğu için içi yanıyordu âdeta. Ağzıma gelen onlarca sitemi yuttum da yanlarından geçip gittim. Bizim için ayrılan, muhtemelen bir müdürün odası olan yere girdim. İnci odadaydı, içeri girince ayaklandı ve bana

sarıldı. Kimseyle hiçbir şey konuşmadım. Sadece bir kez kalkıp lavaboya gittim. Soğuk olan elimi sıcak suyun altında biraz tuttum. Bandajımı kontrol ettim, etrafındaki kan lekelerini temizlemeye çalıştım. Belki kalkar diye zorladım ama olmadı. Yapışmıştı.

Çıktığım odaya geri dönüyorken odada bu kez beni bir başkası karşıladı. Üstelik İnci de yoktu. Alparslan Yiğit, karşı koltuğa oturmuştu ve kapıyı izliyordu. Görüş alanına girdiğimde gözlerime bakıp hızla ayaklandı. "Firuze," dedi. Ben kapıyı kapatmadan o bana vardı. Kapıdaki elimin üzerine elini koydu ve tek kapatamayacakmışım gibi kapıyı benimle itti. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim ve elimi elinin altından çektim.

"Benimki de soru... Yüzün sapsarı, gel otur şöyle. Sen zaten yaralısın. Bülent'in bazen şuuru tamamen kapanıyor, seni getirmesine gerek var mıydı?"

Saçlarımın dün gece Bülent'in elinde kaldığını bilse, herhalde kendisi şuur kaybına uğrayacaktı. Onun oturduğu koltuktan uzak bir yere oturdum ama o oturduğu yeri değiştirdi, yakın bir yere yerleşti.

"Hiç iyi gözükmüyorsun Firuze, en son ne zaman yemek yedin? İlaçlarını aksattın değil mi? Bak annen hiç iyi bir durumda değil, sen kendini düşünmek zorundasın. Ver bana ilaçlarının ismini, ben hemen getirteyim." Tüm ailemin aksine karşımda beni düşünen biri vardı. Ona yabancıydım, ona yakın değildim ama *insanlık* demekten alıkoyamıyordum kendimi. İnsanlık demek böylesi bir şeydi.

"Çok naziksin, teşekkür ederim ama böyle iyiyim. Bülent'e mi bakmıştın sen? Şeyde olması gere-"

"Hayır Firuze, ben sana bakmıştım," dedi açıkça. Gizleme veya örtme gereği duymadan. "Onlar başının çaresine bakar." Tüm mesafemize rağmen bir an içime dokundu söyledikleri. Ona baktım. Çünkü insanlar hep aksini düşünürdü. Başının çaresine bakan hep Firuze olurdu.

"Ben de bakarım başımın çaresine," dedim yine de. Alışkanlıktan olacaktı herhalde.

"Yemek yedin mi?"

"Sandviç yedim," dedim, özellikle belirtme gereği duydum çünkü uzun zamandır yediğim en güzel sandviçti.

"Sandviç ne Firuze? Sen ilaç içiyorsun, yapma. Okumuş görmüş bir kadınsın. Sana yakışmayan bilinçsizlikler. Ben hemen sana yemek söylüyorum, sen de ilaçlarının ismini söy-"

"Babamdan bir haber var mı?" diye kestirip attım. Bunlar olsun istemiyordum. Bunlarla ilgilenmiyordum da. Benim gerçekten ne işim vardı ki burada? Eminim babam da beni burada gördüğüne hiç memnun olmayacaktı.

"Çıkış işlemleri yapılıyor ama uzun sürebilir. Babana yapılanın bedeli ödetilecek, baban kimsenin yanına bırakmaz," diye uzun uzun anlattı. Tam olarak karşımda küçük Atilla vardı. Bedellerden bahsediyordu bolca.

"Neyin bedeli tam olarak? Ve kime ödetilecek?" Merakımdan sormuyordum. Tek istediğim biraz olsun kendilerini sorgulamalarıydı. Suç denen kavram onlara yasak kılınmamıştı.

"Sen kime ödetileceğini benden daha iyi biliyorsun. O Erdem midir, Ecevit midir... Şarlatanın teki, aranızdaki mevzu tam olarak ne, bu adam hangi kapanmış mevzuyu deşmeye çalışıyor bilmem ama biz..." O biz kelimesinin ardından nasıl babalık cümleler kullanılacak, nasıl büyüklenecek, kutsallıklarını nasıl ilan edeceklerini görebiliyordum. Ecevit adını kullanması ar damarıma bastı, konuşmasına bile fırsat vermedim.

"Siz kimsiniz ya?" dedim yüksek sesle. Gözlerim kısılmış, ona tıpkı onlardan öğrendiğim gibi aşağılarcasına bakıyordum. "Siz kimsiniz? Ecevit'in adını ağzına öyle kolayca alamazsın. Kendinizi ne sanıyorsunuz siz? Benim babam, Ecevit yüzünden mi yirmi dört saattir sorguda yoksa vatan hainleriyle boy boy fotoğrafı çıktığı için mi? Siz kimsiniz, aklımı kaçıracağım, padişah mısınız siz? Hanedanın soyundan mı geliyoruz da bize boyumuzun ölçüsünü gösterenin kellesini alıyoruz?"

Demokrasiyi avuçlarının içine almışlardı. Kaçak kat çıkıyor, bahçesini genişletiyor, boya badana yapıyor, diledikleri hale çeviriyorlardı.

"Babana karşı elin adamını savunamazsın!"

"Elin adamı sensin Alparslan," dedim açıkça. Gözleri bozguna uğradı. Tokat gibi çarptı yüzüne. "İstersen dünyanın en önemli eğitimini al, istersen padişah soyundan gel, istersen bir seneye kalmaz babamın yerine geç, hatta bu ülkeyi yönet. Benim için elin adamı sensin. Ne bu Ecevit'le boy yarışın? Kimsin sen?"

"Ben Alparslan Yiğit," dedi bastıra bastıra. Bana karşı tüm yumuşaklığını kaybetti. Kılıcı çekmedi ama elini beline attı. "Sen benim, ben senin kim olduğunu çok iyi biliyoruz."

"Yedim bitti," dedim yüksek sesle. "Senin soyadını, benim soyadımı yedim bitti. Umurumda değil. Bak kendini üstün görenler yirmi dört saattir nerede? Gerçekten suçluysak ne yapacağız, demiyor musunuz hiç? Hiç düşündün mü aksini Alparslan? Suçlu değilse çıkacak ve kaldığı yerden devam edecek. Siz insanların desteği olmadan şimdi konuştuğunuz yer kadar yüksekte değilsiniz. Bu ülkenin doktorundan, öğretmeninden ya da sizin yüzünüzden hak etmediği hayatı yaşayan vatandaştan daha önemli değilsiniz. Toprak ağası gibi davranmayı bırak. Kimseye böyle üstten bakmaya hakkınız yok!"

Bir hastane odasında Ecevit'i ilk gördüğünde gözlerinden geçen o küçümseyişi hatırladım. Daha da kinlendim. Koyu kestane tonlarında, hafif dalgalı saçları serbestçe alnına düşmüştü. Gözleri duyduklarından sonra çakmak çakmak olmuştu, âdeta parlıyordu. Belirgin çene hattından dişlerini sıktığını anladım.

"Bu boş söylemleri cinayetten senelerce hapis yatmış bir katilden mi duydun?"

"Kes sesini Alparslan!" dedim öfkeyle. Hiçbir halt bilmiyordu, bomboş konuşuyordu.

"Senin karşında kes sesini diyebileceğin bir adam yok Firuze," dedi açıkça. Merhameti eridi bana bakarken. Umurumda bile değildi.

"O zaman o adam o sınırı aşmasın, bana bunu söyletmesin. Haddi olmayan konularda konuşmasın."

Alparslan yanımdan kalktı ve hışımla ceketini aldı. "Bu adam kim bilmem, ederi bana varmıyor, uğraşacağım bir tip de değil ama uğraşırım Firuze. Kimleri bana savunduğuna, kimler için bu kadar cüretkâr konuştuğuna dikkat et."

"O tehdit dilini düzelt. Ben senin altın değilim!" Oturduğum yerden kıpırdamadım bile. Başımı kaldırıp ona bakıyor ve âdeta küçümsüyordum.

"O adam altım ve ezerim Firuze. Babanın hatırı için ezerim. Senin bu sivri dilin için ezerim. Benim ola-" Cümlesini kesti ve dudaklarını yaladı, o entelektüel görünmeye çalışan adamdan eser kalmadı. "Baban ihanetten

sorgulanıyor derken arka çıktığın insanların çocukluktan o hainliği içinde taşıdığı dosya dosya elimde. Biz aynı gemideyiz, gemi değiştiremezsin Firuze. İstediğin kadar suyu beğenme, istediğin kadar şikâyet et; sen doğduğun gemiyi değiştiremezsin."

Dudaklarım aralık kaldı. O vakte kadar sakin kalan ve öfkesini kontrol eden bendim halbuki. "Ben sizinle aynı gemide değilim!"

"Sen o geminin içindesin," diye bastırdı. "Karşı gemiden insanlara bakma. Senin annen de baban da abin de evleneceğin adam da doğacak çocuğun da o geminin içinde. Sen bunu istesen de değiştiremezsin."

İşaretparmağımı ona doğru salladım. "Ben o gemiden atlayalı çok oldu ve bu durum seni asla ilgilendirmez!"

"Boğulursun Firuze," dedi. Gözümün önüne suyun içinde ölmeyi beklerken beni o sudan çıkaran adam geldi yalnızca.

"O gemide yaşamaktan daha iyidir."

Gözleri bana duyduğu öfkeyle büyüdü. Bu bana ilk öfkeli bakışıydı. Kabanını giydi, telefonunu aldı ve kapıyı çarpıp çıkmadan önce, "Ali Ecevit Tarhan mıydı?" dedi, *ta kendisi* dememek için zor tuttum kendimi. "Haberin olsun, artık şahsi meselem."

"Vakti zamanında çekilmiş, şu an yüzkarası olan o fotoğraflar için tam olarak ne söylenir bilmiyorum ama o fotoğrafın çekildiği yıllar bu ülkedeki herkesin gözünü açmadığı, kötüleri iyi bellediği, hainleri güvenilir sandığı bir dönemdi. Gençtim, toydum, iyiyi kötüyü insanın gözüne bakarak anlamadığım yıllardı. Tek pişmanlığım bu fotoğrafın gizlenmesi. Utansam bile, kimseden hiçbir şey gizlememeliydim çünkü ben biliyorum ki bu halk hatayı affeder, yanlışı affetmez."

Atilla Akın onlarca kamera ve mikrofonun hemen önünde, siyaset sahnesinin orta yerinde, elinde bir kâğıt olmadan, şevkle, terbiyeyle ve kudretle halka sesleniyordu. Annemin bir konuşma hazırlanmadan çıkma deyişlerini görmezlikten gelmiş, kesin ve net bir dille reddetmişti çünkü tam bu dakika susmak onun hanesine eksi yazardı, bunu biliyordu. Aksine hazırlıksız bir konuşma da böyle zor bir gecenin ardından, yorgun

olmasına rağmen yapılınca insanları daha çok etkileyeceğini biliyordu. Sahiden masum mu ondan dahi emin olmadığım babamın sözlerindeki samimiyeti sorgulamadım. Kulak tıkadım. Üzerine tertemiz, jilet gibi bir takım giymişti. O halkın kafasına kazıdığı *karizmatik adam* sıfatından ödün vermiyordu.

"Gençlikte kalmış bir durumu kullanan kişilerin kim olduğunu biliyorum. Buradan onlara sesleniyorum, benim şahsi meselemsiniz zaten. Gençliğimle beni insanların önüne atamazsınız. Benim içim rahat, alnım ak. Doğduğum ve hizmet ettiğim bu ülkeye hiçbir yanlışım olmadı. Önce yüce millet, sonra partim ve ailem beni affetsin. Aksi bir durum varsa bu dünyada yüce millet öbür dünyada Allah bedelini ödetsin. Yargı kararını en kısa zamanda verecek."

Etrafımız bir miting meydanı gibi dolmuştu. Ansızın alkışlar kopmaya başladı, tezahüratlar yapılmaya başlandı. Babam insanlara el salladı, önünü ilikler gibi yaptı. Baktım ilikledi mi diye ama iliklemedi. Bunu kasten mi yaptı yoksa gerçekten ilk düğmeyi tutmadı mı emin olamadım ama sinirden gülmek üzereydi. Etrafımızda koca bir güvenlik önlemi vardı, babamı ona tapanlardan koruyorlardı. Ne garip dünyaydı.

Genel başkan bu coşkuyu kaçırmadı ve hemen ona uzatılan bir mikrofona bağırdı. "Bu halk, bu millet..." dedi. Alkış sesleri daha da arttı. "Bizim arkamızda. Biz onların, onlar bizim arkamızda olduğu sürece tillahı gelse bir şey yapamaz." Gürültüler arttı. Geçtiğim yollarda babama eller uzandı, babam genel başkanın aksine güvenliklerin gerisinde kalmadı. Onları geçti ve ona el uzatan halkı kucakladı. Ona dokunmaya çalışıyorlardı. Yetişebildiklerinin elini sıktı. Yaşlı bir amcanın elini bırakmadı, öptü. Çok yaşlıydı, burada olması akıl işi değildi.

"Hoş geldin, babam," dedi. Adam ayaküstü onlarca dua etti babama. Babam yine coşkuyu artıracak birkaç cümle kurdu, insanlara el salladı. Annem babamın elinden tutmuş yanında yürüyordu. Kalabalığın içinden gidiyorduk. Bülent fırsatı kaçırmadı, çakma Atilla olmaya devam etti ve o da babama uzanan birkaç eli sıktı. *Vasıfsız aptal.*

Kapılar açıldı, arabalara yerleştik. Tezahüratlar arasında uğurlandık, bir an alkışlanacak bir şey yaptık sandık. Babamın küçük balık diye nitelendirdiği insanlar babamı alkışlarla uğurlarken ben İnci'yle olduğum

arabada kahkahalarla gülmeye başladım. Babamın Ecevit'le yaptığı büyük balık, küçük balık muhabbeti kulağımda çınlıyordu.

"Abla iyi misin?" diye sordu İnci. Başımı iki yana salladım. Dikişlerimde yine amansız bir acı hissedene kadar güldüm. "Babamıza *baba* diyerek tezahürat yapıyorlar," dedim. Bu gülüşümü ve ağrılarımı daha çok tetikledi. Arabada kahkahalarım duyuluyordu. Babama tapan -oy veren değil, tapan- bir kesim tarafından babamın lakabı babaydı. Ağrım sinirlerimin önüne geçene kadar gülmeye devam ettim. İki ayrı arabada eve kadar gittik. İlk babamlar indi, ardından biz. Ardı ardına kapılar açıldı. Tek amacım hızla odama çıkmak, bu bandajlarımdan ne yapıp edip kurtulmak ve babamla muhatap olmamaktı. Eve giriş kapısından geçtiğimizde İnci'nin elini bıraktım ve usulca merdivenlere yönelmek istedim ama arkada da iki gözü olduğunu kanıtlayan babam, "Herkes içeri," dedi despot bir sesle. Dinlemedim, merdiven tırmanmak istedim ama ekledi. "Firuze içeri geç," diyerek direkt isim verdi. Derin bir nefes aldım.

Kaçma Firuze. Kaçma. Kaçarsan seni kovaladıklarını kabul edersin. Kaçma, meydan oku. Yenil ama en azından yakalama hazzını yaşatma. En fazla ne yapabilirler sana? Kaçma.

Tıpkı babamın söylediği gibi başım dik, alnım ak yürüdüm salona. Hatta birkaç kişiyi geçtim, sadece babamı ve annemi bıraktım önümde. Kulaklarım uğulduyor, ellerim titriyordu ama başım dikti. Bedenimin geri kalanı bel bükebilirdi ama başımı eğmezsem hep güçlü gözükürdüm. Bunu babamdan öğrenmiştim.

"O fotoğraf nerede Aylin?" diye sordu babam. Annem gitti, sıkıştırdığı yerden çerçeveyi çıkardı ve babama uzattı. Babam kimseye bakmadan çerçevenin bir köşesini ortadaki sehpaya yasladı ve İnci'ye baktı. "Güzel kızım sen yorulmadın mı?" diye sordu.

"Yorulmadım," dedi İnci aksine yorgun bir sesle. Kopacak kıyamete İnci şahit olmasın istiyordu. Ben de öyle isterdim. "Burada olmak istiyorum," dedi. Babası aklanmıştı ve İnci çok mutluydu. Babam İnci'ye yaklaştı ve saçlarını sevip şakaklarından öptü. "Benim inci kızım, yorulduun," dedi bunun da kararını ben veririm dercesine. "Şimdi sen git, ben uyumadan önce geleceğim yanına. Hadi."

Babam ve İnci özlemle birbirlerine sarıldılar. İnci'yi kaldırıp gönderdi. O da olanlara şahit olmak istemiyordu. Sadece babası gibi korkusuz durmak istiyordu. Yüzündeki tedirginliği görebiliyordum. Yanımdan geçerken biraz zorladım ama gülümsemeyi başardım. Bu stres altında yapabileceğim en zor şeydi. Gözlerimi kırpıştırdım, göz bağım ondan kopana kadar gülümsemeye devam ettim. Tamamen İnci'nin çıkmasını bekledik. Dudaklarımı kemirmek istiyordum ama başımı dik tutmaya gölge düşürürdü bu. Babam küçük bir volta atmaya başladı ve ansızın büyük çerçevenin orta yerine tekmesini geçirdi, fotoğraf ikiye ayrıldığında titreyerek gözlerimi kapattım. Yalnızca ses bile beni korkutmuştu, suratıma kalkan bir tekmeye ne kadar korkacaksam o kadar irkildim. Babam durmadı, kırılan iki parçayı da şöminenin içine attı.

Tıpkı Ecevit'in anneme söylediği gibi.

Bülent başköşeye oturmuş, keyifle bizi izliyordu.

"Ne zaman buldun Ecevit'i?" dediğinde gözlerim henüz kapalıydı. Dört saniyeye tahammül etti babam. "Cevap ver bana!"

Sesle kapanan gözlerim sesle açıldı, babama baktım. *Cevap ver Firuze. Aksi halde üstüne gelecek. Cevap ver.* "Ben bulmadım. Kendisi sergiye geldi," dedim. Annem gözümün içine bakıyordu ve biliyordum ki meydan okumamam için bana içten içe yalvarıyordu. Sanki şimdi istese bile babama engel olamayacaktı.

"Tanıdın mı?"

Başımı iki yana salladım. "Maalesef tanımadım. Tanıştık."

"Sonra?"

Dürüst olmaya devam ettim. Yalan beni kurtarmayacaktı. Beni hiçbir şey kurtarmayacaktı. "Bir akşam yemeğine davet etti."

"Sonra?"

"Ben de gittim."

"Ne zaman öğrendin Ecevit olduğunu?" Sesi bir harbin orta yerinde askerlerine ölüm emri veren komutanlar gibi çıkıyordu.

"Akşam yemeğini yediğimiz gece."

"Sonra?"

"Sonrası yok."

"Firuze, sonra?" dedi. Kelimelerinin üzerinde komutanların giydiği kalın, kaba ve büyük botların ayak izi vardı.

"Vuruldum. O an yanımdaydı. Sonra sizinle tanıştı, annem eve davet etti. O da Ecevit olduğunu bu şekilde açıklamayı tercih etti."

"Bunun olacağından haberin yok muydu?"

Şaşkınlık bir rüzgâr gibi yüzüme çarptı. "Elbette yoktu. Sandığın kadar hain değilim." Ne o fotoğraftan ne de polislerin geleceğinden haberim vardı. Şayet bilseydim bunun önüne geçmezdim ama Ecevit'in bu gece eve gelmesini engellerdim. "Sadece Ecevit olduğunu söyleyecekti, tahmin edebiliyordum."

"O söylemeseydi sen söyleyecek miydin?" diye sordu bu kez. Duraksamadım, bu sorunun cevabını zaten kendi içimde daha önce vermiştim.

"Hayır, bu bana düşmüyor. Söylemeyecektim." Elimde olsaydı, eğer ki biraz olsun imkânım olsaydı Ecevit'i bir fanusun içine koyup onlardan saklardım, önlerine yem diye atar mıydım?

"Bir daha o adamla asla yüz yüze dahi gelmeyeceksin."

Başımı dik, çenemi sivri tuttum. O bir komutansa ben de bir er bile olsam onun yanında değildim. Karşısındaydım. Ölene kadar savaşacaktım. Benim için de ölüm emrini vermek istiyorsa meydan onundu. "Bundan sonra o adamla hep yüz yüze geleceğim," dedim ve annem bana doğru bir adım atacak gibi oldu. Korktuğu başına gelecekti. "Sen eğer ki bunu iki gündür başına gelenler için istiyorsan kendin ettin kendin buldun. Ecevit hiçbir şey yapmadı ama sen bunu geçmişten dolayı istiyorsan yine mümkün değil. Ecevit beni istemeyene kadar ben daima onunla yüz yüze geleceğim ve sen..." dedim, babamı işaret ettim. Sonra aynı el annemi işaret etti. "Ve sen..." Sonra Bülent'i gösterdim. "Ve sen buna asla engel olamayacaksınız. Ecevit dört duvar arasındayken çok oldunuz ama bitti. Artık bu mümkün değil."

Ecevit dört duvarın arasındayken ve babam insanları tek bir emirle dize getiriyorken her şey mümkündü ama şimdi her şey değişmişti. Ecevit neden buradaydı ve ne zaman gidecekti bilmiyordum ama o vakte kadar onu görmek için elimden geleni yapacaktım. Gidecek olsun, yine ulaşmaya çalışacaktım. Benim ömrüm bununla geçmişti, nasıl şu dakikadan sonra vazgeçerim sanıyorlardı?

"Firuze sana seçenek sunmadım!"

"Ben de sana sunmadım baba. Sen istersen yerin yedi kat dibine bir zindan yap, ben Ecevit'le görüşeceğim." Babam derin bir nefes aldı ve gözlerini yumdu. "Senin engel olabileceğin devir bitti. Artık önümde onlarca engel yok. Bunu kabul et ya da etme. Hemen şimdi beni evlatlıktan reddedebilirsiniz. Beni her şeyden menedebilirsiniz. Hemen şimdi, pılımı pırtımı toplar giderim."

Bunları canıgönülden istiyordum. Bunları tüm samimiyetimle kalbimden istiyordum. Artık Ecevit'in cezasını yarıda keseceğim bir zaman yoktu. Ecevit orada aldığı cezayı son gününe kadar yaşamıştı. Senelerdir onları bir diken üstünde yürüten varlığımın yegâne gayesi buydu. Ecevit'i suçsuz çıkarmak, Ecevit'i o delikten kurtarmak. Ben bunu başaramamıştım, en azından şimdi beni hayatlarından sonsuza kadar kovabilirlerdi.

Lakin babam söylediklerimin hepsini bir çırpıda silip attı. "Bu evden çıktığında gideceğin tek yer cehennemin dibi olur Firuze."

Bir umut demiştim galiba, ufalanmış bir bayat ekmek kırıntısı kadar da olsa bir umut. Gelmiş içime girmişti ve çok geçmeden yok olmuştu. Başımı salladım. "Ne mutlu sana baba, orada da benden kurtulamayacaksın o zaman."

Babam dişlerini göstere göstere yüzüme güldü. "Ha şunu bileydin, cehennemde bile benim kanatlarımın altında olacaksın."

"Peki..." dedim ve başımı salladım. "Senin kanatların altında yapacaklarıma da katlanacaksın o zaman. Madem konu Ecevit," dedim ve bir adım geriye çekildim. "Size tek bir soru soracağım. Hepinize. Tek bir cevap istiyorum," dedim ve hepsini teker teker süzdüm. "Ecevit'in ceza alması için yaşını iki yıl büyüttünüz mü?"

Derin bir sessizlik oluşur ve herkes bakışlarını kaçırır sandım çünkü suçlu insanlar öyle yapardı ama yapmadılar. Bülent ve babam birbirine bakarak kahkaha attılar. Bülent gülüşlerinin arasından, "İlk zehri vermiş şerefsiz," dedi.

"Piç," dedi babam ağız dolusu.

"Piç mi? Piç kime denir biliyor musun?" dedim onun üstüne giderken. "Babası belli olmayana denir. Hüseyin Tarhan. Tanımayan var mı aramızda?" Bu dünya üzerinden hiç yokmuş gibi silinen o ismi, en azın-

dan benim göğsümden hiç silmediğimi bilsinler istedim. Bir insanın bedenini yok etmek, o insanın varlığını, anılarını yok eder miydi?

"Alma o alçakların adını ağzına."

Herhalde başka hiçbir şey -benim şahsıma edeceği tüm hakaretler dahil hiçbir şey- bu kadar zoruma gitmez, kuduz bir köpek gibi kalbimi hızlandırmaz ve kan kusturmazdı bana. "Alçak mı? Ant içerim ki..." dedim buz gibi bir sesle. Zihnimin duvarında bir cezaevinin önünde suçsuz oğlu için beklerken coplanan bir adamın tablosu asılıydı. O adamı savunmak için hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. "Ant içerim ki Hüseyin amca senden çok daha haysiyetli bir hayat yaşamıştır Atilla Akın. Ömrün boyunca o adamın şerefinin gölgesine varamayacak bir hayat yaşadın! Sen kimsin ki Hüseyin Tarhan'a alçak diyor-"

Kulakzarı bu denli hissedilebilir bir şey miydi? Ağzımdan akan kan, kulağımdan akıyor sandım. Sol omzumun üzerine düştüm, bir an gözlerim tümüyle kararda. Annemin çığlığını duydum. "Atilla hayır, hayır, hayır!" dedi ve bana siper oldu, yanıma çöktü.

"Nankör!" diye bağırdı bana doğru. Devrildiğim yerde gözlerim tek bir noktada sabit kalmışken kulağımla beraber omzumda, hatta daha çok omuzumda amansız bir ağrı hissederken değil pişmanlık, korku bile dokunmadı bana. Ben devrildim ama içimdeki tablo asılıydı. Bizim yüzümüzden Hüseyin amcanın sırtına cop darbeleri iniyordu. Beni taşıdığı sırtı kan revan içindeydi. *Firuze,* dedim. *Sakın ağlama. Bir gözyaşı, iki gözyaşı, üç gözyaşı. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde ağlayanın kaybettiği bir oyun varmış.*

Babam bana doğru bir atılım daha yapmaya çalışmış olacaktı ki annem âdeta çığlık atıyordu. "Dokunma kızıma! Sakın bir daha dokunma kızıma!"

Kolumdan kan süzüldüğünü artık hissedebiliyordum. Kulakzarım patlamamıştı, duyabiliyordum. Onun gözü önünde bu şekilde düşkün durmak, saniyeler içinde bileğime beni kaldıracak bir kuvvet verdi. Bizzat sol elimden destek alıp yerimden kalktım, başımı dik tuttum. Başı dik olan güçlü dururdu, indirmedim başımı, ağlamadım ve babama baktım. Ağzımın içine kan dolmuştu. Konuşmak için yuttum.

"Nankörüm ama dürüstüm!" dediğim an annem elini ağzıma örttü.

"Sus! Sus, yalvarırım sus!"

"Bırak!" Annemi itiyor, kan içindeki ağzımı elinden çekmeye çalışıyordum. "Bırak, dokunma!"

"Alçak," diye bağırdı babam. "Alçak, nankör! Seni kızım diye elime verdikleri güne lanet olsun."

"Sana baba dediğim güne lanet olsun!"

Geri geri gidiyordum ya da annem beni itiyordu. "Bu tokadı sakın unutma!" İşaretparmağım havada, beni öldürmek isteyen adama sallanıyordu. Âdeta işgalden kurtulmuş bir toprağın tepesine asılmış bayrak kadar hür, cesur ve dimdikti parmağım. Tehdit ediyordum. "Ölene kadar hatırlatacağım sana. Bu tokadı sakın unutma!" dedim açıkça. Kanım omzumdan avcumun içine doğru akmaya başladığında arkamı hızla döndüm ve merdivenlere doğru koşar adım gittim. Adımlarımı hiç yavaşlatmıyor, bana kimsenin dokunmasına izin vermiyordum. Birkaç kez yalpaladım ama odaya varabildim. Kapıyı kilitledim. Kanım yere damlıyordu artık, engelleyemiyordum. Kazağımı çıkardım ve bandajı çığlık ata ata söktüm. Ne sesimi kesmeye ne de azaltmaya çalıştım. Bandajla beraber canım söküldü âdeta.

"Firuze aç kapıyı!"

"Defolun gidin!"

"Firuze yalvarıyorum aç kapıyı, yarana bakayım!"

Cümleler kuracak halde değildim ama içimdeki hışım dinmedi. O bayrak düşman askeri tarafından oradan yeniden alındı. Hüseyin amcanın görüntüsü ve babamın tokadı birleşti. Bağırıyor, küfrediyor, lanet ediyordum. Elime ne geçerse fırlatıyor, avcumda parçalıyordum. Oda yerle bir oldu, yerdeki cam parçaları bedenime uçuştu. Banyoya girdim, sıcak suyun değil, bizzat soğuk suyun altında kıyafetlerimle durdum. Su uzun süre temiz akmadı, kan durmadı, hıçkırıklarım susmadı. Hıçkırıklarım arasında tekrar ettim.

"Bir küçücük aslancık varmış."

Başımı banyo duvarına vurdum.

"Çöllerde koşar oynarmış."

Soğuk suya çok uzun bir müddet direndim. Sonra, orta yolu hak etmediğimi bilerek, kendime reva görmeyerek suyu en sıcağa ayarlardım

ve altına çöktüm. Dağlar devrildi sanki içimde ama sakın tek bir dağ sanılmasındı. Enkaz altında kalmış bedenimi çıkarıyor, diğer yıkılacak dağın altına sürüklüyordum. Pestilim çıkıyordu ama yine Hüseyin amcanın görüntüsü azalmıyordu. Bedenim suyun altında buruştu, gökyüzü renk değiştirdi, suyun altından sonra çıktım.

"Amma ağlaksın Firuze!"

"Ama ağlamam durmuyor."

"Hayır, sen ağlamak istiyorsun."

Bu küçük kızı daha çok tetikledi ve yine ağlamaya başladı. Küçük yeşil gözleri pasparlak ve artık yemyeşildi. Böyle ağlayınca, yağmur toprağa değince tohumları nasıl coşturursa öyle coşuyordu gözlerinin rengi. Daha bir güzel seçiliyordu. Ama yine de keşke ağlamasaydı. Lakin o da çocuktu. Derdini anlatamayınca ağlamaya başlıyordu. Ecevit söylediğine söyleyeceğine pişman oldu. Ağlama derken bile ağlıyordu bu kız. Ne yapacaktı böyle?

"Hayır hayır, ağlama," dedi telaşla. "Firuze bak baban gelecek şimdi, ağlama." Firuze baba kelimesini duyunca daha da çok ağladı çünkü babası gelirse ve ağladığını görürse kucaklar, evet belki sever, saçlarını okşar, gözlerinden öper ama yanından ayırmazdı. Bunu ikisi de istemiyordu. Ecevit tıpkı ağladığında annesinin ona yaptığı gibi Firuze'nin saçlarını okşadı. Hatta biraz saçlarından da öptü. Annesi ona öyle yapınca ağlayası biraz geçerdi.

"Oyun oynayalım mı seninle?"

Küçük çocuk, kendi çocukluğuna bakmadan karşısındaki kıza âdeta öğretmenlik yapıyordu. Firuze'nin oyunla yapmayacağı şey yoktu. Kaldı ki kendi ürettikleri oyunları oynamak Ecevit'in de hoşuna gidiyordu. Kuralları kendisi koyuyor, şartları kendisi belirliyordu. Çok keyif alıyordu. Firuze ağlıyordu ama yine de oyun lafını duyunca başını salladı ve akan burnunu uzun uzun çekti. Ecevit'in ona çok acilen peçete bulması gerekiyordu. Yoksa şimdi koluyla silecekti.

"İkimizin içinde birer ağlama kovası olsun, ağlamamız geldiğinde içimizdeki kovaya akıtalım akıtabildiğimizi. Sonra haftada bir kere bahçede buluşup kovamızdaki su kadar ektiğimiz fasulyeleri sulayalım. Kimin fasulyesi ilk çiçek verirse oyunu kazanır."

Pek mantıklı konuşuyordu ama Firuze mızıkçılık yapmaktan geri durmadı. "Ama sen az ağlıyorsun, ben kazanırım ki."

"Hayır, ben içimdeki kovaya doldurmayı biliyorum ama sen hiç bilmiyorsun. Hep böyle ağlarsan kovan hiç dolmaz, ben kazanırım." Kazanma hırsı... Ah Firuze'nin o minik kalbine dokunan o kazanma hırsı. Ecevit'i hep yenmek istiyordu. Bütün oyunları kazanmak istiyordu.

"Öğrenirim ki," dedi Firuze. "Öğrenirim bir kere! İçimdeki kovayı doldururum, ağlamam ki."

"Bence yine de ben kazanırım." Oğlan çocuğu kandırdığı arkadaşına göz ucuyla baktı. Kasten yapıyordu.

"Hayır, ben kazanırım!"

Uyku beni anneciğinin dizlerinde uyuyakalan bir bebek gibi sallıyordu ama anılar uykuya dalmamı engelleyen gürültüler gibi zihnimde ötüşüp duruyordu. Gökyüzü bir kez daha renk değiştirmişti. Belki de dünün üzerinden yirmi saat geçmişti. Anılar yattığım yatakta top oynuyor, beni rahat bırakmıyordu.

Oyunu Ecevit kazanmıştı. Benim yastığım sırılsıklamdı.

Defalarca kez kapım çalınmıştı. Bir kez babam tarafından hatta. Belki pişmanlıktan, belki kibirden. Bunun sebebini bilmiyordum çünkü herkes gibi ona da sesimi çıkarmamıştım. Öldüğümü düşünmesinler diye sadece İnci'ye iyi olduğumu söylemiştim. Kulakzarım ağrımıyordu, kolumun ağrısı azalmıştı, dudağımdaki yarık sızlanmıyordu. Her şey çok azalmıştı ama kalbim... Sanki bedenimde ağrıyan her organa gidiyor, avcunu açıyordu. Çok ağrıyordu.

Yine kısa sürecek bir uykunun içine dalmak üzereydim. Uzun bir uyku mümkün değildi benim için. Kafamın içi ya da dışarıdan gelen her uyarana çok açıktım. Olmasaydım da yine bir lazer ışığı benim dikkatimi çekerdi. Kırmızı bir ışık odada âdeta dans ediyordu. Başta göz yanılsaması sandım. Mümkündü çünkü harap haldeydim.

Yine de korkuyla gözlerimi açtım. Bir an yeniden kurşunlanacağımı düşündüm. Yataktan kalktım ama daha iyi korunacağım bir yere geçmedim. Çok meraklıydım. Korksam da pencereye yaklaştım. Kaç adım kala

Ninova

bilmiyorum o ışığı tutan kişinin bedenini uzaktan gördüm. Işığı oynatmayı bıraktı ve direkt benim kalbimin üzerinde sabit tuttu. Görebiliyordum. Bir silah değildi. Bir lazerdi. Kalan adımları da tamamladım ve duvarın üzerinde duran adama baktım. Onun adını bu odaya girdiğimden beri o kadar çok sayıklayıp durmuştum ki işin doğrusu başta *bu bir rüya ya da görmek istediğim bir hayal olmalı,* dedim.

Duvarın üzerindeki Ecevit öyle çok el kol hareketi yaptı ki artık onu gördüğüme emindim. Dikkatle hareketlerini takip ettim. Burada ne işi vardı? Cama biraz daha yaklaştım ve ortalığı kolaçan ettim. Benim odamdaki bir cam tamamen ön bahçeye bakarken biri sol tarafı görüyordu. Ecevit sol taraftaydı ama yine de çok tehlikeliydi. Onu bir kuş gibi vurabilirlerdi. Lazerle yeniden dikkatimi çekti ve beden diliyle birkaç şey yaptı. Kapıyı aç demek istiyordu galiba. O duvara nasıl tırmanmıştı, tam olarak ne yapmayı planlıyordu bilmiyordum ama ansızın aşağı atladığında korkuyla kendimi pencereye sıfırladım. Yüksek bir duvardı. Ben oradan atlasam kemiğimi kırardım ama Ecevit kusursuz bir atlama yaptı, doğruldu ve köşeye düşmüş bir poşeti aldı.

Hızla çıktım odadan. Bu bir rüyaysa asla garipsemeyecektim. Zaman hızlı geçiyor gibi hissediyordum zaten. Ev sessizdi ama insanlar uyumuyordu, ışıklar açıktı. Merdivenlerden yalınayak inerken annem ve babamla arka arkaya karşılaştım.

"Firuze," dedi annem. "İyi misin? Ne oldu?"

Ne yapacaktım? Neyi nasıl açıklayacaktım? Ecevit her ne için buradaysa gitmeliydi. Hem babam hem Bülent en son evdeydi, tek bir seslenişle gelecek insanlar vardı. Ne o ne de ben onu koruyabilirdik. Dilim lal oldu, hiçbir yalan uyduramadım ama zil zaten çaldı. Evin çalışanıyla aynı anda kapıya yürüdüm, benden önce davrandılar ve kapı açıldığında Ecevit'i gördüm. Bana bakmadı, direkt gözüyle babamı seçti. "Selamünaleyküm," dedi ve içeri girdi.

İlk tepki şaşkınlıkla, "Sen nasıl girdin içeri?" diyen annemden çıktı. Hızla Ecevit'e doğru gittim.

"Duvardan atladım. Benim atlayamayacağım duvar daha inşa edilmedi," dedi ve beni görmezlikten gelerek olabildiğince rahat bir tavırla adım attı. "Konuşacaklarımız var."

"Ecevit yalvarıyorum git," dedim. Bülent evde sanıyordum ama hâlâ çıkıp bir at gibi kişneyen, köpek gibi havlayan ya da ayı gibi bağıran olmamıştı. Yine de babam evdeydi. Yetmez miydi? Yeniden önüne geçtim. Dokunmaya çekiniyordum ama onu itmem lazımdı, biliyordum.

"Bir saniye Firuze ya, babanla iki çay içeceğiz."

"Ecevit git, n'olur git."

Benden sıkıldığını belli etti ve cıklayarak başını salladı. Anneme baktı. "Senin bu kızın hâlâ ağlak Aylin teyze, hiç büyütememişsin. Hâlâ ağlıyor. Kalmış daha yedi yaşında çocuk gibi. Neyse çay diyorum çay, taze mi çayınız?" Ona dokunma cesaretinde bulundum. Sol elimdeki hissizliği o an fark ettim. İtemedim de zaten onu.

"İki çay gönderin yukarıya," dediğini duydum babamın.

Dünden beri zorlukla sakinleştirdiğim bedenim yine titremeye başladı. Ellerim Ecevit'i gövdesinden itti. "Lütfen git Ecevit, lütfen git. Yalvarıyorum git. Lütfen Ecevit."

"Korkma babana bir şey yapmayacağım," dedi beni aşarken. Korktuğum babama bir şey yapacak olması mıydı?

Babam anneme baktı. "Kimseyi ölse bile yukarı çıkarma, Bülent gelecek birazdan. Gerekirse bağla onu buraya, yukarı çıkmasına izin verme."

"Amma abarttın sen de ha," dedi Ecevit alayla. "Canavarım sanki. Korkma, yemeyeceğim kimseyi. Ne taraftan? Bu taraftan mı?" Babam başka bir şey söylemeden yukarı çıkmaya başladığında hızla peşlerinden gitmeye çalıştım ama annem beni bağlayacak gibi tuttu.

"Anne bırak!"

"Firuze gitmeyeceksin! Sadece konuşacaklar!"

"Ecevit'e bir şey yapacaksınız," dedim krizin çanları kulaklarımda çın çın öterken. Kasada babamın silahı vardı, biliyordum. "Ecevit'e bir şey yapacaksınız."

"Aptal olma!" Annem yüzümü avuçladı. Öyle bir kederle, üzüntüyle ve kahırla baktı ki yüzüme, söyleyeceği şey kafasından birkaç saniye uçup gitti. "Baban bir şey yapacak olsa, kendi elleriyle kendi çalışma odasında mı yapar? Aptal olma."

Beni itiyor, sıkıca tutuyor ve gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Annem beni zorla bir koltuğa oturttu. Parmaklarım birbirine girmeye başladı. Kalbim duracak kadar hızlı atıyor, tüm vücudum benden bağımsız

kasılıyor ama çözünmüyordu. "Firuze sakin ol! Sakin ol! Aç kızım ellerini. Dur, sana su getireyim."

Telaş yapmasa yanımdan kalkmaması gerektiğini biliyordu. Telaş yaptı ve o an kaybetti. Yanımdan kalktığı gibi kendimi merdivenlere doğru attım. Ayak parmaklarım içe doğru kıvrılmıştı, tırnaklarımın üstüne basa basa merdivenleri tırmandım. "Firuze!" diye bağırdı annem.

"Sakın gelme, Bülent gelecek! Sakın gelme!"

Kapının önüne kadar koşar adım gittim ama kapıyı açmaya çalışırsam babamın beni zorla aşağı götüreceğini biliyordum. Kulağımı hızla kapıya dayadım, sessizlik bana onların sesini tüm çıplaklığıyla sundu.

"Hindistan?" dedi babam. Kalbimin sesi biraz daha zorlasa iki koca adamın sesinin önüne geçecekti.

"Yanlış. Türkmenler çıkış noktası. Herkes satrancın atasını Hintliler sanır ama Türkmenlerden çıkmış ilk kalıntılar."

"Bu bana ikinci hediyen," dedi babam. Ecevit'in elinde bir torba vardı, onu hatırlıyordum. Babama mı getirmişti? İlk hediyesi neydi? Babamı yirmi dört saat çapraz sorguya alacak o fotoğraftı... İkincisi? "Bunda ne var, kamera mı gizledin yoksa içine? Polise vermek için yeni deliller mi arıyorsun?"

"Yok," dedi Ecevit. Evin hiçbir odasının anahtarı çalışma masasının anahtarıyla aynı değildi. Bir şey olursa kapıyı nasıl açacaktım? Ya aniden bir silah çıkarırsa ve tek bir kör kurşun sıkarsa? Yapamaz mıydı? Yapardı. Gözünü bile kırpmazdı. "Bu satrancı ya bu gece bir taşını alıp gerisini sana bırakacağım ya da tamamını alıp gideceğim."

"Hangisi benim yararıma?"

"Bu satrancı alıp gitmem," dedi Ecevit. Ne satrancından bahsediyorlardı? Ecevit'e yetişemiyordum. Küçükken de yetişemezdim. Şimdi de yetişemiyordum.

"Sen küçükken de böyle bir çocuktun Ecevit. Oyun içinde oyun kurardın. Kurnazdın, akıllıydın, çok da tehlikeliydin. Sadece çocuk olduğun için insanlar bu tehlikeyi göremiyordu, ben ta o vakitten fark etmiştim seni."

"Bana gazel okuma Atilla, ben senden masal dinlemeye gelmedim." Sert bir ağaç kabuğu gibiydi sesi. Çatırdamıyordu.

"Masal anlatmaya mı geldin?"

"Benim masallarla işim olmaz. Şimdi..." dedi. Kalbimin atışı onların sesinin önüne geçti. Kulağımı kapıya yapıştırdım. Annem ya burada kargaşa çıkarmamak için gelmiyordu ya da aptal oğlunun her an içeri girmesinden çekindiği için. "Aslında yapmam gereken bir şey var ama ben çok doğru bir anne babanın evladıyım. İçimden her şeyi söküp attım da onların evladı olmayı söküp atamadım. O yüzden sana bu gece, senin de ailenin de hayatını kurtaracağın bir teklif yapacağım. Bunu kabul edersen, alacağım bu satranç takımını ve hayatınızdan siktir olup gideceğim. Bir daha sittinsene karşınıza çıkmayacağım. Cehenneme kadar görmeyeceğiz birbirimizi."

"Kaç para istiyorsun?" dedi babam tüm sığlığıyla. Aklına nasıl para geliyordu aklım almıyordu.

"E ben de o zaman senin beynini sikeyim. Para isteyeceğimi düşünecek kadar eksikse aklın, nasıl yönetiyorsun bu ülkeyi? Gerçi yönetebiliyor musun?" diye sordu bir boşvermişlikle. Bu soruyu sormuştu ama sorunun cevabını duyacak kadar sabırlı değildi.

"Kısa kes Ecevit."

"Kardeşim nerede?"

Bu soru babamda ne yarattı bilmiyorum ama Kuğulu Park'ta Ecevit, Hüseyin amcadan bahsettiği an ne hissettiysem, beynime kaç çivi çakıldıysa, kolum kanadım nasıl kırıldıysa yine aynısını hissettim. Ecevit bilmiyor muydu?

"Kardeşin mi?"

"Kardeşim. Bu gece kardeşimin nerede olduğunu söylersen hayatınızdan siktir olup gideceğim. Bu mevzu burada kapanacak, davamı içime gömeceğim. Bir daha da birbirimizi görmeyeceğiz."

Sessizleştiler. Yüzüm ezilip büzüldü. Ecevit bilmiyor muydu? Tam şimdi, yirmi sekiz yaşında, bunu babamdan mı öğrenecekti?

"Mezarının yerini mi bulamıyorsun?"

"Senin feriştahını sikerim."

"Senin kardeşin ölmedi mi Ecevit?"

Bir kırılma sesi geldi, babamın ağzından çıktığına emin olduğum bir hırıltı duydum, ilk kez kapıya asıldım. "Ecevit," dedim. "Ecevit yapma."

"Firuze aşağı in," dedi babam inler gibi. Acı çektiği bir konumdaydı. Bunun bedeli bile Ecevit'e öylesine ağır dönerdi ki... Kapı avcumun içine hızla sarsılıyordu artık.

"Sen benim kardeşimin ölmediğini biliyorsun. Bana yalan söyleme! Bana bu gece kardeşimin nerede olduğunu söyle yoksa ben senin de ailenin de hayatını sikip atmadan hiçbirinizi bırakmayacağım!"

Bizim için savurduğu tehditler biraz olsun gelip kalbime dokunmadı ama sesindeki öfke, babam ona bir kez daha gerçeği söylerse bir hayata es vermeden son verdirecek kadar haşindi.

Babam böyle acı bir gerçeği dillendirecek kadar bile onursuz olmadı. "Benim senin ailenin hayatını sikip attığım gibi mi?" dedi haysiyetsizce. Devrilme sesleri arttı. Babamdan çıkan sesler çoğaldı.

Aklıma geleni bağırarak söylemekten geri durmadım. "Ecevit, kasasında silah var!" dedim korkuyla. "Sakın kasayı açmasına izin verme! Kasasında silah var!" O kasa şifreliydi ve daima kapalıydı. Ecevit açamazdı ama babam ilk fırsatta o silahı alırdı. Annemin söylediklerine güvenmiyordum. Babam her şeyi yapardı ve tek bir iz bile bırakmadan bu işin içinden çıkardı.

"Adi orospu evladı," dedi Ecevit. "Kardeşim nerede, söyle! Söyle, siktir olup gideyim. Söyle. Söyle, bitsin bu dava. Kardeşim nerede?"

"Kardeşin hakkında tek bildiğim şey baban gibi ölüp gittiği!"

Kapı yıkılacak kadar sarsıldı, birinin bedeni kapıya çarptı. Geri gitmedim. İttim. Açılmayacağını bile bile ittim. "Kardeşimin yerini söylemiyor musun?" diye yine sordu. Sanki gerçek onun sandığıydı, öylesine emin, öylesine güvenerek konuşuyordu. "Bak kızın şahit. Kızın şahit, göz göre göre aileni yakacaksın. Kardeşim nerede?"

Kapıya vuran şiddet arttı. Ben açmaları için bağıramıyordum. Ses duyulursa buraya kaç kişi yığılır bilmiyordum. Tek bir amacım vardı: Ecevit'i ne yaparsa yapsın buradan kılına bile zarar vermeden çıkarmaktı.

"Bilmiyorum lan, bilmiyorum! Ölüp gittiler. Mezardan mı çıkarayım? Sen kimsin benim ailemi mahvedeceksin Ecevit? Sen kimsin? Senin gücün bana yeter mi?"

Kapının kilidi beklemediğim anda açıldığında öne doğru savruldum ve Ecevit beni önüne siper etti. Bu babamın kasasındaki silahına

koşmasına alınmış bir tedbirdi ama babam silahına koşmadı. Ecevit çenemden tutmuştu ve başımı geriye doğru bastırarak omzuna yaslamıştı. Boynum bükülmüştü, tek dik duran yanım boğazımdı. Başımı oynatamıyordum.

"Şahitsin!" dedi kulağımın dibine doğru. Gözlerimi kapatmıştım, ağzımı bile oynatamıyordum. Eli çenemden korkunç bir kuvvet uyguluyor, her hareketimi kesip atıyordu. "Babana hayatının şansını sundum. Şahitsin. Elinin tersiyle itti. Yemin ederim ki siktir olup gidecektim. Baban bir orospu çocuğu olmasaydı, sizi biraz olsun sevseydi siktir olup gidecektim ama yapmadı. Şahitsin Firuze, kardeşim için sizin hayatınızı teker teker sikeceğim. Sana yemin ederim gün yüzü görmeyeceksiniz. Kendim için de değil, kardeşim için. Yok edeceğim lan topunuzu!" Baskısı arttıkça elinin altında inim inim inledim. Beni tutuşu kadar benden elini ayağını çekişi de beklenmedik anda oldu. Bedenimi babama doğru iterken masanın üzerindeki camdan işlenmiş satranç takımından bir taş aldı. Ateş ve suyu temsil eden, özel tasarım cam bir satranç takımıydı. Nefes nefese aldığı taşa baktım.

Atı aldı, suyu tercih etti.

Gözleri üzerimizde dolanıyordu. Yırtıcıydı, bir felaketin geleceğini saklamıyordu. "Sakla bu takımı, bir gün seninle oturacağız ve bir kere oynayacağız." İşaretparmağını babamın suratına doğru kaldırmıştı. Sallıyordu. "Kazanan, kaybedeni yok edecek. Yok edeceğim seni o gün. Bu sıfatı aklına iyi kazı. Ben Ali Ecevit Tarhan, benden ne aldıysan bin mislini senden alacağım. Sana olacakları bir bir söylüyorum bak. Benden aldıklarını, bende olmayıp sende olanı teker teker alacağım senden. Her şeyi açık açık söylüyorum. Gözünün önünde yapacağım bunları. Parmağını oynatamayacaksın. Keşke o gece kabul etseydim de siktir olup gitseydi diyeceksin her gece. Şahitsin Firuze," dedi aynı parmağı bana da sallarken. "Hayatımı siktiniz, şahitsin. On sekiz sene önce nasıl şahitsen şimdi de şahitsin. Sizi öyle bir yok edeceğim ki sizden öncekilerin bile yattığı yer sızlayacak. Aç kulaklarını iyi dinle beni. Baban ölüm fermanınızı kendisi imzaladı. Duymadım, bilmiyorum deme! Kanun, bilmemeyi affetmez. Şahitsin Firuze; yine şahitsin, yine şahitsin!"

Ninova

V

"fail ile mağdur aynı kişi olamaz"

19 Kasım 1992,
Ankara, Çankaya.

"Kardeşim."

Atilla Akın'ın eli; komşusunun değil, savcının değil, acılı bir babanın omzuna dokundu. Dokunduğu noktadan sıvazladı, acıya sebep olanın babası değilmiş gibi korkunç bir sabırla teselli verdi. "Durma öyle kaya gibi. Sen babasın. Ağla, benim kadim dostum. Acın çok büyük, biz bizeyiz."

Aylin Akın yaslandığı kapı pervazında, şişmiş gözlerle eşini izliyordu. Vücudundan bir ürperti geçti. Düşünme yetisini kaybettiği birkaç gün geçiriyordu. Hangi anın gerçek, hangi anın hayal olduğunu ayırt edemiyordu. Oğlu katil olmuştu, kendisi katil bir çocuğun annesiydi, eşi bir katilin babasıydı. Ölüm sert bir rüzgâr gibi yüzüne vuruyordu. Ölüm. Ölümün en korkunç halini Aylin şimdi tatmıştı. Oğlu katildi. Bitik halde eşini izliyordu. Onun bedeninin verdiği hiçbir tepkiyi eşi vermiyordu. Karşısında ölen çocuğun babasına yılların dostu gibi teselli veriyordu. Öldüren çocuk onun çocuğu değil gibi büyük bir nikbinlikle yaklaşıyordu adama.

Profesyonel bir katil babasıydı sanki. Bu adam kimdi? Bu adam onun eşiydi. Bu adam kimdi? Bu adam çocuklarının babasıydı. Bu adam kimdi? Bir katilin babasıydı.

Acılı adam başını iki yana salladı. Bir ölüm sertliği çehresini tutmuş, bırakmıyordu. Oğlu için tek gözyaşını bir morg kapısı üstüne kapanınca dökmüştü. Ağladığını gören tek kişi ölüydü, kendisi bile aynadan yaşlı bir çift göze maruz kalmamıştı. İntikam yemini, antların en kuvvetlisiydi. Bir ölünün bile arkasından dökülecek olan gözyaşlarına ket vurabilirdi.

Ninova

"Oğlumun kanını yerden silene kadar..." dedi odaklandığı noktadan gözlerini ayırmadan. Baktığı yerde bir vazo görmüyordu, on yaşında bir katilin yüzünü görüyordu. "Bana tek yudum su bile haram."

Aylin Akın korkuyla elini ağzına örttü. Kalbi hızla çarpıyor, dizleri titriyordu. Bülent yukarıdaydı, bu acıya ve bu öfkeye sebep olan çocuk yukarıdaydı. Onun oğluydu. Atilla Akın kimdi? Atilla Akın güçlü bir babaydı. Çocukları için ne gerekiyorsa onu yapıyordu. Kendisi gibi kapı pervazlarına yaslanıp ağlamıyordu. "Sileceksin," dedi Atilla Akın. Eşiyle lahzaya tekabül edecek bir vakitte göz göze geldi.

"Sileceğim," dedi bir kanun adamı olduğunu hissettirircesine. Sesi anayasa sayfalarından fırlar gibi tok ve netti. Aması, çünküsü, öylesi yoktu. Başka bir kapıyı aralık bırakmıyordu.

"Sileceksin kardeşim, ben bir baba olarak elimden ne geliyorsa yapacağım. Sözüm söz, senin oğlun benim de oğlum."

Adam gözlerini karşısında hakiki dost bildiği adama kaldırdı. Elini omzundaki elinin üzerine koydu. Evlat acısı hiçbir şeye benzemiyordu. Ciğeri altından çıra tutuşturulmuş gibi için için yanıyordu. "Kardeşim," diyebildi sadece. "Kardeşimsin Atilla."

Korkunç bir sahneye şahit oluyordu Aylin Akın, senelerce zihninden çıkmayacaktı. Vahşi bir canavarın tırnak izleri gibi yer edinecekti. Senelerce korkutuculuğundan hiçbir şey kaybetmeyecekti. Atilla Akın masanın üzerinden sigarayı kavradı. Önce karşısındakine uzattı, sonra kendisi bir dal aldı ve iki sigarayı da yaktı.

"O piçin babası..." demeye kalmadan adam, "Tekme tokat gönderdim evden," diye karşılık aldı. "İçin rahat olsun. Gün yüzü görmeyecekler bu şehirde. Bir lokma ekmek yiyeceklerse ikinci lokma-" Atilla halihazırda zaten pek ağır şeyler söyleyecekti. Gözünü yumacak, ağzını açacak ve senelerdir onun evinde ekmek yiyen, namusundan şerefinden bir güne bir gün şüphe etmediği, evlatlarını emanet ettiği, bazen iki sigarayı paylaştığı, kederli bir vakit belki önemseyeceğinden değil ama yine de fikrini duymak için ne düşünüyorsun Hüseyin dediği, o vakitlerde bile saygısından tek bir an ödün vermeyen o adam hakkında pek kötü şeyler söyleyecekti. Atilla dostluk bilmezdi. Atilla için mühim olan çıkardı. Kendi çıkarı, rütbesinin çıkarı, ailesinin ve partisinin çıkarı. Yeri geldiğinde halkının çıkarı. Muhakkak çıkar...

"Bir lokma ekmek yedirmeyeceğim Atilla," dendi ama ona. Büyük cümlelerin üstü daha büyük cümlelerle kapatıldı. Aylin Akın yine müthiş bir karmaşanın içine düştü. Zihni ona durmadan oyunlar oynuyordu. Ona kahve içtikleri bazı anlarda arkadaş olmuş ama en önemlisi bu eve çok faydası dokunmuş, gönlü rahat bir şekilde defalarca kez çocuklarını emanet ettiği o kadını düşündü. Firuze'yi kucağında az uyutmamıştı Leyla Tarhan. Kızının doğumunda ölmüştü, belki de öldüğü için böylesine ruhuna çöküyordu. O kadının geride bıraktıklarını yok ediyorlardı. Suçsuzlarken üstelik. Peki onun oğlu? Suçluydu. Ama oğluydu. Her ne pahasına olursa olsun oğlu için yapmayacağı ne vardı? Hiçbir şey. Bu vicdan azabıyla baş ederdi ama oğlunun yokluğuyla edemezdi.

Atilla Akın yanıt vermedi, bir süre yalnızca sigarasını içti. "Çocuk," dedi sonra. "Yaşı küçük. Ceza alacak mı?"

"Alacak."

Atilla hukukçu değildi ama on yaşındaki bir çocuğa ceza verilmeyeceğini biliyordu. Gözlerini kıstı ve eşine bakmamak için kendini çok zorladı. "Ne var aklında?"

"Yaşı kaç?"

"Üç gün evvel on oldu," dedi.

"Artık on iki."

Yapamadı, Aylin Akın'a baktı. Karısı tutulmuştu, kontrolsüz bir tepki verecek diye çok korkuyordu. Gitmesi için bir işaret yaptı. Devamını duymasını istemiyordu ama kadın hareket edemedi.

Atilla kurumuş dilini damağını ıslatmak için bir yudum su aradı. "Kaç yıl yatar?"

"Önce çocukluğunu, sonra gençliğini orada bitirecek."

"Kardeşim," dedi Atilla ve biraz yaklaştı ona. Adam sigarasını içmiyor, külleri yere düşüyordu. O sigarayı içine çekecek kadar derin bir nefes alacak kuvveti kendinde bulamıyordu. "Bu koşullarda mümkün değil, biliyorsun," dedi. Yaşını iki yaş büyütmek onlar için zor olmasa gerekti ama kanun belliydi. Ne yaparlarsa yapsınlar o bir çocuktu, yatarı belliydi.

"On iki yaşında çocuk, istenecek tonla indirim var değil mi?" Uzun uzun düşüncelere daldı. Atilla gözlerini kırpmadan izliyordu. "Bir çocuk ne yaparsa cezada indirim istenmez Atilla?"

Atilla Akın sıkıntıyla, kederle ve telaşla yutkundu. Onu aşmaya başladı bu sohbet. Bu korkunç öfke, kararan gözler, alınacak kararlar onu aşmaya başladı. Kafasında küçülttüğü şeyler, bir çığa dönüşmeye başladı. "Ne yaparsa?" dedi.

"Sen söyle Atilla. Sen bunu benden de iyi bilirsin. Her şeye af getiren bu devlet, neyi affetmez? Söyle. Sözüm söz dedin bana, söyle kardeşim. Söyle. Ben bu ciğer yangınıyla her yeri yakacağım yoksa. Söyle..."

Atilla çıkmaz bir sokağa düştü. Çok hızlı soğudu bedeni. Yumruklarını sıktı. Kelimeler darağacında sallanır gibi dilinde sallanıyordu. Konuşmaktan başka çaresi kalmamıştı. "Vatana ihaneti."

Adamın yüzünde korkunç bir gülümseme oluştu. Beyni yüzlerce kişi öldürecek bir zehri salgılıyor, kalbi bir toplumu katledecek kanı pompalıyordu. Evde sinir krizleri geçiren karısı vardı, oğlu soğuk toprak altında yatıyordu. Hiçbir sebep o katili oradan çıkarsın istemiyordu. Başını salladı ve gözlerini yumdu. Başını koltuğa yasladı, sigaradan ilk ve son nefesini aldı. Aylin Akın yalnızca eşine bakarak başını sallıyordu. Bu çok fazlaydı. Daha da fazlası çıktı duman süzülen dudaklardan.

"İki sene önce Bülent'in..." Atilla Akın taktığı maskeyi elinden kaydırdı ve korkuyla gözleri kapalı adama baktı. "Katıldığı bir eylemden kaçarken yüzü gözükmeyen, bu eve girerken çekilen birkaç fotoğrafını getirmiştim sana hatırlıyor musun? Oğlunun kulağını çek yoksa devlet çekecek, demiştim." Sigarayı kendinden uzaklaştırdı. "O fotoğrafları hâlâ saklıyorsun değil mi kardeşim?"

Atilla'nın alnında boncuk boncuk parlayan terler süzülmeye başladı. Tutuldu kaldı. "Bu çok..." Hangi kelime yetecekti şimdi? Kaç dilde, kaç tümce açıklayacaktı?

"Benim oğlum öldü, bahçedeki havuzdan cesedini ben çıkardım. Hangisi daha fazla?"

"Bak kardeşim... Anlıyorum seni ama bu ikisi bambaşka olaylar," dedi. Tamam, sakin olmalıydı Atilla. Bu adam can havliyle en kötüsünü, olmayacağı istiyorsa engel olmalıydı. "Aynı dosyada bile sunamayız bunu. İki farklı dava, iki farklı soruşturma. Acılısın. Yemin ederim seni çok iyi anlıyorum. Ama buradan girmek..." Savcı tüm bu söylenenleri eliyle savurdu.

"Önemli olan vatandaşın düşüncesi, halkın vicdanı değil mi Atilla?" dedi gözlerini karşısındaki siyaset meydanında durmuş adama dikip. "Sen

söylesene, bu kadim halk ister mi bir vatan haini katilin aralarında dolaşmasını? Sen bilirsin bu halkın ciğerini. Ne yaparlar? Söyle kardeşim, söyle hadi," dedi ısrarla. Karşısındaki adam bu alçakça işlere çok hâkimdi, biliyordu bunu. "Söylesene Atilla! İster mi? Ne yapar? Söyle!"

Bir savcının sorgusunda, savcının otoritesi galip geldi. "İstemez. İstemediği gibi de baskı uygular, hâkim bu baskıyı mutlaka hisseder."

Savcı keyiften uzak bir halde başını salladı ve gülümsedi. "Harika, savcı da üst sınırdan ister cezasını," diye mırıldandı. Bu bile yetmiyordu tutuşan çırayı söndürmeye. Kaç yıl oğlunun canına bedel olurdu ki? Yine de bıkmadan, yorulmadan devam etti. "Bir de çocuklar... Bülent de Firuze de şahitlik yapacaklar." Başını arkaya çevirdi ve Aylin Akın'a baktı. "Değil mi Aylin?"

Kadın titrek bir sesle, "Firuze çok küçük..." diyebildi. Bu cümleyi ona kurduran şey tam olarak neydi? Firuze'nin sahiden küçük oluşu mu yoksa Ecevit'in aleyhine yalan söylemeyeceğini, yalancı şahitlik yapmayacağını bilmesi miydi?

"Benim oğlum da çok küçüktü." Bahçeye baktı, havuzu görmeye çalıştı. "Ama artık yok."

"Aylin sen çocukların yanına çık," dedi Atilla araya girerek. Çocuklarını da karısını da uzak tutmak istiyordu hakkı varmış gibi. Aylin Akın savcıya yanıt veremedi, söyleyecek tek kelimesi yoktu. Gözyaşları yeniden akmaya başlarken hızla yukarı çıkmaya başladı. Adımları kızının odasına doğruydu. Camın önündeki koltuğa tırmanmış, küçük çenesini koltuğa yaslamış Ecevit'in evini izliyordu. Koşup gitmek için bir kıpırtı bekliyordu, bir hareketlilik arıyordu. Boynunda Ecevit'in ona verdiği kolye vardı. Eli oradan hiç kopmuyordu, oyun arkadaşını bekliyordu dört gözle. Kapı açıldığı an heyecanla döndü, annesi onda hayal kırıklığı yarattı. Ecevit değildi.

Koştura koştura indi koltuktan. "Anne anne!" dedi tezcanlılıkla. "Ecevit mi geldi?" Aylin Akın bir satranç oyununun içindeydi. Kızı bir piyondu, kazanmaları için o piyonu da kullanmalıydı. Kızını yem etmeyecekti ama kullanmaktan geri de durmamalıydı. Yoksa oğlundan olacaktı.

"Daha değil," dedi kızının saçlarını okşarken. Yanaklarına buseler kondurdu. "Onun gelmesi için bazı şeyler yapmamız gerekebilir. Yapar mısın sen?"

Firuze hızla başını salladı. Daha yedi yaşındaydı, okula bile yeni başlamıştı, kötülükle tanışmamıştı. Küçük mü küçük bir dünyası, büyük mü

büyük bir hayal dünyası vardı. Çok az insan tanırdı. Çekirdekten bitme ailesinden başka Ecevit gelirdi. Başka da birine ihtiyaç duymazdı. "Her şeyi yaparım anne!" dedi. Tek bir isteği vardı. Ecevit gelsin istiyordu. Başka da bir şey istediği yoktu.

Günümüz, 2010.

"Şahitsin Firuze; yine şahitsin, yine şahitsin!"

Bazen tek kelime bir insanın kâbusu olabilirdi. Ali Ecevit Tarhan'ın kulağıma fısıldadığı son şey bu oldu beni babama itene kadar. Bedenim babama doğru savruldu, babamın kolları bana sarıldı. "Kızım," dedi. "Firuze, iyi misin?"

Bana sarılan kolları bir yılandan kurtulmak ister gibi ittim ve babamın kollarından çıktım. Yüzüne bile bakmadım. Bana iyi misin diye sormaya hakkı olan son kişi bile değildi. "Bırak," dedim sadece. Adımlarım hızla kapıya varırken, "Ecevit," dedim. Babam peşimden geldi, annem ise Ecevit'in peşinden giden adımlarımın önüne geçti ama kimse tam olarak engel olamadı. "Ecevit!" diye bağırdım yine. Yalınayak çıktım evden, adımları o kadar hızlıydı ki ben ona gittikçe benden uzaklaşıyordu ve bu hal tümüyle gerçek bir anlam içermiyordu.

"Ecevit!"

"Lan ne var, ne?!"

Aramızda çok uzun bir mesafe varken durdu ve bana döndü. Hâlâ evin bahçesindeydik. Annem ve babam bana, ben Ecevit'e yetişememiştim. Kapıya çok yakındı. Herkes Ecevit'in üzerine üşüşmeye kalkıştığında durmaları için elimi kaldırdım. "Kimse dokunmasın!" diye bağırdım tüm gücümle. Babamın ya da Bülent'in olmadığı yerde benim sözüm geçiyordu. Durdular. Elleri silahlarına gitti ama çıkarmadılar. Ecevit çevresini kuşatan adamlara baktı. "Sik beyinli, duvardan atladım da görmedin," dedi rasgele birine. Bunu nasıl sağladı ben de bilmiyordum. Hepsi eğitimliydi, çok dikkatliydi.

Ona yaklaşmak için büyük bir gayret gösterdim, başaracaktım da. Olmadı. Büyük, metal ve gösterişli kapı iki yana açıldı. Bir araba farı yüzümüze vurduğunda içindeki Bülent'i gördüm. Bu kez kapısının açılmasını beklemeden kuduz bir köpek gibi kendini arabadan attı ve Ecevit'in üzerine doğru saldırdı.

"Senin ne işin var lan burada?"

Bülent'in hoyrat atlayışına Ecevit avuçiçiyle karşılık verdi. Onu tıpkı babamın tutuklandığı gece gibi yüzünden itti ve geriye doğru savurdu.

"Siktir git sen de," dedi ve daha fazla beklemeden yeniden arkasını dönüp gitmeye çalıştı.

Bülent'in, "Yakalayın!" emrine karşılık babamın hemen arkamızdan gelen, "Bırakın gitsin!" cümlesi duyuldu ve elbette ki babam dinlendi. Ecevit elini kolunu sallayarak girdiği evden aynı şekilde çıktı. Çılgına dönmüş Bülent'in ilk hedefi ben oldum. "Kızım sen ne ayaksın?" Elleri havalanarak bana doğru kemik görmüş bir köpek gibi yürüyordu. Bülent'e bir hayvanın benzetmesini yaparken bile rahatsız oluyordum. Omuzlarım çökmüş, ayak tabanlarım yürüdüğüm yolda ne kadar sivri şey varsa hepsine basmış, ellerim üşümüştü. Bülent'ten bir adım bile uzaklaşmadım. Annem aramıza girdi.

"Saçmalama Bülent!" dedi. Onu böyle bana karşı korkusuz yapan kendileri değilmiş gibi davranıyorlardı. Vicdan rahatlatıyorlardı. Beni kendi yarattıkları canavardan korumaya çalışıyorlardı. Onlar da canavarlardı, görmüyorlar mıydı?

"Bırak anne! Bırak! O orospu çocuğunu eve kadar soktu mu bu? Bırak, elimde kalacak, bırak!"

"Bülent!" Babam, lanet olsun ki sözü dinlenen bir adamdı. Annemin çırpınarak yapamadığı şeyi durduğu yerde tek bir kelimeyle yaptı. Sesi sertti, bir kaya gibi Bülent'in üzerine devrildi. Bülent bana zarar vermesin istedi, bunu engelledi. Yanağımda beş parmak izi vardı, dudağım patlamıştı. Midem bulandı. Öyle alçak bir dünyanın içine doğmuştum ki herkes yalnızca kendinden kötüsünü engelliyordu. İyi yoktu. İyi olan hırpalanıyordu. Dün bana tokat atan o adam, oğlunun vereceği zarardan beni aklınca korudu ve iyi bir baba olduğunu sandı. "Geç içeri."

"Baba!"

"Bülent sana geç içeri dedim! İkiletme sözümü!"

Bülent olduğu yerde pasif agresif tavırlarla, on beş yaşında bir ergen gibi bir yerleri tekmeledi. *Beyinsiz yaratık.* Ağzının içinde bana küfürler etti. Biraz daha yüksek sesle söylemeye cesareti yoktu. Sol omzuma çarptı giderken, fiziksel acı bir bıçak gibi omzuma saplandı ama yüzümde hiçbir

değişiklik hissedilmedi. Omzum canımı yaka yaka iyileşecekti. İnsanlar benim canımı çok yakıyorlardı ama bilmelilerdi ki benimle yarışamazlardı. Bu benim onurumu korumak için geliştirdiğim bir yöntemdi. Canımı en çok ben yakacaktım. Birinciliği onlara hiç vermeyecektim.

Babam, "Firuze," dedi ve bana dokunduğunu fark ettiğim an, "Bana dokunma!" diye çıkıştım bir adım geriye gidip. Bunlar alçakça uyguladığı, ona oy veren bir seçmeni kandırmaktan daha öteye gitmeyen ucuz pişmanlıklardı. Babam yanağıma baktı, kendi eserine baktı. Onun böyle pişman gözüktüğüne bakmayın sakın. İki gün sonra bana yine o tokadı atmaya yeltenebilirdi. Biliyordum çünkü, bir kez cesaret edilen her şey alışkanlığa yüz tutardı.

"Firuze," dedi babam yeniden. Bana sarılmak istedi, belki küçük bir kız çocuğu gibi şefkatle saçlarımı okşayacaktı ama hayır, bunu katiyen istemiyordum. Buna ihtiyacım olduğunu da düşünmüyordum artık. Babam en kötü anında, evden polisler eşliğinde çıkarken dönüp bir kez olsun bana bakmamış bir adamdı. Babam tüm çocuklarına döndüğünde sevgi gösterileri yaparken beni şiddetle karşılamış bir adamdı. Babam artık bir ihtiyaç değildi, babam artık bir zaruretti.

"Sakın bana yaklaşma," dedim işaretparmağımı ona doğru sallarken. Yanından geçip gittim. Annem kolumdan sıkıca tuttu ve benimle yürümeye çalıştı.

"Firuze bir lokma bir şey ye, lütfen."

"Anne, bırak kolumu."

"Yalvarıyorum, lütfen. En son ne zaman yemek yedin? Lütfen Firuze, söz babanı yaklaştırmayacağım yanına."

Hızlı adımlarıma yetişemedi, merdivenlerden koşarak çıktım. Odaya girip kapımı kilitledim. *Şahitsin Firuze.*

Avuçiçlerimi gözlerime bastırdım. "Değilim," dedim odanın içinde bir ileri bir geri giderken. *Şahitsin Firuze.* "Değilim." Odanın içinde iki yana gidip durdum, gözlerime uyguladığım baskıyla tek bir gözyaşı bile akmadı gözlerimden. Dakikalar sürdü bu halim. *Şahit değildim ben.* Yanlış biliyordu. Şahit değildim. *Benden olsa olsa yalancı şahit olurdu.*

Kıyafet dolabımı açtım, en arkaya sıkıştırdığım orta boyda ahşap bir kutu vardı. Yere çöktüm, kutuyu açtım. Hüseyin amcanın bana verdiği

tokayı sardığım kâğıttan çıkardım. Gözlerim baskıdan kurtulduğu gibi biriktirdiği yaşları akıtmaya başladı. Bordo renginde bir kile kelebek şekli verilmişti. Her bir ayrıntısı ilmek ilmek işlenmişti. Üzerinde kabartma gibi duran kendinden yaprakları, lacivert renginde çiçekler vardı. Hüseyin amcanın parmak izlerini seçebiliyordum. Bu tokadaydı, yaşıyordu.

"Aynısından Melike'ye de yaptın mı Hüseyin amca?"

"Onun daha saçları çok az, tutmaz ki. Büyüyünce ona da yapacağım."

"Aynısından yap ama olur mu? Toka kardeşi oluruz hem."

"Olur. Sakla sen bu tokayı ama. Yoksa aynısını yapmak zor olur. Unuturum."

Tokanın üzerine damlıyordu gözyaşlarım, iç çekiyordum izlerken, yaşları siliyordum. Ölmüş çiçekleri canlı gözyaşları sulayamazdı. Tokayı aldım, birbirine karışmış saçımdan bir tutama taktım. Ecevit muhakkak unutmuştu ama ben hatırlıyordum. Ona tokamı gösterdiğimi ve nispet yaptığımı. *Bak tokama. Baban büyüyünce Melike'ye de yapacakmış. Senin yok ama bizim var.* Ne bu tokayı yapan adam yaşıyordu ne de bu tokayı takacak kişi. Melike ölmüştü.

Biliyordum. Melike ölmemiş olsaydı, en azından *onu* bulurdum. Ecevit'e ulaşamamıştım ama onu bulurdum. Bu tokayı ona hediye ederdim. Bunu Ecevit'e nasıl söyleyecektim bilmiyordum ama Melike ölmüştü. Ölmemesi için avcumda ne var ne yok verirdim ama yaşamıyordu. Biliyordum.

Sanat sanatçıya değil ama sanatı sanatçıya acı verir. O yüzden birçok sanatçının; ölmeden hemen önce sanatı üreten değil, sanatı tüketen olarak ömrünü tamamlamamanın pişmanlığına düştüğünü düşünürüm. Bunu fakültenin ilk yılında katıldığım ilk derste en arka sıradan dile getirmiştim. Gözlüklerini indiren profesör ayağa kalkmamı söylemişti. "Van Gogh'un bir ressam değil de din adamı olarak ölmesi onu mutlu ederdi mi demek istiyorsun?" diye sormuştu düz bir sesle. *Evet,* demiştim. *Tam olarak bunu düşünüyorum. Ömrünü resme adamış ve tüm ömrü boyunca tek bir resmi satılmış bir adam, eminim anne babasını dinleyip bir din adamı olsaydı çok daha mutlu bir ömür sürerdi. Çünkü sanat sanıldığı gibi bireysel değildir, sanat sanatçı için karşılık getirmelidir.*

Sınıftaki tüm gözlerin bana çevrildiğini, profesörün gözlüklerini çıkarırken beni izlediğini hatırlıyordum. Bana otur demeden uzunca bir süre yüzüme bakmıştı. *"Van Gogh diye biri hiç olmazdı böyle bir durumda,"* demişti. Namını okula başlamadan duyduğumuz bir adamdı, belki oturmak ve bu konuşmayı daha fazla devam ettirmemek gerekiyordu ama fikrimi savunmak istemiştim o an. Babamın Atilla Akın olduğu henüz ortaya çıkmamıştı, konuştuklarıma o kadar dikkat etmem gerekmiyordu.

"Öldükten sonra var olmak sadece kalanlar için önemlidir. Ölen için değil. Biraz bencil düşünmeli. O hiç böyle değer gördüğünü bilmedi, ne önemi kaldı kendisine çektirdiği ıstırabın?" diye sormuştum. Ayaklanmıştı. Amfinin merdivenlerinden tırmanmış, beni daha iyi göreceği bir yere ulaşmıştı. Elleri çenesinde beni izlemişti.

"O zaman sana göre bir yazar satmıyorsa yazmamalı, bir ressam tanınmıyorsa çizmemeli. Sanatçı tüketicisini aramaz, sanat arar," demişti. Ses tonunu tepelere doğru kaydırıyordu. Hissedebiliyordum. Söylediklerim onda güzel, uysal bir yere dokunmuyordu. Hatta o zaman burada ne işim olduğunu düşünüyordu. Çünkü kaç zengin ressam vardı ki? Kaçı makûs talihi aşmış ve ölmeden önce ünlenmişti?

"Hayır, sanatı sanatçıya zarar verir, bir karşılık da alamıyorsa kendisine bu işkenceyi çektirmesin ve başka bir şeye yoğunlaşsın, belki daha mutlu olur diyorum. Kendini olmadığı bir karakterle kandırsın demek daha doğru hatta. Bu sayede daha az acı çekmiş olur."

Bunları söylerken uygulanmayacağını da biliyordum. Gogh nasıl bir din adamı olsa daha vasat ama daha acısız bir hayat yaşayacaksa ben de daha acısız bir gece, hatta bir hayat geçirebilirdim. Resim yapmak benim ölümümü uzatıyordu. Çizmeyi bırakırsam yaşamaya başlamayacaktım, ölmeye yaklaşacaktım ama bu ıstırap son bulacaktı. Dün geceden beri çizdiğim hiçbir şey beni mutlu etmemişti çünkü dedim ya, *sanatı sanatçıya zarar verirdi.*

Çok hızlı kilo verirdim. Bir haftada birkaç kilo birden verirdim ve bu rahatça yüzüme yansırdı. Çökmüş yüzümden verdiğim üç dört kiloyu hissedebiliyordum. Üzerimdeki açık renk, önden bağlamalı kabanımın kuşağını bağladım. Yüzümde hiç de ince olmayan bir fondöten vardı. Bazı izlerin iyileşmesini beklemek istemiyordum, ben görünen yaraları sevmiyordum.

Büyük çantamı koluma taktım ve odamdan çıktım. Saçlarım derli toplu-ydu artık. Hüseyin amcanın yaptığı kil tokaya yakışır vaziyetteydi. Ecevit'in gelişi bana bazı ufak cesaretler de yüklemişti. Bu tokayı saçıma takabilmiştim. Vicdan azabım mı azalmıştı? Hayır ama bu toka o kutudan çıkmıştı işte.

Çatal ve bıçak seslerini duyuyordum. Onlar benim önüme geçmeden ben onların yanına gittim. Dün geceden beri kafamda savaş veren düşünceleri keyifle kahvaltı ettikleri masaya bırakıp öyle çıkmak istedim çünkü onların keyifle yaptıkları her şey bana vicdan azabı çektiriyordu. Masa beni görünce hareketlendi. Oturacağımı sandılar ama başköşeye oturan babamın tam karşısında, masanın diğer başköşesinde durdum ve kimseye bakmadım. Bana ait olan boş yere baktım.

"Size tek bir şey soracağım," dedim. Bu boşa sorulmuş bir soruydu. Biliyordum.

"Gel Firuze, hadi gel otur kızım," dedi annem. Telaşla birilerine seslendi, benim yemem için yeni şeylerin getirilmesinin emrini verdi. Gözleri hep açtı, gözleri hiç doymuyordu.

"Melike yaşıyor mu?" dedim hiç uzatmadan, kelime oyunlarına girmeden. Bu sorunun en büyük muhatabıyla masanın iki başını kaplıyorduk. O bana bakıyordu ama ben ona bakmıyordum. "Böyle bir ihtimal var mı? Bu konu hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Firuze masaya otur," dedi babam.

"Melike yaşıyor olabilir mi?" diye tekrar ettim. Yanıt gelmedi. Kimse benim sorumu cevap vermeye bile layık görmedi. Sesli bir nefes verdim. "Peki..." dedim ve arkamı dönüp gitmek istedim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu annemle babam aynı anda.

"Atölyeye anne, engel mi olacaksınız?"

"Evet," dedi Bülent hadsizce. Sesini duyar duymaz hınçla doldum. Kullandığı çatalı boğazına sokmak, durmaksızın çevirmek istiyordum. "Gidemezsin hiçbir yere. Çık git odana, kahvaltı ediyoruz."

"Sen biraz daha konuşursan ettiğin kahvaltıyı burnundan getireceğim," dedim en hafif tabirle. Masada İnci vardı, kendimi zorlukla kontrol ettim.

"Baba bak senin hatırına susuyorum ama..."

"Bülent karışma," dedi babam yalnızca. Gözlerini bana dikmişti. Başka hiç kimseye bakmıyordu. Babam yerinden kalktı ve bana doğru yürüdü. Üzerinde takım elbisesi vardı. Buradan meclise ya da partiye gidecekti. Tam önümde durduğunda, parmaklarıyla yüzümü yüzüne kaldırdığında ilk kez göz göze geldik. Ona nasıl bakıyordum bilmiyordum ama, "Bana düşmanınmışım gibi bakma Firuze," dedi sakince. Dünden önceki gece, dün gece... Hiç yaşanmamış gibiydi. Ya her şey kontrolü altındaydı ya da öyleymiş gibi davranıyordu. Atilla Akın korkunç derecede iyi bir siyasetçiydi. Ülkesini bile kaybedecek hale gelse çıkar bas bas yaptığı yatırımlardan, gelecekte ülkesini bekleyen güzelliklerden bahsederdi. İnsanları bir ölüm uykusuna yatırır, insanlar ancak son nefesinden önce öleceklerini anlardı.

"Benim düşmanım olsan bana daha az zarar verirdin," dedim sesim titremeden ama bu cümle içimdeki tüm yayları titretti. Ben bir zamanlar babasının küçük kızıydım. Bu his bana senelerce uzaktı ama bir zamanlar vardı. Hafızamın köşesinde demleniyordu, koyulaşıyor, uzakta kaldıkça acılaşıyordu.

Bir gün her şeyi unutacaktım ve can verecektim. Bunun inancıyla yaşama katlanmaktı benimkisi. Yaşayabilmek için sancısız bir ölüm fikrine tutunabiliyordum, annem buna *sanatçı ruhu* derdi ama ben buna tümüyle *çaresizlik* derdim.

"Yanılıyorsun kızım, bu dünya üzerinde baban sana düşman olmayacak tek kişidir."

"Yanılıyorsun, bu dünya üzerinde en büyük zararı düşmanın babansa görüyorsun."

Bu söylediklerim ona acı çektirmiyordu, biliyordum. Sadece zoruna gidiyordu. Atilla Akın acı çekmezdi, olsa olsa ancak bazı şeyleri sindiremezdi. Bir şeyin en iyisi olmamak; en iyi baba, en iyi eş, en iyi siyasetçi, yönetici... Şimdi bu söylediklerim onda sadece güç zedelenmesi yaşatıyordu. Benim çektiğim acının birazını bile çekmiyordu. Çenemde olan parmakları ellerine dönüştü, yanaklarımı avuçladığında geri çekilmek için an kolladım.

"Fazla dokunma," dedim babama. "Bıraktığın izleri zor kapattım, silinmesin."

O zedelenme biraz sarsıldı, gözlerinde bir kırılma yaşandı. Elini çekecek gibi oldu ama çekmedi. "Firuze," dedi. "Yapmamam gerekirdi."

Kıkır kıkır güldüm. "Özür dilemek seni alçaltacak sanıyorsun değil mi?"

"Senin için dünyaları yakacak babanı, başka babalarla kıyaslamamalıydın."

"Her fikrimin arkasındayım," dedim ve birkaç adım geri çekildim. Babamın gözlerindeki kırılma yok oldu, o belki yaptığı hareketin arkasında durmuyordu ama ben kurduğum cümlenin arkasındaydım. Tokama dokunmak istedim ama babamın o tokayı hatırlama korkusuyla dokunup dikkatini çekmedim. "Yeniden tokat mı atacaksın?" diye sordum. "Yoksa oğlun gelip saçlarımdan sürükleyerek beni odaya mı çıkarsın? Odamın pencerelerinde trabzan yok. Kendimi atarım," dedim onlar için korkutucu, benim için alelade bir sesle. Tüm ailenin nasıl tedirgin olduğunu görebiliyordum. Herkes neredeyse hareketlendi. İnci'nin yanında bu cümleyi kurmak bile canımı yakmadı. Üzerimde hafiflik vardı, öylesine kurmadım bu cümleyi.

"Bak nasıl korktunuz, sebebini hepimiz biliyoruz. Doğru bir sebep," dedim başımı sallayarak. Yüzümde bir gülümseme vardı. Onlara korkunç dönemleri hatırlatıyordum. Ecevit'ten daha çok nefret ediyorlardı. Benimle en başa döndüklerini sanıyorlardı ama ben oradan bir adım bile uzaklaşmamıştım. Çünkü onlara kahvaltıda ya portakal suyu ya da çay içeceğim diyordum sanki. "Alt katta bir odaya kapatırsanız, bulduğum ilk camı parçalarım. Parçaların üzerinde yürür dururum."

Annemin korkuyla ayaklandığını gördüm ve babamla benim arama girdi. Elini ağzıma örttü. "Firuze neler söylüyorsun sen?" Neredeyse ağlayacaktı. Sınandıkları her şeyle onları yeniden sınardım. Annemin elini ittim. Sadece babama bakıyordum. "Beni ya bir yatağa bağlayın ya da şimdi çıkıp atölyeye gideceğim. Tercih sizin. Hangisini istersin babacığım?"

Annemin tüm çırpınışlarına rağmen babam kıpırdamadan bana bakıyordu. Bakışlarını sesli okudum. "Babam şu an beni doğurmadığın o ihtimali hayal ediyor anne. Ne üzücü, sen de öyle mi düşünüyorsun? Ben de babamla aynı şeyi dilerdim sanırım."

Annemin gözyaşları ve serzenişleri arttı. Sızlanıyor, âdeta inliyordu. Buz kesmiş elleri bana dokunuyordu. Annem sanırım bazı anlarda beni

Ninova

nasıl kaybettiklerini görüyordu. O yüzden ağlıyordu böyle. Sonra unutuyordu ama olsun, en azından bu gerçeğe ağlayarak tepki gösteriyordu. Babam gibi değildi. Babamın eli telefonuna gitti ve birine gelmesini söyledi. Dakika dolmadan bir adam yanımda belirdi.

"Firuze Hanım'a atölyeye kadar eşlik et. Kendisini yalnız bırakma ve dönmek istediğinde eve kadar bırak," dedi. Göz devirdim yalnızca. Yatağa bağlamıyordu ama kendisine sıkı iplerle bağlıyordu. Bu duygusal bir bağ değildi, bu bedenimde kesik bırakan çirkin bir ipti. "Kızımın kılına zarar gelirse onu koruyamadığın silahla kendi beynine sıkacaksın. İntihar etmek istiyor musun?"

Adam olağanüstü normal bir soru almış gibi, "Hayır, Atilla Bey," dedi.

"Güzel," dedi babam. "Manşetler için biraz da rakiplere fırsat verelim. Hep biz hep biz olmaz, adaletli bir yarışı savundum zaten hep." Bana baktı ve gülümsedi. "İyi çalışmalar güzel kızım," dedikten sonra masaya doğru ilerledi. Bülent'in omzuna dokundu, ben gittikten sonra neler söyleyeceğini ve onları kışkırtmak için çabalayacağını biliyordum, İnci'nin saçlarından öptü ve "İnci kızım," diyerek sevdi. Oturdu masaya, kahvesinden bir yudum aldı.

Babamın ipleri bir aidiyet hissettirmediği gibi bedenimde kesikler de bırakıyor, demiştim. Araba kullanmak, sadece benim duyabildiğim şekilde bir müzik eşliğinde yolu defalarca kez uzatmak ve gideceğim yere öyle varmak bana çoğu zaman özgürlüğü hissettirirdi. Özgürlük, bir savaştı. Kazanmak için de kaybetmek için de bedel ödeniyordu ve bu bedel hiç bitmiyordu. Araba sürmenin bile bana çok görüldüğü bir gündü. Aracın kapısı benim için açıldı ve inmem için beklendi. İndim, sabah babamdan intihar tehdidi almış adama baktım. O benim yüzüme bakmıyordu. "Merak etme," dedim yalnızca. "Bugün senin için yaşayacağım."

Bu onun için belki çok şey, belki de hiçbir şey ifade etmedi ama yine de söylemek istedim. Bahçe kapısından girdim. Atölyemin dört yanı cam duvarlarla kaplıydı ama üç tarafı dış tarafı görüyordu. Dördüncü duvar atölyenin geriye kalan kısmına açılıyordu. Dördüncü duvardaki camı iterek açabiliyordum ve bir adımlık boşluktan sonra ahşap sürgülü bir dolap

Ninova

kapağı gibi kapı vardı. Oradan geçtiğimde önüme bir oda açılıyordu. Aynı alanın içinde bütün gibi duran ama bir artı bir ev gibiydi.

Merdivenlerden çıktım ve kapıyı açtım. Geriye kalan üç camı boylu boyunca siyah perdeyle kapattım. Dolabın kapağını iter gibi açtım ve burada kaldığım gecelerde uyuduğum ikinci kısma geçtim. Burada da yatağım ve küçük bir banyo vardı yalnızca. Burası benim *evimdi.* Çok büyük değildi ama evi ev yapan boyutu değildi zaten. Ailemin yaşamama şükrettiği bir dönem beni hayata bağlamak için yaptırdığı bir yerdi, belki de bana tek faydalarıydı.

Yatağın üzerine oturdum, Ecevit'i aradım ama açmadı. Tam da tahmin ettiğim gibi olmuştu. Elim kolum babam kadar uzun olmasın, biraz uzundu. En azından elimde bir telefon numarası varsa onun nerede olduğunu biraz zorlarsam bulabiliyordum. Babama söylemeyeceğine inandığım nadir insanlardan birini aradım ve birkaç yalanla bu numaranın şu an nerede olduğunu, sinyali nereden aldıklarını bulmalarını istedim. Sağ olsun kırmadı beni, telefonum çalana kadar cenin pozisyonunda yatağın köşesinde yattım. Varla yok arasında bir uykuya daldım, karnım açlıktan gurulduyordu ama kalkıp bir yudum su bile içmedim. Kötü olan her şeyi hissetmek bana iyi geliyordu. Bunu kasti olarak hissetmeye devam etmek de bana iyi geliyordu.

Zamanın geçip geçmediğini bilmediğim bir aralıkta telefonum çaldı ve bana gerekli adresin mesaj olarak iletileceği söylendi. Hava kapalıydı ve siyah perdelerle kapatılmış atölye geceyi anımsatıyordu. Yerimden kalktım ve yatağın karşı kısmında kalan, zamanında şömine yapılmak için düşünülen ama uzun bir süredir arka bahçeye açılan küçük bir kapı olarak varlığını gösteren yere yaklaştım. Önündeki her şeyi ittim. Burayı ilk kez kullanıyordum. İçinden bedenim geçebilir diye düşünüyordum. Üstüm başım biraz kirlendi ama geçebildim. Avcumu yere çok bastırdığım için biraz zedelendi ama yapışmış tozları üstüme sürttüm ve yürüdüm. Arka duvarlar alçaktı, omzumda yara olmasa daha rahat atlayabilirdim ama tüm yükü sağ omzuma vermeye çalışırken daha çok canım yandı. Düştüğüm yerden birkaç saniye kalkamadım. Aldığım nefeslerin acımı dindirmesini bekledim. Gözlerimin önü kararıyordu, açlıktan mı acıdan mı bilmiyordum.

Taksi bulmak için caddeye doğru yürüdüm. Neyse ki çok geçmeden bedenimi bir taksinin koltuğuna bırakabildim. Bana gönderilen adresi şoföre gösterdim ve kendimi cam kenarına yasladım. Kulaklığımı takıp şarkı dinlemek istedim ama daha çok karışmıştı, takamadım bile, pes edip çantama koydum. Avcumun içindeki silik kan lekelerini ıslak mendille sildim ve sabırla yolun bitmesini bekledim. Çok yolumun düşmediği, belki hayatım boyunca gelmediğim bir semtti. Ücreti ödeyip arabadan indim. Beni gördüğüne hiç sevinmeyecekti. İnsanlara sora sora yürüyordum. Aradığım bir ev miydi onu bile bilmiyordum. Telefon sinyali buradan geliyordu en son ama hâlâ burada mıydı onu da bilmiyordum. Buraya ait olmadığım belli oluyordu galiba, insanlar yürüdükleri yolda durup bir an bana bakıyordu. Bir mahalle hayatı hâkimdi. Esnaflar kapı önünde haşır neşirdi. Kenar mahalle değildi, yalnızca Ankara'nın Ankara olduğu hissedilen tarihi bir yerdi. Mesajda yazan kapı numarasına baktım. Önünde durduğum marangozla aynı numaraydı. Doğru yere gelmiştim. Daha girmeden ortalığın nasıl ahşap tozuyla kirli olduğunu görebiliyordum. Masada marangoz olduğunu söylemişti, işin doğrusu çok ciddiye almamıştım. Bir isim yazmıyordu üzerinde, sadece marangoz yazıyordu. Üstünde bir kâğıt parçasına yazılmış bir numara vardı, Ecevit'e ait değildi.

Çekingen adımlarla kapıya yaklaştım. Gördüğüm kadarıyla çok bir eşya yoktu. Bir duvara boylu boyunca aletler asılmıştı. Bir başka yerde tahta parçaları üst üste konulmuştu. İçeriden bir vurma sesi geliyordu. Çivi çakılıyordu galiba. Boğazımı temizledim ve "Kolay gelsin," dedim içeride kim olduğunu bilmeden. Ses durdu ama yanıt gelmedi. O zaman anladım Ecevit olduğunu. Bir başka esnaf olsaydı bana mutlaka cevap verirdi. Birkaç adım daha attım ve tamamen içeri girdim. Küçük masanın etrafında iki tane küçük ahşap oturak vardı. Epey alçaklardı. Ecevit onlardan birine oturmuştu ve bir ahşap parçasıyla uğraşıyordu. Önündeki küçük masada bir bardak çay ve bir paket bisküvi vardı. Yuvarlık, içi kremalı olanlardan. Hareketleri durmuştu ama bedeninin şeklini değiştirmemiş, sadece kafasını kaldırmıştı. Üzerinde siyah bir kazak ve kot pantolon vardı. Üstü kirli değildi, burada çalışmadığı her halinden belliydi.

Kaşları çatıktı, geldiğimden hiç memnun olmadığını küçük gözlerinden geçen o kızgınlıktan anladım. Burnundan soludu, başını hafifçe omzuna doğru eğdi ve sordu. "Senin ne işin var burada?"

Kabul, bu cümleyi bekliyordum. "Kolay gelsin," dedim tekrar yüzsüz gibi.

Yüzsüzlüğüm onda yer etti. Daha da kızdı. Yüzü sertleşiyor, gözleri çakmak çakmak bana bakıyor ve ifadesi coşuyordu. "Ne işin var Firuze burada? Nereden buldun beni?"

Çekindiğim belli olmasın diye yavaş yavaş ilerledim ve yanma vardım. "Aradım açmadın," dedim. Boş olan tabureyi gösterdim ve "Oturabilir miyim?" diye sordum beni kovacağını bile bile.

Başını oynattı ve "Allah'ım sen bana gani gani sabır ver," dedi. Oturmam için izin vermedi, yaptığı işe geri döndü. Tekrar etti. "Allah'ım sen bana sabır ver."

Bana bağırmasını göze alıp oturdum tabureye. Tepki vermedi, yokmuşum gibi davrandı. Sessizce mırıldanıyor, burnundan soluklanıyordu. Kısa vakitte o kadar öfkelendi ki her soluğunda burun kanatları hiddetle açılıp kapanıyordu. Elindeki önümüzdeki gibi küçük bir sehpaydı. Ayağına çivi çakıyordu. Çiviyi parmaklarının arasına sıkıştırıyor, üstten çekiçle vuruyordu. Her darbede çekiç parmaklarına gelecek diye yüreğim ağzımda izliyordum onu ama yapma diyemiyordum. O çiviyi sabit tutmaktan daha önemliydi canı ama o gelişine vuruyordu. İlk çivi sorunsuzca yerine girdi. Çayından bir yudum aldığında hızlıca, "Kızım kalkıp gitsene, hasta mısın sen?" dedi iki yudum arasında. Ellerimi kucağıma koydum. Burası biraz soğuktu.

"Bana da çay verebilir misin?"

Bakışları üstümde dolandı. Her an kopup gidecek gibiydi, ilk an kopup gitti de zaten. Kucağımdaki ellerimi izledi, sonra başını eğdi. Omuzları defalarca kez kalkıp indi ve sonra yenildi; belki vicdanına, belki karakterine, belki insanlığına... Sabır dileyerek yerinden kalktı. Az ötemizde duran küçük çay ocağına yanaştı. Bir bardağın içine önce sıcak su koyup çalkalayarak döktü, sonra çay doldurup bardağı altlığa koydu ve önüme çarparak bıraktı. "İç çayını kalk git."

Gitmeyecektim ama çaya uzandım. Sırtını dönmedi ama artık oturduğu yerde yüzünü değil, omzunu görüyordum. Oturduğu yerden bir kaleme uzandı ve elindeki ahşaba birkaç düz çizgi çekti. Onun bana bir adım bile gelmeyeceğini bilmek bir kenara dursun, beklemiyordum da.

O yüzden ben, "Bisküviden yiyebilir miyim peki?" diye sordum bu kez. Sadece benimle ilgilenmesini değil, yüzüme bakmasını istiyordum.

"Firuze ne yiyip ne içeceksen ye iç git, konuşup durma yanı başımda."

Yutkundum. Tamam... Bunu zaten biliyor ve bekliyordum. Çay vermesi bile mucizeydi. *Ecevit yenebilecek her şeyi paylaşıyordu. Düşmanıyla bile.* Bisküvi paketini açtım ve içindekileri saydım. "On tane var. Beşini ben yiyeyim, beşini sen."

"İstemez. Ye hepsini git!"

Nasıl bir haldeydim de bir boşlukta, gafletle, "Niye ki? Sen çaya banmayı severdin? Hatırlıyor musun sen çaya, ben süte ba-" demeye kalktım bilmiyordum. Beni sesiyle değil, gözleriyle susturdu. Başını öylesine sert çevirdi ki bana, boynu acımıştı, biliyordum.

"Hatırlamıyorum," dedi bastıra bastıra. "Kızım sen ne ayaksın? Bir şeyi kaç kerede anlayacaksın? Her yanıma geldiğinde aynı zırvalıklar. Yok şunu hatırlıyor musun, yok bunu hatırlıyor musun... Hatırlamıyorum anlamıyor musun?" dedi. Bana böyle bakması kadar hiçbir şey zoruma gitmiyordu. Bana her şeyi söyleseydi ama yalvarıyordum bakmadan söyleseydi. Öğretmeninden azar işiten birinci sınıf öğrencisi gibi elimi ayağımı koyacağım yeri şaşırdım. "Sırıtıyor Firuze, sırıtıyor üzerinde. Ne sen eskisi gibisin ne ben. Anla artık bunu. Kıytırık bir bisküviyi açmışsın yemeye çalışıyorsun, mideni bozar senin. Buradaki çay da mideni bozar. Burası da bozar seni. Kabanın kirlenir, ağzının tadı bozulur. Git babanın malikânesinde beyaz çayını içip kruvasanını ye. Gelmez sana buralar, hadi. Çık git. Karnın mı aç gelip burada iki bisküviye tamah ediyorsun, iki yudum çay için benden bu kadar laf işitiyorsun?" dedi. Bunları söylerken öfke yüzünü tutmuştu, sesi titriyordu, her an kalkıp kolumdan tutacak ve beni dışarı atacak gibiydi ama bunu yapmıyordu. Yapmamasındaki tek sebep belki de koluma dokunmak istememesiydi.

Belki onlarca cevap kurdu kafasında ama hiçbiri eminim ki, "Evet, karnım aç," olmadı. O yüzden tutuldu kaldı, hiçbir şey söyleyemedi. Bir bisküviyi aldım ve çaya batırdım. Günler sonra ilk kez ağzıma yiyecek bir şey girdi. Tat tomurcuklarım bile birkaç saniye algılayamadı, tatlı mı tuzlu mu ayırt edemedi. Yumuşamış bisküviyi damağıma bastırdım. Ona göre kıytırık ama benim için günler sonra gelen muhteşem bir tattı. Gülümse-

dim istemsizce. Kalan yarımı da çaya batırdım. Bir süre sadece beni izledi, sonra başka bir şey demeden işine geri döndü. Beş bisküvi hakkım vardı, beşini de yedim. Ardından sadece çayımı içtim. Biraz soğumuştu ve içine bisküvi kırıntıları düşmüştü ama yine de içtim.

Helal lokmaydı bu, babamın helal lokması diye benzetemezdim zira onu tattığıma emin değildim. Biraz olsun batmadı boğazıma. Yokluk içinde çocuklarıyla kimsesiz kalmış bir annenin, tencerenin içinde kaynayan bir avuç buğday ve bir kaşık salçayla yaptığı çorba nasıl evin çocuklarının boğazından akarsa Ecevit'in bir parça bisküvisi ve iki yudum çayı da boğazımdan öyle aktı gitti. Ecevit'in içi, bir lokmasını düşmanı yedi diye o anne gibi huzurlu değildi ama benim içim o çocuklar kadar rahattı. *Helal lokma,* dedim ve gözlerimi yumdum. Helal lokmayla iki yudum çay içerek tanıştım.

"Ye hepsini, ben yemeyeceğim," dedi. Beş tane kalmıştı. Başımı iki yana salladım. Gözlerimi kırpıştırdım ve öğrendiğim bu hakiki duyguyu sindirmek için soluklandım.

"Yok, o senin hakkın," dedim yine de. "Çay koyabilir miyim kendime?" diye sordum sadece. Başıyla çay ocağını işaret etti. Bu *evet* demek değildi, *ne yaparsan yap Allah'ın belası* demekti. Kalktım, bardağımı yıkadıktan sonra yeniden çay koydum kendime. Ecevit'inkini de tazeledim. Geri oturdum yerime. "Burada mı çalışıyorsun?" Cevap vermeyecekti, biliyordum. Sadece bunları içimden sorgulamak istemedim. "Yoksa burası senin mi?"

Cevap vermedi. Beş tane bisküvi kalmıştı. Açgözlü bir insan hiç olmamıştım ama sanırım günler sonra ilk kez bir şey alan midem daha fazlasını istiyordu. "Bu oturduğumuz şeyleri de mi sen yaptın?"

Yine sustu. Sonra... Yutkundum. O anneciğinin helal lokmasını yiyen çocuklara benzettiğim halimi yakıp yıktı. Boğazıma dizildi helal lokmaları. Lokması helaldi belki ama o bana helal etmiyordu. Kalktı yerinden, çay bardağını aldı. Buraya gelirken yanında sakın ağlama ikazımı yerle bir edecek bir şey yaptı. Ona doldurduğum çayı bir çırpıda döktü ve yeni bir bardağa çay doldurdu. Ense kökümden bir darbe yedim, dik duramadım, nefes alamadım. Elimdeki bardağı sıkıyordum, bileğimde derman olsa bardak avcumda patlayacaktı. Dudaklarım acıyla aralandı. *Elimden bir bardak çay bile içmedi.*

Daha soracak çok soru bulurdum ama dudaklarım da bacaklarım gibi titriyordu. Küçükken benimle oynadığı evcilik oyunları geldi aklıma. Pembe bir oyuncak setim vardı, içinde tüm mutfak malzemelerinin oyuncak halleri bulunurdu. Kocaman bir setti. Onunla oynamayı çok severdim, Ecevit pek sevmezdi ama benim hatırıma bana eşlik ederdi. Çay içmeye gelirdi. Ona oyun hamurlarından arası kremalı bisküviler yapardım. Kapıyı çalardı, hızla açardım. Bizim için hazırladığım köşeye alırdım onu. *Çay mı içmek istersin kahve mi,* diye sorardım. Neredeyse hep *çay,* derdi. Pembe çaydanlığımla, pembe bardaklarımıza çay doldururdum.

Şimdi doldurduğum çayı içmeyen, döküp yenisini dolduran adam zamanında küçük pembe çay bardaklarıyla olmayan çayı içerdi benimle.

Çay bardağını bıraktım, ellerimi dizlerime bastırdım. Derman bedenimden kuruyup giden bir barajın suyu gibi eksildi ve yok oldu. Başımı eğdim. Gözyaşlarım kocaman açtığım gözlerimden tane tane akıyordu. Tırnaklarımı dizlerime bastırdım. Bunu kendime neden yapıyordum bilmiyordum ama oturduğum yerde gözyaşlarım içinde kalan bisküvileri de yedim. Kalbim bir demirci örsü gibiydi. Ecevit elinde çekiçle anıları kalbimin üzerinde dövüyordu; onlara şekil vermiyordu, onları yok ediyordu. Benim kalbim demirci örsü gibiydi. *Gibiydi.* Ama demirci örsü değildi. Yaşamak için çırpınan bir organdı sadece.

Göğüskafesimin içinde cinayet işlense içim ancak bu kadar kanardı. Kan soluyordum. Önünde değil ama içinde bir cinayet işleniyordu. Kimse duymuyordu beni. Nefes alamıyordum. Kimse görmüyordu. Yine sokaklarda dolaşırken çığlık çığlığa bunu haykırmak istedim. *Nefes alamıyorum,* diye bağırmak istedim. *Bakın,* diye sarsmak istedim insanları. *Nefes alamıyorum, görmüyor musunuz? Ölüyorum, görmüyor musunuz? Siz nefes alıyorsunuz, ben alamıyorum, görmüyor musunuz? Yardım edin bana. Öldü mü insanlık? Ölmek üzere insancık. Görmüyor musunuz? Nefes alamıyorum, nefes alamıyorum...*

Kalan bisküvileri ağlarken tek çırpıda yedim. Nefret ediyordu benden ve bu baki kalacaktı. En tutucu bağlarla hem de. Bir ülkenin başkomutanı, bayrağı, marşı nasıl değişmeyecekse öyle değişmeyecekti. Benim çocukluk arkadaşıma duyduğum bu özlem gibi baki kalacaktı. En zoru da o sadece yirmi beş yaşındaki Firuze'den değil, yedi yaşındaki halimizden de nefret ediyordu. Bu, evet, bu. Tam olarak bu. Bununla başa çıkmak çok

zordu. Bununla nasıl yaşanırdı bilmiyordum. Yedi yaşındaki Firuze'den nefret ettiğini o çıkıp geldiğinde öğrenmiştim.

"Senin hakkını da yedim," dedim nefes nefese. Sokaktaki her insan gibi o da fark etmedi. Kalbimi demirci örsü gibi kullanmaya devam etti.

"İlk değil meraklanma ama bu helali hoş olsun."

Demir, üstüne yattığı örsle beraber parçalandı. Gözlerim boşluktaydı. Nefes almıyordum. Tek kelime edemedim.

Kalktı yerinden. Tabureyi bıraktı ve birini aradı, çıktığını söyledi. "Kalkma otur burada, sahibi gelecek şimdi. Ne istiyorsan ona söylersin."

Söylediklerinin tam aksini yapmaya ant içmişim gibi bu kez kalktım ve sarsak adımlarla peşinden çıktım. Elleri cebinde hızlı hızlı yürüyordu. Koşar adım peşinden gidiyordum ama ona yine yetişemiyordum. Yağmur yağıyordu ve tahmin ettiğim kadarıyla çiseleyip durmayacaktı. "Ecevit!" diye bağırdım. Durmadı. Onu durduracak tek şeyi söyledim. "Melike yaşamıyor, Ecevit!" Eğer ki bu cümleyi hızlıca kurmazsam, duyamayacağı kadar mesafe girecekti aramıza. Adımları bacakları kesilmiş, kötürüm kalmış kadar hızla durdu. Bana baktı, beni öldürmek istiyordu. Acaba ölürken kollarında olsam ya da ellerinde ölsem, ölmeden hemen önce bana nasıl bakacaktı? Bu soru bana gecelerce çizdirebilirdi. *Çizecektim.*

"Ne dedin sen?" dedi gözlerini kısmış bir şekilde bana hınçla bakarken. Bu cümleyi tekrar edersem beni olduğum yere gömecekti sanki. Aramızdaki mesafeyi biraz kısalttım.

"Bak bunu asla annemi babamı temize çıkarmak için söylemiyorum. Yemin ederim sana. Yemin ederim biraz bile onları savunma içgüdüm yok, sadece biliyorum. Çok isterdim Ecevit. Sana yemin ederim aksi olsun diye çok isterdim. Çok şeyden vazgeçerdim Melike yaşasın diye..." Bana ne zaman bu kadar çok yaklaştı, eli enseme ne zaman böyle yapıştı da başımı koparmak ister gibi yukarı kaldırdı bilmiyordum. Enseme bir ağrı girdi, yüzüm çektiğim ağrıyla ezildi. Burun burunaydık.

"Seni gebertirim Firuze," dedi açıkça. Bundan bir an bile şüphe duymadım. Korkmadım ama şüphe de duymadım.

Yağmur damlaları şiddetini artırıyor, bulutlar yukarıdan baskılanıyormuş gibi tüm birikintiyi yeryüzüne bırakıyordu. Gökyüzü griydi, üzerimize karabulutlar çökmüştü. Onun saçlarına, benim ise yüzüme damlıyordu

taneler. "Annenin, babanın, abinin, kardeşinin... Hepsinin canını alırım. Sana ne yaparım biliyor musun?" Bana soru sormuyordu. Bana yalnızca olacakları anlatıyordu. "Kanını akıtmadan alırım o canını." Ecevit'e bir katil benzetmesi beni öldürse bile yapamazdım. Lakin söyledikleri beni öldürmeden öncesiydi. "Kanın bile akmayacak senin. Şimdi o cümleni tamamlama, Melike'nin adını ağzına alma."

"Beni ölümle mi korkutacaksın Ecevit?" diye sordum. Yüzüm sırılsıklam olmuştu. "Sen ister kabul et ister kabul etme, ben Melike'nin yaşamasını çok isterdim tamam mı?" Yeterince büyük günahlarım vardı benim, onlarla beni suçlasa yetmez miydi? Onlar yeterdi ki beni ömür boyu suçlamaya. Beni iterek bıraktı, birkaç adım geriye savruldum. Ellerini ıslak saçlarına daldırdı.

"Hâlâ konuşuyor, hâlâ konuşuyor," dedi kendinden geçmişken. Olduğu yerde volta atıyordu.

"Konuşuyorum çünkü içimi biliyorum tamam mı? Ya niye Ecevit!" dedim. Sonlara doğru nefesim kesildi, dudaklarım büzüldü. "Niye beni de Melike'nin ölmesini isteyecek kadar canavar belledin? Sen sanıyorsun ki ben babasının biricik kızıyım! Babamın malikânesinde oturup beyaz çayımı içiyorum! Sence ben öyle biri miyim Ecevit? Öyle bir hayat mı yaşıyorum ben?" Marangozda yediğim darbenin izleriydi gırtlağımdan akan. Yediğim helal lokmayı kusuyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyor, sesimden çok onlar duyuluyordu. Yüzümü avuçlarımla sildim, sonra saçlarımı çekiştirdim, ardından avuçiçlerimi vurdum başıma. "Ya ben nefes alamıyorum artık! Duyuyor musun beni? Nefes alamıyorum ben!" Günlerdir istediğim şeyi şimdi boş bir sokakta yapıyordum. Tam da istediğim gibi kimseler duymuyordu beni. "Madem bu kadar nefret ediyorsun benden, neden beni o gece kurtardın? Girmeseydin havuza peşimden! Girmeseydin! Boğulup gidecektim. Kanım da akmayacaktı!"

Tam da onun istediği gibi bir son çizmiştim kendime. Kanım akmadan, eline bir ölü bulaşmadan ve gözünün önünde ölecektim. Parmağını bile oynatmayacaktı, ah işte o zaman içi ne çok soğurdu. Bir farkındalık çöktü bünyeme. Belki de bunca yıldır bu yüzden yaşamıştım. Tanrı beni Ecevit'in gözü önünde mi öldürecekti? Ona bu kadar iç huzur da borçluyduk değil mi? Tüylerim ürperdi.

"Ölmek o kadar kolay mı?" dedi ama o bana. Bu bile soğutmaz mıydı içini? İnleyerek başımı geriye attım. Parmak uçlarımı birleştirdim ve önümde tuttum. Acıyla âdeta yerimden zıpladım.

"Yaşamaktan daha kolay benim için!" Nefesim yetmiyordu cümlelerime. Gözyaşlarım kelimelerden daha fazlaydı. "Ya sen bile dört duvar arasında bu yaşına gelmişsin, ben koca bir malikânenin içinde sekiz yaşıma varamamışım Ecevit!" Ne bencildim bunları söylerken. Ecevit'in o mahvettiğimiz hayatını kendi malikâne hayatımla kıyaslıyordum. Ne bencildim. Saçlarımı çekiştirdim, ne bencildim. "Sence ben, senin sandığın gibi bir hayat mı yaşıyorum?" Başımı gökyüzüne kaldırdım, omuzlarım sarsıla sarsıla ağladım. "Nefes alamıyorum!" dedim yine. "Nefes alamıyorum! Bana kız, benden nefret et, bana her kötülüğü yap ama sensiz hayatıma devam edebilmişim gibi davranma! Buna katlanamam! Anlıyor musun? *Oh olmuş,* de; *daha beterini yaşatacağım sana,* de ama ne olur Ecevit... Bunu yapma. *Yetmez,* de ama *el bebek gül bebek yaşadın,* deme. Ben çocuktum Ecevit! Kötü bir insan değildim, çocuktum. Ben kötü bir insan değilim Ecevit, Melike'nin yaşamasını istediğime inan bari. Benim. Benim, Ecevit. Firuze. Ben kötü bir insan değilim."

Gözlerim yağmur damlalarına direnemedi, kapandı. Ellerimi iki yana sallıyordum. *Ben kötü bir insan değildim.* Yalancıydım ama kötü bir insan değildim. Ve bencildim ama kötü bir insan değildim. "Nefes alamıyorum," dedim inleyerek. "Nefes alamıyorum." Gözlerim kapalı bir şekilde sadece bunu söyledim. Kısa bir süre de değil üstelik. Gözlerimi açtığımda Ecevit gitmiş olabilirdi. Yeterli bir vakitti bunu görmemem için ama o durduğu yerde beni izliyordu. Yüzüme bakıyordu yalnızca.

"Melike yaşıyor," dedi. "Bunu senin o baban da biliyor."

Çok emindi. Biraz bile soru işareti yoktu. Tereddüt etmiyordu. Bu kanıya nereden varmıştı, elinde nasıl bir kanıt vardı bilmiyordum ama kendinden çok emindi.

"Bana bir dayanak ver, babamı sıkıştıracağım bir kanıt ver. Nereden ulaştın buna?"

"Aptal mı yazıyor benim alnımda?" dedi. "Sen kötü bir insan olmasan ne olacak? Atilla Akın'ın kızısın! Faille mağdur aynı kişi olamaz, Firuze. Sen ne olursa olsun o adamın kızısın!"

Faille mağdur aynı kişi olamaz. Aksini nasıl söylerdim? Nasıl *ben de mağdurum* derdim ona? İnce boynum büküldü. Yere çökmek ve ağıt yakmak istedim. Ayağa kalkmak ve acıyla tepinmek istedim. "Bu gerçeği değiştirmek için her şeyi yapardım," diyebildim sadece. "Sana yemin ederim bunu değiştirebilmek için her şeyi yapardım." Gözleri dikkatle yüzümde dolanıyordu. Çok cesurdu, ben ona bu kadar uzun bakamıyordum. "Lütfen Ecevit, her şeyi düşün benim için ama güllük gülistanlık bir hayat yaşadığımı ne olur düşünme..."

Eli bana doğru kalktığında vurmasından korkmadım ama refleks olarak bir an geri çekileceğimi sandım. Parmak uçları çenemin soluna baskı yaptı ve yüzümü çevirdi biraz. Neye baktığını o an anlamadım. İki parmağına bir yenisi eklendi, başparmağı usulca dudağımdaki patlağın altına baskı yaptığında anladım neyi gördüğünü. Ben açıkta olan yaraları sevmezdim, yüzümü parmaklarından ayırdım ama o görmüştü. Yağmur yüzümdeki tüm makyajı akıtmıştı. Beş parmağın izi gözüküyordu.

"Bunu sana kim yaptı?"

Dudaklarım büzülmesin diye birbirine bastırdım. Çantam çırpınırken düşmüştü galiba. Cevap vermedim sorusuna. Gitmek istiyordum. "El bebek gül bebek bir hayat yaşamadım ben," dedim sadece. "Bunu bil, benden nefret et ama bunu bilerek nefret et. Haklısın. Her şeyde haklısın. Nefretinde haklısın ama nefret edeceğin bir sürü şey var... Ben el bebek gül bebek yaşamadım Ecevit. Bir gün bile yaşamadım." Çok şey söyleyecektim, bir sürü şey ama ağlıyordum işte. Dur durak bilmeden ağlıyordum. Çantamı almak için eğildiğim yerden kalktığımda dip dibe kaldık. Bana doğru gelmişti. Bu kez saçımdaki tokaya bakıyordu. Hatırlamaz sanıyordum ama sanırım bu kez hatırladı. Dokundu tokaya, alacak diye çok korktum ama elini çekip yeniden yanağıma baktı.

"Orospu evladı abin mi?" dedi. Çantamdan kulaklığımı çıkardım. Gitmek istiyordum. Babamla konuşacaklarım vardı. Bulmam gereken biri vardı artık.

"Bir gün bile yoktu seni düşünmediğim, nerede olduğunu merak etmediğim, sana yaptığımız kötülükle boğuşmadığım. Ama ben çocuktum. Biliyorum, sen de çocuktun. Biliyorum yaşadıklarımız kıyaslanamaz ama..."

"Firuze benim sorduğuma cevap ver!" dedi sabrının sonunu görmüş gibi. Kaçtığım gözlerine baktım. Dudaklarımı gizlemeye yetmedi. Ağladığımı yağmur bile gizlemiyordu. Yedi yaşında nasıl ağlıyorsam öyle ağlıyordum. O bunu hatırlamazdı ama bu benim canımın çok yandığı bir andı.

"Ben Atilla Akın'ın kızı olmamak için her şeyimi verirdim," dedim sadece. Bunu sanırım beklemiyordu. Babam olduğunu anladı. Ecevit sanıyordu ki babamla olan ilişkim de yedi yaşımda kalmıştı. Yanlıştı. Yedi yaşında kalan tek şey bendim. Bedenim bile büyümüştü. Kulaklığımı çözmeye çalıştım. "Ama onun kızıyım işte. O malikânenin en güzel odasında yaşayan..." *Ama o odada esir tutulan.* "Sınırsız yemekler içinde istediğini seçen..." *Ama sadece kuru bir ekmek ve bir bisküvide gözü olan.* "Varlık içinde büyüyen bir insanım ben. Lanet olsun ki Atilla Akın'ın kızıyım!" Kulaklık açılmadıkça öfkem de arttı. Biraz daha çözemezsem kabloları koparacaktım. "Böyle aptal burjuvazi zevklerim var benim. Yağmur altında giderken müzik dinleyeceğim çünkü ben buyum, böyle büyütüldüm."

Pes ettim, kabloyu koparmak için ilk hamlemi yaptım ama aldığım ilk günden beri karman çorman olan, benim gibi nefes almayan kulaklığım elimden çekilip alındı. Tırnakları dibine kadar kesilmiş el, altı hamlede düğümü çözdü ve kulaklığım nefes aldı. Kabloları sarkmaya başladı, Ecevit bana uzattı. Artık kulaklığım bile nefes alıyordu, tek çırpınan ben kalmıştım. Kulaklığımı taktım, döndüm arkamı gittim. Bugün ölmemem lazımdı, birine söz vermiştim. *Ben kötü bir insan değildim.* Atilla Akın'ın kızı olsam da kötü bir insan değildim.

Bugün intihar etmemek için beni korumak zorunda kalan adama kapımı açtığı için teşekkür ettim ve arabadan indim. Bana açılmayan tek kapı odamın kapısıydı. O vakte kadar tüm kapılar birer birer açıldı. Annem kapıda bekliyormuş gibi bana kapı açılmadan kapı önünde bitti. Üstüm başım biraz ıslak, bolca kirliydi. "Firuze," dedi hiç bıkmadan. "Bu ne hal?" Annem çok erken emekliliğe ayrılmıştı. Bir an önce iş hayatına geri dönmeliydi.

"Bugün biraz kirli çalışmak istedim," dedim sadece, daha fazla o soruyu tekrar etmesin diye.

"Çamurla mı?"

"Niye, bu sanatıma dahil olamaz mı?"

Annem adımlarıma yetişemeyince benim önüme geçti ve yürümemi engelledi. "Kızım," dedi ve elini yanağıma koydu. "Dinle beni."

"Efendim anne? Dinliyorum."

Bunu beklemiyor olacak ki biraz afalladı. "Siz sanatçılar gerçekten seviyorsunuz ters köşeleri," dedi ağzının içinde ama çok üstelemedi bu kez. Sanırım daha önemli şeyler söyleyecekti. "Baban çok pişman Firuze. Bak babandır yapar kesinlikle demiyorum. Bir daha sana el kaldıramaz. Çok özür dilerim, o an engel olamadığım için çok özür dilerim ama çok pişman Firuze. Gecelerdir uyumuyor." Rahatsız edici şekilde -başka bir an olsa *ağzında sakız var gibi gülme,* derdi bana- güldüm.

"Anne gecelerdir tek uyumayan benim bu evde, sen bile uyuyorsun. Niye yalan söylüyorsun ki bana?"

Başını salladı. Kolları havadaydı, her an bana sarılabilirdi. "Firuze, çok pişman diyorum sana. Yemin ederim, ona da söyledim. Bir daha böyle bir şeye yeltenirsen kızlarımı da alacağım ve terk edeceğim seni, dedim."

Göz devirdim ve onu süzdüm. "Çok incesin anne ama lütfen babamı terk etme yalanını söyleme. Katiyen inanmam. Yatakları ayırırım falan de en azından."

"Firuze sen benim kızımsın," dedi. Ona babam kadar ağır konuşamadım ama yine söyledim.

"İyi ki demeyi çok isterdim," dedim. Duygularını çok açık yaşamaya alışıktı, yaşadığı hayal kırıklığını görebildim bu yüzden. Yeşil gözlerinden bir hüzün geçti.

"İşte tam olarak bunu yapıyorsun. Babana çok daha ağırını yaptın. Bunu hak ettin demiyorum ama..."

"Ama?" diye sordum. Şaşkın değildim. Kurduğum cümleden sonra bunu biraz olsun hak ettiğimi düşünüyordu.

"Ama herkes aynı duygularla tepki vermiyor. Ben şu an çok kırıldım, muhtemelen birazdan ağlayacağım ama baban öfkelendi. Üzülmekten öte sinirlendi," dedi. Bana tam olarak neyi anlatıyordu? Babamla empati mi kurmalıydım?

"Babam duygularıyla tepki vermedi anne, babam şiddetiyle tepki verdi. Zamanında bir çocuğun canını almış oğluna bile el kaldırmamış

bir adam, haysiyetli ve şu an kendini savunamayacak onurlu bir adamın arkasından söylenmemesi gereken cümleler kurdu küstahça. Ben de ona gerçeği söyledim. Tamam mı anne? Bitti mi oynadığın tiyatro?" dedim ve onu yeniden geçtim.

"Seni bu dilin öldürecek Firuze," dedi arkamdan.

Merdivenleri çıkarken bas bas bağırdım. "Beni öldürecek olan her şeye minnet duyuyorum anne!" *Size bile.*

Odama geçtim, üzerimi değiştirdim. Bugün bandajlarımı değiştirirken biraz daha az zorlandım. Bu halde babamın karşısına çıkarsam birilerini intihara zorlamayacağının bir garantisi yoktu. Bunu beni cezalandırmak için bile yapabilirdi. Babam gözü kara bir adam değildi, babam kalbi katran karası bir adamdı. Üstüme temiz kıyafetler giydim, yediğim bisküviye güvenerek düzensiz içtiğim ilaçlarımdan aldım ve babamın çalışma odasına geçtim.

Kapıyı çalmadan içeri girdim. Bundan hiç hoşnut olmazdı ama hiçbir şey söylemedi. Başını kaldırdı ve bana baktı. Gözünde çalışırken taktığı gözlükleri vardı. Burnun kemerine yaslanmıştı, bana bakarken çıkardı. Ayakta bir süre birbirimize baktık. "Kızım," dedi mest olmuş bir sesle. Aslında öyle sanmadı, öyleymiş gibi yapmak istedi. "Geleceğini biliyordum. Gel bakalım yanıma, çok özlettin kendini."

Geçtim karşı koltuğuna oturdum. Tam karşısına hem de her zaman yaptığım gibi. Bacağımı sallıyor, onu izliyordum. Yüzünde âdeta yalancı bir zafer vardı. Onunla barışmaya gelmediğimi biliyordu, şov yapıyordu. "İnsanlardan oy alma mekanizman da bu, değil mi? Önce onlara zarar verip sonra onlara şefkat gösteriyorsun. Babalığınla siyasetin çok benziyor. Zaten sana bu yüzden *baba* diyorlar. Onları hem dövüp hem sevmek istiyorsun."

"Yanlış," dedi dirseğini masaya yaslarken. "Ben hem halkımı hem de çocuklarımı çok seviyorum."

Ellerimi kısa bir an birbirine çarptım ve alkışladım. "Miting bitti Atilla Akın. Kapalı duvarlar arasındasın. Ne onları ne de bizi seviyorsun. Sen sadece sana tapmamızı seviyorsun. O yüzden sana tapmayan herkesi ezmek istiyorsun. Diyorum ya babalığınla siyasetin çok benziyor diye. Tapmayınca onları terörle, hainlikle suçluyorsun, bizi de nasıl sindirmeye

Ninova

çalıştığını zaten gördük." Yüzümdeki izler apaçık ortadaydı. Kendi eserine baksın diye bekledim.

"Ah benim güzel kızım," dedi içli içli. "Her şeye duygusal bakman benim sınavım. Ben de beklemiyordum benden bir sanatçı çıkacağını, her şeyi böyle süslü püslü yorumlayacak, böyle benzetecek... Sen hep sürprizlerle dolu oldun, benim için keşfi hiç bitmeyen bir deniz gibi oldun hep."

Bıraksam daha çok konuşacaktı ama ben babamın beni manipüle etmek için ağzından dökülen cümlelerine hiç meraklı değildim. "Bana *Melike öldü*, dedin."

Sözlerinin kesilmesi hiç hoşuna gitmedi. Ağzı açık kalıverdi önümde. Gözlerinin etrafında çizgiler vardı. Babam yaşına göre daha genç duruyordu. Çünkü babam insanları yaşlandırıyordu, onun taş kalbine bir şey olduğu yoktu. "Evet. Ne çok ağlamıştın. Annen bana söylediğim için kızmıştı."

"Baba," dedim sabır dilercesine. "Melike'nin öldüğüne emin misin?"

"Firuze," dedi sıkılmış bir sesle. Ne çabuk sıkılıyordu benden. "Bak, ister kabul et ister etme, destekle ya da yanlış bul, gerçek değişmeyecek. Ben seneler önce sadece oğlumu korudum. Bülent yerinde sen olsaydın, senin için de aynılarını yapardım. İnci olsun yine aynılarını yapacağım. Çünkü ben babayım. Mesleğim siyaset de olsa, hizmetli de olsa ben babayım. Tek amacım Bülent'i korumaktı. Oğlumu korudum ama daha fazlasını yapmadım. O adam sana neler diyor, senin beynini nasıl yıkıyor bilmiyorum ama sen akıllı bir kadınsın. Düşün. Ben her istediğimi yaptırdıktan sonra, eti budu olmayan, kendi oğlunu bile koruyamamış, kimsesiz bir adamdan ne isteyebilirim? Bana öyle bir adamın gücü yeter mi korkup ona da kızına da bir şey yapayım? Benim için risk teşkil ediyorlar mı?"

Hiç gizlemediği kibri, bir yılanın dili gibi sarkıyordu ağzından. Babam biz insanlara birer hayvan gibi bakıyordu. Evet, hepimize. Birer yarış içindeydik, zayıf olan eleniyordu onun için. Siyasetin paltosunu üstüne almış, insanlığın kanununu yorumluyordu kendine göre. Hayvanlarla aramızdaki çizgiyi eziyordu.

"Ecevit'in bildiği bir şey var!" dedim yaslandığım yerden öne doğru eğilip. İşaretparmağımı ona doğru salladım. "Durup dururken kardeşinin peşine düşmedi baba! Bildiği bir şey var! Neden babam yaşıyor demiyor da kardeşim yaşıyor diyor?"

Ellerini öne doğru açtı ve dudak kıvırdı. "Çünkü babasının cenazesine kelepçeli de olsa katıldı, buna izin verdik."

Kelepçelerle bir cenazeye katılmak mı? Ecevit o cenaze kalkarken daha küçüktü. Çocuktu. Bunu kırptım cebime koydum, şimdi değildi.

"Melike nasıl öldü hatırlıyor musun?"

Babam gözlüğün ucunu çenesine sürttü. "Yanlış hatırlamıyorsam bir hastalık yüzünden. Babasından önce mi sonra mı bilmiyorum. Yazık oldu tabii, benim el kadar kızla ne derdim olabilir? Ama o ailenin yok olmasından ben sorumlu değilim."

"O ailenin yok olmasından biz sorumluyuz!" dedim bastıra bastıra. Vicdanı ne kadar rahattı öyle! Bu ailenin bütün vicdani yükü bana verilmişti, bir tek ben kambur olmuştum. Herkes dimdikti. "Her şeyden biz sorumluyuz! Hüseyin amca çocuklarına çok güzel bakıyordu. Eşini kaybetmişti ama yetiyordu. Anlıyor musun? O aileyi biz yok ettik."

"Güçsüz olan yok olur Firuze, doğanın kanu-"

"Ya baba kes sesini!" Elimi ortadaki sehpaya vurdum ve bu iğrenç cümleyi tamamlamasını engelledim.

"Firuze çık dışarı."

"Sus! Böyle ilkel cümlelerle mi kendini kandırıyorsun? Evrimle doğa değişti, senin şu vicdanın biraz olsun düzelmedi. Ne kanunu baba? Bak! Bir şey biliyorsan söyle! Melike yaşıyor mu? Her şeyini aldık Ecevit'ten. Her şeyini aldık. Biz aldık baba. Çocukluğunu, gençliğini... Babasını. Hayatını aldık. Kendi oğlunuzun hayatı için hiç suçu olmayan bir çocuğu yaktınız. Eğer ki kardeşi yaşıyorsa, bari onu geri verelim. Baba..." dedim ve yerimden kalktım. Yirmi beş yaşındaydım. İlk kez bunu yapacaktım. Yedi yaşından sonra ilk kez babamın dizlerine bu kadar yakın duracaktım. Dizlerinin önünde diz çöktüm, ellerini tuttum. Yaşadığı şoku saniyelerce atlatamadı. "Sana yalvarıyorum," dedim. Gocunmadım. Uğruna yürüdüğüm hedef her şeye değerdi. Sesim de kirpiklerim de titriyordu. Ağlamaktan çok sıkılmıştım. Yaşamaktan çok sıkılmıştım. Acı çekmekten çok sıkılmıştım. Ölememekten çok sıkılmıştım. "Sana yalvarıyorum baba. Eğer ki Melike yaşıyorsa, eğer ki bir şey biliyorsan söyle baba. Ne olur... Ecevit'e kardeşini geri verelim. Ne olur... Yalvarırım, her şeyini çaldık onun."

Alnımı dizinin üzerine koydum. "Firuze bana onlar için mi yalvaracaksın?" Duymadım, kızmadım.

"Ne olur baba... Söz veriyorum sana bir daha sözünden çıkmayacağım. Sana söz veriyorum bir daha asla istemediğin o evlat olmayacağım. Ne olur bir şey biliyorsan söyle. Ne olur... Biz Ecevit'ten her şeyini aldık. Bari kardeşi olsun. Nasıl istersen öyle yaşayacağım. Yapacağım meslek, görüşeceğim insanlar, evleneceğim insan... Sana söz veriyorum sen nasıl istersen öyle yaşayacağım."

"Firuze onlar için ağlama, kalk yerden."

Beni kaldırmaya kalkıştı ama ben paçalarına yapışmıştım. Bu vicdanımı yaşayacak kadar susturmanın son çaresiydi. Bu biraz olsun telafi etmemin tek yoluydu. Melike yaşıyorsa onu Ecevit'e bulmalıydık.

"Sana yalvarıyorum. Şimdiye kadar olan kavgamızı söz sonlandıracağım. Hayatım boyunca nasıl istersen öyle bir evlat olacağım. Söz. Lütfen. Biz onun her şeyini aldık, biz onun her şeyini aldık baba. Kimsesiz bıraktık. Her şeyini kaybetti. Melike'yi ona verelim. N'olur söyle. Ne olur... Yalvarıyorum sana. Küçük Firuze olarak yalvarıyorum. Baba, küçük kızın olarak yalvarıyorum sana. Melike nerede? Baba..." Kolumdan tuttu beni ansızın. Tüm yalvarışlarıma inat sürükleyerek kaldırdı. Çok çabaladım paçalarından kurtulmamak için. Sanki biraz daha yalvarsam, daha çok yalvarsam ikna olacaktı. Söyleyecekti. Açtığı kapının dışına itti. Kapıyı yüzüme kapatmadan önce parmak salladı.

"Bir daha o haysiyetsizler için yalvarırsan bana, o adamı öldürürüm!" Kapı suratıma kapandı. "Öldürürüm o adamı!" diye haykırdı kapının gerisinde. Kapının önünde diz çöktüm ama yalvarmaya devam edemedim. Alnımı kapıya yasladım. "Benim kızım kimse için yalvaramaz. Öldürürüm. Sen Firuze Akın'sın! Kimseye yalvarmayacaksın! Seni bu hallere düşüren herkesi öldürürüm!"

Beni bu hallere onlar düşürmüştü. Aklımı kaçıracaktım, görmüyorlar mıydı? Kapı dışarı edilmediğim hiçbir yer kalmamıştı. Babamın kapısının önünde sadece ağladım. Bağırıyordum olmuyordu, ağlıyordum olmuyordu, meydan okuyordum olmuyordu, yalvarıyordum olmuyordu. Ne yapacaktım? İnsanlar çevreme gelene kadar yerimden kalkmadım. Odama kendim gittim. Kapıyı yine kilitledim, karanlıkta bir köşeye çöktüm.

Çıkmaz içimdi. Çıkmaz kalbimdi ve çıkmaz zihnimdi. Çıkamıyordum. Kendimle boğulacaktım. Çırpınamıyordum. Bir başkası sizi boğmaya kalkarsa kurtulmak için kuvvetiniz olurdu ama sizi boğan kendinizse, söz geçiremiyordunuz. Ölüm yanı başımdaydı, ona ulaşamıyordum, ondan kaçamıyordum. Yoruldum, olduğum yere uzandım. Yoruldum ama uyuyamadım. Yine kapım çaldı, yine açılmadı. Güneşin doğuşunu yattığım yerde, güneşin batışını uzandığım yatakta izledim. Ölüm benimle yatıyordu ama uykuya dalmıyordu. Ölüm benimle uzanıyordu ama uykuya dalmama izin vermiyordu. Can çekişiyordum.

Zaman zaman kendimi yalvarırken buluyordum. Kime yalvardığımı bile bilmiyordum. Ecevit'in varlığını hissediyordum, halbuki odada benimle olan tek şey ölümdü. Hüseyin amcanın tokası hâlâ saçımdaydı, onu hiç çıkarmıyordum. Gözlerimi yumuyordum, yedi yaşımda oynadığım oyunları oynuyordum. Ecevit bana çay içmeye geliyordu ben ona oyun hamurlarından kremalı bisküvi yapıyordum, sonra Ecevit ona koyduğum çayı döküyor ve hazırladıklarımı yemiyordu. Babam geliyordu, saçlarımı seviyordu ama bana tokat atıyordu. Annem geliyordu, çayımı içiyordu, benimle resim çiziyordu ama ağzımı açtığımda parmakları çeneme saplanıyordu. *Bir var bir yok. Evvel zaman kalbur saman. Develer tellal pireler berber. Ecevit on yaşında, Firuze yedi, Melike bir bile yok. Yalancı şahitler kaybolmuş.* Kutupyıldızı'nın sivri uçları parmaklarımı kanattı. Gecenin bir vakti, saat bilmem kaç. Telefonu aldım elime. Babama yalvarışımın üzerinden neredeyse yirmi dört saat geçmişti. Zihnim çok bulanıktı.

Seninle konuşmam lazım. Melike hakkında.

Açık adresini buldum ve ona attım.

Bir saat içinde oradayım.

Yerimden kalktım, üzerime sadece bir mont aldım. Bir de arabanın anahtarını. Pencereden kapıyı kontrol ettim. Ecevit'in atladığı yere baktım. Çok yüksekti. Kapıdan çıkmaktan başka çarem yoktu. Ayakkabılarımı giydim ve aşağıya hızla indim. Kapıya çıktığım gibi bahçedeki birkaç adamın dikkati bana yöneldi ve hızla bana doğru gelmeye başladılar. "Arka bahçede bir şey var," dedim korkuyla. "Benim camıma fener tutuyor. Hatta birden fazla kişi. Dışarıdan geliyor olamaz, ışık çok kuvvet-

li. Bakar mısınız?" Üst üste birden fazla komut verildi ve kulaklarındaki kulaklıktan haberleştiler, sayıları aniden arttı. Sırayla bahçenin arkasına gidiyorlarken eve giriyor gibi yaptım ama son kişi de ayrılınca koşar adım çıkış kapısına doğru gittim. Adımlar kapıya gittikçe yavaşladı. Kapıda kalanlar da bana bakmaya başladı. "Duymuyor musunuz sesleri?" dedim dehşetle. "Arka bahçede birileri var! Sesleri duymuyor musunuz? Babam size uçan kuşu bile göreceksiniz demedi mi?"

Sesim herkesi telaşa düşürdü ve buradan çıkmam sandığımdan da kolay oldu. Yokluğum tahminimce fark edilecekti, belki tüm ev ayağa kalkacaktı ama umurumda değildi. Amacım çıkmaktı, görülmemek değildi. Çıktım. Hızla bir taksi çevirdim. Montumun cebine para sıkıştırmıştım. Onlar olmayan insanları ararlarken dışarıda, ben çoktan arabaya atladım ve oradan uzaklaştım. Ecevit'e bir saat dedim ama ne o ne de ben vaktinde geldik. Gecenin bir vakti ikimiz de yarım saati görmedik.

Vakit vardı gece yarısına, Ecevit ve Firuze denk geldi aynı masada. Ankara'nın tepesinde açık bir alandaydık. "Ne oldu?" dedi Ecevit arabasının kapısını kapatmadan. "Ne konuşacaksın benimle?"

"Kardeşinin yaşadığından emin misin?"

Kapıyı sertçe kapattı. "Eminim Firuze, beni bunun için mi çağırdın?"

Bir gündür zihnimin bulanıklığında tek bir netlik vardı. Ona sunacaktım. "Zulme karşı mukavemet," dedim açıkça. "Babama karşı mukavemet. Babamda olan ne lazımsa, babama karşı neye ihtiyacın varsa her şeyi ben sana sağlayacağım. Melike'yi bulalım, sana yardım edeceğim," dedim. Yalvarışlarıma kulak tıkanmıştı. İhanet şarttı, ben babama engel olamıyordum. Buraya gelen meraklı hali biraz olsun sarsılmadı, bana üç karış mesafeden baktı. Gördüm, onun dikkatini ilk kez çekebildim.

"Melike'yi bulmak için babama ihanet edeceğim. Babama onun evladı değilmiş gibi ihanet edeceğim. Melike'yi bulalım, Ecevit. Ben seninleyim, senin yanındayım."

Düzenleme
Ny.ozlem

VI

"ceza sorumluluğu şahsidir"

Kendisiyle bile olmayı bırakmış bir insanın bir başka insana *seninleyim* demesi, *yanındayım* demesi; susuz bir çöle kuyu kazmak gibiydi ama o kuyudan su içebilecek insan kaldıysa bir değeri oluyordu. Ecevit'in gözleri o çölden bir daha yolunun geçmediğini söylüyordu. Çoktan göç etmiş, o çöle bir daha uğramayacağına yeminler etmişti sanki.

Gözleri zaten küçüktü, içe göçük sayılırdı; iki mezar gibi. Onları biraz daha küçültmek için çok çabalamasına gerek yoktu. Biraz olsun kısmak, onları kapatmak sayılırdı. Gözleri kapanacak kadar küçüldü. Bakışlarından alay dolu bir hal geçip gitti. İlgiyle buraya gelen hali yok oldu. Beni büyük bir güvenle karşılamayacağını elbet tahmin edebiliyordum ama vereceği ilk tepkinin gülmek olmasını ne isterdim ne de beklerdim. Aramızda iki adımlık mesafe vardı. Geriye doğru bir adım daha attı ve gözleri artık güldüğü için küçülmeye başladı. Bana bakmayı bıraktı, başını gökyüzüne kaldırdı ve kahkahalarla güldü. Avuçiçlerini sakallarına bastırdı ve gülüşünün sonunda bana hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp gitmek istedi. Koşar adım önce mesafemizi kapattım, sonra önüne geçtim.

"Ecevit beni dinle."

"Firuze seninle uğraşacak vaktim yok. Bas git."

O beni geçmeye çalışıyor, ben adımlarını engelliyordum. Bacaklarım yetmeyince ellerimi kullandım, kollarına dokundum. Ellerime nefretle bakmasını sindirebilirdim ama çekip gitmesiyle baş edemezdim. Beni dinlemek zorundaydı. "Dün sen gittikten sonra babamın yanına gittim," dedim. Yalnızca ellerimi çekmem için ellerime bakıyordu. "Yalvardım Ecevit, sana yemin ederim yalvardım. Daha yüzüme bıraktığı iz geçmemişti, bir şey biliyorsa bana söylesin diye babamın ayaklarına kapanıp yalvardım. İnan ya da inanma, yalvardım Ecevit."

Ninova

"Ellerini çek üstümden!"

"Babam hiçbir şey bilmediğini söylüyor. Sana söz veriyorum Melike'yi bulmak için..."

"Ellerini çek üstümden."

Ne bu ses tonunun ne de bu bakışlarının altında ona daha fazla temas edemedim. Ellerim iki kanat gibi kırıldı, o ona dokunmayı bıraktım sandı ama benim kırılan kanatlarım iki yana düştü. Yüzüme ancak ellerimi hissetmeyince baktı. "Baban mı gönderdi seni?" diye sordu gözleri beni yerle bir ederken. Beni aşağılamıyordu bile, bir boşlukmuşum gibi bakıyordu, ben kendimi aşağılık hissediyordum.

"Ecevit, yapma." Başım istemsizce sola doğru düştü. Sanki ne yaparsam yapayım, çöle o kuyuyu da kazsam, bir gün susuz bile koymasam, yine her sabah uyandığında suyun varlığından şüphe edecekti. Bu güvensizlik benim kaldıracağım boyutu aşıyordu.

"Üstüne dinleme cihazı da taktı mı? Yoksa bu bir komplo mu, keskin nişancı mı var ortalıkta?" Son soruya doğru yeniden gülmeye başladı ve bahsettiğini aramak için bakışları ortalıkta gezindi. "Yanlışlıkla seni vurmasınlar bak, çok trajik bir son olur senin için."

"Buraya babamın beni göndermediğini biliyorsun."

Bakışları ipin üzerinde bir sağa bir sola atlayan çocuk kadar hızlı değişiyordu. Alayı itti, ciddiyetle baktı bana. "O zaman senin canın sıkıldı, heyecan arıyorsun. Bak benim çok sosyolojik, iyi bir tespitim var biliyor musun? Duymak ister misin?" dedi. İstemiyordum. Yaptığı tespitin benimle alakalı olmadığını o söylemeden biliyordum. "Siz zenginlere rahat batıyor ama benden uzak dur. Ben zaten sizin rahatınızı kaçıracağım, geç köşene otur, sabret ya da sabredemiyorsan böyle keyfi olarak ben senin babanı ya da abini bir daha tutuklatayım. Uyar mı sana?"

Yeniden hareketlendiğinde, "Bulamıyorsun Melike'yi!" diye bağırdım. Bir tepedeydik, sesim kısmi olarak yankılandı. Bu gerçeği onun yüzüne haykırmak istemiyordum, bunu yapmamın sebebi de canını yakmak değildi, sadece beni duysun istiyordum.

"Kardeşimin adını ağzına alma."

"Ecevit, Melike'yi bulamıyorsun. Eğer bulabilseydin, o gece eve gelip babama o teklifi yapmazdın! O gece geldin ve sana yaşattığımız her şeye

rağmen kardeşinin yerini söylerse babam, bir daha karşımıza çıkmayacağını söyledin. Melike'yi bulamıyorsun. O kadar bulamıyorsun ki Ecevit, babamla pazarlığa oturmayı göze aldın."

"Baban da kabul etmedi," dedi bastıra bastıra. "Çünkü senin o haysiyetsiz baban, on sekiz yıldır görmediğim kardeşime duyduğum sevginin bir gramını bile duymuyor size. Çünkü senin baban hain." Bir adım geri durdu ve beni süzdü. Gelecek şeyden tahmin etmesem de çok korktum. "*Hainin kızı da hain olur.* Ben böyle öğrendim."

Hainin kızı da hain olur.

Bardaktaki çay nasıl tam sırtımdan döküldüyse, omurgamın üzerinden nasıl dayak yediysem, eğilip büküldüysem aynı şey yine oldu; bu kez bir taburenin başında değil, bir tepede hissettim. Ağrı tüm belime yayıldı.

"Ben hain değilim."

"*Sen hainsin Firuze.*"

Kelimeler bir yemin gibi dudaklarından dökülüyordu, bana kendimi savunmam için yer bile bırakmıyordu. Yine suçlamalarının arasına sıkıştım, çaresizce ona baktım. "Hainin kızı da hain olur," dedi tekrar başım sallarken. "Sizden gelecek bir yudum su bile bana haram, susuzluktan geberip giderim ama sizin elinizden bir yudum su içmem. En azından *onurumla öldüm,* derim."

Suyu bile haram kıldıysa keyfe keder çayı mı içecekti? O pembe oyuncak setinden hayali çay içen çocuk yoktu karşımda, bunu hangi an kabul edecektim? O zaman yaşayabilecek miydim? Bilmiyordum.

"Hain ihanet etmek için insan ayırt etmez o zaman," dedim bu kez. "Babama ihanet edeceğimi söylüyorum."

"Ben sana niye inanayım kızım, manyak mısın sen?"

"Başka şansın mı var?" dedim açıkça. Ecevit belki tümüyle çaresiz değildi ama önünde birden çok şans da yoktu. Babamın elinde çok daha fazla yetki vardı. Babam çok daha güçlü demiyordum ama babam çok kalabalıktı. Ecevit gözünü kararmıştı ve bunları görmüyordu ama babam çok kalabalıktı. Ecevit'e zarar vermelerinin önüne geçemezdim.

"Var!"

"Yok Ecevit. Babama ne yaparsan yap benim kadar yaklaşamazsın. Sana yemin ederim tek isteğim Melike'yi bulmak. Babam çok zalimleşecek

Ecevit, senin her hamlende çok zalimleşecek. Zulmü artacak." Senelerdir babamın yanında ben vardım. Öyle değerleri, vicdanı, ahlakı yoktu. Bir tek sonuca, kazanmaya bakıyordu. Gerisi teferruattı.

"Ondan korkan onun gibi olsun!"

Kendisi için korkmuyordu, biliyordum ama yaşadığına inandığı kardeşi için de mi korkmuyordu? "Ya Melike dediğin gibi yaşıyorsa ve gerçekten babam nerede olduğunu biliyorsa? Senin her hamlen Melike için tehlike değil mi? Ecevit sen benim babamı tanımıyorsun," dedim saklamadan. En büyük zararı ona vermişti ama yine de benim babam onun hafızasına yerleşenden çok daha fazlaydı artık. Kimsenin aklına gelmeyecek ihtimalleri o, tereddüde bile düşmeden yapardı.

"Ben senin o onursuz babanı çok iyi tanıyorum."

"O zaman seni durduramadığı yerde Melike'ye zarar vereceğini de biliyorsun."

Bu söylediğim şeyler onu çok kızdıracaktı, belki benden daha çok nefret edecekti ama gerçekliğine engel olamayacaktı. Melike yaşıyorsa ve babam onun yerini biliyorsa Ecevit'ten bir adım önde demekti ve babam ne zaman ki Ecevit'i bir tehlike olarak görürse o bir adım mesafeyi açmak için her şeyi yapardı.

"Ezberlenmiş cümleler mi bunlar? Babanın lügatinden, kibarlaştırılmış tehditler."

"Seni ben mi tehdit ediyorum?"

"Siz bana bu saatten sonra bir sikim yapamazsınız, daha ne yapacaksınız?" dedi. Ecevit geldiği günden beri kalbimde bıçak vardı, onun acısına alışmıştım ama elini uzatıp bıçağı döndürdükçe ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Ben de Ecevit'e yapabileceğimiz daha fazla bir şey yok sanıyordum. Eğer ki Melike yaşamıyorsa sandığım gibi yoktu da zaten. Biz Ecevit'e o kadar çok şey yapmıştık ki yapacağımız hiçbir şey kalmamıştı. Kötü insanların sınırı olmazdı, yapacakları şeyler kalmazdı sadece.

"Ya kardeşine? Onun için de böyle konuşabiliyor musun? Bak babam şimdi bile bir şeyler yapmış olabilir. Gerçekten biliyorsa arka planda ne yaptığını kestiremiyorum. Sana yardım edeceğim diyorum Ecevit, sana kardeşini bulman için yardım edeceğim. Gerekirse her seferinde kendimi riske atacağım ama sana yardım edece-"

"Lan niye niye?"

"Çünkü benim de kardeşim var!" Göğsüm hızla inip kalkmaya başladı. Çırpınıyordum, biraz olsun görmüyordu. Ecevit'e varmak için koşuyordum, sadece nefes nefese kalıyordum. Biraz olsun aramızdaki mesafeyi kapatamıyordum. "İnci benim o evde tutunduğum tek dal, ben ablayım ve senin içindeki o acıyı tümüyle hissedemesem de anlayabiliyorum. İnci daha on yedi yaşında Ecevit, Melike'den bile küçük ve ben onu kaybettiğim o ihtimali düşünürken nefes alamıyorum. Sana yemin ederim seni anlıyorum. Benim de kardeşim var ve sana yemin ederim, tek amacım senin kardeşin. Düşün Ecevit. Bir süre düşün. Hemen reddetme ne olur... Senden bu kadar çok şey almışken, en azından kardeşin yaşıyorsa onu sana geri verelim." Ecevit gibi şerefli adamları, babam gibi onursuzlardan ayırmaktı bu bir yerde. Ona sebep olarak kardeşimi sunuyordum ve inanıyordum ki aklından kardeşim için kötü bir şey geçmeyecekti. Bunu bana karşı kullanmayacaktı. Onun derdi bizimleydi. Suçlu insanlardı.

Ve İnci sanki hisseder gibi beni aradı, cümlelerim yarıda kaldı. Telefonumu çıkardım. İçimden açmak gelmiyordu ama bu aramadan önce onlarca mesaj atmıştı. Tam da Ecevit'e söylediğim gibi, çoğu zaman İnci benim tutunduğum tek daldı. Ona bir şey olma ihtimali, minicik bile olsa, beni korkuttu ve o telefonu açtırdı.

"Efendim?"

"Abla neredesin?" dedi nefes nefese.

"Bir şey mi oldu?"

"Atölyede değilsen hemen oraya git, abim atölyeye gidiyor. Orada değilsen yakıp yıkacak atölyeni." Bunları söylerken ağlıyordu. Demek ki gecenin bir vakti onun da uyanacağı kadar ses çıkmıştı evde.

"İnci, hadi sen git kulaklıklarını tak, kapını da kilitle ve git uyu ablacığım."

"Abla yakacak! Benzin bile aldı. Yakacak. Dışarıda olduğunu, o adamla olduğunu düşünüyor. Atölyede misin?" İnci o kadar çok bağırıyordu ki sesi Ecevit de duyuyordu. Duymasa da yüzümdeki tedirginlikten bir şeyler olduğunu anlardı.

Yine de İnci'ye karşı sakin kalmayı başardım ve "Ben halledeceğim," dedim sadece. Atölyem ufacık bir kıvılcımla bile tutuşmaya çok müsaitti.

İçindeki her nesne yanmak için hazırdı. Korkuyla telefonu indirdim ve Ecevit'in arabasının farına daldı gözlerim. Yakabilir miydi? Evet, yakardı. Atölyemi mi? Bedenim titredi. Evimdi orası benim.

"Beni çok hızlı bir şekilde atölyeye bırakabilir misin?" dedim. "Taksi çağırırsam vakit kaybederim." Sesim titriyordu galiba, ağlamıyordum ama yüzüm her an ağlayacak gibiydi. Ecevit hareket etmediğinde dudaklarım büzüldü ve hızla beni getiren taksi durağını aradım. İlk çalışta açan olmadı, ikinci çalışta boşta taksi olmadığını söylediler. Arama motoruna en yakın taksi durağı yazarken ellerim titriyordu ve internet çekmiyordu. Ecevit'in arabaya bindiğini fark etmedim.

Gidiyordu.

O beni görmediği ilk an dudaklarım daha çok büzüldü. Kalbim hızlanıyordu, tablolarımın yandığını düşündükçe ellerim soğuyordu. Halbuki bunu düşünmek bile canıma kastederdi, görmek işten değildi. Sırtımı arabasına dönüp taksi bulana kadar çocuklar gibi ağlamak istedim. Arabanın ışıkları yüzüme doğru bir yandı bir söndü. Ecevit üst üste kornaya bastığında başımı kaldırdım ve yaşlı gözlerimle ona baktım. Kornaya yeniden, daha uzun abandığında tepkisizce yüzüme bakıyordu. Kaşları çatıktı ve sanırım bana *gel* diyordu.

Arabasına doğru koştum, kalbim heyecanla attı. Arabaya adımımı attığım an ondan bu kez özür dilemedim. "Çok teşekkür ederim, çok teşekkür ederim..."

"Bir daha karşıma çıkma diye yapıyorum," dedi, tek eliyle direksiyonu tam tur çevirdi ve gaza bastı. Karşı çıkacaktım ama bir şey söylemedim. Stresle tüm yol boyunca dudaklarımı kemirdim. Bizim konumumuz evin atölyeye olan uzaklığından daha yakındı. Bülent'in gözü dönmüş şekilde o arabayı sürdüğünü biliyordum ama Ecevit de asla yavaş gitmiyordu. Bu gecenin ceza celbi ona ulaşacaktı, biliyordum.

"Ben sana tarif edeceğim, atölyenin arkasında durmamız gerekiyor," dedim ama bu cümleyi kurmamışım gibi davrandı. Ben tepkisiz kalsa da tarif ettim, o da tarife uydu. Çok kısa zamanda atölyenin arka kısmına geldik. "Teşekkür ederim," dedim bir tarafım araçtan inmişken. Yanıtsız bıraktı beni, arabadan indim. Gitmesini beklemek istesem de arabayı sürmedi. Tırmanacağım alçak duvara baktım, sonra yeniden Ecevit'e.

Gitmesi gerekiyordu. Bülent'in ne yapacağını kestiremiyordum ve bu duvarı aştıktan sonra gidip gitmeyeceğini hiç bilemeyecektim. Duvara tırmanmadan önce arabaya geri koşup kapısını açtım.

"Ecevit gidebilirsin," dedim.

"Gitsene, hani acelen vardı?" diye kızdı bana.

"Ecevit git," dedim yeniden.

"Boşuna mı hız yaptım, canımı tehlikeye attım ben? Gitsene!" dedi ve açtığım kapıyı elimden zorla çekip kapattı. Çalıştırmadı arabayı. Gitmek zorundaydım. Daha fazla vakit harcamamam gerekiyordu. Yeniden duvara gittim. Ayağımı daha alçak duvar parçasına yasladım. Ellerim boştu, bu işimi biraz daha rahatlattı. Yaralı omzuma yüklenmeden tırmandım, inerken biraz canım yandı ama telaş acıyı çok ısıtıyordu. Hissedemiyordum sıcağı sıcağına. Hızla arka küçük kapıdan girdim, üzerimdeki kabandan kurtuldum ve üstümü başımı düzelttim. Perdelerim tümüyle kapalıydı, ışıkları hiç açmadım. Birkaç mum yaktım ardı ardına, bir palet aldım elime ve hızla karıştırdım, birkaç tona ulaştım. Boş bir tuvale benim için özensiz ama dışarıdan öyle gözükmeyen birkaç iz bıraktım. Ellerim titriyordu, gelene kadar buraya geldiğimi düşündürecek ne kadar şey varsa hepsini yapmam lazımdı. Yarısı içilmiş bir kahve koymak için ayaklanmak istediğim an dış kapıdan bulunduğum zemini sarsacak bir ses yankılandı. Kapı öylesine açılmıştı ki duvara çarpmış ve bu zeminden hissedilmişti.

Parmaklarım birbirine dolandı, kalbim onun kapıları yumrukladığı gibi içinde olduğu kafesi atışlarıyla yumrukluyordu. Parmaklarımı eklemlerinden büktüm, cam kapıyı yumruklaması birkaç saniyesini aldı. O kapıyı vurarak kıramazdı ama elinde İnci'nin söylediği gibi bir benzin şişesi varsa ve ben burada yokmuşum gibi davranırsam burayı ateşe verirdi. Bülent bir canavardı ve ben bunu biliyordum.

Dik dur Firuze. Dik dur. Meydan oku. Onlardan kaçarsan seni yakalayacaklarını sanırlar. Sen kaçmazsan seni yakalayacaklarını düşünmezler. Yakalasalar bile bunu bilemezler. Dik dur.

Çenem sivrildi. "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım kapıya gitmeden. Perdeyi savurarak açtım, kapıdaki canavarla göz göze geldim. Kapının anahtarı üzerindeydi zaten, hızla açarken aramızdaki somut cisim kalkınca ne yapacağını kestiremiyordum. Ona saldırmış gibi gözüktüm ama en

büyük amacım bana vereceği zararı azaltmaktı. Düşmekte olan bir cismi yavaşlatmak için önüne engel koymaktan farksızdı bu. Onu gövdesinden itmek istedim ama fiziki gücü bana ağır bastı, boğazıma yapışmasına ve bedenimi duvara çarpmasına engel olamadım.

"Seni öldürürüm!" diye haykırdı ağzından tükürükler saçarak. Tek dişi kalmış bir canavardı, canıma göz dikiyordu. Eline tırnaklarımı geçirdim, aynı anda ayaklarını ezdim. Onun konuşarak yaptığı şeyi ben kasti olarak suratına tükürerek yaptım. Boğazımı bıraktı ve saçlarıma asıldı. "Seni öldürürüm Firuze. Seni öldürürüm. Neredesin lan sen? Neredesin, kiminlesin?"

Eti tırnaklarımın altında parçalanıyor, tırnaklarımın arasına kan doluyordu. Ona saldırmaktan canımın acısını hissedemiyordum. "Çık dışarı!" diye bağırdım. "Hayvan herif, çık dışarı!"

Saçlarımın ellerinde kalacağını bile bile çekiştirip kendimi kurtardım. Onu itmeye çalışıyordum ama öylesine boğuşuyorduk ki ben daha çok geriye gidiyordum. "Sen akıllanmıyorsun, senin o küçük beynin insanlıktan anlamıyor, sen akıllanmıyorsun! Ben senin anlayacağın dili biliyorum." Üstüme yürüdükçe ortalığı dağıtıyordu, her adımında bir parça eşyam daha devriliyordu.

"Sen mi bana insanlığı öğreteceksin? Şerefsiz! Çık dışarı, çık, defol! Çık atölyemden!" Cam alandan çıkıp o küçük odaya girersek çırpınamazdım bile. Kimse yoktu, önümüze geçecek kimse yoktu. Direncim bir yerden sonra kırılırdı; fiziken yıkılırdım, biliyordum. Beni itmeye çalıştığı çukuru biliyordum.

"Senin vücudunda morarmayan yer bırakmayacağım," dedi üstüme gelirken. "Sen akıllanana kadar, senin sağlam kalan yerini bırakmayacağım."

"Sen bana bir bok yapamazsın, pezevenk!" Geriye gidiş yönümü değiştirdim ve ansızın sırtımı kapıya döndüm. "Seni rezil kepaze ederim, duydun mu? Kılıma zarar gelsin, seni rezil kepaze ederim, insan içine çıkamazsın."

"Senin belanı sikerim."

Onun gibi ortalığı ateşe veremiyordum. Buradaki her şey bu halime rağmen bile benim için kıymetliydi. Sadece geriye gidiyordum. "Ben senin belanı sikerim!" Bülent bu hayatta beni küfürsüz bırakmayan tek

kişiydi. Onunla her muhatap olduğumda boynuma sıcak bir sıvı akıyordu, beni insanlıktan çıkarana kadar titretiyordu. "Vasıfsız şerefsizin tekisin sen, ateş olsan kendi gölgeni bile yakamazsın. Seni rezil kepaze ederim, boy boy resmini astırırım her yere! Sen bana bir dokun, insan içine çıkartacak mıyım ben seni?"

Koca eli yüzüme inmek için olduğu yerden kalktı, bu tokat bana adımı unutturacak bir hızda inecekti yüzüme. Dengemi değil, belki de bilincimi kaybedecektim. Onu kalem kalem rezil edecektim. Yarın aldığım darp raporuyla günlerdir benden özür bekleyen gazetecilere abimin rezilliğini anlatacaktım. Bunu yapacaktım, kısacık vakitte bunu akıl edebildim. Ailemin korumak için insanları harcadığı itibarını yarın gözümü kırpmadan ben yıkacaktım. Onu yaptığı her şeye pişman edecektim. O tokat yüzüme inerse karşılık vermeyecektim. Yarın yüzümdeki hiçbir morluğu kapatmayacaktım. Bu gece üstümde şovunu yapmasına izin verecektim, yarın köşeme sinip morlukların silinmesini beklemeyecektim. Bülent Akın ismini silecektim, babam bile yeniden yazamayacaktı.

Bunları düşündüm yalnızca, bunlara karar verdim, bunların yüküyle ezildim. Beklediğim darbe, acısını hissettirmedi.

"Bülent, Bülent!" Zorba bir ilkokul çocuğunun alay etmeden hemen önce arkadaşına seslendiği o ses tonu arkama aldığım kapıdan geldi. O ilkokul çocuğu kadar alaya hazır, zorba ve acımasızdı. Sadece bir sesti ama o bana kalkan eli havadan indirmedi. Ecevit yavaş adımlarla merdiveni tırmanırken şahit olduğu kaosa rağmen oldukça sakindi. Bir komedi izler gibi gülüyordu. "Köpekler açmış, elini verelim ister misin?"

Az merdiven vardı zaten, yavaş gelse de bitirirdi. Bülent'in eli indi ama öfkesi arttı. Benzine ihtiyacı yoktu, ortalığa köpürüyordu. İkimize bir bütün olarak baktı, yüzünde haklı çıkmanın o çirkin sırıtması peyda oldu. "Siz..." dedi küfreder gibi. Ecevit'in üstüne yürüdü. "Piç!" diye bağırdı, ona vurmak istedi ama Ecevit'in Bülent'in ensesine yapışan eli bir tokat gibi ses çıkardı. Alın alına geldiler, Ecevit kafasını koparacak gibi ensesinden sıkıyordu.

"Şimdi bak," dedi tane tane. "Senin kemiklerini kırarım kardeşinin önünde, o sikik itibarını yok ederim ve bir daha böyle barbarlık yapamazsın. Taşak geçer durur seninle," dedi beni işaret ederek. Bülent

ağzından saldıracağına dair ilkel sesler çıkarıyordu, hamle yapıyordu ama cnsesindeki baskı buna izin vermiyordu. "Ama sen yine de kır kemiklerimi diyorsan aramızda iki kemiğin lafı olmaz, omurgan yok zaten. Kemiğin az. Kırarım," dedi. Bülent, kafa atamadığı için alnını geriye doğru çekmeye çalışıyor, açılan mesafeyi Ecevit'in alnına vurarak kapatıyordu. Ecevit buna daha fazla izin vermedi, olduğu yerden itti ve geriye doğru savurdu.

Bülent tasması bırakılmış gibi kendi etrafında bağırarak bir tur döndü ve eline ne geldiyse ortalığa saçmaya başladı. "Siz kimsiniz lan?" Haykırıyor, can verir gibi konuşuyordu.

Bülent Akın tehlikeyi görüyordu.

Bülent biliyordu. Ali Ecevit Tarhan gelmişti.

Bülent Akın babası gibi korkusuz ve soğukkanlı değildi.

Bülent korkuyordu.

Küfürler etti, içim yana yana eşyalarımın devrilişini izledim. Sonra hızını alamadı, yine bana saldırmaya kalktı. "Hayatımızı siktin lan!" Üzerime doğru yürüdü. Kendimi savunmam için bile bir fırsatım yoktu, olduğum yere sıkışmıştım. Ecevit olmasa bana rahatça varacaktı. Yüzünün orta yerine yediği yumruk, devirdiği eşyaların arasına düşürdü onu.

"Bana vursana yavşak!"

Ecevit onun üzerine doğru gitti ve yakasından tutup kaldırdı. Elinden almak için hiçbir şey yapmadım, sadece izledim çünkü Ecevit'in dudaklarından dökülen isyanın her harfi altına imza atacağım kadar gerçekti, doğruydu. "Korkak! Bana vursana! Vursana lan bana! Gücün ona mı yetiyor? Senin şerefini sikeyim. Alçak. Gücün ona mı yetiyor? Karşındayım lan!"

Bülent ona ilk hamleyi yapmaya kalkıştığında yerimden ancak hareketlendim. "Ecevit tamam, bırak," dedim kolundan tutarken.

"Kolumu bırak Firuze!" dedi bana bakmadan. Bülent'ten gözlerini almıyordu, yine alın alına geldiler. "Vursana lan, ellerin armut mu topluyor? Vur lan, pezevenk! Baban olmadan elin kolun tutmuyor mu? Babası..." diye bağırdı Ecevit. "Babası koş, oğlun sakat kaldı. Arayayım mı babanı? Gelsin götünü temizlesin mi yine senin?"

Belki de Ecevit o darbeyi yiyebilmek için basabileceği her noktaya parmak değdirdi. Bülent tüm korkularını yerle bir etti ve o darbeyi indirdi. Bu çıkacak olan bir arbedenin ilk sahnesiydi. İyi ki dış kapı biraz

daha önce ya da biraz daha sonra açılmadı. Annem oğlunun bir canavar olduğunu gördü. Ecevit'i suçlu ilan edemeyeceği bir görüntüydü bu. Bu muydu burada önemli olan konu? Benim için buydu, evet. Tam olarak buydu. Annem açılan kapıdan geçti. Babam yoktu. Bunca olayda en önde değilse muhtemelen evde değildi. Nerede olduğunu bilmiyordum. Annemin, "Bülent!" diye bağırdığını duydum. Ecevit, bir adım geri çekildi ve parmağını dudağının kenarına bastırdı.

"Koş annen geldi, saklan arkasına!"

Annem aralarına girmese saldırmaya devam edecekti. Bir canavarı siz doğurursanız onunla nasıl baş edeceğinizi de bilmeliydiniz. "Senin bu kızın, senin bu kızın bizi yok edecek!" dedi, annem onu sakinleştirmeye çalışırken. Defalarca kez bana küfretti, saldırmaya çalıştı. "Yok edecek bizi anne! Bu piçle yakaladım! Yok edecek bizi, sonumuzu bu kızın getirecek!"

Annem onu âdeta hırpalayarak zapt edebildi. Köşedeki koltuğa çöktüler. Fısır fısır dakikalarca konuştular. Bülent kalkmaya yelteniyor, izin verilmiyordu. Annemin telefonu çaldı, arayanın babam olduğunu konuşmalarından fark ettim. Bülent'e uzattı telefonu. Bülent telefonu alıp atölyeden çıktı. Çok meraklıydık sanki ne konuştuklarına! *Muşmula suratlı, beyinsiz.* Annem, "Çıkar mısın atölyeden?" dedi ona bakmadan.

Annem, Ecevit'in yüzüne bakamıyordu. Yerdeki eşyaları toplamaya kalktı.

"Yok," dedi Ecevit. "Çıkmam."

"Firuze, çıkar atölyenden."

"Asıl sen Bülent'i çıkar," dedim hızla. Ecevit elbet gidecekti, ben kal desem de kalmazdı. "Bak ne hale getirdi atölyeyi. Görüyor musun yetiştirdiğin canavarı? Bu sizin eseriniz!"

"Dua et yakmadı!" dedi öfkeyle. Eşyaları toplamıyordu, benden hırsını çıkarıyordu. Her birini birer birer çöpe atıyordu.

"Onu da yapar senin doğurduğun canavar, doğru."

"Kes sesini," dedi öfkeyle yüzüme bakarken. Benden yine sadece nefret ediyordu. "Gönder. Bu kez sesini kes, olay çığırından çıkmadan gönder."

"Yok ben gitmiyorum," dedi Ecevit ve ayakta kalan tek sandalyeyi çekip oturdu. "Kundak riski var, ben vatansever bir vatandaşım ve bu risk geçene kadar gitmeyeceğim. Çevrede ağaçlar var..." dedi ve

işaretparmağını kaldırıp havada bir daire çizdi. Aralık olan dudaklarının arasından cıkladı. "Yaktırmam."

Annem yataktan çıkıp gelse de üstü başı düzgündü, yalnızca saçları dağınıktı. Sarı saçlarına geçirdi ellerini. "Yeter!" diye bağırdı. "Yeter! Amacınız ne sizin?"

Ecevit bacak bacak üstüne attı. "Doğayı koru, yeşili sev." Oturduğu sandalyeye sırtını yasladı. Kolunu da başlığına koydu. "Kundakçıları gitmeden, ağaçlar güvene alınmadan kalkmıyorum ben. Haberiniz olsun. Ağaç önemli."

Birinin sizden nefret ettiğini bilmek, birinin hayatını elinden aldığınızı bilmek, bir ağacın canınızdan daha önemli olduğuna bir an inanmaktı. Ecevit'i izliyordum. Bana bakar diye bekliyordum, o bakışlarda korkuyu görmek gibi küstahça isteklerim vardı ama hiçbiri yaşanmadı. Annemden ayırmadı gözlerini. "Yüzüme bakamıyor musun Aylin teyze?" diye sordu. "Niye, ne oldu, bir şey mi yaptın yoksa?" Yere düşmüş kalemlerimden birini aldı ve parmaklarının arasında bir tur çevirdi. "Sanki cinayet yıktın üstüme, ne bu mahcubiyet?" Annem gözlerini yumdu ve yüzüne sırtını çevirdi. Onu uzun seneler sonra duvarın dibine sıkışmış halde gördüm. Ecevit, babamı ya da Bülent'i suçladığı kadar açık bir dille bile suçlamıyordu annemi. Anneme yaklaştım ve fısıldadım.

"Bülent'i gönder yoksa kalkmayacak," dedim kısık sesle. "Ben de kalk demeyeceğim. Gönder oğlunu."

"Seni mahvedeceğim Firuze."

"Ya da ver benzini yaksın atölyeyi, söz kapıyı kilitleyip orta yerde oturacağım. Kalkmayacağım."

Şimdi yaşansa bu olay, can havline düşene kadar tek amacım buradan Ecevit'i çıkarmak olacaktı. Ruhum buradan kurtulmak istemiyordu, bedenim de yanmaya başlayana kadar çırpınmazdı. Biliyordum. Annem gözlerini açtı ve bana baktı. Hayal kırıklığı ya da aklını kaçıracak gibi. Ya da aklımı kaçırmışım gibi. Bilmiyordum, tanımlamak istemiyordum. Bülent çıkınca kapattığım kapıyı açtı ve çıktı. Oğlunun yarattığı harabeye baktım. Kalemlerimi toplamak istedim. Annemin çöp poşetine sıkıştırdıklarıyla başladım. Cam kırıkları arasından fırçalarımı ve kalemlerimi topladım. Kimseler konuşmadı, yine bir başkasının yakıp yıktığını toplamak bana kaldı.

Annem dakikalar sonra içeri girdi. "Firuze hadi, biz de gidiyoruz," dedi. Bu Bülent'in gittiğini söylemekle eşdeğerdi. "Baban buraya özel uçak indirmeden biz de gidiyoruz."

"Bana da müsaade o zaman," dedi Ecevit ve yerinden kalktı. "Akşam akşam bu kadar eğlence yeter. Ağaçlar da güvendeyse..."

Elindeki kalemi bırakmadan kapıya doğru yürüdü. Annem hiçbir şey söylemez sanıyordum ama kendini tutamadı, hiddetle sırtına bakarak konuştu. Yüzüne konuşmak zaten onun için zordu. "Sen bize zarar verdiğini düşünüyorsun ama sadece Firuze'ye zarar veriyorsun!"

Ecevit duraksadı ve kafasını hafifçe çevirdi. "Firuze sizden değil mi?" dedi beni işaret ederek çenesiyle. "Evlatlıktan ret mi yedi yoksa?"

Sorduğu soru yüzüme hoyrat, yalayıp yutacak bir dalga gibi çarptı. *Ben ve onlar.* Evet, dışarıdan gözüken de buydu, söylenen de buydu. Annem bile böyle konuştuğunun farkında değildi.

"Ayrıca kim zarar görürse görsün, bana ne?" dedi Ecevit. "Umurumda mı sanıyorsunuz? Ne sanıyorsun, senin kızını korumak için mi oturdum da kalkmadım? Bana ne her birinizden?" diye sordu. Bunları biliyordum zaten. Ağaçlar derken, mevzu gerçekten ağaçlardı. Hissettiğim doğruydu. Ben zaten hiçbir zaman yanlış hislerin kurbanı olmamıştım, ben hislerin katili olmuştum. Sandığım her şey gerçekti.

"Siz sanıyorsunuz ki benim defterimde ceza sorumluluğu şahsidir. Yok öyle bir dünya. Birbirinizi yiyin, ete para vermeyin. Ama siz çok et yediniz, ben vitaminsiz kaldım. Size bırakır mıyım bu sefer?"

Annemle benim aramızda gitti geldi gözleri, olduğumuz yeri kazdı, bakışlarıyla içine düşürdü ve çıkıp gitti. Ben Firuze Akın. *İşlemediğim suçun cezasını çeken o kadınım.* Akın ailesinde işlenen hiçbir suç şahsi olmadı, her cezanın bedeli ödendi. *En çok ben tarafından.*

Bazen ne kadar cesur olursanız olun, korkularınız bir gömülü taş gibi içinizde kalsın ve dilinizin zehir saçmayacağı tek bir kişi bile olmasın, yine de bazı şeyleri yapmaktan çekinirdiniz. Onu yapacak olsanız başınıza gelenler sizi korkutmazdı ama onu yapmaya kalkıp yapamazsanız, karşınızdakilere bu zaferi yaşatacağınıza doğru anı beklemek en mantıklısıydı.

Hayatım hep bu basit satrançla geçti. Yapacağım şeyi engelleme ihtimalleri varsa onu yapmaya kalkmazdım, doğru anı beklerdim. Şu kendi üzerimde kurduğum otorite yıkılırsa biliyordum ki bana istedikleri her şeyi yaparlardı.

Bana istedikleri her şeyi yapamıyorlardı.

O atölyeden çıkıp buraya gelmek istemezdim ama getirirlerdi. Şimdi kalkıp o atölyeye gitmek isterdim ama izin vermezlerdi. Bunları yapacaktım ama doğru anı bekliyordum. Doğru anda değildik. Işığı kapalı odanın sandalyesini camın önüne çekmiş oturuyordum. Babam geliyordu, biliyordum. Evin ışıkları hiç sönmemişti. Dizlerimi birbirine çekmiş, bir ileri bir geri sallanıyordum. Telefonum Ecevit'ten alacağım bir mesaj için yanı başımdaydı ama o mesaj gelmeyecekti, biliyordum ve öyle ki içimde kuvvetli bir his Ecevit'in bu saatte teklifimi düşündüğünü söylüyordu. Buna tutunuyordum.

Henüz küçük bir çocukken biz, kardeşi doğalı üç ay ancak olmuştu galiba. Tarihlerle aram pek iyi değildi. Benim için önceleri ve sonraları vardı sadece. Yedi yaşından öncesi ve sonrası gibi. O zamanlar Melike'yle benden çok vakit geçiriyordu. Bu benim için çok can sıkıcı bir durumdu. Halbuki olması gereken buydu. Annesini kaybetmişti ve babası çalışıyorken kardeşine bakmak onun göreviydi. Yine içimdeki o ilkel kıskançlıkla *beni mi daha çok seviyorsun Melike'yi mi,* diye sormuştum. Uzun uzun düşünmüştü, bir yetişkin gibi derin düşüncelere dalmıştı. Sonra *sen,* demişti. Öyle sevinmiş, öylesine sevinmiştim ki ellerimi çırpıp Ecevit'e sarılmıştım. Küçük kalbimin, seçilmişlikle nasıl mutlu olduğunu hatırlıyordum. Bu benim için çok kıymetliydi. Aylak aylak dolaşmıştım ortalıkta. Melike'nin Ecevit'in arkadaşı değil, kardeşi olduğunu ayırt edemiyordum. Sonra günlerden bir gün Ecevit bana aynı soruyu sormuştu. *Abini mi daha çok seviyorsun beni mi?* Yemin ediyordum ki Ecevit'i az sevdiğimden değil, o an Ecevit'e hatırlamadığım bir sebepten kızgındım. Hırçındım. *Abim,* demiştim. Ecevit hiçbir şey söylememişti ama yaşamış olduğu hayal kırıklığını yirmi beş yaşındayken hissedebiliyordum çünkü bedenim büyüdükçe, ben yedi yaşında kalsam da Ecevit'in içimdeki sevgisi de büyümüştü. Bedenim gibi.

Şimdi o dünya üzerindeki her şeyi benden çok seviyordu, şimdi ben dünya üzerindeki her şeyi içimde benimle büyüyen oyun arkadaşımdan

daha az seviyordum. Artık bambaşka bir adam vardı belki ama benim oyun arkadaşım asırlık bir söğüt ağacı gibi içime tutunmuştu. En karanlık gecede o vardı yanı başımda. Yokken de vardı. Hep vardı.

Bir dönem ailemin zoruyla gittiğim psikolog bana, *kendini büyütmemişsin ama onu büyütmüşsün lakin bu hayatı yaşamak zorunda olan sensin,* demişti. Bir tehlike görüp bunu aileme söylemesin diye içimdeki cevabı dışavurmamıştım ama bu cümlesini hiç unutmamıştım.

İnsanların koşuşturmasından gelenin kim olduğunu anladım. Şafak sökmek üzereydi ve ben, benim için alacakları kararların tartışıldığını biliyordum. Yerimden kıpırdamadım. Babam indiği gibi araçtan, eli hızla yakasına gitti ve yürürken kravatını çıkardı. Bu gerginliğini katlarca aşıp bana ulaştıran bir hareketti. Yerimden kıpırdamadan bahçeyi izlemeye devam ettim. İnci uyuyordu, bağırmayacağını düşünüyordum. Büyük bir gürültü de kopmadı zaten. Saniyeler dakikaların peşine düştü, ikisi de yakalanmadan epey bir yol katettiler. Çenem dizlerime yaslıydı, üzerimdeki kumaşın izleri çenemde çıkmıştı.

Kapım destursuzca açıldığında gelen hangisiydi bilmiyordum. Hiç açılmamış gibi davrandım ve bekledim. Sol koluma asıldı gelen kişi, parfümünden anladım Bülent olduğunu. "Çığırtkanlık yapma, İnci uyuyor. Yürü."

Benim kalkmam için hiçbir çaba sarf etmeyişim onu zorlamadı ama beni sarstı. Dengemi kaybettim. Günlerdir bir parça domatesli peynirli ekmek ve birkaç bisküviyle duran bedenimi evirip çevirmek hiç de zor değildi. Sol kolumu çekiştire çekiştire beni aşağıya indirdi. Bir suçlu gibiydim avcunda, o da bir gardiyan. Sesimi çıkarmadım. İnci'yi uyandırmayı ben de istemiyordum.

Beni salonun ortasına doğru itti, birkaç adımım hız kazandı ama durduğum yerde sabit kaldım. Yıkılmadım. Çenemi dikleştirdim ve salona baktım. İnsanlar beni inceliyordu. "Buyur burada," diye beni takdim etti getiren kişi.

"Evet," dedim tutuk bir sesle. "Buyurun, buradayım."

Babam üzerindeki ceketi de atmıştı, kollarını da kıvırmıştı. Yanağım sızladı ellerine bakınca ama uzunca o ellere bakmadım. Yorgun bakışlarla göz göze geldik. Onu en son bıraktığım gece çalışma odasındaydı.

Muhtemelen bugün de şehir dışından geliyordu. Dolaşması gereken çok şehir, seslenmesi gereken çok insan vardı. İnsanları kandırması gerekiyordu ve ben onu meşgul ediyordum.

"Koca ülkeyle baş ettim de kendi kızımla baş edemedim," dedi babam koca bir hayal kırıklığıyla. Tek kaşım havalandı, başımı hafifçe salladım.

"Bu da senin sınavın."

Kaşları usulca havalandı. "Benim kazanmadığım sınav oldu mu peki?"

"Bakarsın ilki ben olurum."

Bülent yıpranmış sinirleriyle, kahkahalarıyla güldü bu dediğime. Kafayı yemek üzereydi, tehlike çanlarını susturamıyordu. Babamın yüzünde histerik bir gülümseme peyda oldu.

"Şu cesaretinle, sivri dilinle iyi bir siyasetçi olursun sandım, yanıldım. Sanatı tercih ettin, saygı duydum. *Kızım mutlu olsun yeter,* dedim ama benim kızım kendi köşesinde sanatını icra etmeyi bile tercih etmedi; hain olmayı seçti. Bu nasıl bir şanssızlık, aklım almıyor."

Sanat onlara göre benim kariyerimdi, bana göreyse kurtuluş. Çizdiğim resimler onlar için bir yetenekti, benim içinse zulüm. Onlar fırçalarım beni yaşatsın istiyordu, ben kendi ölümümü boyuyordum. Bunu kabullenmiyorlardı.

"Senin adına talihsizlik tabii," dedim anlayışla. Başımı çok hafif bir ritimde sallıyordum.

"Neyini eksik ettim Firuze?" dedi ayağa kalkarken. "Maddi manevi neyini eksik ettim? Saçlarını da sevdim, isteklerini bir gün bile geri çevirmedim. Neyini eksik ettim de sen olmadın?"

Gülümser gibi bile yapamadım. Gülümsemek için de kuvvet gerekiyordu, o yoktu. Babamın hayal kırıklığıyla özene bezene açık tuttuğu gözlerine bakıyordum ama pişmanlık duymuyordum. "Çocukluğumu çaldın, sonra sağlıklı bir yetişkin olmamı bekledin. Saçlarımı severek uyutmaya çalıştın ama sizin vicdanınızın kelliğiyle gözüme uyku girmedi, bana kaleml-"

Babamın güçlü elleri çenemden yakaladı ve onun gövdesine bakarak kurduğum cümleleri kesti. Çenemi kavradı, başımı sertçe kaldırdı. "Bana böyle edebi cümlelerin söker mi sanıyorsun?" dedi o üzerindeki tatlı sakinliği bırakıp. "Karşında annen mi var?"

Gülmek istedim, gerçekten istedim ama eli çenemi kısıtlıyordu. "Onu da etkilemiyor ki? *Sizin vicdanınız kel,* dedim, duymadın mı?"

Çenemden itti beni, parmaklarını değdirdiği her şey sızlıyordu. Bülent'e bir hareket yaptı ve Bülent bana doğru yürümeye başladı. Korkuyu hissettim, istemsizce annemi görmeye çalıştım. "Korkma, buraya gel," dedi Bülent ve beni omuzlarımdan tutarak önüne çekti. "Masaj yapacağım benim canım kardeşim, korkma."

"Senden korkan senin gibi olsun," dedim ellerinden kurtulmaya çalışırken. "Sen bugün yediğin dayaktan sonra hâlâ konuşuyor musun rezil herif? Annen gelmese sen..." Omuzlarımda başlattığı masaj dikişlerimin üzerinde bana amansız ağrılar vermeye başladı. Nefesim de cümlemle beraber kesildi. Annemin sesini duydum ama babam izin vermedi.

"Ya yukarı geç ya da otur," dedi açıkça.

"Atilla saçmalama! Saçmalama! Daha iyileşmedi! Pişman olacağın şeyler yapıyorsun. Saçmalama! Dokunma yarasına!"

"Aylin yukarı çık!" diye tekrar etti. Annemi bile burada istemeyecek bir şey yapıyorlardı bana. Anneme baktım korkuyla, çocuk gibi.

"Bülent bırak!" diye üstümüze yürüdü. Gözlerinde yaşlar birikmişti.

"Niye anne, dur? Kızına masaj yapıyorum bak. Benden iyi abi mi bulunur?"

"Canın yanıyor mu kızım?" Babamla aramda bir karış mesafe var sanıyordu herkes; bir mezar sığardı oraya, kimse bilmiyordu. Cevap vermedim. Babamın eli annemin karnına uzandı ve yürümesini engelledi. *Başını dik tut Firuze, sakın ağlama.*

"Artık beni durdurmak için fiziksel acıya mı başvuracaksın?" diye sordum. Eli bir kez alışmıştı. Görüyordum. Eli alışmıştı.

"Bu acıyı benim yüzümden mi çekiyorsun?"

Kulağım çektiğim acıdan dolayı çınlıyordu. Burnumun direği sızlıyor, boğazım kuruyordu. Bülent'in avuçiçi topluiğnelerle doluydu sanki. Her baskı uyguladığında aklımı kaçıracağım kadar canımı yakıyordu. "Sana bunu kim yaptı Firuze? Ben mi? Benim kirli siyasetim mi? Senin yüzünden, demiştin. Sana bunu kim yaptı?"

Bülent'in elinin altında çırpınmıyordum, çırpındıkça baskısı artıyordu. Acı gözlerimin önüne benekler çizmeye başladı. *Sakın ağlama Firuze.* Annem bağırıyor, çırpınıyor ve iki erkeğin elinden beni çekip alamıyordu.

"Sana bunu yapan adam soframıza oturdu, sana bunu yapan adam için ayaklarıma kapandın, sana bunu yapan piçin babasını bile bana tercih ettin sen! Yeter Bülent!"

Bir acı, onu tetikleyen şey geçerse yok olmaz ama hafifler. Bülent'in elleri üzerimden çekildi ama acım azalmadı. Beynimin içine sıçradı, ellerim titremeye başladı. "Kimi bize tercih ediyorsun gör!" Camlar sesiyle titriyordu, ben biraz olsun tepki veremiyordun. "Söyle hadi bana. Şimdi söyle. Hadi kızım. Aç gözünü söyle. Yok edeyim bu adamı, seni bu kadar esir aldıysa yok edeyim bu adamı, hadi Firuze. Sen Atilla Akın'ın kızısın. Aç gözünü. Düşman kim gör!"

Sana bunu yapan adam soframıza oturdu, sana bunu yapan adam için ayaklarıma kapandın, sana bunu yapan piçin babasını bile bana tercih ettin sen! Bana bunu yapan adam? Yutkundum. Gözümün önünden şerit gibi geçmedi o gün. Ecevit durmuş ve bana bakıyordu. Gözlerini kırpmıyordu. Yaptım, demiyordu ama yapmadım da demiyordu. Babamı izliyordum. Yalan söylemiyor muydu? Avuçiçleri yanaklarımı kavradı. Bu şefkatle değildi, bu bileğindeki gücü göreyim diyeydi. "Hadi bana tek bir şey söyle Firuze, tek bir kelime et. Hadi Firuze. Bak gördün mü? Senelerdir uğruna hayatını mahvettiğin adam çıkıp geldiği gibi sana ne yaptı? Gözünü bile kırpmadı. Gördün mü Firuze? Değdi mi kızım? Söyle babana. Çocukluğunu, gençliğini feda ettin yokluğuna. Değdi mi? Hadi söyle babana. Tek kelime et, yok edeyim o adamı. *Baba değmedi,* de. *Sen hep haklıydın,* de. Hadi Firuze, tek kelime et."

Gözlerimin içine bakıyor, bir savaştan galip çıkacak o sözü bekliyordu benden. Dudaklarım titredi. Omzumdaki acının önüne geçti sebepler. Babam yalan söylemiyordu. Yutkundum. "Ecevit'ten uzak dur," diyebildim titrek bir sesle.

Ve aynı psikolog bana sormuştu ki, *onu korumak için kendinden her şeyi vermeye hazırken kendini korumak için ne yapıyorsun?* O zaman yine cevap vermemiştim ama hiçbir şeyin değiştiği yoktu. Ben kendimi korumak istemiyordum. Babamın bağırışları ve hakaretleri doldurdu tüm evi.

Hain, dedi.

Keşke hiç doğmasaydın, dedi.

Haysiyetsiz, dedi.

Ninova

Beni bırakıp giderlerken salonun orta yerine çökmüştüm. İçin için ağlıyordum; öyle hesapsız, kitapsız, kimseye kızmadan, sadece acı çektiğim için. Omzumdan kan sızıyordu, bu kanın sahibi bendim, bu kanın sebebi çok kişiydi.

Şubat 1994,
Ankara, Sincan.

Bir hayatı inşa etmek için tüm ömrünüzü harcamak mümkündü ama tek güne sığdıramazdınız. Bir hayatı yıkmak içinse yine tüm ömrünüzü harcayabilirdiniz ama bu kez tek bir güne, hatta ana bile sığdırabilirdiniz. O hayatı, o hayatın dışındaki bir mahluk bile, tek parmak darbesiyle altüst edebilirdi.

Soğuk, kirli, iki farenin delikten deliğe koştuğu, rutubetten nefes aldırmayan kuytu bir hücrenin zemininde küçük bir çocuk vardı. İki ismi vardı. Annesi Ali, demişti; babası Ecevit. Ayakları çıplak, tabanları iltihap kapmış yaralarla dolmuştu. Annesinin okşayarak sevdiği saçları kazıtılmıştı, diken diken çıkmışlardı şimdi. Küçük çocuk elini sık sık başına atıyor, dikenlere dokunuyordu. Kirpi gibi hissediyordu kendini. Saçları yoktu, dikenleri vardı. Akan burnunu üzerindeki ince kazağın en kirli yeriyle sildi. Karnı guruldu-yordu, hiç susmuyordu. Yemek istemeye cesaret edemiyor, kapının üstündeki küçük pencereden yere bırakılacak ekmek parçasını bekliyordu.

Hadi ona acımıyorlardı ama ekmeği nasıl öyle yere atıyorlardı hiç anlam veremiyordu. Küçüktü, annesinin doğrularını doğru kabul etmeye devam ediyordu. İnsanlar kötü de olsa, ekmeğin kıymetli olduğunu bilir ve ona göre davranırlar sanıyordu. Bir peçete parçasına bile sarmıyorlardı. Ne garipti, çoğu şeye alışmıştı ama bunu yadırgamaya devam ediyordu.

Onu burada işlemediği suçlar için ıslah eden sistem, cehennemin katları gibi ayırmıştı burayı da. Bazı çocuklar hiç ıslah olmuyorsa, olduğu yerin de huzurunu kaçırıyorsa diğerlerinden ayrılıyor, ceza üstüne ceza yiyor ve bu küçük yere kapatılıyordu. Ecevit o çocuklardan hiç değildi ama Ecevit kaçan her huzurun bedelini öderdi. Her gecesi yarın kavga çıkmasın diye dua ederek geçerdi. Dünyanın en masum insanına bile daima suçlu olduğunu haykırırsanız, işlemediği suçu kabullenirdi. Kabullendiği suçu da kimbilir belki bir gün işlerdi. İnsan zihni bazen bir oyun hamuruna benzerdi. Kurban bir çocuksa oyun hamuru daha yumuşak olurdu. Kolayca şekil alırdı.

Ecevit farelerin sesini duymaya çalışıyordu. Küçük olan yavru fareden korktuğu yoktu da büyük olanı görünce kalbi duracak sanıyordu. Adım seslerini duyduğunda pürdikkat kapıya baktı. Ekmek getirmiş olmalılardı. Yerinden kalktı. Kapıya yaklaştı. Düşmeden tutmaya çalışacaktı bu kez. Ama o küçük pencere değil, kapı açıldı. Zaman, küçük bir kuytuda kaybolmuştu. Cezasının süresini bilmediği için bitip bitmediğini de bilmiyordu. Kapı açıldığında koridorun tepesindeki ışık korkunç bir yüzü aydınlattı.

Ecevit hayaletlerden korkardı. Evindeyken, tuvaletten hemen sonra koşarak yorganın altına girerdi mesela. Görünmez olan hayaletlere inanırdı. Canavarlarınsa görünür olduğunu öğrenmişti. Buraya ait tavanlara asılı ışıklar canavarları görünür kılıyordu. Ecevit'in dili içine kaçtı, korkuyla birkaç adım geri gitti. Ayağının altında o koca fare olsa yine ezip gidecekti.

"Yürü," dedi en korktuğu canavarlardan biri.

Ecevit'in küçük gözleri vardı. Yaş biriktiremezdi. Hemen akıverirlerdi. Kirli yanakları gözyaşlarıyla temizlenmeye başladı. Gözünden bir çocuğun masumiyetini taşıyacak kadar temiz akan yaşlar, yanağından düşerken renk değiştiriyordu.

"Abi," dedi Ecevit. Sesi çok az çıktı. Ne yapacaktı? Hay Allah! Ne yapmalıydı? Midesinde bir vesika ekmeği kadar yer kaplayacak lokmayı ona uzatsalardı yeterdi. Başka bir şey de istediği yoktu. Hay Allah! Ne yapmalı, ne etmeliydi? "Abi n'olur gitmeyelim. Bak hiçbir şey yapmadım ben, oturdum burada. Bak burada oturdum, hiç kalkmadım." Kalktığı yeri gösterdi. İçin için ağlıyordu.

"Yürü lan, hadi."

"Abi n'olur götürme. Abi n'olur, Allah rızası için. Yemin ederim sesim çıkmayacak, su bile vermeyin. Yemin ederim sesim çıkmayacak."

Avuçlarını kapattı. Kaçacak delik bile yoktu. Ne yapacağını şaşırdı. Yaşlarından yüzünü göremiyordu. Sonra, bir yetişkinin duysa kaldıramayacağı, sindiremeyeceği, günlerce unutamayacağı bir kanıt gösterdi. Böylesine ağır bir şey yaptığının farkında bile olmadı. Avuçlarını açtı ve tırnaklarını uzattı. "Bak daha tırnaklarım uzamadı abi, bak." Korku küçük kalbine kriz geçirtecek kadar fazlaydı. "Yaralarım iyileşmedi abi bak, n'olur abi. Yalvarırım bak, uzamadılar. Yaralarım iyileşsin ben sana söyleyeceğim. Abi n'olur."

Kendini yerde buldu, temiz bir üniformaya sarıldı. Adam bacağını savurarak itti. Kolundan tuttu ve bir paçavra gibi kaldırdı. Ölü bir vicdanın

üzerinde istediğiniz kadar tepinebilirdiniz. Ona acı veremezdiniz. Onları hazırda bekleyen cezaevi aracına kadar sürükledi Ecevit'i. Bundan sonra kaçamaz sanıp arabaya itti ama Ecevit deli bir kuvvetle ellerinden kurtuldu. Çok atik bir çocuktu. Koşturdu nereye gittiğini bilmeden. Yolu çok geçmeden kesildi, bir daha kaçamadı ve kelepçelenerek arabanın içine atıldı. Hüngür hüngür ağlıyor, yalvarıyordu.

"Taş atmaya benzemiyor mu hain?" dediler. "Piç," dediler. Sonra... Sonra çok fena bir şey yaptılar. Annesine küfrettiler. Ne zaman ki bunu yaptılar, Ecevit susakaldı. Yalvarmayı da ağlamayı da kesti. Nefes nefese, bir öfke rüzgârıydı dudaklarından esen, karşısındaki adama baktı. Bir damla gözyaşı daha dökmedi. "Anneme küfretme bir daha!" dedi bir kere. Öyle ağrına gidiyordu ki bu, adam ona ne yapsa artık Ecevit susmazdı. İflah olmazdı. Kaşlarını kocaman bir yetişkin gibi çatmıştı. Neredeyse parmak sallayacaktı. Babası ona annesi gittiği günden beri, annen seni duyuyor, görüyor Ali Ecevit, demişti. Anneciği tarafından daima izlenmek Ecevit'i doğru yoldan şaşırtmıyordu. Leyla, oğlunu bir İstanbul beyefendisi gibi büyütüyordu. Ali Ecevit de annesi gitse bile annesinin doğrularından, sözlerinden, onda ilmek ilmek işlediği karakterinden ödün vermiyordu. Lakin artık annesinin onu izliyor ve görüyor oluşu Ali Ecevit için çok ağır bir yüktü.

"Kes lan sesini! Seni doğuran anaya mı saygı duyacağız? Hainin oğlu da haindir."

Ecevit hiddetlendi. Kendisinin hainliğinden geçti. Kabul ediyordu zaten artık. Okulunda her pazartesi sabahı andımızı okuturdu kürsüye çıkıp, İstiklal Marşı'nı duymayıversin hemen kalkar yakasını düzeltir ve bir asker terbiyesinden geçmiş gibi dimdik dururdu, milli bayramlarda istisnasız görevlendirilirdi. Lakin denmişti ya, dünyanın en masum insanına bile daima suçlu olduğunu haykırırsanız işlemediği suçu kabullenirdi, diye. İşte Ecevit'inki de o hesaptı. Ama annesi... Ah o garip anacağı... Ankara'nın kuytu köyünden parlak bir cumhuriyet kadını gibi başkaldırmıştı. Çok okul okutmamıştı dedesi annesine ama cumhuriyet zaten imkânsızlık ve mezalim içinde doğan, menfi durumlar karşısında pes etmemek değil miydi? Bu şartların arasında sıyrılan ve okumayı yazmayı köyün muhtarından çok öğrenmiş annesine kim cahil diyebilirdi? Hangi cumhuriyet bağrına basmazdı ve hangi müsvedde anacığına hain diyebilirdi?

"Benim annem hain değildi!"

Karşısındaki adamı öldürmek istiyordu. Tam da buydu işte. Suçluyu masumlaştıramazdınız ama masumu bir suçluya dönüştürebilirdiniz. Ecevit göreceği işkenceyi düşünmedi bir daha. Benim annem hain değil, diye sayıklayıp durdu. O bir piç değildi ve onun annesi hain değildi. Ona günlerce işkence de etseler bu gerçek değişmeyecekti. Annesi hain değildi ve babası vardı. Vardı. Ecevit'in hayatında artık çok fazla geçmiş zaman eki vardı.

Annesi vardı. Evi vardı. Okulu vardı. Onu kollayacak bir vatanı vardı. Oyun arkadaşı vardı.

Ve son on iki saate kadar babası vardı...

Bir mezarlığın içine kadar giren araç durdu. Ecevit başını kaldırıp bakmadı. Onun annesi hain değildi. Bir daha bu adama yalvarmayacaktı. Açılan kapıdan sonra, "Kalk," emrini aldı bu kez ama yerinden kalkmadı. Yeniden kolundan sürüklendi ama bu kez ağlayışlar yoktu. İterek indirdi arabadan, Ecevit ancak o zaman gördü geldikleri yeri. Annesinin mezarına geldiler sandı. Bir an, çok kısa bir an buna sevindi. Annesinin mezarına mı getirmişlerdi onu?

"Anneme mi getirdiniz beni?" dedi. Adam bu soruya neredeyse gülecekti. "Ben biliyorum yolu, bırakın ben giderim!" Annesinin mezarına çok yaklaşmasın istiyordu bu adamlar. Kendisini koruyamadığı bu adamlardan ölü anacığını korumak istedi. Annesinin mezarında çiçekler olurdu, onlara zarar vermelerinden bile korktu. Üç görevli vardı, biri Ecevit'in kolundan tutuyordu. Annesinin mezarını gördü Ecevit. Adını okudu. Koşturarak gitmek istedi. Mezarın üzerine yatacak, ağlayacaktı. Annesine sarılmış gibi olacaktı. Ah bir bilseydi, biraz üstüne çekidüzen verirdi. Annesinin ona öğrettiği gibi tertipli düzenli olurdu. Saçlarını düzeltirdi, kazağıyla silmezdi akan burnunu. Annesinin mezarının yanındaki taze toprağı görmedi, başında dua okuyan hocayı ve birkaç görevliyi de fark etmedi. Sadece annesine bakıyordu. Çiçekleri kurumaya yüz tutmuştu. Babası gelmemiş miydi çiçekleri sulamaya?

"Hadi yine iyisin," dedi canavar. Mezarın başındalardı ama Ecevit'i henüz bırakmamışlardı. "Babanı annenin yanına gömmüşler. Yat kalk dua et." Kolundan bıraktı, toprağa doğru biraz itti. Annesinin mezarına değil. Ecevit bir tahta parçasına yazılmış ismi okuyamadı bir süre. Hocanın okuduğu dua kulağına doldu. Her kimse ne yazıktı, kimseler yoktu gömüldüğü mezarın başında.

Bir hoca, kazıp gömen iki kişi, bir de küçük oğlu.

Hüseyin Tarhan.

Ecevit kimliğinde baba kısmını dolduran adamın ismini bir mezar taşında okudu. Nefes nefeseydi, onun babası olduğunu kabullenmedi. "Kim bu adam?" diye sordu belki de orada ona tek vicdanlı davranacak kişiye. Beyaz cübbeli hocaya baktı. "Babamla adı aynı, kim bu adam?"

Babasıyla doğum tarihi de aynıydı. Bir ölüm tarihi farklıydı.

Hoca arkadaki adamlara baktı, sonra küçük çocuğa. Çocuk her kimse, her ne suç işlediyse işlesin içi kıyıldı. Okuduğu kitaba uygun bir görüntü değildi bu. Ne diyeceğini de şaşırdı. Ecevit'in bir bebek gibi aşağı kıvrılan dudakları hızla düzeliyordu. Sanki ağlasa o adamın babası olduğunu kabul edecekti.

"Beş dakikan var," dediler ama ona. "Geri gideceğiz. Duanı et, yürü."

Babasıyla vedalaşmak için beş dakika verdiler. Zaten amaçları da vedalaştırmak değildi, küçük bir çocuğun canına kastetmekti. Acı çektirmek, ona kayıplarını en acımasız şekilde göstermekti.

"Süren başladı."

Beş dakika. İki mezar. On ikisine bir kez iki yıl önce, bir kez bu yıl girmiş bir çocuk. Annesinin mezarının üzerine yatmayı beklerken, kurumamış bir toprağın üzerinde acısını haykırdı. Beş dakika mühlet tanındı. Kaç cenaze beş dakika ederdi?

Günümüz, 2010.

"Neden toparlanmıyor, günler oldu?"

"Kanında yoğun bir enfeksiyon var Atilla Bey ve bu oldukça geç fark edildi. Tedavi gecikince, var olan her şey ilerlemiş."

"Yine ateşi yükseliyor."

"Aylin Hanım sizin de bildiğiniz gibi olağan. Vücudu tepki veriyor. Değerleri çok düşük, çoğu vitamini eksik. Savaşmak için elinde güçlü bir silah yok, o yüzden yavaş yavaş iyileşecek." Bir adamın sesi, duyduğum anne babamın sesine göre çok daha ılımlı ve sakindi.

"Ya da senin bir halt yapabildiğin yok, doktor."

"Atilla lütfen."

Akan serum buğulu gözlerimle odağı yakalamam için iyi bir hedefti. Gözlerimi açık tuttuktan biraz sonra dinlenme ihtiyacı hissediyordum.

"Su," diyebildim kıvranarak. Çok değil, birkaç yudum bile yeterdi. Boğazım kuruluktan acıyordu.

"Annem, susadın mı?"

Bir bardağın içinde pipet vardı, başımı kaldırmak istemedim. Bardağın altına kalın bir bez konuldu ve annem, "İç kızım, bir şey olmaz dökülsün," dedi. Döküldü de. İçtiğim kadar döktüm ve fazlasını almadım. Gözlerimi yine kapattım. Uyumak istiyordum. Kemiklerimde amansız bir sızı vardı.

Açılıp kapanan kapıdan çıkan kimdi bilmiyordum ama babam değildi. "Başka bir doktor çağıralım."

"Söyledikleri harfiyen doğru, farklı bir şey söylemeyecekler."

Saçlarımda dolanan annemin elleriydi. "Tam düzelmişti. Benim kızım tam düzelmişti," diye sayıkladı babam. Bunlar bir yangını dışarıdan izlerken kurulan cümlelerdi.

"Firuze hiçbir zaman sandığımız gibi düzelmemişti Atilla. Biz kendimizi kandırıyorduk." En azından birinin kör olması değil, kör numarası yapmaması beni sevindirmedi, iyi de hissettirmedi belki ama daha kötüsünü de düşündürmedi.

"Kandırmıyorduk. İyiydi. İntiharı düşünmüyordu artık."

"Düşünmüyordu değil, kalkışmıyordu. Şimdi de kalkışmıyor ama yine yatakta. Bu kez intihar bile düşürmedi onu bu yatağa, hastalık düşürdü. Kötü oluşunun rengi değişti, durum değişmedi."

Nefes aldıkça uzun yıllardır sigara içen biri gibi ciğerlerim sızlıyordu. Göğsümde bir ağrı vardı. Omzum sızlıyor, başım çatlıyordu. Uykuya dalmak istiyordum, onları dinlemek istemiyordum. Ağrıdan inlediğimi fark etmedim bile. "Tamam annem, ağrıkesicin yapıldı. Kısa zamanda etki edecek, buradayım ben."

Burada olması umurumda değildi.

"Bülent'in nasıl gözünün döneceğini bile bile eline verdin. Yarasının üzerine masaj yaptırdın!" dedi annem hiddetle. Sesini kısık tutsa da söylediği her şeyi duyabiliyordum. Bari çıkıp dışarıda konuşsalardı.

"O yarayı ona veren adam için savaşmayı bıraksın diye," dedi babam. Bu gerçek... Unutmuştum ya da aklım hatırlamayacağım kadar bulanıktı. Niye tekrar hatırlatmıştı ki?

"Sen gitsen Ecevit'i öldürsen, Firuze yine onun için savaşmayı bırakmayacak. Anlıyor musun? On sekiz yıldır Ecevit mi vardı? Gölgesi için savaştı! Atilla kabul et, biz kızımızı kaybettik! Kabul et! Göz göre göre Firuze'yi kaybettik!"

Babamın uyarısıyla annemin sesi kesildi. "Ben kaybetmem. Anne kız her şeyi öğrendiniz de bunu öğrenemediniz."

Annemin elleri saçlarımdan uzaklaştı. "Sen zaten Firuze dışında hiçbir şeyi kaybetmedin Atilla," dedi dürüstçe. "Bunu da kabullenmiyorsun."

Açılıp kapanan kapı sesini yeniden duydum. Babamın nefesi buradaydı, hissediyordum. Bana yaklaştığını da hissediyordum. Ondan duyduğum son cümle doğmamamı dilemesiydi. Bir düşmanın eli yüzümde dolandı.

"Herkes senin kıymetini bildi, bir sen bilmedin," dedi. Bana dokunmasın diye başımı çektim, yorganı da yukarı doğru kıvırdım. Ağzımdan tek kelime bile çıkmadı ama o anlayacağını anladı. Soluk seslerini duydum ve bir zaman sonra çıkıp gitti. Saat kaçtı, bugün günlerden neydi bilmiyordum ama hava kararmaya yüz tutmuştu. Uyuyakaldım ve uyandım. Serumum bitti ve çıkarıldı. Ağrıkesici ne kadar sürecek bilmediğim bir rahatlamanın içine itti beni. O hafifliği kaçırmadan yine uyumak istedim. Ağrıyla sızıyla uyumak çok zor oluyordu.

Ev sessizdi, belki de herkes uyumuştu. Başta bir rüya sandığım, sonra halüsinasyona yorduğum bir ışık yanılsaması gördüm. Kırmızı renkte bir lazer odanın içinde zikzak çiziyor, sonra sönüyordu. Gözlerimi aralık tutmak için kendimi zorladım, gerçekliğinden emin olamıyordum. Baktım ve evet, oradaydı. Bir lazer odamı turluyordu. Hafızam kuvvetli olsa da bunun yakın zamanda tekrarlandığını hatırlamıyordum. Yataktan çok uzun bir zamandan sonra ilk kez kalktım ve cama yaklaştım. Bu ışığın kesildiği vakte denk geldi. Yeniden tutulmasını bekledim. Işık geldi, tam kalbimin üzerinde durdu. Usulca çıktığı noktayı gözlerim takip etti. Bir sona ulaştı ve bir karartı gördü. Üstündeki siyah giysiler onu kamufle ediyordu ama yüzünü seçebiliyordum.

Ecevit'ti.

Telefonunu kaldırıp salladığında şaşkın bir şekilde suratına baktım, anlayamadım. Sonra görmediğim telefonmuş gibi havada daha çok

Ninova

salladı. *Telefon...* Varlığını bile hatırlamadığım telefonum. Odanın içine baktım. Yatağın yanlarında yoktu. En son o geceden önce masada oturmuştum, masanın üzerindeki kâğıtları ite ite telefonu buldum. Bastım ama açılmıyordu. Şarjı bitmiş olmalıydı. Çekmeceden çıkardığım şarj aletini prize takıp telefonu açmaya çalıştım. Açılması neredeyse bir dakikayı aldı. Onlarca mesaj, bir sürü arama, haber bildirimleri vardı. Ülke karışıktı, üst üste birkaç başlıktan bunu anlayabiliyordum ama dönüp bakmadım. Arkadaşım Hilal'in, Alparslan'ın ve Ecevit'in aramaları... Bu bir çoğul eki taşıyordu, evet. Ve bu telefon ilk gözlemime göre iki gündür kapalıydı.

Ecevit'in numarasının üstüne bastım ve prizin başına çöktüm. İlk çalışta açtı. "Efendim?"

"Neredesin sen günlerdir?"

Bu geldiği günden beri nerede oluşumu ilk soruşuydu. Yatağa baktım. "Evde," dedim yalnızca ama yaptığım açıklama beni bile tatmin etmedi. "Hastaydım, yataktan kafamı kaldıramadım."

Neden bilmem, belki ama ağzımdan çıkan her şeyin yalan olduğunu düşündüğü için hemen, "Yalan söyleme Firuze," dedi.

"Yemin ederim."

Omzuma dokundum. Bu Ecevit'in eseriydi. İçimdeki hayal kırıklığı bakiydi ama öfke hiç yoktu. Kimbilir neden yapmıştı? Elbette kendisine göre makul sebepleri vardı ama içimde bir köşeye oturmuş, sessizce bekleyen Firuze'nin gözleri yaşlıydı. Çünkü o Firuze'nin yaralarını hep Ecevit sarardı. Belki ben ondan daha çabuk kabullenirdim ama o nasıl kabul edecekti bilmiyordum. "Konuşmamız lazım," dedi yeniden yalan olduğunu iddia etmeden.

"Bu saatte çıkamam ki," dedim. Herkes evdeydi, geçen seferki gibi kimseyi de çağıramazdım. Yarın ne olursa olsun çıkardım ama.

"Bu saatte çık diyen yok zaten," diye tersledi. "Geldim baktım, öldün mü kaldın mı diye."

Titrek bir nefes aldım. Benimle çok tahammülsüz konuşuyordu. Hastalıktan olacak, çok üzüldüm bu haline. "Kaldım," dedim. *Maalesef ki kaldım.* "Ölseydim bir şey değişecek miydi?"

Ecevit duraksadı. Gözlerimi kapattım ve onunla göz göze kaldım. Bu sorunun cevabını yüzüme bakarak söylesin istedim. "*İki lokma ekmek fazla yerdim.*"

Ninova

Bir insanın hayatında iki lokma ekmek kadar yer kaplamak... Gözlerimi sıktım, dizlerimi de parkeye bastırdım. *Firuze,* dedim yine. *Niye yaşıyorsun ki? Ne için, kimin için, ne uğruna? Hangi amaç, hangi tutku uğruna? Niye yaşıyorsun? Öl! Bir iyilik yap kendine ve öl!*

"Bisküvilerin de sana kalırdı," dedim iç çekerken. "Özür dilerim," dedim. *Ölmeyi dilerdim.*

"Benden özür dileme, yarın kaçta çıkabilirsin?"

"Sabah çıkmaya çalışırım ama atölyenin arka kapısından gelirim yine."

"İyi," dedi yalnızca. "Yarına kadar ne öl ne de telefonunu kapalı tut. Tamam mı?"

Yarından sonra? Gözlerimi açmadan başımı tavana kaldırdım, içimde yıldızsız bir gökyüzü vardı. Zifiri karanlıkta eve varmaya çalışıyordum. Evim yoktu, niye koşuyordum? Nereye yetişecektim? "Ecevit," dedim. "Omzum çok ağrıyor biliyor musun?" Bunu ona söyleme ihtiyacı hissettim. Hiçbir şey yapmazdı, umursamazdı da, bilirdim. "Bülent masaj yaptı geçen gün. Bir sorunun cevabını öğrenmek için." Bekledim. Hangi sorunun cevabı diye sormadı ama ben yine de söyledim. "*Şimdi ben bu yarayı kanattım. Suçlu ben miyim yoksa bu yaraya sebep olan mı,* dedi. Sence Ecevit, suçlu bu yarayı açan mı yoksa bu yarayı deşen mi?"

Sustu ama anladı.

Dudaklarım öne doğru kıvrıldı, telefonu kendimden uzaklaştırdım ve kapattım. Başımı dizlerimin üzerine bıraktım. İki gündür ağlamamak yeterdi. Suçlu yaranın sahibiydi. Suçlu yarayı deşendi ve suçlu bu emri verendi. Bir kişiyse içimde hiç mi hiç suçlu değildi. Ona işlemediği suçları o kadar çok yüklemişlerdi ki işlediği suçların masumu oluyordu artık. Çok ağladım ama Ecevit'e hiç kızamadım.

Bana gün sonunda ne yaparlarsa yapsınlar atölyeme gelişimin önüne geçemiyorlardı. Burası onlar için de benim kurtuluşum olacak ki, buraya gelişimi engellemek demek beni tümüyle gözden çıkarmak demekti.

Benim doğmamamı dileseler de ölmemi dilemiyorlardı.

Atölyenin dibini bucağını toplarken perdeler kapalıydı. Bülent'in getirdiği benzin bir köşede duruyordu, çöplerle beraber atılmayı

bekliyordu. Ecevit'in geldiğine dair bir mesaj beklerken günler sonra bir haber sitesine girdim. Babamın henüz tümüyle paklanmış olmasa da serbest bırakılması ülkenin muhalefet kesimi tarafından çok büyük bir tepkiyle karşılanmıştı. Sokak çağrıları arka arkaya geliyorken bu kızışmaları daha fazla okumadım. İnsanlar fazlasıyla haklıydı ve babam ne durumdaydı bilmiyordum. İlgilenmiyordum.

O mesaj dakikalar sonra geldi. Ön kapıda yine intiharla tehdit edilmiş insanlar vardı, arka kapıdan çıktım. Yine o duvara tırmandım. Ecevit duvarın dibinde bekliyordu. Ayaklarımın üzerine düşmek, sakat bir omza yüklenmekten daha iyiydi. Kendimi aşağı bırakmak istedim ama Ecevit belimden tuttu ve beni indirdi. Birbirimize yakın duramadan benden uzaklaştı, hiçbir şey söylemeden aracına doğru ilerledi.

Tüm yolculuk boyunca tek bir kelime bile konuşmadık. Nereye gidiyorduk onu da bilmiyordum. O satrancı verdikten sonra ikinci bir hamleyi henüz yapmamıştı. Ya bir şey bekliyordu ya da son hamlesi ülkeyi bir krize sürüklemişken bunun daha da büyümesini izliyordu. Belki kurşunu çok değildi ve zamanlama hatası yapıp harcamak istemiyordu. Küçük bir restoranın önünde durduk. Konuşmamaya devam ettik, o yürüdü, ben arkasından gittim. Bomboştu içerisi. Görevli bile görmüyordum. Camekân mekânı geçtik, terasına çıktık. Bir Ankara ayazında, Ankara manzarası vardı karşımızda. Üşüyen ellerimi ceplerime sıkıştırdım ve karşısına oturdum. Masanın üstü nemliydi ve o masanın üzerine konulacak şeyi hiçbir zaman tahmin edemezdim.

"Teklifin hâlâ geçerli mi?" diye sordu.

"Geçici bir şey değildi," diye yanıtladım.

Yüzüme baktı. Biliyordum. Ecevit kardeşini bulamıyordu. Bulabilse babama gelip o teklifi yapmazdı. O beni tanımıyordu ama ben onu tanıyordum.

Ali Ecevit Tarhan, yalnızca çok sevdikleri için gururunu ezip geçerdi.

Eli beline gitti ve ansızın bir silah çıkardı. İrkildim ama yerimden kalkmadım. O silah bana doğrultulmadı ama benim tam önüme koyuldu. "Babana verdiğim şansı sana da veriyorum," dedi açıksözlülükle. Soğuk ona işlemiyordu sanki. Her uzvu buz tutmuştu, beni üşüten soğuk onu ancak ısıtırdı. "Bana ihanet edeceksen şimdi al sık bu silahı, sonra ara

Ninova

babanı, gelip seni kurtarsın." O bana, ben silaha bakıyordum. "Bana yine ihanet edeceksen Firuze, şimdi burada sık kafama. Bitsin bu mevzu. Bir daha sana bu şansı vermeyeceğim, ilk ihanetinde ben alacağım canını. Silah bile kullanmayacağım. Bir yola çıkacağız, şimdi burada seçimini yap."

VII

"usul esasa mukaddemdir"

Kasım 1998,
Ankara, Sincan.

Dünya iyi bir yer değil, dünyayı iyilik kurtarmaz ve iyiler hep kazanmaz. Öyle ki iyilik genellikle kaybeder. Hayat akışı, Tanrı'nın müdahalelerine kapalı. Aksiyse cennet ve cehennemi de inkârı getirir. Tanrı, insan gönderir; insan iyiliği ya da kötülüğü seçer ve kötülük iyilikten daha fazla efor gerektirir. Sebeptir ki fazla efor başarı getirir ve kötülük kazanır. Söylenen o ki, bu dünyada kazanan ölümden sonraki yaşamda kaybeder. Dünya adil değil ama yaşam adil. Cennet ile cehennem varsa elbet.

"Konuşmuyor mu?"

"Konuşmuyor, barbar bir tip. Ağzını bıçak açmıyor. Yabani gibi. Islahhaneden gelmiş zaten, yeni değil."

Saçları kırlaşmış, elleri buruşmuş adam gözlerini kitaptan kaldırmadı, yavaşça sayfa sayısına baktı. "Suçu neymiş?"

"Adam öldürme," diye yanıtladı. Sağ yanağından başlayan, boynuna kadar dikiş izi olan adamın hali aslında Ali Ecevit'ten daha az yabani değildi.

"Kaç yaşında öldürmüş?"

"Onu bilmiyoruz abi ama öğren dersen öğrenirim."

Yaşlılığın küçülttüğü gözlerini kitabından kaldırdı ve yatağında oturur vaziyette durmuş, elindeki taş olduğu tahmin edilen parçayı çevirip duran çocuğa baktı adam. Saçları sıfıra vurulmasa da çok kısaydı. Kıyafetleri eski püskü, tırnakları dibe kadar kesik, kaşları çatık, bakışları yaşının iki katı kadar, kilosu az bir çocuktu. Normal bir insanın bir sonraki hareketi önden az da olsa tahmin edilirdi. Ayağa kalkacak insan, bacağını yere sarkıtırdı, elleriyle yataktan destek alırdı ya da önce gideceği yere bakardı. Bu yabani

çocuk hiçbirini yapmadan destursuzca yerinden kalktı. Onun için alışması çok zor olacak bir lükse ilerledi. Çaya. Çok garipsiyordu. Hiç belli etmiyordu ama almaktan çekiniyordu da. Adam kitabını yatağının içine bıraktı ve Ali Ecevit'le beraber indi merdivenleri. Kendisine çay koyan çocuğun arkasındaki masaya oturdu.

"Bir çay da bana koy," dedi ne pek sert ne de yumuşak bir sesle. Tepki alamadı ama yeniden söylemedi aynı cümleyi.

"Burada işler böyle mi yürüyor?" Ecevit kendisi için bile çay almaya çekiniyorken buradaki en yaşlı adama çay koymamanın bedelini hesap ederken sordu bu soruyu. Gözüktüğü kadar barbar değildi. O çayı koymamasının bedeli ağır olacaksa, o çayı koyardı. Erinmezdi. Bu bedel, o sıcak çayı içmemesi bile olurdu. Kuru çaydan mahrum kalmak onun için yeteri kadar büyük bir bedeldi mesela.

"Hangi işler?" diye sordu ihtiyar.

"Çay alıp çay vermeler?"

"Herkes kendi çayını kendi alır, benim çayımı da hep başkası getirir."

Ecevit'in elleri titremedi ama içi titredi. Her yerde varlar, dedi içten içe söverken. Her yerde varlar bu orospu çocukları. Her yerde en az bir tane varlar, ezmek için, yermek için, başını koparmak için. Her yerdeler.

Ecevit elindeki iki bardaktan birini karşısındaki adamın önüne, birini kendi önüne koydu ve oturdu. Korktuğunu belli etme. Korkarsan başını ezerler. Kork ama belli etme. Ciğerini biliyorsun artık bunların. Korktuğunu belli etme.

"Yaşına hürmeten..." dedi Ecevit. "Bu seferlik, yoksa ben kural nizam bilmem. Yaşına hürmeten," dedi çayı işaret ederken. Bu adamın torunu yaşındaydı, kaç yıldır içerideydi bilmiyordu ama herkes ona saygı duyuyordu. Geldiğinden beri hürmet edildiğini görüyordu. Zihnindeki canavarlardan bir farkı vardı ama bu ihtiyarın. Sağa sola aç bir köpek gibi saldırmıyordu. Herkes ona hizmet ediyordu, herkes onun sözünü dinliyordu ama ağzından köpükler aka aka bağırıp çağırmıyordu. Sabah erken uyanıyordu, bir hapishane köşesinde çürümüyormuş gibi temiz kıyafetler giyiyordu ve günün çoğunu kalın kitaplar okuyarak geçiriyordu.

"Senin yaşın kaç?" diye sordu ihtiyar. Ecevit çatık kaşlarıyla adama baktı. Soytarı gibi kalmıştı bu kıyafetleriyle yanında.

"Ben diyeyim on altı, sen de on sekiz."

"Buradaysan en az on sekizsin," dedi adam karşısındaki çocuğa bakarken. Genç bir adam bile demiyordu. Çocuk gibiydi hâlâ. Suratından belli oluyordu. Kaşlarını istediği kadar çatabilirdi, büyük cümleler de kurabilirdi ama yaş tahmin edecek kadar insan tanımıştı bu vakte kadar.

"Belki de," dedi Ecevit uzatmadan. "Hatırlamıyorum yaşımı."

"İnsan yaşını hatırlamaz mı?"

"Bazen hatırlamaz ihtiyar, sen saymayı bırakmadın mı daha?"

Adam bu umursamaz tavırların altındaki ifadeyi, zaman zaman kaçan gözleri, o yaratılmaya çalışılan duruşun altındaki gerçeği görebiliyordu. Hiç uzatmadan sordu. "Kemik yaşın kaç senin?" diye sordu, anlaması geç olmadı. Yeni çıkmaya başlayan sakallarına baktı.

Ecevit yutkundu. Kaçış yok gibi hissetti bu sorgu suallerden. "Ben on altı saydım en son," dedi. Tahmin ediyordu ki on yedi daha olmamıştı. Bu bir yalan değildi, saymayı bırakmıştı.

Yaşlı adam başını yavaşça salladı. Beklediği cevaptı. Daha fazlası etmezdi bu genç zaten. "Sen saymayı niye erken bıraktın?" diye sordu.

"Öyle gerekti."

Ecevit gözlerini karşıya dikti ve çayından bir yudum aldı. Bardağın dörtte biri boşaldı. Yokluk öylesine benliğine işlemişti ki elindekinden olacak korkusuyla fark etmeden onu bir an önce tüketme çabasına giriyordu. Yemeğini çabuk yer, çayını çabuk içerdi.

"Suçun neydi senin?"

Ecevit güldü ve adama baktı. "Adam öldürme," dedi rahat bir tavırla. Bu suçu işlemediği için mi artık bu kadar rahat dile getiriyordu yoksa artık işlemediği suçun arsızı mı olmuştu? O da bilmiyordu.

İhtiyar öne doğru çıktı ve Ali Ecevit'in gözlerine dikkatle baktı. Bir katil mi değil mi ayırt edebilirdi. "Kimi öldürdün?"

"Savcının oğlunu."

Adam devamını bekledi ama sorduğundan bir adım bile ötesine gidemiyorlardı. Yanıtlar kısa ve özdü. "Sonra?" diye sordu ama. Olması gereken sohbeti biliyordu, muhakkak bir açıklama ya da savunma gelmeliydi.

Ecevit omuz silkti. "Sonrası yok işte, savcının oğlunu öldürdüm."

Sahiden pek kural, nizam, adap bilmiyordu. Çayı kıtlıktan çıkmış gibi hızla bitirdi. Karşısında bir büyük vardı, oturuşuna yansımadı bu. Yabani gibi bakınıyordu ortalığa.

"Bu işler burada böyle olmuyor," dedi yaşlı adam. "Kimi öldürürsen öldür, ne sebeple yaparsan yap, kendince haklı ya da haksız ol, bu âlemin en alçağı ol iki kelam eder kendini savunursun."

Ecevit bu söylenilene daha çok güldü. Neredeyse kahkaha atacaktı. Ali Ecevit işlemediği suçun arsızı olmuştu. "Eh be ihtiyar," dedi alayla. "Katil de kendini savunmayıversin bir zahmet."

Ali Ecevit için başka bir husus yoktu. Katil de kendini savunmayacaktı. Masumluğunu kanıtlayamamış olan da kendini artık savunmayacaktı. Bu iş böyle olmalıydı. Suçla kirlenmiş adam çok konuşmamalıydı.

Lakin ihtiyar, "Der..." dedi başını sallayarak ve kesinlikle emin oldu. Çocuğun elindeki taşı seçebildi. Şekilsiz bir firuze taşı avcunun içine parçalara ayrılmak istercesine baskı görüyordu. "Katil olmayan."

Ecevit seneler sonra, artık katil olduğunu ona bile kabul ettirdikleri bir zamanda, işlemediği bir suçun itirafını gülerek yapıyorken artık tanımadığı bir ihtiyardan katil olmadığını duydu. Yüzündeki alay parçalara ayrıldı, etrafa saçıldı. Ne yapacağını bilemedi.

Yaşına devlet on sekiz diyordu.

Kendisi on altı sayıyordu.

Şimdi on hissediyordu.

Seneler sonra ilk kez katil olmadığını duyuyordu.

"Sormayacak mısın bana, işlediğim suçu?"

"Ne suç işledin sen?" dedi hızla Ecevit. Yanılmıyordu, onun da buna ihtiyacı vardı.

"Bir orospu çocuğunu geberttim," dedi adam. "Kardeşime göz koymuştu, gebermeyi hak etti. Geberttim." Kimliğini, kim olduğunu, işlediği onlarca suçu söylemedi. Buraya girmeye kendisini ikna eden son suçunu söyledi yalnızca. Kendi suçu bile değildi ama işlemeyi en çok hak ettiği suçtu. "Bak," dedi. "Gördün mü, her insan kendini savunur. Yeter ki suçlu olsun." Durdu, tekrar etti ve Ali Ecevit Tarhan için bir başlangıcın kapısını araladı.

Bu yabani çocuğu, yaşı on altı ama kendi aralarında olan bu barbar çocuğu, bir savcının oğlunu öldürmek gibi ağır bir suçla yargılanan çocuğu

kıskacı altına aldı. "Elbet bir savunma bulunur, yeter ki suçlu olsun kişi. Destursuz katilim diye dolanan, gerçek katil değildir. Suçlu olan bilir ki; usul esasa mukaddemdir."

Kasım 2010,
Ankara, Çankaya.

Ben henüz beş yaşındayken Ecevit ikinci sınıfa başlamıştı. Ona verilen harçlıklarını biriktirmiş ve iki oyuncak almıştı bize. Biri benim içindi. Küçük el örmesi bir bebekti. Sayısız oyuncağımın yanında hacmiyle gözükmeyen ama yatarken yanıma aldığım, adını Ela koyduğum küçük bir oyuncak bebek... Diğeriyse kendisi için aldığı bir futbol topuydu. Okula götürmesi normal koşullarda yasaktı ve öğretmeni anne babasını bu konuda defalarca kez uyarmıştı. Lakin Ecevit öylesine futbol oynamayı severdi ki gizlice götürmekten bıkmazdı. O topu okul dönüşü bana verirdi ve ben ertesi güne kadar odamda saklardım. Bana o zaman derdi ki, *senden başka kimseye güvenemem Firuze...* Sekiz yaşında harçlığını biriktirerek aldığı topu bana emanet ederdi ve o top tahmin edilebilirdi ki o çocuk için çok kıymetliydi.

Önüme uzattığı silaha uzandım. Gözlerini gözlerimden ayırmadı. Silahına dokundum ama bıraktığı yerden tümüyle almadım. "Sana ihanet edeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Sana güvenmiyorum," dedi açıkça. Bunu biliyordum ve artık bunu kabulleniyordum da.

"Doğru," dedim sakince. "*Hainin kızı da hain olur.*"

"Aynen öyle, *hainin kızı da hain olur.*"

Silahı ona doğru ittim ve temasımı kestim. "Fikirlerini değiştirebilirim, yapacaklarını değiştirebilirim ama hislerini değiştiremem Ecevit," dedim kırgın bir sesle. Nefes alıyordum ama derinlikten çok uzaktı. "Kendimden biliyorum, onlar dış kuvvetlere tamamen kapalı. Umarım bir gün, en azından ölene kadar tek bir an bile olsa, bana yeniden güvenirsin."

Bir boşluğu izler gibi beni izleyen gözlerine bakıyordum. "Ben ölene kadar mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ben ölene kadar," dedim çünkü kendime Ecevit kadar uzun bir ömür biçmek istemiyordum.

Kaşları havalandı ve dudaklarını büktü. "Allah uzun ömür versin o halde," dedi ve her seferinde ileriye çektiğim çizgiyi biraz daha itti. Gözlerim dolmadan gülümsemeyi başardım ve burnumdan derin bir soluk aldım, gökyüzüne baktım. *Lütfen, yalvarıyorum uzun bir ömrüm olmasın ve ölmeden önce bir kez de olsa bana yeniden güvendiğini görebileyim. Bunun için uzun bir ömre ihtiyacım olmasın, yalvarıyorum.*

Dişlerimi sıka sıka bu içimdeki amansız acının biraz olsun azalmasını bekledim. Soğuk tüm yüzümü tahriş ediyordu, yaşlar gözlerime soğuktan dolayı daha hızlı doluşuyordu. Gökyüzü güneşsizdi ama karanlık değildi. Kalbim gibi. Kalbimin gün yüzü gibi. Gece bitiyordu, hava aydınlanıyordu ama güneş hiç doğmuyordu. Kalbim biraz olsun ısınmıyordu. Yeniden konuşana kadar kendime biraz zaman verdim. Ne şımarık bir insandım. Boğazım düğümlenirken bile konuşmayı reddediyordum.

"En baştan başlayalım," dedim Ecevit'e bakarken. Ben gökyüzünü izlerken o beni izliyordu. Göz göze geldik. "Sen şimdiye kadar neye ulaştın, neye ulaşam-"

"Orada bir dur," dedi Ecevit ve elini yavaşça havalandırdı. Silahını aldı ve beline geri koydu. "Öncesinde alıp sıkmayacağın silaha böyle dokunma bir daha, sen bu tarz işlerin içinden geliyorsun, bilmen lazım. Kansızın biri çıkar ve işlediği suçu sana yıkar, uyanık olacaksın. On yaşında çocuk değilsin sen, bu *kural bir*. İkincisi de seninle yol arkadaşı değilim ben, bana yol tarif etmeyeceksin. *Kural üç*: Akıl vermeye kalkmayacaksın bana, süreci yöneten benim Firuze. Mevzu benim mevzum. Zarar da benim kâr da benim. Sen sadece vicdan rahatlatmak için bana yardım ediyorsun. *Kural dört*: Gün gelecek ben bilmediğim şeyleri öğreneceğim, o zaman senin nefes almana bile tahammül edemeyeceğim, yanımda kalıp siktiri boktan teselliler vermeyeceksin ve uzak duracaksın benden." İşaretparmağı masanın üzerinden bana sallanıyordu ve kurallarını teker teker açıklıyordu.

"Kural beş..." dedim ama sözümü kesip attı.

"Kuralları sen koymuyorsun. Kural beş yok şimdilik."

"Kural beş," dedim yeniden, içimde tek bir korku vardı. Bunu da onun gibi kuralla vermek makul geldi. "Benim tek amacım Melike'yi bulmak. Babama ihanet edeceksem sadece Melike'yi bulmak için edeceğim. Bunun için ne gerekiyorsa yapacağım, Ecevit. Her ne olursa olsun, her

Ninova

ne yaşarsam yaşayayım seninle kardeşini bulmak için buradayım; ailemi yok etmen için burada değilim," dedim. Gözünü kararmıştı, biliyordum. Neler yapacağını tahmin bile edemiyordum. Annemi, hatta İnci'yi bile ayırmayacağını hissediyordum. Melike için kim suçluysa, kim ihaneti hak ediyorsa bedelini ödeyecekti ama onun dışında ne olursa olsun o evden birisini Ecevit'in eline bırakamazdım. Buna kan bağı mı denirdi? Ya da *hainin kızı gerçekten hain olurdu.*

Ecevit güldü ve başını çevirdi. "Benim o kansız ailenle hiçbir işim yok," dedi. "Tek derdim kardeşimi bulmak ama bil ki kardeşimi bulamazsam, o zaman eceliniz olacağım. Masum veya suçlu ayırt etmeyeceğim. Dua edin, dua et ki Melike dokunmaya kıyamayacağım bir hayatın içinde olsun."

"Tek derdin Melike," dedim üstüne basa basa.

"Tek derdim Melike," diye tekrarladı.

"Sana güveniyorum," dedim onun aksine. Gözlerimi kör ettim, dilimi yuttum ve yalnızca kalbimi duydum. O kardeşini istiyordu. Tek derdi olmasa da en büyük derdi buydu. En büyük derdi bu olmasa babamla bir anlaşmaya girmek istemezdi.

Hiçbir şey söylemedi ona olan güvenim için, beklemedim de zaten. "Şimdi, en önce benim canımı garanti altına alacağız ki rahat rahat adım atayım. Diğer türlü babanın bir kör kurşununa kurban gitmem an meselesi. Hani gördüğüme engel olurum da yalnızca Allah'ın gördüğüne gücüm yetmez. Babanın deyişiyle senin hatırın için benim kılıma dokunmuyor," dedi. Bunu babam ne zaman söylemişti? Ecevit'le mi görüşmüştü? "Ama işin aslı şu: Şimdi tüm ülkenin gözü onun üzerindeyken olası bir beceriksizlikle benim ölümüm de patlak verir, ismi anılır, daha fazla dikkat çekmek istemiyor. Adının temize çıkmasını bekliyor ama bunu yaparken bile senin adını kullanıyor, iyi baba pozları kesiyor aşağılık bir pislik olduğu için."

Parmak uçlarıyla gözlerini ovuşturdu. Bu söylediklerine güldü. Belki de babamın dizlerinde yalvardıktan sonra gidip konuşmuştu. İki ihtimal vardı, bunlardan biri sahiden Ecevit'in söylediği gibiydi. Tüm oklar üzerindeyken, ülke iç karışıklık riskiyle karşı karşıyayken babam risk almak istemiyordu. Çapsız diye eleştirip yerden yere vurduğu gazetecilerin eline

Ecevit'in adı geçerse, yedi soyuna kadar araştırıp bu olayı patlatırlardı. İkinci ihtimaldeyse babam doğruyu söylüyordu. Belki Ecevit'e açıkça söylemiyordu ama benden değil de benim canımdan korkuyordu.

İçinde biraz olsun bana duyduğu bir sevgi varsa, bana karşı babalığı kaldıysa Ecevit'i bu saatten sonra hayattan koparmanın bende yaratacağı yıkımı biliyordu. Babam farkındaydı, Ecevit'i benden alırsa beni kaybederdi. Ben yıllardır onun uzaklarda da olsa yaşıyor oluşuna tutunuyordum. Tutunduğum tek dalı kırarsa, içimdeki yaşam ağacı yerinden sökülürdü. Elbette bu da bir ihtimaldi yalnızca. Belki de bu, babamın umurunda bile değildi.

"Babanın evde önemli eşyalarını sakladığını düşündüğün bir yer var mı? Biliyor musun?"

Babam eve oldukça iş getiren ama bizim önümüzde çok konuşmayan bir adamdı. Özellikle ben varsam kelimelerini daha dikkatli seçerdi. Kaldı ki daima çatışırdık, asla yıldızımız barışmazdı, savunduklarımız benzemezdi. Bülent'in yanında daha açık olurdu. Annem de çok ilgili değildi, onu pek çekmezdi. Genel hatlarıyla bilir, fazlasını dinlemek istemezdi.

"Bir kasası var," dedim aklıma geldiği gibi. "Ama ne annemin ne de Bülent'in açtığını gördüm. Ortak bir kasa değil. Sadece babam birkaç kez açar kapatır. Çok sık da şahit olmadım. Küçüklükten beri var. Toplasam açıp kapattığını beş altı kere ancak görmüşümdür."

"Şifresi peki?"

"Bence bir tek babam biliyor."

Çok kıymetli, maddi değeri olan şeyleri koydukları kasa annemlerin odasındaydı. Bülent'in de kendine ait bir kasası vardı ama babamın çalışma odasındaki kasa, bir karakutu gibiydi. Çok açılıp kapanmazdı, oraya giren şeyler bir daha zor çıkardı ve ben neredeyse hiç merak etmemiştim. Babamla alakalı her şeyin, öğrendiğim an midemi bulandıracağını biliyordum.

"Ne koymuş olabilir?" diye sordu.

O kasanın açıldığı birkaç anı düşündüm ama aklıma spesifik bir şey gelmiyordu. "Ecevit, babamın zihni korkunç çalışır. O kasada asla ulaşmamızı istemediği şeyler varsa bir gün o kasayı açmaya çalışırsak aklımıza gelecek olan şifreleri düşünüp onları koymamaya dikkat etmiştir.

Yani o kasayı yirmi yıl önce aldıysa, yirmi yıl sonra kızının o kasayı açmak isteyeceği ihtimalini bile düşünmüştür. Ve ben babamın çalışma odasına pek gitmem."

Aradığı şeyin o kasada olup olmadığını bilmiyorduk. Sahiden Ecevit ne arıyordu? Ben onu bile bilmiyordum. "İşte senin görevin o kasayı açmak ve o belgeleri bana getirmek."

"Ne var o belgelerde?"

"*Kural beş*: Kişisel meraka yer yok."

Kabul; mevzu onun mevzusuydu, kâr da zarar da onun olacaktı. Melike onun kardeşiydi ama ben böylesine boşluğa adım atmak istemiyordum. Önümde bir çukur varsa da bilip adımlamak istiyordum. Düşeceksem de düşeceğimi bilmeliydim. "Ecevit, bana hiçbir şey söylemeden her şeyi isteyemezsin. Ben babamın karakutusu..."

"Ben sana bilmen gerektiği kadarını söyledim zaten Firuze," dedi net bir şekilde. Bu tek taraflı bir anlaşma gibi davranıyordu âdeta. "Bunu neden yaptığını biliyorsun. Baban gözlerini canıma dikti, başarır mı bilmem ama ihtimal var. Kendimi garantiye almam gerekiyor. Bu kadar. Senin bilmen gereken bu kadar ama sen fazlasını bilmeden adım atmayacaksan, her şeyi böyle didik didik edeceksen en başından bitirelim. Kalk git masadan, başlamadan sonlansın. Ben sana gelmedim *bana yardım et* diye, sen bana geldin *sana yardım etmek istiyorum* diye. Kalk git, hadi. Sen yoluna, ben yoluma. Çıkma bir daha karşıma, denk düşmeyelim."

Gözlerimin içine baktı, kalkıp gitmemi bekliyordu. Kalkıp gidersem durdurmayacaktı. Kalkıp gidersem öleceğini bilse yine benden yardım istemeyecekti. Kalkamadım. Onun farkında olduğu ama belki asla sesli dile getirmediği gerçeği ben çok iyi biliyordum. Babam çok güçlüydü ve bu güç tümüyle somuttu. Ecevit'e isterse her şeyi yapardı, Ecevit kendini en güvenli sandığı yerde bile yapardı. Ecevit'in fiziki gücünü yirmi kişiyle yıkardı, gözü karalığını en aydınlık anda indirdiği darbeyle derbeder ederdi. Ecevit, babamı ancak zekâsını kullanarak durdurabilirdi.

"O belgeler babamı durdurmaya yetecek mi?"

"Kalk git dedim sana Firuze," dedi uzatmadan. Kestirip attı yine hemen.

"O belgeler sana dokunmamasına yetecek mi yetmeyecek mi Ecevit? Cevap ver!"

"Önüne silah koyacağım, hadi beni vur diyeceğim, silaha bile bakmaya yacak."

Kendinden çok emindi, aralık kapı bile bırakmıyordu. Yenilgiyle omuzlarım düştü. *Bir usulsüzlük,* dedim içimden. *Babamın kariyerini etkileyecek bir usulsüzlük.* Aklıma ilk gelen buydu. Babamı durduracak tek şey saltanatının yıkılma ihtimaliydi.

"Tamam," dedim öylece. "Sana güveniyorum. Açmaya çalışacağım. Öncelikle odasına bakacağım. Orada da bir kasa var. Onun şifresini bulmam daha olası. Ne belgesi ama bu? Ne aradığımı bilmeden o olduğunu anlayamam. Bir dosya mı? Evrak mı?"

"Biri Gündoğan Hastanesine ait bir belge. Zarfın üzerinde olur ya da başka bir köşesinde. O hastanenin isminin geçtiği herhangi bir şey. Bir de Kanada'ya kesilmiş bir uçak bileti ve babana ait olmayan kimlik fotokopisi. Bunlar zaten oradaysa muhtemelen iç içe yerleştirilmiştir. Ne bulursan al, ben bakacağım. Bunlar lazım bana."

Çantamdan not defterimi çıkardım ve söylediği isimleri yazdım. Hafızası uzak geçmiş için çok kuvvetli ama yakın geçmiş için çok da güçlü biri değildim. Bazen çok komik şeyleri bile unuttuğum olurdu. Risk almadım. "İnci gibi yazma," dedi. "Karışık yaz, senden başka kimse okuyamasın." Söylemek için biraz geçti. Yazdığım yerin üzerini siyah kalemle karaladım, karaladım, karaladım... Olabildiğince çirkin yazdığımda Ecevit defterimi önümden çekip aldı ve yazıma baktı.

"Hiç eksilmemiş şu estetik anlayışın," dedi kâğıda bakarken. Kaşlarını çatmıştı, pek memnun değildi gördüğünden. "Bu mu çirkin yazı?"

"Çirkin işte. Okunmuyor."

"Ben okuyabiliyorum." Yazıya bir süre daha baktı. "Başkası okuyamaz inşallah. Tamam, neyse," dedi ve defteri önüme geri bıraktı.

"Senin kadar çirkin yazamam Ecevit," dedim tıpkı seneler önceki gibi. Cümleler yer değiştirmişti ama anlamları neredeyse aynıydı. Göz göze geldik. Bana, küçük yırtık bir kâğıda *Üzüm Buğusu* yazarken o çirkin yazısına burun kıvırmıştım. *Senin kadar güzel yazamam Firuze,* demişti. Biraz da mahcuptu bunu söylerken. Üzülmüştüm, *olsun,* demiştim. *Ben senin yazını okuyabiliyorum.*

O şimdi hiç hatırlamazdı, biliyordum ama yine de yüzümde buruk bir gülümseme oluştu. Ecevit gözlerimle olan temasını kesip sandalyesini itti ve kalktı. "Hadi kalk," dedi. "Bırakayım seni. İşim gücüm var."

Hızlı adımlarla önden yürüdü. O hep hızlı yürürdü zaten, bense hep yetişmek için koşardım. Bazen geride kaldığımı fark edince yavaşlamazdı ama elimden tutardı. Beraber koşardık. Yavaşlamaya hiç tahammülü yoktu ama beni gerisinde bırakmayı da sevmezdi. Şimdi aramıza uzun uzun mesafeler girdi, dönüp de bir kez bile bana bakmadı. Ben yine koştum ama. Yetişemedim ama yaklaştım. Arabasına bindim, sessizce oturdum. Konuşmak istemiyordu, hiçbir şey söylemedi. Bense çok konuşmak istedim de sustum. Cevap vermeyecekti. Ben söylemeden arabayı yine arka tarafa park etti ve karşı yolu izlerken inmemi bekledi.

"Sana haber vereceğim," dedim. Başını salladı yalnızca. "Görüşürüz," dedim, başını bile sallamadı. İndim arabadan, ilk çantamı attım arka tarafa doğru. Kimse aramadığına göre yokluğum fark edilmemişti. Buradan ilk tırmanışım değildi. Sadece bir yerden inmek, bir yere tırmanmaktan daha kolaydı. Dikişlerimin tazelendiğini biliyordum, vücudumun iki gün boyunca yangısal bir tepkiyle konuştuğunu biliyordum. Yine de tırmanmaktan başka çarem yoktu. Ön taraftan girersem, öleceklerini bile bile babama söylerlerdi.

Betondan bir yükseklik vardı. Belki içinden suyla alakalı, belki de elektrikle alakalı bir yapı geçiyordu. Emin değildim. Onun üzerine çıktım. Tek yapmam gereken artık kolaylıkla kollarımı uzatacağım duvara asılmaktı. Bunu yapabilirdim. Biraz asılacak, sonra bacaklarımla destek alacaktım ve geriye atlamak kalacaktı. O en kolayıydı.

İlk denemem beynime diken gibi saplanan acıyla başarısız oldu. Halbuki geçen gün de tırmanmıştım buraya. O zaman dikişlerim daha iyiydi, kabul ama bu yara da dün açılmamıştı. Bu kadar acı, ne anlamsızdı. Acının geçmesini bekledim. "Bir kere de yap Firuze," dedim tek nefeste. "Bir kere de yap, bir kere de kurtul hadi."

Gözlerimi kapattım ve ellerimi tutunduğum yere sapladım. Duvarın tüm girintileri çıkıntıları avuçlarıma saplandı ve kendimi yukarı doğru çektim. Duvarı tırmanırken bacaklarım zedelendi. İnlemelerim dudaklarımdan firar ediyordu, engel olamıyordum. Başardığımı sandım. Ben

öyle sanıyordum ama dışarıdan öyle gözükmüyordu galiba. Ecevit tek likeyi ne zaman fark etti de o bahsettiğim yüksekliğe çıkıp beni tutmaya çalıştı görmedim. Göremedim. "Firuze," dediğini duydum. Tırmandığım duvarın ince zemininde dengemi kurduktan sonra atlamayı planlıyordum ama dönüp Ecevit'e bakayım derken geriye doğru dengemi kaybettim. Atlamak istediğim yere düştüm. Ağaç dalları boylu boyunca sırtıma battı ama acı, acı üstüne bindi. Kolum bedenimden ayrıldı sandım, acı ağzımdan kusarak akmak istedi. Çığlığımı dudaklarımı ısırarak engelledim ama genzime kadar kan doldu sandım. Yediğim kurşunun acısı dahi böyle değildi. Kulaklarım çınlıyor, beynim zonkluyordu. Koluma bakmaya bile korkuyordum, atamadığım her çığlık gözyaşı olarak dökülüyordu.

"Fi-ru-ze!" Adımı dişlerinin arasından heceledi ve hızla yanıma atladı.

"Bir şey oldu," dedim nefes nefese. "Koluma bir şey oldu, bir şey oldu, bir şey oldu..."

"Kıpırdama, sakin ol," dedi. Kabanımın önü açıktı zaten, eliyle yakamı ittiğinde yüzünde oluşan ifade beni daha şiddetli ağlatmaya başladı. Bedenim titremeye başladı. Ellerimi hissedemiyordum, soğuk bir rüzgâr ensemden üflüyordu. Midem bulanmaya başladı, başım dönüyordu. Bedenimi yerden kaldırdı ama birkaç adım sonra bıraktı. Gireceğimiz kapıyı açtı ve ilk kendisi girdi. "Otur yere, dön arkanı bana."

Dediğini ne anladım ne de yaptım. Mide bulantım artıyor, soğuk soğuk terliyordum ve acı katlanarak artıyordu. "Otur Firuze," dedi yeniden. Sadece bunu yaptım. Sırtımı kendine çevirdi ve kolumu kucağıma bıraktı. "Destek alma hiçbir yerden, ben seni çekeceğim," dedi ve elini belime sardı. Beni küçük kapıdan sürükleyerek içeri çekti. Bedenimi kaldırdı ve yatağın üzerine yerleştirdi. Ağlıyorken nefes almaya çalışmak beni nefes nefese bırakıyordu. Canım çok yanıyordu, tırnaklarımı avuçlarıma batırdım, acıyla öne doğru eğildim. Üzerimdeki kabanı çıkarmak istedi ama kendimi geriye doğru ittim.

"Hayır hayır çıkarma onu, çıkarma, çıkaramam, oynatamıyorum." Beni dinlemedi, sağlam olan kolumdan sıyırdı ve sonra diğerine uzandı. "Ecevit lütfen çıkarma," dedim. Kendimi ellerinden kurtaramıyordum. Hareket edemiyordum. "Lütfen çıkarma, makas bulalım keselim," dedim. Sağ elim avcunu tuttu. Gözlerine korkuyla baktım. Kolumu

oynatamıyordum bile, acıyı biraz bile artıracak tek şey kanımı damarlarımdan çekeceekti. Çok korkuyordum, istemiyordum.

Kabanımın kumaşına dokundu. "Çok kalın, makas kesmez."

Başımı geriye doğru attım. Acı saçlarımdan boncuk boncuk terler akıtıyordu. Kurşun değil, bıçak ağrısıydı bu. "Bıçakla keselim o zaman."

"Firuze saçmalama," dedi ve beni dinlemeden hızlanarak kabanımı çıkarmak için ilk hamleyi yaptı. Kemiğe dayanmış bir oyuğa bıçak saplanıyordu sanki. Derim değil, kemiklerim parçalanıyordu âdeta. Başımı geriye doğru ittim ve acıyla inledim. Dik tutamadım kendimi, geriye doğru devrilecektim. Ecevit'in kazağını tuttum, avcumda sıkıştırdım. İpince bir inleme döküldü dudaklarımdan, başımı yatağın başlığına geçirdim ve Ecevit üzerimden kabanı çıkardı.

"Nerede makas var?" dedi ama cevap verebilecek halde değildim. İnim inim inliyordum. Geri çekilip aramak istedi ama kazağı avcuma mıh gibi kazınmıştı. İzin vermedim. Yüzünün bana yaklaştığını hissetmedim. Nefesini gerdanıma çok yakın bir yerde hissettiğimde anladım. Üzerimde bir badi vardı. Dikişli olmayan bir yerini dişlerinin arasına aldı ve hızla çekiştirdi. Ufak bir yırtık oluşturunca da koluma doğru yavaşça yırttı. İçimde beyaz bir atlet vardı. Kırmızıya bulanmıştı. Kanı görünce daha şiddetli ağlamaya başladım. "Bakma," dedi parmak uçlarıyla çenemi iterken.

"Dikişlerim açılmış mı?"

Bu acıyla ölürdüm ama yine de yeniden diktirmezdim. Gerekirse bu acıyla bir köşede kan kaybıyla ölümü bekleyecektim ama asla dikiş atılmasına izin vermeyecektim. "Eldiven var mı?" diye sordu Ecevit. Yalnızca başımı salladım. Yaraya bakmaya çalışıyordum. "Yerini değiştireceğim, sakin ol."

Beni yeniden belimden sardı ve yatağın ortasına doğru sürüdü. Sırtımı başlığa yaslamadan araya yastık koydu ve elimi kazağından ayırdı. "Bakma yarana, geliyorum ben hemen."

Arkasını döndüğü an yarama bakmaya çalıştım. Kanlı bandajlardan başka hiçbir şey göremiyordum. Eldiven bulup taktı, bir kaba su koydu ve pamuklar, bezlerle yanıma geldi. Hiçbir şey söylemeden bandajları çıkarmaya başladı. O kadar çok ağladım ki zaman zaman duruyordu, o nükseden acının geçmesini bekliyordu, sonra devam ediyordu. Başım başlığa

yaşlıydı, yorgunluk bir yerden sonra ağlamama bile izin vermedi. Artık sadece iç geçiriyordum. Zaman zaman tenime değen soğuk su biraz olsun iyi hissettiriyordu ama çok kısa sürüyordu.

"Bu yaranın şimdiye elli kere kapanması gerekiyordu," dediğini duydum. "Dikişleri bile taze. Bu yaranın şimdiye kadar kapanması gerekiyordu." Dudaklarım bir çocuk gibi büzüldü. "O Bülent'te dikişsiz yer bırakmayacağım," dedi. Bunları bana söylemiyordu. Duyduğumu bile düşünmüyordu belki. "Sikik orospu evladı, onun götünden kan alacağım."

Yarayı açan, o yaranın çabucak kapanmasına mı güveniyordu açarken? Yarayı açanın yarayı deşene kızma hakkı var mıydı? Şimdi bu çektiğim acıdan kim sorumluydu? Şimdiye kadar iyileşmesini engelleyen ailem mi yoksa bu yarayı açan mı? Peki herhangi biri pişman mıydı?

"Dikişlerin açılmamış," dedi, bu kez ağzının içinden konuşmadı. Daha yüksek sesle konuştu. "Temizliyorum ben yaranı, sonra krem süreceğim ve temiz bezle kapatacağım."

"İyileşecek mi?" diye sordum kısık sesle.

"İyileşecek, atlama sakın bir yer-"

"Yenisini açmayacak mısın?" Bu kez ben onu dinlemedim. Halbuki o hep benim cümlelerimi bölerdi. Gözlerim kapalıydı bunu söylerken, acıdan açamıyordum ya da onun yüzündeki acımasızlığı görmekten kaçıyordum. Yanıt vermedi. Daha da cesaretlendim. "Kolay kapanır diye kolayca yaralıyorsan gör diye söylüyorum, bak kapanmıyor."

Yanıt vermedi.

"Açacaksan da öfkelenme nasıl kapanmadı diye. Yarayı deşmek, açmaktan daha kolaydır."

Başımı arkamdaki başlığa vurdum. O acıdan sandı belki ama öfkedendi bu. Yine aptal edebi cümlelerle kendimi anlatmaya çalışıyordum. Basit kelimelerle kendimi ifade etmekten acizdim. Niye yaptın diye bile soramıyordum. Bir daha yapacak mısın demiyordum. *O yaranın üstüne masaj yaptılar,* diyemedim. Yazmaktan kafayı yemiş bir edebiyatçı gibi kelimelerim ağzımda çırpındı durdu. Süslü cümlelerim de hiçbir karşılık almadı zaten. Ruhum ölüme terk edilmiş bir yaşlı gibiydi. Kimse onu duymuyordu, görmek istemiyordu; kendisine yük olur diye tüm tanıdıkları kaçışıyordu. O yaşlı gibi yattığı yerden sayıklıyordu.

Pansuman yaptı, acım sanırım biraz azaldı. Ağlamıyordum artık. Dolabımdan çıkardığını tahmin ettiğim kazağı boynumdan geçirdi, kirli atletimin üzerine giydirdi. Bu kez mızmızlanmadım, giydirmesini bekledim. Ayakkabılarımı çıkardı ve beni sağ omzuma doğru yatırdı. Sessizce üzerimi örttü. Gözlerim artık açıktı ve onu görebiliyordum. O beni görmüyordu ama ben onu görüyordum. Evet evet, acı muhakkak azalmıştı, soğuk soğuk terlemiyordum. İkimizin de hiç beklemediği bir anda elini tuttu elim. Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. Bu şekilde elini tutmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki dinen ağlayışlarım yine minik minik başladı.

Elini çekmedi ama, "Firuze," dedi. Bu *elimi bırak,* demekti. Umursamadım. Çenemin altına kadar yanaştırdım ellerimizi.

"Biraz böyle kalsak olmaz mı?" Başımı eline doğru eğdim ve yasladım. Dakikalar önce ona kızıyordum ama şifayı da âdeta onda arıyordum. Ona neden beni vurdun diyemezdim ama en azından ben uyuyana kadar bana yardım etmesini isteyebilirdim.

"Olmaz," dedi.

"Olsun," dedim.

"Olmasın Firuze," dedi ama bunu söylerken elini çekmedi. Çekse gücüne direnemezdim halbuki. Çekmiyordu. Bırakmamı bekliyordu. Bırakmayacaktım.

"Olmalı," diye direttim.

"Olmamalı Firuze," diye reddetti. Eline daha çok sarıldım, gözyaşlarımla ıslandı eli.

"Küçük Ecevit hiç bırakmazdı ama hasta Firuze'yi," diye mırıldandım. Bana bunu nasıl çok görürdü? Bu yarayı o açmıştı. Yalnızca birkaç dakika kalsaydık...

"Küçük Ecevit büyüdü," dedi ama o. İnim inim inledim. Sanki acım yeniden nüksetti. Halbuki bu cümle o acının onlarca misliydi.

"Evet, büyüdü. *Küçük gözlü büyük adam oldu.*" Alnımı eline daha çok yasladım. Ne olurdu yanağıma dokunsaydı, saçlarımı bir kez olsun okşasaydı... Bunun için Tanrı benden kaç yılımı isterdi? Verebilirdim. Yemin ederim verebilirdim. Yedi yaşındaki Firuze bile artık yaşamak istemiyordu. *Ölelim Firuze,* diyordu. Ölüm kelimesini o pek kullanmazdı. Ben

kendime *öl Firuze*, derken o sessiz kalırdı ama son zamanlarda artık onun da sesini duymaya başlamıştım.

"Yazısı hâlâ çok çirkin." Dudaklarım gülümsedi ama gözlerim hiç yanaşmadı ona. Ecevit'in elini yanağımın altına ittim. O okşamasa da ben dokunsun istiyordum. "Elleri büyümüş, boyu uzamış, eskisi gibi bakmaz olmuş Firuze'ye." İç geçirdim öylece. Ne dediğimi bile bilmiyordu, farkındaydım. "Büyümek bu demek mi, ben hiç bilmiyorum."

"Firuze..."

"Güzel şeyler söylemeyeceksin, sus!" diye bağırdım var gücümle. "Yedi yaşındaki Firuze duyuyor, sen konuşunca sesini duymak için kulaklarını tıkamıyor. İnsan bir gün bile yaş almaz mı? O almadı," dedim. Elini o kadar sıkı tutuyorduk ki artık istese de gidemezdi. Gücü bana yeterdi ama içimdeki yedi yaşındaki çocuğa yetmezdi. Ömrü hayatı boyunca da yetmeyecekti. Elini sökerek almak istiyordum. Yedi yaşındaki çocuktan *ölelim* kelimesini duymak çok zoruma gitmeye başladı.

"Büyütseydin Firuze," dedi. Bu bir illüzyon değilse, beynim oyun oynamıyorsa sitem dolu bir cümleydi.

"Sen de ne istediğini bilmiyorsun. Daha bugün uzun ömür dilemedin mi bana? Büyütseydim de yirmi beşimi göremese miydim?" dedim açıkça. Onun büyümesi demek, bu iğrenç dünyaya dahil olması demekti. Onun büyümesi geçmişin içimde değil de gerimde kalması demekti. Ben bir gece ansızın oyun arkadaşımı kaybetmiştim. Bu nasıl amansız bir hastalıktı biliyorlar mıydı? "Tek bir şey büyüdü ama onu bırakıp," dedim. Ne olduğunu sormayacaktı ama şimdi o büyüyen şey Ecevit'in eli yanağıma temas ediyor diye benim kalbimi deli gibi attırıyordu. Bu bir psikolog için klinik vaka olabilirdi ama beni yaşatan en yegâne şeydi. "Ecevit," diye ona seslendim. "Cebinde bisküvi var mı?"

Cevap gelmedi bir süre. Eli yanağımda olmasa beni bırakıp gitti sanacaktım. "Bisküvi mi?"

"Evet, tadı damağımda kaldı," dedim. Ecevit olmasa ölsem yemek yemezdim de sırf konuşmak için onunla konuştum. Yine bir süre sustu. Benimle konuşurken söylediklerini çok uzun düşünüyordu.

"Bisküviden sonra damağına başka tat değdi mi?"

Cevap vermedim. Cebinde bisküvi var mıydı? Ben yalnızca bunu bilmek istiyordum. "Firuze," dedi korkunç bir sesle. "Firuze günler oldu!"

Dehşetle konuşuyordu. İki kremalı bisküviyle hallolacak bir şeyi büyütüyordu. "Dolabında yiyecek bir şey var mı?" diye sordu. Yanıtsızlığım benden elini kopardı. *O kadar da sıkı tutamıyorduk demek ki.* Gitmediğine dair sesleri duyuyordum. Gözlerim kapalı bir şekilde geri gelmesini bekledim. Gözlerimi açmadan tonbalığının kokusunu alabiliyordum.

"Kalk Firuze," dedi. "Kalk ye bunu. Aklını mı kaçırdın sen?"

Söylediği hiçbir şeyi yapmıyordum. O beni kaldırana kadar kalkmadım. Tonbalıklı sandviçe baktım ama yine uzanmadım. Kendisi aldı avcuna. "Aç ağzını," dedi.

"Sen de ye."

"Ben sabah yemek yedim zaten. Senin gibi aklımı kaçırmadım, aç ağzını."

"Ne koydun içine?"

"Allah'ım sen bana sabır ver," dedi sadece ve ağzımı zorla açtırdı. Çok azını yedim ama midem katı bir şeyle karşılaşmanın sevinciyle kabul etti. Tamamı için zorlamadı. Benden nefret ede ede yediriyordu zaten, daha fazla üstelemedi. Beni geri yatırdı ama elini yine tuttum. Bu kez daha sıkı olduğuna inanmak istedim.

"Bak benimle iş yapacaksan böyle meymenetsizlik yapmayacaksın. Ben senin hastalığınla, açlığınla uğraşamam. Bana dinç insan lazım."

Sessizce durdum.

"Duyuyor musun, cevap ver bana."

"Tonbalığını mısırsız yemediğimi hatırlıyorsun, unutmamışsın."

Elini çekmeye çalıştığında korkuyla sarıldım. "Tamam özür dilerim, gitme..." dedim hızla. "Lütfen, tamam özür dilerim. Hatırlamıyorsun hiçbir şeyi. Söylemedim öyle bir şey. Gitme..." Nasıl böylesine çabuk duygu değişimi yaşıyordum bilmiyordum ama korkum nefesimden bile hissediliyordu. "Gitme, omzum çok ağrıyor. Lütfen Ecevit." Benim korkum onda bıkkınlık yarattı. Elini çekmeyi bıraktı ama bıktığını soluklarından anlıyordum. "Özür dilerim," dedim yeniden. Hatırlamıyorum diyorsa hatırlamıyordu. Neyde inat ediyordum? Ne aptaldım! Allah'ım ne aptaldım! "Özür dilerim," dedim yine.

"Uyu," dedi. Sonra o geceden sonra ilk kez bana öyle seslendi. Uyumam için. "*Üzüm Buğusu, uyu.*"

Ninova

Millais'in *Ophelia* tablosundaki her çiçeğin bir anlamı vardır. O tabloyu gördüğüm ilk an hissettiğim esareti, duyduğum hayranlığı ve o anlam veremediğim bağlanmayı hâlâ tam olarak anlamış değildim ama biliyordum ki o tabloda çözemediğim bir sır vardı. Çözülmek için köşede bekliyordu ve o gizem benim sanatımı tetikliyordu.

Sanatımı besleyen iki nadide parça vardı. Bunların ilki Ecevit'ti. Bunlardan ikincisi Millais'in *Ophelia* tablosuydu.

Camları aşan müzik sesinden biraz bile rahatsız olmuyordum. Fırçayla topladığım saçlarımla çok uzun zamandan sonra çılgınca çiziyordum. Bedenimin gördüğünü sandığı ama belki de görmediği çok az şefkat bana yeniden bu şevki vermişti. Saatlerce çizecektim. Şarkının sesi hiç susmayacaktı. *Bluetooth* ile telefonumdan minik hoparlöre bağladığım telefonumun sesi gelen aramayla şarkıyı böldüğünde yüzüm buruştu. Anım bölünsün istemiyordum. Aramayı meşgule atmak için ayağa kalktım ama hayır, arayan Ecevit'ti. Meşgule atmam mümkün değildi. Nedensiz bir telaşla, biraz da heyecanla açtım telefonu.

"Ecevit..." dedim önce. Karşımdan hızlı bir yanıt aldım.

"Neredesin?" dedi.

"Atölyedeyim. Bir şey mi oldu?" Onun beni araması için bir şey olması gerekiyordu sanki. Başka türlüsü aklıma yatmıyordu.

"Söylediğim kâğıtlar ne durumda?"

"Odalarındaki kasayı açmayı başardım ama tahmin ettiğim gibi orada değil, çalışma odasındaki kasa şifresini bulmaya çalışıy-"

"Bir saat," dedi beni dinlemeden. Anlayamadım.

"Efendim?"

"Benim canımın sağ kalması için bir saat. Fazla değil."

Benim canım. Ecevit'in canı. *Benim canım.* Elimde tuttuğum fırçayı sabit tutamadım ve elimden kaydı. "Ecevit anlamıyorum," dedim korkuyla. Dehşet atölyenin içine daldı. "Ne diyorsun sen? Neredesin? Biri bir şey mi yaptı?"

Ailemden kimseyle günlerdir görüşmüyordum. Babam neredeyse eve bile gelmiyordu. Dün, babamın yargılandığı davada suça yönelik yeterli

delil bulunamadığından dolayı kovuşturmaya yer olmadığına karar verilmişti. Şimdiyse ülkede tepkiler ikiye bölünmüştü. Bir kesim bu kararı haklı bulup adaletin yerini bulduğunu söylerken bir diğer kesim öfkeyle karşı çıkıyordu. Yüksek sesle tepki veriyordu.

"Bir saat içinde bana o evrakları bulman gerekiyor. Bulduğun an, özel numaradan üç ayrı mesaj at. Her mesajın arasına on saniye koy ve mesajlarda sadece bir nokta olsun. Başka bir şey yazma, sakın numaran açık bir şekilde atma. Toplamda üç mesaj, üç nokta. Evraklara da açıp bakma." Çok sakin konuşsa da dehşet benim bacaklarıma sarıldı. Bana yapmam gerekenleri söylerken bacaklarıma zincirler sarılmıştı.

"Babamın şifresini bilmiyorum!" diye bağırdım. "Ne oluyor? Bana bir şey söyle!"

"Aksi bir durumda ben babanı öldüremezsem baban beni öldürecek, sakın ola ki mezarımı sizden biri kaldırmasın," dedi, aklımı kaçıracaktım. Neyden bahsediyordu? Bir sağa gittim bir sola. Ne yapacağımı bilmiyordum. "Verin köpekler yesin. Şimdi kapatıyorum, ben seni arayana kadar beni sakın arama. Unutma; üç mesaj, üç nokta, gizli numara..."

İlahi Bakış Açısı

Ahşap kokusu, kirliliği temsil etmese de çoğu insanın hoşuna gitmezdi ve marangozlar üstü başı pislenmeden kirli gözüken insanlardı. Ali Ecevit Tarhan, hiç olmadı iki günde bir, kısa bir vakit için bile olsa uğradığı bu dükkânda çoğu zaman aynı yere otururdu ve hiç marangoz gibi gözükmezdi. Eline ne alırsa alsın, ne yaparsa yapsın dükkâna giren müşteri onun sahibi olmadığını anlamış gibi başka birini arardı. Belki de insan ve ahşap marangozları sahiden hiç benzemezlerdi. Biri oldukça somut çalışırken diğeri tümüyle soyut çalışırdı.

Kırk tilkinin dolaştığı ama iki tilkinin kuyruğunun bile birbirine değmediği zihninde ortalık oldukça sessizdi. Ecevit zihni sessiz bir adamdı. Çok düşünür, az söylerdi ona kafasının içi. Diğer türlüsüyle baş edemezdi zaten. Eli yarılanmış çaya uzandı ve sıcak çayı tek yudumda içti. Çaya düşkündü, çayı severdi ve ağzı artık sıcaktan kolay kolay yanmazdı. Sakallarına dokundu ve camın gerisinden tesadüf eseri sokağa baktı. Her şey yolunda gitmiş olsaydı o sokakta derin düşüncelere dalacak, parmakları

kirli sakallarında biraz dolaşacak, sonra elindeki işe bakacaktı ama kesk[illegible] bakışları sokağın sonundaki siyah ve büyük arabayı tekte seçti.

İçinden çıkan dört adamı oturduğu yerden izledi. Arabanın önünde durdular, içlerinden biri hepsine bir tane olacak şekilde uzun sopa uzattığında Ecevit sükûnetle onları izliyordu ama zihnindeki tilkiler hareketlerini biraz hızlandırdı ve Ecevit'e telefonunu aldırdılar. Hızla rehbere girdi, Firuze'nin numarasına bastı ama aramadı. Öncelikle numarayı tümüyle telefonundan sildi ve ezberindeki numarayı kendisi tuşladı.

Çok geçmedi, telefonu ikinci çalışta açıldı. "Ecevit..." dedi telaşlı bir ses. Ecevit, Firuze'nin kendisinden telefon alınca yaşadığı duyguların farkındaydı.

"Neredesin?" dedi sakince.

Firuze kırk fırın ekmek yese yine de bu sesten herhangi bir endişe duyamazdı. Tehlike elinde sopalarla bu sese yaklaşıyordu ama sesin sahibi yerinden bile kalkmamıştı. "Atölyedeyim. Bir şey mi oldu?"

"Söylediğim kâğıtlar ne durumda?"

"Odalarındaki kasayı açmayı başardım ama tahmin ettiğim gibi orada değil, çalışma odasındaki kasa şifresini bulmaya çalışıy-"

"Bir saat." Biçtiği zaman dükkâna doğru gelen adamlardan daha yakındı ama verebileceği en uzun zamandı.

"Efendim?"

"Benim canımın sağ kalması için bir saat. Fazla değil."

"Ecevit anlamıyorum, ne diyorsun sen? Neredesin? Biri bir şey mi yaptı?"

Belki de tam olarak bu korku Firuze'ye günlerce sürecek şeyi bir saatte yaptıracaktı. Ecevit bunu biliyordu. "Bir saat içinde bana o evrakları bulman gerekiyor. Bulduğun an, özel numaradan üç ayrı mesaj at. Her mesajın arasına on saniye koy ve mesajlarda sadece bir nokta olsun. Başka bir şey yazma, sakın numaran açık bir şekilde atma. Toplamda üç mesaj, üç nokta. Evraklara da açıp bakma."

"Babamın şifresini bilmiyorum!" diye bağırdı Firuze. O adamları gören sanki telefonun ardından oydu. "Ne oluyor? Bana bir şey söyle!"

"Aksi bir durumda ben babanı öldüremezsem baban beni öldürecek, sakın ola ki mezarımı sizden biri kaldırmasın," dedi Firuze'yi ölesiye korkutacak cümleleri korkunç bir sakinlikle dile getirirken. Olağan

cümleler aktarıyordu âdeta. "Verin köpekler yesin. Şimdi kapatıyorum, ben seni arayana kadar beni sakın arama. Unutma; üç mesaj, üç nokta, gizli numara..." Daha fazla cümle kurmadı, hızla kapattı ve kalan son üç saniyesinde de Firuze'ye ait olan arama geçmişini sildi. Bu telefonda görecekleri tek şey Firuze'yle olan bir konuşma olurdu. Başını kaldırdığında ellerdeki sopaların daha varmadan kalktığına şahit oldu. Ecevit hızla yerinden kalktı ve o sopa darbeleri dükkânın camına inmeden meydana çıktı, korkusuzca dört adama baktı ve tek başına önlerinde dikildi. Savaşır mıydı? En âlâsından. Kazanır mıydı? İhtimal dahilinde. Bu dükkân zarar görür müydü? Muhtemelen. Bunu istemiyordu.

"Hey hey!" dedi ellerini kaldırırken. "Hayırdır ya? Gündüz vakti kundakçılık mı yapacaksınız?" Elleri gelecek olan ilk darbeye karşı temkinli bir şekilde havada duruyordu. Adamlara bakarak kafasını salladı. "Geldiniz selamünaleyküm dediniz de aleykümselam mı demedik?" diye sordu aralarındaki mesafeyi korumadan. Onlar yaklaşmadan kendisi yaklaştı. Bu karşı taraftan korkmadığını gösteren ilk beden diliydi. "İndirin sopaları, derdiniz ne anlatın. Çözelim. Borcumuz harcımız mı var birine?"

Sopalar inmedi ama durdu. "Ecevit Tarhan," dedi önlerindeki uzun boylu, eli yüzü düzgün adam. Elbette ki Atilla Akın, çevresinde daima memur tiplemesinde insanlar taşıyordu. Adı mafyaya çıksın istemezdi, her türlü barbarlığı yapsa da.

"Ali Ecevit Tarhan," diye düzeltti sakince. "Buyur benim. Bak bu böyle olmuyor," dedi Ecevit yeniden sopalara bakarken. "Gelin oturun iki çay koyayım, derdiniz neyse halledelim. Barbar mıyız biz? Esnaf esnafın camına göz diker mi?"

Adamlar, zorluk çıkaracaklarına emin oldukları adamın bu tavırlarını aptalca buluyordu. Dört kişi bu adam için mi toplanmışlardı? Tek kişi de yeterdi diye düşündüler. Adam borçtan harçtan bahsediyordu, canından olacaktı.

"Sen o çayı bizim dükkânda içeceksin," dedi en öndeki adam. Ecevit bir aptal gibi gözükmeye devam etti.

"Ha şöyle. Davet ettiniz de icabet etmedik mi? İçeriz. İndirin şimdi o sopaları, çoluk çocuk var. Yanlış anlayacak insanlar. Kabanımı alıp geliyorum, az müsaade edin."

Ecevit o sopalar yere inene kadar arkasını dönüp girmedi. Kabanı ni aldı ama asıl dert kaban değildi. İnce bir elektrik telini avcunun içine aldı ve hızla uzun bir çivi seçti. "Çayın altını kapatıyorum bekleyin," dedi kapıya doğru. Hızla teli çiviye sardı, daha tehlikeli bir hale getirdi. Oval olanı bir insanın elinden almak daima daha kolaydı. Oval bir kalem, bir masadan kayıp giderdi ama köşeli bir kalem sabit durabilirdi. Köşeli bir çiviye ihtiyacı vardı. Çiviyi aldı, cebine attı ve ocağın altını kapattı. "Hadi," dedi adamları gerisinde bırakıp önden yürümeye başlarken.

"Tavşankanıdır inşallah Atilla Akın'ın çayı," dedi alay etmeye devam ederken. Arabaya ilk o bindi ve yerleşti. "Tavşankanı, merak etme sen," yanıtını aldı. Bu bir tehditti ama Ecevit'in o dalgaya vuran bakışlarını yıkamadılar, arabalarında sahiden çay içmeye giden bir adamı taşıyorlardı sanki. Beynindeki tilkiler durmadan hareket etmeye devam etti. Sakin kalmaya çalışmıyordu, aksine sakindi. Bunu bekliyordu. Sadece biraz erken olmuştu. Kendi kafasında iki gün daha süre biçmişti. Bu demek oluyordu ki Atilla'nın ismi tümüyle temize çıkmıştı ve artık tüm dikkatini ona vermişti. Çok uzun sürmedi yol. Bir yerden sonra araç Ankara trafiğinden sıyrıldı, daha da hızlandı ve vardılar. Firuze'ye bir saat vermişti, görüyordu ki bonkör bile davranmıştı.

Kapı açıldığında kimse ona dokunmadan kendisi indi. Bir mahkûm gibi buraya getirilmek istenmişti. Buna izin vermemişti çünkü Ali Ecevit Tarhan artık mahkûm değildi, ona yargısız infaz yapılacak yaşları geçeli çok olmuştu. Sıra ondaydı ama öyle ki kendisi çok adil bir yargıçtı. Verememeyeceği hesap, üstesinden gelemeyeceği tek bir insan evladı yoktu çünkü Ali Ecevit Tarhan'ın kaybedecek tek bir şeyi bile yoktu.

"A-til-la!" İsmi bağırarak, heceleyerek ve alayla getirildiği sapa bir köşede kalmış, ağaçlık bir alanda koca bir köşk gibi duran evin bahçesinde söyledi. "Bak kim geldi! Çayı koydun mu?" Cebinden sigara çıkardı ve evin camlarına bakmaya başladı. Sigarasını yakarken seslendiği kişi evin ikinci katından orta yerde açılan balkona çıktı. Elleri cebindeydi, en az karşısındaki adam kadar rahattı, üstteydi ve hep üstte kalacağını düşünüyordu. Bu mesafenin biraz bile altından bakacağı adam ona göre bu dünyada henüz yoktu. Atilla Akın, tam da kızının söylediği gibi kendini tapılacak bir varlık gibi görüyor, yalancı peygamberliğini ilan edeceği

günü bekler gibi güç zehirlenmesi yaşıyordu. Yüzünde çarpık bir gülümseme oluştu ve muhtemelen varlığı dakikalar sonra yokluğa karışacak olan adamı izledi.

Onu bir kuru ekmek parçası gibi avcunda parçalamamak için çok sabretmişti ama tehlike büyümese de kızının dibine giriyordu. Vakit gelmişti. Çok beklemişti.

"Hoş geldin evlat," dedi tıpkı seneler önceki gibi.

"Evladını sikeyim senin," dedi Ecevit. Sonra durdu ve elindeki sigarayı kaldırdı. "Son sigaram mı?" diye sordu. Atilla Akın'ın yüzündeki gülümseme büyüdü ve kahkahaya dönüştü. Bunu seviyordu. Karşısındaki insanların gözündeki büyüklüğünü yapacaklarını duyunca anlıyordu ve bu ona korkunç bir zevk veriyordu.

"O zaman söyle köpeklerine, dokunmasınlar da içeyim," dedi ve çevresini sarmış adamlara baktı. Atilla, o son sigaraya izin verecekti ve kendini vicdanlı bir adam sanacaktı. Ecevit hızla başını çevirdi ve bahçeyi incelemeye başladı. İlk plan Firuze'ydi. Tamam. İkinci planı hazırdı. Üçüncü plana da ihtiyacı vardı. Sigarasından bir nefes aldı ve ciğerlerine baskı uyguladı, dumanı içinde tuttu.

Üç metre civarı. Duvarların yüksekliği o kadar vardı. Tırmanmak mümkün değildi, çevresinde dayanak yoktu. Sigara bitene kadar ortalığı taradı, ilk ikisi kadar olmasa da cebine sağlam bir plan daha attı ve öyle geçti içeri. Merdivenler geçtiği kapının karşısındaydı. Hızla tırmandı ve bir adım önünde olan adamın gittiği odaya vardı. Açılan kapıdan girdi ve baba oğulu gördü.

"Vay vay vay," dedi Bülent'e bakarak. "Ödlek de buradaymış." Ansızın tüm ellerin silahlara gideceği bir hamle yaptı ve Bülent'in üzerine atlayacak gibi oldu ama bu tümüyle palavraydı. Eller silahlara gitti ama avuçlara düşmedi. "Korkma lan, baban burada. Şaka yaptım."

Ecevit gitti, Bülent'in karşısındaki koltuğa oturdu ve geriye yaslanıp ona bakan adamlara teker teker baktı. "Hani çay?" diye sordu. Atilla'yı gördü ve alınmış bir tavırla gözlerini ona dikti. "Çay yoksa giderim bak."

"Sen daha bacak kadarken karıma demiştim ki, *bu çocuk çok kurnaz.*"

Ecevit güldü ve Bülent'e baktı. "Sen daha bacak kadarken biz de evde senin hâlâ altının bok götürdüğünü konuşuyorduk, Allah insanı doğurduğuyla sınamasın."

Bülent'in hareketlerini babası, "Bülent!" diyerek durdurdu. "Bırak havlasın dursun. Bırak."

"Bülent ağlıyor babası, deme öyle." Kapının önündeki adamlara seslendi. "Çay getirsenize oğlum bana." Ali Ecevit Tarhan psikolojik üstünlük kurmaya başlamıştı.

"Hiç anlamadın değil mi Ecevit?" diye sordu Atilla Akın. Çalışma masasının başına oturdu. Karşısındaki adamın tüm kışkırtma çabalarına göğüs gerebilecek sinsilikteydi. Bu kurnaz herife istediğini vermeyecekti. Oğlu vermek için can atıyordu ama vermeyecekti. "Benim olduğum yerde senin gibiler hizmet görmez, hizmet eder."

"Sen çok geride kaldın ihtiyar," dedi Ecevit hiç beklemeden. Aynı sinsilik Ecevit'te de vardı, karşısındaki adamın manipülasyonlarına kurban olmayacaktı. "Küçük balık büyüdü, büyük balıkla da dost değil."

"Küçükken de böyleydin, kızımla olan samimiyetine güvenirdin ve kendini bizim evden sanırdın. Sonra elimden bir bardak kayardı, anneni çağırırdım temizlesin diye. Anneni gör de yerini anla isterdim ama anlamazdım."

Ecevit dudaklarını yaladı ve soluklandı. Annesinin adını ağzına alması bile direnişine engel olacak kuvvetteydi, kendini telkin etti. "Alnının akıyla para kazanan bir anne babadan anlayacağımı anladım zaten ben. Sonuçta bu ülkeye alnının teriyle para kazanan insanlar da lazım. Hırsızı, çalıp çırpanı, hak yiyeni... Herkes başbakan olursa vay bizim halimize."

"İşte bak kendin söyledin," dedi Atilla elini öne doğru açarken. "Terleyen hep sizdiniz, teri silinen hep biz olduk. Baban annenin terini silmedi..."

"Senin yedi sülaleni ölülerine kadar sikerim, mezarında bile tek parça yatamazsın," dedi ve bu manipülasyonun kurbanı oldu.

"Alnının akıyla yapılan işten mi utanıyorsun?"

"Senin gibi kalifiyeli bir piçin anne ve babamdan bahsetmesinden hazzetmiyorum. Karşında ne emirerin ne de korkudan sesini çıkarmayan oğlun var. Bak bana bak, Ali Ecevit Tarhan'ım ben. Ben hiçbir zaman sizden olmadım."

Durmaksızın küfürleri savuruyor, tükürürcesine konuşuyordu. Ecevit'in korkusuzluğu Atilla Akın dışında buradaki herkesi şaşırtıyordu. "Kısa bir vakit sonra ölecek bir adama göre çok konuşuyorsun."

"Sen buraya sana yalvarayım diye mi getirdin yoksa beni? Aklı yarımlar. Burada kaç tane adamsınız, toplanıp bir akıl bile etmediniz mi? Biz bu adama ne yaparsak yapalım yalvarmaz demedi mi lan hiçbiriniz?"

Ecevit bu ihtimale uzun uzun güldü. Sinirleri bozulmuştu, sahiden gülüyordu. "Sana kızımdan uzak dur dedim."

"Ulan başlatma kızından," dedi Ecevit gülüşlerini keskin bir bıçakla kesip. "Kızım, kızım, kızım. Ne kızı lan? Benim derdim senin kızınla olsaydı, senin şimdi nüfusunda Firuze Akın diye biri olmazdı. Kuş kadar canı var, kızını zapt edemeyen ve benden uzak tutamayan beceriksiz sensin. Yazık lan sana. Sen kızını değil, kendini düşün. Oğlunu düşün. Ensenizde boza pişiyor lan, almıyor musunuz kokuyu?"

Atilla öfkeyle güldü. "Sana para teklif ettim, sana iş teklif ettim, sana başka ülkelerde hayat teklif ettim... Sen her zaman doyumsuz bir piç olduğun için..." Zamanında Firuze'nin yüzüne yediği darbeye sebep olan söz şimdi Ecevit'i çılgına döndürmüştü.

"Benim babam belli," dedi Ecevit bastıra bastıra. Elinin tersini arka arkaya masaya vurdu. "Ama senin çocuklarının babası yok. Alçak puşt. Sen mi benim babamın varlığından şüphe edeceksin, önce o koca elini götüne yerleştir de benden korumaya çalıştığın kızını yerden yere vurma. Oğlun o gün diri diri yakıyordu kızını, evlatlarını canavar oğlundan koru. Piç görmek istiyorsan, buyur bak burada," dedi ve Bülent'i gösterdi. Bülent'i artık yerinde tutmak için hiçbir sebep yoktu. Yerinden kalktı ve Ecevit'in üzerine atladı ama Ecevit'in tamamen ayaklanmadan attığı kafayla geriye doğru savruldu. Bir saatin dolmasına çok az kalmıştı. Firuze muhtemelen şifreyi bulamamıştı. Ecevit'e göre bu kanı beş para etmezlerle daha fazla muhatap olmanın bir faydası yoktu. Atilla Akın yerinden kalkmadı ama emri verdi. Bülent dahil beş kişi Ecevit'in üstüne üşüştü. Ecevit yerini sağlama alana kadar kendisine inen darbelerden korundu. Tek olmaya ve karşısında tek kişi görmemeye alışıktı. Yerinin sağlamlığına emin olduğu an eli cebine gitti ve çiviyi çıkardı, Bülent'i boynundan yakaladı ve "Siktirin gidin lan!" diye bağırdı, çiviyi atardamarının tam üzerine bastırdı.

"Karotis nedir bilir misin Atilla?" dedi. Atilla Akın'ın gözleri oğlunun şahdamarının üzerindeki dikenli demir bir tel sarılmış çivideydi. Eliyle herkese dur işareti yaptı ve sakinliği tümüyle yok olmadı ama ufalanmaya

başladı. "Bak şimdi, ben size neyin nasıl olacağını anlatayım mı? Aç kulağını beni iyi dinle," dedi ve Bülent'i elindeki çivinin ucuyla uyardı. "Bu çivi şimdi senin tam şahdamarının üstünde. Beynine giden kanın büyük çoğunluğu tam olarak buradan geçiyor. Ben bu çiviyi batırınca ne olacak biliyor musunuz? Bak baban biliyor sanki," dedi ve düşmanının gözlerinin içine baktı. Atilla Akın karşısındaki tek tehlikenin kızı için olmadığını zaten biliyordu. Firuze görünen kısmıydı. Firuze gösterdiği kısmıydı. Kalbi kasıldı, Atilla Akın şahdamarı çok iyi bilirdi.

"Saplayıp çıkaracağım ki kanı engellemesin. Kan nasıl akacak biliyor musun? Böyle ince ince sızmayacak, fışkıracak. Babanın suratına kadar kan fışkıracak. Kanı özledin mi?" Bülent korkuyla titriyor, hareket dahi etmiyordu. Yapacağı tek yanlış hareket bu senaryoyu gerçek kılabilirdi. "Sonra böyle dakikalarca, canından eksilte eksilte, acı çeke çeke vücudundaki kanın akışını hissedeceksin. Kurtarabilecek misin oğlunu?" diye sordu yine Atilla Akın'a. Kimse ona müdahale edemiyordu. "Kurtaramazsın. Ruhunu ortaya koysan kurtaramazsın. Buraya bin kişiyi yığsan kurtaramazsın. Sen çırpındıkça oğlun kan boşaltmaya devam edecek." Bülent'in ensesini gövdesine biraz daha bastırdı. "Ulan diyeceksin, ölmek bu kadar zor mu? Ulan diyeceksin, keşke beynime bin kurşun yeseydim de ölene kadar ölümü yaşamasaydım. Ulan diyeceksin, on sekiz yıl önce böyle can aldım ben."

"Ecevit," dedi Atilla elini kaldırırken. "Otur konuşalım."

"Oturup konuşmayı siktim öldü, ulan siz kimsiniz de beni ölümle tehdit ediyorsunuz? Biri birini öldürecekse benden size sıra mı gelir sanıyorsunuz?" Çiviyi biraz daha batırdı ve Bülent'in kulağına doğru batırdı. "Hadi barbarlık yapsana. Gücün kardeşine mi yetiyor?" Aklına Firuze'nin iyileşmeye yüz tutmamış yarası gelince daha da çılgına döndü, çiviyi bastırdı. "Hadi lan kurtulsana elimden."

Burada altı kişiye karşı tek kişiydi ama yine de altı kişiden biri bile onunla baş edemeyecekti. Öyle birini almıştı ki önüne, kimse kıpırdayamıyordu. Elinde bir silah bile yoktu, ona dört silah doğrultulmuştu. Yine de öndeydi, yine de geriye düşmüyordu. Yine de onu yenemiyorlardı. Yine de ondan korkuyorlardı ve yine alçakça davranıyorlardı. Atilla Akın'ın stresle kasılan kalbi camın ötesinde Ecevit'in beynini hedef alan

silahla biraz sakinleşiyordu. O silah kendini kırmızı bir ışık olarak belli etti ve Ecevit'in üzerinde dolandı.

"Bırak oğlumu," dedi adam.

Ecevit kafasını cama çevirdi ve ona uzaktan yöneltilmiş silahı kırmızı ışıktan rahatça seçti. Doğruyu söylemişti. Bugün ya o ya da onlardan biri mutlaka ölecekti. Yine de güldü. "Vay korkaklar vay," dedi ve çiviyi daha çok bastırdı. Bir adım geri gitti ama silah da onunla beraber geldi. "Tavandan da biri sarkacak mı?"

"Ecevit bırak oğlumu yoksa beynini dağıtacağım. Cesedini bile kimse bulamayacak."

"Yine de ölümüm oğlun kadar acılı olmayacak."

Yapacağı teklif belliydi. Buradan çıkmak için tüm kozları oynayacaktı. Bülent'i gözden çıkarmayacaklarını biliyordu ama o arabayı çalıştırana kadar onlarca boşluk yakalayabilirlerdi. Kurşun ulaşana kadar çiviyi saplayabilir miydi? Çok düşük ihtimaldi. Öleceğine emin olduğu an, ilk hamleyi o yapmalıydı. Ecevit ilk kez çıkmazı hissetti ve *hadi Firuze,* demekten alıkoyamadı kendini.

"Şimdi ben buradan elimi kolumu sallayarak çıkacağım ve senin oğlunun canını bağışlayacağım," dedi kendi canını da kurtarmıyormuş gibi. Ali Ecevit Tarhan ölmek üzereyken bile alayı bırakmadı.

"Baba sakın izin verme!" dedi ve çivinin derisinde derin bir çizik yaratmasına sebep oldu. *Hadi Firuze,* dedi tekrardan.

"Seni bu saatten sonra buradan çıkarır mıyım?"

"Paşalar gibi de çıkacağım buradan."

Atilla Akın ölüm emrini vermek için gerekli olan işareti vermek üzereydi. Önce biraz aksini iddia edecek, sonra çaresizce kabul etmiş gibi yapacaktı. Kapının önüne kadar oğlunun onun elinde inmesine izin verecekti. İlk fırsattaysa o kurşunu sıktıracaktı. Aynı anda iki farklı yerden. Kurşundan hızlı olmasına bile şans vermeyecekti. Oğlunun canı ihtimallerin ötesindeydi. Bir kirli pazarlığın adımını atmak için hazırlandığında odayı bir mesaj sesi doldurdu. Ecevit dışında kimse dikkat etmedi. Ali Ecevit Tarhan içinden saydı. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi sekiz, dokuz, on... *Hadi Firuze.*

İkinci mesaj sesi geldi ve Atilla Akın konuştu. "Buradan çıkışın yok. Bırak oğlumu, bırak!" Ali Ecevit Tarhan içinden saydı. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi sekiz, dokuz, on... *Hadi Firuze.*

Ninova

Ve üçüncü mesaj sesi geldiğinde Ali Ecevit Tarhan; Bülent'i öne doğru savurup bıraktı. Tüm namlular çekildi, silahlar ateş almadan konuştu. Neredeyse gözlerinin içi parlıyordu.

"28 Eylül 1999'da Kanada'ya kestiğin uçak biletinde yirmi dokuz numaralı koltukta senin yerine kim oturuyordu hatırlıyor musun?" Yetmedi bir cümle daha kurdu. "Aynı gün İspanya sınırları içine giren devlet adamının adı bana çok tanıdık geldi, kim biliyor musun?"

Parmak uçlarını ritmik şekilde birbirine vurdu ve ciddiyetle karşısındaki adama baktı. "Kronolojik hata yaptım, biraz daha geriye gidelim. 16 Ocak 1993'te bir bebek doğdu, tanıyor musun o bebeği?" Ali Ecevit Tarhan yakasını düzeltti ve boğazını temizledi. "Şimdi bunların hepsi bir saat içinde benden haber alınamazsa, öncelikle muhalif gazetecilerin eline belge belge gidecek. Dava ettiğin tüm kanallar ellerinde belgelerle teker teker canlı yayına çıkacak. Ya şimdi bana bir çay söyle, herkesi çıkar oturup konuşalım, sonra ben elimi kolumu sallayarak çıkayım ve benden ses seda bekleyen insanları arayayım ya da sık kafama, sen bilirsin." Kendinden emin adımlarla gitti ve kalktığı yere oturdu.

Atilla Akın kendini yalancı peygamber ilan edecek kadar gücü bileklerine almış, şeytanla aynı masaya otursa zararsız çıkacak bir adamdı. Çaresizlik nedir bilirdi ama yaşamaz, yaşatırdı. Ölüm nedir bilirdi ama tatmaz, tattırırdı. Kimisine göre bir lider, kimisine göre bir soytarıydı. Kimisi ondan baba diye bahsederdi, kimisiyse tiyatrocu. Kimisine göre ülkeyi yönetirdi, kimisine göre hiçliğe sürüklerdi. Kimisine göre uçurumun kenarından almış, kimisine göre uçurumdan itmişti. Atilla Akın için tek bir payda varsa o da şuydu ki yenilmezdi. Gerekirse alçaklık yapar kazanırdı. Gerekirse çalar çırpar ve kazanmış gibi yapardı, kazandığı bir hayatı yaşardı. Gerekirse kandırır kazanırdı. Gerekirse yok eder, tek kalır ama yine kazanırdı.

Ensesinden soğuk bir darbe yemeyeli on sekiz yıl olmuştu. En son havuzun ortasmda oğlunun öldürdüğü bir beden yüzerken o darbeyi hissetmişti. Daha gençti, bu olayı bir darbe gibi hissetmişti. Şimdi olsa daha sakin kalırdı. Ya şimdi? Darbeyi ensesinden yedi, üstelik ne gençti ne de toydu.

Karşısında Ali Ecevit Tarhan vardı.

"Çıkın," dedi sadece.

"Baba!" diye bağırdı Bülent.

"Çıkın!" dedi. Oğluna baktı, elini masaya vurdu. "Çıkın!"

Bu kelime defalarca kez tekrar edildi ve öyle sonuca ulaştı. Atilla Akın kravatını gevşetti ve gözlerini yumup açtı. Terlemeye başladı. Eksik taşla satranç oynanır mıydı? Oynanmaya başlanmıştı. "Çay dedim," dedi Ecevit keyifle.

Atilla eline telefonu aldı ve evdekilerden birini aradı. "Bir çay gönderin odaya," dedi. Karşısındaki kendi yarattığı canavara baktı. Atilla Akın kendisini yok edecek canavarı, kendi elleriyle yaratmıştı. Küçük balık büyümüş, büyük balık olmuştu ve bu düşmanlık siyaset sahnesine benzemiyordu. Küçük balıklar büyüyor, büyük balıklarla dost olmuyordu. Okyanus rengini kızıla boyayacak, o satranç masası bir gün kurulacaktı ve Atilla Akın kendi elleriyle yarattığı canavarla savaşacaktı.

Bedenim belli bir ritimle öne doğru sallanıyordu. Ağlayışım yine şiddetlendi, hıçkırarak sarsıldım. "N'olur bir şey olmasın." Gözlerimi tümüyle kapattım. "Yalvarıyorum bir şey olmasın..."

Eğer olursa, eğer olduysa, eğer ki yaptılarsa aileme öylesine büyük bir acı yaşatacaktım ki ömürlerinin sonuna kadar günlerini o acıyla geçireceklerdi. Bir an bile durmayacaktım. Bu bile şimdi içimi soğutmuyor, içimdeki acıyı dindirmiyordu. Ecevit için düşündüğüm acının üzerine hiçbir ihtimal çıkamıyordu. Gözlerim kapalı saatlerce ağlayabilirdim, kulaklarım böylesine bir sesi duymak için tetikte olmasa belki de duymazdım ama arkaya açılan küçük kapının itilince çıkan sesine açtım gözlerimi.

Benim rahatlıkla geçtiğim kapıdan Ecevit boyundan ötürü biraz zor geçti ama yine de uzun sürmedi. Yaşlı gözlerimle onu izliyordum, yerimden kalkmıyordum, yüzünü görmeyi bekliyordum. Yere çökmeden direkt olarak ayaklandı ve odanın içinde sanırım beni aradı. Yüzünü gördüm, sapasağlamdı.

Ecevit'ti.

Bu ağrılarla yerden hiç doğrulamam sanıyordum, bu bir yanılgıydı; o beni fark etmeden kalktım yerimden. "Ecevit," dedim için için. Onu gördüğüm ilk gün bu kadar sıkı sarılmıştım. Bir daha da tekrarını yaşamamıştık zaten. Hiç beklemedim, sorarsam izin de vermezdi zaten ama kendime de engel olacak halde değildim. Kollarımı boynuna sardım, yüzümü omzuna gömdüm. "Ecevit şükürler olsun," dedim derin bir nefes alır gibi. Soluklanır gibi. Bir var bir yok olan kokusu ilk kez böyle burnumun dibindeydi. Yaşıyordu, kokusu bir tek bunu kanıtlıyordu.

Sıkı sarıldığımın farkındaydım ama "Baban boğamayınca seni mi gönderdi?" diye sormasa alayla, ondan ne kadar zaman sonra biraz uzaklaşırdım bilmiyordum. Sarılmayı bıraktım belki ama onu bırakmadım. Ellerim yüzünde gezinmek istedi ama cesaret edemedim. Omuzlarında gezindi varla yok arasında. Yaşlı gözlerim yüzüne bakıyordu. Bir yara bere arıyordum ama yoktu. Tertemizdi yüzü. Gözlerime baktı.

"Sen niye ağladın? Ölüm haberimi mi gönderdi baban?" Şaka mı yapıyordu yoksa gerçek bir soru muydu bu? Gözlerimin nasıl şişip kızardığını biliyordum. Bir matemden çıkmış gibiydim.

"Bir şey yaptılar mı sana?" diye sordum ağzımdan soluklanırken. Neredeyse nefes nefeseydim.

Ninova

"Dürüst olmam gerekirse az kalsın kellemi alıyorlardı," dedi ve kalktığım yere baktı. Yanımdan geçip gitti ve ellerim boşluğa düştü. "Ama onlara verecek bir kellem yok. Bu alemin meydan-ı siyaset ustası benim bundan sonra, rahat ol sen."

Getirdiğim belgelerle masaya geçti. Sırtı bana dönüktü. Sadece onu izliyordum. Arka arkaya fotoğraflar çekti ve belgeleri yine bulduğu hale getirdi.

"Nasıl çözdün şifreyi?" diye sordu. Canı hiç tehlikeye girmemiş gibi davranıyordu, köşeye geçip soluklanmıyordu bile. Nefes nefese kalan bendim, o değildi. Halbuki can eksilecekse ilk onunki gidecekti. Yine de işin o kısmında hiç durmamıştı. Kafasını bana çevirdi.

"İnci'den yardım aldım," dedim onu izlerken bitkin bir sesle. Gözlerimi ağır ağır açıp kapatıyordum. Vücudum geçirdiğim atağın etkisiyle titriyordu. "O babamın yanında çok vakit geçirir."

"İnci'den başkası gördü mü kasayı kurcaladığını?" diye sordu tekdüze bir sesle.

"Hayır."

"Peki İnci seni herhangi bir sorunda patlatır mı?"

"Hayır," dedim kendimden eminken. Kardeşime güveniyordum.

"Herkes seni hâlâ atölyede mi biliyor?"

"Muhtemelen."

Bir robotla konuşuyordu sanki. Yalnızca dümdüz kısa cevaplar veriyordum. Bedenim Ecevit'in yaşadığını görerek sakinleşmeyi bekliyordu, ona zaman tanıyordum.

"Muazzam," dedi ve evrakların hepsini masadan aldı. "Şimdi eve geri git ve yine kimseye göstermeden bunları yerine koy. Kuralı sakın çiğneme, açıp bakmak yok. Kardeşini ne olur ne olmaz tembihle ve birkaç kişinin yanında saatlerdir yerinden kalkmadan resim çizdiğini ve yorgun olduğunu söyle."

Elindeki kâğıtları bana uzattı ve yüzüme bakarak almamı bekledi. "Ecevit," dedim. Cümleleri toparlayamadım, ne soracağımı şaşırdım. "Bana bir şey söyle."

Tek kaşı kalkık bir şekilde bana baktı. Başını hafifçe sağa doğru eğdi. "Sana baya bir şey söyledim aslında, duymadın mı?"

Nihova

"Babamla aranda ne geçti?"

"Bir şey olmadı," dedi omuz kaldırıp indirirken. Kahverengi küçük gözlerinden yalnızca umursamazlık akıyordu. Temiz çehresi yara almadığından belki, oldukça rahat ve keyifliydi. "Bir çayını içtim babanın. Hayatımda içtiğim en kötü çaydı."

"Ecevit," dedim tekrardan. Avuçlarım yüzümü sıvazladı. Saçlarımı omuzlarımın arkasına ittim. "O kâğıtlarda ne var? Ben açmadım, seni bekledim. Şimdi sen de bana..."

"Babanın yediği boklardan bazıları var," dedi açıkça. "Bunu sen de biliyorsun zaten ama sen her şeyi böyle sorgulayacaksan, merak edeceksen, bilmek isteyeceksen bir arpa boyu yol alamayız. Ben aradığımda seni, hiçbir şey yapmama hakkına da sahiptin," dedi açıkça. Sanki hiçbir şey yapmasam hayal kırıklığına uğramayacaktı da haklı olacaktı. "Yaptın. Senin ipinle kuyuya inmem ama kuyuda kaç ip olduğunu görmem lazımdı. Senin ipin de varmış. Bu kadar. Babanın da gerçekten çayını içtim. Al hadi evrakları, eyvallah. Sağ ol. Baban bana hiçbir halt yapamazdı ama kılıma zarar verirdi. Onu bile yapamadı. Eyvallah." Kâğıtları elime daha çok yaklaştırdı ve alana kadar da hareket etmedi. Sanırım bedenimde en çok titreyen yer ellerimdi. Belki öncesinde de titrediğimi görmüştü ama bu kez sanırım kayıtsız kalamadı, sordu.

"Titriyor musun sen?"

"Bilmiyorum," diyebildim. Titriyor muydum yoksa öyle mi hissediyordum emin değildim.

Kâğıtları aldığımda gözlerini ellerimden ayırmadı. "Tir tir titriyorsun Firuze," dedi açıkça. Hayır, bu soyut değildi, fazlasıyla somuttu. Titremem azalsın diye elimi sıktım ama bu etki edecek bir şey değildi. "Otur şöyle," dedi ve yatağın üzerini gösterdi.

"Gidip evrakları yerine koymam lazım," dedim ama üçüncü adımıma izin vermedi.

"Bu halde mi koyacaksın? Kendini taşıyamıyorsun, otur Firuze," diye tekrar etti. Gözleri iki çift elden kuvvetliydi ve benim de oturmaya ihtiyacım vardı. Benim hareket etmek için güç topladığımı anlamayınca kendisi beni iteledi. Yavaşça ve zarifçe belimden baskı uyguladı. "Otur, böyle gidemezsin."

Bana bir bardak su getirdi. "Korktun mu?" dedi. İnkâr etmedim. "Korktuğunda titriyor musun böyle?" dedi. "Atak geçirdiğimde," dedim dürüstçe. Ne atağı diye sorunca cevap vermedim. Söylemek istemedim. O da zaten yeniden sormadı.

Şanslı günümdeydim, her şey tıkırında devam etti. Eve gidene kadar kendimi on farklı ihtimale hazırladım. Babamın çoktan gelip beni beklediği, evrakları yerleştirirken gelen anneme yakalandığım ya da bir başka çalışanın beni gördüğü onlarca ihtimal... Ama hiçbiri yaşanmadı. Ev gittiğimde sessizdi. Kendi eşyamı yerleştirir gibi geri bıraktım ve ortada delil bırakmadım. Odama girdiğimde kendimi yatağa bıraktım, Ecevit'e her şeyin yolunda olduğunu yazdım. Okudu biliyordum ama yanıt vermedi. Yorgun vücudum bugünün acısını çıkarmak için bu anı bekliyordu. Yataktan çok uzun bir süre kalkmadım.

Zamanın kavram niteliğini kaybettiği bir dönemdeydim. Çok vakit mi geçmişti az vakit mi olmuştu bilmiyordum ama odamda uyuklarken sık sık rüya görüyor, kan ter içinde uyanıyor, terliyken yeniden uyuyakalıyordum. Evin içindeki sessizliğin nedeni babamla Ecevit arasında olanlar mıydı bilmiyordum ama kimse herhangi bir şey için henüz odamı basıp benden hesap sormamıştı.

Bu kez sahiden şanslıydım galiba.

Kimsenin beni hiç rahatsız etmediği, telefonumun hiç çalmadığı gün ya da günlerdeydim. Annem bana bazen yemek gönderiyordu ama gözümün ucuyla bile bakmıyordum. Açlık duygusunu kaybetmiştim âdeta. Midemde sınırsız bir doluluk vardı. Annemin elleri zaman zaman saçlarımda dolanıyordu ama tepki vermiyordum. Bu seferki biraz uzun sürdü ve bana seslendi. "Firuze," dedi. Yanıt vermedim.

"Misafirlerimiz gelecek bu akşam, kalkıp kendine biraz çekidüzen vermen gerekiyor. Ateşin yok kızım."

Sesimi çıkarmadım.

"Lütfen babanı bu odaya çıkarma da cevap ver bana, hadi Firuze," dedi o da yorulmuş bir sesle. Halbuki onu yoracak tek bir davranışım bile olmamıştı. "Az bir vakit kaldı, sen kalkmazsan baban çıkacak buraya ve inan ne sen ne de ben aranızdaki kavgayı kaldırmak isteriz."

"Anne bana ne sizin misafirlerinizden?" dedim bıkkınca. Başım çok ağrıyordu. "Lütfen çıkar mısın odadan? Babama da afiyet olsun dileklerimi ilet!"

"Alparslan ve ailesi geliyor Firuze," dedi ve ağzındaki baklayı sonunda çıkardı. Gözlerimi çok uzun bir zamandan sonra anneme açtım. Görüntü bulanıktı ama umursamadım.

"Anlamadım?"

"Misafirlerimiz Alparslan ve ailesi. Kalkar mısın artık?"

"Ne işi var onların burada?"

Bu aile toplanmaları çok uzun bir zamandır yapılmamakla beraber Alparslan'ın babasının ismiyle değil, kendi ismiyle anıldı bu davet. Bu da ne demek oluyordu?

"Akşam yemeğine davet etti baban, ailecek."

Gözlerimi yeniden kapattım ama annem bana âdeta sırnaştı. Saçlarımın arasına buseler kondurdu. "İyi anne, size afiyet olsun. Çıkar mısın odadan? Başım ağrıyor."

"Firuze kalkmak zorundasın," dedi yumuşak bir sesle. Yatakta böylece yatmasam bağıracaktı, biliyordum.

"Ben hiçbir şeye zorunda değilim," dedim ve dayanamadım, yine anneme baktım. Bir şey anlıyordum ve bunun yanlış anlaşılma olmasını istiyordum. "Bir saniye ya... Sizin amacınız ne tam olarak, bunu duyabilir miyim? Lütfen bu kez dürüst ol."

Benden sıkıldığını belli edecek mimikler sergiledi. "Nasıl bir amacımız olabilir? Aile dostumuzu yemeğe davet ettik. Onlar ailecek geliyorlarsa biz de ailecek bulunm-"

"Anne hiç inandırıcı değilsin," diye hızla kestirip attım. *Orhan Bey ve ailesi geliyor,* dememişti. *Alparslan ve ailesi geliyor,* demişti. Başrol değişmişti.

"Ne duymak istiyorsun Firuze? Senin ve Alparslan'ın..."

"Lütfen beni o adamla aynı cümle içinde kullanma," dedim hızla. Tamam, duymak istediğim buydu ve devamına dair içimde minicik bir merak bile yoktu. "Rica ediyorum. Babamın o aklından ne geçiyor bilmiyorum ama ben bu iğrenç fikirleri duymak bile istemiyorum," dedim. Bu cümleler kurulmamalı ve ben hiç duymamalıydım. Midem bulanmaya başladı.

Nimova

"Eğer ki sen bu akşam bu yemeğe inmezsen babanın aklında dönen her fikir büyüyecek!" dedi annem. "Ki baban seni o sofraya zorla indirecek. Kafasındaki her şeyi sana dayatması için her seferinde zıddına gidiyorsun. Lütfen bu kez duygusal bakma ve o yemeğe in. Bir yemek yiyip kalkacaksın. Hiç yoktan babana meydan okursan bu seferki olay çığırından çıkacak ve bu kez ben müdahale etmeyeceğim Firuze," dedi açıkça. Yüzüm buruştu.

"Şimdikilere müdahale ettin mi anne?" diye sordum. "Senin gözünün önünde benim omzum ikinci kez dikişlik oldu daha geçen gün, buna bile engel olmadın sen. Bana bu konuda yardım etmemekten mi bahsediyorsun? Ah anne..." dedim ve âdeta bir Yeşilçam oyuncusu gibi boyun büktüm. Neredeyse ağlayacaktım. "Ne yaparım ben senin yardımın olmadan?"

Gerçekleri duymak, o gerçeğin ta kendisi olmaktan daha zor geliyordu benim aileme. Annem hayal kırıklığıyla bana baktı, sonra o kırgınlığı öfkesiyle gizledi. "Bu akşam o yemeğe katılmazsan bu kez ortalığı kızıştıran ben olacağım. Bilgin olsun!" dedi kapıyı çarpıp çıkmadan önce. Anneme yakışan da tam olarak buydu zaten. Kendine ne yakıştıysa onu yaptı.

Üzerimde ince boğazlı siyah bir kazak, altımda üst bacağımı saran ispanyolpaça siyah kumaş bir pantolon vardı. Annemin deyişiyle rezalet olan kombinimi ben sıradan diye açıklardım ve gelen insanlar için daha fazla hazırlanamazdım. Babamın giydiğim kıyafetlere karşı yalnızca kısa bir bakışı vardı. Oldukça küçümseyen ama bu hareketimin altındaki anlamı tekte yakaladığını belli eden bir bakıştı bu. Yorum yapma tenezzülüne girmemişti. Anneme de *bırak ne yaparsa yapsın,* demişti kabaca. Bu şekilde kıyafetlerim daha fazla tartışılmadan görmezlikten gelinmişti.

Şimdi yemek sofrasında karşımda Alparslan vardı, annesi milim kaymamış ve aynı yerlerden özenle kıvrılmış eşarbını insanları inceledikçe düzeltiyor gibi yapıyordu ve çaprazımda oturuyordu. Fazlasıyla temiz ve güler yüzlü bir kadındı. Krem rengi takımı, taşlı bir üst ve krem uzun bir etekten oluşuyordu. Eşarbı da aynı renkte ama satendi. Oldukça yumuşak dilli, nazik bir hanımefendiydi. Yalnızca o da her ne kadar tatlı bir imaj çizse de sanırım benim kıyafetimi beğenmemişti, o bakışlarındaki gizli

Ninova

memnuniyetsizliği benden gizlemesi mümkün değildi. Ben önyargılı değilsem, gözleri içten içe insanları yargılamak için etrafta dolanıyordu ama bunları burada söylemeyecek ve eve saklayacak kadar da kendini biliyordu. Lakin böyle düşündüğüm anların ardından öylesine merhametli ve nazik konuşuyordu ki ona haksızlık yaptığımı hissediyordum. Ama yine de kendisi bonesine kadar bir takım çekmişken üstüne, topuklu ayakkabıları üzerinde oldukça asil dururken dönüş yolunda özensizliğimden bahsedecekti. İnsanları korkunç derecede iyi sentezlerdim. Emindim, annem bile karşımızdaki hanımefendi için bunları düşünmüyordu şimdi.

"Çıkan sesler bana korkutucu geliyor, sanki bu defa farklı," dedi annem ellerini çenesinin altında birleştirmişken.

"Farklı gelen nedir Aylin Hanım?" dedi Alparslan. Üzerinde lacivert bir takım elbise vardı. Tek bir ütü çizgisi bile yoktu, yeni tıraş ettiği sakalları, özenli duran saçlarıyla karşımda oturuyordu. Yüzü belirgin hatlarla çevriliyken; kare biçimli bir çenesi, düzgün bir burnu, sert ama dengeli bir ifadesi vardı. Baskın bir duygunun olmadığı anlarda yüzünde ciddiyet hâkim oluyordu. Elmacıkkemikleri hafifçe çıkık, gözleri ya koyu kahverengi ya da siyahtı. Daha net seçebileceğim kadar yakınımda değildi. Henüz rahatsız olduğum ne bir bakışı ne de bir sözü vardı ama yine de benim derdim zaten bu masada oturmaktı.

"Aynı anda yükseliyor isyan sesleri. Kopuk kopuk değiller. Bilemiyorum işte Alparslan. Asıl siz nasıl bu kadar rahatsınız ben anlayamıyorum," dedi annem. Benim gündemimde olmayan konular muhtemelen onların tek gündemiydi. Babamın davadan adını temize çıkarmış olması ülke genelinde bir infial yaratmıştı. Tam da annemin dediği gibi ülkenin dört bir yanından isyan ve sokak çağrısı yapılıyordu. Bu yanıp sönecek bir har mıydı yoksa yanıp tutuşacak bir kor muydu bilmiyordum ve ilgilenmiyordum da. Tek bildiğim insanlar haklıydı. Atılan manşetleri görüyordum. Bu bağırış boşa değildi.

"Boş teneke çok ses çıkarır," dedi, bu masada bu cümleyi kuracak tek kişi vardı. Bülent'ten başka kim böyle terbiyesizleşebilirdi ki? Annem boğazını temizledi ve oğluna baktı. "Yani süslü cümleler kurmak siyasetin içinde olmayanların işidir. Biz bizeyiz burada, herkes aynı şeyi düşünüyor ama tabii siyasetin içinde olmayanlar dilerse süslü cümleler kurabilir. Kadınlar da var masada, hoşlarına gider elbet."

Seviyesini konuştukça düşürüyordu. Bomboş baktım ona. Aklınca siyaset dışı diyerek Alparslan'ı yermeye çalışıyordu ama bilmiyordu ki kendini küçük düşürüyordu. Kale elbette ki alınmadı. Hatta söylediğinin ne kadar boş olduğu hiçbir şey yapılmadan ona anlatıldı. "O zaman süslü cümleler kurmak bana düşüyor hanımlar, izninizle," dedi ve Bülent'e üstünkörü bir bakış attı ama o aptalın anlamadığına emindim. "Aslında bu tepkiyi verenler aynı insanlar," dedi ama onu da dinlemek gibi bir isteğim yoktu. Gözlerimi tabağıma diktim. Kendime söz vermiştim, konuşmayacaktım, muhabbeti uzatmayacaktım ki yemek faslı uzamasın ve bittiği gibi kalkıp en azından herhangi bir bahaneyle odama gidebileyim.

"Sadece artık medya gücü var. Günümüz Türkiyesi'nde gerek internet gerek televizyon, artan kanal sayıları, haber bültenleri, gazeteler... Eskiden olsa evde yemek masasında konuşulacak kadar kulaktan kulağa yayılmazdı. Bu da gelişen teknolojinin dezavantajı diyelim ama elbette ki korkmayalım. Çünkü biz biliyoruz ki..." dedi ve babama baktı. İkisinin de yüzünde korkunç bir gülümseme oluştu ve hafifçe kafalarını salladılar.

Alparslan Yiğit, babama çok benziyordu ve uygun koşullar altında ikinci bir Atilla Akın olmaya çok müsaitti. Midem bulandı.

"Bizim karşımızda rakip bile yok, bizimle kıyaslanacak güçte değiller."

Babamla bu benzerlikleri bu denli gözüme batmasa, öfke içimde şahlanmasa suskunluğumu ebediyete kadar değil ama sofra sonuna kadar koruyacaktım ama hiddetime yenildim.

"Sizin karşınızda halk var, farkında mısınız?" dedim ve tüm dikkatleri üzerime çektim. Dünya tam olarak böyle bir yerdi işte. Fiziksel görünüşümüzle dikkat çekmek için elimizden geleni yapardık ama asıl olan fikirlerimizdi. Tüm dikkat ve dikkatsizliği dudaklarımızdan dökülecek kelimeler sağlıyordu. "Korkmanıza gerek yok."

Alparslan'ın gözleri ilk kez bu denli net bir şekilde beni buldu ve yüzüne hafif bir tebessüm kondurdu. Tıpkı babam gibi. Babamın bu yaşlarında yoktum ama sanki varmış gibi onu babamın gençliğine benzetiyordum. "İzniniz olursa Firuze Hanım..." dedi nazikçe, ben onun nezaketinin altındaki kokuyu alırdım. "Bize silah doğrultanlara en kibar tabirle rakip diyelim."

Ninova

"İznim yok," dedim kaşlarımı kaldırıp. Gülümseyerek kurmaya çalıştığı üstünlüğe noksanlığımla yanıt veriyordum. Ben babam değildim, hatta öyle ki ben babamın kızı da değildim. "Gerçek bir lider kaosa dahil olmaz, kaosu çözüme kavuşturur." Önce babama, sonra babamdan hallice Alparslan'ın babasına baktım. "Öyle ki gelecekte babalarının izinden gitmek isteyenler bunu hiç unutmasın. Siz sorun çözmek için seçilmiş görevlilersiniz."

Önce Bülent'e, sonra Alparslan'a baktım. İşin doğrusu Bülent'ten hiçbir halt olmazdı. Babam siyaset sahnesinden çekildiği an onun da adı sanı silinecekti. Babam da bunun farkındaydı. Siyaset öyle bir yerdi ki iyi tarafı da kötü tarafı da cesaret istiyordu. Korkak adamlarsa hiçbir noktasında barınamazdı. Bülent korkak bir adamdı.

"Başladı yine ressam hanım," dedi korkağın teki. "Elinin boyasıyla bilmediğin meseleler hakkında konuşmamayı bir türlü öğrenemedin."

"Bir saniye bir saniye," dedi Alparslan ve elini hafifçe havalandırdı. "Lütfen, Firuze'yi dinlemek istiyorum. Masamızda yanlış anlamadıysam bir..." Durdu. Bu cümleyi masadaki herkes hain diye tamamlardı. Bu kelimeyi duymaya da epey alışıktım. Bekledim ama gelmedi. "Karşıt görüşlü var," dedi oldukça profesyonel davranarak. Onlardan olduğunu gizlemek istiyordu. "Bazen karşındakine de kulak vermelisin ki doğrunu yanlışını daha iyi görebilesin. Ben devam etmek istiyorum bu sohbete, lütfen." Bana bakarken ve benimle konuşurken korkunç bir zevk alıyordu. Bunu hissetmemek için aptal olmak gerekirdi. Alparslan Yiğit beni kafasında özel bir yere değil, ulaşılması gereken bir yere koymuştu. Benim onun için doğru kişi olduğumu düşünüyordu, halbuki benimle bir gün bile aynı evde yaşayamazdı.

"Etrafınız karşıt görüşlü kaynıyor, az önce düşman diye tanımladınız hepsini. Neden onlara kulak vermiyorsun? Ben karşıt görüşlüysem onlar neden değil?" diye sordum, en azından benden bahsederken *hain* demeyiş bu adama.

"Beni eleştirecek insan benim donanımıma yakın olmalı çünkü," dedi açıkça ve kendini tamamen belli etti. Dilediği kadar onlardan sıyrılmaya çalışsa da Alparslan, küçük Atilla'ydı.

"Aynı donanımı sizi destekleyenlerde de arıyor musun?" diye sordum. Cevap vermedi. "Ya da eğitim bu kadar önemliyse, benden daha

donanımlı gazetecilerin sesini kesmeyerek başlayabilirsiniz karşıt görüş dinlemeye. Tutuklu gazetecilere mikrofon uzatmak da bir seçenek?"

"Hak eden hak ettiği yerde," dedi Alparslan'ın babası Orhan Bey. Damarlarına bastım galiba, hepsi gerildi.

"Bence kimse hak ettiği yerde değil Orhan Bey."

Alparslan sesini sertleştirmeden, "Firuze bu tarz cümleler sadece bizi değil, adalet sistemimizi de zan altında bırakır," dedi.

"Adelet sistemi?" dedim kaşlarımı kaldırırken. Babama baktım. "Hâlâ var mı yoksa çoktan zarar verdiniz mi?"

Hiç beklemeden Alparslan'a geri döndüm. "Sen de biliyorsun çok büyük zararlar var ve bunun baş sebebi bizim bab-"

"Firuze susmanı istiyorum," dedi babam sert bir sesle. Buraya kadar direnmesi bile şaşırtıcıydı. Kendini çok iyi tutmuştu. Anlayışla başımı salladım.

"Ben de yemeğe devam etmek istemiyorum," dedim. Eğer ki kalkmamı isteyecekse benim de söyleyecek başka bir şeyim kalmazdı zaten, değil mi?

"Hep böyleler!" Annemin şen sesi tüm havayı değiştirmek içindi ama sadece absürt durdu. Neredeyse kahkaha atacaktı ama tümüyle strestendi. "İnanabiliyor musun Mahide? Hep böyleler! Firuze gerçek bir sanatçı. Bu karşı gelişi bundan. Daima bir şeylere itiraz etmeli ve daima aksini savunmalı. Bu onları çok besliyor. Çatışma hali daima olmalı ki üretebilsinler. Zor oldu ama artık alıştım. Bir siyaset adamı ve bir sanat kadını arasında yıprandım ama alıştım."

Mahide Hanım'm zarif kahkahasına baktım. İkisi de ortamı yumuşatmak istiyordu ama ben ortamı yumuşatmak değil, terk etmek istiyordum. Olan şey buydu.

"Çok zor, Firuze çok keskin bir dile sahip," dedi annesi. Beni inandıramazdı, akıllarında benimle alakalı planlar varsa bu duruşum hepsini suya düşürdü. Akşam oğluyla *kesinlikle olmaz* kavgası yapmasını umuyordum. "İlerideki eşine sabırlar diliyorum." Bunu söylerken kesinlikle oğluna bakmadı, sesinde ima da yoktu, her şeyden habersiz gibi laf arasında söyledi. Gülümseyerek ona baktım.

"Konunun muhatabı burada olmadığı için yorum yapamıyorum," dedim Alparslan'ın bana baktığını bile bile. Benden hoşlandığını düşünmüyordum, hatta benden etkilenmiyordu bile. Sadece beni kendine

yakıştırıyordu. Hepsi buydu. Bahsettiği donanım, eğitim... Tek dertleri bunlardı. Sevmek, sevilmek ya da âşık olmak... Böyle güzel duygular için fazla hırslılardı. Onların tek derdi yanlarına yakışmalarıydı.

"Her neyse, konumuza dönmemiz gerekirse..." dedim ama izin verilmedi. Annem, "Getirdiğiniz çiçeklere bayıldım, yeniden teşekkür ederim," dedi. Babamla birbirimize gireceğiz diye ödü kopuyordu.

"Alparslan özel olarak hazırlattı," dedi annesi.

"Onlara çok iyi bakacağım," dedi annem, Alparslan'a bakarken. "Bahçemden de belli olduğu üzere ben çiçeklere bayılırım. Benim için çok kıymetliler."

Konu oralardan buralara nasıl gelmişti? Daha mantıklı bir geçiş mi yoktu? Gerçekten annemin çiçek bahçesini mi konuşacaktık? Gözlerimi devirdim ve boşluğa baktım. "Senin evine seneler önce ilk kez geldiğimde de dürüst olayım imrenmiştim. Diğer evinizden bahsediyorum. Hayran olunmayacak gibi değildi. Seneler geçti Aylin, hâlâ hafızamda."

Ağzıma birkaç lokma bir şey sıkıştırmak istiyordum ama her şey gözüme dünyanın en lezzetsiz yiyeceği gibi geliyordu. Hiçbir şeyden biraz peynir ve domatesli ekmek arasının ya da o tonbalıklı sandviçin tadını alamıyordum. Ecevit benden tatları mı çalıyordu yoksa yeniden tat almamı mı sağlıyordu emin değildim.

"Ah o eski bahçem... İçinde olmayan çiçek yoktu. O dönem çok iyi bir bahçıvan çalışıyordu yanımızda, en olmadık çiçekleri bile yaşatabiliyordu. Şimdi o kadar çeşit yok maalesef, eksem de solup gidiyorlar."

Elimdeki çatalın ucuyla yemek parçalarıyla oynuyordum. Bu sohbet ne kadar ileri giderse gitsin hiç dikkatimi çekmez sanıyordum. Bir ampul, günlerdir aradığım bir ışık ya da ışıltı... Gözlerim daldığı yerde geçmişe doğru gitti. Annemin bahçesini hatırladım. Söylediklerinden eksik kalır yanı yoktu. Sonra o her şeyi bilen çiçekçi amcayı...

"Kemal amca mı?" diye sorarken buldum kendimi. Geçmiş bir ip sökügü gibiydi. Her şey birbirine bağlıydı. Kemal amcanın o bahçede zaman zaman Hüseyin amcayla sohbet edişleri aklıma geldi. İp sökülmeye devam etti, Ecevit gittikten sonra hayatımdan çıkan parçalardan biri de o bahçıvandı. Bir kez eve geldiğini anımsıyordum ama bu hayal miydi emin değildim. Kalbim hızlandı.

Nimova

Annem, "Evet, oydu ismi," dediğinde daha da heyecanlandım. Heyecanımı gizlemem gerekiyordu ama içimde bir atlı koşturuyor, Ecevit'e haber vermek için kendiyle yarışıyordu.

Bir süre sessizce durdum. İnsanların sohbeti derinleştikçe ben de cesaret buldum ve elim usulca telefona gitti. Ecevit'e hızla mesaj attım.

Sanırım bir şey buldum, görüşmemiz lazım.

Benim görüşmekten kastım, yüz yüzeydi. Telefonu masaya koyduğum gibi çalmasını ve orta yerde Ecevit'in ismini görmeyi beklemiyordum. Elim hızla ekrana kapandı ve sesi kıssam da tam karşımda oturan Alparslan'ın bakışlarından kaçamadım. Muhtemelen kim olduğunu gördü.

"Müsaadenizle," dedim. "Açmam gerekiyor." Annemler dikkat çekmemek için peşimden gelmezlerdi ama yine de onlardan uzaklaşabildiğim kadar uzaklaştım. Ben gidene kadar telefon kapandı ama bu kez ben aradım. Hemen başında olmalı ki hızla açtı.

"Ne buldun?" diye sordu.

"Şu an evdeyim. Görüşelim mi hemen? Mantıklı mı emin değilim ama aklıma biri geldi. Neredesin şu an?"

"Kim geldi aklına?" dedi sabırsızca.

"Yarım saate atölyede olurum," dedim. Ev uzun uzun konuşabileceğim bir yer değildi. "Olur mu senin için?"

"Çıkıyorum," dedi. Evet, ne kadar sorsa da yanıt alamayacaktı. "Oyalanma sen de," dedi ve başka bir şey demeden telefonu kapattık. Bir şekilde güzel bir emrivakiyle evden çıkacaktım. Misafirlerin yanında beni kolumdan sürükleyemezlerdi. Sonrasında bu emrivaki bana nasıl dönerdi bilmiyordum ama çıkışımı sağlaması bana şimdilik yeterdi.

Arkamı hızla döndüğümde planladığım şey hızlı adımlardı, bir duvara çarpar gibi bir insana çarpmayı beklemiyordum. Ellerim karşımdaki adamın omuz hizasında havalandı ve çarptığım kişinin kim olduğunu anladığım gibi Alparslan'dan hızla uzaklaştım.

"Sen benim peşimden mi geldin?" dedim şaşkınca. Bu ne cüretti?

"Yalnızca yolumu şaşırdım."

"Alparslan," dedim ne diyeceğimi bilmezken. "Tuvaletse aradığın, üst katta."

"O adam mıydı arayan?"

Ninova

Bunları sormaya cüret ediyordu. Soluklandım. Büyük bir tepki vermemeliydim ama tam şu noktada elimde kırmızı bir tebeşirle sınırları çizmeliydim. "Bak Alparslan, sana sadece iki konuda uyarıda bulunacağım. Birincisi: Misafir gidilen evde ev sahibinin peşinden her yere gidilmez. İkincisi de bir daha sakın bana kişisel sorular sormaya kalkışma."

Aramıza açtığım mesafeyi bir adım kadar kapattı ve gözlerimin içine baktı. "O adamın sana, ailene zarar vereceğini biliyorsun değil mi?" Hayır, çekinmiyordu. Kafasında benimle olan münasebeti çok ilerletmiş olacaktı ki bunlar onun için cevap vermem gereken sorulardı.

"Sen beni duymuyor musun?" diye açıkça yükseldim.

"Sen gerçekleri görmüyor musun?"

"Seni ilgilendirmez!" En son Ecevit'i şahsi meselesi haline getirdiğini bana açık açık söylemişti. O günden bugüne çok şey araştırmış olmalı ki şimdi bunları öne sürüyordu.

"Anlıyor musun? Seni ilgilendirmez. Ecevit'in üzerinden elini ayağını çekeceksin Alparslan." İşaretparmağımı yüzüne doğru salladım. O tebeşiri ne kadar bastırsam da görmeyi reddediyordu.

"Elim ayağım o adamın üzerinde değil zaten, benim elim ayağım senin üzerinde. Seni uyarıyorum, dikkat edersen henüz onu uyardığım aşamaya geçmedim." Bana doğru bir adım daha attığında ben de geri gittim ve parmağım elime dönüştü. Durması ve mesafeyi daha fazla kapatmaması için uyardım.

"Sen hangi sıfatla bana bu cümleleri kuruyorsun?" diye sordum şaşkınca. Beni resmen tehdit ediyordu.

"Sıfata ihtiyaç duymuyorum," dedi küçük Atilla. Yüzümü buruşturdum ve ona baktım. Burada harcadığım bu vakit Ecevit'e söylediğim vakitten yiyordu. Bir an önce gitmem gerekiyordu. Yüzümdeki o tiksinti ifadesiyle ondan uzaklaştım. Çantamı ve kabanımı alıp yemek masasına geri gittim.

"Çok özür dileyerek söylemeliyim ki gitmem gerekiyor," dedim sahte bir üzüntüyle. "Yakın bir arkadaşım beni bekliyor. İyi değil sanırım, sizlere afiyet olsun," dedim ve cevapları almadan koşturarak çıkmak istedim. Bülent ayaklandı ve "Nereye gidiyorsun?" diye açıkça sordu. "Ben bırakırım hangi arkadaşınsa."

Sanırım hiçbir ihtimal, hiçbir cümle ya da engel oluş çabası beni bu kadar korkutamazdı. Onlarla kavga etmeye direnip öyle çıkmaya hazırdım ama Bülent'in bu teklifine hazır değildim.

"Gerek yok," dedim hızla. "Misafirlerimize ayıp olmasın. Ben kendim giderim."

"Ben kimseye ayıp olacağını düşünmüyorum, hem ben kardeşime bu kadar telaşlıyken araba kullandırtmam."

Ayaklandığı an ne yapacağımı şaşırdım. Beni o götüremezdi. Dilim damağım kurudu saniyeler içinde. Ne yapacağımı bir an bilemedim. Anneme bakmak istedim, sanki o yardım edermiş gibi. Olmadık insanlardan medet umuyordum, ummadık insanlar konuşuyordu.

"Bülent haklı," dedi arka tarafımdan Alparslan. "Çok telaşlısın, araba kullanman sağlıklı bir karar değil ama benim de izninizle çıkmam gerekiyor. Yolumun üzerinden bırakırım seni istersen," dedi ve masaya döndü. "Kusura bakmayın, erteleyemeyeceğim biri aradı. Kendisiyle görüşmem gerekecek."

"Hilal'e mi bir şey oldu?" dedi annem. Herkes aynı anda sorularıyla üzerime gelmeye başladı. Bülent ayaklandı, toparlanmaya başladı. Alparslan'la göz göze geldim.

"Tamam ben Alparslan'la çıkıyorum," dedim ve tüm kargaşayı tek cümleyle sonlandırdım.

İkimizin de sessiz olduğu kısa bir yolculuk Bülent'le yapacağım tüm yolculuklardan iyiydi. Babam, Alparslan'a başıyla onay verdi ve elini kapıya doğru kaldırdı. Alparslan ceketini iliklediği ve masaya döndü. Anneme gülümsedi. "Bu güzel sofra için teşekkür ederim Aylin Hanım, iyi akşamlar."

Annemin gözündeki hayranlığı görmeden hızla adımladım ve kapıya ilerledim. Alparslan'a açılacak olan araba kapısına, "Önce Firuze Hanım'ın kapısı," diye engel oldu ama ben kimseye fırsat vermeden kendi kapımı kendim açtım ve arabaya bindim. Alparslan dikildiği yerden birkaç saniye bana baktı ve sonra yanıma geldi. Bakışların konuştuğu bir yolculuk oldu. Alparslan bana çok baktı ve belki de çok konuşmak istedi ama yanında vazo gibi durmuştum. İçimde çiçek bile yoktu.

Atölyenin sokağına girdiğim andan itibaren arabasına yaslanmış bir şekilde beni bekleyen Ecevit'i görmüştüm ve elbette o da bizi. Alparslan aracı tarif ettiğim yerde durdurduğunda çantamı koluma taktım. "Bülent

Ninova

seni getirseydi ne olacaktı?" diye sordu ben inmeden. Camın arkasından Ecevit'e bakıyordu. Ecevit'in de ona baktığını biliyordum.

"Bülent'in beni getirmesine izin vermezdim," dedim açıkça. Bir şekilde buna engel olurdum. Gerekirse evden çıkmazdım ve bir şekilde kaçardım.

"Çünkü o kız kardeşini korumaya çalışıyor. Görüyorum ki haklı. Kendime susmam için baskı uyguluyorum şimdi ama ne yapmalı bilmiyorum. Kendi ellerimle seni ona getirdim. Şimdi ailene ne demeliyim?" Önümüzdeki şoför inip kapımı açmıyordu, bunu beklediğimden değildi, Alparslan emir vermezse bu arabadan inişim bile engellenmeye çalışılırdı. Ben bir şekilde iner miydim? İnerdim.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

O evden çıkmış olmak şimdi bana yetiyordu. Bundan sonra gidip istediğine istediğini anlatabilirdi. "Asla," dedi. "Seni ben getirdim çünkü bu adamdan zarar gördüğünde beni arayabil diye. Görüyorum ki aileni aramak tercihin değil."

"Alparslan, bıraktığın için teşekkür ederim. Beni Bülent'le uğraştırmadın. Bu iyiliğini unutmamaya çalışacağım. İyi akşamlar."

Araçtan hızla indim ve arkama bir kez olsun bakmadan Ecevit'e doğru ilerlemeye başladım. Ben arkamı dönmedim, Ecevit ise arabadan gözlerini bir kez olsun almadı. Aracın farları yandı ve saniyeler boyunca Ecevit'in yüzünü aydınlattı.

"Ecevit," dedim.

"Yeni şoförün mü?" diye sordu. Sürücü koltuğunda oturandan bahsetmiyordu. Alparslan'dan bahsediyordu.

"Köşeye sıkıştırdılar beni. Bülent bırakmak için ısrar edince o girdi araya."

"Bunları dinleyecek vaktim yok Firuze," dedi ve atölyeye doğru yürümeye başladı. "Sik kırığına sigortasını yapın mı diyecektim. Açıklama bana boşuna. Konuşacaklarımız var. Hadi acele et," dedi ve atölye bahçesinden girdi. Kapının önüne vardığında gerisinde kalmış bana baktı. Ona vardığım gibi paspasın altındaki anahtarı aldım ve kapıyı açtım. Geçmesini bekledim. Atölyemin içine girdiği gibi, "Ne buldun?" diye sordu. Kapı eşiğinden geçmeden konuştum.

"Küçükken evde bir bahçıvan çalışıyordu hatırlıyor musun?"

Ecevit eğer ki beni unuttuğu gibi diğer şeyleri de unutmadıysa bahçıvanı benden daha çok hatırlardı. Ona yardım ettiğini hatırlıyordum. Ecevit yardım ediyor diye ben de paçalarından ayrılmazdım ama annem üstümün başımın kirlenmesinden rahatsız olurdu. "Ne bahçıvanı?"

"Hani bahçeyle ilgilenen bir bahçıvan vardı. Haftanın belli günleri gelirdi. Annemin çiçeklerine bakardı. Bazen yardım ederdik. Baban yaşlarında bir adamdı."

Ecevit, "Kemal amcadan mı bahsediyorsun?" dediğinde benim direkt hatırlamadığım ama söyler söylemez o olduğundan emin olduğum ismi söyledi. Hızla başımı salladım. "Evet evet, o. Kemal amca."

"Ne olmuş ona? Melike'yle ne ilgisi var?"

Ağzımdan çıkacak olan her sözün yalnızca Melike'yle alakalı olmasını istiyordu. Şimdi bu baskı altında söyleyeceğim şey âdeta dilimde küçüldü, ufaldı ve ufalandı.

"Bugün onu hatırladım. O adam siz gittikten sonra istifa etti ve bir daha bizim evimize gelmedi. Ben düşündüm ki belki Hüs-" Duraksadım ve düzelttim. "Babanla görüşmüştür. Yaşıyorsa ve onu bulursak belki ipin ucundan tutabiliriz."

Zaten ben böyle bir baskı altındayken söylediklerim daha söylenmeden ezilip büzülmüştü ama Ecevit beni de ezip büzecek kadar anlamsız baktı bana.

"Bu muydu?" Sesindeki boşluk beni hayal kırıklığına uğratmadı ama gözümde bir yanıp bir sönen ışığı söndürmek üzereydi.

"Ecevit hemen kestirip atma," dedim kısık bir sesle. O bana böyle bakarken güçlü bir sesle savunamadım.

"Bahsettiğin adamın babamla konuşmuşluğu bile iki elin parmağını geçmez. Neyi kestirip atmayayım? Ben de bir şey buldun sandım."

"Bu adam siz gittikten sonra işi bıraktı," dedim yeniden bastıra bastıra. Elimdeki en kuvvetli sebep buydu, Ecevit'i ikna edemese de beni ediyordu. "Kim bırakır Ecevit? Çok rahat, çok güzel bir işi vardı ve Atilla Akın'ın evinde çalışıyordu. Sizden sonra sadece bir kere geldiğini hatırlıyorum. Belki de geldi, babamla konuştu ve gitti. Adamın babana ve sana

Ninova

inandığını, bu vicdan azabıyla bizimle çalışmaya devam etmek istemeyeceğini düşünemiyor musun?"

Ecevit başını iki yana salladı. Âdeta sıkıldığını belli ederek ofladı. "Kendi ağzınla söylüyorsun! Niye ahbaplığı olmayan insanlar için gül gibi işini bıraksın? Belki taşındı adam, o yüzden çıktı?"

"Çünkü insandı," dedim açıkça. Ecevit onlara insaniyet gösterilmesini sanırım hiç kabullenmeyecekti ama bu ihtimal vardı ve kuvvetliydi. "Bir çocuğa ve bir babaya neler yapıldığını gördü. Babam geriye kalan her ihtimalde bu adamı kalmaya ikna ederdi. Annemin gözde çalışanıydı, tüm çiçekleri soldu. Bu bile babam için yeterli bir sebep. Ecevit sonuca o kadar odaklısın ki nedenlerle ilgilenmiyorsun," dedim. Ne zamandır kardeşini arıyordu, ne kadar ileri gitmişti bilmiyordum ama sonuca ulaşamıyordu çünkü sonuçtan başka bir şey düşünmüyordu. Aradaki küçük ayrıntılarla ilgilenmiyordu, çok tez canlıydı.

"Çünkü beni sadece sonuç ilgilendiriyor. Kardeşim yok benim, kardeşim! Onu arıyorum! Elin bahçıvanının bana ne faydası olacak?"

"Ya olursa?" dedim küçücük bir umutla pes etmeden. "Bunun peşinden gitmeye değmez mi? Bu adam o olaydan hemen sonra evden ayrıldı," dedim yeniden. Bunun ne kadar büyük bir şey olduğunu nasıl görmüyordu? Evde kalmış olsaydı isteseydi de Hüseyin amcayla konuşamazdı ama çıkıp gittiyse babam buna engel olamazdı. "Sizin için. Tek mantıklı sebep o geliyor. Sonra da hiç dönmedi, başka bir sebep olsa dönerdi. Ecevit, küçücük bile bir ihtimalin peşinden gitmek seni kardeşine geciktirmeyecek," dedim. Korkusunu biliyordum. O söylemese de biliyordum. Hedeften uzaklaşmak istemiyordu, kardeşinden uzaklaşmaktan çekiniyordu. "Bu adamı bulup o ihtimalin peşinden gideceğiz," dedim. Gözlerime baktı. Bu kez hemen itiraz etmedi çünkü biliyordu ki eli bomboştu, o küçük ihtimallerden bile yoktu. "Şu an bana daha iyi bir seçenek sunmayacaksan, benim söylediğim şeyin peşinden gideceğiz. *Gitmeliyiz,* demiyorum. *Gideceğiz,* diyorum. Başka bir planın var mı?"

Eğer ki o benimle olmak istemiyorsa ben bahçıvanı bulacaktım ve konuşacaktım. O haklıysa benimle vakit kaybetmemiş olacaktı ama eğer ki ben haklıysam bana katılacaktı. Bir süre, öyle umuyordum, belki de Ecevit'i yanımda sürüklemek için ona daima somut delillerle gitmem

Ninova

gerekecekti. Bana güvenmiyordu, benim ona vakit kaybettirmeme de tahammülü yoktu.

"Daha iyi bir planın var mı?" diye tekrarladım. Gözlerini kaçırdı ve cebinden bir sigara çıkarıp yakarken koltuğa oturdu. Sanırım yoktu. Başımı salladım ve kararı açıkladım. "O zaman bahçıvanı buluyoruz."

Günlerimiz o adamın izini sürmekle geçti. Ecevit'in gönülsüzlüğü bir yerden sonra yumuşadı ve artık daha az söylendi, zaman kaybettiğimizi de neredeyse hiç yüzüme vurmadı. Üç farklı ev gezdik, önceki kiracısı, sahibi, komşusu olduğunu öğrendik ama ne zaman ki Ecevit gerçekten aramaya başladı, asıldı bu işe ve sonunda bulduk. Bu kez kapısında dikildiğimiz evden emindik.

"Burası mı?" dedim evin kapı numarasına bakarken.

"Burası," dedi Ecevit. Müstakil, küçük bir bahçesi olan, kendi halinde bir evdi. Bahçede ağaç yoktu ama yaprakları dökülmüş çıplak fideler vardı. Siyah işlemeli bir kapısı vardı, dış kapıda bir zil yoktu, bahçenin içi de işlemelerinin arasında gözüküyordu. Ben yerimde duruyordum, ilk cesur adım Ecevit'ten geldi. Bizi tanıyacaklar mıydı, kabul edecekler miydi bunu bile bilmiyorduk. Sadece bize kapı aralayacak herhangi bir adımın peşinden gidiyorduk. Ecevit geçip gittiği kapıyı arkasından açık bıraktı ve birkaç saniye sonra ben de o kapıdan geçtim. Zili çalmak için benim gelmemi bekledi. Bir kez göz göze geldik, çantamın kulpunu daha sıkı tuttum. İçimde çok huzursuz bir şey vardı. Adını bile koyamıyordum, ondan ancak *şey* diye bahsediyordum. Bu *şey*, çok fena *şeylere* sebep olacaktı sanki.

Kapı zilini çaldı ve elini çekti, gözlerimizi kapıdan ayırmıyorduk. Saniyeler sonra kapının açılacağına dair ilk sesler kapının ardından geldi. Kalbim hızla atıyor. Ellerim titremiyor, aksine yapıştığı dokuyu parçalayacak kadar sertleşiyordu. Kapı açıldığında benim yaşlarımda bir kadınla göz göze geldik. Ne o bizi ne de biz onu tanıdık.

"Buyurun?" dedi bize bakarak.

"Merhaba," dedi önce Ecevit. "Burası Kemal Şener'in evi mi?"

Kadının gözleri Ecevit'e bakarken biraz küçüldü ama hayır, bizi çıkaramıyordu. Belki de birbirimizi hiç tanımıyorduk, bilmiyordum. "Evet, babam olur kendisi. Siz kimsiniz?"

Babam olur kendisi... Kemal amca evde kalmazdı, yalnızca gelip işini yapar ve giderdi. Bir kızı var mıydı? Aklıma hayal meyal bir şeyler geliyordu. Sanırım birkaç kez getirmişti kızını ama anımız yoktu ki... Adına ya da bir başka haline karşı anımsadığım bir şey yoktu.

"Kendisi evde mi?" diye sordu Ecevit. "Evdeyse çağırabilir misiniz?"

Kadın kendi sorusuna yanıt almak istedi. Haklıydı, destursuz gelmiştik ve babasını soruyorduk. "Kimsiniz siz? Babamı nereden tanıyorsunuz, neden görmek istiyorsunuz?"

"Kim gelmiş Yağmur?"

Biz çocuklar birbirimizi tanımayacak kadar çok büyümüştük ama yetişkinler yalnızca beyaz saç telleri ve kırışıklıkları sayesinde tanınıyorlardı. Bu sesin sahibini rasgele bir sokakta görmüş olsam sanırım yine hatırlardım, Kemal amca olduğunu anlardım. O bizi gördü ama yüzüne tanıdığına dair herhangi bir ifade çökmedi. Oldukça yaşlanmıştı. Bize adımları fazlasıyla yavaştı. Kızına da verdiği mavi gözleri vardı, onları hatırlıyordum. Beni severdi. Bazen çiçekleri sularken ona yardım ederdim, bazen bahçede ekmek istediğim çiçekleri çizer ve benzerinden bulsun diye ona verirdim. Bulurdu da.

"Bilmiyorum baba, seni soruyorlar. Henüz kim olduklarını söylemediler," dedi. Adam kapıya vardı, bir an kapıdan destek aldı ve kapı pervazına tutundu.

"Buyurun," dedi bize bakarken. Hiçbir şey söylemedim, Ecevit'in konuşmasını bekledim.

"Kemal amca," dedi araya hiçbir resmiyet sokmadan. Adam gözlerini kıstı ve dikkatle Ecevit'i izledi. Çıkarmaya çalışıyordu ama tanıyamazdı, biliyordum. Ben onu tekte tanımadıysam kimsenin tanımasına ihtimal vermiyordum. Ecevit'in yüzünde varla yok arasında bir tebessüm belirdi. "Tanıdın mı beni?"

Adam bir süre sessizce Ecevit'i izledi. Hafızasını zorladı ve tam da tahmin ettiğim gibi hatırlayamadı. Başını iki yana salladı. "Tanıyamadım evladım."

Burada belki de mühim olan adamın vereceği tepkilerdi ama ben gözlerimi Ecevit'ten alamadım. Geçmişe dair her şeye büyük bir öfke duyan adamın, geçmişe ait bir şeye ilk kez öfkeli olmadığını görüyordum. Belki yüzünde aradığım bir iz vardı, yalnızca Ali Ecevit olarak görmek istiyordum, oyun arkadaşımı anımsamak istiyordum. Onu çok özlemiştim, söyleyecek tek bir kimsem bile yoktu. "Ecevit ben," dedi titrek bir sesle. Belki de bu titremeyi benden başkası fark etmedi. Herkes bu yaşını kabul edebilirdi ama on yaşına dair her hissini yalnızca yakinen ben bilirdim. Ecevit bile kendini unutmuştu ama ben biraz olsun unutmamıştım.

Zorlukla adamın yüzüne baktım. Biraz geciktim ama tüm hisleri öyle ağır aksak ilerliyordu ki yüzünde, ilk tepkisiydi belki de bu gördüğüm. Âdeta yerinde titredi, dakikalarca sabit duramayacak kadar yaşlıydı ve duyduğu cümle ona daha çok dengesini kaybettirdi. Kızı bile kapıdaki yabancıya öylesine şaşırdı ki babasını çok geç tutabildi. Adam titreyen kirpiklerini kırpıştırdı ve son nefesini alır gibi, "Ecevit," dedi. Sesinde bir acı yumağı vardı. Feryat figan söyledi Ecevit'in ismini. Yetmedi tekrar etti. "Ecevit," dedi. Yaşlı gözleri sulandı, bedeni titremeye başladığında elini Ecevit'e doğru uzatmaya çalıştı ve Ecevit hızla uzandı. "Sen Hüseyin Tarhan'ın oğlu musun?"

Hüseyin Tarhan'ın oğlu olmak... Ali Ecevit'i böyle kalpten gülümseten nadir şeylerden biriydi. "Benim," dedi. "*Hüseyin'in oğlu. Ali Ecevit Tarhan.*" Ben hatırlatmayana kadar böyle bir adamın varlığını anımsamasa da geçmişten öfke duymadığı bir adamı görmek, ona seslenmek, Ecevit'in ses tonuna kadar değiştirdi. Genç kadınla göz göze geldik. Büyük bir şaşkınlıkla o da Ecevit'e bakıyordu. Sanki Ecevit bu evde sık sık yâd edilen, anımsanan ve özlenen bir isimdi. O isim ölmüş gibi bahsediyorlardı ve o kişi şimdi tam karşılarındaydı.

"Ecevit, oğlum..." dedi ve yaşlanmış gözlerden gözyaşının ne kadar hızlı aktığına şahit oldum. Babamın ağladığını bir kez olsun görmemiştim, babam bu adam kadar yaşlı da değildi ama yine de yaş almış gözlerin gözyaşları daha çabuk akıyordu. Bunu görmüştüm. Ecevit'i yıllardır görmediği bir oğlunun gelişi gibi karşıladı. Bunu ne ben ne de Ecevit bekliyorduk. Ecevit elini öpmeye kalkıştı ama Kemal amca izin vermedi. Bir babanın oğlunun saçlarını sevdiği gibi Ecevit'in saçlarını okşadı, onu bağrına bastı. "Ne çok aradım seni," dedi. "Ne çok bulmak istedim."

Ecevit kaybolmamıştı ama hepimiz onu aramıştık.

"Geldim, buradayım artık."

Kemal amca dudaklarını Ecevit'in alnına bastırdı. "Hoş geldin... İyi ki geldin, şükürler olsun ölmeden bir kez gördüm seni."

Ecevit'in elini sıkıca tutmuştu, gözleri arkalarında kalan bana kaydı. "Buyurun geçin içeri. Kalmayın kapıda," dedi ve hızla kapıyı bize daha çok açtı. "Bu hanım kızımız kim?"

Babamın omzumda bir apolet misali taşımamı istediği soyadım ve onun kızı oluşum beni çoğu zaman öylesine yerin dibine sokuyordu ki adımı söylemeye bile utanıyordum. Bir yüzsüz gibi bunu Ecevit'ten bekledim ama yapmadı. Konuşmayı öğrenmemiş bir çocuk gibi susamazdım elbette, konuşmam gerekiyordu. Hiç seçmediğim ailemin yükünü çekmeye ben zaten çok alışmıştım ama ilk kez bu hissi yaşarken en büyük sebeplerinden biri yanımdaydı.

"Kemal amca," dedim. Alacağım tepkinin hiç iyi bir şey olduğunu sanmıyordum ama *bey* demedim. Çünkü bu adam benim için de Ecevit için de küçüklüğümüzün Kemal amcasıydı. "Benim, Firuze."

Bu isim bazen bir saygıyı getiriyordu, bazen öfkeyi, bazen nefreti, bazen de sevgiyi. İçimde yalnızca Firuze olamamanın acısı vardı. Ölüp gidecektim ama adımdan sonra gelen Akın soyadını silemeyecektim. Ben söylemesem de duyulacaktı. Ben söylemesem de insanların duygularını değiştirecekti. Yirmi beş yaşındaydım; küçükken benimle oyunlar oynayan, en sevdiğim oyun arkadaşım dışında beni yalnızca Firuze olarak gören, sadece Firuze gibi bakan kimse yoktu. Artık o çocuk büyümüştü. O da bakmıyordu, kapıdaki adam da bakmıyordu.

Gözleri öfke kustu, nefret konuştu. Hiçbir şey söylemeden beni yerin dibine doğru bastırmaya başladı. "Senin ne işin var benim kapımda?" diye bağırdı. Titreyen eli hiddetle havalandı. İstemsizce yarım adım geri gittim. Küçükken ona çizip verdiğim bütün çiçek resimlerinin üstü karalanmaya başladı içimde. Benden herkes nefret ediyordu. Bu nefretin başını yine ben çekiyorum. Bunlar öylesine bakışlardı ki yedi yaşındaki Firuze resimlerin üstünü karalarken -ki bu bir güzel anının daha eksilmesiydi- *öl Firuze, dedim. Öl, bak bil, bak kabul et, bu kadar nefretle yaşanmaz. Öl!*

Üzerime doğru yürümeye çalıştı, bir yarım adım daha uzağa gittim. Bir adım uzaklaşmıyordum çünkü beni çok iteceklerdi. Her itişte bir

Nihova

adım gidersem Ecevit'ten uzaklaştırdım, biliyordum. Başımı yere eğdim, ihtiyar adamın yüzüne bakamadım, yine koca ailenin yükünü tek başıma sırtladım. "Ne yüzle geldin sen benim kapıma? Defol!" Bedeninin aksine sesi çok kuvvetliydi. Beni, bana doğru yürüyerek itiyordu. İkinci kez, "Defol..." derken o adımlarının önüne Ecevit'in eli geçti ve "Kemal amca," dedi. "Benimle geldi."

O sesin nasıl kesildiğini, o gözlerin Ecevit'e nasıl büyük bir hayal kırıklığıyla baktığını biliyordum. İnsanlar Ecevit'e benim yüzümden hayal kırıklığıyla bakıyordu. Beni yanına yanaştırmamış olan adamın yanında yürümeme bile tahammül edemiyorlardı ve içimde korkunç bir fısıltı *haksızlar mı,* diyordu. *Haksızlar mı Firuze? Söyle, haksızlar mı?*

Adamın dudaklarından acı dolu bir nida koptu, ilk gözyaşım yere damladı. "Ecevit..." dedi feryat figan. "Sen kimlerle berabersin Ecevit? Kimleri aldın yanına?"

Adam varlığıma en az benim kadar isyan ediyordu. Ecevit benim konumumu elbet unutmamıştı ama belki de ilk kez kendisi dışında biri böylesine hatırlatıyordu. Yerin dibindeydim, nefes alamıyordum, kendimi açıklayamıyordum. Bu adamın canı Ecevit ve ailesi için de yanıyor olabilirdi, benim babam bu adama da kötü şeyler yapmış olabilirdi. Her şey mümkündü. Bu öfke bana fazla gelmedi, çok alışıktım ama Ecevit'in yanında çok zor geldi. Ölmeyi, bu hissi kaldırmaya tercih ederdim ama kaldırmaktan başka çarem yoktu.

"Ben kimseyle beraber değilim," dedi Ecevit. Bunu sanki biraz da kendisine söylüyordu ama hiç şüpheye düşmemeliydi. Bizim yan yana yürüyor oluşumuz bile yol arkadaşı olduğumuz anlamına gelmiyordu. İçini rahat tutsaydı, ben yerimi çok net görüyordum ve ona biraz olsun kızmıyordum. "Ama seninle konuşmam gerekenler var ve onun da burada olması en doğrusu. İzin ver girelim."

"O alçağın kızını evime mi alayım?" diye bağırdı gür sesle. Öfke öylesine şiddetliydi ki bir yaşlı değil, bir ordu bağırıyordu sanki bana.

"Kemal amca biraz olsun hatırım varsa izin ver girelim," dedi Ecevit. Gitmem gerekiyordu ama yerimden kıpırdamıyordum. O kapıdan geçmek istiyordum, göreceğim muameleye rağmen bir köşede oturmak ve bir şeyler duymak istiyordum. Başımı kaldırdım. Bir kez de ben rica ede-

ekrim, hangi yüzle ya da cesaretle bilmiyordum ama ben de birkaç cümle kuracaktım. Babasının koluna girmiş kadın, "Baba," dedi. "Kapıya kadar gelmişler, girsinler," dedi. Babası kızına baktı, *bari sen yapma* der gibi. Kızı Yağmur ısrarcı oldu. "Ecevit geldi," dedi babasının gözlerinin içine bakarken. Önemli olanın bu olduğunu vurguluyordu. Belki babası bu anı çok beklemişti, benim için bu anın bozulmaması gerektiğini savunuyordu. "İzin verelim gelsinler. Hadi baba, daha fazla kalma ayakta."

Adam başını iki yana sallaya sallaya, büyük bir hayal kırıklığıyla arkasını döndü ve yavaş adımlarla yeniden yürümeye başladı. Yıkılmışlığını beden dilinden bile rahatça okuyabiliyordum. Varlığım Ecevit'in varlığını bile kamçılamıştı. Böyle berbat bir varoluş mümkün olabilir miydi? Benimle beraber oluyordu. Yağmur babasının arkasından bir süre baktı ve sonra bize döndü. Önce Ecevit'e baktı ve gülümsedi. "Hoş geldin," dedi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum inan... Babam seni çok bekledi, çok aradı. Hoş geldin," diye yeniledi. Gözlerinin içi gülüyordu bunları söylerken. Ecevit selamını yalnızca başıyla aldı, başka bir şey söylemedi. Muhtemelen yalnızca içeri girmeyi düşünüyordu, şimdi tek umurunda olan buydu.

"Bilmiyorum hatırlıyor musun beni ama ben seni biraz hatırlıyorum. Beraber babama saksı taşıyorduk," diye devam etti Yağmur. Ecevit'in derdinin ne çok uzağında kalıyor bunlar diye düşünüyorken Ecevit'in sesini duydum.

"*Hatırlıyorum Yağmur.*"

Sanırım böylesine istenmediğim bir yerde daha ağır bir hisle tanışmam ve daha çok canım yanmaz, kalbim böylesine sağanak bir yağışın altında kalmaz sandım. Bir köylü canhıraş ektiği tüm ekinleri su altında kaldığında ne hissederse, nasıl çaresiz kalırsa ve o ölüp gitmiş ekinlerini ne şekilde izlerse Ecevit'e o şekilde baktım. Hatırlıyordu. *Bir tek bana dair şeyleri hatırlamıyordu.* Evimize arada sırada girip çıkan ve hiçbir şeyi unutmayan benim bile zorlukla anımsadığım o küçük kızı, yıllarını geçirdiği diğer küçük kızdan daha çok hatırlıyordu. Burada olma amacım, hedefim, merakım... Her şey içimde bir an en geriye itildi, sadece hayal kırıklığı hissettim. *Korkunç bir hayal kırıklığı.* Akşam günceme bu anı şöyle özetleyecektim: Hayal kırıklığından ölünebilse o an ölürdüm.

Yağmur, "Çok sevindim," dedi ve bana dönmese, konuşmasa bu hayal kırıklığının elinde can verecektim. "Firuze," dedi ve kapıyı daha çok

Ninova

araladı. "Gel lütfen, baham..." dedi ve kelimeleri yarım kaldı. "Sadece... Beklemiyordu. Gel, hoş geldin sen de."

Buraya girmem için izin isteyen Ecevit'ten daha sıcak bir karşılamaydı ama canım o kadar yanıyordu ki gülümseyemedim. Gözpınarlarımı sildim sadece. "Teşekkür ederim," dedim titrek bir sesle. Önden Ecevit girdi, peşinden girdim ve Yağmur ikimizin de önüne geçti. Onun adımlarını takip ettik. Eski model koltukların olduğu antika bir evdi. Oldukça remiz ve topluydu, her şey nizami şekilde yerinde duruyordu. Beyaz tül işlemeli perdeler çekiliydi, pencerenin yanında küçük bir kitaplık vardı. Yerde kırmızı işlemeli bir halı vardı. Modadan hiç etkilenmemişti, geçmişi içinde taşıyordu. Böyle yerleri normalde çok severdim. Şimdi dikkatimi bile çekmedi. Kemal amca tek kişilik bir koltuğa oturmuştu, başköşedeydi. Yüzümüze bakmıyordu. İkili bir koltuk vardı, bir ucuna Ecevit oturdu ve elini yanına bastırdı. Sanırım diğer ucuna oturmamı bekledi ama elinin hemen yanına oturdum.

Aramızda bir karış mesafe vardı ve ben bu karışı hiç bitiremeyecektim.

Kısa bir an oturduğum yere baktı, sonra önüne döndü. "Ben hemen içecek bir şeyler getireyim size, çay mı içmek istersiniz yoksa kahve mi?"

Dişlerimi sıktım, andan tamamen koptum ve orta sehpaya baktım. *Yalvarıyorum çay isteme.* "Zahmet etme," dedi Ecevit. *Kahve istemesinin bir farkı var mıydı? Yoktu. O gün yaptığım şey kahve de olsa kahveyi dökecekti ama bunu içimdeki yedi yaşındaki Firuze'ye anlatamazdım. Sadece Ecevit çay istemesin diye yalvarıyordu.*

"Olur mu öyle şey? Ne zahmeti? Açsanız, yiyecek bir şeyler de indirebilirim."

"*Çay kâfi.*"

Sağanak yağış doluya dönüştü, kalbimden seken dolu taneleri göğüskafesime çarpmaya başladı. O köylü yere çöktü, yitip gitmiş emeğine Allah'a isyan ede ede ağlamaya başladı. Nefes alamadım. Elim kolyeme gitti, Kutupyıldızı'nın sivri uçlarını parmaklarıma batırdım. Acıyı hissetmiyordum. Bana soran Yağmur'a zorlukla, "Su yeterli," dedim ve parmak uçlarımı kanatacak kadar sapladım. Ecevit, Kemal amcayla konuşuyordu ama duysam da anlamıyordum. *Toparlan Firuze. Toparlan. Buraya gelmenin bir amacı var. Şimdi toparlan, sırası değil.*

"Nasılsın Kemal amca?"

"Gördüğün gibi," dedi adam. Artık bizi karşıladığı gibi değildi. Benim varlığım sanki tüm özlemini ondan çalmıştı. "Sen nasılsın?"

"Gördüğün gibi," dedi Ecevit aynı şekilde. "İyi gördüm seni." Kemal amca dayanamadı ve Ecevit'e baktı.

"Yaşlı bir adam ne kadar iyi olursa o kadar iyiyim," dedi. Onu sebepsizce anladım. Halbuki yaşlı değildim, belki de insanlar benim için gençliğinin baharında derdi ama onu yine de çok iyi anladım. Ecevit'i izlerken, "Koca adam olmuşsun," dedi. Sanki dönüp dönmeyeceği belli olmadan savaşa gönderdiği oğlunu hiç beklemediği bir anda görmüştü. Umudu kesmişti, belki savaş bitmişti, belki kaybetmişlerdi ve oğlunun yokluğuna alışmıştı.

"Yaş otuz oldu," dedi Ecevit.

"Oldu mu o kadar?" diye sordu, biraz şaşırdı. *Otuz...* Değildi.

"Yok, daha yirmi sekiz. Düz hesap söyledim."

Düz hesap söylememişti. Ona baktım. *Büyütüldüğü yaşı söylemişti.* Bunu söylerken gülümsüyordu. Acı çekip çekmediğini bile anlamıyordum. Kemal amcaya baktım. Anlamaz sandım ama sanırım anladı. Başı hafifçe sağa doğru yattı. Kaşlarını çattı ama kızgın değildi; çok üzgündü, görebiliyordum. "Yaş düz hesap söylenir mi oğlum?"

"Senin yaşın kaç oldu?"

"Altmış üç," dedi Kemal amca.

"Düz altmış beş işte," dedi gülümseyerek. Hiç fark etmeden iki yaş mı ekliyordu herkese yoksa bu bir tesadüf müydü?

"Deme işte onu," dedi Kemal amca. Gerisini ne ben ne de Ecevit tahmin ediyorduk. Ecevit'in yüzündeki alay dolu gülümseme yerle bir oldu. "Baban o iki yılı geri almak için zamanında çok çabaladı."

Nutkumuz tutuldu, tek bir cümle bizi alaşağı etti. Ecevit'in içindeki zelzele benim de şehrimde yıkıntıya sebep oldu. O çoğu şeyde yüzüne yerleştirdiği gülümseme yok oldu. Oğlunu gönderdiği savaştan yenilgi haberi geldi sanki ve onlarca eve ölü bedenlerden önce matemler ulaştı. Yediği darbeyi sindiremedi, Kemal amcaya baktı. "Sen..." dedi sönük bir sesle. "Babamla pek yakın değildin." Belki de onun aklına asla bu adamın gelmemesinin sebebi buydu. Onların hiçbir yakınlığı yoktu. Kemal amca

çok kendi halinde bir adamdı. Gelirdi, işini yapardı ve hemen giderdi. Babamla bile pek muhatap olmazdı.

Yaşlı adam başını salladı. "Kötü gün dostuymuşuz biz," dedi. "Birbirimizin iyi gününü pek bilmeyiz." Nasıl bir samimiyet oluştuysa aralarında, Ecevit'ten sonra oluşmuştu. Ecevit hafifçe başını salladı. "Anladım," dedi yalnızca. Sonra durdu ve bir süre ortadaki sehpayı izledi. Sanırım bunu duymaya ihtiyaç duydu ki, "Çok mu uğraştı iki yaş için?" diye sordu. Kemal amcanın yüzündeki kırışıklıklar derinleşti. Başını ağır ağır iki yana salladı.

"Bir insan evladı ne kadar uğraşabilirse," dedi zorlukla. "O daha da fazlası kadar uğraştı. Her ihtimalin peşinden gitti. Her cezayı göze aldı. Kim umut verdiyse iyi kötü ayırt etmeden peşine düştü. Kanun dinlemedi, emir dinledi." Duraksadı ve yaşlı gözlerini halıya dikti. O halıdan neler geçip gitti bilmiyordum ama artık bedenini sallıyordu. "Kanunsuz emre uymanın suç olduğunu, babana suç işlete işlete öğrettiler," dedi bir zaman sonra. "Neden? Oğlunun iki yılını almak için."

Kanunsuz emre uymanın suç olduğunu, babana suç işlete işlete öğrettiler... Yutkundum.

Yağmur elinde bir tepsiyle girdi içeri. Dört bardak çay vardı üstünde. Bir de su. Benim önüme çayla beraber suyu da koydu. Ecevit'in önüne konulan çaya baktım. Kimse gelen bardaklara uzanmadı. Yağmur sessizce bir köşeye oturdu, sanırım ortamdaki ağırlığı hissetti ve hiçbir şey söylemedi. Bir süre hiçbirimiz konuşmadan sadece boşluğu izledik.

"Kemal amca benim öyle lafı çok uzatmak gibi bir amacım yok," dedi. Dirseklerini dizlerine bastırmış, parmaklarını birbirine geçirmişti. "Ben kardeşimi arıyorum," dedi sonra Ecevit hiç uzatmadan. "Melike'yi hatırlıyor musun?" Adamın acısından sonra şaşkınlığını sezdim. Muhtemeldir ki o da öldüğünü düşünüyordu ama yine de başını salladı.

"Hatırlamaz olur muyum?" dedi, sonra gözlerini kaçırdı. Emin oldum; evet, o da öldüğünü düşünüyordu. "Ama..."

"Öldü deme," dedi Ecevit ona izin vermeden.

"Öldü," dedi ama o. Ecevit öfkelenmedi ama âdeta isyan etti. Ağzından dökülen nidada yalnızca acı vardı. Başını iki yana salladı ve tavana baktı. Âdemelması defalarca kez aynı hizada gidip geldi. Bağırıp çağırmadı bu kez; isyan etti, kızdı.

"Mezarını gördün mü?" dedi. Babamın söylediği aklıma geldi. *Çünkü babasının cenazesine katıldı ama kardeşinin cenazesine katılmadı,* demişti. Babama zerre güvenmiyordum ama Melike'nin yaşadığından ben de emin olamıyordum. Ya da yaşamama ihtimali beni öylesine korkutuyordu ki umut edemiyordum.

"Ecevit bak oğlum," dedi adam ve Ecevit'e biraz daha döndü. "Bu yaşına kadar getirmişsin kendini, ne zorluklardan geçtiğini ben hayal bile edemem ama senin canını yakacak tek söz etmek de istemem..."

"Kemal amca ben buraya senin halini hatırını sormaya gelmedim." Sesi sert değildi, yalnızca derdini anlatmaya çalışıyordu. "Benim kimsenin haliyle vaktiyle ilgilenecek ne vaktim ne halim var. O yüzden senden ricam ne biliyorsan, ne düşünüyorsan söyle. Beni üzmek, üzmemek... Bunlara bakma. *Bana olan olmuş,*" dedi. Yenilmişti, bunu kabullenmişti. Hayata yenilmişti Ecevit. Belki babama ya da bir başkasına değil ama hayata yenilmişti. "O yüzden duygularını bir köşeye koy, bana yardım edebileceksen et. Edemeyeceksen ben çayını içip kalkayım."

Kemal amca sessiz kaldıkça yardım için geldiğimiz ilk kapının kapandığını hissediyordum. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Ecevit de sanırım anlayacağını anladı. Çayına uzandı ve büyük bir yudum aldı. Yutkundum ama anda kalmayı başardım. İkinci yudumu alacaktı ve kalkacaktık, biliyordum ama cümleler ikinci yudumdan önce geldi.

"Ne duydun, ne öğrendin şimdiye kadar da böyle bir şüpheye kapıldın?"

Ecevit ikinci yudumu almadı ve Kemal amcaya bakarak çay bardağını geri koydu.

"Kardeşimin öldüğüne dair hiçbir belge yok," dedi ellerini yeniden birleştirirken. "Ne bir hastane kaydı ne bir ölüm belgesi ne de bir mezar taşı. Yok. Aradım taradım. Babam öldükten sonra ona dair bir şey yok. Daha bebekti babam öldüğünde, eğer ki ölseydi elbet bir mezarı olurdu."

"Kimsesizler mezarlığına baktın mı?"

Canını yakmaktan kaçtığı cümleyi kurdu ama yine de bu cümle böylesine açıkça kurulmamalıydı. Ecevit'in hâlâ bir kalbi vardı, inkâr etse de atıyordu ve kabul etmese de hassasiyetleri vardı. Benim bile kulaklarımı tıkamak istediğim bu cümle ona ne yapardı? *Ecevit'i sökerdi, Ecevit'i dikerdi.*

Ölümün bile adaletsiz olduğunu kimsesizler mezarlığı anlatırdı. Herkesin bir annesi babası yok muydu? Kim vardı ki denizden çıkan, gökyüzünden düşen? Kimsesizler mezarlığı da ne demekti? Kişi ancak ailesini istemiyorsa, ailesinden nefret ediyorsa bunu ölmeden kendisi seçmeliydi. Kimsesizlik ancak kişinin tercihine bırakılmalıydı, kimsesizler mezarlığının ismi değişmeli, *kendini bir yere ait hissetmeyenler mezarlığı* olmalıydı ve bebekler oraya gömülmemeliydi.

Melike bir bebekti ve orada olmamalıydı.

"Benim kardeşim kimsesiz değildi ki," dedi Ecevit çaresizce. Gözlerimi yere indirdim. Ben çok kolay ağlar ama çok zor susardım. Ecevit'in o cümlenin sonuna koyduğu *ki* bağlacı beni ağlatmaya yeterdi. Gözyaşlarım akmaya başladı, boğazıma ince teller dolanıyordu.

"Senin kardeşini kimsesiz bıraktılar ama." Bu uyarıyı daha öncesinde verdiği için belki dur durak vermeden devam etti Kemal amca. "Sen babanın nasıl öldüğünü biliyor musun?" diye sordu. Dudaklarımı ısırdım, gelecek her şeyden ölesiye korkuyordum.

"Kalp krizi," dedi Ecevit, benimle aynı cevabı sesli dile getirirken. Sesi titriyordu. Kalbinin olmadığını iddia eden adamların da kalbi titrerdi. Ecevit'in kalbi titriyordu.

"Ecevit git bildiklerinle kendine yeni bir hayat kur oğlum, babanın hatırına git kendine yeni bir hayat kur..."

"Babam nasıl öldü?"

Ensemden kaynar sular dökülüyordu. Parmaklarımı korkuyla içe doğru büktüm. Kemal amca yeniden sessizliğe gömüldü. "Ölüm raporuna baktım ben. Kalp krizi yazıyordu. Nasıl öldü benim babam?" Son soruyu bastıra bastıra defalarca kez sordu. Kemal amca cevap verene kadar kendiyle beraber bu soruyu yerden yere vurdu.

"Baban inşatta zar zor bir iş bulmuştu senden sonra geçinebilmek, kızına bakabilmek için. Hiçbir yer babanı kabul etmiyordu. Kabul eden de vazgeçiyordu. Buna sebep olanların Allah gani gani belasını versin," derken ilk kez bana baktı. Gözlerimi hızla kaçırdım. Buradaki özne benim babamdı. "Ancak sigortasız, üç kuruşa amelelik buldu. Ne bir baret ne bir ip ne de bir eldivenle aylarca bir ekmek, bir litre süt için çalıştı," dedi ve sonra yine uzun uzun sessizleşti. *Bir litre süt ve bir ekmek.* Gönlünün zenginliğiyle anımsadığım adamın muhtaç olduğu iki besindi bunlar.

"Sonra?" dedi Ecevit. Ara vermeksizin duymak istiyordu.

"Bir gün bir telefon geldi bana, babandan. Düşmüş, çok yüksekten değil ama çok tehlikeli bir yere. Uzun kalın bir demir, babanı kötürüm bıraktı," dedi. Bahsi geçen uzun kalın demir kalbime saplandı. Ağzımdan çıkacak olan sesi dudaklarımı birbirine bastırarak engelledim. Kemal amca devam etti. "Bir hastane kaydı bulabildin mi bu konuyla alakalı?"

Ecevit'e bakacak cesaretim yoktu. Ailemin ailesini nasıl yok ettiğini dinliyordum. Beden diliyle yanıtladı sanırım, sesini çıkaramadı.

"Bulamazsın. Ne babanın sigortası vardı ne de babanı kabul edecek bir hastane. Senin aileni bu ülkede mimlediler oğlum. Mimlediler, Ecevit. Bir tanıdık doktor bulduk da benim kimliğimle işlemlerini yalvar yakar yaptık. Bir metre demir girmişti babanın bacağına. Kimse dönüp bakmadı adama, niye? Oğlu vatan haini diye. On yaşında çocuğu hain, babasını haini yetiştirici belledi̇ler."

Adamın cümleleri zihnime bir fırçanın kılları gibi çarpıyordu, bir tablo çiziyordu ve Hüseyin amcanın o halini kanlı canlı görebiliyordum. Ellerimde işlediğimiz bir cinayetin kanı vardı. Akın ailesindeki tek katil Bülent değildi. Bülent bir kişiyi öldürmüştü, biz bir aileyi öldürmüştük. O kötürüm kalan adamın gideceği yolları hep çiçekli çizerdim çünkü o tek başına savaşırdı, tek başına uğraşırdı ve tek başına bakardı çocuklarına. O adam gerçek bir baba kavramıydı ve yürüdüğü yollar çiçekli olmalıydı, kötürüm geçilen hangi yolun çiçeği bir anlam ifade edebilirdi? Kalbime kocaman bir taş oturdu, başımı duvardan duvara vurmak istiyordum.

"Tek bacakla aylarca hem kızına bakmaya çalıştı hem de bir umut hapishane yolunda gitti geldi. Bir gün vazgeçmedi, senin babanı copla dövdüler Ecevit. Bu kansızlar yüzünden," dedi ve beni işaret etti. Benim çocuk olmam, okumayı yazmayı bile henüz tam olarak bilmemem neyi değiştiriyordu ki? Zamanında Ecevit de çocuktu, zamanında Ecevit'in suçlu olduğu ihtimalde bile babası suçsuzdu ve zamanında Melike de bir bebekti. Beni onlardan ayıran neydi? Bana duyulan her merhamet, Hüseyin amcaya da Melike'ye de ihanet değil miydi? Şayet Melike öldüyse ruhu ensemize çökmeyecek miydi? *Ben daha bebektim,* demeyecek miydi? Beni bu nefretin dışında ne tutacaktı? Hangi kuvvet? Akın olmam mı? Ant içerdim ki derimi yüzerek kurtulabilseydim o soyadından, derimi

Ninova

bizzat ben yüzerdim. Ben merhameti hak etmiyordum, Ecevit'i hak etmiyordum ve içimdeki yedi yaşındaki Firuze de beni hak etmiyordu. Benim hak ettiğim tek bir şey vardı. İçimden durmaksızın bana fısıldanıyordu.

"O yine de vazgeçmedi sizden. Benim hayatımda gördüğüm en onurlu adamdı senin baban! En sefil ölümü yaşadı! Dünyanın en onurlu adamını sefalet içinde ölüme terk ettiler! Engel olamadım. Senin babana bir tedavi çok görüldü!" Eli havalanıyordu, hiddetle sallanıyordu. İsyan ediyordu. "Senin baban tanıdığım en vatansever adamdı, iki çocuğu vardı. İkisi de öğretmen olsun, bu vatana insan yetiştirsin isterdi. Ne oldu? Bir evladının gençliğini hapishane köşelerinde çürüttüler, bir evladını kimsesizlikten öldürdüler. Melike şayet öldüyse, kimsesizlikle öldü!"

Nefes nefeseydi yaşlı adam. Sadece o değil. Onunki şiddetli konuşmaktandı. Ya bizimki? Tırnaklarımı bacaklarıma batırıyordum, başımı dik tutamıyordum. Ben ailemle beraber bir gece ansızın yok olmak istiyordum. Biz en feci şekilde can vermeliydik, kolay bir ölüm olmamalıydı. Gırtlağıma kadar doldum. Akın malikânesi yanıp kül olmalıydı.

"Git önce kimsesizler mezarlığında ara kardeşini! Bulamazsan yaşadığına dua et. Ortadan yok oldu kardeşin. Ulaşamadım, bulamadım, bu yaşımda vicdan azabı kaldı bana. Organ kaçakçıların mı eline düştü, dilendirenlerin mi yoksa bir hastalığa mı kapıldı? Senin kardeşine sahip çıkmama bile izin verilmedi. Git ara ama tek başına ara, *hainleri* takma peşine."

Ecevit'e tehdit olarak kalkmıyordu eli ama bana tehdit olarak kalktı. "Takma! Aileni yok ettiler. Yediden yetmişe hepsi aynı bunların. Dostunu düşmanını karıştırma. On yaşında değilsin sen, bu kız düşmanının kızı!" Üzerime yıkılan tavanın altında can çekişiyordu bedenim. Adama bakıyordum, ağlıyordum ama sesimi çıkaramıyordum. Yaşlı adamın nefes alış verişleri bozuldu, rengi morarmaya başladı ama ölüme giderken bile bir insanın öfke kusacağı bir insandım ben. Bunu kabulleniyordum. "Avcunuza aldığınız her şeyi yok ettiniz," dedi. "Senin o baban yanarak can versin," dedi. "Önce bu aileyi yok ettiniz, şimdi ülkeyi yok edeceksiniz," dedi. Konuştukça kendini kaybetmeye başladı. Yağmur'un sesini duymaya başladım. Dehşetle araya girdi.

"Lütfen gidin," dedi babasının yakasını gevşetirken. Yerimden kıpırdayamıyordum, gömülmüştüm âdeta, kıpırdamıyordum. Ecevit kolumdan

Ninova

tutmasa ben orada o adamın beni öldürmesini beklerdim. Kolum Ecevit'in elindeydi. Adımları beni savurmadı çünkü o da yavaş yürüyordu. Kapıyı açtı, evden çıktık. Çıktığımız an kolumu bıraktı. Gerisindeydim, ne yaptığını görebiliyordum. Hayır, ne yapamadığını görebiliyordum. Bahçe kapısından birkaç sarsak adımla çıktı. Ayakları âdeta tutmuyordu. Yönsüz kaldı, evsizler gibi. Nereye gideceğini bilemedi; biraz döndü olduğu yerde, sonra kafasını gökyüzüne kaldırdı. Yağmur çiseliyordu, benim gözyaşlarımdan yavaş akıyordu ve Ecevit'in yüzüne düşüyordu. Gözleri kapalıydı, çektiği acı fizikselmiş gibi yüzü kasılmıştı. Kalbi ağrıyordu, bu ifadeyi tanıyordum.

Ne bir adım geriye gittim ne bir adım ileri. Özür dileyemedim, teselli edemedim ya da adını söyleyemedim. Kamburu çıkmıştı, nefes almıyor, hareket etmiyordu.

"Git Firuze," dedi ansızın. Gözlerini açmadı, sadece bunu istedi benden. Şimdi bana bir ayna uzatsalar, kendimi görmemek için onu yüz parçaya ayırırdım. Beni görmek istemiyordu, onu anlıyordum ama gitmeyi istemeyecek kadar da bencildim.

"Ecevit," demek istedim ama tekrar etti.

"Firuze git," dedi. Tuttuğu nefesi, suyun altından çıkmış gibi geri aldı. Acı onun boynunu büküyordu, görüyordum. "*Ooof!*" diye bağırdı yolun orta yerinde. Ağzımdan kaçan hıçkırığa engel olamadım. "*Ooof, ne yaptılar benim aileme?*"

Ali Ecevit Tarhan ağıt yakıyordu, ayakta kalacak kuvveti kalmadı; geçti bir köşeye, kaldırıma çöktü. Yağmur hızlandı ama yine de gözyaşlarımı geçemedi. Gök gürüldedi ama yine de Ecevit'in ağıtını gerisinde bırakamadı. Ali Ecevit Tarhan, seneler önce gömdüğü ailesine yirmi sekiz yaşında, koca bir adamken en esaslı ağıtı yakıyordu.

IX

"her temas olay yerinde bir iz bırakır"

Beni fiziki olarak bu dünyadan koparmayı beceremeyen her his, hırçınca ruhuma saldırıyor. Hastalanan bir beden yok olmaya yakın erir, hacmini azaltır, sahibine yük olmaz. Hastalanan bir ruh yok olmaya yakın ağırlaşır, hacmini artırır, sahibine yük olur.

Bedenime tahammül ediyordum ama ruhumu taşıyamıyordum. Tek başına yürüdüğüm kaldırımın orta yerinde durdum ve ellerimi dizlerime bastırdım. Yağmurun bedenimde ıslatmadığı bir yer bile kalmamışken kalbim kuruluktan çatlamıştı, çatlaklarına kan doluyordu ve susuz kalp, kanı hızla emiyordu. Dizlerime doğru eğildim, yoldan geçen bedenimin yorulduğunu sanacaktı ama bu tümüyle ruhumun peşimden gelecek takatı kalmayışıyla alakalıydı. Soluklanmak istedim, soluklanamadım. Yaşlar yüzümden buluttan dökülen yağmurla yarışacak hızda dökülüyordu.

Ecevit'le dakikalarca, belki bunu saat olarak bile dile getirebilirdim, o kaldırıma çökmüştüm. İkimiz de sırılsıklam olmuştuk. Ecevit'in yüzüne bakmaya cesaret edememiştim değil, utanmıştım. Onun izlediği boşluğu izlemiştim. Sonra ansızın, hiçbir şey söylemeden kaldırımdan destek alarak kalkmıştı. Omuzları düşük, adımları yavaştı. Arabasına binip gitmişti. Beni orada bırakıp gitmesi beni üzmemişti, o kaldırımdan kalkarken eliyle destek alması beni kahretmişti. Tıpkı benim bu kaldırımda dizlerimin üzerine eğilmem gibiydi. İkimizin de ruhu son nefeslerini alıyordu sanki, bedenimizin içinde can çekiyordu, hacmi artmıştı ve taşıyamıyorduk.

Kemal amcanın söyledikleri aklımdan çıkmıyordu; büyüyordu, artıyordu ama biraz olsun susmuyordu. Ağzımdan acı dolu bir nida koptu ve

---

* 13.12.2010 tarihi, ÜB (Ülke Burada) gazetesine "Atilla Akın'a Suikast Girişimi!" manşetiyle taşınmıştır.

Ninova

gökyüzüne bakmak istedim. Yağmur damlaları izin vermedi. Yüzüme yağdılar, işlediğim günahları biraz olsun temizleyemediler. Islak saçlarımı arkaya doğru çekiştirdim ve doğrulduğumda kablolu kulaklığımı çıkardım. Taktım, zorlukla bir şarkı açtım. Son sesti ama yine de yaşlı bir adamın sesini bastıramıyordu.

Dışarıda yağmur yağıyor, üstüm ıpıslak, kalbim kupkuru ve ben yapayalnızım. Kendimle alakalı her şeyi pekiştirerek söylemek zorundayım, kalbim apacıyor.

Saatlerce yürüdüm, bir kez bile arabaya binmeyi düşünmedim. Yıldırımlar düştü geçtiğim yerlere, yağmur bir arttı bir azaldı, üşümem geçti, ayaklarım yoruldu ve ben arabayla kısa sürmeyen yolu saatler süren bir yolculukla tamamladım. Acım biraz olsun dinmedi. Kapının önünde duran korumalar ben eve varmadan beni gördüler ve ellerinde şemsiyeyle bana koştular. Kuru tek bir zerrem kalmamıştı ama emir, sebeplerden bağımsızdır. Ben evin içine girene kadar şemsiyeyi tuttular. Kapı açıldığında evin içini kirleteceğimi bilsem de kulaklığımı çıkarmadan çamurlu ayakkabılarım, üstümden damlayan sularla yürümeye başladım. Annemle göz göze gelmesem de beni görür görmez yanıma geldiğini görebiliyordum. Bir şeyler de söylüyordu ama Kemal amcanın zihnimdeki sesini engelleyemeyen müzik, annemin sesini bastırıyordu.

Defalarca kez durdurulmaya çalışıldım ama bir şekilde aştım da odaya vardım. Geçtiğim her yeri kirlettim ve bunu kendime çok yakıştırdım. Kapımı kapatmak istediğimde sertçe itildi ve kulaklığım sert bir şekilde söküldü. Karman çormandı zaten kablo, benden alındığı gibi yere fırlatıldı ve kapı çarpılarak kapatıldı. Annem bana parmak salladı. "Bu ne hal?" diye haykırdı. Doktorluktan emekliliğe ayrıldığından beri benimle çok daha fazla muhatap oluyordu ve sanırım bu onu yaşlandırmıştı. "Aklımı kaçıracağım, bu ne hal! Bak günlerdir, günlerdir yoksun meydanda! Babanla derdimiz başımızdan aşkın diye sıra sana gelmiyor, görmezlikten geliyoruz ama sen ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun Firuze? Ülke sokağa döküldü, neler oluyor sen farkında mısın? Neredesin, ne yapıyorsun sen?"

Çok öfkeliydi ve öfkesini kusacaktı, hissedebiliyordum. Üzerimdeki kabanı çıkardım ve boşluğa bıraktım. "İlgilenmiyorum," dedim açıkça. Benim için olan her şey artık bir gazete haberinden ibaretti. Umurumda

Nihova

değildi, ülkenin hali umurumda değildi. Babamın hali, annemin hali... Her neyse. Benim hiçbir şey umurumda değildi. İçimdeki evi idare edemiyordum ben, ülkenin halini düşünemeyecektim.

Annemin dudakları şaşkınlıkla aralandı ve ardından güldü, öfkeyle güldü hem de. "İlgilenmiyorsun?" dedi.

Başımı salladım. "Umurumda bile değil," dedim bu kez.

"Baban herhangi bir suikast girişimine karşı çevresinde elli kişiyle adım atıyor ve senin umurunda değil, öyle mi?"

"Tabii ona da muhteşem bir mağduriyet doğdu..."

"Firuze kes sesini!" dedi üstüme yürüyerek. Benim konuşmamı istemiyor ama benimle konuşmak istiyordu. Annemi anlamak için çabalamayı bırakmıştım. Karşısında durdum ve ona baktım. "Kes sesini. Bir kere de düşman olma! Baban günlerdir bizim için, ülkesi için çabalıyor!"

"Anne ne olur çık."

"Dinleyeceksin beni."

"Dinlemeyeceğim."

"Bencil!" diye hırsla bağırdı. "Bencil! Bunca sorunun arasında senin hasta olmana üzülen baban için söylediklerine bak! Bencil!" Çıldırmış gibi bağırıyorken korkunç bir sakinlikle onu izliyordum.

"Anne, babam bunca derdinin arasında Ecevit'i de öldürmeye çalıştı," dedim ve arkamı dönüp sandalyeme oturdum. Annemle aramıza mesafe girdi ama yüzündeki tiksintiyi görmemek mümkün değildi. Ardı ardına cıkladı ve hayal kırıklığıyla bana baktı.

"Tek derdin o adam, değil mi?"

Cevap vermedim. "Biz burada nelerle uğraşıyoruz, senin tek derdin o adam! Bize zarar verdiğini göre göre..."

"Benim tek derdim o adam," dedim duymak istediği buysa eğer. Annem neden onlara yardım etmemişti? Leyla teyzeyi severdi. En azından Melike'ye yardım edemez miydi? Kötülükse de büsbütün olmak zorunda mıydı? Tek zerresinde bile iyilik barındıramaz mıydı?

"Kör müsün sen? Ne yapacağını açık açık söyleyen bir adam mı tek derdin?"

"*Benim tek derdim o adam.*"

"Sus Firuze!"

"*Benim tek derdim o adam.*"

"Firuze, kes diyorum sesini!"

"*Benim. Tek. Derdim. O. Adam.*"

"Baban tek derdini yok etsin diye uğraşıyorsan bunu başaracaksın!" Gözleri kocaman açılmış, kelimeleri bir canavarın kolları gibi uzanmıştı bana. Birkaç dakikadır ağlamıyordum, gözlerim yeniden doldu. Havalanan eli yumruk oldu ve indi, nefes nefese yüzünü çevirdi ve sakinleşmek ister gibi ortalığa bakındı. Annemle de konuşmuştu, açıkça Ecevit'i yok etmek istiyordu ama yine de annemin ağzından duymak çok zoruma gitti. Çünkü annem ne olursa olsun Ecevit'ten babam gibi bahsetmezdi. Gerekirse susardı ama yine de konuşmazdı.

"Babam zaten Ecevit'i yok etti anne," dedim titrek bir sesle. "Sadece Ecevit'i de değil, ailesini de yok etti. Babam şimdi benim derdimi mi yok edecek?" diye sordum. Annem yüzüme bakmıyordu, en azından şu ana kadar. "Kendisine söyle, derdiyle beraber kızını da yok eder ve bu şimdiye kadarkilere benzemez."

Gözlerini hızla bana çevirdi. Hayreti de korkuyu da gözlerinde gördüm. "Sen neler diyorsun Firuze?"

"Dürüst olayım mı?" diye sordum, dudaklarım büzülmüştü. Cevap vermedi. "Nefes alamıyorum," dedim. Gözlerimden arka arkaya yaşlar düştü. "Nefes almaya kendimi layık görmüyorum."

"Firuze ne olur sus!"

"Nefes almak için çabalamak istemiyorum."

"Firuze..."

"Sizin çekmediğiniz vicdan azabını çekmekten çok yoruldum. Ecevit gerçekten benim derdim, ne oldu biliyor musun o çıkagelince?" O hiddeti dağıldı ve bana acıyla bakmaya başladı. Annem beni kaybetmekten korkuyordu ama annem beni kaybettiğini görmüyordu. "Senelerdir çektiğim bu acının ne kadar gerekli ve yetersiz olduğunu anladım."

Melike'yi *kimsesizlik* öldürmüştü. Hüseyin amcayı *çaresizlik* öldürmüştü ve ben sadece Ecevit için vicdan azabı çekmiştim. Ne yetersizdi, hiç fark etmemiştim. Az önce beni bir kaşık suda boğmak üzere olan annem hızla geldi ve dizlerimin önünde çöktü. Ayağında topuklu ayakkabıları ve ayakkabılarını örtecek bollukta bir pantolon vardı. Yeni boyattığı saçları fönlenmişti, tüm güzelliğiyle karşımdaydı ama ona bakınca kendimi göremiyordum.

Nihova

"Kızım," dedi elimden tutarken. "Yeniden psikoloğa gitmeni istiyorum, lütfen. Bak Firuze, bu şekilde..."

"Yaşanmaz değil mi?"

Gözlerini kapattı ve başını arkaya attı. Yanakları şişti ve ofladı. "Çok hassas bir ruhun var. Hep böyleydin. Bununla baş edemiyorsun. Bak, sen kabul etmesen bile sanatın bile bundan geliyor ama bu sana artık zarar veriyor. Lütfen Firuze, yeniden terapiye..."

"Anne Melike hakkında bir şey biliyorsan ne olur söyle."

Onu dinlemediğimi zaten biliyordu. Başını eğdi, isyan edercesine sızlandı. "Sana yemin ederim bilmiyorum. Firuze ne olur kendinle ilgilen, bırak artık o aileyi. Ne olur! Kendini yok edeceksin. Ne olur kendinle ilgilen..."

Elim usulca, kör bir umutla annemin elinin üzerine gitti. "Sen kötü bir kadın değilsin, Hüseyin amca öldükten sonra hiç mi merak etmedin o kalan bebeği? Babam mı izin vermedi yoksa?"

"Firuze ne olur kendine dön! Bırak şu aileyi..."

"Melike kimsesizlikten öldü." Gözyaşlarım annemin saçlarına akıyordu. "Keşke onun yerine ben ölseydim."

Sanki ağzımı kapatsa benim istediklerim değişecekti. "Sus artık!" dedi ama bu kez kızarak değil, ağlayarak. Melike gerçekten ölmüştü... Annem bu cümleyi bile kurmama izin vermiyordu. Kalbimdeki çatlaklar sızladı. Ölü bir bedeni arıyorduk biz. Melike kimsesizlikten ölmüştü.

Annemin elini ittim ve oturduğum yerden kalktım. "Ne yazık," dedim çöktüğü yerden anneme bakarken. "Babamla evlenmek seni kötü bir kadın yapmış. Sen iyi bir kadın değilsin. Leyla teyze ne çok severdi seni..." dedim. *Beni de... Severdi.* Koca bir geçmiş zaman. Emindim, şimdi helak olmamızı istiyordu. Annemi orada öylece bıraktım ve banyoya girdim.

O yağmurlu günün üzerinden iki gün geçmişti. Ecevit'e ulaşamıyordum. Telefonlarımı açmıyor, mesajlarıma dönmüyordu. Bazı anlar beni tetikliyor, nefesimi kesecek bir korku yaşıyordum; bazı anlar beni görmek istemediğini düşünüyor ve bu üzüntüyle kendimi sakinleştiriyordum. Babamı sanırım bir kez görmüştüm. Bir gece ansızın odama girmişti,

uzaktan beni izlemişti, bana yaklaşmıştı, gözlerim kapalıydı. Saçlarımı okşamıştı birkaç saniye, sonra da çıkmıştı. Annem ona belki de bir şeyler anlatmıştı, bilmiyordum. Bu dönem derdi ben değildim, kameralara oldukça alaycı ve umursamaz bir tavır sergilerken işin içyüzünde büyük bir kaos dönüyordu. Babama sorsak bu alaycı tavrına *siyasi zekâ,* derdi ama bana soran olsaydı *kendi sonunu hazırlıyor,* derdim.

Halk bağırıyordu, babam duymuyordu.

Babam zaten çoğunlukla duymamayı tercih ederdi, bir de istedikleri konuşulmuyorsa ona kendinizi duyurmanız mümkün olmazdı. Bu kaosun sonu nereye gidecekti bilmiyordum ama içten içe de işime geliyordu. Ecevit'le ya da benimle uğraşacak vakit bulamıyordu. En azından ben öyle umuyordum.

Kumral saçlarımı topladım, incili bir toka taktım ve kemerimi bağladım. Arabayı zorlukla hatırladığım o marangoz dükkânına doğru sürdüm. Ecevit istemeden onun şahsi alanına zorla girmek istemiyordum ama başka çarem kalmamıştı. Ecevit'i bulmak zorundaydım. Aracımı dükkânın az ötesine park ettim ve yürüdüm. Ayaklarım bir ileri bir geri gidiyordu. İçeride olmasını istiyordum ama içerideyse bana nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum. Ya da biliyordum. Her neyse...

Varana kadar cesaretimi topladım, hiç beklemeden içeri girdim. Belki de böyle cesur olmamın en büyük sebebi, Ecevit'in burada olmadığını hissetmemdi. Ben Ecevit'i hissederdim. İçeride benim yaşlarımda genç bir adam vardı. Kafasını kaldırdı ve göz göze geldik. "Buyur abla," dedi. Ne söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, birkaç saniye alık alık ortalığa bakındım.

"Eee... Merhaba, kolay gelsin."

"Sağ ol. Alacak eşyan mı vardı?" dedi.

"Yok, hayır." Alacak bir şeyim vardı ama... Ecevit'i almak istiyordum.

"Bir şey yaptırmak istiyorsan bugün müsaitliğim yok."

"Ben Ecevit'e bakmıştım," dedim daha fazla uzatmadan. Gözlerimi kırpıştırdım ve genç adama baktım. Geçen sefer geldiğimde burada görmemiştim. Kumral, orta boylu, yüzü temiz bir adamdı. "Burada mı acaba?"

Adamın kaşları çatıldı ve bana daha dikkatli baktı. "Ecevit abime mi?" dedi ama beni çıkaramadı.

Ninova

"Evet. Burada mı acaba? Ya da gelir mi?"

Adam başını iki yana salladı ve şüpheyle beni süzdü. "Yok, burada değil de sen kimsin?"

"Ben bir arkadaşıyım," diyebildim. Başka ne denir bilmiyordum. "Kendisine ulaşamadım, önemli bir konu vardı da. Görmem gerekiyor. Gelecekse ben bekleyeyim." Köşede oturmama izin verirse kimseyi rahatsız etmeden beklerdim.

Ayaklandı ve bana doğru bir adım attı. "Ben de bir arayayım, ismin neydi?"

"Yok yok..." dedim telaşla ve adama doğru yürüdüm. Bu korkuyla telefonunu bile elinden zorla alırdım. "Arama sen. Şey olmasın... Hani hoş olmaz. Şöyle ki yani, eee... Sen nerede olduğunu biliyor musun?" Her cümle ağzımda gevelenip duruyordu. Buraya gelirken başkasıyla konuşmak için bir plan kurmamıştım, yalanlar uydurmamıştım.

"Evindedir." Ecevit'in evi... Bu istemsizce hoşuma gitti.

"Gelecek mi peki?"

"Yok, gelmez. Sen kimdin bu arada? Ben seni çıkaramadım." İyi ki çıkaramıyordu yoksa benimle bu kadar bile konuşmazdı.

"Tanışmadık, o yüzden. Peki bana Ecevit'in ev adresini verme şansın var mı?" dedim patavatsızca. Elbette ki vermezdi ama yine de anlık bir gaflete düşer diye o an şansımı denemek istedim.

"Abla ben sana niye ev adresini vereyim?" dedi ama haklı olarak. "Arayayım işte, adın neydi senin?"

"Hayır, arama," dedim bastıra bastıra. Ecevit'i kızdırmak istemiyordum. "Bak ben bir sürpriz yapmak istiyorum ona, hani o yüzden geldiğimi bilmesin." Sürprizden başka ne söylenir bilemedim. Bunun romantik bir izlenim vereceğinin bilincine de o kadar kısa vakitte varamadım. Adam şaşırdı ve *yuh* tepkisini ağzında yuvarladı.

"Sen Ecevit abinin şeyi misin?"

"Neyi miyim?" dedim korkuyla. Gözlerimi irice açtım.

"Yani... Kız arkadaşı mısın?"

Dışarıdan tam olarak böyle gözüktüğümü asla beklemediğim bu cümleyle fark ettim. İrkildim, biraz korktum, ne yapacağımı bilemedim, şaşırdım, ürktüm, heyecanlandım. "Y-yok..." demeye çalıştım. "Hayır,

Ninova

arkadaşıyım yalnızca." *Oyun arkadaşıyım...* "Bak gerçekten hiç güven vermediğimin farkındayım, kadının birine neden güvenesin ki ama adresini almamın bir yolu yok mu?"

"Yani abla sen olsan kendine adresi verir miydin?"

"Verirdim," dedim, tümüyle yalandı. Asla vermezdim.

"Kusura bakma, ben veremem. Ara dersen ar-"

"İsmail abi gidiyorum ben!" Dükkânın içine ansızın giren ve beni yerimden sıçratan erkek çocuğuna baktım. Lise çağlarında duruyordu, saçları kısaydı, boyu uzundu. Üzerinde siyah bir mont, altında eşofman, elinde de beyaz bir torba vardı. "Farah abla yemek koydu Ecev-"

"Tamam oğlum." Kuracağı cümleyi adam hızla böldü. *Ecevit,* diyecekti. Söyletmedi. Gözlerimi kıstım ve liseli çocuğa bir atmaca gibi baktım. "Sen git," dedi ve çocuğa yaklaştı. Cebine biraz para sıkıştırdı. "Dolmuşa binme, taksiyle git." Kısık sesle konuşsa da duymuştum. Şüpheyle onları izliyordum. Ecevit'e mi gidiyordu? Birkaç şey daha fısıldadı ve çocuğu gönderdi. Onları hiç duyamadım. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bir ihtimalin peşine düşecektim. Elimde başka bir şey yoktu.

"Sen şimdi vermiyor musun adresi?"

"Hayır ablacım, vermiyorum."

"Haklısın," dedim kapıya yaklaşırken. "Kolay gelsin o zaman sana. Ben yeniden ararım onu, iyi günler," dedikten sonra dükkândan hızla çıktım. Bana cevap bile veremedi. Buradan taksiye binmesi için aşağıdan caddeye çıkması gerekiyordu. Arabaya bindim, dikkat çekmemek için sokaktan çıkarak önden gittim ve sonra yavaşladım. Tam da tahmin ettiğim gibi çocuk caddeye çıktı ve taksi beklemeye başladı. Uzaktan onu izliyordum, ben de onun bineceği taksiyi bekliyordum. Çok geçmedi elini kaldırdığı taksilerden biri durdu. Nereye gidiyorduk bilmiyordum, gerçekten Ecevit'e mi gidiyorduk onu da bilmiyordum ama yapılan bir eylem için kapatılan yoldan geçmeyerek yolun uzadığım fark ettim. Bir an taksiyi kaybedecek gibi oldum. Şoför biliyordu ama ben hangi yolun kapalı olduğunu bilmiyordum. Bir an ters şeride girdim, bir trafik faciasına ya da yalnızca kendi aracımın perte çıkmasına sebep olacak bir hamle yaptım ama yine de taksiyi kaybetmedim.

Kırk dakika kadar süren bir yolculuğun sonunda rezidansların ardı ardına sıralandığı bir siteye geldik. Arabamı park ettim ve ben de hızla

indim. Tek bir bina yoktu, kaybedersem bulamazdım. Güvenlikteki adamın yanında durdu. Ne yapacaktım? Beni içeri almazlardı ki. Adamın birini aradığını görüyordum ama duyabileceğim bir mesafede değildim. Şifreli kapıya baktım. O kapıdan geçemezdim. Kimse de bana açmazdı zaten. Adamın bu muhitte oturan herkesi tanıması mümkün değildi. O kapıyı açtığı an benim halihazırda o kapının önünde olmam gerekiyordu. Bir risk aldım, ev sahibi gibi önlerinden geçip gittim. Adımlarım kendinden emindi, bir yabancı gibi durmamak için elimden geleni yapıyordum.

Elim bilmediğim şifreyi tuşlamak için düğmelere gitti. *Bir...* Kapının tam şu an açılması gerekiyordu ve benim bu denk gelişle içeri girmem gerekiyordu. *İki...* Üç tuşa daha basarsam şifre uyarı verecekti, kapı açılmayacaktı. *Üç...* Ve dört olmadan kapı uzaktan bir hamleyle açıldı. Adamın, "Kimliğini çıkarken alırsın," dediğini duydum ve hızlıca kapıdan girdim. Beni tanıma ihtimali vardı. Yüzümden değil ama kıyafetimden muhakkak anımsardı. Hızla kabanımı çıkardım. Toplu saçlarımı saldım ve çantamdan beremi alıp taktım. Asansörlerin önüne geldiğimde o ancak kapıdan geçmişti. Düğmeye bastım ve başımı onun geleceği yönün tersine çevirdim. Kalbim hızla çarpıyor, dilimi damağımı kurutuyordu ama her şey tıkırında işliyordu. Biraz daha sakin kalmayı başarırsam olacaktı. Bakmasam da yanıma geldiğini hissediyordum, asansöre önce o bindi ve sekizinci kata bastı. Hemen ardından ben de yedinci kata basarken ona sırtımı döndüm ve yanan ekranı takip ettim. Kendimi kaçak gibi hissediyordum ama kesinlikle öyle davranmıyordum.

Yedinci kata geldiğimizde asansörden hızla indim ve merdiven aradım. Yan yanaydılar zaten. Hızlı hızlı iki bölmeye ayrılmış merdivenin ilk kısmını aşarken diğer kısmı sadece yarıladım ama o bile fazla geldi. Merdivenin bittiği yerde bir kapı vardı, asansörden inen çocuk o kapıya yönelmişti. Hızla geri inerken çıktığım merdivenin trabzanına tutundum ve görünmeyecek şekilde kapıya baktım. Kulaklarım çınlıyor, yanaklarım yanıyordu ve açılacak kapıda bir başkasını görmekten ölesiye korkuyordum.

Nefes nefese burnumdan solurken kapı ikinci kez çalındıktan sonra açıldı ve çocuğun yüzünde bir gülümseme oluştu. "Selamünaleyküm abi," dedi ve tanıdım.

"Aleykümselam, hoş geldin," dedi *Ecevit*. Dik tuttuğum omuzlarım düştü, daha sıkı tutundum ve dudaklarım öne doğru hafifçe büzüldü. İyiydi. *Allah'ım şükürler olsun... Yüzlerce kez şükürler olsun... Teşekkür ederim... Defalarca kez, teşekkür ederim...* Elimi dizime bastırdım, olduğum yere çökmek istedim. Çok zordu. Onu bulduktan sonra kaybetme korkusu çok zordu. Onu bulmadan önce kaybın gölgesi yoktu ensemde. Ben Ecevit'in olmayışına alışıktım zaten, onu bekliyordum ama somut varlığını unutmuştum. Zihnimde yaşıyordu ve ben yalnızca yaşamasını istiyordum ama şimdi, Ecevit geldiğinden beri, bana nasıl davranırsa davransın, bana ne yaparsa yapsın ve bana nasıl bakarsa baksın onun somut varlığına çok alışmıştım. Bunun elimden alınması sonum olacak gibi hissediyordum. "Geç içeri," dediğini duydum.

"Yok abi, benim gitmem lazım. Farah ablam yemek yapmıştı, onları getirdim. Gideceğim hemen. O kusma sesi senden mi geliyordu az önce?"

"Hastayım biraz," dedi Ecevit. Sesi çocuktan daha kısık çıkıyordu. Kusuyor muydu? O an sesindeki az da olsa değişikliği fark ettim. *Hastaydı...*

"Yediğin bir şey mi dokundu?"

Ecevit'in kısık gülüşünü zorlukla duydum. "Oğlum ben bir ay çöpten beslensem benim yine yediğim şey midemi bozmaz, öyle hastalıktan benimkisi. İlaç kullanıyorum zaten. Geç hadi sen de içeri, bir bardak çay iç de öyle git."

"Abi valla gitmem lazım ya, başka zaman geleyim olur mu? Al sen bunları," dedi ve poşetleri uzattı. Ecevit uzanıp aldı ve "Bekle," dedi. Sonra bir an elini de görmez oldum. Gidip geldi kısa zamanda, hiç uzatmadan çocuğun cebine bir şeyler sıkıştırdı. Çocuk bedenini iki büklüm yaptı ama muhtemelen cebine giren paraya engel olamadı.

"Ecevit abi ne yapıyorsun ya?" dedi ama Ecevit ensesinden tutup duruşunu düzeltti. "Taksiyle dön," dedi. "Giderken de kendine yiyecek bir şeyler al."

"Abi ne alakası var Allah aşkına, ben onun için mi getirdim?"

"Ben sana onun için mi getirdin dedim? Ya gir içeri çay iç ya da kaybol." Kolumda tuttuğum kabanımın cebinden anahtarlığım benden habersiz bağımsızlığını ilan etti ve düştüğünde merdivenlerde sesi yankılandı, hareket etmeden ellerim havada korkuyla kaldım. Derin bir sessizlik

oluştu, kalbim korkuyla atıyorken eğilip almadan bekledim. Yukarıdan bana uzanacak bakışları bekledim titrerken. Ne söyleyecektim? Ellerim buz kesti. Çok kızacaktı bana, daha kızmadan kızdığında hissedeceklerim vücuduma oturdu. Saniyelerce hareket etmedim ama gelip bakan olmadı, aksine vedalaştılar. Elimi karnıma bastırdım, Ecevit'in kapısının kapanma sesini duyana kadar da hareket etmedim. Kapı kapandı, eğilip öyle aldım lanet olası anahtarı. Anahtarı aldım ve temkinli birkaç adım attım.

Ne yapacaktım şimdi?

Sesini duyunca yok olan korkum, kendini başka bir korkaklığa bırakmıştı. Ecevit'in kapısına kadar gelmiştim, beni o kapıdan geçirir miydi ondan bile emin değildim. *Beni o kapıdan geçirmezdi...* Biliyordum işte, neyi gizliyordum? Bana söyleyeceği bir *hoş geldin* bile yoktu, neden geldiğimi soracak ve çok kızacaktı. Kapı yüzüme kapanacaktı. Hastaydı zaten, moralini daha fazla bozmama gerek var mıydı? Yoktu ama yine de adımlarım son basamağa kadar geldi. *Git Firuze,* dedim kendi kendime. *Kovulacağını bile bile çalma o kapıyı. Git. Kalbini kırma bile isteye, sen istemesen de o atıyor ve her yara sana yük oluyor. Git...*

O son basamağı atamadım, elim kapıya doğru hiç havalanmadı. Arkamı dönüp gitmek için ilk hamlemi yaptığım an otomatik ışık yandı ve adımlarım hızlanmak istedi ama ilerleyemedim. Arkamdan kuvvetli, çok kuvvetli bir el ağzıma kapandı ve beni devirmek için baskı uyguladı, bastığım merdivene düştüm. Ecevit'in kapıyı ne zaman açtığını, başıma silah dayadığını ve beni merdivene serdiğini anlayamadım. Bağırışım avcunun içinde dağıldı. Bu kapıyı açarken kim olduğumu hayal etti bilmiyordum ama uyguladığı kuvvet, güçlü bir erkeği devirecek kuvvete yakındı. Beklediği de buydu belki. Bana dörtte biri de yeterdi ama bunu ayarlayamadı. Biz göz göze gelene kadar, benim sandığı o düşman olmadığımı anlayana kadar, bu kadar kuvvete gerek olmadığını fark edene kadar sırtımı merdivene, silahı alnıma bastırdı. Acıyla inledim, gözlerim yaşardığında Ecevit'in gözlerine baktım. Dip dibeydik, gözleri bu silahı sıkmaya hazır şekilde bana bakıyordu. Kaşları çatıktı, yüzü taş kesilmişti ve o yüzüne yayılan şaşkınlığa anbean şahit oldum.

O güçlü adam olmadığımı anlayınca elleri yavaş yavaş yumuşadı ama beni bırakmadı. Bıraksa düşerdim zaten. Ağzı birkaç kez açılıp kapandı da

Ninova

konuşamadı. O ben olduğumu anladı ama benim kalbimdeki korku tek bir an bile azalmadı. Vücudumun titreyişi hızlandı, sanırım ben anlasam da kalbim ölmeyeceğini anlamadı. Kalbim korkuyordu, o benim gibi değildi. Yaşamak istiyordu. Ecevit silahı ahımdan hızla çekti ve beline yerleştirdi. Elini sırtıma yasladığında ağzımdaki elini yavaşça çekerken, "Sakın bağırma," dedi. Bırakırsa düşeceğim her halimden belli olacak ki kollarımdan tuttu, yavaşça düşürdüğü yerden kaldırdı.

"Allah'ım bana sabır ver," dedi kollarımı tutmuşken ve beni eve doğru yürütürken. "Allah'ım bana sabır ver!" dedi yine. Beni bir koltuğa bırakırken üçledi. "Allah'ım bana gani gani sabır ver."

Bedenim koltuğa çöktüğü gibi ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım, titrememin geçmesi için içimden saymaya başladım. Nefes alabiliyordum ama duvarlar üzerime çöküyordu. Ecevit belinden çıkardığı silahı sıkmak için hazır hale getirmişti, şimdi ise o silahı tehlikesiz bir hale getirdi. İçindeki kurşunları hızlı hamlelerle avcunun içine döktü ve bizden uzaklaştırdı. Hızla bana döndüğünde eli havalandı. Ağzına geleni söyleyecekti ama bana bakınca sustu. Eli havada, ağzı açık kaldı ve derin bir nefes alıp tavana baktı. Yeniden sabır diledi. Gidip bir bardak su getirdi, önüme koydu ve karşıma oturdu. "İç onu," dedi. Ellerimi bacaklarımın arasından çıkarmaya cesaret edemedim. Şu an o suyu içmek istemiyordum. "Senin burada ne işin var Firuze?" dedi bağırmadan. "Aklımı kaçıracağım. Ne işin var senin burada? Nereden buldun? Ulan oradan buradan sinyalle ulaşma diye telefonun sinyalini bile engelledim," dedi. Kaşlarımı bir çocuk gibi çatmaktan kendimi alıkoyamadım ve ona baktım. Günlerdir nasıl korktuğumu biliyor muydu?

"Marangoza gittim," dedim dik tutmaya çalıştığım sesimle. Çenem soğukta kalmışım gibi titriyordu, dişlerim birbirine çarpıyordu. Ona çok kızmak istedim. "Seni sordum, evinin adresini istedim ama vermediler. Tam o an, çocuk girdi içeri. Bir şeyler söyleyecekti ama oradaki adam engel oldu. Ben de sana geldiğinden şüphelendim ve peşine düştüm."

Çok kötü şeyler anlatıyormuşum gibi daha da sinirleniyordu. "Peşine düştün?"

"Peşine düştüm."

"Ya cehennemin dibine gelseydi?"

"Açsaydın o zaman telefonlarımı. Korktum Ecevit! Sana bir şey yaptılar diye aklım çıktı. Korktum," dedim gizlemeden. Benim gizleyecek hiçbir duygum yoktu. Hepsini bas bas bağırarak söyleyebilirdim. Umursandığı yoktu zaten, içimde kalmasaydı en azından.

"Firuze iç suyunu, sakinleş, ardından kalk git evimden," dedi ve kestirip attı. Belki beni kapının önünde kovmadı ama içeride kovdu. Gösterdiği suya baktım ve aramıza derin bir sessizlik girdi. Ne yapacaktım? Gitmek istemiyordum. Masanın üzerindeki ilaçlara baktım. İkimiz de çok uzun bir vakit yağmur altında kalmıştık. Belki o yüzden hastalanmıştı, belki de üzüntüden. Bilirdim ki üzüntü, tüm bedenimizin en büyük düşmanıydı. "Sana söylüyorum," dedi bastırarak. Dudaklarımı yaladım ve suya uzanmak için titreyen elimi çıkardım. Suya uzanmadan önce sorma gereksinimi duydum.

"Suyumu içince mi gideyim yoksa sakinleşince mi?"

İkimiz de su bardağına baktık. Standart bir bardaktı. Üç dört yudumda biterdi ve biliyordum ki *suyunu içince,* diyecekti ama bilmiyordu ki o suyu onlarca yuduma bölecektim.

"Sakinleşince git," dedi ama o. Başım eğik olmasa böyle rahat tebessüm edemezdim. Yumruk yapıp açtığım elimi suya uzattım ve bardağı avcumun içinde sıkıca tuttum. Bir yudum aldım ama geri bırakmadan dizlerimin üzerine yasladım.

"Telefonlarımı niye açmıyorsun?" dedim ona bakıp. Geriye yaslanmış, kolunu koltuğun köşesine yaslamış, parmakları çenesine dokunuyorken bana bakıyordu. *Git,* der gibi. "Günlerdir seni arıyorum. Bir kere açmadın telefonunu. Bir kere, Ecevit. Niye açmadın?"

"Allah'ım hesap soruyor," dedi sinesi aldığı nefesle yükselirken. Gözlerini yumdu. "Hesap soruyor, kafayı yiyeceğim. Hesap soruyor!"

"Hesap sormuyorum, soru soruyorum."

"Konuşmak istemedim çünkü," dedi açıkça. Bunun sebebi zaten belliydi, inanmam için ondan mı duymam gerekiyordu? Masadaki ilaçları göz ucuyla tekrar kontrol ettim.

"Hasta mı oldun?"

Cevap vermedi.

"Kusuyor musun?"

Yine cevap vermedi. Evin içi sigara kokuyordu ve sehpanın orta yerinde bir çay bardağı ve sigara küllüğü vardı. Onlarca ölü izmarit yatıyordu içinde, onları söndürürken kafasının içinde kaç kişiyi katletmişti kimbilir... Belki de yalnızca ailesini düşünmüştü. Bilmiyordum.

"Sen iyileşince mi Melike'yi aramaya devam edeceğiz?"

Bu soru tümüyle hâlâ Melike'yi beraber arayıp aramadığımızın korkusuydu. Denklemden beni çıkarmış olabilirdi. O izmaritlerden biri belki de bendim.

"Çenen düştü, sakinleştin galiba?"

Başımı iki yana salladım ve gözlerimi kaçırdım. Ne suyum bitmişti ne de sakinleşmiştim. Birbirimize bakmayı bıraktık ve Ecevit bir sigara daha yaktı. O kadar uzun zaman geçti ki Ecevit'in ilaç içtikten sonra boşluğu izlerken gözlerinin daldığını görebiliyordum ama inatla gözlerini kapatmıyordu. Rahatsız olmasın, varlığım batmasın diye nefesimi bile dikkatli alıyordum. *Acaba gerçekten olur mu, ben buradayken kendini bu kadar salar mı, uykuya yenik düşer mi?..* Bunları sorguluyordum ama ya hastalığı ya da içtiği ilaç baskın geldi ve uyuyakaldı. Başı koltuğa yaslıydı, hafifçe düşmüştü ama tamamen değildi. Tek kişilik bir koltuk değildi, uzanabilirdi ama uyumak aklında yoktu. Ben bile gitmemiştim zaten. Kesinlikle uyumak istemezdi. Temkinle ona baktığımda oturduğum konumu biraz bile bozmamıştım. Yanakları biraz kızarmıştı, belki de ateşi vardı. Göğsü zaman zaman hırıltılı nefesleriyle inip kalkıyordu. Ciğerlerine kadar hastalık inmişti belki de ama yine de sigarayı azaltmadan içiyordu. Bir süre sadece onu izledim. Saçlarını, beyaz tenini, elmacıkkemiklerini, sakallarını, küçük gözlerini.

Küçük gözleri olan çocuklar, küçük gözlü büyük adamlara dönüşürdü ve o adamların gözleri kapandığında o çocuk hallerinden pek de farklı olmazlardı.

Ecevit'ten gözlerimi zorlukla ayırabildiğimde evine bakmak istedim. Beyaz duvarları, siyah bir L koltuk ve karşısında çift kişilik bir koltuk daha, ortada yine siyah renkte bir sehpa, sehpanın tepesinde kalan bir aydınlatma, benim oturduğum koltuğun arkasında kalmış bir kitaplık, kitaplığın köşesinde de bir yükselti ve plak vardı. Hiçbir yerde bir işleme, kabartma ya da ince iş yoktu. Dümdüzdü. Hiçbir fazlalık yoktu. Amerikan mutfak odayla bir tezgâh aracılığıyla ayrılıyordu. Beyaz duvarların

Ninova

aksine geriye kalan şeyler siyahtı. Ve hatırlıyordum, muhtemelen bununla alakası da yoktu ama Ecevit küçükken Beşiktaşlıydı. Umarım şimdi küçükken hayal ettiği gibi bir evde yaşıyordu.

Yeniden Ecevit'e baktım. Bu artık kontroldü. Uyanmasın istiyordum. Kitaplarına baktım. Tek bir yayınevine ait klasikler düzen içinde dizilmişti. Kitap okumayı seviyordu. En sevdiği kitap hangisiydi acaba? Bunları hiç bilmeden, birbirimizi hiç öğrenmeden büyümüştük. O büyümüştü en azından. Zihnimde Ecevit nasıl bir adam olmuştur diye düşünürken zaten tahmin etmiştim. Küçükken ne bulursa okurdu. Ne bulursa... Ayırt etmeden. Bir kitap kurdu gibi. Leyla teyzeye benziyordu. Ayaklanırken buldum kendimi. O kitaplığın önüne gittim sessizce. Elimin gittiği kitap belki de konfor alanım oldu. Okuduğum bir kitaptı. *Hamlet* elimdeydi. Acaba kitaplarının altını çizerek mi okuyor diye açmak istedim ama ufak bir not kâğıdı düştü. Korkuyla Ecevit'e baktım. Hayır, bu düşen kâğıt onu uyandıracak kadar gürültülü değildi ama beni görürse çok kızardı.

Kâğıdı yerden aldım. Okumadan yerine koyacaktım ve uzaklaşacaktım ama merakıma yenik düştüm. Türkçe olmayan el yazısını okumak kolay olmadı. Ecevit'in yazısı hâlâ çok çirkindi.

"Pederem revza-i rızvan be du gendum befrûht
Men çirâ mülk-i cihan râ be covî nefrûşem..."

Kâğıda baktım bir süre. Bir yerden tanıdık geliyor diye düşünmeme kalmadı, atölyede yine Ecevit'ten düşen bir not defterinde okuduğumu anımsadım. Değil ne dediğini anlamak, dilini bile çözemiyordum. Kâğıdı yerine geri koydum ve kitabı aldığım yere bıraktım. Beni görürse çok kızardı ama o kahrolası merakım da durulmuyordu. Bu kez plaklarına gittim. Küçükken babamın plaklarını dinlemeyi ne çok severdik... O plak takılınca oyunumuzu bırakır, sırtüstü yatar ve gökyüzüne bakarak çalan şarkıyı dinlerdik. Bulutlardan hikâyeler uydururduk. Bazen kendi hayallerimizi kurardık. Hepsinde beraberdik. *Büyüyünce ben de alacağım bundan,* derdi. *Almıştı...*

Elim sırayla dizilmiş plaklarının üzerinde dolandı. Tesadüf eseri, isimlerini okumak için bakmıyorken, tek amacım Ecevit'e ait herhangi bir şeye dokunmakken bir plak çarptı gözüme. Aralara sıkıştırılmış ne başta ne sonda, tam ortada bir plak. Benim yaşamak için çırpınan kalbim çok

Ninova

nadir heyecanla çarpardı. Göğüskafesim bir kapı gibi zorlandı. Plağı parmaklarımın ucuyla tuttum ve yavaşça çektim. Üzerinde siyah V yaka bir kazak, saçları arkadan alçak bir topuzla toplanmış, boynunda bir kolye olan bir kadın... Sezen Aksu...

Sezen Aksu. Firuze.

Tek başına güneşin doğuşu, yalnızlıkla kalbini karatmış bir insan için bir şey ifade etmezdi. Lakin o güneş, kişinin sonuna kadar çektiği siyah perdede ufacık bir boşluk bulabiliyorsa ve oradan sızabiliyorsa, sızan ışık parçası kalbi karanlıkta kalmış kişinin bedenini bulabiliyorsa onu karanlıktan kurtarmaya yetmezdi belki ama değdiği yeri ısıtmayı başarırdı. Güneşin doğması yine bir şeyi ifade etmezdi ama siyah perdeyle görmediği güneşin varlığını yeniden gözlerini kapatana kadar anımsatırdı. Bir ışık parçası benim siyah perdemde bir boşluk bulmuş gibi hissettim. Kalbim aydınlığa çıkmadı ama görmeyi reddettiğim güneşin doğuşundan haberdar oldum bir an.

Ecevit plaklarımızı hatırlıyordu... Belki ona bunu söylesem çok kızardı, gitmeye kalkardı ama şimdi uyuyorken, Sezen Aksu'nun resmine bakarken ve gözlerim yaşlarımla parlıyorken bunu biliyordum. Dilediğince inkâr edebilirdi artık, görebiliyordum. Plaklarımızı da en sevdiği plağı da unutmamıştı. O plağın üzerinde benim adım yazsa da evine almıştı. Gözyaşım akmadan sildim. Plağı yerine yerleştirirken diğerlerine bakmak istedim. Fikret Kızılok ismini gördüm ama ansızın arkamdan bir hışırtı geldiği an nasıl iterek bıraktığımı anlayamadım. Korkuyla ellerimi arkama sakladım ve Ecevit'e baktım. Kalkacağına emin olacağım kadar hareket etti ama hayır, bu hareketliliği yalnızca koltuğa tümüyle uzanmak içindi.

Uykusu öylesine derin çökmüştü ki benim burada oluşum tümüyle zihninden kopup gitmişti, rahatça uyuyordu. Yoksa düşmanın yanında böylesine derin uyuyamazdı insan, bilirdim ben. Karşısındaki ikili koltuğa geçtim, önce biraz hareket etmeden onu izledim. Sonra onu böyle izlemek, tüm bedenimdeki acıları kesen bir ağrıkesici gibi vücuduma yayıldı. Ağrısız insan kolay yatardı. Cenin pozisyonu aldım, bedenimi küçültebileceğim kadar küçülttüm ve başım Ecevit'e dönükken onu izledim. Yelkovan akrebi kovaladı, ikisi de yer değiştirdi. Ben gözümü kırpmadan Ecevit'i izledim. Sessiz bir evde, o bana bakmıyorken onu izlemek, o bana

kızmıyorken onun nefes alışlarını dinlemek, o benden nefret etmiyorken onu gözetlemek yirmi beş yılın bir zamanından sonra unuttuğum bir histi. Bu hissi hatırlamak, yeniden aynı çatı altında huzurlu hissetmek beni sessiz sedasız ağlattı. Çok ağlattı ama hiçbiri sesli olmadı. Ecevit bazen kuru kuru öksürdü. Kalkıp ateşine bakmak istesem de cesaret edemedim. Uyanırsa kesin olarak gidecektim. Yüzünde kaybolan öfke olacaktım, yine terikte olacaktı. Yapmadım. Ateşi ona benim kadar zarar vermezdi. Biliyordum.

Yüzüne bakmak bende hayal kurma dürtüsü yarattı ama başaramadım. Belki diken üstünde olduğum için belki de bu yetimi tümüyle kaybettiğim için. Sebebini bilmiyordum. Hepsi birer birer yarım kaldı, sonra Ecevit'in yüzü yavaş yavaş kayboldu. Bağlamdan koptum. Her şeye rağmen sanırım bu huzurlu bir uyku sayılırdı. Ben uykuya dalarken karanlık değildi ama ne zaman ki Ecevit uyandı, ayaklandı ve evin içinde dolanmaya başladı -bunu yapmadan önce ne kadar süre bana bakmıştı bilmiyordum- gözlerimi birkaç saniye araladım ve havanın kararmakta olduğunu gördüm. Beni ilk gördüğünde yüzünde oluşan o tahammülsüzlüğe tahammül bile edemiyordum. Gözlerimi daha sıkı yumdum. O bana yüksek sesle seslenene, hatta dürtene kadar uyanmayacaktım. Yüzsüzleşecektim. Kalpsizleşmekten daha iyiydi. Sanırım yemek yiyordu, bir yerden sonra çıkardığı gürültü bariz şekilde arttı. Bu uyanmam için bir uyarıydı ama eğer ki hiçbir şey hatırlamıyorsa uykumun hafif olduğunu da hatırlayamazdı. Gözlerimi hiç açmadım. Sonra çıkardığı sesler kesildi. Bu bir yanılgı değilse tepemde gölgesini hissettim. Ellerimi sıktım. Beni uyandırmasın istiyordum. Kalkmak istemiyordum. O his bir yerden sonra kayboldu, belki hiç yaşanmadı, belki de Ecevit geri çekildi bilmiyordum. Sigara dumanını soludum biraz, sonra ev kendini yeniden sessizliğe bıraktı ve ben anlayamadığım bir anda tekrardan uykuya daldım.

Ne zamandan beri telefon titreşiyordu bilmiyordum ama bu noktada beni uyandıran şey o titreşim hissiydi. Bir süre inatla reddettim ama inkâr edemeyeceğim kadar rahatsız etti beni. Çalan telefonun bana ait olduğunu fark edebildim. Gözlerimi nereye açtığımı bilemedim, bedenim iki kişilik bir koltukta yayılabildiği kadar yayılmıştı. Beyaz duvarlara baktım bir an, ağzımı şapırdattım ve gözlerimi açıp kapattım. Dün gece zihnime

Nihova

bölük pörçük düştü. Koltukta bedenimi küçültmüşken uykuya daldığımı anımsıyordum. Gece her an kalkacak gibi köşede yatıyordum, şimdi bir yatak genişliğinde yayılmıştım. Esnedim ve omuzlarımı oynattım. Telefonun ekranına baktım. Hilal arıyordu. En son haftalar önce, sergiden hemen sonra görmüştüm. Aramayı yanıtlayamadan kapandı, ardından diğer aramalar, mesajlar ve sesli mesajlar birer birer düştü. Annemin mesajının üzerine tıkladım. Büyük puntolarla yazılmış onlarca mesaj vardı. Birini okumak istedim.

BABAN HİLAL'İN EVİNDE OLDUĞUNU BİLİYOR! HİLAL HASTA VE SEN ONA BAKIYORSUN AMA BU SEFER SENİ ÖLD-

Mesaj tamamlanmadan annemin araması ekrana yeniden düştü. Hızla Ecevit'in gece yattığı koltuğu kontrol ettim. Boştu. Oturur pozisyona geçtim ve ortalığı kontrol ettim. Ecevit gözükmüyordu. Annemin telefonunu açtım.

"Efendim."

"Allah kahretsin!" Yüksek sesi gözlerimi kapatmama sebep oldu. "Allah kahretsin Firuze! Allah kahretsin!"

"Beni mi anne?"

"Allah kahretsin. Bıktım usandım! Anlıyor musun? Bıktım usandım, duyuyor musun? Hangi cehennemin dibindesin? Neredesin sen?"

Telefonu kendimden uzaklaştırdım. Âdeta çığırıyordu. "Anne bağıracaksan kapatacağım."

"Niye bu telefonlarım açılmıyor?"

"Uyuyordum."

"Firuze yalan söyleme! Bana yalan söyleme! Allah kahretsin! Yüz kere aradım. Ne uyuması? Ne istiyorsun Firuze? Sana ne yapalım? Nasıl zapt edelim seni? Ne yapalım Firuze sana, nasıl başa çıkacağız seninle?"

Cevap vermesem saatlerce ve hunharca konuşurdu. "On yaşında değilim, benimle başa çıkmana gerek yok. Dün bir arkadaşımda kaldım ve gerçekten uyuyordum. Telefonum sessizde kalmış. Hepsi bu."

"Babanı zapt etmek için neler çektim senin haberin var mı? Sana yemin ederim bir daha asla bunu yapmayacağım. Seni bulur, neredeysen, kiminleysen alır gelir ve ne yaparsa yapsın engel olmam." Beni tam olarak neyle tehdit ediyordu?

"Tamam anne." Arkadan açılan kapıya döndüm hızla. Ecevit muhtemelen banyodan çıktı. Arkasından sıcak bir duman süzüldü, saçlarına baktım. Nemliydi ama ıslak değildi.

"Onunlasın değil mi?"

Belki de bunu bilmek için dâhi olmak gerekmezdi. Atölyede olurdum ben. Bulunmakta zorluk çıkarmazdım. Hatta anneme dün gece yokluğumun hangi ihtimalleri düşündürttüğünü biliyordum. Şimdi ne kadar öfkeyle dolup taşsa da deli gibi korktuğunu da tahmin edebiliyordum.

"Anne kapatıyorum," dedim Ecevit'le göz gözeyken.

"Ben dün gece ne yaşadım senin haberin var mı? Aklım çıktı, aklım! Babana söylememek için dün gece hangi ihtimalle boğuştum?"

"Anne kapatıyorum," dedim tekrar. Onun benim yüzüme kapatmasını istiyordum yalnızca.

"Firuze aklım başına al," diye bağırdı. "Aklını başına al. O yanındaki adama beni de düşman edersen..." dedi ve sustu, Babamı bu konuda desteklerdi, belki tek başınayken yaptığı uyarıları keserdi vesaire... Bilmiyordu ki bunlar denklemin etkisiz elemanlarıydı.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" dedim Ecevit'ten gözlerimi çekerken.

"Seni tehdit ediyorum," dedi açıkça. "Sana yemin ederim babana ne senin için ne de o adam için engel olmam."

"Anne ben seni tehdit bile etmem," dedim açıkça. Bu konuşmayı Ecevit'in yanında yapmak istemiyordum ama gidip gireceğim bir oda yoktu. "Dün gece ne yaşadıysan yine yaşatırım ama tehdit olarak kalmaz. Sen beni tehdit edemezsin."

"Kes sesini!" Delirmiş gibi bağırarak konuştu. "Kes sesini, kes! Kes artık, kes! Çık gel eve. Evde konuşacağız. Çık hemen ve eve gel! Sakın tek bir kelime daha etme!" dedi ve suratıma kapattı. Şimdi odanın içinde bir tiyatro sahnesinde gibi bağırıp çağıracağını, saçlarını yolacağını ve abartılı hareketlerle ortalığı yıkacağını biliyordum. Gözümün önünde canlandı da göz bile kırpmadım. Telefonu kulağımdan çektim ve öylece kapanan aramaya baktım. Ecevit çayını doldururken sigarasını yaktı. Mutfak tezgâhının dibindeydi.

"Sana *sakinleşince git* dedim."

"Sakinleşmeye çalışırken uyuyakalmışım," dedim. Bu tümüyle yalan mıydı? Emin değildim. Sakinleşince de gitmemiştim. Elindeki sigaraya

bakıtım. "Dün gece kuru kuru öksürdün. Sigara içmeye devam edersen bu kadar, öksürüğün kesilmeyecek."

"Kesilmesin," dedi. "Seni alakadar eden bir şey mi var?"

Var Ecevit... Var. Seninle alakalı her şey, tümüyle, daima beni alakadar ediyor. Yirmi beş yıldır ve sanki elli yıldır.

"Hastalığın iyileşmez."

"İyileşmesin, seni alakadar eden bir şey var mı? Hadi Firuze, kalk. Baban çatıma helikopter indirecek, git artık evimden," dedi ve bedeniye kapıyı işaret etti.

"Bizim bir amacımız var, sen farkındasın değil mi?"

"Benim bir amacım var," dedi üstüne basa basa.

"Bizim bir amacımız var," dedim aynı şekilde. Korktuğum başıma geldi, kendimi denklemin dışında buldum. "Beraber bir yola çıktık!"

"Ben sana *ortak yol yok* demedim mi?"

"Melike'yi arıyoruz!" dedim yerimden kalkarken. "Şimdi istediğin gibi konuş burada. Canımı yakmaya çalışıyorsun çünkü canın yandı. Canın o kadar yandı ki hasta oldun, yağmur bahane. Sen beni unutmuş olabilirsin ama ben seni unutmadım. Şöyle karşımda bomboş bakıyorsun, ellerini cebine koyuyorsun diye canının acısını gizleyemiyorsun çünkü sen küçükken düştüğünde de böyle yapardın. Sen hatırlamasan da ben unutmadım. Canın çok yanıyor."

Onun beni unutması nasıl benim zoruma gidiyorsa benim onu hatırlamam da onun zoruna gidiyordu. Bu sesli tespitlerim hiç hoşuna gitmedi.

"Melike'yi arıyoruz. Ya da sen arıyorsun, ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum. Her neyse, ne dersen de. İkimiz de yolun sonunda Melike'yi bulmaya çalışıyoruz ve sen günlerdir telefonunu bile açmıyorsun. Durduk mu Ecevit? Biliyordun. Sen en başından beri öğreneceklerinin zor olacağını biliyordun. Bu kadar çabuk pes edemezsin, beni oyun dışı da bırakamazsın. Biraz olsun bana ihtiyacın olmasaydı sen beni oyunun içine hiç almazdın ama şimdi ilk seferde, daha en başında bir şeylerden vazgeçemezsin. Bu benden gelecek fayda bile olsa," dedim. Gözlerimin içine bakıyordu. O boş bakışları biraz olsun görünürde dolduramadım ama benim uzun cümlelerimi dinliyor olması da yeterdi. Diğer kulağından çıkması için bir kulağından girmesi gerekiyordu. "Senden başka kimse yok, gör-

müyor musun? Senin kardeşini senden başka arayacak kimse yok. Tek bir kişi bile. Eğer şimdi gerçekten hayattaysa ve kim olduğunu biliyorsa seni bekliyor olabilir. Çok özür dilerim bunu söylediğim için, yemin ederim bunu sana söylemek istemezdim ama..." dedim ve titreyen çenemi kapattım. Bu noktada söylemekten başka çarem de yoktu. Ecevit'le kalmak istiyordum. Bu belki vicdanımı biraz olsun rahatlatmak için bir fırsattı belki de sadece Ecevit'in varlığının yanında olmak için haince bir istekti. Bilmiyordum ama onunla kalmak istiyordum.

"Senin Melike'ye ulaşana kadar duygularına bu kadar söz hakkı vermemen gerekiyor. Verirsen hasta olursun, verirsen ilk fırsatta benden gelecek yararı istemezsin. Bunların sana bir faydası var mı sanıyorsun? Melike'yi bulmayı geciktirmekten başka ne anlamı var?"

Kendim için böyle kritik cümleler kuramazdım, kendimle beynim üzerinden konuşmayı da bilemezdim zaten ama bazen karşımdakine çok güzel öğütler verirdim. Elindeki sigaranın izmaritini bardak altlığına bastırdı. "Arayacağım seni," dedi yanımdan geçip giderken. Belki o boş bakışları doldu, bunu görmemi istemedi. Kaçtı.

"Söz ver."

"Arayacağım Firuze," dedi sadece. Daha fazla şansımı zorlamadım, bir kere daha *git* kelimesini ondan duymak istemiyordum. Kabanımı aldım ve son kez, belki de gerçekten son kez, Ecevit'e ait olan eve baktım da öyle çıktım. Arabayı park ettiğim yeri zorlukla buldum, atölyeye gitmek istesem de eve sürdüm. Hem üzerimi değiştirmek istiyordum hem de annemi görmek. İstek değildi gerçi annemi görmek, zorunluluktu. Daha fazla damarına basmadan görünmek istiyordum. Aklıma gelseydi eğer, gece ona kısa bir mesaj çekerdim.

Eve varınca güvenlik görevlilerinin arasından geçip gittim. Kapım açıldı. Annemle karşılaşmazsam onu aramayacaktım ama İnci'nin neşeli sesini duydum. Belki de bu evde neşeyle konuşan tek ve son insandı. "Abla, abla!" dedi boynuma sarılırken. Bir müjdenin geldiğini sarılışından anladım. Ben de onu sıkıca sardım. Belki de bu hayatta sıkıca sarıldığım iki insandan biriydi ve bunu bilmiyordu.

"Canımın içi."

"Dil yeterlilik sınavından kaç almışım biliyor musun?" Gözleri çakmak çakmak parlıyordu. Ağzı gülümsemekten yırtılacaktı.

"Açıklandı mı o?"

"Dün açıklandı, yüz yüze haber vermek istedim!"

Yüzü bu kadar güldüğüne göre sonuç olumluydu. "Kaç aldın?"

"Yedi buçuk!" diye bağırırken zıpladı.

"Çoğu okulun istediği yeterlilik neydi?"

"Neredeyse hepsi beş buçuğun üstünü kabul ediyor," dedi ve yeniden boynuma sarıldı. En çok anne babamın iteklemesiyle üniversiteyi yurtdışında okumayı planlıyordu. Hazırlığı bu yöndeydi. Babam kızını bu ülkede okutmaya layık görmüyordu. Konu İnci'ye dayandığı için hiç söylememiştim ama UMP hükümetinin kendi ülkesindeki eğitim sistemini iyi bir yere sürüklemeye niyeti yoktu ve babam bunun farkında olacak ki çocuklarının eğitimini bu ülke dışında kurmaya çalışıyordu. Benim gitmeme izin vermemişti. Bülent'e güvenmemişti. İnci'de başarılı olmuştu.

"Harika! Gitmeyi kafaya koydun o zaman?"

"Kesin demeyelim ama sanırım gideceğim," dedi ve yüzüme yaklaşıp ardı ardına buseler kondurdu. "Hayır üzülme, ben sık sık gelirim."

"Hiç sanmıyorum," dedim dürüstçe. İnci bu ailenin kaosundan çıktığı an içinde yaşadığı hayatı fark edecekti. Şimdilik babamdan yanaydı ve babamın yarattığı her kaosu seviyordu. Küçük bir Atilla olmaya çalışıyordu hatta, babam gibi beylik laflar kuruyordu ama yapamıyordu. Belki de yapamayışı, istese bile gözümde babama benzemeyişi beni ona bu kadar bağlıyordu.

"Sen gelirsin?"

"Tabii ki geleceğim," dedim ve yanaklarını parmak uçlarımla sıktım. "Çünkü küçük kız kardeşler, ablası olmadan çok uzun yaşayamazlar." Dilini bir çocuk gibi çıkarttı ve burnunu kırıştırdı.

"Ablalar yaşayabilir mi?"

"Yok," dedim ve ben de yanaklarından öptüm. Bu kez ben ona sarılacakken merdivenlerin başında, en tepeden annemle göz göze geldim. Çok büyük bir tiksintiyle bana bakıyordu. İnci benim baktığım yere döndüğünde annemin bakışları ışık hızında değişti ve beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

"Paylaştın mı güzel haberi?" dedi.

"Paylaştım!" dedi İnci âdeta şakıyarak. Annem, İnci'ye öpücük attı. Sonra bana döndü ve sahte bir gülümsemeyle seslendi. "Biraz yanıma gelir misin Firuze?" Ardından İnci'ye döndü. "Ablanı çalacağım."

Ninova

İnci beni elleriyle sundu ve "Hayhay, babamı arayacağım zaten ben de," dedi. İnci'yi son kez öptüm ve yanından ayrıldım. Yavaş yavaş merdivenleri tırmanırken İnci'nin gittiğini annemin gözlerinden anladım. Bana yeniden öyle bakmaya başladı. Ben yavaş yavaş yürümeye devam ederim sandım ama bana temas edebildiği ilk an koluma asıldı.

"Anne," dedim sakince. Cevap vermeden beni sürüklemeye devam etti. Topuklu ayakkabıları üzerinde benden daha hızlı ve sert adımlar atıyordu. Beni odanın içine savurarak bıraktı ve kapıyı kilitleyerek içeri girdi. Tüm delirişine rağmen ben sakince onu izliyordum. Üzerime doğru yürüdü, bir adım bile geri gitmedim. Yüzüme tokat atacağını bile sandım ama yüzüm iki avcunun içine düştü, yanaklarımı kavradı ve beni başımdan sarstı.

"Ne yapıyorsun sen?" Gözü dönmüştü. Yüzümü o kadar sıkı tutuyordu ki canım yanıyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Mahvederim seni! Bu kez sana izin vermem, ben mahvederim seni! Görüşmeyeceksin! O adamla görüşmeyeceksin! Duydun mu? Öldürürüm seni! Seni öldürürüm Firuze!"

Öldürürüm seni Firuze... Ölmemden deli gibi korkan kadın, beni öldürmekle tehdit ediyordu. Bu ulaştığı nokta mıydı yoksa tezat mıydı? Ruhu çekilmiş ölü gibi beni hırpalayışını izledim. Defalarca kez son cümleyi söyledi.

"Öldürme şansın varsa öldür anne," dedim yüzüm ellerinin arasına sıkışıkken. "Babam çok güzel cinayet örtbas edebiliyor. Sen öldür, o örtbas etsin."

"Kes sesini!" Beni zapt edemedikçe pasif agresif tavırlar sergiliyordu.

"Yemin ederim engel olmayacağım, beni boğarsan nefes almak için çırpınmayacağım. Yüzümü tutma anne, hadi boğazımı sık!"

Artık ikimiz de bağırıyorduk. Eli ikinci kez çeneme kaydı. Bunu bana ikinci yapışıydı. İlk seferki yıkımı hissetmedim ama yine de gözlerim doldu. Çok zoruma gidiyordu. "Kes sesini diyorum sana, kapa çeneni!"

"Keşke sonsuza kadar sustursanız beni!" Bunları sıkışmış ağzımla haykırıyordum. "Keşke sonsuza kadar sussam anne! Keşke sesim sonsuza kadar kesilse de duymasanız beni! Anne keşke..."

"Yeter!" Tüm sesli harfler ağzının ucunda çığlığıyla uzadı. Beni iterek geri bıraktı ve ayaklarını yere vura vura geri çekildi. "Yeter bu kadar, ölümden bahsetme! Yeter! Yeter, anlıyor musun? O adam yüzünden oldu! Sen düzelmiştin, o adam yüzünden oldu!"

Ninova

Babamın dilinden konuşuyordu yine. O da böyle olmadığını biliyordu, babama söyleyen de kendisiydi ama kabullenmiyordu. Akın ailesi suçu üstüne almaktansa başkasına atmayı her zaman tercih ederdi. O aynı cümleleri delirmiş gibi tekrar ediyorken Ecevit'i suçluyordu.

"Ecevit kendisi olduğunu söylediği gece beni eski evimizin havuzundan çıkardı, boğulmak üzereydim," dedim aslında bu halimin Ecevit'in gelişiyle hiçbir alakası olmadığını bilsin diye. "Kendimi öldürmek için o havuza gittim. Battım en dibe, başımı duvara vurmaya başladım. Vurdukça vurdum. Niye? Olur da kalbim yaşamak için çırpınırsa o havuzun üzerine çıkacak dermanım kalmasın diye. Ecevit gelmese ben orada ölüp gidecektim." Annemin öfkeyle kapattığı tüm beden dili anlattıklarımla yıkıldı. Gözlerine hızla yaşlar birikti, titreyerek bana baktı. "İntiharı denemeyi bırakmış her insan yaşama hevesiyle mi nefes alıyor sanıyorsun? Ne yazık, hiç o raddeye gelmemişsiniz. Asla anlamayacaksınız bu hissi."

Annem elini bu kez kendi şakaklarına vurdu. Tam bilek kısmını geçirdi. "Resim çizmene hiç izin vermeyecektik," dedi. Belki de fırçalarla kendi ölümümü boyadığımı fark etti. "Kendi içinde kaybolmana izin vermeyecektik. Hislerinle meşgul oldun, o yüzden böyle oldun."

"Yine gerçeklikten koptun," dedim açıkça. Romantik cümleler kurmakta üstüne yoktu. Beni, yazarken bunalıma girmiş yazarlardan sanıyordu. İntihar meylimi buna yoruyordu. Sanki ben çizerken delirmiştim.

"Artık çizmek yok. Yeni bir işe başlayacaksın, yeni insanlar tanıyacaksın, evleneceğin kişiyi bulacaksın." Bunları kendi kendine sayıklıyordu. Beni dünyevi şeylerle meşgul etmemekte suçu buldu bu kez. "Bir daha o adamla görüşmeyeceksin."

"Öleceğim gün bile, fırsatım varsa ona gideceğim."

"Gitmeyeceksin, uzak duracaksın ondan."

"Durmayacağım anne," dedim sakince.

"Baban onu yok edecek!" O sayıklamadan kurtuldu ve bu kez gerçeği haykırdı.

"Babam ona hiçbir şey yapamaz," dedim açıkça. Ecevit'e güvendim. O öyle söylüyorsa vardı bir bildiği. Babam ona zarar veremezdi. Onu güvenceye alacak her şeyi kendi ellerimle götürmüştüm.

"Baban mı yapamaz?" dedi annem âdeta gülerek.

Ninova

"Babanı yapamaz. Yapsaydı şimdiye kadar?"

"Onu biraz olsun seviyorsan buralardan uzaklaştırırsın," dedi annem. "Babanın bu vakte kadar zarar vermek isteyip veremediği kim oldu Firuze? O adam kapımıza kadar gelip meydan okudu. Göz göre göre, ailemize göz diktiğini söyledi."

"O sizden sadece kardeşini istedi," dedim inatla. Kör değildim ama babam ona Melike'ye dair bir şey verseydi Ecevit gidecekti. Bırakacak ve gidecekti.

"Ya biz ölü birinin mezarından başka ona ne verebiliriz Firuze?"

"Melike'nin bir mezarı bile yok anne!"

"Mezar bekçisi miyiz biz?" dedi annem acımasızca. Göz göre göre her şeyi hak ettiklerini haykırıyorlardı. Tiksinerek ona baktım. Nefeslenip saçlarını geriye doğru savurdu. "Onu mu bulacağız? Babanı tutuklattı, sofranıza geldi ve bizi tehdit etti. Kardeşinin mezarını mı arayacağız canhıraş?"

"Melike bizim yüzümüzden öldü anne!" Annemin bu küstahlığı karşısında sakinliğim benden sökülüp atıldı. Ellerimi iki yana savurdum. Hiddetle annemin üzerine yürüdüm. Ecevit bunları bir hiç uğruna yapıyormuş gibi davranıyordu. "Ecevit'in babası da kardeşi de bizim yüzümüzden öldü! Seneler sonra kapımıza geldi! Babamla anlaşmak için çabaladı ama o alçak, yüzsüz kocan kabul etmedi. Senin o onursu-"

Annemin eli öylesine büyük bir şiddetle havalandı ki kelimelerim acıdan önce bölündü. Yüzüme inmesine saniyelik bir mesafe kala durdu. Bir tokadı atmak için kalkan el, o tokat kadar etki edebilir miydi? Annemin bir an olsun kalkan eline bakmadım. Gözlerinin içine baktım. Buruk bir tebessüm çöktü yüzüme. Atilla Akın'ın karısına bakıyordum. "Sen de mi vuracaksın?" O eli ne yere ne de yüzüme indi. "Doğurduğu için kendine kutlama yapan kadına ne oldu?"

"*Yüzlerce kez seni doğurmamayı dilerdim.*"

Bu cümle onu defalarca kez pişman ederdi belki. Ya da etmezdi bilmem ama benim günceme yeni bir cümle daha eklemişti. *O gün beni doğuran kadın da benimle beraber yüzlerce kez doğmamamı diledi. Ne mutlu bana diyebilmeli artık.*

"Keşke anne," dedim sadece. *Binlerce kez keşke.* Annemin eli indi ve bir çırpıda odadan çıkıp gitti. Doğurdukları çocukları bir oyun hamuru

Ninova

gibi gören her ebeveyn günün birinde bir kez doğurmamayı dilerdi belki de ama benim annem yüzlerce kez dilemişti. Kabanımı çıkardım, olduğu yere düştü. Banyonun içine girdim, kıyafetlerimden daha fazla kurtulmadım. Suyu kaynar denecek kadar sıcak ayarladım, kıyafetlerimle altına girdim. Gözlerimi yumdum. *Ne mutluydu bana.*

"Ecevit belki de ben gelmemeliyim," dedim, günler önce kapısının önündeki kaldırıma beraber çöktüğüm adama bakarken.

"Hayır, geleceksin," dedi tereddüt etmeden. "Yağmur'la konuştum, senin de geleceğinden babasının haberi var."

Benim bu cümledeki Yağmur'un bir an kim olduğunu düşünmem, karşımda Yağmur'u zorluk yaşamadan hatırlayan adam için geçerli değildi. Kısa bir an Ecevit'e baktım.

"Benden kaçan senden, senden kaçan benden kaçmayacak," dedi Ecevit bahçe kapısından girerken. Peşine düştüm, ben varana kadar kapıyı çaldı. Kimin açacağını biliyordum. Genç kız, "Hoş geldiniz," dedi, Ecevit sesli yanıt verdi. Bense sadece gülümsedim. Babasının içeride olduğunu söyledi, bizi buyur etti. Önden Ecevit girdi, arkasında ben vardım. Kemal amca içerideydi, ayağa kalkmadı ya da tam olarak bize bakmadı. Yine aynı yere oturmuştu, yine benim varlığıma lanet ediyordu.

"Selamünaleyküm," dedi Ecevit.

"Aleykümselam," karşılığını aldı. Biz yine aynı yerlere oturduk, bir süre hiçbirimiz konuşmadık.

"Teşekkür ederim," dedi sonra Ecevit. "Bizi yine kabul ettiğin için."

"Ben yalnızca seni kabul ettim evlat," dedi yaşlı adam. Üzerinde çizgili bir gömlek vardı, altında ise kumaş kahverengi bir pantolon. Ecevit yanıt vermedi. "Babanın bunca hatırı var. Ben seni kabul ederim. Mevzu benim kabul ettiklerim de değil zaten, mevzu senin kabul ettiklerin."

Ecevit'in sinesini dertle, kederle şişirdi bu cümleler. "Ben sana aksini söylesem de kabul etmeyeceksin, varsın öyle san. Zaten benim lafım çok para etmez, inanılmaz ağzımdan çıkan söze."

Kemal amcanın gözleri ilk kez Ecevit'i buldu. Bir baba şefkati gördüm yüzünde. "Ben senin lafına inanıyorum," dedi yaşlı adam. Yavaşça başını eğdi. "Düştüğün bataklığa inanamıyorum yalnızca."

Bataklık ben miydim? Ta kendisiydim. Dibe çekerdim, yok ederdim ama kendimi. Ecevit'i değil. Ona asla zarar vermezdim. Bataklıkta bir pamuk bitsin, Ecevit bana yaklaşınca o pamuğa dokunsun diye ne çok çabalayacağımı insanlar bilmiyordu. Bir bataklıkta yetişmezdi pamuk, yetişse de temiz kalmazdı ama oyun arkadaşımı korumanın başka yolu da yoktu.

"Sandığın gibi bir bataklıkta değilim, benim bataklığım başka ama diyorum ya, varsın olsun. Öyle düşün," dedi yalnızca.

Kemal amca yeniden sordu. "Bataklıkta değil misin?"

"Değilim Kemal amca, sandığın bataklıkta değilim," dedi yeniden.

Kemal amcanın gözleri Ecevit'te dolandı. "Üstün başın çamur," dedi. Ona bu yakıştırmayı yapmasın isterdim. Benden dolayı bile olsa yine de Ecevit'e söylenmesin isterdim.

"Onlar hâlâ olay yerinin izleri, kurumuşlar görmüyor musun?" dedi. Nasıl böylesine derin bir sohbetin içine düştüklerini anlayamadım. Tek bildiğim birbirlerini çok iyi anlamalarıydı. "Her temas olay yerinde bir iz bırakır sonuçta, benimkiler hâlâ onlar. Ne sanıyorsun bilmiyorum ama varsın olsun. Yeter ki bana yardım et, ben bu yaştan sonra o bataklıktan çıkabileyim. Melike'yi bulmam lazım Kemal amca." Adam yalnızca başını salladı. Ecevit'in dediklerine inanmıyordu.

"Kimsesizler mezarlığına baktın mı?"

"Kimsesizler mezarlığına bakmayacağım."

"Kaçarak mı bulacaksın kardeşini?"

"Benim aradığım bir ölü değil," dedi Ecevit sitemle. Bu yaşlı adamı ikna edememek onu üzüyordu. "Ne zaman ki bir ölüyü aradığıma ikna olacağım, sana söz veriyorum oraya da bakacağım ama benim kardeşim ölmedi."

Yaşlı adam gözlerini kırpmadan Ecevit'e bakıyordu. Çantamdaki telefon titreşiyordu ama bir an olsun kafamı eğip bakmıyordum. Kemal amcanın kirpikleri titredi, sonra elini aynı halde olan Ecevit'e doğru uzattı. Eli saçlarına ulaştığında gözlerimin dolacağını biliyordum, bakışlarımı bu şefkatten kaçırdım. Ecevit'i benim gibi bir oğlan çocuğu olarak görüyordu. Bıraktığı yerdeki gibi. Benim için Ali Ecevit Tarhan değil, yalnızca Ecevit olduğu zamanlardaki gibi. Yağmur onları gülümseyerek izliyordu. Babasının şefkati belki en çok onda anlam kazanıyordu.

"Elimden ne geliyorsa yapacağım oğlum," dedi. "Ömrüm yettiğince. Sor bakalım ne sormak istiyorsan."

"Babamlar en son nerede yaşadı? Ben zamanında benden sonra yaşadıkları üç adrese ulaştım. Oralara tek tek gittim ama gittiğim son adresten sonrasını bulamadım. Orası son yer değildi. Babam orada ölmedi ama ben devamını bulamadım. Hiçbir iz yok. Sanki o iki insan yok oldu ama zamanlama tutmuyor. Babamın ölüm tarihiyle son oturdukları yerden taşındıkları zaman arasında zaman farkı var. Bir yerde daha yaşadılar. Eğer ki bir adres bulabilirsem belki o zamandan beri yaşayan, babamları hatırlayan birilerine ulaşırım. Babam öldü, tamam ama ondan sonra hiç mi bir komşu Melike'yi görmedi?"

Tez canlı anlatıyordu her şeyi. Anlıyordum ki Ecevit hapishaneden çıktığı gün, soluklanmadan kardeşini aramıştı. Nefes almadan, aynaya bakmadan. Belki çökmüştü, belki sürünmüştü, tam da bu yüzden bulamamıştı. "Bulduğun adreslerde onları tanıyan çıktı mı?"

"İki yerde."

"Ne dediler?"

"Kendi halinde bir adamdı. Bir tane küçük kızı vardı. İşe gider gelirdi. Hep böyle genelgeçer cümleler. Babam sanırım insanlarla çok konuşmuyordu," dedi Ecevit. Kaşları bükülmüştü. Bir öksüz ve yetim gibi bakıyordu.

"Korkardı," dedi Kemal amca. Ona korkuyla baktım.

Ecevit bir süre yanıt veremedi. Sonra aynı korkak ses, "Neyden?" diye sordu. Duyacaklarımızdan ikimiz de korkuyorduk.

"Kimliği açığa çıkınca istenmezdi. Dışlanırdı. Bir kere..." dedi ve sustu. Kafasını iki yana salladı. Korku ensemden ölüm gibi üflüyordu. Tırnaklarımı avuçiçlerime batırdım.

"Ne oldu bir kere?"

"Evini kundaklamaya çalıştılar, belki o gittiğin üç adresten biriydi. *Mahallede vatan haini istemiyoruz* diye. Zar zor kurtuldu. Gizli saklı benim eve getirdim," dedi. Ecevit'e bakamadım ama omuzlarının nasıl çöktüğünü, dişlerini nasıl birbirine bastırdığını gıcırtısından hissedebiliyordum. Defalarca kez soluklandı. Kemal amcanın elinde bir hançer vardı, durmaksızın saplayıp çıkarıyordu. Acı, Ecevit'in sırtından sarkıyordu.

Nihova

"Ecevit ben senin babanı da kardeşini de evimde ev sahibi gibi ağırlardım oğlum," dedi. Biraz acı, çokça mahcubiyet vardı. Benim annemde babamda olmayan o mahcubiyet bu adamda vardı. "Ama benim de çocuklarım küçüktü. Anla beni ne olur. Savaşamazdım onlarla."

İki büklüm olduk. Hem ben hem de yaşlı adam. Gözlerimi utançla yumdum. *Savaşılmayacak canavarlardı.* Benim ailemdi. Ecevit ona uzanan eli tuttu ve sıktı. "Biliyorum Kemal amca," dedi. İkisinin de sesi çok kısık çıkıyordu. Konuşacak takatları yoktu sanki. "Biliyorum. Allah razı olsun senden."

"Allah senden razı olsun oğlum. Allah senden razı olsun." Yutkundu, yanındaki bir bardak suya uzandı. Göz ucuyla bakıyordum ona, göz göze gelmekten korkuyordum. "Ondan sonra baban taşındığı yerde kimseyle konuşmaz oldu. O yüzden kimse bilmemiştir ama var," dedi. "Yağmur, o numaraların yazılı olduğu defteri getir kızım bana. Son adresi kaydımda var. Yirmi yıllık bir defterim var, orada yazılı olması lazım."

Yağmur yerinden hemen kalktı ve aynalı bir çekmeceyi açtı. Kahverengi deri bir defteri aldı ve babasına getirdi. Ecevit hızla eline bir kâğıt aldı. Kemal amca bir süre sessizce ve ağır aksak hareketlerle bir defteri kurcaladı. Sonra parmakları bir noktayı takip etti ve yavaşça Ecevit'e çevirdi, yazmasını bekledi. Yine o çirkin yazısıyla bir şeyler karaladı, bu kez heyecanla. "Çok sağ ol Kemal amca. Ankara'nın altını üstüne getirdim. Şu adrese ulaşmak için altını üstüne getirdim Ankara'nın," dedi. Adamın eline uzandı ve ellerinden öptü. Kâğıdı avcunun içine aldı ve ayağa kalktı. "Ben yine geleceğim, olan biteniden seni haberdar edeceğim."

Doksanlar Türkiyesi'nden bahsediyorduk. Bir yerde resmi bir kayıt yoksa Ecevit onları bulamazdı. Her şey tarihin tozlu sayfalarına gömülmüştü. Ecevit'i bu çok zorluyordu. Bir taraftan şimdiden çok daha geride olan bir teknoloji vardı, bir taraftan *hain babası* denerek yaftalanan ve kimseyle konuşmayan bir adam. Ecevit nasıl bulacaktı ki?

"Bir akşam yemeğine de buyur gel," dedi Kemal amca.

"Söz veriyorum geleceğim. Kardeşimi bulayım geleceğim, kardeşimi bulana kadar da geleceğim."

Belki biz gelince kalkmadı ama giderken ayaklandı. Ecevit'e sarıldı. Belki de Ecevit, ulaşamadığı bir şeye ilk defa ulaştı. İlk kez buraya

gelişimiz onun gözünde gerçekten bir yere vardı. Kemal amcaya sıkı sıkıya sarıldı. Evden çıkıp giderken adımları hızlıydı, ikimiz de Yağmur'a baş selamı verdik. Belki bu adresi almasa ona yüklenen yeni yüklerle yine o kaldırıma çökecekti ama bu kez çökmedi. Arabasına doğru gidiyorken yeniden titreşen telefonuma gitti elim. İnci arıyordu.

"İnci şu an hiç müsait değilim," dedim ve hızla kapatmak için an kolladım. Telefonun ötesinden böylesine hıçkırıklar duymasam hiçbir kuvvet beni durduramaz ve bu telefonu açık tutamazdı.

"A-abla..."

"Ne oldu?" dedim korkuyla. Defalarca kez *abla* demeye çalıştı ama yapamadı. Öylesine şiddetli ağlıyordu ki dört harfi bile birleştiremiyordu.

"İnci sakin ol!" dedim yüksek sesle. Ellerim soğudu, sesim yükselince Ecevit dönüp bana baktı. "Sakin ol, tane tane anlat bana. Sakin ol, hadi bir tanem."

"Abla... B-babam. Keskin... Abla... Keskin nişancı... Babam İstanbul'da..."

"İnci sakin ol! Ne oldu babama?"

"Mitingdeydi babam. İstanbul'da. Vurulmuş, vurmuşlar babamı. Abla, babamı..." İnci'nin sesine bir mikrofona söylenen sözler karıştı, hatta sesini bastırdı. Ecevit'le göz göze geldim.

Gazetecinin sesini o kargaşada ayırt edebiliyordum.

"*Ulusal Mutabakat Partisi Grup Başkanvekili Atilla Akın, parti genel başkanıyla katıldığı İstanbul mitinginde hain bir saldırıya uğradı. Keskin bir nişancının kurşunlarının kurbanı olan Atilla Akın en yakın hastaneye kaldırıldı. Ülkenin dört bir yanında günlerdir süren eylemlerin ardından yaşanan suikastte şüpheler tek bir yöne çevrildi.*"

X

"evi terk etmek zorunda bırakılan taraf, evi terk etmiş sayılmaz"

Babam, suikast, Umap, Atilla Akın, keskin nişancı... Kelimeler parça pinçik değil, tümüyle, bir bütün olarak bir spikerin kusursuz hitabetinden dökülüyor, aksine zihnim parçalıyordu. Ecevit'le göz gözeydim, tıpkı İnci gibi benim de kelimelerim cümlelere ulaşmadı, dağıldı. "İnci," dedim zorlukla. Elimi ritmik şekilde üzerime sürmeye başladım. "Öldü mü?" Bu kesinlikle düşünülerek sorulmuş bir soru değildi. Bu tümüyle zihnimin süzmeden, ayıklamadan, korkuyla sorduğu ilk soruydu çünkü bir siyasetçinin kızı olmak, suikast girişimlerinin zamanında nasıl başarıya ulaştığını da bilmekti.

İnci'nin çığlığını duydum. Bu attığım soruya bir cevap mıydı? Eğer bir cevapsa bunun kelime karşılığı *hayır* olabilir miydi? "Hayır, hayır, hayır..." diye sayıkladım. "Hayır, Allah'ım hayır!" Dört dönüyordum, karşıdan gelecek tek bir *hayır* kelimesini bekliyordum. Kargaşa benim sesimi yok ediyordu. Defalarca kez orada olduğumu hatırlattım. "İnci," dedim. "Anne," dedim. "Bülent," dedim. Bana kim cevap verebilecekse onun adını sayıkladım. Bir taziye evinin ilk günü gibiydi. Âdeta sadece ağıt duyuyordum. Telefondan gelen sesler kesildi. Başıma diken olup batan şeyler düşüncelerdi. Nefes alamadığımı hissediyordum. Elim yakama yapıştı, üzerimdeki kumaşı üzerimden almak ister gibi çekiştirdim.

Annemi aradım. Açmadı. İnci'yi yeniden aradım. Açmadı. Bülent'i aradım. Açmadı. Babamı bile aradım. Öldüğünden korkmuyor gibi, yine onu arama ihtiyacı duydum. Açmadı.

"Açsanıza!" dedim nefes nefese. Bir sokak arasındaydık. Cadde neredeydi? Taksiyi nereden bulacaktım? "Gitmem lazım," diye sayıkladım. "Gitmem lazım benim." Ecevit'e çaresizce baktım. "Babam vurulmuş... Mitingdeydi. Keskin nişancı babamı vurmuş. Ecevit gitmem lazım."

Ninova

Sesim titriyor, bedenim titriyor ve bu cümlelerim karşımda hiçbir karşılık bulmuyordu. Ecevit boş gözlerle beni izliyordu. Bu söylediklerim elbette ki onda bir karşılık bulmayacaktı. Bu çırpınışım tümüyle yanlış olanaydı. Günler önce onu öldürmek isteyen bir adamın ölüm ihtimaline nasıl üzülebilir, benim endişemi paylaşabilirdi ki? Saçlarımı çekiştirdim. Taksi nereden bulacaktım? *Ya öldüyse? Ona defalarca kez cehennem çağrısı yaptım. Ama ya öldüyse? Bu çağrıyı yapışım ölmesini dilemek değildi. Ya öldüyse? Ölmeseydi. Ölmesini istemiyordum. Her şeye rağmen yine de ölmesini istemiyordum. Ölmek daima kendimi içinde düşündüğüm bir eylem, bir başkasını içine almayı kabul edeceğim bir eylem değil.*

"Nereden taksi bulacağım?" Bir ileri gittim bir geri. "Cadde hangi kısımda kalıyor?" *Ya öldüyse?* "Taksi durağı nerede? Caddeye nereden çıkılıyor? Öldü mü babam?" dedim ve son cümle nefesimi kesti. Acıyla ofladım. Kulaklarım yanıyor, ellerim terliyordu. Kat kat giyinmiş gibi hissediyorum. Rasgele bir yön seçtim. Yolun sonu elbet bir taksiye çıkardı.

"Firuze." Duymak ve dinlemek aynı şey değil. Adımlarım daha da hızlandı. *Ya öldüyse?* Arkam insanlara dönük olduğunda dudaklarım inceldi, kaşlarım büküldü ve gözlerim sulandı. Nefes nefese yürüyordum, koşacaktım belki de. "Firuze!" Bu kez dinledim de arkamı döndüm. Saçlarım havalandı, düzensizce ortalığa döküldü. Arabayı işaret etti. "Bin."

"Ne?"

"Arabaya bin hadi, cadde uzakta kaldı."

"Ecevit," dedim. Öylesine hızlı yürüyordum ki aramıza çokça mesafe açılmıştı. "Ecevit bunu yapmak zorunda değilsin," diyebildim arabaya koşarken.

"Zorunda olduğum için yapmıyorum zaten, bin," dedi. Belki de cümlesi tamamlanmadan arabaya bindim. Kemerimi bağlamadım. Yeniden telefonu açtım. Annemden başladım, sırayla herkesi aradım. Açan yoktu. Bir kişi bile görmedi, duymadı, açmadı, dönmedi. Dakikalarca denedim. Sesli mesajlar bıraktım. Arabanın içindeydim ama sanki koşarak gidiyordum. Nefes nefese yola baktım. Dakikalar geçiyordu. Soluklarım düzene girmiyordu. Ecevit hemen yanımda araba sürüyordu. Konuşamıyordum, dönüp sorular soramıyordum. Sadece diken üstünde bekliyordum. Belki de o, babamın ölmesini isteyen ilk kişiydi. Ona kızmıyordum ama ona dönemiyordum. Dakikalar geçiyordu, kimse beni aramıyordu.

"Ağlayabilirsin," dedi hiç beklemediğim anda. Dudaklarım aralıktı, zorlukla nefes alıyordum. Ona baktım, çeneme baktığında çenemin titrediğini fark ettim. "Ağlamak istiyorsan ağla," dedi. Konuşamıyordum, dönüp sorular soramıyordum ve *ağlayamıyordum.* Utancımdan onun yanında ağlayamıyordum bile. Ağlayacağımı anladığım ilk an önüme döndüm. Elimi yüzüme kapattım. O izin verdiği an, sanki ağlamak gibi bir eylem için bile onun iznine ihtiyacım varmış gibi, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. *Ölmüş müydü? Babam ölmüş müydü?* Oturduğum yerde dizlerime doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime bastırdım. Hıçkırarak ağladım.

"Babanın ölmesi için can atıyorum sanıyorsan yanılıyorsun," dedi. "Babanın ölmesini kesinlikle istemem. İnan hiç işime yaramaz bu." Belki bu cümlenin altında iyi niyetten uzak anlamlar yatıyordu ama yine de beni çok şiddetli ağlattı. Babamla olan davasında daha kazanan olmamıştı, canının acısını geçirememişti ve daha da önemlisi Melike'yi bile bulmamıştı. İkimizin de istediği şey tümüyle farklı sebeplerden ortaktı. Telefonumun sesini duyana kadar ağlamam dinmedi. Sessizleşti ama bitmedi. İç çekişlere dönüştü. *Babam ölmüş müydü?*

Eğildiğim yerden kalktım, ıslak gözlerimle ekrana bakmaya çalıştım. Kirpiklerim birbirine girmişti, harfler darmadağındı. Birkaç saniye sonra okuyabildim.

Alparslan Yiğit arıyor.

Belki de babam hakkında bana en sağlıklı bilgiyi verecek kişiydi. Babam evde kalp krizi geçirmemişti. Babam bir mitingin orta yerinde silahlı saldırıya uğramıştı. İşin içinde olan insanlar, aradığım insanlardan daha hâkimdi olana bitene. "Alparslan," dedim hızla telefonu kulağıma yaslayıp.

"Firuze neredesin?"

"Babam nasıl?"

"Neredesin? Bana adres at, gelip alayım seni."

"Babam nasıl? Kimseye ulaşamıyorum. Babam nasıl?"

"Nerede olduğunu söyle, sakin ol Firu-"

"Öldü mü?" diye bağırdım. Kimse kibar sorulardan anlamıyordu ve kimse beni duymuyordu. "Cevap versene! Öldü mü? Babam öldü mü?"

"Hayır hayır!" dedi hızla. "Firuze bunu kimden duydun? Ölmedi baban! Hiçbir habere inanma, hepsi asparagas. Ölmedi. Hastanede şu an.

Ninova

Sen neredesin? Sakin ol. Araba kullanıyorsan dikkatli ol, bana nerede olduğu."

"Bana yalan söyleme!" dedim zorlukla.

Kendimi hazırladığım bir ölümün ısrarı mıydı bu yoksa kimsenin bana doğruyu söyleyeceğine mi inanmıyordum? "Yemin ederim sana yalan söylemiyorum. Firuze, hadi neredeysen söyle. Geleyim, seni alayım. Hepimiz şu an evdeyiz."

"Tamam," dedim gözlerimi silerken. Babam ölmemişti. *Galiba.* Kandırılmıyorsam, yalanlarla uyutulmuyorsam babam ölmemişti. "Ben de geliyorum, az kaldı."

İtirazlarına fırsat vermedim. Telefonu kapattım. Soluklanmak istedim ama yapamadım. Camı usulca açtım. Parmak uçlarım saç derime baskı uygularken, "Ölmemiş," dedim. Rüzgâr yüzüme çarpıyordu. Ecevit'in bu bilgiye ihtiyacı var mıydı bilmiyordum ama ona söylemek istedim çünkü Firuze, her koşulda her iyi ve her kötü haberi Ecevit'e söylemek isterdi. Ecevit cevap vermedi. Soru sormadı. Ona sarılmak istedim bir an. Sarılamadım. Araba kullandığı için değil ama sarılamadım işte. Rüzgâra döndüm yüzümü. Eve varana kadar da saçlarım Ecevit'e doğru savruldu. Kapının önündeki gazeteci yığınını gördüm. Acıyla sızlandım. Kalabalığa yaklaştıkça, o kalabalığın korumalar tarafından yarıldığını ve yarığın ortasından geçen bedeni gördüm. Korumalar bir taraftan Alparslan'ı koruyor, bir taraftan birazdan duracak arabayı korumaya çalışıyorlardı. Araba durdu. Alparslan kapımı hızla açtı ama Ecevit'e döndüm.

"Teşekkür ederim," dedim. *Ağlamama izin verdiğin için.*

Alparslan bana elini uzattı. "Gel Firuze," dedi. Ben değil ama Ecevit birkaç saniye o ele baktı. Flaşlar bize doğru patlıyordu. Yarın boy boy Ecevit'le değil ama yine de Alparslan'la fotoğraflarım yayılacaktı.

"Ara beni," dedi yalnızca gözlerime bakıp. Başımı salladım. Alparslan'ın elini tutmadım ama yine de arkamdan gelmesini bekledim. Tek eli açtığı kapıyı arabaya bağlayan yerin üstündeydi. Başını hafifçe eğdi ve Ecevit'e baktı. Koşturarak gitmek istiyordum. Mikrofonlar ve kameralar ağzımın içine girmek üzereydi. Alparslan hiçbir şey söylemeden kafasını salladı ve elini arabanın tepesine üst üste vurdu. Kapı hâlâ açıktı, Ecevit bunu zerre umursamadan gaza bastı ve arabayı hızla yerinden oynattı.

Alparslan kendini geriye doğru atmasa ya savrulacak ya da ezilecekti. Ağzı dolusu küfrettiğini duydum ama daha fazla durmadım. Korumaların arasından geçmeyi başardım.

Bahçeye inen merdivenleri koştura koştura indim. Kapı bana açıldı, Alparslan birkaç kez bana seslendi ama ben âdeta yas tutulan eve girdim. Ayaklarım da ruhum da ilk olarak İnci'yi aradı. O beni daha önce gördü ve "Abla!" dedi oturduğu yerden kalkarken. Hızla birbirimize vardık, sarıp sarmaladım onu. Saçlarını okşadım, sayısız öpücük kondurdum. "Abla, babam..."

"Tamam sakin ol, iyi olacak. Sakin ol, hadi. Nefes al." Öylesine ağlıyordu ki nefes aldığına bile şüphe duyuyordum. Çantamı bıraktım, İnci'yi koltuğa oturttum. Yüzüne yapışan saçlarını ayırdım ve gözyaşlarını sildim. Çok korkardı; İnci değil büyük bir olayda, ufak bir tansiyon yükselmesinde bile sözkonusu babasıysa çok korkardı. Bir çocuk gibi saatlerce ağlayabilir, babasına sarılı kalabilirdi. Yaşadığı korku benim tahminimden bile daha fazlaydı. Ona söylediğim teselli cümlelerimi annemi görüşüm böldü. Dirseklerini dizlerine bastırmış, parmak uçları alnına baskı yapmışken başı eğikti. Bu sabah özenle yaptırdığı fönlü ve uçları hafif maşalı saçları iki yana dökülmüştü, korkunç bir hızla bacağını sallıyordu. "Anne," dedim daha ona varmadan bedenini nasıl kilitlediğini görürken. İnci'nin önünden kalktım, iki adım ötede annemin önüne çöktüm. Taş kesilmiş vücudunda ilk olarak eline dokundum. Buz gibiydi.

"Anne bana bak."

Tepki dahi vermedi. Daha tutucu davrandım, iki elimle dokundum. Yüzünü göremedikçe korkuyordum. Annemin kendisi için en tehlikeli hali bağırıp çağırmadığı, yıkıp dökmediği andı. Biliyordum. Bağırırsa her kötülüğü karşısındakinden çıkarırdı, sessizse ve benliğini kilitlediyse kendine zarar verirdi. "Anne bana bak," dedim. Sesim yükseldi. "Anne!" diye bağırdığım an yüzünü elinden kurtarabildim. Göz göze geldiğimizde büyümüş gözbebeklerine ve kasılmış yüzüne baktım. Gözleri doluydu ama yaş akıtmıyordu. Nefes nefeseydi.

"Babam iyi," dedim. Bundan emin değildim ama yine de söyledim. "Duyuyor musun beni? Babam iyi. Nefes al, sıkma kendini."

"Firuze," dedi yarım nefeste. Yanağını okşadığım an gözlerinden yaşlar düşmeye başladı. "Firuze çok kötü haberler..."

Ninova

"Hepsi yalan," dedim. Alparslan'ın bana doğruyu söylediğini umut ediyordum. "Hepsi yalan annel İyi babam. Bak bana, nefes al hadi."

"Bu işi yapmasını istemiyorum," dedi. Gözyaşları hız kazanan bir yağmur gibi gözlerinden akıyordu. Bu işi yaptığı için ona âşık olduğunu yüzüne vurmadım. Babamın onu zamanında etkileyen gücünün bu işten geldiğini ve bunu istemek için çok geç kaldığını ona söylemedim. Bu gerçeklerin yüzüne çarpılması için doğru zaman değildi. "Bu işi yapmasını istemiyorum!" Sesini bir kaya gibi sert tutmaya çalışıyor ama ağlamasının önüne geçemiyordu. Onu kendime çektim, başını omzuma bıraktığı an sesli ağlamaya başladı. O sertliği ağladıkça çözüldü, bedeni ağladıkça hafifledi. Bacağını artık titretmiyor, bedenini rahat bırakıyordu.

"Babamı Ankara'ya sevk edecekler. Biz gidene kadar gelecekleri için bekleyeceğiz."

Bülent'in sesini ilk kez duyduğumda başımı arkaya doğru çevirdim. Alparslan'a bakıyordu. Annemden ayrılırken ayaklandım ve ona doğru yürüdüm. "Nasıl durumu?"

"Teşrif edebildiniz mi Firuze Hanım?" dedi gözlerini bana dikip.

"Durumu nasıl babamın?"

Göz devirdi, alttan alttan gülerken başım salladı. "İyi. İlk müdahale yapılmış. Kurşun riskli bir bölgeye denk gelmemiş, buraya sevk edecekler."

"Neden? Biz gitseydik. Kurşunlanmış bir adamın yerini neden iyileşmeden değiştiriyoruz?"

"Gözümüzün önünde olsun diye. İstanbul güvenli yer değil, burada olacak. Biz buradayız, parti burada, meclis burada." Alparslan'a baktı. "Doktorla konuştun mu?"

"Konuştum, herkes hazır. Atilla Akın'ı bekliyor hastane."

"Kim yapmış? Belli mi?" Soracağım sorular yerine ulaşmıyordu. Bülent benimle gözbağı bile kurmuyordu. "Sana soruyorum Bülent, yüzüme bak."

"Kim yapacak?" diye yükseldi. "O küçük aklın orada burada başkalarıyla dolanacağına durup düşünse bulacak. Bu ülkenin haini mi biter? Yaptı işte alçağın biri!"

Söylediklerini görmezlikten geldim, kendi soru işaretlerime cevap aradım. "Vuran kişi yakalandı mı?"

"Kaçması mümkün mü?"

Ninova

"Kaçması mümkün olmayan biri nasıl babama ulaşabiliyor?" Belki de tüm soru buydu. Yalnızca babam değil, partisindeki herkes olağanüstü korunurdu. Halkın içinden verdiği iddia edilen pozlarında bile günler öncesinden hazırlıklar başlardı. Uğrayacağı bir esnafın, bir lokantanın bile günler önceden ortaya sicili dökülürdü. O saatte kimin oraya gideceği, kimlerin fotoğraf çekileceği ayarlanırdı. Durum buyken, her şeyin yararına olduğu bir miting alanına eli silahlı biri nasıl girmişti? Sene doksan değildi, bu ülkede çok şey değişmişti. "Soru soruyorum! O miting alanına ülke bu kadar karışıkken o adam nasıl girebiliyor? Üstelik eli silahlı. Güvenlik önlemleri had safhada, bu nasıl bir açık? Orada kaç bin insan var. Koca parti o miting alanını bu şekilde mi koruyor? Mantıklı değil bu!"

"Ne demek istiyorsun sen?" dedi ve üstüme doğru büyük bir adım attı. "Ne zırvalıyorsun, açık konuşsana!" Suratı bile midemi bulandırıyordu, çirkinliği beni ağlatabilirdi. *Pislik!*

"Sen ne anlamak istiyorsun?"

"Ben senin bir hain olduğunu anlıyorum," dedi. Bu alçakça sığındıkları bir cevaptı. Böyle bir güvenlik zafiyeti orada bir faciaya sebep olabilirdi. Geçmiş, örneklerle doluydu. Yalnızca babam değil, binlerce insan da o kurşunun önündeydi.

"Bülent cevaplardan kaçma! Senin aklına yatıyor mu bu durum? O adam oraya nasıl girdi? Hiçbiriniz bunu sorgulamıyor musunuz?" Aynı anda Alparslan'a da baktım. Bülent gibi bir aptaldan cevap beklemek bile saçmalıktı belki de.

"Araştırıyoruz Firuze, biz de şaşkınız," dedi sakin bir sesle. Başımı iki yana salladım. Hayır, oturmuyordu. Hiçbir şey aklıma yatmıyordu. Kimse benim sorguladıklarımı sorgulamıyor muydu? "Bu hiç mantıklı değil. İstanbul'un göbeğinde. Çatıların üzerinde bile babamı koruyan polisler varken bu bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Senin o ufak beyninden geçenleri beyninle beraber dağıtırım!"

İşaretparmağını yüzüme doğru sallarken üstüme yürüdü, Alparslan araya girmese fiziksel temastan kaçınmayacaktı. "Benimle düzgün konuş!" diye bağırdım.

"Ben senin o sikik aklından ne geçiyor, neyi ima ediyorsun anlamıyor muyum?" Alparslan'ı aştım ve tüm kuvvetimle Bülent'i omuzlarından ittim. Suratına yumruk atmalı ve burnundan kan getirmeliydim.

Ninova

"Terbiyesiz!" diye bağırdım onu iterken. Ben geri çekilmedim, o geriye gidecekti. "Sen kime küfrediyorsun? Sen o yarım aklınla kime küfrediyorsun?"

"Düzgün konuş kardeşinle," dedi aramızdaki adam.

"O düzgün konuşmayı bilmeyen ahlaksızın teki. Herkesin aklına laf eder ama dönüp kendisine bakacak aklı bile yoktur. Ne alçak, seviyesiz bir adamsın sen!"

"Kızım bak seni gebertirim!" Haykırarak üzerime saldırmaya çalışıyordu. Nasıl oldu da böylesine bir kavgaya tutulduk bilmiyordum. Tek sorduğum o adamın nasıl oraya girdiğiydi. Ortada bir ima yoktu ama bu imayı yaratan onun bu saldırgan tavrıydı. Buraya gelene kadar bunu düşünmemiştim bile. Bana tek bir mantıklı açıklama yapsa susacaktım.

Alparslan, Bülent'i tümüyle itti ve benden uzaklaştırdı. "Bak," dedi tane tane. "Burada üç tane kadın var, hepsinin gözü yaşlı. Kriz yönetemiyorsan uzaklaş ve başka yerde erkeklik yap."

"Ulan sen bunu tanımıyorsun! Sen bu haini tanımıyorsun! Neyi ima ediyor anlamıyorsun!"

Elimi hoyratça Bülent'e attım ve tuttuğum parçayı çekiştirmeye çalıştım ama Alparslan engel oldu. "Benim hiçbir şey ima ettiğim yok! Sana insan gibi soru soruyorum ama sen beni kulağınla dinlemiyorsun. Fikrin neyse zikrin de o."

"Firuze yeter!" Dakikalar önce omzumda ağlayan ve zorlukla sesi çıkan annemin sesi tüm evi inletti. O da Bülent gibi düşünüyor olacak ki kuduz bir köpek gibi davranan Bülent'i uzaklaştırmak yerine bana yöneldi. "Yeter! Sus artık, sus! Bıktım! Anlıyor musun? Senin sorularından da suçlamalarından da bıktım! Sus artık, sus!" Ben olduğum yerde duruyordum halbuki ama annemin elleri bana kalktı. Kolumdan tutup beni ileri doğru itti. "Yeter! Bıktım artık! Senden de en olmadık sorularından da bıktım! Durmadan kavga çıkarmandan da bıktım! Canımız burnumuzda ya! Görmüyor musun? Babana ne yaptılar görmüyor musun?" Sorgulamalarım babamla ilgili değildi sanki. Gözlerini öylesine irileştirmişti ki küçük bir çocuk olsam annemi bir canavar sanır ve çok korkardım.

"Babama ne olduğunu sorguluyorum zaten anne!"

Konuşmama dahi tahammül edemiyordu. Çıldırmış gibi saçlarını çekiştirdi. "Sus diyorum sana!" Tüm sinirini stresini, üzüntüsünü kahrını

benden çıkardı. Hunharca itti beni. Sanki saçlarını okşayan ben değilmişim gibi, adımı sayıklamamış gibi davrandı. Beni itmesine daha fazla izin vermedim ve kendim çıktım. Balıçeye açılan sürgülü kapıyı aştım. Kendimi dışarıya attım. Dört duvardan kurtulduğum gibi gözlerime yükler bindi. Annem içeride delirmiş gibi bağırıyordu. Çimenlerin üzerine kadar yürüdüm, annemin sesinden uzaklaştım. Gökyüzüne baktım. Ant içerdim ki babam için korktuğuma bile inanmıyorlardı. Bana karşı içlerinde öylesine büyük bir öfke vardı ki annem için bile görünmezdim. Babamın biricik kızı değildim, biliyordum. Babam da benim babacığım değildi, onu da biliyordum ama sandıkları gibi de değildi.

"Firuze," dendi ama başımı çevirip bakmadım. "Annen acısından ne dediğini bilmiyor."

Gözlerimi kapattım ve başımı gökyüzünde kaldırdım. Gökyüzü bile artık içimde umudu temsil etmiyordu, bana kapalı duvarları andırıyordu. Bulutlara bakınca kilitli kapılar görüyordum. Nefsimi genişletmiyor, göğsümü daraltıyordu.

"O işler sandığın gibi değil Alparslan."

Biz iki kardeş aynı adama benzer cümleler kurduk. Bülent ateş püskürtüyordu, bense alabildiğine boş vermiştim. Beni izliyordu. "Her nasılsa bilmem ama annen seni çok seviyor. Sadece şu an eşi vuruldu."

Annen seni seviyor cümlesi, bana dar gelen gökyüzünün altında önce beni güldürdü, sonra ağlatmaya başladı. Sinirlerim bozuldu galiba, başımı eğdim ve parmak uçlarımı gözlerime bastırdım. O işler de sandığı gibi değildi. Biz birbirimizi sevmeyi çok uzun zaman önce bırakmıştık. "Firuze lütfen," dedi. Ellerinin bana dokunduğunu hissettim. Buna tepki vermeden dokunuşları daha da ileri gitti; beni sarmalamak, nefesini saçlarıma yaklaştırmak istediğinde hızla geri çekildim ve yaşlı gözlerimle ona baktım.

"Alparslan ne yapıyorsun?" dedim şaşkınca. Evet, şaşkınca çünkü yabancı bir adamla gireceğim bu temas çok fazlaydı. Benim ancak el sıkıştığım bir insandı o. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece teselli etmek istedim." Kendini bir adım bile geri çekmedi.

"Lütfen bir daha böylesine bir temas içine girme benimle, ne kadar kötü olursam olayım." Onun kapattığı mesafeyi ben açtım ve gözyaşlarımı sildim. Teselliye ihtiyacım yoktu. Onun tesellisine hiç yoktu.

Böyle bir anda, o da derdimin babam olduğunu düşünmüyor olacak ki, "Bana olan hislerinin sebebi o adamın varlığı mı yoksa yokluğu mu?" diye sordu.

Ecevit hakkında en başından beri çok cesur sorular soruyordu. Bizim onunla hiçbir zaman böyle bir samimiyetimiz olmamıştı. Bana zaman zaman *Firuze Hanım* diyen biriydi. Nasıl oluyordu bilmiyordum ama sözkonusu Ecevit olunca fazlasıyla haddini aşabiliyordu. İstediği yorumu yapabiliyor, istediği soruyu da sorabiliyordu.

"Benim sana hissim yok ki Alparslan," dedim gözlerinin içine bakarken. Bunu dikkatle söyledim, dikkate almasını bekledim. Bakışlarından keskin bir duygu geçmedi. Ne düşündüğünü anlayamadım. Dudaklarını ıslattı ve kaşlarını kaldırdı.

"Peki, soruyu şu şekilde değiştireyim o halde: Bana olan hissizliğinin sebebi o adamın varlığı mı yoksa yokluğu mu?"

Babam vurulmuştu, içeride korkmadığımın iması yapılıyordu. Buradaysa, bu konuşmayı yapıyorsak umursamadığım düşünülüyordu. "Hiçbir şeyin sebebi Ecevit değil. Onun varlığı da yokluğu da sana olan tavrımı değiştirmeyecekti," dedim açıkça. Ecevit'in üzerinde babamın kılıcı yokmuş gibi Ecevit'in hiç umurunda olmayacak olsa bile, benim bir düşmana daha tahammülüm yoktu. "Sen Orhan Yiğit'in oğlu, babamın arkadaşının oğlu ya da geleceğin siyasetçilerinden birisin. Sıfatların hep bunlardı. Eminim ki benim de sıfatlarım bunlardan ibaret."

Yine iddia ediyordum ki Alparslan Yiğit'in içinde bana karşı bir sevgi, hoşlantı, hatta beğeni bile yoktu. O yalnızca yüksek kibriyle ve kafasında çizdiği resimde beni yanında görmek istiyordu. Yanına yakıştırmaydı yalnızca. O bir sanatçı değildi, tablosu keskin çizgilerden ve uyumlu renklerden oluşmak zorundaydı. Perspektifi bunun dışına çıkmazdı.

"Bir sanatçı olarak benim düşüncelerime ve duygularıma müdahale edemeyeceğini bilirsin aslında. Sıfatlarını da duygu ve düşüncelerim şekillendirir..." Başımı iki yana salladım ve bir adım daha geri gitti.

"Alparslan benim babam vuruldu," dedim unuttuğu gerçeği ona hatırlatırken. "Ve hepinizin sandığının aksine, babamla savaşsam da o savaşın bittiğini sanmak beni çok korkuttu. Canımı da çok yaktı. O benim babam, içeridekilerden bir farkım yok."

Ninova

"Aksine içeridekilerden çok farkın var," dedi. Koca malikâneye sığamı yor, bahçeden taşıyordum. Duracak hiçbir yerim yoktu âdeta. "Onlar ilk andan beri ağlayıp dövünürken ya da bağırıp çağırırken durmaksızın yor guladın. O yüzden de aralarından kovuldun. Bazı insanlar fazla düşünmeyi de düşüneni de sevmez, duygularını abartarak yaşamak daha kolay gelir."

"Ne demek istiyorsun?" dedim, şaşkınlığımı kontrol etmek için âdeta çırpındım. Bir şey mi ima ediyordu? Ediyorsa da onunla bu konuyu konuşmalı mıydım?

"Tüm ülke ağlayıp dövünüyor demek istiyorum."

"Benim gibi sorgularlarsa neye ulaşacaklar peki?"

Yüzünden silik bir tebessüm geçti. "Babanın bir kahraman olduğuna..." Alay ettiğini anlayabiliyordum. Benim sorgularken ulaşmaya çalıştığım yer ve Bülent'in söylediği yer aynı mıydı?

"O saldırgan, babama nasıl ulaştı Alparslan? Yeterince güvenlik önlemi mi alınmamıştı?"

"İnan ben de bilmiyorum Firuze," dedi. Dürüst müydü? Şüpheleniyor muydu? Benim onunla bunu konuşmam doğru muydu? Sadece bu sorunun cevabı vardı. Hayır, doğru değildi. Birbirimize baktık bir süre. Sonra dedim ya *gökyüzü bile bana kapalı duvarları andırıyordu* diye, çekip gittim. İçeri girdim ve odaya çıktım. Annemin de beni hâlâ görmek istemediğini biliyordum.

Babam ve annem ilk tanıştığında annem tıp fakültesi son sınıf öğrencisiyken okulunun tiyatro kulübünün başındaymış. Annemin üniversite yıllarından çok az fotoğrafı vardır ama olanlar da üzerinde beyaz önlükle değil, bir tiyatro sahnesinin orta yerinde farklı kostümler, farklı saçlarla bir başka karakterin ruhunu sırtlamışken çekilmiş fotoğraflardır. Annemin tiyatroyu evlendikten sonra bıraktığını biliyordum ama annemin tiyatroyu neden bıraktığını sorguladığımda profesyonel olarak çizmeye yeni başlamıştım.

Annemin deyişiyle *sanatım ruhuma çöktüğünde, sanatın sanatçının vazgeçilmezi* olduğunu keşfetmiştim. Resim çizmeden yaşamak nedir bilmediğim için annemi de bu *sanat ve sanatı* birleşimiyle sorgulamaya başlamışım. Anneme, *"Neden devam etmedin, tiyatroya tutkuyla bağlıydın,*

Ninova

hatta doktorluktan daha çok sevip benimsediğin bir işti?" dediğimde bana demişti ki, "*Bir siyasetçinin karısı oyuncu olamazdı kızım.*"

Bu benim için kabul edilemezdi. Evlilik fikrine hep uzak oldum. Evleneceğim bir profil gözümde hiç canlanmadı. Hiç hayal kurmadım. Kalbim bana hep dolu geldi. Birini bile alamayacak kadar dolu hem de. Bu sahipsiz ve kimsesiz bir doluluktu. Zaman geçti, ben çizmeye daha çok bağlandım. Bir uzvum gibiydi. Anneme aynı soruları yeniden sordum çünkü bana göre eş kavramı, bir insanı tutkudan vazgeçiremezdi.

Babam o zaman araya girmişti ve *Firuze,* demişti. *Her siyasetçi aynı zamanda usta bir oyuncu olmalıdır ama bunu aynı ustalıkla gizlemelidir. Benim siyasetçi olduğum yerde annen gözler önünde bir oyuncu olsaydı ben de gizleyemezdim çünkü biz birbirimizi temsil eden insanlarız.*

Anneme duyduğum saygının çatladığını hissettiğim anlardan biriydi. Babam kendi mesleği için annemi tutkusundan koparıyordu ve annem bunu haklı görüyordu. Şimdi sarı fönlü saçları, siyah ceketi, yüksek topuklu ayakkabılarıyla gazetecilerin önündeyken bir oyuncuydu ama herkes annemi emekli doktor sanıyordu. Onlar bana söylememişlerdi ama artık ben de anlıyordum. Gün gelecek annem bu kameraların önüne Aylin Akın olarak çıkacaktı ve o gün kimse annemi oyunculukla ve yalancılıkla suçlamayacaktı. Oyuncu olmak bunlara fırsat vermekti. Annemin bir yanında ben, diğer yanında Bülent vardı. Annem bana zorla siyah bir güneş gözlüğü taktırmıştı. O konuşurken göz devirdiğim belli olmasın diye. Babamın getirildiği hastanenin önündeydik. Babamın ayaklanması için erkendi, şov yapması gereken isim Aylin Akın'dı.

"Hepinize iyi akşamlar arkadaşlar," dedi soğuk bir sesle. Çatık kaşlarıyla meydan okuyacağını belli ediyordu. "Dilerdim ki, bir hastane açılışında eski bir doktor olarak mikrofonlarınıza konuşayım ama görüyorum ki bu ülkedeki bazı zatlar buna izin vermeyecek. Günümüzde böylesine ilkel bir dürtünün sonucu şimdi burada olmamız. Çok üzücü. Bunu Atilla Akın'ın karısı olarak söylemiyorum. Bunu bu ülkenin alelade bir vatandaşı olarak söylüyorum."

Annem bana bugünün sabahında babamın daha fazla bu işi yapmasını istemediğini söylemişti. Şimdi burada söylediklerinin aksine babamın konumundan oldukça memnundu.

Nimova

"Bunu bu ülkeye hizmet etmiş, her türlü kavgasına şahit olmuş, elinin altında her görüşten insan kaybetmiş eski bir hekim olarak söylüyorum. Ne üzücü ki olmamız gereken konuma, gelişmişliğe, donanıma sahip olmamıza ket vuran bu zihniyet, bugün bu ülkenin en güçlü siyasi isminin canına kastetti. Görüyorum ki kaybedilen onca cana rağmen akıllanmayan bir zihniyet var ama şunu da biliyorum ki bu zihniyetin altında bu ülkenin atacağı adımlara engel olmak isteyen düşmanlar var. Atilla Akın'ı vuran bir kişi değil. Atilla Akın bir fikirdir," dediğinde başımı hayretle anneme çevirdim. Göz bile deviremedim. Kendimi sıktım. Ne yapmaya çalıştığını anlıyordum. Atilla Akın bir fikir olamaz, diye bağırmak istedim. Rezalet bir açıklamaydı. "Ve bu saldırıyı yapan da karşıt bir fikirdir. Eline silah tutuşturulan bir kişi değil, bir fikir. Kendisinden olmayan bir fikri yok etmeye çalışıyor. Ne acı. Hiçbir noktaya ulaşamıyoruz. Ulaşmamıza izin vermiyorlar. Ülkedeki bazı kişiler geleceğe giden her adımı durdurmaya ant içmiş. Atilla Akın'ın bir cümlesi vardır, bunu eşi olarak söylüyorum. Aylin, der; bu ülkenin insanı şuursuz değil, aptal hiç değil. Her şeyi görür, her şeyi anlar. Şimdi kendisi milletine seslenmeden önce ben söylemek istiyorum ki görünen köy kılavuz istemiyor. Ulusal Mutabakat Partisinin her bir ferdi, başta Atilla Akın olmak üzere bu ülke için bir kurşundan korkacak kişiler değildir. Kimse milletin desteğinden büyük değildir. Milletin vicdanına bırakıyorum. Atilla Bey iyi, ilk fırsatta burada o olacak ama o gelene kadar söyleyeceklerimi söylemeliyim çünkü ben de bu milletin bir ferdiyim. Kan dökerek amacınıza ulaşamayacaksınız. İyi akşamlar diliyorum."

Bülent'e ve anneme aniden sorular sorulmaya başlandı ama üçümüz de arkamızı dönüp yürüdük. "Usta oyuncu Aylin Akın," dedim dümdüz yürürken. "Rezalet bir açıklamaydı."

"Babanın vurulduğu için yattığı hastanenin önünde kucaklaşmayı mı teklif edecektim?"

"Sen siyasetçi değilsin, bir hekim dilini kullanabilirdin. Yerden yere vurulacaksın. Ülkede nabız nasıl yüksek, farkında değil misin?"

"Bülent sus!" dedi annem ve adımlarını hızlandırdı. Güneş gözlüğümü çıkardım. Hava kararmak üzereydi ve ben artık dilediğimce göz devirebilirdim. Babamın odasına önce annem girdi. Son çıktığımızda gözleri yarı

Ninova

açık yarı kapalıydı. Bir tek annemle iletişim kurmuştu. Şimdiyse bitkin bir halde karşısındaki televizyona bakıyordu. Annemi görünce yüzünde gururlu bir tebessüm oluştu. Yetiştirdiği askere bakıyordu sanki. "Aylin Akın..." dedi kısık sesle. Anneme uzattı elini. "Seninle evlendiğime tek bir gün bile pişman olmadım."

Öyle olmalıydı zaten ama ben annemin neden pişman olmadığını anlamıyordum. "Bir daha bunu yapmak istemiyorum," dedi annem. Kimliğinden gün geçtikçe uzaklaştığını düşünüyordu ama kimliğini çoktan kaybetmişti.

"Sen bunun için yaratılmışsın," dedi babam annemin elini sıkıca tutarken. "Sadece ben kızımı ve karımı başka mesleklere kaptırdım." Ağır ağır açılıp kapanan gözleri beni buldu. Gülümsedi. "Değil mi kızım?"

Onu nefes alırken görmek, hayatta olduğunu bilmek beni şimdi gülümsetebilen şeyin ta kendisiydi. Psikoloğuma bir kez demiştim ki, *anne ve babanın sevgisi mutlaktır ve bir sınırı vardır. Bunu aşabilirlerse çok sevmiş olurlar, bunu aşamazlarsa da mecburen severler. Ama çocuğun sevgisi bir hastalık gibidir. Bir çocuk, anne babasını sevmemeyi o kadar bilmez ki onları sevmemesi gereken yerde bile sevgisizliğini kendisine yöneltir. Kendisinden nefret eder.* Bu cümleleri seneler önce kurmuştum. Şimdi de doğruydu.

"Değil baba," dedim sessizce. "Ne benden ne de annemden olmazdı." Annemin elini dudaklarına yaklaştırdı ve "Annen az önce hiç öyle söylemiyordu," dedi keyifle.

"Baba, İstanbul ve Ankara zıvana-"

"Şimdi değil Bülent," dedi babam. Öfkeden köpüren, tek bir an bile durulmayan oğluna bakmadı. Babam olabildiğince sakindi. Emirler yağdırmıyor, kimseyi tehdit etmiyordu. Akan kan ona derin bir sükûnet kazandırmıştı. Ben sanılanın aksine nerede ne konuşacağımı Bülent'ten daha iyi bilirdim. O yüzden arka arkaya sorularımı bu hastane odasına sığdırmadım. Sessizce köşede anne ve babamı izledim. Babam İnci'yi sordu. Sonra partiden isimler gelmeye başladı. Aynı tarafta oldukları partilerden gelenler oldu, karşı taraftansa çiçekler geldi. Babamın gelen ilk çiçeğe ait notu kahkahalar atarak parçaladığını gördüm. Küfretti ve çiçeği dışarı çıkarttı. Ben de çiçekle beraber çıktım. Odanın gireni çıkanı çoktu, oradaki en gereksiz kişiydim. Konuşacağım tek kelimem bile yoktu. Burada

Ninova

işim bitmişti. Biliyordum. Babam en kısa zamanda çıkacaktı, eve dönecek ve sakinliğini belki de o zaman kaybedecekti.

Hastanenin ön kapısından çıkmam mümkün değildi. Polikliniklerin arasından girdim, bulduğum ilk farklı çıkıştan çıktım. Taksi aramaya başladım. Gökyüzü siyah yıldızlı bir yorganla örtünmüştü, saat kaça geliyordu bilmiyordum. Telefonu aldım, aramalara ve mesajlara baktım. *Ara,* demişti. *Arayacağım* dememişti. Benim aramam gerekirdi değil mi? Elbette. *Ara* demek, *o telefonu açacağım* demekti değil mi? Elbette. Telefonu kulağıma dayadım. Çaldı, çaldı ve çaldı. Üçüncü çalışta açtı.

"Efendim?"

"Ecevit," dedim. Aramamı söylemişti ama neden aramam gerektiğini söylememişti. Evet, bilmiyordum. Ona babam hakkında bilgi vermek mantıklı gelmiyordu.

"Efendim Firuze?"

"*Ara,* demiştin," dedim bu bir vazifeymiş gibi.

"Aldım haberleri, kötüye bir şey olmaz zaten diyerekten almamış Allah canını. Beklediğim bir şeydi." Derin bir nefes aldım ve gökyüzüne baktım. Daha iyisini ya da daha kötüsünü beklemedim ondan. "Tamam, herhangi bir cenaze yoksa ben en fazla iki güne aldığım adrese giderim. Sen *yok ben iki güne kafayı toplayamam* dersen ben gittikten sonra konuşuruz. Ya da konuşmayız, fark etmez."

"Ecevit neredesin?"

Bu beni ilgilendirmiyordu ama olur da bir ihtimal öğrenirim diye sormayı tercih ettim. Eve gitmek istemiyordum. En azından kendi evime gitmek istemiyordum.

"Ne yapacaksın?"

"Evde misin?"

"Ne yapacaksın evdeysem? Gelecek misin?"

Gidecek miydim? Gitmemek için elimden geleni yapacaktım. Beni kovmamak için hiçbir sebebi yoktu bu kez. Benim de kalmam için bir sebebim yoktu zaten. Bana bir bardak su bile biçmezdi. Biliyordum. "Yok."

"Niye soruyorsun o zaman?"

Bilmiyordum. Belki de gidecektim. Hatta cesaretimi toplarsam kesin gidecektim. Elbet yine kalacak bir bahane bulurdum. "Dışarıda mısın o zaman?"

"Allah'ım sabır ver. Ne istiyorsun Firuze?"

"Seni görmek istiyorum," dedim açıkça. "Ben şimdi Kuğulu Park'a gideceğim ve orada bekleyeceğim, gel. Gelmezsen evine geleceğim." Bu onu tehdit etmek değildi, bu tümüyle ona seçenek sunmaktı.

"Kızım sen bela mısın?"

"Eve geleyim istiyorsan Kuğulu Park'a gelme, eve gelmeyeyim istiyorsan Kuğulu Park'a gel."

İleriden gelen taksinin boş olmasını umarak elimi kaldırdım. "Firuze ben gelmiyorum, sense benim evime hiç gelmiyorsun. Seninle uğraşamam ben."

"Ona kadar bekleyeceğim. Sonra evine geleceğim."

"Sen laftan anlamıyor musun?"

Telefonu kapattım ve taksiye bindim. Yürek yemiş olmalıydım. Ecevit'in evini bilmek şimdiye kadar elime düşmüş en büyük kozdu. Onu illallah ettirene kadar ve kendi gururumu ayaklar altına aldığım her an evine gitmeye cesaret edecektim. Belki bir gün ben, öylesine çok kırılacaktım ki ayaklarım tutmayacaktı ya da Ecevit evini değiştirecekti. Elimdeki kozu kaybetmiş olacaktım. Hangisi benim için daha kötü olurdu bilmiyordum.

Gittim, bizim bankımızda iki kişi oturuyordu. Benden rahatsız olup kalksınlar diye yanlarına oturdum. Oldular da, ilk fırsatta kalkıp yan banka geçtiler. Bankın ortasına oturdum, Ecevit gelirse hangi uçta otururşa otursun yanımda kalsın diye. Kulaklığımı çıkardım, birbirine karışmıştı. Nefes alamıyordu. Onu anlıyordum, çözmedim. Kördüğüm şekilde taktım. Yavru kuğuları izlemeye başladım. Zaman zaman saati kontrol ettim. Gelen giden yoktu. Belki de evine gelmemi istiyordu... *Aptal Firuze.* Kapısını açmayacaktı. Belki güvenliği tembihlemişti, kapıdan bile geçirmeyecekti. Evet, aslında her şey bu kadar basitti. Ben kendimi kandırıyordum. Gözlerimi kapattım, sadece şarkıyı dinledim. Bugün sadece dişlerimi fırçalamıştım, ne su içmiş ne de yemek yemiştim. Ağzımda mayhoş bir tat vardı.

"Senin derdin ne?" Gözlerimi açmadım. "Bak Firuze, biz bu şekilde konuşmadık. Senin derdin ne?" Kulaklığım vardı, o öfkesini dindirene kadar onu duymazdım. *Geldi. Evine gitmeyeyim diye mi? İstemese kapıyı açmazdı. Bıktı artık senden, o yüzden belki de. Ne önemi var ki? Geldi işte. Bu sana yetmez mi? Bu sanırım bana sonsuza kadar yeter.* Ansızın sol

kulaklığım kulağımdan çekildi ve ona dönmek zorunda kaldım. "Duy muyor musun sen beni?"

"Sen mi geldin Ecevit?" dedim sahte bir şaşkınlıkla. "Hiç fark et medim."

"Ben şu an çoluk çocukla uğraşıyorum ve ne kadar hazzetmediğimi tahmin bile edemezsin."

Başımı iki yana salladım. "Çoluk çocukla uğraşsaydın, ağlardım. Bak ağlıyor muyum?" diye sordum. "Ağlamıyorum." *Çünkü Ecevit, ağlamama oyunu oynuyorum. Öğrettiğin gibi.*

"Allah'ım sen bana sabır ver," dedi gökyüzüne bakarak. Sakallarını sıvazladı. "Sabır ver Allah'ım! Sen bana sabır ver!"

"Küçükken de sabır dilerdin hatırlıyor musun?" dedim. Ne saçma bir soruydu. "Hatırlamıyorsun tabii," dedim onun yerine. Başını gökyüzünden indirmedi. Bana bakmadığında ona bakmak çok daha rahat oluyordu. Bakışları gözlerime diken gibi batmazdı. İstediğim gibi bakardım. Ne kadar büyümüştü... Onun yetişkinliğini kafamda çok canlandırmaya çalışırdım, çizmek için çabalardım ama olmazdı. Küçük Ecevit'ten uzaklaşmıyordu çehresi. Şimdi bakıyordum. Bu adamla bir sergide karşılaşmıştık, tanımamıştım. Bu adamla... Bir okul kantininde karşılaşmak isterdim. Kitaplarımı düşürmesini isterdim. Ona bu kadar zarar vermek istemezdim. Bana bakınca nefret duymamasını isterdim. Çenesini sıkıyordu, belirginleşmişti. Öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. Onu çok öfkelendiriyordum.

"Çok komik olurdun. Bana *oradan atlama* derdin, ben seni dinlemez adardım, şayet düşersem beni yerden toplarken sabır dilerdim. Şimdi kızıyorsun da bana, ben hâlâ aynı Firuze'yim işte. Laf dinlemiyorum."

"Ben aynı Ecevit miyim?" dedi başını hışımla bana indirirken. Gözleri gözlerime yine diken gibi battı. Korktum biraz. "Romantik romantik konuşmaya başladın yine. Bir sor bakalım kendine, ben aynı Ecevit miyim? Sana sabrım var mı, tahammülüm var mı? Sor kendine sor, çekinme sor!"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve soluklandım. Başımı iki yana salladım. "Değilsin," dedim dürüstçe. *Keşke olabilseydin. Keşke ikimizi de muhafaza edebilseydim. Keşke ben de seninle büyüseydim ya da keşke sen de benimle çocuk kalsaydın. Ne bencil istekler bunlar...*

Ninova

"Niye değilim onu sordun mu kendine?" dedi bu kez. Onu zorla buraya getirmiştim. Bedelini ödetecekti. Cevap veremedim. "Hapishanede sabır dilenmez, sabır çekilir, biliyor musun bunu?" Elinde tespih varmış gibi önüme uzattı ve başparmağıyla tespihin tanelerini itti. "Sabır bir, sabır iki, sabır üç... Taşlı boncuklu şeyler yapılır hani. Belki filmlerden görmüşsündür. Sabır çekmek için. Benim işler öyle evrildi. Sen aynısın, ben değilim. Bunu artık o aklına sok, beni sınama. Ben zaten on altı yıl sabır çektim. On altıdan sonra bir de büyümeyi beceremeyen kadına mı sabır çekeceğim?"

Sesi kısık ama yüklüydü. Zorla onu bu noktaya getiriyordum. Olur da gökyüzüne bakar ve ben rahatça birkaç saniye yüzünü incelerim diye. İki anı tazelerim diye. Varlığını hissederim diye. Daha fazla yüzüne bakmama izin vermedi, aldım bakışlarımı ve yere diktim.

"Ya Ecevit, anlatma anlatma diyorum. Anlayan yok, anlaması gereken yok. Bu saatten sonra kime ne? Bunlara sebep olanlara anlatacaksın da keyifleri daha da yerine mi gelsin ama sen resmen geliyorsun ar damarıma basıyorsun. Bak bugün her şeye rağmen götürdüm seni o hastaneye, bıraktım. Ara haber ver de dedim ama bitti. Bu kadar. Ne işin var senin benimle bu saatte? Ne işin var Firuze, ne istiyorsun? Yani tam olarak ne istiyorsun benden? Söyle, makul bir zemindeyse çözelim. Değilse sen sağ ben selamet. Devamlı böyle asabımı bozacaksan yardımını istemiyorum. Söyle. Ne istiyorsun benden?"

Küçücük kaldım yanında. Ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Oyunu oynamayı bırakmak istemiyordum. Haklıydı, yemin ederim tümüyle haklıydı ama ben kendimi zapt edemiyordum. Sadece onu görmek istemiştim. Beş dakika da olsa yan yana oturalım istemiştim. Ne çok şey istemiştim... "Bana cevap ver Firuze! Cevap ver, asabımı bozma!"

Ben cevap vermedikçe ya çekip gidecekti ya da sesi yükselmeye devam edecekti. "Bilmiyorum," dedim.

"Nasıl bilmiyorum?"

"Bilmiyorum. Seni görmek istiyorum. Bilmiyorum, yemin ederim bilmiyorum. Bugün çok korktum, ilk fırsatta seni görmek istedim. Yarın çok acı çeksem yine seni görmek isteyeceğim. Böyle. Çocukken de böyleydi, hep böyle..."

İsteyerek yapmıyordum. Yemin ederim isteyerek yapmıyordum. Çocukluktan başka vardığım hiçbir an yoktu. Özellikle ondan örnek

Ninova

vermiyordum. Dilimden dökülüveriyordu, engel olamıyordum. Elini banka vurdu. "Hâlâ çocukluk diyor, aklımı kaçıracağım!" Gözlerimi sıkıca kapattım. Gözyaşlarım düştü, engel olamadım. "Ağlama."

"Ağlamıyorum!"

"Ağlama Firuze. Benim yanımda bir çocuk gibi ağlama. Benim ar damarıma basma. Ağlama." Azarlandıkça daha şiddetli ağlamaya başladım. Sanki tüm günün acısı şimdi çıkacaktı. Belki de onu bu yüzden görmek istiyordum. Onun yanında ağlamak istiyordum. Oyunu kaybettim. Çoluk çocukla uğraştığını ona kanıtladım, kendi cümlelerimi elime yüzüme bulaştırdım.

"Ben seni çok seviyorum," diyen ben değildim. Yedi yaşındaki Firuze konuşuyordu. Sussun diye ağzını sıkıca kapatmak istiyordum. Ona kıyamıyordum.

"Senin sevdiğin Ecevit, küçük bir çocuktu. Senin sevdiğin kişi değilim ben. Firuze büyü. Büyü, ben aynı kişi değilim."

Başımı iki yana salladım. Bunu kabul edersem bana ne olur bilmiyordu. Yirmi beş yaşına kadar beni hayatta tutan yegâne şeyi elimden çekiştiriyordu. Vermeyecektim. "Tamam çocuk Ecevit'i seviyorum o zaman. Seni değil, onu görmek istiyorum."

"Öldü!" dedi canımıza kasteder gibi. "Öldürdünüz. Yok artık öyle biri, öldü. Anlıyor musun?"

"Ölmedi," dedim inadına. Gören de sanır onu sınamak içindi. Kendimi kandırmaktı tümüyle. "Ölmesin."

"Ağlama."

"Ağlamam durmuyor!"

"Hayır sen ağlamak istiyorsun!"

Ölmemişti işte. O da biliyordu ama kabul etmiyordu. Okkalı bir küfretti. Biliyordum, bu gerçeğe edilen bir küfürdü. Ağlamama bir süre izin verdi. Dirseklerimi dizlerime bastırdım ve istediğim kadar ağladım. Ağlamam durmadı ya da ben ağlamak istedim. Her neyse. Önümüzden bir satıcı geçti, Ecevit ondan bir şeyler aldı. Görmedim ta ki o, "Al iç şu suyu," diyene kadar. Ellerimi yüzümden çektim, burnumu çektim. Suya uzandım ama bileğimde kuvvet kalmamıştı. Onu açacak kuvvetim bile yoktu. Açamadım. Geri bırakacaktım, içmeyecektim. İzin vermedi. Açtı

kapağı. Sudan birkaç yudum aldım. Soğukluğun aktığı yolu hissettim. İyi hissettirdi.

İç çektim. "Başım çok ağrıyor," diye sızlandım.

"Evine git dinlen."

"Biraz burada dinleneyim, lütfen." Belki susuzluktan belki açlıktandı bilmiyordum. Suyu ona uzattım. Kapağını kapattı. O geriye yaslanmıştı. Tek bir şey yapacaktım. Çok küçük bir temas, ona yük olmayacak, zorlamayacak bir şey. Yan yana oturuyorduk zaten. Gözlerimi ağrıyla kapattım, başımı çok hafif bir şekilde omzuna yasladım. Değil yük olmak, biraz olsun kalın giyinse belki hissetmezdi bile. Beni itmesinden korktum, ağzından isyankâr bir ses döküldü. Âdeta inledi. "Firuze," dedi.

"Başım biraz dursun hemen kalkacağım. Yemin ederim." Biraz çekilse bağımız hemen kopardı. Bu benzetme beni ağlatabilirdi. Durdu ama o, kıpırdamadı. Yumuşak karnı vardı, biliyordum. Ecevit öyle bir anne babanın evladıydı ki düşmanına bile merhamet ederdi. Biliyordum. İstese de kurtulamazdı genlerinden. İstese de yapamazdı. Zehir de içse birazını kusacaktı.

"Firuze kendini büyüt yoksa baş edemeyeceksin benimle, telef olacaksın," dedi açıkça. Onunla yeri geldiğinde savaşmamı istiyordu, düşmanına taktik veriyordu. Ne saçmaydı... "Büyüt kendini. Duyuyor musun? Bırak artık bu çocukluğu. Büyüt kendini, mahvedeceksin kendini."

"Yok," dedim yalnızca. Ben küçük Firuze'nin Ecevit sevgisiyle yaşamaya alışmıştım. Büyük Firuze'nin Ecevit sevgisi ya? Bunun ne demek olduğunu biliyorlar mıydı? Ben de bilmiyordum. Ona yabancıydım. Onunla yaşamayı öğrenmektense, bu alışmışlıkla gittiği yere kadar götürmeliydim.

"Bırak git," dedi yenik bir sesle. "Aileni de bırak git. Çok uzaklara taşın. Bir gün seni de yok etmek isteyeyim ama ben bile bulamayayım. Git. Varlık içindesin, git hayatını kurtar. Bırak. Ne bana yardım et ne de ailenin yanında kal. Git Firuze. Seni ilk ve son kez uyarıyorum. *Git.*"

O bana her *git* dediğinde çok şiddetli küfürler işitiyordum âdeta. Ecevit ilk kez beni yanından kovmuyordu. Bu iğrenç hayattan kovuyordu. "Seni daha yeni buldum," dedim titrek bir sesle. Nasıl giderdim? Bunları benden ilk kez istiyordu. Bunları benden bir daha istemeyecekti. Ecevit beni de onlardan ayrı görmüyordu. Biliyordum. Sadece bu an, belki de

Ninova

bunu yedi yaşındaki Firuze'ye söylüyordu. İçindeki merhametini o çocuğu öldürmüyordu. "Biz küçükken beraber gidecektik," dedim.

Küfretti. Ağız dolusu hem de. Sanırım bana değildi bu. Hayır, kesinlikle bana değildi bu.

"Öyle oturmasana Firuze, dizlerin acıyor!"

Ecevit, boya kalemlerini eline alınca tüm dünyayı unutan Firuze için hemen bir yastık arayışına koyuldu. Bu kız nasıl oturduğunu hiç bilmiyordu. Bir yastık getirdiği gibi, "Kalk da şunu dizlerinin altına koy," dedi ve Firuze'yi zorlukla kâğıdından kopardı. "Sonra dizlerim acıyor diye ağlayıp duruyorsun."

Halı sert değildi ama Firuze çizmeye dalınca dizlerini öylesine bastırırdı ki dizleri hep tahriş olurdu. Sonra ceremesini annesi babası bile değil, Ecevit çekerdi. Ecevit çok acıyor, derdi. Çok çok acıyor...

Firuze yastığın üzerine oturdu ve resmine kapandı. Ecevit bakmak istedi ama mızıkçılık yapmamalıydı. Birbirlerine söz vermişlerdi, en son göstereceklerdi. İki çocuk oturmuş, ileride beraber gidecekleri yeri çiziyordu. Kimin çizdiği daha güzel olursa oraya gideceklerdi. Öyle karar vermişlerdi. Firuze karar vermişti, Ecevit kabul etmişti. Zaten Firuze'den daha güzel çizemezdi ki...

"Benim bitti!" diye bağırdı Ecevit.

"Bekle bekle, benim de az kaldı."

Ecevit özensiz yazdığı gibi özensiz de çizerdi. Özensiz boyardı da. Özenli olmaya çalışsa da öyle yapardı. Boyadığı yerler hep taşmıştı ama yine de gitmeyi hayal ettiği yer güzeldi. Firuze özenle boyadığı, her ayrıntısını düşündüğü resmin sonuna dakikalar sonra geldi. "Bitti, bitti!" diye şakıdı. "Hadi Firuze! Aynı anda bakalım!"

İkisi de aynı anda resimlerini orta yere koydular. İki çocuğun da resminde en bariz yer kesinlikle koca bir denizdi. Ankara'da yaşayan iki çocuğun elbette ki ilk hayali koca bir denizdi. Ecevit hiç deniz görmediğinden tasvirde biraz eksik kalmıştı ama Firuze gördüklerini resmederken oldukça iyiydi. İkisi de sadece diğerinin resmine bakıyordu.

Ecevit'in resmi televizyonda gördüğü yalılardan halliceydi. Çirkin bir Kız Kulesi çizmeye çalışmıştı denizin ortasına, denizin bitimine de Atilla Akın'ın evi büyüklüğünde koca bir ev. Denizin hemen dibinde olsa da kocaman bir bahçesi vardı. Önünde de küçük bir tekne. "Bak," dedi ve tekneyi gösterdi. "Seni istediğinde gemiyle bu kuleye götüreceğim."

Ninova

"Sen gemi kullanmayı biliyor musun ki?" dedi Firuze koca koca gözleriyle. Bir an çocuk aklıyla Ecevit'in bildiğine inandı.

"Öğrenirim ki!" dedi Ecevit.

Firuze ise bir Ege kasabasından hallice bir yer çizmişti. Yine deniz vardı. Denizin önünde bir ev, evin duvarlarında begonviller açmıştı. Onların her birini özenle boyamıştı. Onun da küçük bir teknesi vardı, teknenin üstüne baş harflerini yazmıştı. "Bak kimse almasın diye baş harflerimizi de yazdım," diye methetti. Salıncak dikmişti bahçelerine. Evden büyüktü. Yerler papatyalarla doluydu, papatyalara basılmasın diye taştan yolu bile çizmişti. Güneş gökyüzünden gülümsüyordu. Kabul, biraz yazlıklarından esinlenmişti ama kesinlikle çizdiği daha güzeldi.

"Hangimizinkine gidelim?" dedi Firuze. Ecevit yenilgiyi çoktan kabul etmişti. Kendi resmi Firuze'nin resminin yanında öylesine çirkin kalmıştı ki biraz utandı, biraz mahcup oldu.

"Seninkine gidelim."

"Seninki de güzel olmuş ama," dedi Firuze. Bunu tüm samimiyetiyle söylemişti. Bu kule onun hiç aklına gelmemişti ama eğer ki gelmiş olsa kesinlikle kendi denizine o da çizerdi.

"Olsun, seninki daha güzel."

"O zaman bazen de seninkine gideriz. Bu kulede oyun oynarız."

"O zamana kadar büyürüz, büyükler oyun oynamaz ki," dedi Ecevit. Yine Firuze'nin yanında gerçekçi kaldı. Sonuçta gitmeleri için büyümeleri gerekirdi.

"Hıı," diye mırıldandı Firuze düşünceli bir sesle. "Doğru ya. O zaman ne yapıyorlar ki bu kulede?"

Saklambaç oynamak Firuze için en mantıklı olandı o an. "Yemek yiyorlarmış, babam öyle söyledi." Firuze uzun uzun baktı. İstanbul'daydı burası galiba. Gerçi Firuze çoğu şeyi İstanbul'da sanırdı. Ankara'da değilse kesin İstanbul'daydı. "Olsun, yemek yemeye gideriz," dedi.

"Gideriz," diye yanıtladı Ecevit. En kısa zamanda gemi kullanmayı öğrenmeliyim diye düşündü. Mümkünmüş gibi bir sorumluluk üstlendi, dikkatle gemisine baktı. "Seninkinin de bahçesinde piknik yaparız."

"Olur!" dedi Firuze ellerini çırparken. "Gideriz ama değil mi Ecevit? Bak mızıkçılık yapmazsın değil mi?"

"Ben ne zaman mızıkçılık yaptım ki? Asıl sen babandan izin alabil de!" dedi küçük kıza. Kendisi bir şekilde alırdı. Onun için hiç sorun değildi.

"O zamana kadar kocaman olacağım, boyum kocaman olacak. İzin verirler ki."

Dediler demesine ama hiç beraber denizi görmeden büyüdüler. Ecevit gemi kullanmayı hiç öğrenmedi,

Firuze de begonvillerle süsleyerek çizdiği o eve hiç Ecevit'le gidemedi.

"Her şeyi mahvettim ben." Yumruklarımı sıktım. "Her şeyi mahvettim ben! O resimleri de kaybettim!"

Bir pedagog koltuğunda Ecevit'in işlemediği cinayet için sorulan sorulara cevap veren Firuze geldi gözümün önüne. Tek isteği vardı. Ecevit'in gelişini hızlandırmak. Annesine ve babasına inanıyordu. Hem de çok inanıyordu. Ezberi çok kuvvetliydi. Bayramlarda hep o şiir okurdu, soruların cevaplarını da çabucak ezberlemişti. Unutkan bir insan olmasa bunlar olmazdı belki. Kötü şiir okusaydı, hiç ezber yapamasaydı belki de beraber giderlerdi. Yumruk yaptığım elimi bacağıma vurdum.

"Her şeyi mahvettim ben. Her şeyi mahvettim." Yetmedi, başımı Ecevit'in omzuna vurmak istedim. İzin vermedi. Ansızın engel oldu bana. Eli başıma dokundu. Bana bir tek karşıma ilk çıktığı zaman kendi isteğiyle dokunmuştu. Belki kendi omzu acımasın diye, belki ona bela olmayayım diye ama yine dokundu. Başımı omzundan oynatmama izin vermedi. Saçlarımı okşar gibi oldu. Emin olamadım. Başparmağı oynuyordu sanki, saçlarımı seviyordu.

"Özür dilerim," diye sayıkladım. *Dileme* bile demedi. "Resimleri kaybettim. Özür dilerim. Ben evi terk etmedim." Bu ev Ecevit'le her anımızdı. *Ev, Ecevit'ti.* "Bana evi zorla terk ettirdiler." *Evi terk etmiş sayılmazdım. Sayılmamalıydım. Ben Ecevit'i bir gün bile terk etmek istememiştim.*

Gözlerimi sıktım. Bir süre durduk, elini çekmedi. Ben içli içli ağladım, o sanırım biraz saçlarımı okşadı. Çizdiği resmi bana emanet etmişti. Ona bile sahip çıkamamıştım. Hatırlıyor muydu? Umarım bunu da hatırlamıyordu. Kaybettiğim resimlerin hangileri olduğunu bilmesini hiç mi hiç istemezdim.

"Geçti mi başın?" dedi bir zaman sonra. Biraz geçti sanki ama söylemek içimden gelmedi. Başımı kaldırmak istemiyordum.

Ninova

"Yok. Ben bugün hiç yemek yemedim, su da içmedim." Bu söylediğim onda derin bir sessizlik yarattı. Biz bahçemde piknik yapmamıştık ve o beni gemiyle Kız Kulesi'ne yemeğe götürmemişti. "Firuze," dedi. Seslenmedi bana. Kızdı. Anladım. Sonra, "Bekle burada," dedi. Kalkıp gitti ve elinde iki tost, iki ayranla geldi. Yüzüne aylak aylak baktım.

"Bakma bana," dedi tostu bana uzatırken. "Karnım aç benim de. Yemek mi yedirdin akşam akşam?" Ayranımı açtım, kirpiklerimi sildim ve tostumu yedim. Yemek yiyene kadar acıktığımı anlamamıştım.

Yoksulluk güzellemesi yapmazdım. İyi bir yoksulluk edebiyatı, bir siyasetçi için müthiş bir silah olabilirdi. Kendi lüks yaşamlarının ardında, yenecek bir kuru ekmeği halkın gözünde öylesine şükredecek hale getirirlerdi ki, o ekmeğin aileyle yendiği sürece nasıl huzur vereceğinden baldan tatlı olacağına kadar onlarca duygusal cümleyle manipüle ederlerdi. Lakin şimdi oturduğum ve babam için özel olarak marine edilmiş, hayvanın neresi olduğundan emin olmadığım etler ve birbirinden kaliteli malzemelerle hazırlanmış yemeklerin arasında aklım iki gün önce Ecevit'le yediğim tosttaydı. Onunla yediğim her bir lokma, mideme öyle bereketli geliyor, damağıma öyle bir lezzet bırakıyordu ki belki de içinde yaşadığımız toplumun küçük bir kesiminin ulaşabileceği bu masada ben yine Ecevit'le o tostu yemek istiyordum.

Benim aksime o pek beğenmemişti. *İçi boş, hiç sucuk koymasaydınız,* demişti ama yemişti. Beğenmese de yemesi beni kısa bir an şaşırtmıştı. Ben beğenmediğim hiçbir şeyi aç kalmak pahasına yemezdim, belki de benimki anlık bir açlıktan ibaret olduğu için şımarıklık yapardım. Bilmiyordum. Onun birkaç lokmada yediği tostu, küçük lokmalarla -biliyordum ki ne kadar erken biterse o kadar erken kalkacaktık- uzun bir vakte tekâmül edecek sürede yemiştim.

Şimdi tabağıma aldığım yemeği çatal ucuyla karıştırıyordum.

Televizyon açıktı, Alparslan Yiğit masamızdaydı ve babam iyiydi. Hastane çıkışı, hastane önüne gelmiş insanları selamlamış ama konuşma yapmamıştı. Sessizliğini korumuştu ve annemin yaptığı açıklama günlerdir medyanın elindeydi. Sık sık paylaşılıyor, bazen eleştiriliyor, bazen bu dilin

çok barışçıl ve ileriye dönük olduğu konuşulup alkışlanıyordu. Her kanal apayrı işliyordu. Annem her ikisini de göz kırpmadan takip ediyordu.

Şimdi televizyonda açık olan bir kanal, Türkiye'de başlamış olan ve süren protestoları gösteriyordu. Bülent elini masaya vurdu ve "Bunlara ne zaman müdahale edeceğiz baba, kapımıza kadar gelince mi?" diye sordu. Öylesine bir öfke vardı ki sesinde, kalkıp televizyonu parçalamaya çalışacak ama beceriksiz olduğu için kendi eline zarar verecekti. Vasıfsız, beyinsiz.

Babam sakince ekrana bakıyordu. "Eylem yapmak yasak değil," dediğinde kaşlarım çatıldı ve şaşkınca ona baktım. Süreci oldukça sakinmiş gibi yürüttüğünün farkındaydım ama annemin bana sinirlendiğinde babamın yaşadıklarından dem vurduğu anlarda aslında o kadar da sakin olmadığını anlıyordum.

"Baba seni vurdular!" dedi. "Güç buluyorlar. Durdurulmadıkça daha da ileri gitmeyecekleri ne malum? Yapma! Geç kalıyoruz. Bu hakkın ötesinde. Dün çok olay çıkmış. Hakkını aramak değil bu!"

Babam suyuna uzandı ve televizyonun düğmesine bastı. Alparslan'a baktı. "Ne düşünüyorsun Alparslan?" Bu sorunun bile Bülent'i ne derece kudurtabileceğini biliyordum. Bülent bu kadardı işte. Onun fikirlerinin vardığı bir nokta olmazdı, ağırlığı olmazdı. Yetkinliklerinin tek sebebi babamın oğlu olmasıydı. Yoksa vasıfsızdı ve bunu söylemese de babam da bilirdi. Alparslan'ın duruşu ve fikirleri de babamın bir o kadar hoşuna giderdi.

"Çok doğru bir şeye parmak bastınız. Eylem anayasal hak ve biz hukuk devletiyiz," dedi. Başını salladı ve babamla göz göze geldiklerinde gülümsediler. Bu cümlelerin altında beni rahatsız eden bir şey vardı. Korkunç bir gülümsemeydi bu. İçlerinde asla iyi niyet barındırmıyorlardı. "Yani biz şimdi emri versek ve bu duruma müdahale etsek ne olur?"

Babam başını ağır ağır salladı ve uzak düşüncelere dalar gibi yaptı. Hiç inandırıcı değildi. "Küçük bir şeyi yok etmek, mağduriyet; büyük olanı yok etmekse kahraman yaratır."

"O ne demek?" dedim beklemeden. "Siz şu an tam olarak ne konuşuyorsunuz? İnsanlar protesto hakkını kullanıyor. Evet, sizi beğenmiyorlar ve daha da önemlisi onları sokağa taşıyan nokta tam olarak sizdiniz.

Ninova

Senin yirmi dört saatin ardından hemen serbest bırakılman. İnsanlar, sen gerçekten masumsan da haklı. Süreç bu kadar hızlı devam edebiliyorsa herkeste etmeli ya da sende de uzamalı. Hadi Bülent aptal! Böyle kendini bilmez cümleler kullanıyor ama siz, rica ediyorum siz böyle cümleler kurmaması gereken konumdasınız. Buradaki tavrınız sorunu nasıl halletmeliyiz olmalı!"

O iğrenç tebessümleri solmadı. İkisi de bir an bana baktı ve babam, "Biz de tam olarak onu söylüyoruz zaten kızım. *Bırakınız yaksınlar,*" dedi ve Alparslan'a döndü.

Alparslan kafasını salladı ve babamı tamamladı. "*Bırakınız yıksınlar.*"*

"Yanlış düşünüyorsunuz," dedi Bülent. "Geciken her müdahale, cesaretlerini yükseltiyor."

"Müdahale etme hakkın yok, anlamıyor musun?" diye çıkıştım.

"Geciken her müdahale zararı büyütüyor öyle mi?" dedi babam beni es geçip Bülent'e bakarak.

"Aynen öyle oluyor. Bugün dümdüz yürüyen yarın ne yapar? Kim verebilir bunun garantisini?"

Alparslan çatalını hafifçe masaya vurdu. "Öyle bir durumda elbette ki tavrımız değişir," dedi, Bülent doğru noktaya parmak basmış gibi. "Çünkü artık ülkeye zarar veriyorlar."

Göz göre göre *biz bugün müdahale etmiyoruz ki yarın müdahale ettiğimizde haklı çıkalım* diyorlardı. "Ben daha fazla bu iğrenç sohbete maruz kalamayacağım," dedim sandalyemden kalkarken. "Skandal konuşmaları, bir yemek masasında mezeymiş gibi tüketiyorsunuz. Midem kaldırmıyor," dedim.

"Firuze otur," dedi babam.

"Seni vuran kişi o alana belinde silahla nasıl girebilmiş baba?"

Babam televizyonu gösterdi. "Böylelerine zamanında bu hakkı verdiğimiz için."

"*Neden* demedim, *nasıl* dedim. O kadar güvenlik önlemini aşabilecek kadar güçlü bir adam mı yoksa onca insanın olduğu yeri ve kendinizi koruyamayacak kadar siz mi beceriksizsiniz?" Babam elindeki çatalı ve

* Adam Smith'in sözüne gönderme yapılmıştır.

bıçağı tabağa çarparak bıraktı. Sessizliğini koruyan annem, "Firuze," dedi ama durmadım.

"Günlerdir iyileşmeni bekliyorum bu cevaplar için. Sen hastanedeyken oğlunla bunun kavgasını yaptık ama sağa sola saldırmaktan bana cevap veremedi."

"Kavgasını yapmadık baba, senin bu hain kızın; sen can çekişirken burada her şeyin senin planın olabileceğini iddia etti. Çünkü bunun onlardan tek farkı sokakta olmaması."

İşaretparmağımı Bülent'e doğru salladım. "Ben iddia etmedim, sen nasıl istersen öyle anladın! Sorgulayamaz mıyım ya? Yüz binlerce insanı oraya topladınız baba! Oraya nasıl böyle bir..."

"Ben sorgulayan insanı severim ama çok sorgulayan insanı sevmem Firuze. Sorgula ama bu ileri seviye. Ben hiç sevmem," dedi babam ve kestirip attı. Alparslan'ın yanında bu konuşma ona fazla geldi.

"Bu masada kaldığım sürece sorgulamaya devam edeceğim baba," dedim açıkça.

Öfkeyle soluklandı. "Gidebilirsin Firuze," dedi ve yemeğine geri döndü.

"Korkuyor musun? Kendinden eminsen neden korkuyorsun? İnsanlar senin için adaylıktan önce suikast planladı, dedi. Ben bunları okuyunca yapmazsın demedim."

Babam elindeki çatalı fırlattı ve kalkmak istedi ama dikişleri izin vermedi. "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye bağırdı.

Annem ayaklandı. "Atilla sakin ol, dikişlerin var," dedi.

"Farkındayım. Evin içinde bizden bile şüphelenecek hale gelmek üzereyken sana kolayca suikast girişimi yapılabiliyor. Sen o miting alanından kuş uçurmazsın Atilla Akın!"

Babam dikişlerine rağmen hışımla yerinden kalktı. Ben inanmak istemiyordum. Yazılan çizilen hiçbir şeye inanmak istemiyordum ama babam ve partisinden tek bir açıklama gelmiyordu. Ancak karşı tarafı suçluyorlardı. Sorgulayanı suçluyorlardı. Babam elini kaldırdı. Ne vuracak gibi ne de parmak sallamak için. Kendini zapt edemiyordu. "Çeneni kapat," dedi açıkça. "Çok kötü olacak, çeneni kapat. Bana onların dilinden konuşma, çeneni kapat."

"Kendini savunmuyorsun, beni bastırıyorsun. Senin yaptığın her şeyden ben de sorumluyum..." Anneme baktım. "Sen de sorumlusun. İnci de sorumlu olacak. Gün gelecek, bu insanlar yaptıklarının bedelini çekecek ama biz sadece bu ail-"

Babamın üzerime doğru attığı adımlar masada bir hareketlilik yarattı. En azından Alparslan hızla araya girdi. Bülent yerinden kıpırdamadı bile. İnci ise sofrada değildi. Annem benim, Alparslan babamın önüne geçti. "Defol odana," dedi. Beni kolumdan kendisi sürükleyecekti belki de. Annem ağzımı kapatmaya çalıştı ama izin vermedim.

"Boşuna ağladın. Muhtemelen senin kocan vurulacağı bölgeyi bile önden seçmiştir."

"Kes sesini!" Alparslan beni annemden de uzaklaştırdı ve kolumdan tuttu. "Firuze gel," dedi.

"Hayır, bırak beni!" Kendimi bunları babama söylemek zorunda ve sorumluluğunda olan biri gibi hissediyordum. Kimseye fırsat vermiyorlarsa ben elimdeki fırsatı kullanacaktım.

"Hain!" diye bağırdı babam. "Alçalmanın da bir sınırı var! Hain!"

"Evet baba," diye bağırdım var gücümle. "Alçalmanın da bir sınırı var!" Alparslan'ın elinden kurtuldum ve kendim geriye doğru gittim. İçimde artık ona karşı gelmenin de ötesinde bir hırs vardı. Yaptığı her kötülüğü daima ensesinde bağırmak... Hayatlarına devam etseler bile rahat nefes alamasınlar istiyordum ve bunun sebebinin altında yatanı biliyordum. Ecevit'in dönüşüydü. Çantamı ve kabanımı aldım, hızla çıktım. Babam bu konunun Alparslan'ın yanında konuşuluyor olmasına tüm gece kafa patlatacaktı. Bu bile yeterdi bana. Bugün sabaha kadar çizebilirdim.

Yarın Ecevit'le Kemal amcadan aldığımız adrese gidecektik. Bana iki gün mühlet vermişti ve yetmişti. Ben zaten ancak iki gün babamla aramı iyi tutabilirdim. Daha fazlası mümkün değildi. Atölyeme girdim, kahvemi demledim, tüm perdelerimi kapattım. Saçlarımı bir fırçaya sardım, büyük bir tuvali yere bıraktım. Yükseğe asmadım. Annemin aradığı oldu ama açmadım. Saatler geçti, önlüğümü giymemiştim, üstüm başım battı. Ecevit'i defalarca kez aramak istedim ama kendimi tuttum. Yarın gelişimi engelleyecek hiçbir şeye sebep olmak istemiyordum.

Yüksek sesle dinlediğim klasik müzik, tıklatılan kapıyı duymamı engelledi. Dibimde duran telefonum çalana kadar ve ekranda Bülent yazısını görene kadar dikkatim dağılmadı. Başımı kaldırdım ve perdenin arkasında bir gölge gördüm. Âdeta yerimde titredim. Müziği kapatırken telefonu da elime alıp ayaklandım. Bir an perdeyi açmaya cesaret edemedim. "Benim Firuze!" dedi Bülent. "Açsana kapıyı!"

Cama daha sert vurmaya başladı. Resmiyette abimdi ama varlığı benim kalp atışlarımı yavaşlattı. Perdeyi çektim ama kapıyı açmadım. Göz göze geldik. Bana bakıyordu. "Açsana!" dedi.

"Niye geldin?" diye bağırdım sesim gitsin diye. Bülent benim abimdi ve Bülent bir katildi. Bülent benim abimdi ve Bülent benim düşmanımdı.

"Kızım açsana kapıyı!" dedi ve kilitli kapı kolunu zorladı. Perdeleri kapatmam mantıklı değildi. Yutkundum ve bir an ortalığa baktım. Geçen sefer bana burayı yakabileceğini söylemişti. Aradığım sadece benzin bidonuydu. Hayır, temizdi. Kapıyı açtım ama geçmesine izin vermedim.

"Ne işin var senin burada?"

"Niye telefonumu açmıyorsun?"

"Duymadım. Duysam da açmazdım. Neden geldin?" Beni aştı ve atölyenin içine girdi. "Evin amına koyduktan sonra gelip burada keyif mi çatıyorsun?" diye sordu yaptığım resme bakarken. Kapı önündeydim, kapatmamıştım. Çıkaracaktım onu.

"Benimle düzgün konuş ve dışarı çık."

"Konuşacaklarımız var."

"Ben seninle hiçbir şey konuşmak istemiyorum."

"Ecevit hakkında da mı?"

Tüm bedenimle ona döndüm. Kalp atışlarım daha da hızlandı. Stres vücudumda yangısal bir tepkiye sebep oluyordu. Acıyarak baktı bana. "O herifin adını söylemesem dönüp yüzüme bile bakmıyorsun. Şu haline bak," dedi tiksinerek.

"Ne konuşacaksın Ecevit hakkında?"

"Onu öldürme planımı sana anlatacağım." Aklınca alay ediyordu ama kendimi serbest bıraksam titremeye başlayacaktım. Kahkaha attı. "Şaka şaka. Korkacak mısın diye baktım. Küçük aptal bir çocuk olduğun için korktun."

"Küçük aptal bir çocuk olduğum için değil, karşımda bir katil olduğu için korktum. Şimdi o katil atölyemden defolup gidecek."

Suratındaki ifade dağıldı ve oturduğu koltuğa yaslandı. Alttan, mide bulandırıcı bir bakış attı bana. Ona *katil* demem her zaman çok zoruna gidiyordu. "Geçen gün öldürecektik onu biliyor musun? Ama nasıl yalvarıyor, ayaklarımızı kapanıyor... *Abi yapma, abi n'olur...*"

"Bülent neye üzülüyorum biliyor musun?" dedim kapıyı kapatırken. "Onursuz bir yaşam sürerken onurlu insanların varlığına inanmayışına. Bir de çok beceriksizsin. Yalan söylerken mantıklı bir argüman bile aramıyorsun. Ecevit olsa olsa sana ölmeden önce *bana bir çay koy* der. Onursuzlara yalvarmaz." Sırtım kapıya yaslıydı, buradan uzaklaşmamak kendim için en mantıklısıydı.

"Sana da yalvarmaz o zaman. Sonuçta benim güzel kardeşim, daha yedi yaşında küçük bir prensesken abisi için yalancı şahitlik yaptı. Bu da onursuzluğa giriyor değil mi? Kabul edelim, davanın seyri için çok önemliydin benim güzel kardeşim. Tamam, bu yalvarma yalandı. Yalvarmadı piç ama küçük bir çocukken nasıl yalvardığını canlandırayım ister misin?" Yerinden hafifçe doğruldu. Boyunu kısa tutmak içindi.

"Kes sesini!"

"Baba, baba... Baba ben..." Elime geçen ilk akrilik boya kutusunu suratına fırlattım ve tam burnunun üzerine geldi.

"Alçak, şerefsiz. Piç kurusu! Siktir git. Çık dışarı. Allah belanı versin. Ölümlerin en beterini yaşa Bülent. Ölümlerin en beterini yaşa. Ecevit'in gözünün önünde öl, ondan yardım dilen ama kılını bile kıpırdatmasın. Çık dışarı!" Kolundan tuttum, sürüklemeye çalıştım ama vücudu bir hayvandan halliceydi, hareket etmiyordu. Kahkaha attı. Öldürmek istiyordum. Onu öldürmek istiyordum. Yedi yaşıma dönmek istiyordum, o gün öldürmek istiyordum. O havuza düşen Bülent olmalıydı. Savcının oğlu, Bülent'i öldürmeyi başarmalıydı.

"Kardeşini arıyormuş." Onu itip kakışlarımı yavaşlattı ama duraksatmadı. "Kardeşini bulunca siktir olup gidecekmiş. Doğru mu?"

"Sana ne? Şeref yoksunu! Sana ne?"

"Ama Firuze yardımcı olmama izin vermiyorsun..." Sahte bir hüzünle baktı bana. "Bak benim de kardeşim var. Hem de iki tane. Bir dur, yardımcı olurum belki ona."

Ninova

"Ya sen kimsin de ona yardımcı olacaksın? Kuş beyinli!"

"Atilla Akın'ın oğluyum," dedi açıkça. "Babamın kolaylıkla ulaşabileceği her şeye olsa olsa biraz zorlanıp ulaşırım ama ulaşırım."

"Senden hiçbir bok istemiyoruz," dedim ve onu omuzlarından ittim. Çıksın gitsin istiyordum. Melike'nin adını o kirli ağzına almasını da istemiyordum. "Duydun mu beni? Senden hiçbir bok istemiyoruz." Onu kapı eşiğine kadar itmeyi başardım.

"Kimsesizler mezarlığına bakmış mı?"

"Bülent, yeter diyorum!"

"Ben baktım. O kız ölmedi," dedi ve beni duraksattı. Kimsesizler mezarlığı Ecevit'in en son bakacağını söylediği yerdi. Oraya bakmaya bile cesaret edemiyordu. "Yaşıyor." Kirli ellerini, dört elden sarıldığımız Melike'nin üzerine uzattığını hissetmiştim. O elleri nasıl iteceğimi şaşırdım. Ecevit'e ne söyleyecektim?

"Sen neden bakıyorsun? Bülent bak derdin ne bilmiyorum ama Ecevit seni öldürür. Ne o babana ne de kendine güven, Ecevit sözkonusu kardeşi olursa seni öldürür. Amacın ne senin?"

"O herifin hayatımızdan siktir olup gitmesi!" diye bağırdı buraya geldiğinden beri ilk kez. "Ben babam değilim. Düşman önümde olsun, onu elimde oynatayım istemem. Ben düşmanı çevremde istemem. Anlıyor musun? Şimdi bana söyle. O adam kardeşini bulursa siktir olup gidecek mi?"

Yüzündeki gerginliği artık gizleyemiyordu. Bu haline güldüm ve ellerimi çektim. "Korkuyorsun ondan, değil mi?"

"Kes sesini!"

Daha da güldüm. *Korkak.* "Korkuyorsun. Yapacaklarından korkuyorsun. Kork. Bence de kork. Gece yastığa başını koy ama uyku nedir bilme. Bunca senedir uyuyorsun zaten. Korkak." Artık gülen bendim. Rolleri değiştirdik. Ona bir mikrop olduğunu hatırlatmak ister gibi baktım.

"Kardeşini bulunca siktir olup gidecek mi?"

"Ne yapacaksın, onunla Melike'yi mi arayacaksın?"

"Benim o kızı bulmam ne kadar vaktimi alır sanıyorsun?" dedi. Kendini bir halt sanıyordu ya en çok ona gülüyordum. "Benim lafıma itaat etmeyecek kaç polis, doktor, hastane var? Bana bak; bu adamın iyiliğini istiyorsan bana cevap ver. Kardeşini bulunca çıkacak mı hayatımızdan?"

"Seninle tek bir adım bile atmaz Ecevit." Gerekirse kendisi seneler

Ninova

boyunca sokak sokak arasın, yine de Bülent'le aynı sokaktan bile yürümezdi. Alçakça karşıma geçmiş, hayatını mahvettiği adamı kendisinden uzaklaştırmak için yardım etmekten bahsediyordu.

"O atmayacak zaten," dedi gözlerimin içine bakarken. Benden mi bekliyordu?

"Benim alnımda enayi mi yazıyor? Senin olduğun yerde pislikten başka ne biter? Sen yaptın. O kız şimdi yoksa da senin yüzünden. Sen neyi düzeltmeye çalışıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Ulan bana ne onun kardeşinin canından? Derdim kardeşi mi? Derdim hayatımızdan siktir olup gitmesi. Babam ortadan kaldırmaya niyetli değil, ya ben ortadan kaldıracağım ya da kendisi çıkıp gidecek. Kardeşini istiyormuş. Bulursa siktir olup gidecekmiş. Ölüsü dirisi fark ediyor mu?" diye sordu arsızca.

"Melike öldüyse hiçbirimize nefes aldırmayacak. Dua et yaşıyor olsun."

Bülent'in tutuştuğunu biliyordum. Bülent'in korkudan geceleri tir tir titrediğini biliyordum. Ecevit bana, *önüne silah koyacağım, hadi beni vur diyeceğim, silaha bile bakmayacak* demişti. Ne olduğunu bilmiyordum ama babam Ecevit'e dokunmuyordu ve bu Bülent'i daha da delirtmeye yetmişti. Babamın sözünden çıkıp bir şey yapamazdı ama Ecevit tehlikesini kaldıramazdı.

"Ben dua etmem, oldururum," dedi. İkinci yalancı peygamberi görüyordum karşımda. "Ben o kızı bulacağım, bana yardım edersen daha çabuk bulacağım. Bana yardım etmesen de iki gün gecikmeli bulacağım. Bana köstek olursan, Ecevit'in gideceğinin garantisini vermezsen bulduğumla kalırım. Ulaşamayacağı kadar uzağa koyarım."

"Sana ölsem yardım etmem, Ecevit'in bir adım önüne geçmene de izin vermem."

Bulabilse babam bulurdu. Bulmak istese babam isterdi. Ecevit ona hakiki bir teklifle gelmişti. Elinin tersiyle itmişti. Ya bulamayacağını biliyordu ya da öldüğüne emindi. Beni ayakta tutan da Ecevit'in umuduydu. Bülent gibi babamın gölgesinde bile kalamayan bir vasıfsız hiçbir şey yapamazdı.

"Seni peşimden koşturmam zaten. Sadece şunu bil, gün gelecek bulacağım. Seni aradığımda bana bir garanti sunmazsan göz göre göre o kızın

Ninova

ölüsüyse ölüsünü, dirisiyse dirisini bulamayacağı noktaya koyacağım. O adamı ikna et, vazgeçmesine izin verme ki ben de zamanı gelince kardeşini ona vereyim. O adam nasıl geldiyse o şekilde çıkacak hayatımızdan," dedi. Ona fırlattığım akrilik boyaya tekme attı ve geçip gitti. "Siktir olup gidecek hayatımızdan."

Çarpıp çıktığı kapıya baktım. Arkasında korkusunu bıraktı. Sanırım Melike Tarhan'ı artık üç kişi arıyorduk.

Ninova

XI

"failin kimliği değil, fiili önemlidir"

Aralık 1992,
Ankara Adalet Sarayı, Altındağ.
Sabah 9.50

Hüseyin Tarhan, giyilen kıyafetin gidilen yere verilen önemi gösterdiğini söyler. Oğluna derdi ki; yakan hep ilikli, gömleğin hep ütülü olsun. İnsanlar saygı duyduklarını bilsinler ki sana saygı duysunlar. Ecevit'in ütüsü yoktu. İşin aslı Ecevit'in değil, kaldığı tutukevinin ütüsü yoktu ve bugün hep gömlek, cüppe giymiş koca adamların karşısına çıkacaktı. Kıyafetlerinin arasında bir tane beyaz gömleği vardı, babası sıkıştırmıştı. Kısa kolluydu, mevsim de kıştı ama babasının sözünden çıkmak istemiyordu.

Gömleği kırış kırış olmuştu, önü ilikliydi ama gömleği ütüsüzdü. Küçük dudakları büzülmüştü, ağlıyordu. Avuçlarını ıslatıyor, buruşuk olan yerlere sürüyordu. Kuruyunca tekrar kırışık duracağını bilmiyordu. "Düzelsene," dedi kısık sesle. "Düzelsene!"

"Ali Ecevit Tarhan!"

Adı seslenildiğinde ellerindeki ıslaklığı hızla saçlarına sürdü. Kuruyunca tane tane dökülecek saçlarını düzeltmeye çalıştı. Adı bir kez daha seslenildi. "Ali Ecevit Tarhan!"

Ecevit parmak araları ıslak kalmış elleriyle lavabo kısmından çıktı. "Buradayım abi," dedi. Ona seslenen gardiyana baktı. Şüphesiz onun burada tanıştığı en korkunç adamdı. Şüphesiz on yaşındaki çocuğun hayatında tanıdığı en korkutucu adamdı.

"Neredesin lan?" diye bağırdı bir doksana yakın boyu, geniş omuzları olan adam. Yüzündeki her duygu en başta yersiz diye açıklanırdı. Öfkeliyse yersiz bir fazlalıkla olurdu. Gülüyorsa, bu gülüş insanı yersiz korkuturdu. Ağzı çok bozuktu. Suçu kesinleşmemiş çocukların olduğu bu tutukevi için

Ninova

olması gerekenden çok daha sertti. Suçsuzu suçlu yapmazdı, suçsuzla suçluyu ayırt etmezdi. Bir de üstlerine yaranmayı pek severdi. Göz diktiği yerlere baş ka nasıl gelinir bilmezdi. Para yemeyi de çok severdi. Bunlar için yapmayacağı şeyler çok azdı. Ranzalardaki çocukların gözleri Ecevit'e kaydı. Korktular. Sadece Ecevit için değil, kendileri için de. Bu çocuk bir an önce buradan gitsin istiyorlardı. Gitsin de biz de kurtulalım.

"Gömleğimi abi..." diye geveledi Ecevit korkak bir sesle. Adama korkarak bir iki adım attı. Varması için çok da yaklaşmasına gerek kalmadı. Adam elini ensesine vurdu ve yanında daha da küçük kalan çocuğu destursuzca öne doğru itti. Ecevit düşecek de gömleği kirlenecek diye çok korktu ama kapı pervazına tutundu.

"Gömlek giymiş bir de pezevenk!" diye bağırdı hoyratça. "Nereden buldun lan sen bu gömleği, çaldın mı yoksa?" Ecevit dik durmaya çalıştı, geriye doğru birkaç korkak adım attı. Kaçmaya çalışmadı, sadece uzaklaşmak istedi ama izin verilmedi. Ensesinden yine tutuldu, baskı uygulandı, Ecevit'in boynu büküldü, adamın hızına yetişmeye çalıştı. Gerisinde kalınca, yalpalayınca ya da düşünce çok eziyet görüyordu. Buna kısa vakitte alışmıştı, olabildiğince hızlı yürüyordu.

Ecevit, kimsenin gerisinde kalmaması gereken bir yere düştüğünü anlamaya başlıyordu ama asıl mesele orada da bitmiyordu. Kimsenin önüne de düşmemeliydi. Hem önünü hem arkasını korumalıydı ama daha on yaşındaydı. Her şeyi ağır aksak öğreniyordu. Buralar ona çok yabancıydı, çocukluğunun ve gençliğinin burada tükeneceğinden bihaberdi. Çok umutluydu. Buradan kurtulacağına olan umudu çok yüksekti. Babası onu kurtarabilir sanıyordu.

"Abi, babam da gelecek değil mi?" diye sordu, neredeyse koşar adım gidiyordu. Korkunç adamın adımları durdu. Ecevit'e bir canavar gibi baktı.

"Abi kim lan?" diye bağırdı. Ecevit'in korku dolu gözleri, söylediği yanlışı bile göremiyordu. Neyi yine yanlış söylemişti? "Oğlum beni senin şerefsiz babanın oğlu muyum?" dedi. Ecevit'in gözlerindeki korku kendini yavaş yavaş kızgınlığa bıraktı. Küçük gözleri kaşları çatılınca daha da küçüldü.

"Benim babam şerefsiz değil!" dedi hırsla. Dokunsalar ağlayacaktı. Adam, Ecevit'i bir köpek yavrusu gibi yine boynundan yakaladı.

"Konuşma lan!" diye bağırdı çocuğu savura savura götürürken. Defalarca kez Ecevit'i elinde hırpaladı, gömleğinin ilk düğmesi koptu. Ecevit sallanan

düğmeyi elinde sıkıca tuttu. Bunu kaybetmemesi gerekiyordu. Babası dikiş tutabiliyordu, ona verecekti. Dikecekti babası çünkü Ecevit'in gömleği hep ilikli, yakası hep ütülü olmalıydı. Arabaya bindirildi. Bacakları birbirine yapışıktı, elleri dizlerinin arasındaydı ve beyaz düğme avcunun içine batıyordu. Adama öfkeyle bakmak isteyecek kadar babasını seviyor ama babasına şerefsiz diyecek bir adama bakmaya korkacak kadar da küçüktü. Gözlerini yerden çekmedi, yol bitene kadar sesi soluğu hiç çıkmadı. Soğuktan tüyleri diken diken olmuştu. Titriyordu.

Araç adliyenin önünde durdu, Ecevit'i sanki kaçmasına imkân varmış gibi iki yandan tuttular. Bu kez kolundan ama ensesinden değil. Babası gelmiş miydi acaba? Gelmişti elbet. Kardeşi? Onu getirmemelerini isterdi. Burayı Ecevit hiç sevmemişti. Burayı da kaldığı yeri de. Kardeşi buralara hiç gelmesin istiyordu. Firuze gelmiş miydi acaba? Onun da gelmesini hiç istemezdi. Hiç sevmezdi Firuze buraları. Kendisi gitmeliydi. Evet evet, Ecevit gitmeliydi.

O kollarında ellerle yürürken çevresindeki bakışlar altında eziliyordu.

Hüseyin Tarhan'ın gözleri, avukatın kurduğu bir cümleyle merdivenlerin ve asansörün olduğu köşeden hiç ayrılmıyordu. Avukat demişti ki adama, arka kapıdan da alabilirler, ön kapıdan da alabilirler. Bu onun kafasını çevirmemesi için yeterliydi. Üzerinde beyaz bir gömlek vardı, düğününden kalmış tek takım ceketini iliştirmişti üzerine.

Düğününde giydiği ceketi, oğlunun cenazesinin kalkacağı yerde giymek demek uzun cümlelere ihtiyaç duymadan tek kelimeye sığmak demekti. Fakirlik. Yalnızca yamalı bir ceket parçası değildi. Bir babanın düğününde giydiği ceketi, oğlunun fermanının okunacağı yerde de bir umut giymekti. Fakirlik tam olarak buydu.

Adam ayakta olan avukata gözlerini çevirdi ve dayanamayıp ayağa kalktı. "Hocam," dedi. Saygı duyduğu her insana böyle seslenirdi. "Getirmediler daha."

"Yoldalar, varmak üzerelerdir."

Avukat gözlerini eğdiği an babanın üzerindeki ceketten sallanan kahverengi düğmeyi gördü. İşaret etti. "Düğmeniz sallanıyor," dedi öylesine. Aslında bu o kadar da öylesine bir durum değildi. Böyle bir durumda, böylesine yıkılmak üzere olan bir adam o düğmeyi umursamaz, dönüp bakmazdı bile.

Ninova

Lakin Hüseyin Tarhan, düğmeye baktı. Düşecek kadar sallanıyordu. Tuttu, kendisi kopardı ve aynı ceketin cebine koydu. Eve varınca dikerdi. Bu aralar ceketi çok giyiyordu. Üst makamdan çok insanın kapısına gidiyordu. Lazımdı bu ceket ona.

Hüseyin Tarhan bir an durduğu yere sıkıştı, gömleğinin yakasına dokundu. Dayanamadı ve "Hocam, oğlumun yatağını geri almamışlardır değil mi?" diye sordu. Koca adam, avukatın karşısında ağlayacak kadar ezilip büzüldü. Yalvar deseler yalvaracaktı sanki. "Ha hocam?" dedi titrek bir sesle. Gözyaşını nasıl sildiğini anlamadı. Ağlamaktan utandı. "Almamışlardır değil mi? Yer bu mevsimde çivi gibi batar. Almamışlardır değil mi yatağı?"

Hüseyin Tarhan, oğlunu tutuklandıktan sonra ilk kez görüşünde, hiçbir cümlenin zoruna gitmediği kadar tek bir cümleyle yerle yeksan olmuştu. "Baba," demişti Ecevit. "Bana yatak vermediler." Anlamamıştı adam. Oğlunun bir başka çocukla aynı yatağı paylaştığını düşünmüştü. Olsun oğlum, diyecekti, olsun. Az sık dişini. Çıkacaksın. Ama öyle değildi işte. "Baba," demişti Ecevit. "Hiç yatak vermediler." Bir çocuğa hiç yatak vermemek olur muydu? "Bir tane battaniye verdiler. Yerde yatacakmışım, yer yokmuş. Yere mi sereyim battaniyeyi, üstüme mi alayım?"

Ecevit son soruyu sitem etmek için kurmamıştı. On yaşında bir çocuk bir battaniyeyi en iyi şekilde nasıl kullanabileceğini babasına sorarak öğrenmeye çalışıyordu sadece.

Hüseyin Tarhan, eşini kaybettiğinde kızı meme beklerken bu kadar çaresizdi en son. Sonra oğlunu aldılar, oğluna yatak bile vermediler, kızının anne eksikliğini unuttu. Barbarlık yapamadı, sakin kalmak için sıktı dişlerini. Ecevit'in saçlarını okşadı. "Bir yanlışlık olmuştur oğlum," dedi. Gerçeği kendisi bile bilmek istememişti. "Ben çıkayım hemen buradan konuşacağım. Meraklanma sen. Verirler yatağını, niye vermesinler?"

Canavarlar mı bunlar? Canavarlar...

Ecevit'i gönderdikten sonra gitmediği kapı kalmamıştı. Cebinde ne kadar para varsa insanların avcuna sıkıştırmıştı. "Bir yatak," demişti. "Kurban olayım bir yatak. Yine yerde kalsın ama bir tane yatak atsın yere. Kurbanınız olayım... Rica ediyorum sizden. Ben gidip getireyim... Parası neyse vereyim. Kurban olayım... Bir tane yatak..."

Yaka paça dışarıya atılmıştı o gün. Tutukevinin önüne oturup çökmüş omuzlarıyla hiç çekinmeden ağlamıştı. Koca adam oluşundan, sırtını

döndüğü devlet kurumundan, memurlardan... Zerre de utanmadan oturup ağlamıştı. O yatağı tam bir hafta sonra Ecevit'e ulaştırabilmişlerdi.

"Yok almamışlardır. Alamazlar. İçeride onu da söyleyeceğim. Dava sürecekse de tutuksuz yargılanmasını talep edeceğim. Böyle muamele olur mu ya? Öyle bir dünya yok."

Hüseyin Tarhan ellerini birbirine doladı. Minnetle karşısındaki adama baktı. Bir kuruş para vermediği bu adam, kökünden çürümüş bu sistemde onun umuduydu. Ansızın elini öpmek istedi. Bu da yapacağı bir şey değildi halbuki. Yaşları birbirine yakındı. "Allah senden razı olsun!" demekten alıkoyamadı kendini. Adam izin vermedi, iki büklüm oldular. O eli öptürmedi. Elini sıktı yalnızca.

"Görevini yapan kimseye minnet etme," dedi Hüseyin Tarhan'ın koluna dokunurken. "Kimseye boyun eğme. Suçsuz senin oğlun, sen boyun eğersen o da eğer. Bunu istiyorlar. Kimseye boyun eğme!"

"Suçsuz benim oğlum," dedi Hüseyin. Gözyaşını yeniden, hızlıca, çabucak sildi. Bu gerçeği koca adliyede haykırmak istiyordu.

"İçeride metanetini koru. O küçük kızın ifadesi elimizi güçlendirecek. Tillahı gelsin buraya, içeride tutamaz oğlunu."

Hüseyin Tarhan bir memleket meselesini taşır gibi kederlendi. Ceplerine koydu elini. "Ya getirmezlerse Firuze'yi?" dedi kara kara.

"Tanık listesinde adı var."

Hüseyin'e yetmedi bu. Firuze'yi bilirdi. Küçük Melikesinden daha çok bilirdi huyunu suyunu. "Kandırmışlardır o kızı."

"Devleti kandıramazlar," dedi avukat. Sözkonusu bir çocuk olmasa bu kadar iddialı konuşamazdı. Çocuk kendini ele verirdi. "Uzman alacak onun ifadesini. Bir çocuk, uzmanı kandıramaz."

Hüseyin Tarhan başını salladı, inanmak istiyordu. "Firuze yalan söylemez zaten," dedi Hüseyin Tarhan. Ant içerdi ki Melike'yi ondan az biraz fazla seviyordu. O kadar da olacaktı. Firuze onun da kızıydı. Melike'ye ne yapmazsa ona da yapmazdı. Firuze'ye ne yaparsa ona da yapardı. Kilden tokaları vardı, o istiyor diye bahçeye çilek ekmişlerdi, küçük bir hamağı vardı. Hepsini Hüseyin amcasıyla yapmışlardı. "Hele de buraya getirseler, o Ecevit'i gördü mü akan sular durur. Yalan söyleyemez benim kızım. Bir görseniz, çok aklı başında bir kızdır," dedi. Sanki Firuze'den oğluna bu kötülüğü yapan

insanların kızı gibi değil, kendi evladı gibi bahsediyordu. "Bilmez ki yalan nedir. Kurtaracak oğlumu," diye sayıkladı. Annesi babası kandırsa da Ecevit'i görünce her şeyi unuturdu. Bilmezdi ki. Ecevit'ten başka bir şey bilmezdi ki. Oğlunu bir kurtarsın buradan, ona daha çok kilden toka yapacaktı.

Mübaşirin seslenişiyle kapıya baktılar, adları duyulunca içeri girdiler. Hayır, oğlu arka kapıdan girecekti. Savcı ve eşi koridorun başındaydı. Hüseyin Tarhan kapı eşiğinde onları gördü. Gitti bir köşeye oturdu yalnızca. Yapayalnızdı. Buradaki tek ahbabı oğluydu. O da suçlanıyordu. Oturmasıyla oğlunun girmesi de bir oldu. Ecevit'in gözleri hızla babasını buldu. Nasıl, "Baba!" diye haykırdığını anlamadı. Polislerin ellerinden kaçmaya çalıştı. Çok kuvvetlilerdi, kaçamadı. Hüseyin Tarhan gitmeye çalıştı, önüne engeller girdi. Avukat, "Hüseyin Bey," diye uyarana kadar çırpındı. Oğlunun nasıl hırpalandığını gördü.

"Ecevit tamam," dedi. "Tamam oğlum. Tamam babam, dur. Dur." Ecevit avcundaki düğmeyi son bir güçle babasına uzattı. "Baba düğmem koptu," dedi. Düğme minicikti, elinden düştü ama Hüseyin Tarhan vardı da aldı. "Tut baba düğmemi, dikersin baba. Kaybetme."

"Aldım babam," dedi adam düğmeyi sıkıca tutarken. Artık dikmesi gereken iki düğme vardı. Köşede, kendisine göre bu dram pornosunu izleyen savcı sadece gözleriyle emir verdi, sessizliği sağladı. Atilla Akın ve Aylin Akın biraz daha arkada oturuyorlardı.

Ali Ecevit Tarhan'ın kaderi yeniden yazılıyordu.

Çiz üstünü.

Ali Ecevit Tarhan'ın kaderi geriye doğru kuru bir silgiyle siliniyor, fermanı yazılıyordu. Gömleği ütüsüz, yakası iliksiz ve kaderi katran karasıydı.

"Bundan sonrasını yürüyelim," dedi Ecevit arabayı bulduğu yere tek hamlede park ederken. "Sokaklar çok dar, çocuklar çıkıyor aniden."

Emniyet kemerimizi aynı anda çözdük ama o benden önce indi. Rüzgârda oradan buraya savrulmasın diye balıksırtı ördüğüm saçlarımdan fırlayan bebek saçlarım vardı. Onlar benim kendimde gördüğüm çok nadir bir ayrıntıydı. Kimbilir belki küçükken Ecevit de çok sevdiği için yirmi beş yaşına kadar sevgimi koruyabilmiştim. Bilmiyordum. Bebek

saçlarımı olabildiğince kulağımın arkasına sıkıştırdım ve geldiğimiz mahalleye baktım. Ankara'nın belki de en ücra mahallelerinden biriydi. İlk defa görmem bir yana, yıl 2010 olsa da biz de biraz zor bulmuştuk.

Dar sokakları ve karmaşık, üst üste binmiş, oldukça çirkin duran duvar yazıları vardı. Evler çok bakımsızdı, kapılar ve pencereler rasgele açıktı, sıvaları döküktü ve çamaşırlar her bulunan boşluğa asılmıştı. Ayakkabım düztabandı. Hızla Ecevit'in yanına vardım. Avcunda adresi tutuyordu. Bana bakmadan ilerledi. Sokaklardan geçtik, bir esnafa sordu, yol tarifi aldı. Yer yer dik yokuşlar vardı. Yokuşları bağlayan merdivenler çok uzundu. O benden az yoruluyor, benden hızlı gidiyordu. Çok geride kalınca aradaki mesafeyi var gücümle koşarak kapatmaya çalışıyordum, koşunca da nefes nefese kalıyordum ve tekrar mesafe açılıyordu.

Hiç beklemediğim anda bana döndüğünde, yokuş yukarı çıkıyorduk zaten, durmak dengemi kaybettirdi. Kollarım dengemi korumak için havalandı ve bir kuşun kanadı gibi süzüldü. Düşecektim. Ecevit çırpınışımı bitirmese, yokuş aşağı yuvarlanacaktım. Kolumdan sıkıca tuttu ve kolaylıkla dengemi korudu. "Firuze!" dedi onu bıktırmışım gibi.

"Sen aniden durdun!" diye kızdım ona. Arkasında olduğumu biliyordu. Sabır diler gibi başını salladı ve kolumu bırakmadan bana dört merdiven yürüttü. "Önümden yürü," dedi. Sanırım böylesi daha makuldü, beni önünden yürütmek isterse benim önüme geçecek kadar hızlanmazdı. Yavaş yürüdüğüm için bana kızmasın diye elimden geleni yaptım. Neredeyse kan ter içindeydim artık. Sonunda bir noktada durabildik, bir köşeye sindim ve ellerim bacaklarımda soluklandım. Bacaklarım zangır zangır titrerken Ecevit kapı numaralarına bakıyordu.

Ecevit'in arayışı son buldu. Tek bir noktaya bakakaldı. Nefesimi kontrol edebileceğim kadar vakit geçmişti. Duruşumu düzelttim ve baktığı yere döndüm. Üç katlı bir ev vardı, bir yanında o eve benzer başka bir ev, diğer yanında da terk edilmiş küçük, yıkık dökük bir yapı. Kapısı penceresi kırıktı, içeride bir köpeğin yattığını görebiliyordum. Ecevit'e yaklaştım ve kapı numarasına baktım kâğıttan. O üç katlı binayı gösteriyordu. Hangi kat olduğu yazmıyordu. "Burası galiba," dedim biraz heyecanla. Sanki gitsem kapıyı çalsam, karşıma Hüseyin amca çıkacaktı. Yan yana

Ninova

sıralanmış iki eve ve diğer köpeğin yaşadığı yere baktı. Ecevit başını salladı. Üç katın da ayrı ayrı balkonu vardı, üçünde de birbirinden farklı şeyler asılmıştı.

Ecevit eve doğru yaklaştı ve ilk katın zilini çaldı. İkimiz de balkondan görünecek şekilde geride durduk. Balkona genç bir kız çıktığında, "Kim o?" diye bağırdı bizi görmeden. Sebepsizce heyecanlandım. Belki kızın Melike'yle aynı yaşlarda olması, belki Hüseyin amcanın bir dönem burada yaşaması... İçimde komik bir umut parçası vardı. İmkânsızı görmek istiyordu. Ecevit'e baktım. Gözlerinde titrek bir ifade varken kıza bakıyordu. Biz ikimiz ne sandık, ne bekledik bilmiyorum ama tek bir ihtimal bile yetti suspus olmamıza. Melike'nin bileğinde yuvarlak bir doğum izi vardı, aklıma gelen ilk şey bu oldu. Gözlerimi Ecevit'ten aldım ve kızın bileğine bakmaya çalıştım.

"Siz mi çaldınız zili?" dedi bize doğru. Dirseklerini balkonun demirliklerine yaslamıştı ve gözüküyordu. Doğum lekesi yoktu sanırım.

"Biz," dedi Ecevit tutuk bir sesle. Ne diyeceğini ben de merakla bekliyordum. "*Hüseyin Tarhan'a bakmıştık.*" Kız anlayamadı sanırım, biraz eğildi.

"Kim dediniz?"

"Hüseyin Tarhan," dedi daha gür bir sesle. "Burada yaşıyordu. Bu binada. Eskiden."

Kız başını balkonun içine doğru çevirdi ve "Anne!" diye seslendi. "Baksana bir." Tekrardan bize baktığında, "Ben tanımıyorum öyle birini, binada öyle biri yaşamıyor ama anneme sorayım bir," dedi. Annesi birkaç saniye sonra geldiğinde aralarında duyamadığımız bir konuşma geçti. Sanırım kız durumu açıkladı, kadın göründü bu kez.

"Buyurun," dedi. Bir eşarbı son dakika başına sarmıştı. "Kime baktınız?"

"Biz Hüseyin Tarhan'a baktık. Çok eskiden burada oturuyormuş. Bir tane de kızı vardı. Tanıyor musunuz ya da duydunuz mu?"

Kadının Hüseyin amcayı tanıması için çok erken yaştan beri burada oturması gerekiyordu. "Ne kadar eskiden?" diye sordu.

"On sekiz yıl kadar," diye yanıtladı Ecevit. Kadın başını hafifçe arkaya attı. Elini salladı. "Buradaki en eski kiracı benim, ben de yedi yıllığım. Kimler gelmiş kimler geçmiştir şimdiye kadar buradan..."

Ecevit başını salladı. "Peki binanın sahibi kim?"

"O da iki kere el değiştirdi. Benim bildiğim iki kere bu bina komple satıldı. Benim ev sahibim de bilmez, binayı iki yıl önce anca aldı. Ucuza da aldı. Adam tek tek satsaydı, önceki sahibi yani, bu katı ben alırdım ama işte koca binaya param çıkışm-"

Kadının bir yerden sonra verdiği işimize yaramayacak bilgileri Ecevit sabırsızca böldü ve "Bu mahallenin en yaşlısı kim? Var mı doksan döneminden beri buralarda oturup yaşayan?" diye sordu. Olması mümkündü. Kadın kızına baktı. Kendi aralarında birkaç isim söylediler, sonra teker teker elediler.

"Bilemedim ben şimdi. Bak şey var. Aşağı tarafta bir bakkal. Orası otuz yıllık. Ona soruverin siz. O birini söyler. Daha iyi de bilir," dedi. İşaret ettiği yere baktık.

"Bu yol sonunda mı? Adı ne?" diye sordu Ecevit. Düz yoldu. Bu kez yokuş değildi.

"Bakkal," dedi kadın. Kızı güldü. "Adı dümdüz bakkal. Başka bakkal yok zaten. Görünce anlarsınız."

Ecevit'le göz göze geldik. Evet, bir esnaf bizi kesinlikle daha iyi yönlendirebilirdi. Kadına ve kızına teşekkür ettik. Söyledikleri yere doğru yürümeye başladık. "Esnaf lokantası var mıdır acaba?" diye sordum. "Orada çalışan ustalar hep yaşlı oluyor. Onlara da sorabiliriz."

"Nereden geldi bu bilgi sana?"

"Ben giderim ki esnaf lokantasına. Sen gitmez misin?" diye sordum. Bir adım önümdeydi yine, gerisinde kalmamak için hızlandım. Cevap vermedi bana. Gözleri hızla ortalığı tarıyordu. Çok uzak mesafede değildik zaten. Küçük, kırmızı bir tabela gördük. Evet, üzerinde dümdüz *bakkal* yazıyordu sadece. Altına italik yazıyla *1982'den beri* eklemişlerdi. Ecevit'e dokundum hemen. "Bak," dedim. "1982 yazıyor. Baban buraya taşındığında en az on senelikti. Elbet gelip buradan bir şeyler alıyordur."

Bakkalın camına, *köy yumurtası gelmiştir, manda yoğurdu vardır, kredi kartı geçer* gibi beşten fazla cümle yazılmış ve asılmıştı. Önünde bir cips standı vardı. Üst üste sular konulmuş bir köşe ve iki tane tabureyi gördüm. Bizden önce bir adam girdi. Üzerinde bir takım elbise vardı. Ecevit'in adımlarıyla ben de girdim. İçeride orta yaşlarda bir adam karşıladı bizi. Bizden önce giren adama uzata uzata bir karşılama yaparken bize

Ninova

daha usturuplu davranıp sadece, "Hoş geldiniz," dedi. Kasanın önünden uzanıp bizden önceki adamın yakasına dokundu.

"Sen de iyice fiyakalı oldun başımıza, buldun tabii parayı. Kaç milyon verdin buna?" dedi. Kelimeleri sinir bozucu bir şekilde ağzında geveliyordu ve artık sık sık, göz ucuyla bana bakıyordu.

"Şirket verdi, ne parası? Daha maaş yüzü mü gördüm?"

"Ya hadi hadi! Borç istemeyeceğim merak etme." Adam söylemeden döndü ve arkadan bir paket sigara aldı. Adamın cebinden kart çıktı. Dikkatle onları izliyordum. Adam şifreyi girdi, sigarasını aldı, birkaç rahatsız edici cümleye daha maruz kaldı ve çıktı. Bize baktı tekrardan.

"Selamünaleyküm," dedi Ecevit.

"Aleykümselam. Buyur abi, ne istemiştiniz?"

"Buranın sahibi kim? Onunla görüşmek için gelmiştim ben."

Sigaralara baktım bir an. Nedensizce Ecevit'in içtiğini aradı gözlerim ama bulamadım. "Siz kimsiniz?" diye sordu adam biraz daha ciddi bir sesle.

"Biz birini arıyoruz. On sekiz yıl önce burada oturmuş bir adamı. Burası o zamanlar varmış. Mahalleli söyledi. Buranın sahibi kim?"

Bu adam olamazdı. Ancak ikinci kuşaktı. Bizi süzdü. "Polis misiniz siz?" diye sordu. Varlığımızdan huzursuzdu.

"Değiliz. Sadece o dönem bu mahallede yaşamış bir büyüğe birkaç soru soracağız. Baban mı buranın sahibi?"

Adam bir kez daha süzdü bizi, bende biraz oyalandı. "Ben sizin polis olmadığınıza hiç inanmadım," dedi açıkça.

Ecevit soluklandı ve birkaç saniye adama baktı. Sakin bir sesle konuştu. "Birader polis olsam senden mi gizleyeceğim? Elli kere çıkarır kimliği gösterirdim."

"Babamla ne işiniz var o zaman?"

Fark etmeden bizi doğruladı. Ecevit'i dürttüm. Evet, babası vardı, yaşıyordu ve muhtemelen buranın sahibiydi. "Babanla bir işimiz yok, adam burada esnafmış. Birini soracağız ve sonra gideceğiz."

Tipinden hayırsızlık akan adam, "Borcu mu var babamın size?" dedi bu kez paranoyakça. "Bak birader benim babam yaşlı başlı adam. Bende de bir kuruş para yok. Hadi çıkın dışarı."

Ecevit'in sabrının sonuna geliyordu. Ecevit, adama doğru birkaç adım attı. Kolundan tuttum ama durduramadım. "Ben anlatamıyor muyum kendimi? Borç harç yok, polis de değiliz. On sekiz sene önce burada oturan bir adamı tanıyıp tanımadığını soracağım. Bu kadar."

Ecevit öyle diklenince adam da olduğu yerden doğruldu. Ecevit'i dövemezdi. Öyle cılız biri değildi ama dövemezdi işte. Belliydi. "Kim soracağınız adam? Bak burada ne kadar it kopuk varsa yaşadı zamanında, biz hepsini tanımayız. Git başkasına sor hadi. Babam yaşlı başlı, hatırlamaz."

Ecevit avuçlarını adamla arasındaki masaya bastırdı ve başını eğdi hafifçe. Sabır diledi. "Bak güzel kardeşim," dedi tane tane. "İt kopuk aramıyorum. Kendi halinde yaşayan bir adamı soracağım. Babana bir *alo* de gelsin, bir çay içeceğim. Bir şey yapmayacağım. Sonra da siktir olup gideceğim. Yürümekte zorlanıyorsa ben gideyim ayağına. Hadi. İnsanlık yap, benim için önemli bir mevzu."

Adam da celallendi. "Ben sana niye insanlık yapayım abiciğim?" diye bağırdı. "Sen kimsin ki?"

"Ulan bak!"

Ecevit'in önüne geçtim. "Bir saniye bir saniye," dedim hızla. Dayak yemeyecek olsa da kavga etmesin isterdim. "Sen az önceki adamdan neden komisyon aldın?" dedim hızla.

"Ablacığım siz bela mısınız?"

"Hayır, avukatım," dedim ve bakkaldaki iki adam da bana baktı. "Bir lira fazla aldın. Gördüm. Altı liralık sigaradan yedi lira aldın. Bu yasal değil, hakkın yok böyle bir şeye. Suç bu. Hemen şimdi vergi numaranı veriyorsun bana." Vergi numarası bir işe yarar mıydı? Bilmiyordum. Bildiğim bir terimdi sadece. "Göz göre göre vergi kaçırıyorsun."

"Öyle bir şey yapmadım," dediği an az önce kestiği fişi sıkıştırdığı yere el atmaya çalıştım ama adam üzerime doğru atıldı.

Ecevit, "Hey hey!" diye bağırdı ve hızla önüne geçti, adamın bana uzanan elini büktü ve masaya yatırdı. "Hayırdır lan sen?" dedi adama baskı uygularken. Hızla en üstteki fişi aldım ve bir adım geriye gittim. Ecevit'e gösterdim.

"Ben anlamam..." Ecevit fişe bakmadı. "Avukat olan sensin. Neyse cezası çeksin. Biz vatandaşlık görevimizi yapalım."

"Arıyorum hemen Ticaret Bakanlığını."

Elim telefonuma gitti, rasgele bir numara sallamaya başladım. "En iyi senaryoda yüklü bir para cezası alır," dedim bilmiş bilmiş. "Gelsinler denetlesinler, başka usulsüzlük çıkarsa dükkân kapatmaya kadar gider. Uğraşsın dursun." Rasgele tuşladığım ve belki de hiç çalmayacak olan telefonu kulağıma götürdüm.

"Ablam dur tamam, dur!" diye bağırdı. "Dur gözünü seveyim. Borcum var benim, dur." Ecevit'in elinde çırpınırken boşta olan elini bana uzatmaya çalışıyordu. "Ailem buradan ekmek yiyor. Dur ablacığım, gözünü seveyim dur." Ecevit öyle bir bükmüştü ki elini, iki büklüm olmuştu, ayakta duramıyordu, elini kurtarmaya çalışıyordu.

"Babanı ara o zaman," dedim. "Ara hadi. *Birini soracakmış iki misafir,* de. Bekliyoruz. Ecevit bırak elini, arasın babasını."

Ecevit çatık kaşlarıyla adam bakarken, "Yok, diğer elini kullansın," dedi rahat bir tavırla. Alık alık ona baktım. Bir an gerçek sandım. Adamın eline son bir kez baskı uygulayıp bıraktı ve geri çekildi, bir adım önümde durdu. "Ara çabuk, bakanlık makanlık herkesi buraya dökecek şimdi. Kafadan kırık bu kadın," dedi ve ellerini cebine koyup dükkânda dolanmaya başladı. Adam telefonu çıkardı ve birkaç tuşa bastı. Telefonu kulağına dayarken ezilmiş elini açıp kapatmaya çalışıyordu.

"Selamünaleyküm baba," dedi adam. "Sana iki misafir getireceğim şimdi. Sormak istedikleri birkaç soru varmış." Bize bakmadan babasını dinledi. "Bilmiyorum ki. Birini soracaklarmış. Eskiden burada oturuyormuş soracakları kişi. Önemli bir mevzuymuş, mahalledekiler tanırsın diye seni söylemiş." Karşıdaki adam yine konuştu. Ecevit keşfe çıktı bakkalda. Bir kiloluk zeytinler tartılmıştı. Aldı birkaçını eline, tarttı tek tek. Bir tanesi bile bir kiloya denk gelmiyordu ve aradaki fark beş on gram kadar az farklar değildi. "Şerefini sikeyim senin," dedi ağzının içinde. Telefondaki adama işaret etti zeytinleri. Evet, zabıta gelse buraya, bu adam temize çıkmazdı.

"Tamam baba, geliyoruz," dedi adam ve telefonu kapattı. Telefonu cebine sıkıştırdı ve çekmeceden anahtarı aldı. "*Buyursunlar, gelsin içsinler çayımı,* dedi."

"Tartarken torbaya atacağına ağzına mı attın lan zeytinleri?"

Ninova

Adamı âdeta önümüzde terlettik. Soluklandı ve gözlerini kaçırdı. "Gidiyor muyuz abi?" diye sordu yalnızca.

Ecevit ortalığa bakındı, gidip bir paket çay aldı raftan. Bir poşet çekiştirdi kendisi, çayını torbaladı. "Bundan da komisyon kesecek misin çakal?" Adam duymazlıktan geldi ve Ecevit cebinden çıkardığı nakit parayı kasanın önüne bıraktı. "Hadi abi," dedi. Kapı önüne geldi, bizim çıkmamızı bekledi. Önden ben, arkamdan Ecevit çıktı. Adam dükkânı kilitledi ve "Bu taraftan," dedi yürürken. Ecevit'le yan yana yürüdük. Ona doğru yaklaştım ve kısık sesle konuştum.

"Ben kafadan kırık değilim," dedim önüme bakarken. Tüm derdim bu değildi ama sanki o cümle sahici bir cümleydi.

"Doğru, avukatsın."

"Ecevit, insanlara saldırarak işimizi çözdüremeyiz," dedim sakince. Aksine daha da zorlaştırırdık.

"Herkesin usulü farklı tabii," dedi yalnızca. Yaşlı bir adama oğluna davrandığı gibi davranmazdı, biliyordum ama yürüyeceğimiz yolda kimse bize yardımcı olmak istemeyecekti. İnsanoğlu korkak olmalıydı zira korkusuz olmak, hayatta kalmayı da zorlaştırırdı. Dört beş dakika kadar yürüdük. Adam bir evin önünde durdu. "Burası," dedi ve zili çaldı. Ecevit'in elinde bir kilo çay vardı, benimse elim boştu. Elim dolu olmalı mıydı, buna gerek var mıydı? Bilmiyordum ama onun eli dolu olunca bir an eksik hissetim. Dar merdivenlerden çıktık, bizi yaşlı bir teyze karşıladı. Sanırım güvenilir geldik ona, yüzündeki ifade biz içeri girene kadar biraz daha düzeldi. Kapıyı ilk açtığında tedirgindi.

"Merhaba," dedim ve ayakkabımı çıkardım.

"Kusura bakmayın rahatsız ettik, şunu şöyle uzatayım," dedi Ecevit ve çayı uzattı.

"Niye zahmet ettiniz evladım?"

"Ne zahmeti estağfurullah."

Bizi etnik desenleri olan kırmızı bir halı karşıladı. Buraya kadar bırakan adam ağzının içinde bir şeyler gevelerken içeri girmedi ve geri döndü. Onun olmaması daha iyiydi zaten. Bir koltuk takımı, bir orta sehpa ve gri bir televizyonun olduğu bir odaya girdik. Karısından biraz daha yaşlı adam ayaklanmış ve bizi bekliyordu.

Ninova

"Selamünaleyküm," dedi Ecevit ve adamın elini sıktı.

Hemen ardından da ben de, "Merhaba," dedim ve uzatılan eli sıktım.

"Aleykümselam." Yaşlı adamın üzerinde bir yelek, altında da pantolon vardı. Boşta olan koltuğu gösterdiğinde hepimiz oturduk, ben usulca Ecevit'in yanına kıvrıldım.

"Mahmut'un arkadaşları mısınız siz?" diye sordu adam. Yüzüne bakmaya bir an utandığım için üzerindeki siyah pantolonuna baktım. Her ne kadar ayak uydursam da yabancı insanlarla bu kadar haşır neşir olmak, ansızın evlerine girmek benim şahsi hayatımda garip olan şeylerdi. Siyasetçi bir babanın kızı olmak, çocukluğumdan beri beni insanlardan hep uzak, duvarların ardında büyütmüştü.

"Yok hayır. Biz bir adrese geldik. Orada on sekiz sene önce benim için çok önemli bir adam yaşıyordu. Birinci kattaki kadın dedi ki *ben o kadar eski değilim* ama ilerideki bakkalın sahibi bilir. Otuz yıllık galiba sizin bakkal." Ecevit cebindeki kâğıdı çıkardı ve adama uzattı. "Adres bu."

Adam, "Gözlüğüm," dediğinde ben de onunla bakınmaya başladım. Eşi henüz gelmemişti. Orta sehpada bir gözlük duruyordu. Hızla kalktım ve adama uzattım. Adam gözlüğünü takarken, "Sağ ol kızım," dedi. Adrese baktı bir süre. "Ben böyle çıkaramam ki," dedi bir süre sonra.

"Üç katlı bir binaydı," dedi Ecevit. "Yanında aynısından bir bina daha vardı. Diğer yanında da böyle küçük kulübe gibi bir yer. Kırık dökük, terk edilmişti. O mahallede başka ev yoktu zaten öyle." Adam adrese yeniden baktı. Ağzında yiyecek varmış gibi çiğnedi biraz, sonra başını kaldırdı.

"Anladım galiba nereden bahsettiğini, bizim dükkândan düz mü çıktınız?" diye sordu. İkimiz de aynı anda başımızı salladık.

"Tamam tamam, dur," dedi adam. "Anladım hangi ev olduğunu. Kaç senesinde oturuyordu ahbabın o evde?"

Ecevit'e bakıyorduk artık ikimiz de. "Doksanların başında. Net bir tarih yok ama 92'den sonra. 93 olur, belki 94'ün başları. Kaçıncı katta oturduğunu bilmiyorum. Bir tane baba kız. Fotoğrafını göstereyim size. Belki anımsarsınız. Kızı küçüktü, bebekti. Bir saniye."

"Beyhude Hanım," diye seslendi kapıya doğru. Kadının elinde bir tepsi vardı, tepside de dört bardak çay. Doğruldum yerimden. Bana çay uzatması beni utandırdı ama kadın izin vermedi. Ecevit'le hızla çaylarımızı

Nuova

aldık ve kadın tepsiyi bırakana kadar oturmadım ben. Ecevit elini cebine atarken adam karısına, "Benim veresiye defterlerimi getirir misin?" dedi nazikçe eşine. Ecevit cüzdanını açtı, bir vesikalık fotoğraf çıkardı.

Kadın yerinden kalktı. Ecevit tam o sırada, "Hüseyin Tarhan'dı adı," dedi. Adamın adresin üzerindeki düşünceli bakışları tek hamleyle Ecevit'e döndü. Bir kıpırtı oluştu hepimizde, aşina olduğu bir isimdi sanki bu. "Tanıyor musunuz?" diye sordum titrek bir sesle, sabırsız davrandım. İçimde derin bir korku vardı ve bu korku adam tanıyınca da tanımayınca da bitmeyecekti. Ecevit bedenini koltukta ileriye doğru itti. Adama biraz daha yaklaştı ve elinde Hüseyin amcanın vesikalığı vardı. Belki de Hüseyin amcaya ait elindeki tek fotoğraftı. Uzattı ve almasını bekledi.

"Mutlaka tanıyorsundur, denk gelmişsinizdir. Hatırlarsınız. Bir tane kızı var. Küçüktü. Bir iki yaşlarındaydı. Adı Melike'ydi. İnşaatta çalışıyordu." Kadın elinde dört kalın defterle geldi. Bakkal amcanın Ecevit'in söylediklerine sesi çıkmadı. Adam defterlerin üzerindeki tarihlere bakarak üçünü bıraktı, birini aldı kucağına. Bir kurumun ajandası gibiydi; kahverengi, deri bir defterdi. Parmaklarıyla harfleri takip etti, H harfine kadar geldiğinde Ecevit daha fazla duramadı, oturduğu yerden kalktı. Adamın parmağının yanına iliştirdi parmağını, satırları beraber takip ettiler. İlk Ecevit'in parmağı durdu ve ben de doğrulacak kadar heyecanlandım. Yazıya yaklaşmaya çalıştım.

"Hüseyin amcanın ismi mi var?" diye sordum merakla.

"Hüseyin Tarhan, evet bu. Bak. Tanıyorsun sen." Deftere uzun uzun baktı adam. Ne Ecevit ne de o çekti gözlerini defterden. "Hatırlıyor musun?"

Adam kendini defterden çektikçe Ecevit aldı hâkimiyeti, defterle oturdu koltuğa. Ben de baktım. Evet, Hüseyin Tarhan yazıyordu. Ev adresi vardı altında. Altta yazılan yazılarak baktım.

Süt.

Ekmek.

Şeker.

Her yiyeceğin yanında çarpılar, karalamalar ve tarihler vardı. Adam elindeki kâğıdı kaldırdı. "Bu adreste mi yaşıyordu?" diye sordu. Defterde yazan adresi okudum. Mahalle ve sokak ismi doğruydu ama kapı numara-

Ninova

sını hatırlamıyordum. "Evet, bana bu adresi verdiler. Yanlış mı? Başka bir evde mi kalıyordu? Hatırlıyor musun?"

Öylesine tez canlıydı ki adam sorularına yetişemiyordu ya da adamın yaşadığı tümüyle şoktu. Ecevit'in bacağına ufak bir temasta bulundum. "Sakin ol," diye fısıldadım. Adamın hem karısına hem kendisine baktım. Boğazımı temizledim, daha yumuşak bir sesle konuştum. Kemal amca *gittikleri yerde rahat vermemişlerdi,* demişti. Geçmişte ne olduğunu bilmiyorduk. Bu insanları da korkutarak kaçırmamamız lazımdı.

"Hatırlıyorsunuz galiba, eğer ki aklınıza gelenleri söylerseniz doğru olup olmadığına beraber karar verebiliriz. Ne hatırladınız şimdiye kadar?" dedi Ecevit.

Adam elindeki vesikalık fotoğrafı eşine gösterdi. Kadın fotoğrafa uzun uzun baktı. "Bebesi vardı," dedi. "Özlem'in küçülmüşlerini verirdin. Hüseyin'di adı. Hatırlıyor musun?"

Hatırlıyorlardı...

Kadın uzun uzun baktı fotoğrafa. "Anası yoktu," dedi sonra aniden. Yanan ampulü gözlerimle gördüm. "O harabede yaşıyorlardı," dedi sonrasında. Gözlerimi kırpıştırdım. *Harabede mi?* Parmaklarımı halıya bastırdım ve nefes bile almadan baktım onlara.

"Bana verilen adresteki ev harabe gibi değildi." Ecevit'in sesine korku sindi. Duyacakları, duymak isteyecekleri değildi. "Karıştırıyor olmayasınız? Bu adresi güvenilir birinden aldım."

Yaşlı adam başını bize çevirdi ve Ecevit'e baktı. Soluklandı. İyi bir şey söylemeyecekti, biliyordum. "Bu adresin yanındaki harabede kalıyorlardı."

Kemal amcanın evindeki koltukta nasıl küçüldüysem aynı şekilde koltukta küçülüverdim. Sabah gördüğümde içindeki köpeğe bile üzüldüğüm yerden mi bahsediyordu? Dönüp bakmamıştık bile. "Emin misiniz?" diye sorabildim. Orası bir insanın yaşamasına yirmi sene önce de uygun bir yer değildi. Çok küçüktü. Ecevit az önce orası için kulübe demişti.

"Senin neyin oluyor Hüseyin?" diye sordu Ecevit'e bakarak. Ecevit bedenen yanımdaydı ama soluk sesini bile duymuyordum. Sanki yaşamayı durdurmuştu.

"Babam," dedi sonra. İki ihtiyarda da taşlar birer birer oturmaya başladı. "Babamdı, Hüseyin Tarhan."

Ecevit'e olan bakışları değişti ikisinin de. Onu da tanıdıklarını hissettim. Çok korktum ona kötü bir şey söyleyecekler diye. Kemal amca, gittikleri yerlerde istenmediklerini söylüyordu. Bunun sebebi apaçıktı. Vatan haininin babası diye yargılıyorlardı Hüseyin amcayı. Ecevit'e şimdi burada ayıp bir şey söylenirse ne yapardım bilmiyordum.

"Hapiste olan oğlu musun sen?" dedi adam. Bu Ecevit'in tüm temizliğini kamçılıyordu. Nasıl bir lekeydi, çıkmıyordu, onu ötekileştiriyordu ama lekenin sahibi de değildi. Ecevit birkaç saniye gözlerini kaçırdı ama başını sallarken gözünün içine bakıyordu.

"Benden hiç bahsetti mi?"

İhtiyar başını ağır ağır salladı. "Başta bahsetmedi," dedi. "Sonra senin hapiste olduğun duyuldu. O zaman bahsetti." Ecevit'in yüzünü pürdikkat izliyordu. Gözlerinden suçlayıcı ya da yargılayıcı bir duygu geçmedi. Görmedim. Göreceğim diye çok korktum, sonra o gözlerde merhamet gezindi. Buruk bir tebessüm peyda oldu. "*Suçu yoktu benim oğlumun,* derdi. Kimse inanmazdı, yüzüne bakmazdı."

Ecevit'in dişleri birbirine sürtündü. Çenesi belirginleşti. Ellerini birbirine kenetlemişti. Kucağında hâlâ defter vardı. "Siz de mi bakmazdınız?" diye sordu yalnızca. Bunu sertçe sormuyordu. *Evet,* derlerse bir şey demeyecekti. Biliyordum.

"Bakmasam babanın ismi defterimde sayfa sayfa olur muydu?" diye sordu adam. Hüseyin amca tam anlamıyla böyle bir adamdı işte. Onunla oturan, iki çift laf eden, bir bardak çay içen nasıl bir adamla konuştuğunu anlardı. Yüreğinin temizliğini görürdü. Bazı yüce gönüllü insanlar da bu gerçeği her ne duyarsa duysun unutmazdı. Karşımdaki adam da unutmayanlardandı.

"Yavrucağı vardı onun," dedi yaşlı kadın, geçen senelere rağmen keder sesine uğradı. "Bebekti daha. Hastalanınca beni çağırırdı."

Melike'den bahsediyor olmaları, onun adının geçmesi, varlığının bazı insanlar tarafından hatırlanması... Bu öyle mutlu etti ki beni. Melike çok küçükken hayatımızdan çıkmıştı. Onu anımsayamıyordum. Hatırlayamıyordum. "Kardeşimdi o benim. Kim bakardı ona? Babam çalışıyordu," dedi Ecevit.

Kadın elini boşlukta salladı. Ecevit'e bir katil olduğunu söylemediler. Tepki göstermediler. Evden çıkmamızı istemediler. Belki de Hüseyin

Ninova

amcanın ikna ettiği nadir insanlardandı. "Bir o, bir bu," dedi kadın. Bu nasıl lafı öyle? Kızsam kızılmıyordu, ağlansa ağlanmıyordu. "Baban tek ayakla kendisi baktı sonra, bazen yemek götürürdüm onlara. Sütün içine ekmekle şeker koyardık, yerdi yavrucak."

Ekmek, şeker, süt. Gözlerimi yumdum, soluklandım. Yaşadığım her varlığa lanet ettim; o kurulan sofralara, envai çeşit meyveye, sebzeye, her gece çıkan ete. Ne Allah'ın belası bir düzendi. Melike anne sütü bile almazdı. Annem bizim için kullandığı mama markasından çalışanlara mama aldırırdı. Pahalı bir markaydı, Hüseyin amcanın almasına müsaade etmezdi, başka marka da kullandırtmazdı. *Ben de çocuklarıma bundan kullandım, en iyisi bu,* derdi. Annem aldırmasa bile Hüseyin amcanın çalışırken gücü yeterdi. Ya sonra? *Ekmek, şeker, süt.* Bu düzen yıkılmalıydı ve biz zenginler altında kalmalıydık.

Ekmek, şeker ve süt. Veresiye defterine yazılmış üç yiyecek. Küçücük bebeğin anne sütünün yerini tutmaya çalışmıştı. Bu düzen yıkılmadı, biz de altında kalmadık ama kemiklerim vücuduma batıyordu.

"Sen aklandın mı?" diye sordu adam, Ecevit'e.

"Yok," dedi Ecevit açıkça. "On altı yıl yattım. Çok olmadı tahliye olalı."

"Suçsuzdun ama?" diye karşılık verdi bu kez Ecevit'e bakarken. Kendisini savunmasını istedi belki de. Ecevit yutkundu, defalarca kez.

"Suçsuz olmak yetmedi."

"Öyle iş mi olur?"

"Oldu. Yaş otuza vardı, bak," dedi ve kendisini gösterdi. Yüzünü sıvazladı, eğildiği yerden biraz dikleşti. Kendi kendine bir şeyler fısıldadı. "Siz şimdi belki koltuğunuzda oturmamı istemezsiniz. Korkarsınız. Haksız da değilsiniz. Bunca yıl içeride yatmış adama bir bardak çay vermek istemezsiniz. Haklısınız ama niyetim kötü değil. Çok da durmayacağım zaten. Birkaç soru soracağım, hemen sorayım, cevaplarımı alıp gideyim. Sizi de huzursuz etmeyeyim."

Adam Ecevit'in yüzüne uzun uzun baktı. Onda ne gördüğünü başta anlayamadım. Söylediklerini tarttığını düşündüm yalnızca ama sonra ihtiyar, "Babana ne çok benziyorsun," dediğinde Ecevit iç çekti. Bunu diyene kadar Ecevit çöktüğü yerden biraz olsun doğrulmuştu. Küçük gözleri daha da küçüldü. Küçük gözlü büyük adamın adım adım çöküşüne

Ninova

bakmaya yüzüm yetmedi. Başımı çevirdim. "O da gelip *mahalleli böyle yapıyor, sen de zarar görme, borcumu kapatayım, bir daha da gelmem merak etme*, demişti. *Allah razı olsun şimdiye kadarkiler için*, demişti. Ona ne çok benziyorsun sen..." Elindeki vesikalığa baktı. "Ne çok benziyorsun babana, sanki karşımda Hüseyin var," diye tekrar etti.

Hüseyin amcanın çaresizliği gelip yakama sindi. Bu gece bu yakayla eve gidecek, uzun masada yemek mi yiyecektim şimdi ben? Bu dengesi şaşmış terazinin ağır basan yerinde yukarı bakarak boğazımızdan lokmalar akıtıyorduk. Burnumuzdan ne zaman gelecekti? Hüseyin amcanın ahı ne zaman tutacaktı?

Ecevit, "Gelmedi mi bir daha?" diye sordu. Bu sorunun altında, ekmek, süt ve şekerden de mi oldu kısmı vardı. Biliyordum.

"Kabul etmedim. Ne diye suçu olmayan adamı dışlayacaktık? Cuma günü namaza gidip cumartesi küçük bebeğe bez mi satmayacaktım? Hangi vicdana sığar bu? Hangi dine sığar?" diye sordu ve hafifçe Ecevit'e doğru eğildi. Elini uzattı ve omzuna dokundu. "Bak evladım... Ceza, insanın fiiline verilir, kimliğine değil. Öyle bir babanın oğlundan da katil çıkmazdı zaten."

Ceza, insanın kimliğine mi verilirdi yoksa fiiline mi? Ecevit'in kimliğine verilmişti. Babam gibi alçak güçlüler vardı bu dünyada. Kimliği güçlü, insanlığı güçsüz adamlar. Bizim gibi aileler vardı. Soyu güçlü, sopu güçsüz. Kendimizden güçsüz bir kimlik görmeyelim ensesine yapışırdık.

"Bana ne kadar inanırsınız bilmiyorum ama," dedi Ecevit. Bir adama bir kadına baktı. Dudaklarını ıslattı. "Ben katil değilim," dedi tok bir sesle. Sonra babasını ne diye dışladıklarını duymadan tahmin etti. "Vatan haini hiç değilim," dedi. Sesi ince bir cam gibi kırıldı. O an fark ettim. Bu iftira, diğerinden daha fazla gücüne gidiyordu.

Bayramlarda bayrak tutan bir ilkokul çocuğunun vatan haini ilan edilmesi daha çok zoruna gidiyordu.

"Baban da değildi."

"Değildi. O bu dünya üzerindeki en şerefli adamdı."

Hüseyin Tarhan. Onu son kez eşyalarını almak için geldiği kapı önünde görmüştüm. O zaman bana öfkeli bakmayan gözleri şimdi oğlunun gözlerinde zuhur ediyordu. Her gün can çekişen bir hasta gibi adım adım dinliyordum, izliyordum ve görüyordum.

Ninova

"Baban seni kurtaramadan ölüp gitti. Kurtaracağım, derdi oğlumu. Gözü arkada kaldı, on altı sene... Bir ömür..." dedi. Elini dizine vurdu. "Yazık günah. On altı sene... Bir ömür." Eşine baktı, ikisinin arasında kederli bir bakışma geçti. Hüseyin amcayla yaşadıkları anıları anımsıyorlardı.

"Babam o evde mi öldü?" Adam başını salladı. Bir boşluğa dalmıştı, eski bir dostunu anımsıyordu o boşlukta. "Peki kardeşim? Ben buraya onun için geldim. Kardeşimi bulmak için. Öldü diyorlar. Ne bir mezar var ne bir mezar taşı. *Yaşıyor,* diyorum, bulamıyorum. Siz babamla iyiydiniz madem, biliyorsunuzdur. Babam ölünce ne oldu Melike'ye? Babam evdeyken mi öldü? Nasıl fark edildi? Melike evde miydi?"

Bacağı ritmik hareketlerle sallanıyordu. Elimizdeki tek ölüm belgesinde Hüseyin amcanın kalp kriziyle öldüğü söyleniyordu. Nasıl öldüğünü bile bilmiyorduk. Eşine döndü adam. "Kimdi?" dedi. "Kim evine gidince gördü?" Kadın elini kaldırdı. Bilmiyordu galiba. Onun gözleri yaşarmıştı ve sanırım Melike'yi hatırlamaktı onu ağlatan.

"Melahat mıydı yemek götüren?" dedi kısık bir sesle. "O zaman anladık öldüğünü adamcağızın..."

"Yalnız mı öldü?" diye sordu Ecevit sanki bu gerçeği değiştirebilirmiş gibi telaşla. Bir hastanede bile ölmemişti. Kaç gün bedeni birinin gelip onu bulmasını beklemişti?

"Bilemedik ki oğlum. Sakatlıktan sonra çok çıkmazdı dışarı. Bir senin için çıkardı, onu bilirdim. Ben birkaç günde bir erzak hazırlar götürürdüm. Mahallenin hanımları bazen yemek götürürdü. Gidip Melike'yi, bazen bebeğin kirlilerini temiz kıyafeti olsun diye yıkarlardı, elimizden geleni yapardık. Baban da çok istemezdi. Mahcup olurdu."

"Verdiğimiz tabağı boş koymazdı," dedi kadın. Ecevit dayandı ama ben elimi yüzüme örttüm bu cümleden sonra. Yokluk içinde bebeğine süt ve şekerle ekmeği ıslatan bir adamın elindeki bir lokmayı bile komşunun tabağına koyduğunu dinliyorduk. Ecevit bunları duymasın istiyordum. Melike'yi bulalım ve onlara dünyanın en güzel hayatını vereyim istiyordum. Gözyaşlarım avcumun içini ıslattı. Her gittiğimiz kapı bize Hüseyin amcanın güzel kalbini anlatıyordu. Benim elimde onun kanı vardı, ona ağlıyordum, kanlı ellerimle yüzümü siliyordum. Göğsümde bir taş vardı. Bir bebeğin ve adamın mezar taşıydı. Dilimi ısırdım ve yüzümü sakladım.

Ve bir kez daha lanet ettim. *Öl Firuze*, dedim hınçla. *Öl, niye yaşıyorsun ki? Hüseyin amcanın yarım kalmış ömrü bile yeter, öl! Niye yaşıyorsun? Sen de öl!*

"Melike orada mıydı?" diye sordu tutuk bir ses. Her şeye rağmen durmuyor, benim gibi yüzünü kapatmıyordu. Biliyordum ki ağlamak istiyordu, kendini yerden yere vurmak istiyordu, benim kalbimi yerden yere vurmak istiyordu ama hedefine bakıyordu sadece. Koca bir iradeyle sadece *Melike* diyordu.

"Polisler geldi, ambulans geldi. Biz onlar aldı sandık."

"Hayır," dedi Ecevit hızla. "Ne polis ne ambulans... Kimse almadı kardeşimi. Kimliği belliydi. Hiçbir kayıt yok. Muayene kaydı bile yok."

"Biz de sorduk," dedi adam. Zorlukla gözlerimi kaldırdım ve yaşlı teyzeyle göz göze geldik. Beni iyi biri sandığı için sanırım gülümsedi. Halbuki kim olduğumu bilseydi beni kapının önüne koyardı. "Almamışlar. Ben gittim bizzat görüştüm. Polis tanıdıklarım vardı, sordurdum. Onlar almamışlar, oraya gelenlerin hiçbiri de görmemiş Melike'yi."

"Melahat dediğiniz kadın peki? Siz sonra komşular kendi aranızda konuşmadınız mı, sormadınız mı? O eve girdiğinde bebek orada mıymış?"

İkisi de birbirine baktı. Çok yaşlılardı. Bazı şeyleri eksik, yanlış ya da hiç hatırlamayabilirlerdi. Sabredemedim. "Yaşıyor mu o kadın? Ona gidelim," dedim çatallı sesimle. Ağladığım çok belliydi.

"Beş sene önce vefat etti," dedi kadın. Yumruğumu sıktım. Kirpiklerim gözlerime batıyordu.

"Bakın lütfen hatırlamaya çalışın. Kendiniz söylüyorsunuz. Gidip yıkadığınız bir bebekmiş. Aklınıza gelmemiş olabilir. Melahat Hanım hiç mi bir şey söylemedi? Lütfen, biraz zorlayın kendinizi."

Kadın sallana sallana elini bacağına sürttü. "Haberi alınca biz gittik. Melahat da kapının önündeydi. Hatırlıyor musun?" dedi eşini dürterken. "Sen hemen gelmiştin dükkândan. Arabayla götürmüştün beni de. Mahmut bacağını kırmıştı o dönem."

Adam varla yok arasında kafasını salladı. Ecevit daha sakin bir sesle sormaya devam etti. "Tamam, arabayla gittiniz. Melahat Hanım neredeydi, kapının önünde miydi? Ev zaten küçük, içeride durmamıştır. Tek oda gibi. Neredeydi?"

"Dışarıdaydı dışarıda," dedi adam. "Kaldırıma çökmüştü."

"Kucağında bir bebek var mıydı?" dedim bu kez ben.

"Yoktu, olsa ben alırdım. Melahat da ilk defa ölü görmüştü. Nasıl atmış kendini dışarı bilmemiş. Çığlığına kıyametine gelmişler. Bebek yoktu, görmemişti. Biz sorduk ya. Sormaz olur muyuz? Sen girmeye çalıştın ya içeri?" dedi adam eşine. "Ben de geldim. Bir tane genç bir kız vardı, hemşire gibi. Ona *bebek,* demiştik. *Bebek yok,* demişlerdi."

"Polislere bildirmediniz mi?" dedi Ecevit bitkince. Çok zordu. Hatırlayamıyorlardı. Melahat ölmüştü. O kadın girdiğinde bebek orada değil miydi? Ağlamaktan helak olurdu. Ağlama sesi duyulmaz mıydı? Kaç gün ölmüş babasının yanında durmuştu? Bir bebek yemeden içmeden kaç gün dururdu?

"Bildirdik oğlum," dedi yaşlı adam. "Bildirdik. *Kayıp,* dedik. *Bir tane kızı vardı bu adamın,* dedik. Bulamadılar, o dönem çocuk kaçırma çok fazlaydı. Biz oynasınlar diye çocuklarımızı çıkarmaya korkardık. Resul'ün torununu kaçırmışlardı." Karısına baktı. "Resul'ün torununu kaçırmışlardı. Ekmek almaya bile göndermiyorduk bizim kızı korkudan. Aynı dönemdi doğru! Aynı dönemdi. Arka arkaya kayboldu Melike'yle Resul'ün torunu. Polislere söyledim ben." Hatırladıkça celalleniyordu. İp söküğü gibi geliyordu. Hatırlamaya başlıyorlardı. "Dedim, *bu sokağa dadandılar alçaklar,* dedim. Organ mafyası diyen vardı, çocuk kaçakçısı diyen oldu. Melike'yi de aradılar."

"Kaybolan diğer çocuğa ne oldu?" diye sordum korkuyla.

"Buldular onu," dedi. Hatırlıyordum. Türkiye'de bu durumun patlak verdiği bir dönem vardı. Annem televizyonda izlemeye bile tahammül edemezdi, bir dolu güvenliğe rağmen bizden yine de korkardı. "Kıl payı buldular hem de. Çeteydi bunlar. Resul'ün ahbabı vardı. Emniyet müdürüydü. Ankara'nın altını üstüne getirdiler. O çocuğu kıl payı kurtardılar. Şehirden çıkarsalardı bir daha öldürseler bulamazlardı. Yine de o çeteyi tam çökertemediler. O gün bir kadın çıkmıştı, on beş sene önceki oğlunu arıyordu bir kanalda. Ankaralıydı o da. O emniyet müdürü var ya..."

Adam aslında daha çok şey anlatacak, çok ayrıntı verecekti ama bizim derdimiz anlattıkları değildi. Ecevit araya girdi. "Kardeşimi arayan oldu mu peki o kadar?" Bahsi geçen torun çocuksa Melike de çocuktu. Bu soru tam olarak bunun içindi. Tamam, Ankara'nın altı üstüne getirilmişti. Ama ya Melike için de getirilmiş miydi?

Ninova

"Aradılar da..." Bu güçsüz sesin devamı gelmedi.

"Sonra? Bulamayınca ne oldu?" diye sordu bastıra bastıra. İki ihtiyardan da ses çıkmadı. "Ne oldu? Sorup sorgulamadınız mı? Hiç kimse peşine düşmedi mi? O da çocuktu. Kimsesi yoktu." Emniyet müdürü mü gerekiyordu? Eğer gerekiyorsa Melike'nin annesi babası bile yoktu.

"Ben elimden geleni yaptım," dedi adam çaresizce. "Yemin ederim yaptım ama kapılar insanın yüzüne kapanırsa insan ne yapsın oğlum? Babanın bir dostu vardı. Neydi adı? Ekip biçerdi..."

"Kemal mi?" dedim.

"Kemal galiba. O da benim gibi aradı bir süre. Babanın öldüğünü o da gömüldükten sonra öğrendi ama aradı. Gittik geldik. Söyledik. Uğraştık. *Arıyoruz*, dediler. Başka da bir şey demediler. Allah şahidim ki elimden geleni yaptım. Bu kadarı geldi elimden. Ben kimseyi tanımam etmem ki," dedi ve yaşlı ellerini öne doğru açtı. Elleri titriyordu. "İnsanlar bana babana iki ekmek veriyorum diye gün geldi sırtını çevirdi. Baban öldü, arkasından tek laf ettirmedim. Yemin ederim, ben aradım kardeşini. Benim hanım yakamı bırakmadı ama yoktu. Kayıptı. Çocukları kaçırıyorlardı. Devletin gücü yetmemiş, benim nasıl gücüm yetsin o çeteye?" Suçlu olan o değildi. Suçlu olan kimsesize sahip çıkmayan bu düzen bile değildi. Suçlu olan onları kimsesiz bırakanlardı. Gözleri yaşardı. Parmaklarıyla sildi usulca. Mahcup hissetti kendini. Benim ailem dışında herkes bu hissi tadıyordu. "Kızma kurban olayım bana. Ben ne yapsaydım oğlum?"

Ecevit defalarca kez boğazındaki düğümü çözmeye çalıştı. Konuşmaya çalıştı. Konuşamadı. Elini ağır aksak dizine vurdu birkaç kez. "Ben sana kızmıyorum," dedi sonunda. "Allah razı olsun, babama ekmeğini aşını vermişsin. Sırtını dönmemişsin. Allah bin kere razı olsun senden."

Kızdığının cuma namaz kılıyor diye cumartesiyi cumaya göre yaşayan bu insanlar olmadığını biliyordum. Onunki sitemdi. Benim kardeşim de çocuktu, ben de çocuktum sitemiydi.

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Çok dua ettik biz hanımla. Sana da babanın ahiretine de o küçük çocuğa da. Çok dua ettik. Gün geldi unuttuk işte. Önce Allah affetsin, sonra sen."

"Estağfurullah," dedi Ecevit ve babasının vesikalığına uzandı. Parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Bana Resul'ün torununun adını sanını

Ninova

yazar mısınız?" dedi. "Gidip onu bulmam lazım." Melike'nin ortadan kaybolmasıyla o çocuk çetesinin bu mahalleye göz dikmesi tesadüf diyerek geçebileceğimiz bir ayrıntı değildi. Zaten öyle çeteler gözlerini ilk Melike gibi çocuklara dikmez miydi?

Adam ayaklandı, ismi bir kâğıda yazdı. Ecevit babasının isminin yazılı olduğu sayfayı kopardı ve yavaşça ayaklandı. "Babamın borcu ne kadardı? Şimdiki fiyattan hesaplarsa-"

"Duymamış olayım," dedi adam kâğıt parçasını Ecevit'e uzatırken. Ecevit'in elindeki sayfayı çekip aldı ve yırttı, *borç yok* dercesine. "Onun bende vardır, benim onda hakkım falan yoktur. Varsa da helali hoş olsun. Borç yok, bir daha gel çayımı iç bana yeter. Babana her şey helal olsun."

Ecevit yırtılan kâğıdı izlerken, "Olmadı böyle," dedi. Küçük bir çocuk gibi mahcuptu. "Bir şey verseydim, babamın içi rahat ederdi."

"Babanın içi rahattı. Bir verdiysek on verdi bize. Gönlü bol bir adamdı. Gelip sıva atardı bazen dükkâna. Elinden her iş gelirdi. Benim ona borcum var."

Ecevit adamın elini öpmeye çalıştı ama izin verilmedi. Adam, Ecevit'i başından öptü bir baba gibi. Benden habersiz ama bana, "Size bunları yaşatanlar kendi çocuklarının etine muhtaç kalsınlar," dedi. İrkildim ama sesim soluğum çıkmadı. "Allah onları öyle bir helak etsin ki akıllarından çıkmayın."

Ne kadarını biliyordu, Hüseyin amca ne kadarını anlatmıştı bilmiyordum ama adam kötüyü biliyordu. Namazında niyazında olan adam bile ağız dolusu beddua ediyordu. Başka türlü nasıl baş edilir bu nefretle bilemiyorlardı. Oturduğum yerden kalkamadım ta ki Ecevit, "Hadi Firuze," diyene kadar. Benden önce çıktı, belki de beni beklemeyeceğine emin olduğum için peşinden hızla gittim. Ayakkabılarımı giymem ondan biraz daha uzun sürdü. Aramızdaki mesafe biraz daha açıldı. Son kez insanlara iki güzel söz ettim o bedduaların öznesi olarak. Hızlı hızlı indim merdivenleri. Ecevit arkasını dönmeden kâğıdı kaldırdı. "Bu çocuğun kayıp dosyasıyla alakalı bir şeyler bulabilir misin? Elin kolun uzanır mı oraya?" diye sordu. Çok hızlı yürüyordu. Yetişemiyordum.

"Uzanır," dedim. Elbet tanıdık bulurdum.

"Yasin Acar," diye bağırdı. "Bir şey bulunca ara beni."

Ninova

"Ecevit nereye gidiyorsun?" diye seslendim. Yetişemiyordum. Lanet olsun ki yağmur yine çiseliyordu. Gökyüzü gürlüyordu.

"Firuze taksi çağır git."

"Ecevit," diye bağırdım bu kez. Artık neredeyse koşuyordum. Ayaklarının yönü, yer yönüm pek kuvvetsizdi benim ama hislerim de bir o kadar güçlüydü; babasının kaldığı eve mi gidiyordu? Oraya gitsin istemiyordum. Oraya girsin de istemiyordum. Bu isteğim çok hadsizceydi ama istemiyordum işte. Ona varabildim, kolundan tutacak oldum ama izin vermedi. Onun da yer yönü bir o kadar kuvvetliydi. Geldiğimiz yolu doğruca geri yürüttü bize. Sonra o evi gördüm. Ecevit yine benim önümdeydi, ne zaman ki durdu, öyle tamamen vardım. İki adım önümdeydi, eve çok yakındı. O ne zaman bu kadar yıkılsa gökyüzü ona âdeta ağlamaya başlıyordu. Gök gürledi, Ecevit hareket etmedi.

Eve baktı. Elleri iki yana açıldı. "Ecevit," dedim acıyla. İki yana açılan elleri başını iki yandan tuttu. Eve doğru ilerledi. "Ecevit yapma bunu kendine," dedim. Babasının bir dönem yaşadığı bu yere o girmesin istiyordum.

"Of," dedi yine içli içli. O kaç adım giderse o kadar yaklaşıyordum. Evin pencereleri yoktu, pervazları vardı sadece. Oralara dokunduğu an içeriden bir köpek havladı. Ecevit köpeği gördü. Acıyla inledi. Kafasında oturttuğu şeyi görebiliyordum. Bu ev seneler önce de bu halinden çok farklı değildi. Camları takılıydı belki. Boyası yine biraz daha yeniydi ama ancak bir hayvan barınırdı yine. Bir insana layık görülmemeliydi.

Ecevit içeri girmeye çalıştı ama kolundan tuttum. "Ecevit yapma," dedim, yüzünü ilk kez bana çevirdi. Gözleri kızarmıştı. Küçücüktü ama âdeta kan toplamıştı.

"Git Firuze," dedi sadece. "Git! Allah aşkına git!"

Gitmedim.

Elimden kurtuldu ve kapıyı itti. Açıktı zaten. Bir yeri başka yere bağlayan bir şey yoktu. Tek bir alandı. Tezgâhı gördüm, sonra alaturka tuvaleti. Tuvalet de yattıkları yer de mutfak da aynı yerdi. Köpek varlığımıza havlıyordu ama saldırmıyordu çünkü ona zarar verecek gibi durmuyorduk. Ecevit tezgâhtan sonra tuvaleti görünce ağzından korkunç bir ses yükseldi. "Baba," diye inledi âdeta. "Of baba!" Başını bir sağa

Ninova

çeviriyordu, bir sola çeviriyordu. Gördüğü her görüntü onu kahrediyordu. İçeride pek eşya yoktu. Hepsi alınmıştı. Evin çıplaklığı daha çok ortada kalmıştı. "Baba, baba!" dedi ardı ardına. Konduramadı. Bir yerlere dokunmaya çalıştı. Nereye dokunmak istese elinde pislik kalıyordu. Tuvalet pislik içindeydi. Belki burası artık sarhoşların da ortak noktasıydı.

Dokunamadıkça duvarlara kaldı. Çökeceği bir yer bile yoktu. Bir duvara yaklaştı. Sırtını yaslayacak sandım ama alnını yasladı. Sonra vurdu. "Baba," dedi. Bu çok fazlaydı. Babasını sayıkladıkça alnını duvara vuruyordu. Kalbinin, aklının, bilincinin bir tahtası eksilmişti sanki. Kendini yerden yere vurmak, tek parça kalmamak istiyordu.

"Ecevit hayır," dedim. Başını daha sert vurmak istedi. İzin vermedim. Ben ona, o benim ona dokunmama... "Yıkanacak yer bile yok!" diye haykırdı. Kirpikleri ıslaktı. Ali Ecevit Tarhan ağlıyordu. Bu koca dünyada ona kalan birkaç metrekarelik bir alan vardı. Orada iki mezar yatıyordu. Üçüncü mezarı bulmamak için çırpınırken o küçücük kalmış dünyası başına yıkılıyordu. Leyla Tarhan'ın mezarındaki çiçekler bile kokmuyordu, güneş doğmuyordu.

Öyle bir bağırıyordu ki bedeni de savruluyordu. "Hadi Melike'yi leğende yıkadı! Kendisi nerede yıkandı? Yıkanacak yer bile yok. Baba..." dedi, dudakları büzüldü, omuzları çöktü. Köpek artık havlamıyordu. "Baba, ne yaptılar sana?" Duvara vurdu elini. Kendisine üçüncü mezarı kazmak istiyordu artık. Olduğum yere çakılmış, küçük dünyasının büyük harabesini izliyordum. "Kışın burası ısınır mı lan?" diye haykırdı. Yüzümü eğdim. Keşfettiği her şey ayrı ayrı haklıydı. Tek bir yanlış dahi yoktu. Hepsi doğruydu.

O alçak babana git sor Firuze, burası ısınır mı kışın? Git sor.

"Burada yemek mi yapılır, uyunur mu? Kuru ekmek lan! Kuru ekmek, sütle şeker. Köpeğe vermeye gönlüm razı gelmez!" Elini bir kez daha vurdu, defalarca kez ofladı. "Baba ne yaptılar size?" Duvara elini yasladı. Eğildi olduğu yere. Ne tutunacak dalı ne de sarılacak eli, çökecek divanı, yaşını silecek mendili vardı. Ali Ecevit yapayalnızdı ve ben bir yudum su bile uzatamıyordum.

"Nerede benim kardeşim? Aramamışlar!" dedi. "Aramamışlar benim kardeşimi!" Yırtık bir örtü vardı yerde, gitti oturdu oraya. "Aramamışlar

Ninova

benim kardeşimi!" dedi. Tavandan su damlıyordu, yağmur şiddetini artırıyordu. Gitti çöktü pislik içindeki yere. Ecevit'in telefonu çalıyordu. Birkaç defa çaldı. Dönüp bakmadı. Sonra sesine tahammül edemedi belki, çıkardı cebinden. Açmadı, meşgule attı ve önüne gelişigüzel bıraktı. Saçlarını çekiştirdi ortalığı izlerken. Telefon bir daha çaldı. Çalan telefona kaydı gözüm.

Farah arıyor.

Ecevit yanı başımda için için ağlıyordu. Başını eğmişti, babasının öldüğü yerde tükenmemiş bir yası sinesine bastırıyordu. Telefon yeniden çaldı. Yine meşgule atmasını bekledim ama bu kez açtı. "Müsait değilim," dedi. Sesi bile zor çıkıyordu az önce haykırmıyormuş gibi. Onu izliyordum. "İyiyim," dedi. "Çekmeyen bir yerdeyim," dedi. "Seni sonra ararım," dedi. Karnıma kramplar girmeye başladı. İki büklümdüm, bunun sonucuydu. Yanaklarım yanıyordu. Ecevit daha fazla orada otursun istemiyordum.

"Akşam," dedi. Kramplarım daha çok arttı. *Farah kimdi?* Marangozda duymuştum bu ismi. "Akşam geleyim, seninle konuşacağım bir mevzu var. Yok, şimdi gelecek durumda değilim," dedi. "İyiyim. Eminim. Akşam... Bilmiyorum saati." Alnını dizlerine yasladı. Kalkıp gitmiyordu çünkü kendini iyi hissetmiyordu. "On, on biri bulur... Hayır, yemem... Gelince konuşuruz... Yok, değil. Tamam Farah."

On... On bir... Neredeyse geceydi. Yanaklarımda kan baloncukları patladı. Yumruklarımı sıktım. *Farah.* Marangoz? Ecevit'e gönderilen yemekler. Boğazıma hızla düğümler atılmaya başlandı. Ecevit'in ben uyurken gece uyanıp yediği yemeklerdi. Bir titreme geçti hem içimden hem dışımdan. Midem bulanıyordu ama kokudan değildi. Şimdi bu ortama yakışmayan bir merak kapladı içimi. Gözlerimi kırpıştırdım, üzerimdeki merakı silktim. Sırası mıydı? Ne hadsiz bir insandım ben öyle.

"Ecevit," derken ona birkaç adım atmaya çalıştım. "Yaklaşma Firuze," dedi. Yine de yaklaştım. Yanına çömeldim. Dudaklarım bir ip gibi incelmişti. "Hadi gel atölyeye geçelim, şu ismi araştıralım."

Ona ilk kez bu teklifi yapıyordum. Nedendi? Çünkü Melike'yi bulmalıydık. Saçlarına dokunmak istedim ama dokunamadım.

"Sen git."

Ninova

"Sen de gel. Benim bağlantılarım var. Adım adım gideriz. En hızlı şekilde bulur-"

Başını kaldırdı ve bana baktı. Sadece baktı. Bu yetti. Bana böylesine bakması bile yetti. Tüm kelimelerimi yuttum ve midem kanamaya başladı. Hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey söyleyemedim. "Git," dedi sadece.

"Seni burada bırakıp gitmeyeceğim."

"Firuze," dedi. Göğsü inip kalkıyordu. "Babamın canına saygınız olmadı, hatırasına saygın olsun." Burada kalmak istiyordu. O kadına *on-on bir,* demişti. Daha o saate çok vardı. Burada mı oturacaktı? Kimdi o kadın, saatlerce burada mı oturacaktı? İçimde korkunç bir ağlama isteği vardı. "Bırak beni git, babamın hatırasına saygınız olsun." Evin içine baktı. Hatıra diye neyden bahsettiğini fark etti. Gözleri küçüldü. "Hatırasına saygınız olsun," diye sayıkladı. "Hatırası..." dedi yarım nefeste. Yerimden kalkmıyordum. "Anlaştık seninle. Git. Bırak git beni. Git," dedi. Sonra yine evin içine baktı. "Hatırası," diye sayıkladı. Acıyla inledi. "Aramamışlar bile kardeşimi. Defol git Firuze! Kardeşimi aramamışlar..." dedi bitik bir sesle. Defalarca kez bağırarak çıkardı beni evden. Çıkmak zorunda kaldım. Ben kaldıkça acısı artıyordu sanki. Çıktım. Kapının önündeki kaldırıma çöktüm ben de. Dakikalarca. Yağmur hunharca yağıyordu. İçeride bir köpek ve bir Ecevit vardı. Zaman zaman ses duyuyordum. Bu bir havlama değildi. Bu bir ağlamaydı. Sonra taksi geldi tam önüme. Ben çağırmadım. Ecevit gitmediğimi tahmin etti galiba. Taksici benim adımı verdi.

Da Vinci, *sanat asla bitmez, terk edilir,* der. Ben de iddia ederim ki insan sanatı terk etmez, insan kendini terk eder.

Atölyenin sıcaklığı o kadar yüksekti ki beynime bile baskı yapıyordu. İki şarap şişesi vardı önümde. Biri boştu, diğeri yarımdı ve ben yanıyordum. Kussam ateş kusacaktım. Sonra o ateşte kendimi yakacak, insanlar *elim bir kaza* diyecekti, bense *zehirlenme.*

Sanatımın başındaydım, insan sanatını terk etmez. Midem bulanıyordu çizmekten, insan kendini terk ederdi çünkü. Kulakzarıma zarar verecek bir gürültüde çalıyordu müzik. Ne saate bakmak istiyordum ne de kafamın içini duymak istiyordum. Saat gece yarısına geliyordu.

Ninova

Onu da on biri de geçti.

Zihnimde yaşattığım bazı ihtimaller miydi şimdi beni zehirleyen?

Hayal kurmak çocuklukta kaldı halbuki. Düşünmek, hayal kurmaktan daha farklı. Daha yüce değil, hayal kurmak daha üstün ama düşünmek... Engellenemez ve tükenemez. Midem çok bulanıyordu. İçimde hüngür hüngür bir çocuk ağlıyor, sanki en sevdiği oyun arkadaşının yeni bir oyun arkadaşı olmuştu. O bu hissi hiç bilmiyordu çünkü onun en sevdiği oyun arkadaşının da en sevdiği oyun arkadaşı hep kendisiydi. Bu senelerdir böyle sürüp gidiyordu. En azından benim içimde. Şarabı kadehe koymaktan ikinci kadehte vazgeçtim.

Yedi yaşındaki Firuze'yi susturamıyorum. İçimde kendini yerden yere vuruyordu âdeta şımarık bir çocuk gibi. Ne yapacağım, nasıl susturacağım? Yirmi beş yıl sonra yeni bir hisle tanıştı. Ecevit onun en sevdiği oyun arkadaşı, *Ecevit'in en sevdiği oyun arkadaşı kim* diyor, cevap vermiyorum. Cevap vermedikçe yerleri yumruklamıyor, kalbimi yumrukluyor. Müziğin sesi açık, onu duymuyorum ama kalbimi hissediyorum. Firuze devamlı yumrukluyor, elleri küçük ama acıtabiliyor. Ne istediğini biliyorum ama onu veremem çünkü o benim de değil. Ayağa kalktım. Şarap şişemi aldım. Yanlışlıkla boş olanı. O mesafeden bırakırsam kırılmaz sandım, kırıldı. Bu tıpkı Firuze'nin küçük ellerinin acıtmayacağını düşünmek gibiydi.

Fail kimliğe göre değil, fiile göre belirlenir. İçimdeki Firuze fail. Kimliği yedi olabilir ama şimdi suç işliyor. Mızıkçılık yapıyor. Eğilip cam parçalarını toplamaya çalıştım. Ellerim bilmem kaç yerden kesildi. Sonra paletime bulaştı. Bu başta isteyerek olmadı. Ayaklarıma batmasın diye topladım, ellerim kanadı. Kanamam gerekiyordu, Tanrı'nın mesajıydı bu, öyle hissettim. Kan damlaları hızla paletin üzerine akıyordu ve ben bu görüntüyü bir yerden hatırlıyordum. İnce bir fırça aldım, akan kana buladım. İnce fırçalar kanı daha iyi tutardı. Hatırlıyordum.

Kırmızı renge ihtiyacım vardı. Resimde bir hançer vardı, kalp de çizdim. Küçük bir kalpti. Yedi yaşındaki bir çocuğunki kadar ancak vardı. Hançer büyüktü ama. Şarabım bitti. Elim kanıyordu. Üzerimdeki kıyafete bastırdım. Peçete nerede bilmiyordum. Başım dönüyordu, midem bulanıyordu. Ben hayatımın hiçbir yerinde iki kadehten fazlasında sağlam kalabilen biri değildim zaten. Elime telefonu aldım. Ecevit'i aradım. Açarsa

Ninova

elimin kanadığını, ne yapmam gerektiğini soracaktım. Bana daha önce pansuman yapmıştı. *Açmadı.* Saat on biri geçmişti. Neredeydi?

En sevdiği oyun arkadaşı artık başkası. Sus. Yalvarırım sus. Kalbimi yumrukluyor Firuze. Sus. *Bunca yıldan sonra buna nasıl katlanılır?*

Yerimden kalktım. Avcuma bir tomar peçete sıkıştırdım. Arabanın anahtarını aldım. Bu saatte evi olan herkes evinde olmalıydı. Ecevit de evinde olmalıydı. Yolu karıştırmadım. Emniyet kemerimi de bağladım. Olabildiğince hızlı gittim. Elim kanıyordu. Arabadan inince bir daha aradım. O güvenlikten geçmem imkânsızdı. Açmadı. Bir daha aradım. Açmadı. Güvenlik beni fark etti. O bana soru sormadan ben gittim yanına. "Ali Ecevit Tarhan'a gelmiştim," dedim burnumu çekerken.

Adam bana baktı bir süre. "Haberi var mı?"

"Var," dedim. Açsaydı telefonumu söylerdim. Adam bir numara tuşladı ve aradı. "Ecevit Bey iyi akşamlar," dedi. "Bir hanımefendi geldi. İsminiz?"

"Firuze," dedim.

"Haberiniz olduğunu söyledi." Adam uzun uzun karşıdan gelen cevabı dinledi. "Ne yapayım Ecevit Bey?" dedi. Yüzüm buruştu. İzin vermeyecekti çıkmama. "Kendi aracıyla ama pek iyi görünmüyor..."

Geri geri birkaç adım gittim. İstemeyecekti. Belki evde en sevdiği oyun arkadaşı vardı. *Kimbilir?* İçimdeki çocuk durmadan dövünüyor, kendini yerden yere vuruyor, kalbimi dövüyor diye kapısına mı dayanacaktım? Bu şımarıklıktı. En hafif tabirle şımarıklıktı. Ecevit bugün çok zor bir gün geçirmişti. Ben ne yapıyordum burada? Yüzümü ekşittim. *İstemiyordu işte!* Elim mi kanıyordu? Kanar kanar dururdu. Ne saçma sebeplerdi bunlar. Hiç tanımadığım bir adamın ağzından Ecevit'in cümlelerini duymak istemedim. Böyle de çabuk pes ederdim işte ben. Küçükken de böyleydim. Yirmi beş yaşında koca kadın olmuştum, yine öyleydi. Geri geri gittim. Arabaya baktım. Binmedim. Taksiye binerdim. Yürürdüm ya da. Evet evet, yürürdüm. Bir çocuğu uyutmanın en makul yolu onu gündüz çok yormaktı. İçimizdeki için de aynı taktik geçerli olamaz mıydı? O da yorulursa uykuya dalardı.

Kulaklığım da vardı zaten. Çıkardım ve kabloyu çekiştirdim. Bir düğüm çözüldü ama geriye kalan onlarca düğüm kaldı. Kalsın. *Ne*

Ninova

yapabilirdim? Nefes alamıyordu. Almasaydı. *Ne yapabilirdim?* Kulaklığı taktım, müziğin sesini sona kadar açtım. Eve kadar yürüyecektim. Hangi ev? Belki atölyeye. Hiçbir amacım yoktu. Ecevit çıkageldiği gün o havuzun dibine kendimi çekerken nasıl bir amacım yoksa yine yoktu. Yemin edebilirdim. Sadece şarap midemi çok bulandırıyordu ve müziğin sesini biraz daha duymak istiyordum. Düz yolda yürüyordum. Bana göre dakikalarca yürüdüm. Sonra bir kornanın sesi müziğin sesini bile bastırdı ama bedenim arkadan kuvvede ileriye doğru itildi. Korktum ve sanırım biri de benimle beraber çok korktu. Bedenim şiddetle yere çarptı. Aslında canım çok yandı. Ağlamam gerekiyordu. Gülümsedim ama ben o gözlere bakarken. Ali Ecevit Tarhan üzerime devrilmişti.

Ninova

XII

"adalet yalnızca çoğunluğun değil, azınlığın da güvencesidir"

Aralık 1992,
Ankara Adalet Sarayı, Altındağ.
Sabah 10.30

İnsan tek bir duyguyla doğar. Anne sevgisi. Geriye kalan her duyguyu yaşadıkça, gördükçe, deneyimledikçe keşfeder ve on yaş yeni duygular keşfetmek için uygun bir yaştır. On yaşında bir çocuğun bilmediği daha onlarca duygu var elbette.

Büyükçe bir mahkeme salonunun orta yerinde üç tarafı ahşap şeritlerle sarılmış bir alan var. Oraya girenler suçunu dışarıda bırakmak zorunda, yoksa sığmaz. Bir beden ve bir büyük suç sığmaz o alana ama Ali Ecevit Tarhan için bir ev kadar geniş. Sanık kürsüsü bir suçlu için dar, bir masum için ucu bucağı olmayan bir boşluk. Ali Ecevit, küçük bedeni ve suçsuzluğuyla bir nokta kadar yer kaplıyor orada. Koca koca adamlar görmüyor, işlediğini iddia ettikleri suçu da sığdıramıyorlar. Bu ikinci mahkemesi ve Ali Ecevit Tarhan bu noktada yeni bir duyguyla tanışıyor.

Kalabalık içindeki yalnızlık.

Babası arkasında, gömleğinin düşen düğmesini sıkıca tutuyor ama küçük çocuk öylesine korkuyor ki burada kalabalık içinde nasıl yalnızlıkla kıvrıldığını anlamaya çalışıyor. Halbuki duygular anlaşılmaz, duygulara alışılır. Bunu henüz bilmiyor.

Ecevit'in sol ve sağ yanındaki masalarda oturmuş iki avukat var. Birini tanıyor. Kendi avukatı. Birinden korkuyor. Biliyor ki o adam onun söylediği her şeyin aksini kanıtlamak için burada. Ellerini nereye koyacağını pek bilmiyor. Sonra babasının bir öğretmenin karşısında nasıl durması gerektiğini ona öğrettiği zaman geliyor aklına. Burası okul değil, karşısındakiler de öğretmen değil ama yine de öyle durmak istiyor. Karşısındaki cüppe giymiş koca

Ninova

adamlara saygı duymak isteği. Ellerini önünde bağlıyor. Bir suçlu gibi durmak istemiyor. Efendi bir çocuk gibi durmak, babasının oğlu gibi gözükmek gayesi ama nafile. Kimsenin gözünde o konuma erişemiyor. Herkes ona katil gibi bakıyor.

Halihazırda cümlelerle mahkeme açılırken Ecevit babasına dönüyor. Babasına dönmek onu burada tutmak isteyenlere de dönmek demek. Savcı gözlerini dikmiş, savcının eşi öfkeyle bakıyor, Atilla Akın küçük çocuğu izliyor ve Aylin Akın, Ecevit'le göz göze gelmemek için başını çeviriyor. Ecevit'in babasına bakması bile bir zulüm, önüne dönmek zorunda kalıyor.

Karşısında babasından yaşlı, saçlarına ak düşmüş, gözlüklü bir adam var. Hâkim olmalı, diyor kendi kendine. Geçen sefer de onunla en çok bu adam konuşmuştu. Hâkimin iki yanında ikişer adam var. Ecevit'in duymadığı cümlelerden sonra hâkimin konuşması duyuluyor. Buna kulak kesiliyor.

"Bir önceki celse sanık müdafinin tevsi tahkikat talebi mahkememizce incelenmiş ancak 06.12.1992 tarihli bilgi alma tutanağında, cinayetin işlendiği evde misafir olarak bulunan Mazhar Arkan isimli şahsın beyanında Bülent Akın'ın cinayet sırasında evin içinde olduğuna dair beyanın bulunması sebebiyle suç isnat etmeye yönelik yeterince şüphe oluşmaması ve iddiaların yargılamayı uzatmaya yönelik olduğu, bu nedenlerle de talebin reddine karar verilmiştir," dedi hâkim. Ecevit çoğu cümleyi anlamadı. Bir önceki mahkemede ismini verdiği Bülent'in adını duydu ve bir şeyin reddedildiğini anladı. Avukatına baktı. Adamın yüzündeki çöküşü görmemek mümkün değildi. Mahkeme başlar başlamaz duymak istemediği şeyleri duymaya başladı. Ecevit'e baktı, sorgulayan çocuğu rahatlatmak için kafasını salladı yalnızca. Bir daha mı itiraz etmesi gerekiyordu? Edecekti.

Hâkim yeniden başladı. "Bir önceki celse sanık müdafinin tevsi tahkikat talebi mahkememizce incelenmiş ve suça sürüklenen çocuğun kemik yaşına ve hastane kayıtlarına bakılmıştır. Suça sürüklenen çocuğun kemik yaşının on iki olduğu doğrulanmış ve talebin yargılamayı uzatmaya yönelik olduğu ve sunulan iddiaların gerekli delillerle gerekçelendirilmemiş olması nedeniyle talebin reddine karar verilmiştir."

Suça sürüklenen çocuk. Ali Ecevit Tarhan. Konuşmaya çalıştı. "Ben daha dördüncü sınıfa gidiyorum," dedi. Bu bir delil olur sandı. "On iki yaşında olsaydım altıncı sınıfa giderdim. On yaşındayım ben, yemin ederim."

Arkasından yalancılığıyla alakalı sesler yükseldi. Babasına bakmak istedi, bakamadı. Bağıran insanları da görecekti. Biliyordu. "Yemin ederim," diye fısıldadı kendi kendine. "Yemin ederim on yaşındayım." Yaşını neden on iki yapmak istediklerini bile anlamıyordu. On iki yaparlarsa altıncı sınıftan mı devam edecekti? Nasıl yetişecekti altıncı sınıfa gidenlere? Yazısı bile pek çirkindi daha. Firuze öyle söylerdi. Matematiği pek kuvvetliydi. Sosyal Bilgileri pek sevmezdi ama Atatürk'le alakalı her şeyi bilirdi. Fen? Ona daha başlayalı iki ay ancak olmuştu. Bir suçlu olarak durduğu ve nokta kadar yer kapladığı sanık kürsüsünde, bir daha okul yüzü görmeyeceğini bilmeden derslerinin derdine düştü. Hayat buydu belki de. Hiç düşmeyeceğimiz anların telaşına kapılmak gibiydi. Annesinin ölmeden önce kışa yaptığı domates kavanozlarına benziyordu bu hali. Annesi kışı görmemişti, Ecevit okulu görmeyecekti.

"Sessizlik," diye bağırdı yargıç. Önündeki ahşap parçasına birkaç kez vurdu. Ecevit'in avukatı söz hakkı istedi. Hâkimin izniyle ayağa kalktı.

"İlk celsede Ali Ecevit Tarhan'ın verdiği ifadede cinayeti Bülent Akın'ın işlediği ve iddia edilenin aksine yaşının kimliğinde de yazdığı gibi on olduğunu savunmamız üzerine kovuşturmanın genişletilmesi talebimiz hukuki dayanak olmaksızın reddedilmiştir. Mahkeme başkanlığının tarafsızlığına olan güvenimiz zedelenmiştir. Müvekkilim aleyhine olan önceki beyanlar ve dava dosyasına yansıyan bazı tutumlar, yargılamanın adil yürütülmesi konusunda ciddi şüphe uyandırmaktadır. Hâkimin reddini talep ediyor, ret gerekçelerimizin tutanağa geçirilmesini ve üst mahkemeye iletilmek üzere işleme alınmasını arz ediyoruz."

Hukuk, insanlığın terazisini taşırdı. Hukukçular bu teraziyi dengede tutmak için yetiştirilen insanlardı ve o terazi şaşarsa, yanlış insanların eline düşerse o insanlık, toplum ve halk için ne büyük dehşetti. Celal Yıldız, suçsuz olduğunu bildiği küçük bir çocuğu canavarların elinden kurtarmak için çırpınırken meslektaşlarının ihanetini görüyordu. Elbirliğiyle avuçlarının içine aldıkları çocuğu ezmek istiyorlardı. Ezdirmeyeceğim dedikçe tüm yollar tıkanıyordu.

Hâkimin avukatın üzerindeki bakışları boştu. Alayla gülecek gibi oldu ama yalnızca yanındaki savcıya baktı. Yeniden avukata döndüğünde hiç uzatmadan konuştu. "Reddihâkim talebi reddedilmiştir. Mahkeme heyeti tarafsızca her şeyi araştırdı ve aldığımız kararların hepsi hukuka uygundur. Avukat Bey oturabilirsiniz, tanıkları dinlemeye geçebiliriz."

Avukatın ağzına dolan onlarca cümle buradaki diğer tüm hukukçular tarafından görüldü ama kimse tarafından duyulmadı. Celal Yıldız oturdu, Hüseyin Tarhan'a baktı, endişeli bakışlar altında ezildi ve soluklandı. Başını salladı yalnızca, sorun yok der gibi. Sorunun olduğunu en çok o biliyordu. "Tanığı çağırın," dedi mübaşire. Mübaşir dış kapıyı açtı ve tanığın ismini seslendi. İçeri giren ellili yaşlardaki adamı buradaki çoğu kişi tanıyordu. Evin özel günlerinde gelen aşçısıydı. Adam geçerken göz ucuyla Atilla Akın'a baktı. Ecevit'in durduğu yerin çaprazında hâkime biraz daha yakın bir bölgedeydi tanık kürsüsü. Ecevit, şimdiye kadar hep Kadir amca dediği adamı gördü.

Adamın adı soyadı, kimlik numarası, adresi ve telefon numarası alındı önce ve hâkim, "Tanıklık etmek istiyor musun?" diye sordu. Ecevit meraklı ve korkak gözlerle adama bakıyordu. Severdi Kadir amcasını. Bazen giderdi, yemek yaparken onu izlerdi. İzin verirse tadardı. Bazen bir şeyler araklardı önden, Firuze'nin yanına koşardı ve beraber yerlerdi. Bazen Firuze'yle beraber giderlerdi mutfağa. Firuze biraz meraklıydı, her şeye dokunmak isterdi. Kadir amcası biraz sinirlenirdi ama bir şey demezdi. Ecevit'in gözlerinin içine bakardı, durdur arkadaşını der gibi. Ecevit anlar, Firuze'yi kontrol altında tutardı.

"Evet efendim," dedi aşçı. Savcı ve hâkim dahil herkes ayağa kalktı. Ecevit ortalığa bakındı, insanların neden kalktığını anlamadı. Avukatına baktı. Kendisi zaten ayaktaydı, yeni bir şey yapması gerekiyor muydu bilmiyordu. Avukatın bakışlarıyla bir şey yapmayacağını anladı. Hâkim, "Bildiğini doğru söyleyeceğine namusun ve vicdanın üzerine yemin eder misin?" dedi.

"Namusum ve şerefim üzerine yemin ederim," dedi aşçı.

Herkes bu yeminin sonuna kadar ayakta kaldı. Sonra bir yeminin sahibi bir de Ecevit oturmadı. Hâkim, "Akın ailesiyle olan tanışıklığın nereden geliyor?" diye sorgusuna başladı.

"Ben evlerinde aşçıyım."

"Düzenli olarak mı çalışıyorsun? Devamlı çalışan mısın?"

"Hayır. Özel günlerde, özel davetlerde giderim. Devamlı çalışan değilim."

"Olay günü de orada mıydın?"

"Evet. O gün de bir davet vardı. Akın Bey'in küçük kızı Firuze'nin doğum günüydü," dediği an Ecevit'in bedeni âdeta irkildi. Kafasını kaldırdı ve aşçıya baktı. Firuze'nin ismini duymayalı uzun vakit olmuştu. Hep içten tekrar ediyordu, dışarıdan duymuyordu. Duymak, onun küçük kalbine iyi geldi.

"Ne oldu, ne gördün o gün? Anlat."

Adam elindeki peçeteyle bu kış günü alnındaki terleri sildi. "O gün ben sabahtan geldim. Hazırlıklar yapıldı. Davetliler gelmeye başladı. Firuze, Ecevit için meyveli pasta istediğini annesine söyledi. Aylin Hanım da benden istedi. Bir meyveli pasta yap ya da getirt hemen, diye." Cümleleri alelaceleydi. Bir an önce çıkıp gitmek istiyordu.

"Neden Ecevit için bir pasta daha istedi?"

"O gün Ecevit'in de doğum günüydü," dedi aşçı. Dışarıdan küçük kızla annesinin ne konuştuğuna şahit olmuştu.

"Beraber mi kutlarlar hep? Ya da Ecevit de kızla beraber mi pasta üfler?"

"Yok, bazen ona ayrı, küçük pasta yaparız Aylin Hanım söylerse. Yoksa ayrı ayrı kutlanır. Çocuklar beraber kutlarlar." Ecevit'in meyveli pastası gelmeden olan olmuştu. Ecevit kısa bir an bulunduğu şartları unutup o meyveli pastayı yine yiyemediğinden yakındı. Çok kısa sürdü bu. Olsun, çıkınca yerim, dedi kendi kendine. Kapattı mevzuyu.

"Devam et."

"O konuşmadan sonra Firuze, Ecevit'in yanına gitmek için bahçenin kapısından çıktı galiba. Ecevit zaten evde değildi. Onların evi bahçenin içinde, müştemilatta."

"Ecevit doğum gününe katılacak mıydı?"

"Katılacaktı," dedi adam. En azından şimdiye kadar katıldığını görmüştü. "Yani hep katılır. Firuze çıkıp gidince biz de son ikramları içeri taşıdık. Zaten bir tek Firuze yoktu, o da gelince pastayı çıkaracaktık."

"Firuze dışında herkes orada mıydı?"

Adam başını salladı. Yutkundu. Bunlar biraz ezberlenmiş cümlelerdi. Kimin orada olup olmadığını görmemişti. Bu tamamen miş gibi yapmaktı. "Evet. Sadece Firuze yoktu. Bir de Ecevit. Onun dışında davetliler, annesi, babası, abisi... Biz ikramları taşırken herkes oradaydı."

"Ecevit o gün eve hiç girmedi mi?" diye sordu hâkim. Ecevit de bu sorunun cevabını düşündü. Girmiş miydi? Hatırlamıyordu ki. Firuze'ye vereceği hediyeye paket ayarlamaya çalışıyordu. Aşçı cevap vermediğinde yeniden sordu hâkim. "Sana soruyorum. Ecevit o gün eve girdi mi hiç?"

"Davet başlamadan önce girdi, mutfağa yanıma geldi."

Adam yalan mı söylüyordu? Sayılmazdı ama söyleyeceklerinin nereye çekileceğini biliyordu. Göğsünde bir sıkıntı vardı. Ecevit'i severdi. Efendi çocuktu. Babası gibi. Öksüzdü bir de.

"Bir şey konuştu mu?" Adam cevap vermedi. "Sana soruyorum. Duymuyor musun?"

"Halimi hatırımı sordu. Firuze'nin pastasını sordu, bir de..." Duraksadı, başını eğdi. Öksüzdü bu yavrucak. Anacığı öleli daha çok vakit olmamıştı. Kirpiği kurumamıştı. Leyla'yı da tanırdı. Pek iyi bir kadıncağızdı.

"Ne?" diye sordu yeniden hâkim sert sesiyle.

Aşçı başını kaldırdı, yutkundu. "Bıçak istedi benden."

Tüm salon suratına soğuk bir kova su yedi. Herkes sarsıldı. Ölen çocuğun annesi âdeta arkadan ayaklandı, feryat etti ve Ecevit'e saldırmak istedi. Ecevit korkuyla ona döndü. "Yok yok!" dedi. Ellerini kendine siper etmişti, gözleri hızla dolmuş ve titremeye başlamıştı. Babasına baktı. "Yok yok!" diye tekrar etti sonra. Kimseler ona inanmayacaktı artık. Babasından bile korktu. Küçük kalbi göğsünü tokatlamaya başladı. Yığılıverecekti.

"Sessizlik!" diye bağırdı hâkim. "Neden istediğini sordun mu?"

"Sordum. Lazım, dedi. Veremeyeceğimi söyledim. Çocuk sonuçta. Makas sordu bu kez." Ecevit'in elleri ayakları birbirine dolandı. Boncuk boncuk yaşlar akıyordu gözlerinden. Bu adam yalan konuşmuyordu ama pek fena anlaşılıyordu söyledikleri. Kulağı arkadan yükselen küfürleri duyuyordu. Piç, diyorlardı ona. Şerefsiz ve haysiyetsiz, diyorlardı. Katil, diyorlardı bir de.

"Yok yok, ben... Ben, abi... Kadir amca, ben şey için istedim..." diye sayıkladı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Gerçeği bile ağzında toplayamıyordu.

Hâkim orta yere doğru konuştu ve Ecevit'e baktı. "Tanığın beyanıyla suça sürüklenen çocuğa soruldu. Bıçak istedin mi? İstediysen ne için istedin? Nerede kullanacaktın?"

"İstedim," dedi Ecevit korkuyla. Yalan söylemezdi. Ecevit yalan söylemeyi öğrenmemiş bir çocuktu. Söylediği birkaç yalan varsa o da ancak Firuze içindi. "Benim şeyim vardı..." dedi. Neredeyse yere çöküp ağlayacaktı. "Firuze'nin doğum günüydü ya, hediyem vardı." Duraksadı. Gömleğini avcunda sıkıştırmıştı. Kırış kırış olmuştu etekleri. "Hediye aldım ben ona. Kolye aldım. İpe bağlıydı. İpin ucu şeydi..." Kelimeler birbirine girmişti. Ne neydi? Seçemiyordu. "Böyle kalkıktı. Onu kesecektim. Kolyenin ipini biraz kesecektim. Firuze aldı kolyeyi.

Size göstersin. İpti. Ucunda böyle firuze taşı vardı. İp olunca kalkmıştı. Onu kesecektim ben. Elimle koparmak istedim, kolye kopar diye korktum. Yoksa elimle kesecektim. Firuze gösterir size kolyesini. Söyleyin ona."

Gözleri âdeta Firuze'yi aradı. Olmadığını bile bile. Kolyeyi göstermek istedi herkese. O ipin ucunu göstermeliydi. Herkes kolyeyi görünce inanır sandı. Kadir amcasına baktı. Dudakları büzülmüştü. "Kadir amca..." dedi bükük kaşlarla. "Kolyenin ipini kesecektim ben. Yemin ederim. O yüzden istedim. Söyle Kadir amca. Doğruyu söylüyorum ben. Senden başka zaman bıçak istemezdim ki ben. Kolye için istedim. Söyle Kadir amca."

Bir çocuk vardı. En sevdiği oyun arkadaşına bir hediye hazırlamıştı. O hediye en güzeli, en kusursuzu olsun istiyordu. Bir bıçak istemişti. İpin ucunu kesecekti. Bir çocuk vardı, buradaki insanların gözünde artık planlı bir cinayetin katiliydi.

Günümüz, 2010,
Ankara, Çankaya.

Bedenimde, özellikle de sırtımda, amansız bir sancı vardı. Arkamızda yarattığımız kaosu dinliyor ama duymuyordum. Benden kaynaklı olduğunu anlamıyordum. "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı yüzüme doğru. Avcuyla destek almasa yerden, tümüyle üzerime yığılacaktı. Yine aynı avuç desteğiyle bu kez üzerimden kalktı. "Sen manyak mısın? Hasta mısın sen?" Korkunç bir sesle bağırıyordu. Sanırım arabaların sesinden dolayı onu duymamamdan çekiniyordu.

O doğrulmuştu ama ben düştüğüm yerdeydim. Gözlerim artık hiç net görmüyordu. Hasta mısın sorusuna bir yanıt olarak elimi göstermek istedim. Kolumu kaldıracaktım ama öylesine keskin bir acıydı ki büyüklüğünü avcumu kaldırmak istediğimde anlıyordum. Kolum kopmuş kadar canım yanıyordu ama yerden biraz yükseldi. Ecevit dehşetle elime baktı. Arkamızdan arabalar vızır vızır geçiyordu. Acı, sahibi için somut, geriye kalanlar için soyut bir olguydu. Elime bakarken yüzü neden böylesine ezildi anlayamadım. Elimden kıyafetime doğru damlayan kanı gördüm. İrkildim, onun yüzündeki dehşeti anladım ve sanki tüm sorun buymuş gibi kıyafetime akmasın diye avcumu daha çok sıkmak istediğimde acım daha çok arttı ve inledim.

"Ne var senin avcunun içinde?" dedi. Bağırıyor muydu yoksa kendi kendine mi konuşuyordu bilemedim.

"Ecevit," dedim sadece beni kurtarsın diye. *Neyden?* Hiç bilmiyordum. "Şişe kırdım ben."

Kalktığı yere geri çömeldi ve elimi elinin arasına aldı. Yüzü çok berbat bir hal aldı, elime bakmaya korktum. Acı çekiyordum ama onun gördüğü kadar değildi sanki. O kadar acı çeksem ağlamaz mıydım? "Firuze," dedi. Sanki uçurumun kenarındaydım. "Avcunu sıkma." Sadece elime bakıyordu artık.

"Kan akmasın diye," demek istedim. Üstüme akan kan Ecevit'in eline bulaşmıştı. Bu bana öylesine kötü hissettirdi ki ne yapacağımı, nasıl engelleyeceğimi bilemedim.

"Avcunu sıkma!" dedi dişlerinin arasından. Beni azarlıyordu ama sanki misafir bir evdeydik. Yeterince kızamıyordu. Boşta olan eli başımın altına gitti ve beni başımdan destek alarak oturur vaziyete getirdi. "Yavaş yavaş avcunu açacaksın, tamam mı?"

Bunun bana derin bir acı vereceğini yapmadan hissedebiliyordum. İnim inim inledim ve başımı iki yana salladım. "Bana bak!" dedi. Âdeta azarlıyor, parmak sallıyordu. Ona bakmadığımda çenemi tutup başımı kaldırdı. Göz göze geldik. Ben ona nasıl baktım bilmem, "Sen içtin mi?" diye yükseldi. Korkuyla başımı iki yana salladım. Sandım ki içmek çok kötü bir şey ve Ecevit bana bunun için çok fena kızabilir. Bir çocuk gibi yakalanma hissiyle boğuştum. "Yalancı," dedi açıkça. Elimi, kan daha fazla eline akmasın diye çekmek istedim. "Avcunun içinde cam var Firuze!" diye konuştu. Serçeparmağımı kapattığım yerden çıkardı. Acımda bir değişiklik olmadı. Yüzükparmağımı çıkardı. Bu acıyı çok az artırdı ama ne zaman ki ortaparmağımı çıkarmak istedi, başımı geriye atarak bağırmak istedim ama sesim çıkmadı. "Tamam, yavaş," dedi ama sorun hızlı olmasında değildi. Sorun oradaki acının acıdan ayrılmasındaydı. Acı acıyı beslerdi, acıyı acıdan ayırmaksa acıyı azdırırdı. Parmağım da elim de çok ağrıyordu. Sonra işaretparmağımı çıkardı. Ortaparmağın acısı sürüyordu, diğer iki parmağı da anlayamadım. Ağzımdan kesik kesik nefesler dökülüyor, tiz mırıltılar akıyordu ve tepemizdeki gökyüzü acı olup üzerime yağıyordu. Diğer insanlar şemsiye tutarken ben gökyüzüne yüzümü dönmüştüm. Avcumun ortası bir deniz gibi yarılıyor sandım.

Ninova

Başımı gökyüzünden aşağı indirdim ve "Yapma," diye var gücümle bağırdım. Etimi koparıyordu âdeta. Etimle bütün olmuş bir cam parçasını almaya çalışıyordu. "Yapma Ecevit, lütfen, yapma."

Önüme bir seçenek sunulsa o cam parçasının sonsuza kadar avcumda kalmasını tercih ederdim. Başını kaldırdı ama yüzüme bakmadı. Gerdanıma baktı. "İçinde atlet var mı?" diye sordu. Anlayamadım. Cevap da veremedim. Elimi yavaşça kucağıma bıraktı ve ceketimin fermuarına yöneldi. Gri bir ceketti. Kanlı elleriyle fermuarımı çekti ve ansızın yüzü boyun girintime yaklaştı. Ben ne olduğunu anlamadan teniyle nefesi boynumu yokladı ve içimdeki üstün ince askısını dişiyle kopardı. Huylanıyor, yüzümü girdiği yere doğru bastırmak istiyordum ama yalnızca yanaklarım temas ediyordu. Hızlıca diğer tarafa geçti ve bu kez dişlerini de hissettim. Askıyı kopardı, geriye çekildi ve elini alttan ceketimin içine soktu. Atletin içimde olmadığını o an anladım. İki askısını kopardığı beyaz üstümü çıkardı, hızına yetişemedim, avcumdan cam parçasını ben geri çekilmek için çabalamadan tekte çıkardı ve çıkardığı üstümü hızla avcumun içine bastırdı.

O vakte kadar ağlamıyordum ama artık acıdan kendimi yere bırakıp başımı vurmak istiyordum. Dövünürcesine ağlıyor, tüm bedenimi bırakmak ve daha fazla ağlamak istiyordum. Avuçiçime korkunç bir güç uyguluyordu ve nefes dahi alamıyordum. "Kalkıp yürümen lazım," dedi. Elini oradan çekmiyordu, var gücüyle bastırıyordu. Başımı iki yana salladım. Beni burada bırakıp gitmeliydi ve ben bu acıyla ölmeliydim. Yediğim kurşun dahi hafızamda daha az yer edinmişti. Bilincimi kaybetmiştim ama bu acı algılarımı dipdiri tutuyordu. Ecevit doğrulur gibi oldu, elini belime koydu ve beni de kaldırdı. Ayaklarım tutmayacak sandım. O avcumu tutarken ben onunla beraber yürüdüm. Işığın yanmasını bekliyorduk galiba. Yere çökmek istiyordum.

Karşıya bakarken yolun ortasına kulaklığımın düştüğünü gördüm. Ağlaya ağlaya kulaklığa bakarken, "Kulaklığım," diye sayıkladım.

"Ne?" dedi başını bana eğerken. Duymamıştı.

"Kulaklığım," dedim tek bir noktaya bakarken. Arabalar geçiyordu ama henüz ezilmemişti. Burnumu çektim. "Kulaklığım düşmüş," dedim. Işık yandı ve Ecevit, "Bırak boş ver, yenisini alırsın," dedi. Adımlarım

Ninova

yavaştı, o elinden geldiğince hızlı olmaya çalışıyordu ve belki de bu hızla gidersek ışık yeniden yanacaktı. Elini elimden çekemediği için de beni hızlandıramıyordu.

"Kulaklığımı alayım," dedim sersefil bir sesle. Tek bir amacım vardı: Onu burada, arabaların arasında bırakmamak. Onu cansızlığından sıyırdım ve bir canlı gibi gördüm. Nefes alamıyordu, karman çorman olmuştu ama yine de arabaların altında ezilmesin istedim. Ecevit eğilmeme izin vermedi ama benim ağlayışım şiddetlendi. "Kulaklığım kaldı," dedim. "Kulaklığım kaldı Ecevit. Kulaklığımı alalım."

Karşıdan karşıya geçtik ama gözyaşları içinde kulaklığıma dönüp baktım. Şimdi ardı ardına geçecek arabalar onu ezecek, birbiri içine geçmiş kablolar kopacaktı. Ecevit, boşta olan elimi yaralı avcumun içine bastırdı. "Bastır," dedi ve ışığa baktı. Bastırmaya kuvvetim olmadı ama kıpkırmızı olmuş bez parçasını tuttum. Üç büyük adımla caddeye atladı, kulaklığımı yerden aldı ve dönerken ışığa yakalandı. Ezilme tehlikesi yaşamadı ama onun için hareket etmeyen araçlar küfreder gibi kornaya abandı. Ecevit elini kaldırdı, bir özür mahiyetinde işaret yaptı ve hızla geçip yanıma geldi. O bastır dese de ben sadece tutmuştum ve elimin altından kan damlaları süzülüyordu. "Ya Firuze," dedi isyan eder gibi. Avcumu yine kendi himayesi altına aldı ve kulaklığımı ceketimin cebine sıkıştırdı.

"Teşekkür ederim," dedim. Elimi camdan kurtardığı için değil, kulaklığımın arabaların altında ezilmesine izin vermediği için. Benim tek başıma uzaklaştığım mesafeyi beraber kapattık ve bana kapıyı açmayan adam bu kez bize kapıyı açtı.

"Yere kan damlıyor," dedim. Zemin çok temizdi, bu kirliliğe sebep olmak istemedim ama akan damlalar engel olunacak gibi değildi. Ecevit azaltıyordu ama bitiremiyordu. Cevap vermedi bana, asansöre bindiğimiz an elimi kaldırdı ve bezi daha büyük bir baskıyla tuttu. Canım daha çok yandı ama kan damlaları daha çok seyreldi. Elime bakarak için için ağlıyordum ve belki de şarap sayesinde acıyı çekiyor ama beynimde hissetmiyordum. Çok acıyordu ama acıyı düşünemiyordum. Bir an tüm kan bedenimden çekilir gibi oldu ve tüylerim ürperdi. İçim bulandı ve olduğum yerde titredim. Gözlerimin kararacağını anladığım yerde gözlerimi kapattım ve başımı Ecevit'e yasladım. Bu çok uzun sürmedi çünkü asansör durdu. Geçen sefer titreyerek girdiğim eve bu kez kanayarak girdim.

Ecevit beni bıraktıktan sonra kapıyı kapattı, banyo diye hatırladığım yere girdi. Evin orta yerinde hissettim kendimi. Başım dönüyordu. Koltuklara oturmak istemedim kanlanmasın diye. Bir koltuğun dibine, yere çöktüm. Gözlerimi kapattım. Dilimi damağıma bastırdım ve soluklandım. *Neden buradasın Firuze?* Elim kanıyor. *Neden buradasın Firuze?* Dişlerimin arasından kapalı olan gözlerimi içten açtım ve ağlak Firuze'ye baktım. O kadar öfkelendim ki ona, ki bu görülmüş duyulmuş bir şey değildi, gözyaşlarını benden gizlemeye çalıştı. Ki bu da görülmüş duyulmuş bir şey değildi. Hüngür hüngür ağlıyordu içimde. Sussun istiyordum, onu duymak istemiyordum ama çektiği acıyı hissediyordum. O acının sebebini de anlıyordum ama yine de ağlamasın istiyordum. *Yapacak bir şey mi vardı? Zaman değişmişti, insanlar değişmişti. O yerinde sayıyor diye kimse yerinde saymak, en sevdiği insanları değiştirmemek ve oyun arkadaşlarına sadık kalmak zorunda değildi.* O tabii yetişkin olmadığı için, içimde daima şımarık bir çocuk gibi yaşadığı için şimdi inim inim acı çekiyordu. *Ne yazık!*

Gözlerimi açtım ve yerde aynı noktaya damlayan kana baktım. Diğer elime de kan bulaşmıştı. İşaretparmağımı sildim, kan daha kurumamıştı. Islak ıslak duruyordu. Başımı eğdim, akan kanı boya gibi kullandım. Gri parkeleri vardı evin. Parmak ucumu kana batırdım, temiz olan zemine ince bir çizgi çizdim. Amacım bir söğüt ağacı çizmekti. Kırmızı dalları ve gövdesi olan bir söğüt ağacı. Yaprakları yere dökülürken kırmızı renk onu kanıyormuş gibi gösterecekti. Bir an bu fikir bana öyle büyük bir tutku verdi ki sırtımı yasladığım koltuktan biraz öne doğru ittim kendimi. Avcumun içindeki bezi bıraktım ve kanın akması için biraz daha sıktım. Aynı yere damladı ve boyam arttı. "Firuze," dediğini duydum Ecevit'in. Bana kaç adım uzaktaydı bilmiyordum ama o gelene kadar söğüt ağacının gövdesini çizdim. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

Yüzüne bakmadım. İşaretparmağımı değil, bu kez serçeparmağımı kana buladım. Daha ince bir çizgiye ihtiyacım vardı. İzlendiğimi biliyordum ama dönüp bakmadım. Kanımdan resim çizmeyi özlediğimi düşünmüyordum ama yine de bu bana iyi hissettiriyordu. Bu bana, hayat bana ne yaparsa yapsın, benden ne koparırsa koparsın çizmek kavramını benden alamayacağını hatırlatıyordu. En azından bir şeye böylesine bağlı kalabilmek, bir şeye böylesine sahip olmak ve onun senden asla alınamayacağını bilmek benim için paha biçilemezdi.

"Firuze," diye tutuk bir ses duydum yine. Dönüp bakmadım ve kafamda inandığım gerçeği olmuş kabul ettim. *Sanatıma hayran olmuştu.* Nasıl mutlu olduk, nasıl mutlu olduk kelimelerle anlatamazdım... İçimde sabahtan beri ağlayan, kendini yerden yere vuran çocuk gözyaşlarını sildi ve hoplayıp zıplamaya başladı. Tam bir zilliydi. Ecevit ona hayran oldu diye tüm acısını unuttu.

"Resim çiziyorum. Söğüt ağacı," dedim. "Bizim söğüt ağacımız vardı ya..." Avcumu yeniden sıkmak istediğimde bir el, bileğimden sertçe tuttu ve ben parmaklarımı bile oynatamadım. Sanatıma hayran olmasını umduğum adamın yüzüne bakmak zorunda kaldım. *Hayır.* Suratındaki ifade kesinlikle bir hayranlık değildi. Kaşları olabildiğince çatıktı, küçük gözleri mümkünmüş gibi daha da küçülmüştü ve dudakları şaşkınlığın emarelerini taşıdığı belli edercesine aralıktı. Getirdiği eşyalara baktım. Önüme dönüp resmime devam etmek istedim ama beni âdeta azarladı. "Firuze kendine gel!" diye bağırdı. Başımdaki ağrı körükleniyordu. Yüksek ses bunu çok tetikledi. Ecevit hızla bir bez aldı ve avcuma bastırdı. Ben ilk o elimle ilgilenir sandım ama ıslak mendil aldı, fırça olarak kullandığım parmaklarımı sertçe sildi. Parmaklarım yerini elime bıraktı. Sol elim kesilmişti ama öncelik sağ elime verildi. Tertemiz oldu elim. Başımı usulca yaslandığım koltuğa bıraktım. Dik dursam işi kolaylaşırdı ama bu halime de kalk uyarısı yapmadı. Yarım kalan söğüt ağacına baktım. Atölyeye gidince bu fikrimi tabloya dökecektim. *Tamam.* Boyalarımla.

Avcumun içine etimden et koparacak, elimi hızla çekme isteği uyandıracak alkollü bir ürün sürüldü. Gıkım çıkmadı, elimi çekemedim ama Ecevit yavaşladı. Başımı kaldırmadım, söğüt ağacının gövdesini izliyordum. *İnsanlara gömülecekleri yerleri seçme hakkı verselerdi sanırım ben söğüt ağacının altını tercih ederdim.*

"Sen..." dedi bir zaman sonra. Neden geldiğimi soracaktı. Ona ne söylemeliydim? İçimdeki çocuk, Ecevit'in ona hayran olmadığını anlayınca alabildiğine ağlamaya başladı yeniden ve susmadı, *onun yüzünden geldim* desem beni anlar mıydı? Beni anlaması hiç sorun değildi ama onu anlamazsa ne yapardım hiç bilmiyordum. "Daha önce böyle resim çizdin mi?" diye sordu ama o.

"Nasıl?" diye sordum yapacağım resim önümdeyken.

"Kanımla," dedi. Bunu kendinden emin, gür bir sesle sormadı. Aksine bir o kadar sönüktü sesi. Soruyordu ama cevabını almak istemiyordu âdeta.

"Bazen," dedim aynı sesle. Bizim Ecevit'le bazen seslerimiz de oyun arkadaşıydı.

"Neden?" diye sordu bu kez.

Derin bir nefes almak istedim, dört yandan patlamış dikiş gibi bana yalnızca acı verdi. "Boyalarımı ve fırçalarımı benden almışlardı," dedim. Hatırlamak istemediğim bir dönemdi ama diyordum ya, içki beynimi uyuşturmuştu. Hatırlamak bana acı vermedi. "Onlara resim çizmek için boyalara ve fırçalarıma ihtiyacım olmadığını gösterdim."

Derin bir sessizlik oluştu. İkimiz de nefes bile almadık sanki.

Sonra, çok sonra, dakikalar sonra belki, "Gördüler mi?" diye sordu. Gülümsedim ve gözlerimi kapattım. O bu kadar fiziksel bir savaş vermiş olmasaydı ben ona psikolojik savaşımı anlatmak isterdim. Dinlemek istemezdi ama yine de anlatmak isterdim işte. Fakat elbet ben de bu durumda anlatmazdım zaten. *Süt, şeker ve ekmek* bir kapta karıştırılmış; bir bebeğe bir öğün diye verildiyse zamanında, çıkıp *benden boya kalemlerim ve fırçalarım alındı* dememeliydim. Bu çok bencilceydi. Bana göre acı yarıştırılabilirdi.

"Gördüler," dedim. "Sonra bir sürü boyam ve fırçalarım oldu." Elime her temas eden şeyde inim inim inliyordum, dudaklarım gülümsüyordu, gözlerim kapalıydı ama gözpınarım açıktı. Her cümleden sonra o da benimle beraber susuyordu. Hareketleri yavaşlıyordu ya da benim çektiğim acıyı azaltmak için çabalıyordu ama bu olsun istemezdim. İnsanlar bu hayatta yaptığı her şeyin bedelini, o bedel hafifletilmeden ödemeliydi. Ödemeliydi ki suçsuzlara hiç bedel bulaşmasın.

"Şimdi senden neyi aldılar?" dedi. *Boyalarım ve fırçalarım vardı.* Kimse onları almamıştı ama onun aklına bu çizdiğim resmin başka bir sebebi gelmedi. "Fırçalarını ve boya kalemlerini mi aldılar yine?" Gözyaşlarım burnumun ucunda birikiyor ve öyle akıyordu. Gözlerimi araladım ve Ecevit'e baktım. Bir kez de ben aynı soruyu kendime sordum. Cevap içimde yankı buldu. Kulaklarımı çınlattı, kalbimi titretti ve bir bildiri gibi okundu.

"*Seni* aldılar," dedim açıkça. Bunu gülümseyerek söylemeye çalıştım, aksine hıçkırdım. Bu kadar dürüst olmamı o da beklemedi ama

Ninova

bilmeliydi ki ben duygularında en yalın insandım. "*Oyun arkadaşımı* aldılar," dedim kısık sesle. Bunu böylesine çıplak bir sesle duymak, bu cümlenin hiçbir soyut anlamla denk gelmeyişi, tümüyle gerçek oluşu, bir beden gibi aramıza oturuşu bana tüm dengemi kaybettirdi. Yüzümü koltuğa gömdüm, açıkta olan yeri de temizlediği elimle kapattım. Ne gizlemeye çalıştım ne de azaltmaya çalıştım. Hıçkıra hıçkıra ağladım. Bir gerçek kalbimi körüklüyor, kanımı yakıyordu.

Ecevit'i benden almışlardı. Bunu, Ecevit çıkıp gelince tümüyle anlamıştım.

Öylesine bir gerçekti ki Ecevit bana *ağlama* bile demedi. İlk defa onun yanında uyarılmadan, istediğim kadar, istediğim şekilde ağladım. Elimi sardı, sanırım artık kan damlamıyordu. Yerdeki kanım kurumadan resmime devam etmek istedim ama engelledi. İzin vermediği gibi de yeri hızla sildi. Kanımı bırakmadı. Başımı koltuktan kaldırmak istemedim, yerden de kalkmak istemedim, cenin pozisyonu almak ve orada ağlamaya devam etmek istedim. Bu evde durmamı bile istemeyecekti. Kalkıp gitmem gerekiyordu ama bunu ne yapmak istiyordum ne de yapacak halim vardı.

"Firuze tamam," dedi. Ağlamam için miydi bu tamam? Bilmeliydi ki kaybım bu kadar ağlamaya tamam olacağım kadar küçük değildi. Zaman biçmek istesem biçemezdim. Ecevit beni hiç anlamıyordu. "Tamam," dedi yine. "Gel." Gitmek istemiyordum. *Git* demediğini bile anlamıyordum. Beni yerimden kaldıramadı. Gözlerimi sıkıca yummuştum. Sonra, küçükken verdiği bir sözü tuttu.

"Atla Firuze!"

"Ecevit düşerim, düşerim!"

Küçük kız mahsur kaldığı ağaçta neredeyse ağlayacaktı. Ayağını nereye koysa dengesini kaybediyordu ve kısa boyu, ona aslında sandığı kadar yüksek olmayan bu yüksekliği gözünde büyütüyordu. "Ben seni taşıyabilirim!" dedi küçük çocuk. Bu bir soru işaretiydi. Kendine güveniyordu ama sandığı kadar büyük değildi. Firuze bazen gözünde o kadar küçülüyordu ki Ecevit'in, onu rahatlıkla taşıyabileceğini sanıyordu.

"Ya düşersem?" diye sordu Firuze.

"Ben senden önce düşerim, yani sen benim üzerime düşersin. Hadi atla, ben tutacağım seni."

Ninova

Ecevit'in planı şuydu: Firuze bir bacağını aşağı sarkıtacak, Ecevit onu tutacak, ikinci bacağını da sarkıtınca belinden tutacak sonra da beraber ağaçtan ineceklerdi. Bu, dışarıdan izleyen bir büyük için çok tehlikeliydi ama Ecevit ve Firuze için mümkün geldi. Firuze, Ecevit'e güvendi ama son kez sordu. "Ama sen düşersen senin de canın acır."

"Acımaz," dedi bilmiş bilmiş. Ecevit sözkonusu Firuze olunca ona bir şey olmaz sanıyordu. Bileğinde sonsuz bir güç hissediyordu. Firuze önce ayağını uzattı. Boşluğa düştü ama Ecevit bacağına sarıldı. Firuze ikinci bacağını da indirince Ecevit belinden tutmak istedi. Tuttu da ama sandıkları gibi olmadı. Aynı yere sığmadılar. Ecevit, Firuze'yi tutamadı ama bırakmadı da. Söylediği gibi oldu, ilk Ecevit düştü. Firuze onun üzerine düştü. İki çocuğun da bağırışı bahçede yankılandı. Asıl acıyı Ecevit çekse de en az ses ondan çıktı. Korkuyla Firuze'ye baktı. Kendisine karşı derin bir öfke duydu. Tutamamıştı. Düşürmüştü Firuze'yi. Ne beceriksizdi! Allah'ım, kendisini yerden yere vurmak istiyordu. Ne beceriksizdi!

"Firuze Firuze," diye ikiledi. Firuze'nin kolu biraz acımıştı. Ağlaması için yeterliydi. Firuze için kendini ifade etme yöntemlerinden biriydi çünkü bu. Ağlayarak hislerini belli ederdi. Ecevit için de bir o kadar uzak durduğu bir haldi. "Kolun mu acıdı? Bakayım," dedi kızın koluna bakmak isterken.

Firuze daha çok ağlardı, nazlana nazlana kolunu da tutardı ama Firuze'yi de susturabilecek bazı ayrıntılar vardı. Mesela ağlamayan Ecevit'te kan görmesi. Avuçiçleri kanıyordu. Soyulmuştu hep. İlk gördüğü şey bu oldu. "Kan," dedi Firuze korkuyla. Ecevit ondan akıyor sandı.

"Yok yok," dedi hemen ve koluna daha dikkatli baktı. "Bak Firuze kan yok, ağlama. Bak."

"Ecevit senin elin kanıyor," dedi küçük kız. Kendi kolunun kanamadığını biliyordu. Kendi kolunun acısını da unuttu. Ecevit ellerine baktı ama "Acımıyor ki!" dedi. Acıyordu. Yalan söylüyordu.

"Ben sana taşıyamazsın dedim!" dedi Firuze çatık kaşlarıyla. Ecevit'in ellerine bakarken daha çok ağlayası geliyordu.

"Taşırım, ayağım kaydı benim."

"Taşıyamazsın Ecevit, kocaman değilsin sen."

"Sen de kocaman değilsin!" diye kendini savundu çocuk. Hiç hoşuna gitmemişti bu durum. Verdiği sözü tutamamak dokundu. Çok zoruna gitti.

Ninova

"Büyüyünce taşıyacağım seni," dedi. Avuçlarındaki kanı pantolonuna sürdü. "Kucağıma alacağım, göreceksin. Ayağım da kaymayacak o zaman. Bak gör."

Yapışıp kaldığım yerden beni tekte kaldırdı. Bir eli dizkapaklarımın arkasına, diğer eli belime konumlandı. Beni yerden kaldırdı. Ona tutundum, hem ayağı da kaymadı. Beni taşımakta zorlanmadı bile. İki Firuze'yi birden taşıyabilirdi sanki. Küçük ile fiziken büyümüşü aynı anda taşısa yeterdi. Taşıdı da. O hatırlamazdı ama verdiği sözü tuttu. Ağlıyordum. Sözünü tuttuğu için ya da belki sevinçten. Seçemiyordum. Yumuşak bir yere yatırıldım. Gözlerimi hiç açmadım ama Ecevit'in elini tuttum. Bırakmadım. O bırakmak istedi, biliyordum. Yarın bana çok kızacaktı, bunu da biliyordum ama yarına çıkacağımız da belli değildi. Sonramı düşünmek istemeyecek kadar acı çekiyordum.

"Firuze ağlama," dedi sonunda. İyi bile dayanmıştı. Başımı salladım, elini yanağımın altına almaya çalıştım ama yetemiyordum.

"*Seni benden aldılar,*" dedim yine. Bu gerçek, bana her yeri yaktırabilirdi. Ecevit'ten her şeyini, benden Ecevit'i almışlardı. Amansız bir acıydı bu. Nasıl katlanacaktık biz? Üzerinde bulunduğumuz yatak âdeta cehennem çukuruydu. İkimiz de acı çekiyorduk, biliyordum. İkimiz de kayıpların acısını çekiyorduk. Ecevit'in elini bir şekilde yanağımın altına yasladım. Pansumanlı elim köşede emanet gibi duruyordu. Gözyaşlarım Ecevit'in avcuna yağıyordu ve o yine benim yükümü çekiyordu.

Ağrının vücudumun tek bir yerinde olmadığı sabahlara uyanacağıma günlerce uyumayı tercih ederdim. Başım, gözlerim ama en çok elim ağrıyordu. Diğerleri ağrıysa, elimdeki kesinlikle keskin bir acıydı. İnleye inleye açtım gözlerimi ve bir çöl gibi kurumuş ağzımı oynattım. Midem çok bulanıyordu ve âdeta asit fokurduyordu. "Of," dedim alnımı boylu boyunca ovalarken. Parmaklarım uyuşmuştu ama pansuman temizdi. Birkaç dakika hareketsizce ve düşüncesiz halde yattım. Nerede olduğumu, elimdeki acının, midemdeki bulantının nedenini bilmiyordum. Tavanı izliyordum, yorgana sarılmıştım ve yattığım yatağa kıvrılmıştım. İlk eylemim olduğum yeri incelemek oldu. Tanıyamadım. Çıkaramadım. Emin olduğum tek şey buraya yabancı olduğumdu; kesinlikle daha önce geldiğim bir yer değildi.

Ninova

Akşam saat on-on bir... Açtığım şarap şişesi... Kan... Fırçalar... Kulaklığım... Cam parçası... Söğüt ağacı... Boyalarım... Korna sesleri... Elimdeki pansuman... Her şey olabildiğince dağınıktı. Kronolojik bir sıra yoktu. Karman çormandı ama artık anlayabiliyordum. Ecevit'in evindeydim. Eğer ki ben uyuduktan sonra beni evden atmadıysa onun evindeydim. Dün akşam saat on-on biri geçtikten sonra gelmiştim. Üzerimde önü kapalı gri ceketim vardı. Saçlarım çok karışmıştı. Gözlerimdeki çapaklar batıyordu. Cebimdeki kulaklığım yatağa düşmüştü. Aldım ve cebime geri koydum. Mesanemde inanılmaz bir baskı vardı. Tuvalete gitmem lazımdı.

Oturur vaziyete geçtim ve ayaklarımı yataktan sarkıttım. Odadan çıkmaya çekineceğim kadar bile vaktim yoktu. Tuvalete gitmem gerekiyordu. Çoraplarımla yere bastım, kapalı kapıya ilerledim ve açtım. Amerikan mutfakta ocakta dumanı tüten çaydanlığı gördüm. Etrafta kimse yoktu ve evde ağır olmasa da sigara kokusu vardı. Başka bir yere de bakmadan hızla geçtim gittim ve hafızamda kalan kapıya uzandım. Geçen sefer kaldığımda Ecevit banyodan çıkmıştı. Tuvalet de orada olmalıydı. Yeni uyandığımdan olacak şu an burada olmayan Ecevit'in gireceğim yerde olabileceğini düşünemedim. Çok sıkışmıştım ve hızlı hareket ediyordum. Kapıyı ben açtım, aynı anda arkadan biri tarafından çekildi. Öne doğru kapıyla beraber itildim ve hızla kapı pervazına yaslandım. Ecevit bir adım geriye gitti ve göz göze geldik. "Yok artık!" dedi bana bakarken. "Burada rahat ver bari."

Elimi kaldırdım ve gözlerimi kaçırdım. "Çok pardon," dedim yalnızca. Yaptığımdan utandım, kendimi bir görgüsüz gibi hissettim. "Lavaboyu kullanabilir miyim?" dedim. *Kullanma* derse ya zorla kullanacaktım ya da hemen yan komşunun kapısını çalacaktım. Mesanemdeki baskı gittikçe artıyordu.

"Dün yatağı kullandın," dedi banyodan çıkarken. "Bugün lavaboyu kullansan ne olur?" Hiç cevap vermedim ve hızla kapıyı kapattım. Kilitlemekle vakit bile kaybetmedim. Ses olsun diye musluğu açtım ve klozete hızla oturdum. En son ne zaman bu kadar sıkıştığımı hatırlamıyordum. Rahatlamış şekilde kalktım. Zaten açık olan muslukta tek elimi uzun uzun yıkadım. Gözkapaklarım şişmişti ve dudaklarım kurumuştu. Ağzımı çalkaladım. Bir diş fırçası ve macunu vardı. Macunundan kullansam

bana kızar mıydı? Midem bulanıyordu. Kapı kapalıydı zaten, ben söylemesem anlamazdı bile. Macunu yıkadığım elimdeki parmağıma aldım ve dişlerimi o şekilde fırçaladım. Ağzımın içini çalkaladım ve elimi tekrar yıkadım. Gözlerimdeki çapakları aldım. Saçlarımı toplamak istedim ama tek elle yapamadım. Önlerini düzeltmeye çalıştım ama düzelmedi. Kaldı öyle. Rahatsız olur diye havlusunu kullanmadım, elimi üstüme sildim ve banyo kapısını açtım.

Ocağın başındaydı, kendisine çay koymuştu ve tavada bir şeyi karıştırıyordu. Sanırım soğanlı menemendi. Tavadaki domateslere baktım. Çıktığımı duydu ya da duymazlıktan geldi. Dudaklarımı birkaç kez yaladım. "Günaydın," dedim kısık bir sesle. Tek kaşı çatık bir şekilde önüne bakıyordu.

"Su faturasını baban mı ödüyor?" dedi. Girer girmez musluğu açtığımı duymuştu. Daha çok utandım. "Pardon, biz babana ödüyoruz," dedi. Soğanları karıştırmayı bıraktı ve bana baktı. "Baban demişken, çatıma ne zaman helikopter indirir? Bu gelişinde mi yoksa bir sonrakinde mi?" Çayını aldı ve bir yudum içti. "Çayımı yeni demledim; helikopterle baban insin tepeme, yine kılımı kıpırdatmam."

Masaya bir çay bardağı daha koydu. Kahvaltı masasına kendisi için koyduğu bardak mıydı o yoksa benim için miydi? Bilmiyordum. "Ecevit dün..."

"Burası otel değil Firuze," dedi oldukça net bir sesle. "Hastane hiç değil. Ben zaten doktor değilim." Çırpılmış yumurtayı tavanın içine bıraktı ve ufak kaşık darbeleriyle yumurtayı menemene yedirdi. Midemden öyle bir ses geldi ki menemenin pişme sesi olmasa duyardı. Menemeni bıraktı ve dolabı açtı. İki tabak çıkardı, heyecanla tabaklara baktım. İki tabağı da masaya koyana kadar birinin benim için olduğuna ikna olmadım. O tabak masaya konunca bir çocuk gibi sevindim ama sesim soluğum çıkmadı. Bardağı da bana koymuştu o zaman. Menemenin altını kapattı ve bezle kulpundan tutup masanın ortasına koydu. Kendi bardağındaki çayı bitirdi, dibini döktü ve kendine çay koydu. Sonra benim bardağıma önce sıcak su koydu, sonra çalkalayıp uzak mesafeden lavabonun içine döktü. Ardından vakit kaybetmeden bana da çay koydu ve masaya oturdu. Durduğum eşikteydim, hareket etmiyordum. Midem gurulduyordu, masada bana da tabak vardı ama yine de gitmeye çekiniyordum.

Ninova

"Gelip yemen için yalvarmayacağım ya da ısrar etmeyeceğim. Yiyecek sen otur, yemeyeceksen de bakma öyle. Rahat rahat kahvaltı etmek istiyorum," dedi. Ondan ısrar ya da yalvarma beklemiyordum. Sadece tabak ve bardakla yaptığı daveti sözlü yaparsa sofraya daha rahat otururdum ama yapmadı. Olsun, davetin büyüğü küçüğü olmazdı. Seneler sonra Ecevit'le kahvaltı yapabilmek benim için yeterliydi.

"Yiyeceğim," dedim masaya ilerlerken. Duraksar da bana yüzsüzmüşüm gibi bakar diye çok korktum. Söylediğim onda hiçbir etki yaratmadı. Tabağını doldurmaya devam etti. Salatalık, domates, peynir, zeytin, menemen ve çay vardı. Çatalımla tabağıma biraz peynir aldım, birkaç dilim de salatalık. "Bana ekmek uzatır mısın?" diye sordum. Menemenin dumanı tütüyordu ama sadece ondan yemek istiyordum. Ekmek dilimlenmemişti, eliyle koparacak gibi oldu ama sonra kalkmaya karar verdi. "Bıçakla kesmene gerek yok," dedim. "Elinle kesebilirsin, ben elimi kullanamıyorum. Çok acıyor, o yüzden istedim senden," dedim. Göz ucuyla beni kontrol etti.

"Ne bileyim, sosyetesin ya sen. İnce ince dilimlenmiş ekmekten başka yemek istemezsin dedim."

Belki amacı beni bozmaktı ama şimdi umurumda bile değildi. "Sosyete değilim ben. İki türlü de yerim," dedim. Ekmeğini bölüşüyordu benimle. Daha ötesi, daha kıymetlisi, daha özeli mi vardı? Tek elimle yolmaya çalıştığımı görünce cık cıklayıp birkaç lokmaya böldü. Hem yapıyordu hem de kızıyordu.

"Menemene ekmek bansam tiksinir misin?" diye sordum ekmek parçalarından birini alıp. Tabağıma almak istemiyordum ama ayranımdan tiksineceğini belli etmişti bir kez. Benim yüzümden yememesini istemezdim.

"Tiksinmem," dedi. Kendi köşemden, çok ortalara dalmadan ekmeğimi bandım. Biraz üfledim, sonra yedim. Çok güzel menemen yapmayı öğrenmişti. O ilk lokmayı almak, o helal lokmayı, Ali Ecevit'in lokmasını almak midemi genişletti. Çok acıkmıştım. Verdiği bütün ekmeği yedim. Yenisini istemedim, *yer misin* derse de *yok* diyecektim ama o da sormadı, kendine alırken benim de önüme koydu. Yine lokmalara böldü. Çayını çok hızlı içiyordu, iki kere tazeledi. Benimki daha dibi görmemişti.

Ninova

"Menemeni ne kadar güzel yapmışsın," dedim sonra. Biberi acıydı, biraz burnum akıyordu ama yine de karnım öylesine doymuştu ki iki gün yemek yemesem aramazdım.

"Biz de hapiste boş durmadık," dedi hiç beklemediğim şekilde. Belki biraz düşünsem bu aklıma gelirdi ama o cümleyi bir anlık boşlukla kurmuştum. Yediklerim boğazıma dizildi. Sessizce masaya baktım. Hiçbir şey söylemedim.

Kollarını masaya yasladı ve gözlerini bana dikti. "Anlat şimdi, tam olarak ne zaman kafana esince evime gelmeyi bırakacaksın?" dedi. Vermekten kaçtığım bir hesap vardı. Eninde sonunda verilecekti.

"Sadece iki kere geldim," diye kendimi savunmaya çalıştım.

"Alay mı ediyorsun benimle?"

"Sarhoştum," diyerek rezalet bir savunma yaptım.

"Biliyorum. Daha da kötü. Burası içip içip sızabileceğin bir yer de değil."

Eğer tam şimdi üste çıkmazsam beni ezecekti ve çok kötü cümleler kuracaktı. "Ama zaten sen kapıyı açmayınca ben gidiyordum. Sen geldin."

"Ölüyordun Firuze, farkında mısın? Ben gelmesem o araba seni haşat edecekti."

Cevap vermedim ve kahvaltı sofrasına baktım. Ekmek kırıntılarını toplamaya başladım. "Çay doldurmamı ister misin?" diye sordum.

"İstemem," dedi açıkça. "Dün niye geldin?" diye sormaya devam etti.

Elimi gösterdim. "Elim kanıyordu."

"Ben doktor muyum Firuze?"

Sonra, belki bu sofraya oturduğum için, belki sadece arsız olduğum için, "Dün gittin mi?" diye sordum büyük bir cesaretle. Sorum araya kaynasın istedim.

"Nereye?"

"Biri aradı ya seni," dedim. Yüzüne bakmıyordum. Ekmek kırıntılarını önümde topluyordum. "Babanın evindeyken. Sana hastayken yemek gönderen kadındı galiba, marangozdayken duymu-"

"Sen bana bunları neden soruyorsun?" dedi fırsat bile vermeden. Eğer biraz daha soru sorarsam elini başına vura vura *bir de hesap soruyor* diye dellenecekti.

"Ben kaçta geldiğimi bilmiyorum. Kafam yerinde değildi. Eğer ki senin gidişini engellediysem özür dilerim. Saat kaçtı bilmiyordum. Yapabileceğim bir şey varsa yapayım diyecektim."

Alenen yalandı. Dün içimde kendini yerde yere vurarak ağlayan Firuze, yorgunluktan bitap düşmüş ve uyumuştu sadece. Kolayca yalan söyleyebiliyordum.

"Yapabileceğin tek şey benim evime kafana estiği zaman gelmemen."

"O kişiyle ilgili önemli bir şey mi vardı?" diye sordum bu kez. Şansımı çok zorluyordum. Döktüğüm bütün kırıntıları toplamıştım.

Soluklandı. "Tanımadığın insanlarla alakalı bu kadar soru sorma, sorunlarıyla da bu kadar ilgilenme," dedi açıkça ve tüm yollarımı kapattı. Ona baktım. Dikkatli gözlerle bana bakıyordu. Söyleyebileceğim hiçbir şey kalmamıştı. Soracağım her sorunun önü kapatılmıştı. "Zaten bizim çözmemiz gereken tonla soru var. Araştırdın mı verdiğim ismi?"

"Araştırdım."

"Ne buldun?"

"O adamın söylediği gibi kaybolmuş. Sonra bulunmuş ama kaçıran kişiler bulunmamış. Çetelermiş zaten. Sen araştırabildin mi?" diye sordum merakla.

"Araştırıyorum," dedi. "Aile Elmadağ'a taşınmış. Adreslerine ulaştım. Gidip konuşacağız." Dün korktuğum olmamıştı, saatlerini o yerde harcamamıştı.

"Bizimle konuşmak isterler mi?"

"Bizimle kimse konuşmak istemiyor zaten Firuze," dedi. Evet, doğru söylüyordu. "Artık birimiz avukat mı oluruz, doktor mu oluruz, dolandırıcı mı oluruz... Ne olursak olacağız. Sen zaten bu konulara hâkimsin." Geriye yaslandı ve çay bardağını parmak uçlarıyla tuttu.

"Ben dolandırıcı değilim."

"Şüpheli," dedi çayını yudumlarken. Ben de onun gibi bardağımı elime aldım ve geriye yaslandım. "Buz gibi oldu o çay," dedi. *Ben küçükken de soğutup öyle içerdim,* demedim. Daha fazla sinirlerini bozmak istemiyordum.

"Ne zaman gideceğiz Elmadağ'a?" diye sordum yalnızca.

"Yarın sabah."

Ninova

"Neden bugün gitmiyoruz, başka bir işin mi var?" dedim ve az önce beklediğim isyanını duydum.

Bardağını neredeyse çarparak geri koydu ve huysuzca bana baktı. "Allah'ım hesap soruyor," dedi. Hemen her şeye kızıyordu. "Hesap soruyor, kafayı yiyeceğim. Hesap soruyor!"

"Hesap sormuyorum, soru soruyorum."

"Evet, işim var bugün."

Ona bir soru daha sormak isterdim ama hesap sorduğumu iddia ederdi. O yüzden sormamayı tercih ettim. İçime gömdüm, gece beni uyutmayacaktı belki ama yine de sustum. Önüme döndüm bükük kaşlarımla. Çay bardağımı izledim sadece. "Elin dikişlikti," dedi pansumanı işaret edip.

"Değildi."

"Muhtemelen iyileşmeyecek. Doktora gitmek zorunda kalacaksın."

"Kalmayacağım, eve gidince krem sürerim."

"Eve git," dedi ama beni kovduğunu hissetmedim bu kez. "Doğruca eve. Yarına kadar dinlen, yol uzun. İlaç içeceksen iç. Yarın dinç ol yanımda."

"Sen de işini mi yapacaksın?" diye sordum. Cevap vermedi, yerinden kalktı ve sofrayı toplamaya başladı.

"Hadi Firuze," dedi. "Benim de çıkmam lazım. Hadi."

İşi vardı, işini yapmaya gidecekti ve ne işi olduğunu ben hiç bilmeyecektim. Suratım daha çok düştü.

İlahi Bakış Açısı
Ankara, Sincan.

"Geldim ben Farah, kapıdayım."

Ali Ecevit Tarhan, son zamanlarda daha nadir uğradığı bu semte iki gündür üst üste geliyordu. "Hemen çıkıyorum," dedi kadın. İki katlı, münasip ama nezih evin bahçesine çıktı. Ecevit'in aracını gördü. Adımlarını hızlandırdı ve kısa zamanda yan koltuğa geçti. Gülümsedi ve Ecevit'e baktı. "Hoş geldin," dedi. Ecevit gülümsemesine küçük bir tebessümle karşılık verdi. "Hoş buldum. Tamamsan gidelim."

"Tamamım," dedi Farah. Emniyet kemerini bağladı ve parmaklarını birbirine bağlayıp yola baktı. "Abim seni gördüğüne çok sevinecek. Geçen sefer de gelmeyince açıkçası gönül koydu biraz."

Ninova

"Abin bana gönül koymaz Farah," dedi Ecevit. Bunu söylerken kendinden çok emin konuşuyordu. Yanındaki kadın kadar olmasın, bahsi geçen adamla Ecevit de çok vakit geçirmişti.

"Artık insanlara gönül koyacak kadar yaşlandı Ecevit," dedi Farah. Dudaklarını birbirine bastırdı. Bu cümle kadını üzdü, yüzüne bir buhran çöktü, görmemeye çalıştığı gerçeği sindiremeden Ecevit'e söylediğini hissetti. Ecevit bu üzüntüyü hissetti ve yanındaki kadına baktı. Kadının yüzünü inceledi, bir teselli cümlesi kurmak istedi, ne diyeceğini pek bilemedi. Ecevit zaten bu teselli işlerinden anlamazdı.

"İnsanoğlu," dedi sonra yola bakarken. "Kaçınılmaz."

"Geçen sefer gittiğimde tahliye meselesini konuştum. Çok yaşlı, avukatı bir şeyler yapabileceğini söylüyor ama yine reddetti."

"Orada mutlu," dedi Ecevit.

Farah sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Yapma Allah aşkına, sen mutlu muydun?" diye sordu açıkça. Bu cevabı abisinden de Ecevit'ten de duymaktan çok sıkılmıştı. Ecevit'ten iki-üç yaş büyüktü ama Ecevit'ten daha gençti. Bir insanın dört duvar arasında mutlu olamayacağını biliyordu en azından.

"Benim mutlu olduğum herhangi bir yer yok," dedi Ecevit. Ecevit yola baksa da Farah yanındaki adama bakıyordu. İki yıldır yüz yüze tanışıyorlardı. Abisi olmasa da abisinin gölgesi üstündeydi. Kendini hep güvende hissediyordu ama bu adam abisinin yanından çıkıp geldiğinden beri Farah için arayacak biri olmuştu. Bu çok kıymetliydi.

"Herkesin mutlaka mutlu olabileceği bir yer vardır Ecevit," dedi kendinden oldukça eminken. "Ya bakmayı bilmiyordur ya da bakmaya cesaret edemiyordur. Seninki hangisi?"

"Sen mutlu musun?" diye sordu Ecevit yola bakarken. Farah onu izlese de Ecevit göz teması kurmak istemiyordu. İnsanlarla böyle konular hakkında konuşmaktan da pek hoşlanmıyordu.

"Henüz değilim. Bakmaya cesaret edemiyorum muhtemelen, bir gün cesaret edip mutlu olacağım ama sen benim soruma cevap ver. Kaçma."

"Benimki hiçbiri. Mutluluk arayışında da değilim zaten," dedi. Ecevit'in tek arayışı Melike'ydi. Onun dışında vardığı tek duygu da cehennem ateşini aratmayan bir nefretti. Bu dünya üzerinde nefesini kesmek istediği çok insan vardı. Mutlulukla hiç işi yoktu Ali Ecevit'in.

"Bence sen bakmayı bilmiyorsun," dedi Farah.

"Ben felsefe hiç sevmem, biliyor musun Farah? Beni de bugün abinle konuşmak için çağırdın ama ben konuşsam da ikna olmayacak. Kendi konuşacaklarım olmasa bunun için gelmezdim."

"Ecevit lütfen ısrar et," dedi. Bunun için yalvarabilirdi. Abisini ikna edebilecek tek kişi Ecevit'ti.

"Dün senden izin alırken, bunu neden karşılık olarak sunmadın?" diye sordu Ecevit. Bunu sahiden merak ediyordu. Kötülüğe o kadar alışmıştı ki iyilik görmeyedursun, konduramıyordu. "Tehdit etseydin ya beni, sen abimi ikna et de ben öyle izin vereyim sana diye. Niye yapmadın?"

"Ben çıkarcı bir kadın değilim," dedi Farah. Bunu yapmazdı. Bunu Ecevit'e yapmazdı. Abisinin Ecevit'i ne çok sevdiğini biliyordu. Ecevit'in yaşadıklarını da az buçuk, duyduğu kadarıyla biliyordu. Üzerinden çıkar sağlamak isteyeceği bir adam değildi. Ne olursa olsun, Ecevit gökyüzünü gördüğü günden beri, ne zaman ararsa ararsın çıkar gelirdi.

"Bu çıkarcılık değil. Dün seni riske atacağım, rahatını kaçıracağım bir ihtimal söyledim. Karşılık bekleyebilirdin. Bu işin sonu sana da dokunabilir, risk alıyorsan karşılık beklemek de hakkın."

"Sen beni bir şekilde korursun Ecevit," dedi Farah. Bunu inanarak söyledi. Ecevit'in de bilmesini istedi. Ecevit korur muydu? Mutlaka. Başka da bir şey demesine gerek kalmadı. "Eyvallah," dedi Ecevit yalnızca. Cezaevine kadar da başka bir şey konuşmadılar. İçeri girdiler. Ecevit özel izin kâğıdını gösterdi. Üstleri arandı. Ecevit her bir basamağına içinden söve söve bastı. Buranın kokusundan, duvarlarının renginden ve ışığından bile nefret ediyordu. Yıkılsa dönüp bakmazdı.

Geçtiler, karşı karşıya oturdular. İhtiyar adam artık daha yavaş yürüyordu. Belki son yıllarını burada geçirmese ve korkunç bir hastalıkla boğuşmasa dinç olurdu. Mutlaka onun yaşındakiler bu halde değildi. Gelmesi biraz gecikti. Farah'ın gözleri kapıdaydı. Uyarı yiyeceğini bile bile yine de kalktı ve abisine sarıldı. Abisi değil, babası yaşındaydı. Aralarında ciddi bir yaş farkı vardı zaten babaları birdi, anneleri değildi. Yine de özbeöz kardeşten farkları yoktu. Farah babasını bilmezdi zaten, abisi Cengiz'i bilirdi. İhtiyar adam, gardiyana eliyle engel oldu ve kardeşine sarıldı. Ecevit ayaklandı, yaklaşmalarını bekledi. Elini öptü, karşısına oturdu. Çok yaşlanmıştı. Hastalık adamı çökertiyordu ve Farah böyle bir hastalıkla savaştığını bile bilmiyordu.

Ecevit'in karşısına ilk çıktığında her sabah uyanan, tıraş olan, gömleğini giyen ve kitap okuyan o adamı artık yoktu. Sayılı günleri kalmış bir adam vardı.

"Bak sana kimi getirdim," dedi Farah.

"Sen getirmesen gelmeyecek zaten," dedi ihtiyar. Ecevit güldü, Farah haklı çıkmanın gururuyla, "Bak ben sana demedim mi?" dedi. Ecevit aralarına girmedi. Abi kardeş konuştular. Farah bu kez konuyu açmadı. Zaten Ecevit konuşacaktı. Etkisi düşsün istemedi. Çok da durmadı zaten. "Ecevit seninle bir şey konuşacakmış abi," dedi. Yerinden kalktı. "Ben sizi yalnız bırakacağım."

Abisine son kez sarıldı, Ecevit'e gülümsedi ve "Lütfen," diye fısıldadı. İçinde kuvvetli bir umut vardı. Ecevit o çıkıp gidene kadar tek kelime etmedi. Çıkışını izledi, sonra baktı adama. "Bu yaptığın iş değil," dedi sonra aksi bir sesle. Göz göre göre Farah'ı kandırıyorlardı.

"Bunun için mi getirdi seni?"

"O bunun için getirdi, ben başka bir şey için geldim."

"Tamam, kendin için geldiğin sebepten bahset o zaman."

"Bu yaptığın iş değil ihtiyar," dedi Ecevit bastıra bastıra. Adam güldü. "İhtiyar deyince daha çok yaşlanmıyorum."

"Hastasın hasta!" dedi Ecevit elini masaya vururken. "Anlıyor musun? Kardeşin bunu bilmiyor bile. Hastasın. Çökmüşsün. Öleceksen de çık kardeşinin yanında öl, yazık günah o kadına."

"Öleceksen kardeşinin yanında ölmeyi tercih eder miydin?" diye sordu ve Ecevit'i korkunç bir ikilemde bıraktı. İlk kez düşündü bunu. Kardeşini bulmamıştı daha. Bulunca yanında öleceğini bilse bulur muydu? Bu acıyı yaşatır mıydı?

"Hata yapıyorsun," dedi yalnızca. Onlar çok başka durumlardı. "Ben söyleyeceğimi söyledim. Farah'a da söyledim. Israr etmem abine, dedim ama hata yapıyorsun. Başka da diyecek bir şeyim yok." Adam için için öksürdü. Peçeteyi ağzına bastırdı.

"Sende en çok neyi seviyorum biliyor musun Ecevit?" dedi adam, sonra yine öksürdü. Ecevit üzülerek bu halini izliyordu. "Hiçbir zaman haddinden fazla soru sormadın. Haddinden fazla ısrar etmedin. İnsanların işine karışmadın. Beni abin gibi, affola baban gibi gördün ama yine de o sınırı aşmadın. Bir oğlum olsa, senin gibi olsun isterdim." Ecevit elinde büyümemişti

ama Ecevit'i ellerinde büyütmüştü. Oymuştu, kazımıştı, çivilemişti, okutmuştu, yazdırmıştı, işle, aşla, kalemle Ali Ecevit Tarhan olmasını sağlamıştı. O yabani çocuğun içindeki cevheri çıkarmıştı.

"Eyvallah," dedi Ecevit. "Sen de bana yeri geldi öğretmenlik yaptın, yeri geldin babalık yaptın. O yüzden bu dediklerimi istersen evladın olarak, istersen taleben olarak al. Ölç tart..." Sonucun değişmeyeceğini bile bile söylüyordu bunları.

"Eyvallah," diye karşılık verdi adam aynı şekilde. "Söyle bakalım şimdi, neredesin, ne yaptın? Kimi öldürdün, kimi dirilttin, kimi buldun?"

"Daha öldürdüğüm yok, bilek gücünü kırmayla başladım."

Adam kesik kesik güldü. Başını salladı. "Tam olarak bu cevabı bekledim," dedi. "Asıp kesen, hesapsız kitapsız adam bir halt beceremez. Kırabildin mi bileklerini?"

"Gözlerinin önündeyim, ülke ayaklarının altında, kılıma bile dokunamıyorlar."

Vay dercesine dudak büktü. "Bunun sonu olur ama başka planın var mı?"

Ecevit başını salladı. Elbette biliyordu bunu. "Var, güç topladıkları an ikinci darbeyi de indireceğim. Bu beni bir süre götürür."

"Melike?"

"Arıyorum."

"Umut var mı?"

"Var," dedi Ecevit. Olmalı. Başka ihtimal bile yok. Olmalı. "Kardeşim ölmedi Cengiz amca. Kardeşim ölmedi. Gittim o alçak herife teklif sundum. Kardeşim neredeyse söyle, siktir olup gideceğim hayatınızdan, dedim. Söylemedi. Hayatının fırsatını sektirdi."

İhtiyar adam dikkatle Ecevit'i izliyordu. Yüzündeki öfkeyi okuyordu. Hiçbir şey kaybetmemişti. Bu çok iyiydi. Ölen yoktu, dirilen vardı. Bu pek iyiydi. "Siktir olup gidecek miydin hayatlarından?" diye sordu adam açıkça. Ecevit gözlerinin içine baktı ama cevap vermedi.

"Melike'yi arayan bile olmamış," dedi. Bu gerçekle bu şehri yakıp yıkmak istiyordu. "Babam ölmüş, bir bebek ortalıktan kaybolmuş ama dönüp de bakan bile olmamış. Arayıp soran olmamış. Kaybolup gitmiş. Böyle adalet mi olur?" diye sordu. Belki de bu sorular, ilk sorunun yanıtıydı.

"Adalet yalnızca çoğunluğun değil, azınlığın da güvencesi olmalı," dedi adam. "Ama gel gör ki bu ülke, adaleti çoğunluğun değil, azınlığın güvencesi

yaptı. Senin kardeşin o çoğunluğun çocuğuydu evlat, senin kardeşini ararlar mı sanıyorsun?" diye sordu. Ecevit gibi bir adamın adalet kelimesiyle işi bile olmamalıydı adama kalırsa ama sözkonusu kendisi değilse o güvenceyi yine arıyordu. Ne yazıktı bu adama, ne yazıktı bu adamın ailesine...

"Bedel ödeteceğim," dedi Ecevit başını sallayarak. "O çoğunluğun bedelini tek başıma ödeteceğim hem de." Soluklandı. Yutkundu. "Bir çete var. O dönem sokak sokak çocuk kaçırıyorlar. Arkalarında büyük isimler var. Çete çökmemiş deniyor. Kurtulan çocuklar kurtulmuş ama çok fazla çocuk bulunmamış. Aynı dönem babamın yaşadığı mahallede bir çocuk daha kayboluyor. Melike de aynı dönemde yok oluyor. O çocuğu buluyorlar ama Melike'den ses seda yok. Kimse de ses seda peşine tam olarak düşmemiş. Ben araştırdım o çeteyi."

"Ne buldun?" diye sordu ihtiyar.

"Adını kullanmam lazım," dedi Ecevit açıkça. İhtiyarın kaşları çatıldı. Bunu seneler önce kendisi teklif etmişti. Ecevit'in tek amacı vardı: Kardeşini bulmak. Azılı bir mafyanın adıyla adım atmak, onun belalarıyla uğraşmak değildi. "Başka türlü zor. Dün gittim Farah'la konuştum. Olur da senin adın yeniden canlanırsa, ucu bucağı ona da dokunur diye. İzin vermezse gelip seninle konuşmayacaktım ama kabul etti. Kardeşini bulacaksan ne gerekiyorsa yap, dedi. Ama sana da söylüyorum. Benim amacım seninki gibi saltanat değil. Para pul, güç de değil. Allah razı olsun, şimdi bir şeyler yapıyorsam senin sayende ama daha fazlasını istemedim. Şimdi istiyorum," dedi Ecevit. "Kardeşim için istiyorum."

Cengiz parmak uçlarını masaya vurmaya çalıştı. Cengiz Resul Atmaca senelerdir dört duvar arasındaysa kendi rızasıyla buradaydı. Gözü dışarıdaki saltanatta değildi. Kendisi bunu tercih etmişti. Yine de adının sanının dışarıda para ettiğini biliyordu. "Kardeşimi koruyacak mısın?" diye sordu.

"Gözün arkada kalmasın. Farah'ı riske atacak tek bir şey bile yapmam."

"Sana hâlâ bir saltanat vaat ediyorum Ecevit," dedi ihtiyar. Bir kız kardeşi değil de bir erkek kardeşi olsaydı her şey daha farklı olurdu. Daha mı iyi olurdu? Buna hayır, denebilirdi ama daha farklı olurdu.

"İstemiyorum. Benim işim olmaz öyle şeylerle. Ben bir daha hapis yüzü göstermem kendime. Ben sadece kardeşimi istiyorum," dedi. "Anlıyor musun? Sadece Melike. Bir de..." Duraksadı. Boş verdi. "Melike'yi bulmam lazım."

İhtiyar adam başını salladı. Oraya girersen çıkmak zor, demedi. Girsin istedi. O yonttuğu çocuk bir saltanat kursun istedi. İyi bir adam olmasın istedi. Ona iyilik yapılmamıştı, içinde biraz olsun iyilik kalmamalıydı. "Tamam," dedi. Sonra durdu ve Ecevit'e baktı. "Tek mi arıyorsun Melike'yi?" diye sordu. Şüphe duymak değildi bu. Sadece bir başına mıydı bunu öğrenmek istiyordu.

"Atilla Akın'ın kızıyla."

İhtiyarın kaşları çatıldı. Kırışıklıkları belirginleşti. Doğru mu duymuştu? "Firuze Akın'la yani?"

Ecevit gözlerini kaçırdı ve dudaklarını ıslattı. "Öyle," dedi sadece.

Firuze Akın... Cengiz'in içine ilk kez Ecevit'ten yana kurt düştü. "Düşmanını dostundan yakın tutmak mı?"

"İşime yarayacak her şeyden faydalanmak," dedi Ecevit. "Başka bir anlam yok." Adam gözlerini Ecevit'e dikti. Uzun uzun baktı. Bin türlü şey düşündü. Birini bile dillendirmedi. Sadece izledi. "Söyle söyle, ne söyleyeceksin?" dedi Ecevit ters bir sesle. Şu ihtiyarların bakışları sinirlerini bozuyordu.

"Bir şey mi söylememi bekliyorsun?" dedi alttan alta gülerek.

"Ben beklemiyorum, sen dilinin altında tutuyorsun. Ne söyleyeceksen söyle."

İhtiyar adam, Ecevit'in yüzüne baka baka güldü. "Firuze taşların vardı, hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Varsa vardı, ne olmuş?"

"Duvara harf kazıyordun o taşla, hatırlıyor musun?" dedi bu kez. "Taş yetmeyince tırnaklarını kullanıyordun, kan revan içindeydi hep tırnakların." Ecevit'in gözlerinin içine bakıyordu geçmiş. "Kazıdığın harfleri unutma evlat. Ben sana başka ne diyeceğim? Kazıdığın harfleri sakın ola ki unutma."

XIII

"makul sürede edilmeyen itiraz kabul sayılır"

Mart 1991,
Ankara, Çankaya.

Ali Ecevit Tarhan, bazı geceler, bazı akşam yemeklerini Akın malikânesinde kurulan sofrada yerdi. Bu sık olmaz, azımsanacak kadar da nadirleşmezdi. Karar Firuze'ye bırakılırsa her gece beraber yemek yerlerdi ama küçük kız bazen annesinden, "Ama o da ailesiyle yemek yemek ister," cümlesini duyunca mecburen ısrar etmezdi. Zaman zaman o da kaçar giderdi, onların sofrasına otururdu. Bu Atilla Akın'ı öylesine rahatsız ederdi ki Ecevit'in onların sofrasına oturması işine gelirdi. Kızının gitmesine gerek yoktu, kızı çok istiyorsa o çocuk gelebilirdi.

Yine öyle bir gecede Aylin'in yanında kızı, kızının yanında Ecevit vardı. Masanın başına Atilla Akın oturmuştu, Aylin'in karşısındaysa Bülent vardı. Firuze annesinin elini itiyordu. Kendisi yemek yiyebilirdi. Artık büyümüştü. Ecevit kendisi yerken annesinin devamlı ona lokma uzatması hiç hoşuna gitmiyordu. Hem gittiği anasınıfında da kendi başına yiyordu. Kimseden de yardım istediği yoktu.

Aylin Akın kızının rahatsızlığını fark edince daha fazla müdahale etmedi çünkü Firuze'nin pis bir inadı vardı. Hiç olmadık yerde yakasına bulaşırdı ve kimse temizleyemezdi. Yemek yememesinden daha kötü ne vardı ki? Firuze eline çatalını aldı. Ecevit'in tabağına baktı. Oradan bir yaprak sarma gözüne kestirdi. Diğerlerinden daha ince ve uzundu. Onu almak istedi. Bu iki çocuk için oldukça olağandı. Firuze yemek yerken hiçbir zaman rahat durmazdı zaten yanında Ecevit varken. Ecevit'in tabağındaki her şey ona daha lezzetli gelirdi. Çatalını Ecevit'in tabağına atmaya çalıştığında annesi hızla bileğinden tuttu ve "Firuze," dedi hayretle. "Ne yapıyorsun?"

---

* 26.12.2010 tarihi, ÜB (Ülke Burada) gazetesine "2011!" manşetiyle taşınmıştır.

Ninova

"Ben o sarmayı alacağım."

"Ne kadar ayıp!" dedi kadın. Aylin Akın bunu şekilciliğinden yapmıyordu ama adabımuaşeret kurallarının bu yaşlarda bir insana verilebileceğini düşünüyordu. Hem bunu şimdi yapıyorsa okulda da mı yapıyor demekti bu? Tamam, Ecevit'i biliyorlardı ama diğer çocuklar? Firuze hassastı. Çok çabuk mikrop kapardı. "Tabak bizim şahsi eşyamız. Bir başkasının tabağına asla dokunmuyoruz."

"Alabilir Aylin teyze," dedi Ecevit. Büyük bir keyifle verirdi hem de sarmasını. O da başka sarma alırdı, ne olacaktı ki? Firuze bunu yemek istediyse, kesinlikle verebilirdi.

"Senin tabağından alamaz."

"Alabilirim," dedi Firuze inatla. "Hem biz hep alıyoruz ki Ecevit'le." Ecevit beklemedi, Firuze'nin istediği sarmaya çatal bastı ve Firuze'nin tabağına koydu.

"Firuze bir daha kesinlikle görmeyeceğim," dedi kadın. Sesi ciddiydi, itiraz istemiyordu. "Okulda da mı böyle yapıyorsun yoksa?" Ecevit de Firuze'ye baktı. Tabağına koyduğu koca sarmayı ağzına sıkıştırmaya çalışıyordu. Ona kaç kez demişti, koca koca lokmalar alma ağzına diye. Bu kız hep böyle yutamayacağı lokmalar mı çiğneyecekti? Firuze başını iki yana salladı.

"Yok Aylin teyze," dedi Ecevit sanki aynı okuldalarmış gibi ama Ecevit bilirdi. Bir kez sormuştu. Okuldaki arkadaşlarının tabağından da alıyor musun diye. İşin aslı ilk Firuze sormuştu. Ellerinde bir Firuze'nin bir Ecevit'in ısırdığı bir çikolata varken Firuze meraklanmıştı.

"Okulda da böyle yapıyor musun?" diye sormuştu Firuze.

"Yok," demişti Ecevit. "Annem başkasının yediği şeyden yenilmez, dedi. Ya dişlerini fırçalamıyorlarsa?"

Firuze ayaklarını sallaya sallaya karşıyı izlemişti. Biraz da utanmıştı. Bazı geceler, çok yorgunsa ve annesinin de gözünden kaçtıysa o da fırçalamıyordu. "Benden de yeme o zaman," demişti dürüstçe. Yalan söylemek nedir, neye yarar pek bilmezdi zaten. "Ben de bazen fırçalamayı unutuyorum ki."

Ecevit'in elinde kalmıştı çikolata. Firuze bundan sonra her gece dişlerini fırçalayacaktı. Keşke bunu Ecevit'e söylemeseydi. İçindeki gizli kutuya koysaydı. Ecevit'le oynadıkları bir oyunun materyaliydi bu. Bazen, bazı şeyleri söylememeleri gerektiğinde içlerindeki kutuda gizliyorlardı. Sonra da o kutu dolunca içini çöpe boşaltıyorlardı. Bu çoğunlukla daha fazla vakit geçirmek

Ninova

için anne babalarına söylemedikleri gerçeklerden oluşuyordu. Mesela acıkınca acıktıklarını gizliyorlardı. Bazen tuvaletlerinin geldiğini, hatta bazen susadıklarını... Keşke Firuze bunu da gizleseydi.

Firuze ona uzatılan çikolatayı almadı. Omuz büktü. Neredeyse ağlayacaktı. Keşke söylemeseydi, keşke fırçalasaydı. "Alsana Firuze," demişti Ecevit. Eline zorla tutuşturmuştu. "Sen ayrısın." Bunu söylerken tümüyle doğrucuydu. Umurunda bile değildi Firuze'nin dökülmeye yüz tutmuş küçük dişleri. Ecevit oyuncuydu. Bir oyunda şartları eşitlemeyi çok severdi. Durmadı, çikolatayı yemediğini görünce, "Sen de hep benim tabağımdan yemek alıyorsun, okulda da böyle yapıyor musun?" diye sormuştu. Firuze hızla bu eşitliğe düşmüştü. "Yok," demişti hemen. Ecevit çikolatanın kabını Firuze rahatlıkla yesin diye hemen sıyırmıştı. Sonra aynı karşılığı duymuştu. "Sen ayrısın."

Öyle ki Firuze sarmayı yerken Ecevit cevap verebilirdi. "O okulda yapmıyor. Sadece benim tabağımdan alıyor," dediği an Atilla Akın girdi araya.

"Üstüne gitme kızımın, Aylin," dedi. "Başkasının yemeğine göz dikmiyor, babasının yemeğini yiyor yine." Ecevit ve Firuze hariç herkes ne söylediğini anladı. Ecevit'in anne ve babası duysaydı yine otursun isterler miydi bu sofraya? Atilla Akın'ın art niyetli söylemediğini düşünmek isterlerdi. Aylin Akın kocasıyla göz göze geldiğinde tersler gibi baktı. Duyduğu hoşuna gitmedi ama yine de üstelemedi.

"Sarma muhabbetiniz bittiyse benim söylediğimi konuşalım mı?"

"Senin söylediğini konuştuk bitti zaten oğlum," dedi Atilla Akın. Firuze'nin yanağına dokundu. Sevdi kızını.

"Ya biz niye İstanbul'a taşınmıyoruz? Burası çok sıkıcı baba, çok sıkıcı!" dedi. Derdi sıkıcılık değildi. Derdi kesinlikle İstanbul sokaklarıydı. 1 Mayıs'a az kalmıştı.

"Meclis burada Bülent!" dedi Atilla Akın. Oğlunun derdini sezebiliyordu, görmezlikten gelmeye çalışıyordu ama Bülent âdeta babasının önünde cirit atıyordu. "Benim yerim de meclis. Sizin yeriniz de benim yanım."

Bülent ve Atilla arasındaki çatışmaya Firuze'nin tatlı sesi engel oldu. "Biz büyüyünce Ecevit'le İstanbul'a taşınacağız, biliyor musunuz?" Bu sevimli ses herkesi gülümsetebilirdi. İki kişi hariç. Biri Atilla Akın, diğeriyse kesinlikle Ali Ecevit Tarhan'dı. Küçük çocuğun lokmaları boğazına dizildi. Ah bu kız, ah bu kız hiç içinde tutmak nedir bilmiyordu! Her şeyi uluorta söylüyordu. Ecevit biraz korktu, biraz da çekindi. Başını kaldıramadı.

"Öyle mi?" diye sordu Atilla Akın. Kızına sorsa da Ecevit'e bakıyordu.

"Öyle. Biz gideceğiz. Öyle konuştuk. Beraber gideceğiz. Öğretmenime de söyledim."

"Ecevit," diye seslendi adam, küçük çocuğa. Yüzüne bakmadığını görebiliyordu. Seslenince mecburen bakacağını biliyordu. Ecevit küçük gözlerini adama çevirdi. Çok ciddi bakışlara maruz kaldı. Evet, gideceklerdi ama bunu şimdi kimsenin bilmesine gerek yoktu. "Kızımı götürüyormuşsun?" diye sordu.

Bu çocuk, dedi içinden, bu çocuk büyümüş de küçülmüş. Bu çocuğun ettiği hiçbir kelam çocukluğuna verilmemeli. Kurnaz. Pek kurnaz.

"Firuze İstanbul'a gitmek istiyor," dedi Ecevit dürüstçe. Geri adım atmadı. Korktu ama yerinde durdu.

"Tamam, babası onu götürür."

"Ben Ecevit'le gitmek istiyorum babaa," dedi küçük kız son sesli harfi uzata uzata. Kesinlikle babasıyla oyun oynayamazdı. Ecevit'ten başka kimseyle oynayamazdı hatta. Bu sene başladığı okulda bile akşam olmasını bekliyordu. Kimse Ecevit gibi oyun uyduramıyordu.

Ecevit yutkundu ve Firuze'ye baktı. Yok, bu kız hiç susmak bilmeyecekti. İçinden geçeni hep söyleyecekti. "Ben kızımı göndermem Ecevit," dedi adam. Sadece karşısında büyümüş halini görebildiği adama bakıyordu. Firuze okula başlarken Ecevit düşkünlüğü biraz azalır sanıyordu. Sonuçta başka çocuklar, başka arkadaşlar demekti ama olmamıştı.

"Siz de gelirsiniz," dedi çekinerek. Bir orta yol bulmaya çalışıyordu ama asla vazgeçmiyordu.

"Ben giderim de sen gelir misin orası şüpheli evlat. Büyüyünce iş güç sahibi olacaksın, bakalım böyle görüşebilecek miyiz yine? Karar verdin mi yapmak istediğin mesleğe?"

Atilla Akın satranç oynamayı severdi. Şimdi bir piyon olan çocuk, birkaç sene içinde oyundan çıkmazsa yerini değiştirmesi gerekirdi. Oyunda kalsın istemezdi. Biricik kızını ileride layık görebileceğini sanmıyordu ama işler sarpa sararsa, oyunda kalmayı başarırsa bu çocuk şahın yanında güçlü sayılabilecek bir yere geçmesi gerekirdi. Aksi halde bir piyon olmaya devam ederse belli bir yaştan sonra bu masaya oturtmak istemezdi. Kafasında kırk tilki dolaşıyordu, kırkının da kuyruğu birbirine dolanmıyordu. Aylin Akın o tilkilerin sayısını

Ninova

seçemese de gördü. Rahatsız oldu ve boğazını temizledi. Kocasının aksine Ecevit'e sadece aklı başında bir çocuk gibi bakıyordu.

Ali Ecevit Tarhan bu sorunun ona tekrar sorulacağını biliyordu. Hazırlanmıştı. "Avukat olacağım," dedi. Atilla Akın'ın yüzünde bir gülümseme oluştu. Oğlunda göremediği bir potansiyel vardı, belki de zamanı geldiğinde piyon olarak bırakmak istemeyeceği çocuk bu potansiyelle yaşıyordu. Belki de kendisi için yetiştirmesi gerekiyordu. Yine de... İçeri giren kadına baktı. Kadın oğluna gülümsedi, Atilla Akın bir kez daha hatırladı.

Piyonlar, piyon olarak kalmalıydı. Zamanı gelince de oyundan çıkmalıydı. Öncelik daima bu olmalıydı.

Bir yapıyı ev diye hissetmek için ne barındırması gerekirdi?

İçinde aile olan her yapı ev sayılır mıydı? Sayılıyorsa içimdeki hissin sebebi, resmiyette ailem olan insanların sahiden ailem olmayışı mıydı yoksa aidiyet duygusundan tümüyle kopmam mıydı? Tamam, öncesinde de hep ev diye atölyemden bahsederdim ama *eve gidiyorum* dediğimde aklıma burası gelirdi. Artık hiç gelmiyordu. Bahçeden geçerken bir yabancının evine yürüyordum sanki.

İnci ve bir yerde hâlâ annem bu evde yaşıyordu. İçimde yok olan aidiyetin ta kendisiydi.

Kalın halatlarla bağlı olduğum iki şey vardı. Geriye kalan her şey ince iplerle bana bağlıydı. Hor kullanıldığı her an ip kopuyor, iki kopan ucu insanlar ya da ben bağlıyordum. Sanırım artık bağlamıyor, insanların bağlamasına izin vermiyordum ya da insanlar da bağlamakla uğraşmıyordu. O iki kalın halatı da içimdeki küçük Firuze'ye borçluydum. Ben bana kalan her güzel şeyi ona borçluydum. O olmasa avcumda sadece atan bir kalp kalırdı, biliyordum. Ona minnettardım. Bu aralar beni kızdırsa da, içimde ağlamaktan nefessiz kalsa da ve kalbimi yumruklasa da.

Dışarıdan iletilen kapı bana bu kez annem tarafından açıldı. Pek yapmadığı bir şeydi bu. "Ah Firuze Hanım, evi attığım adresten mi buldunuz?" Yüzümde samimiyetsiz bir tebessümle yanından geçip gittim. En son annemle de ilişkimi pek iyi bırakmamıştım. Onun günlerdir babamla ilgilendiğini tahmin ediyordum sadece. Babam hakkında ise bir fikrim

yoktu. Ecevit'i dinleyecektim ve yalnızca dinlenecektim. Duş alacak, kıyafetlerimi değiştirecek, yumuşatıcı kokan çarşaflarda yarına kadar uyuyacaktım. Annem bilinçsizce elimden tuttu. Bu o kadar sert bir tutuştu ki avcumdaki sargıyı fark etmeden benim acıyla kopardığım nidayı duydu ve elini çekti.

"An-ne!" diye heceledim ve elimi nereye koyacağımı şaşırdım.

"Firuze!" dedi dehşetle ve bıraktığı elimi yeniden tutmaya başladı. "Ne oldu eline?" Tutmasına izin vermedim ama bandajı gördü. "Ne oldu kızım eline?"

"Bir şey yok, kesildi."

"Kanamış. Sevinç!" diye bağırdı ortaya doğru.

"Anne bağırma. Bir şey yok, bırak!"

"Sevinç pansuman malzemelerini getir."

"Anne bırak."

"Nasıl kestin bunu?" Bazen bazı zamanlarda büyütülmesi gerekenleri görmezlikten gelirken büyütülmemesi gereken her şeyi abartarak yaşıyordu.

"Şişe kırıldı, elim kesildi."

Gözlerini bana kaldırdı ve kısabildiği kadar kıstı. Belki ne kadar küçük bakarsa yalanımı yakalayabileceğini düşündü. Yalanım yoktu halbuki. "Dün atölyedeydin," dedi. Sustu sonra, irkildi ve elimi daha sahiplenici tuttu. Aklına neyin geldiğini o an anladım. Hayır, yanlıştı. Dün elimi kasti olarak kesmemiştim.

"Hayır, anne," dedim sadece. "Şarap içtim, sarhoş oldum ve şişeyi devirdim. Hepsi bu kadar."

Korkma, demedim ona. Kendi yarattıkları sorunların mağduruydular. Korkmak istiyorsa korkabilirdi. "Firuze ölümü gör," dedi kendisine hiç yakışmayacak bir şekilde. Yüzümü ekşittim. "Berbat bir cümle."

Sevinç ablanın getirdiği pansuman malzemeleriyle salona doğru yürüdük. Kimseyi yanımızda istemedi. "Açma pansumanımı, daha dün gece yapıldı," desem de umurunda değildi. Onun derdi yarayı görmekti. Vereceği tepki ona göre büyüyecek, şekillenecekti. Pansumanı titreyen elleriyle açtı ve gördüğü görüntüyle ağzından acı dolu ses döküldü. Yarama bakmadım, başımı kaldırdım ve gözlerimi karşıya diktim.

Ninova

"Firuze bu normal bir kesik değil," dedi. Sesi titriyordu. "Bu çok derin, çok... Şekilli. Firuze..." Nefessiz kaldı. Parmağımın ucuna gözyaşı damladı. Anlıyordum neye ağladığını. Sandığı gibi bir şey yoktu. Belki sandığı olmuştu ama bu kesik başta onun için yaratılmamıştı. "Yine mi?" diye sordu. Bana kızmıyordu, yalnızca içindeki şüphelere yenilmişti.

"Ne kadar *yanlışlıkla kesildi* desem de inanmayacaksın. O yüzden kendimi anlatmaya çalışmayacağım."

Annem saniyeler içinde böylesine ağlamayı nasıl başardı bilmiyordum ama neredeyse başı dizime düşecekti. Onu izliyordum ama tam anlamıyla net bir duygu hissetmiyordum. Annem iyi bir tiyatro oyuncusuydu, bir gözyaşını on gözyaşına çevirebilir miydi? Evet, yapabilirdi.

"Hiç iyi değilsin," dedi gözlerime bakarak.

"Her zamanki gibiyim." Hatta belki de içi boşalan kalbimde bazı hisler dirilmişti. Belki de bu hissin adı acı da olsa yeniden böylesine derin acı duyabilmek yaşadığımı hissettiriyordu.

"Yeniden psikolog seanslarına başla. İstersen İstanbul'a gidelim. Doktorun orada. Yalnızca sen ve ben biraz orada yaşarız. Ya da bir şekilde onu buraya getiririz. Ya da başka bir dok-"

"Anne, babam tamamen iyileşti sanırım," dedim ve uzayacak cümlelerini kesip attım. Ecevit'in dün gece güzelce sardığı elimi açmıştı, içine ağlıyordu. Ne yersiz davranıyordu böyle, farkında değildi. "Benimle uğraşmaya başladın yine."

"Özür dilerim," dedi ve elini yanağıma koydu. "O an çok acı çekiyordum, ne söylediğimi bilmiyordum."

Bir an, sahici bir an neden özür dilediğini ve hangi andan bahsettiğini hatırlayamadım. Artık annemle aram kronik bir şekilde bozuktu. Bu spesifik bir olaya dayanmıyordu sanki. Boş gözlerle hatırlamaya çalıştım. "Firuze bana öyle bakma, özür dilerim," dedi yeniden. Bakışlarım onu kahretti. Böylesine içi boş gözlerde ne gördüğünü bilmiyordum. "Babanın yaşadığından bile emin değildim. O an bir gürültü duymak, sizin kavganızı dinlemek benim için çok çekilmez geldi..."

"Her neyse anne," dedim ve olayı da hatırladım. Ben onu teselli ettikten hemen sonra Bülent'le olan kavganın ortasına geçip bana saldırmasından bahsediyordu.

Ninova

"Her neyse değil," dedi. Pamuk çıkardı ve üzerine renksiz bir sıvı döktü. "Yemin ederim çok pişman oldum. Sen beni teselli eden, elimi tutan tek çocuğumdun. O ana kadar hiç kimse benim saçlarımı okşamamıştı. Firuze sen benim kalbimsin kızım, sen benim kalbimi gören tek çocuğumsun." Gözlerimi yumdum ve acı ağzımdan ses olarak dökülmesin diye bekledim. "Firuze, elin dikişlik."

"İstemiyorum. Bir an önce kapat yarayı. Neden açtın ki zaten?"

"Özür dilerim," dedi ama elim için değildi. Anlayabiliyordum. "O an sorguların suallerin bende patlama yarattı. Öfkem sana bile değildi. Babanaydı. Babanın yaptığı işeydi ama..."

"Ama benden çıkardın," diye tamamladım. Annemin kalbi değildim. İnanmıyordum.

"Dilin seni öldürecek," dedi. Gülümsedim. Benden özür dilerken bile bana hak vermiyordu.

"Sessizliğin öldürmesinden iyidir."

Tek tek parmaklarıma dokundu. Hissedip hissetmediğimi sordu. Eski bir doktor olarak ne yapması gerektiğini biliyordu. Sanırım verdiğim tepkiler, elim için korktuğu ihtimalleri öldürdü. Yara derindi ama temizdi. "Duş alacağım, poşet mi sarayım yoksa eldiven mi takayım?"

"Ben sana yardımcı olurum," dedi gözyaşlarını silerken. Topuklu ayakkabılarının üzerinde doğruldu ve bu kez saçlarımı o okşadı. "Ben yıkarım kızımı."

"Anne o kadar düşkün değilim," dedim kaşlarımı bükerken. "Kendim yıkanabilirim. Sadece soru sordum. Lütfen cevaptan fazlasını verme bana." Saçlarıma sayısız öpücük konduruyordu. Sevmeye çalışıyordu beni. "Dün gece bu pansumanı sana kim yaptı?" diye sordu. Evet, tek elle yapamayacağımı fark edebilirdi. Yanıt vermedim. "O adam mı?" diye sordu.

"O adam diye bahsedeceğin herkesin adını bildiğini düşünüyorum."

"Sana zarar veriyor."

Gülümsedim. Bu cümleyi anne ve babamdan duymamalıydım. "Herkes gibi mi yoksa *sizin kadar değil* mi demeliyim?"

Sorduğumu görmezlikten geldi. "Soğan kokuyorsun," dedi açıkça. İşine gelmeyen hiçbir cevabı almazdı. Soru kendisine ait olsa bile sahiplenmezdi.

"Soğanlı menemen yedim."

"Sabah sabah... Mide bulandırıcı. Hiç senin yapacağın bir şey değil."

"Hayatımda yediğim en güzel menemendi," dedim yerimden doğrulurken. O da peşimden geliyordu, biliyordum. Neredeyse her sabah o menemeni yiyebilirdim.

"O adam senin beklediğin adam değil Firuze," demeye kalktı. Adımlarımı hızlandırdım. Ecevit'le günlerdir öyle şeyler öğreniyorduk ki annemin romantizm kokan cümlelerine tahammül edemedim. "Gözünün önünde senin yaşantına uygun insanlar var, görmüyorsun."

"Anne sus artık," dedim yalnızca. Odaya vardım ve girmesine izin vermedim. Tatlı bir düşteydik sanki onun için. Ya da on sekizinci yüzyılda. Bense on beş-on altı yaşlarında bir soyluydum. Günlerim romantizm akımının parçası olmakla geçiyordu sanki. Annem gerçeğin farkındaydı. Yokmuş gibi davranarak önce kendini, sonra beni kandırmaya çalışıyordu. Kilitlediğim kapıya vurdu. "Eldiven tak ve lastik tokaları üst üste bileğine geçir. İşin biter bitmez hepsini çıkar. Kan dolaşımına zarar verir."

Önümdeki ceketi açtığım an sutyenimle kaldım. "Ve ilk fırsatta rica ediyorum dişlerini fırçala. Kapıyı açarsan da banyoya girmesem bile çıktıktan sonra saçlarını taramak istiyorum," dedi. Yanıt vermedim ama o olumsuz cevabı duydu. Topuklarını yere vura vura ayrıldı koridordan. Gidişini bekledim. Dediğini yaptım, elimi sudan korudum. Pansumanım sırılsıklam oldu sandım ama hayır, ıslanan tek şey eldivendi. Kaynar diyeceğim kadar sıcak suyla yıkandım. Banyodan çıktığımda saçlarım taranmıyordu. Uzun zaman olmuştu onları adamakıllı taramayalı. Kendimi zorladım ve taradım. Bu aralar çok insan içine çıkıyorduk. Ecevit üstü başı pak ve temizken bense bir o kadar dağınık ve pasaklıydım. Bazen paspal, bazen dökümtülü, bazen ütüsüz. Kabanım önümü kapatıyordu ama saçlarımı ve yüzümü hiçbir şey kapatmıyordu.

Elimde ne kadar sprey varsa sıktım ve taradım. Çoğu yer açıldı ama arkada kalan bir kısım vardı ki kulaklığım gibi açılmak nedir bilmedi. Bir karmaşa vardı orada. Yoldum âdeta ama yine de tam anlamıyla açılmadı. Pes edip bıraktım. Yatak çarşaflarım temizdi, istediğim gibi yumuşatıcı kokuyordu. Bu koku, benim için değil ama içimde uyuttuğum o çocuk için paha biçilemezdi. Onu hiçbir pahalı koku bu huzurlu uykuya

yatıramazdı. Islak saçlarımla yatağa yattım. Üzerimde bir alt üst pijama takımı vardı. Uzun zamandır bu kadar temiz olduğumu hissetmemiştim. Yatağın ortasında cenin pozisyonu aldım ve telefona baktım. Arama ya da mesaj yoktu. Gözlerimi kapattım. Herkesin işi vardı zaten. Bir L koltuk ya da bir yatağın ucu kadar rahat hissettirmedi bu koca yatak. Yine de uyuyabildim. Karnım tok, sırtım pekti. Uzun saatler uyudum.

Ben hep uykusu hafif biri olmuştum. Yağmur damlasının cama çarpma sesi, bir kedinin miyavlayışı ya da penceremin önünde kanat çırpan bir kuş uyanmama ve bir daha uyuyamamama yeterdi. Yatağımın içinde titreşen telefon da beni biraz korkutarak uyandırdı. Bir hikâyenin ana unsurlarından çoğunu unuttum. Neredeydim, ne zamandı ve biraz da ben kimdim? Beni uyandıran aygıtı elime aldım ve ismi okudum.

Ali Ecevit arıyor.

Aynı hikâyenin ana unsurlarından çoğunu hatırladım. Gözlerime kirpiklerim batıyordu, açıp kapattım ve pencereden gökyüzüne baktım. Hava kararmak üzere miydi yoksa hava aydınlanmak üzere miydi? Bu arada derede renk bir günbatımı mıydı yoksa şafak vakti miydi seçemiyordum. Telefonu açmak önceliğim oldu. "Efendim?" demek istedim ama sesimi kelimenin yarısından sonra bulamadım. Boğazımı zorladım, yutkundum, biraz öksürdüm. Senelerdir sigara içmiştim sanki.

"Uyuyor muydun?" diye sordu.

"Evet," dedim ama amacım kesinlikle buna devam etmek istediğim için değildi.

"İyi, uyanınca ararsın."

"Hayır hayır Ecevit, kapatma," dedim hızla. Sesim daha gür çıktı. Kapatmasın diye neredeyse bir spiker gibi konuşacaktım. "Uyandım, kapatma. Bir şey mi oldu?"

"Sağ mısın değil misin, başına bir bela sardın mı sarmadın mı diye aradım. Yarın yola çıkacağız ya."

Yarın demese buradan nasıl korkarak kalkacağımı hayal bile edemiyordum. Az önce gün doğumundan şüphe etmiştim. Ya yarına kadar uyuyakalsaydım? Bensiz giderdi. Biliyordum. Beklemezdi bile beni.

"Sağım, başıma bela da sarmadım. Geldim, annem pansumanımı değiştirdi, duş aldım, dişlerimi fırçaladım, saçlarımı taradım, sonra da uyudum." Neden bu kadar ayrıntı vermiştim, hiç bilmiyordum. Sadece söylemek istedim.

"Dün işgal ettiğin yatak rahat değildi herhalde bunca saat uyuduğuna göre."

"Rahattı Ecevit," dedim. Koltuk da rahattı, yatak da rahattı.

"Değildi Firuze," dedi. Neyin yolunu kapatmaya çalıştığını anlıyordum ama izin vermeyecektim.

"Rahattı Ecevit."

"Bir daha evime gelme," dedi beklemeden. Benimle çatışmak için alan bile tanımadı. Açıkça söyledi. Duymazlıktan geldim.

"Yarın yola kaçta çıkacağız?"

"Dokuz gibi çıkarız."

"Tamam."

"Kahvaltını yap. Yolda mola vermem, gideceğimiz yerde yemene fırsat olur mu bilmiyorum."

"Sandviç yapayım mı bize?" O belki de kahvaltı yapacaktı. Yine de yapacaksam ikimize de yapacaktım ya da hiç yapmayacaktım.

"Kendin için yap," dedi.

"Tamam, ikimize de yapacağım," diye anladım ve karşılık verdim. Hiçbir şey söylemedi. Kapatacaktı birazdan, biliyordum. "Ben yarın atölyeye gelirim, oradan alabilir misin beni? Ya da istersen evine gelirim..."

"Atölyeye gelmen kâfi."

Halihazırda en mantıklısı buydu belki de ama yine de diğer ihtimali de sunmak istedim. Gözlerimi kapattım ve soluklandım. Kapatmadım ama konuşmadım da.

"Diyeceğin başka bir şey var mı?" diye sordu.

"İşlerini hallettin mi?" diye sordum merakıma yenik düşüp.

"Evet."

"Ne işin vardı ki?" diye sordum. İçimde utanç yoktu, utanılacak bir şey yaptığımı da pek düşünmüyordum. Sadece öğrenmek istiyordum. O nasıl bana sorduysa ben de sorabilirdim.

"Allah'ım hesap soruyor," dedi. Bunu söylerken göğsünün nasıl daraldığını hissettim. "Hesap soruyor, kafayı yiyeceğim. Hesap soruyor."

"Sadece soru sordum."

"Sorma Firuze," dedi. Birbirimize başka da bir şey demedik ve telefonu kapattık. Parmaklarımı açıp kapattım. Uyuşukluk hissediyordum. Avcumun içindeki acı da elimi hareket ettirene kadar hissedilmiyordu. Telefonu yastığımın altına sıkıştırdım. Karnım aç değildi. Uyanmak için hiçbir sebep bulamadım. Birkaç kez kapım tıklatıldı. Tıklatışlar vurmaya evrilmeden elimden geldiğince yanıt verdim. Babamdı bir yerde gelen. Israr etti açmam için ama uykumun geldiğini söyledim. Annemin kesik olan elim için nasıl bir evham yarattığını tahmin edebiliyordum. Korktukları şeyi de biliyordum ama umurumda değildi. Belki de babamın üzerimde kurmadığı o korkunç baskının sebebi buydu. Korku onları durduruyordu.

Annem yemek için geldi sonra. Onun kapıdaki sesiyle uykumdan uyandım. Biraz huysuzlandım ve sesimi yükselttim. Bir kere daha uyandırılmaya niyetim yoktu. Saçlarım kurumuştu, boyları da uzundu ve yastığın üzerinde süzülüyorlardı. Biraz susamıştım ama kalkıp alacağım kadar değildi. Bir başkası daha gelmeye tenezzül etmedi ve ben tümüyle yeniden uykuya daldım. Alarm kurmayı da unutmadım ama ihtiyacım yoktu. Alarmdan önce uyandım.

Tam olarak nereye gideceğimizi, orada insanlarla konuşabilmek için ne olacağımızı bilmiyordum. Krem renginde bir pantolon aldım. Üzerimde yine aynı renkte V yaka bir bluz ve üzerime tam oturan, vatkalı bir ceket aldım. Altıma giymem gereken şey topuklu ayakkabı olsa da spor ayakkabı giyecektim. İçimden gelmedi topuk tıkırtılarını duymak. Saçlarım kendinden düzdü, düğüm olmuş yeri açmak için biraz çaba gösterecektim ama tam o sırada kapım yine çaldı. Bu sabahın ilk çalışıydı ama sabrım akşam bitmişti.

Bu kez ilerledim ve kapıyı açtım. "Ne var?" diye yükseldim kim olduğuna bakmadan.

Kapının önündeki İnci, elinde bardakla bana gülümsedi. "Sana muzlu süt yaptım."

Bu kapıyı yüzüne kapatmayacağım tek kişiydi. "Gel," dedim yalnızca ve geçmesi için yolu açtım. Kapıyı ardından kapatsam da kilitlemedim. Benim için hazırladığı bardağa baktım. İçinde yulaf, fındık, muz ve süt

Ninova

olduğunu içmeden biliyordum ama canım hiç istemiyordu. Hem ben inip bize sandviç hazırlayacaktım.

"Ne kadar güzel olmuşsun," dedi beni izlerken.

"Teşekkür ederim, sen daha güzelsin."

"Hayır, değilim," dedi ve omuz düşürdü. "Anneme çekerek hepimizin hakkını yedin. Bana ve abime hiçbir şey kalmadı."

"Bülent için katılıyorum dediklerine ama senin için katılmıyorum," dedim. İnanmadı bana. Evde adının hakkını veren tek kişiydi halbuki. Çok güzeldi. O kadar güzeldi ki bazen beni bu hayatta tutacak kadar güzel olduğunu düşünürdüm. Babam hep ölen halama benzediğini söylerdi. Bana göreyse İnci, babama dair hiçbir şeye benzemezdi.

"Saçlarının uçlarını maşalayayım mı?" diye sordu ama benden yanıt almadan maşayı çoktan prize taktı. "Annemin kuaförü de gelecek birazdan. İstersen ona da maşalatabiliriz."

"İnan hiç gerek yok. Senin yapmana da gerek yok İnci. Düz zaten, kalsınlar."

"Hayır ya olmaz. En son sergi gecende böyle güzel giyinmiştin."

"Çok açıksözlüsün."

Mahcupça gülümsedi. Babamın yanında babamın korkunç kararlarına destek vermediği ve babamın siyasi düşüncelerini desteklemediği sürece çok sevimliydi. Ellerini arkasına koydu ve hafifçe sallandı. "Güzel derken... Özenli," dedi. Güldüm. "Tamam ya, bakma öyle. Annem hep sende bir sanatçı dağınıklığı olduğunu söyler. Kafanın içine o kadar dikkat kesilirsin ki dışının dağıldığını görmezsin. Kabul edelim bunu abla. O kadar yanlış değil. Sen sadece çok güzel olduğun için göze batmıyor. Ben bu kadar salsam... Ohoo!"

"Allah aşkına saçmalama da maşala şu saçlarımın uçlarını," dedim. Gözümde kendini görmüyordu ve bu yaşları onun için güzellik standartlarının farklı bir evrede olduğu yaşlardı. O da yetmiyordu, Aylin Akın gibi bir kadın tarafından büyütülüyordu. Annem şekilci bir kadındı. Muzlu süte cam bir pipet batırmıştı. Çok hareket etmeden ona uzandım ve bir yudum aldım. O ısrar etmeden ben bir iki yudum almalı, içiyormuş gibi yapmalıydım.

"Biriyle mi buluşacaksın bugün?" diye sordu. Aynadan ona bakıyordum.

"İşim var."

"Peki," dedi yalnızca. Sesinin tonundan yine bilirdim bu sorunun devamının geleceğini. "Hayatında biri olsa bana söyler miydin abla? Ben söylerdim sana biliyor musun?"

"Annem mi gönderdi seni yanıma?"

Bunlar İnci'nin bana soracağı sorular değildi. İnci benim mutluluktan uzak bir hayat sürdüğümü biliyordu. Benimle böyle konular hakkında konuşmayacağını da bilirdi. "Hayır, yalnızca merak ettim."

"Hayatımda biri yok. Olma ihtimali de düşündüğüm ya da düşünebileceğim bir duygu gibi gelmiyor bana. O yüzden bu sorunun cevabını bilmiyorum."

"Ama her insan doğar, büyür, yaşar ve evlenir," dedi. Ona bunca saydığı şeyden yalnızca birini yapabildiğimi söylemek isterdim ama sustum. Aynadan kendime baktım. *Bazı insanlar doğar, büyümeden ölür.* "Annem seni dolu dolu yaşanacak bir aşkın iyileştireceğini düşünüyor, biliyor musun?" dedi sessizliğime karşılık. Güldüm tekrardan. Söylediğim her şey anneme gidecekti, biliyordum.

"Annem başka bir evrende dünyaya gelseydi kesinlikle romantizm yazan ve çok satan bir yazar olurdu."

"Neden, yalnızca romantizm kitaplarında mı olur söylediğim bir aşk?" diye sordu. Kelimelerimi dikkatli seçmeye çalıştım. Onun hayatı benim hayatım gibi değildi ve onun geleceği benim geleceğim gibi olmayacaktı. Onun o tüylü pembe kalemiyle yazdığı hiçbir noktaya siyah mürekkep bulaştırmaya hakkım yoktu.

"Elbette hayır ama herkes o kitaplardaki gibi âşık olmaz ölmeden. Annem bu ayrıntıyı kaçırıyor. Burası tümüyle kurgu. Umarım sen bir kitaptan fırlamış bir aşk yaşarsın."

Kaldı ki annemin de öyle bir aşk hayatı yoktu. Babam annemi tek bir gün bile hak etmemişti. Annem her ne kadar pişman olmasa da evliliğinden, ben emindim ki babamla yapmadığı bir evlilikten çok daha mutlu olacaktı. Sadece o bunu görmüyordu. Elindeki mutlulukla ve en önemlisi güçle yetiniyordu.

"Kendini de kat. Umarım sen de yaşarsın."

"Ben *yaşamak* istemiyorum," dedim. O duraksamadı ama ben kendimle göz göze geldim. Yutkundum.

"Sana bir şey söyleyeceğim ama kızma," dedi. Saçlarım çabuk şekil alır, çabuk da bozulurdu. Hızla yapıyordu, izliyordum.

"Kızacağım bir şeyse söyleme."

"Alparslan abiyle hiç mi düşünm-"

Dehşetle büyüdü gözlerim ve saçlarımı ellerinden aldım. "Tamamlama İnci," dedim yalnızca. Elindeki maşaya da uzandım. "Teşekkür ederim ama bu sohbet fazla annemceye kaçıyor. Senden bunları duymak istemiyorum."

"Sana nasıl baktığını hiç gördün mü abla?"

"İnci sinirleniyorum," dedim açıkça. Getirdiği bardağı eline tutuşturdum ve beden dilimi kapıya yönelttim. "Annem ve babam büyük kızımız evlenmedi depresyonuna girdiyse lütfen onlara ilet. Seve seve ayrı eve çıkarım," dedim. Bu tümüyle boş bir söylemdi. Ben bunun da savaşını zamanında çok vermiştim ama elim boştu. Bu tümüyle Alparslan lehine yapılan bir çalışmaydı. Sahi, babam işin içinde miydi? Bilmiyordum ama annem tümüyle merkezdeydi. O kafasındaki romantizm dünyasında beni bir başka adamın iyileştireceğini sanıyordu. Annem farkında değildi. Annem benim neyle savaştığımın, kalbimin ve beynimin farkında değildi. Annem senelerdir benimle büyüyen vicdan azabını bile anlamamış bir kadındı.

İnci'yi bir şekilde odadan çıkardım ve tekrar girmesin diye de kapıyı kilitledim. Üzerimde kurmak istedikleri şeyin adı mecburiyetti. Annemi tanıyordum. Annemin amacını da seziyordum. Maşayla arkadan birkaç tutam saçı daha yaptım ama devam etmeden fişi çektim. Göz altlarıma ve göz kapaklarıma kapatıcı sürdüm. Dudaklarımı nemlendirdim ve yanaklarıma yüzümdeki solgunluğu alsın diye allık sürdüm. Üzerimdeki ceketten vazgeçtim, boğazlı krem bir kazak giydim. Altıma da beyaz spor ayakkabılarımı geçirirken üzerime siyah yün bir kaban aldım. Kolyemi boğazlı kazağımın içinden çıkarıp mutfağa gidene kadar Kutupyıldızı'nın uçlarıyla oynadım. Annem tepemdeyken zeytin ezmeli ve beyaz peynirli sandviç hazırladım.

Nereye gittiğimi sordu, kime hazırlandığımı sordu, sandviçin sahibini sorguladı. "İnci'yi kafanda kurduklarına karıştırma. Atölyede olacağım, beni de rahatsız etme," dedim yalnızca. Sandviçlerim ve küçük çantamla evden çıktım. Sinirden portakal sıkmayı bile unuttum. Ecevit'e mesaj

Ninova

attım, atölyeme yaklaştıkça bir gündür uzaklaştığım hayatımı hissettim. Atölyeme yine ön taraftan girdim. Tüm perdeleri çektim. Yerde kurumuş kan lekelerim vardı. Ecevit gelene kadar kalan camları ve kan lekelerini temizledim. Bir kısmını kanımla boyadığım tablo yarım kalmıştı. Onu kaldırdım ve yüksek bir alana koydum. Devam edecektim. Kanlanmış paletimi yıkadım. Krem rengi üstüm ıslandı. Yer yer kirlendi. Bu kadardı işte. Benim temizliğim paklığım bu kadardı. Elimden daha fazla şey gelmiyordu.

Ecevit'in geldiğine dair bir mesaj aldığımda arka yerden çıktım. Olabildiğince az yere temas etmeye çalıştım ama olmuyordu. Üzerimdeki siyah kabanı kıyafetime olabildiğince kapattım. Duvara tek elimle tırmanmam gerekiyordu. Yapardım ama sandviçlerim vardı. Onlar düşmesin isterdim. Önce yükseldiğim yerde duvarın üzerine onları koydum. Sonra zorlukla tırmandım. Başlardaki kadar zorlanmıyordum artık. Hem küçükken de çok tırmanırdım hem de yaralı omzumla tırmanabilmek zamanında bana müthiş bir cesaret vermişti. Çıkana kadar pantolonumu kirlettim ama en azından kirlenen nokta paçalarıydı. Ecevit'in arabasını aradı gözlerim. Az ötedeydi, arabanın içinden bana bakıyordu. Elimi salladım göz göze gelsek de. Hareketsizce beni izledi. Gelseydi sandviç torbasını verecektim. Yine elimi salladım, sonra da duvarın tepesindeyken gelmesi için bir işaret yaptım. Ayaklarımı aşağı doğru salladım ve duvara oturdum.

"İnsene Firuze," dedi bana yaklaşırken.

"Sandviçleri al, düşmesin onlar."

Poşeti aşağı doğru uzattım ve almasını bekledim. Önce poşeti, sonra çantamı aldı ve çantayı poşetin içine koydu. Bacaklarıma doğru uzandı. "Ben atlayabilirim," desem de bacaklarımdan tuttu. Kendimi öne doğru ittim ve yavaşça bırakmak istesem de Ecevit'in acelesi vardı. Tekte çekti beni. Omuzlarına tutunana kadar ben, çekip indirdi beni.

"Seni beklersek..." dedi önden giderken.

"Elim yaralı diye yavaş inmek istedim," diye açıkladım. O hatırlamazdı ama küçükken hep ondan daha hızlı tırmanır, ondan daha hızlı inerdim. Ve ondan daha çok düşerdim. Poşeti arka tarafa koydu ve kemeri bağladı. Ben de aynı şekilde kemerimi bağladım. Kabanımı çıkardım ve arkaya koydum. Üstüme baktı. "Hayırdır, avukat kıyafeti mi?" diye sordu.

Ninova

"Belki avukat, belki öğretmen bilmiyorum... Ne lazım olursa," dedim yalnızca. "Kahvaltı ettin mi?"

"Etmedim."

"Ben de etmedim. Bize sandviç hazırladım."

"Aç değilim, ye sen."

"Ben de aç değilim," dedim. Keşke bir termosa çay doldursaydım. İçer miydi bilmiyordum ama keşke koysaydım da getirseydim. Arabayı çalıştırana kadar bana ters ters baktı. En az iki saatlik yolumuz vardı. Sanırım hiç konuşmamam gerekiyordu. Benimle sohbet etmek isteyeceğini hiç sanmıyordum. Önüme döndüm ve ellerimi kucağımda birleştirdim.

"Yeni bir şeyler buldun mu?" diye sordum yine de dayanamadan.

"Buldum."

"Ne buldun?"

"Arşiv taraması yaptım. O dönem bu konuyla alakalı haberlere baktım. Çocukları nasıl kaçırdıklarına, kaçırıp ne yaptıklarına, mağdur ailelere... Bu arada çete çökertilmiş sözde ama bulunmayan tam yirmi sekiz çocuk var. Melike'yi onlar kaçırdıysa yirmi dokuz."

"Bulunmayan çocuklar varsa çete çökertildi diyebilir miyiz?"

"Bilmem Firuze. Devlet öyle diyor, bir babana sormak lazım," dedi. Babama bu soruları sormayı, her şeyi kolaylaştırmayı çok isterdim ama benim babam buradaki her şeyin tek sebebiydi. Cevap vermedim. "Sözde çete çökertilmiş. Çete lideri ortalıkta yok. Başını ezmeden çeteyi çökerttik diye dosya kapatılmış. Siyasi bağlantılar olabilir işin içinde. Bazı çocukların kimlikleri değiştirilmiş."

Dudaklarımı soymaya başladım. Siyasi bağlantılar lafı ilk kez beni korkutmadı. Doksanlardan bahsediyorduk. O dönem kimler baştaydı hatırlamak istemedim. Bu bağlantılar güçlü ve büyük bağlantılar mıydı? Yoksa daha küçük müydü? "Biz şimdi gidince o aileden tam olarak neyi öğrenmeye çalışacağız?"

"Herhangi bir şeyi ya da her şeyi. Neyin işimize yarayacağını elimize geldikten sonra anlayacağız. Kaybolan çocuk şu an yirmilerinin başında. Aklında kalan her şey bizim işimize yarar."

Başımı salladım ve yola baktım. Kafamın içinde birden fazla kez bir konuşma çevirdim. Beğenmedim ve baştan aldım. Soracağımız en etkili

soruları düşündüm. Alacağımız cevapları düşündüm. Gideceğimiz eve alınmazsak ne yapabileceğimizi düşündüm. Kovulursak ne yapabileceğimizi düşündüm. Ecevit'e baktım sonra. Acıktın mı diye sormak istedim ama kızacağını bildiğimden sormadım. Bir zaman sonra o, yola çıkalı neredeyse kırk dakika olmuştu, "Yesene sandviçini Firuze," dedi.

"Sen de yiyecek misin?" diye sordum. Bunu anlamasını beklemezdim ama gerçek buydu. O yemediği sürece çıkarıp yemeyecektim.

"Ya bizim göbekbağımız bir mi kesildi?" diye sordu. Başımı kaldırdım ve ona baktım. Hatırladı mı diye onu izledim. Ses seda çıkmadı ikimizden de. Annesinin bizim için söylediğini de mi hatırlamıyordu? Bazen bazı şeyleri o kadar beraber yapmak isterdik ki annesi isyan ederek bize, *"Sizin göbekbağınız bir mi kesildi?"* diye sorardı. Bize kızdığını düşünürdüm ama göbekbağı ne onu bile bilmezdim. Parmağımın ucuyla göbek deliğime dokunurdum. O kızgın olduğunu düşündüğüm güzel gözler bana gülümserdi. Saçlarımı okşardı.

Parmağım yine göbek deliğime gitti. Gülümsedim. "Hatırlıyor musun?" diye sordum. Annesiyle olan herhangi bir şeyi içinde ben bile olsam unutmaz diye umdum. Gözlerini yoldan çevirmedi ve "Neyi Firuze?" diye sordu yalnızca. İki dudağım birleşti, çenem büzüldü ve göbek deliğimdeki parmağımı çektim. Başımı salladım yalnızca. Ondan annesiyle ilgili bir anıyı çalmış gibi hissettim. Leyla Tarhan beni çok severdi. Onun bir kızı, o yaşarken hiç olmamıştı. Bazen bana *keşke senin gibi bir kızım olsa,* derdi. *Çocukların duası kabul olur, bana dua et olur mu,* derdi. Ettiğimi hatırlardım. Çok aklıma gelmezdi ama gelince küçük ellerimi açıp dua ettiğimi hatırlıyordum. Melike'yi ilk öğrendiğinde *ben sana dua ettim biliyor musun Leyla teyze,* demiştim. Sarılıp öpmüştü beni. *Ben de sana hep dua edeceğim,* demişti.

Leyla Tarhan'ın dua ettiği kız ve ailesi, kızı ve ailesinin hayatını mahvetmişti.

Dilimi damağıma bastırdım ve önüme döndüm. "Boş ver," dedim yalnızca. Hatırlamasın istedim zaten. Leyla teyzeyle yaşadıklarımız çok daha azdı. Biri bile azalmasın isterdim zaten. Ben bile zorlukla hatırlıyordum. Hüseyin amcayla olanlar hep daha fazlaydı. Mesela Melike için dua ettiğim senelerdir hiç aklıma gelmemişti. Çocukların duası gerçekten kabul

Ninova

oluyordu sanırım. Şimdi aynı çocuk, Melike'yi bulmak için dua etmeliydi. Ama muhtemelen annesi artık istemezdi. Leyla Tarhan benden nefret ediyordu. Yüzünü anımsıyordum ve emindim ki yaşadığı yerde bana lanet etme şansı varsa ediyordu. Ailem hiç acı çekmiyordu, benim acım onun içini az da olsa ferahlatıyor muydu? Ferahlatsın isterdim. Çektiğim acı dört kişilik miydi? Belki daha fazlasıydı. Yeter miydi onun için? Muhtemelen yetmezdi ama elimden geleni yapacaktım. Onun içi biraz ferahlasın diye bile. Oğlu çektiğim vicdan azabını göremezdi ama o görebiliyordu, biliyordum.

"Ne oldu Firuze?" dedi hiddetle bir ses. Yüzümü cama çevirdim ve hızla kirpiklerimi sildim.

"Bir şey olmadı, gözüme toz kaçtı."

"Bir de yalan söylüyor..." diye söylendi kendi içinde. Hiç tahammül edemiyordu.

"Aklıma biri geldi ya, ağlayamayacak mıyım ben istediğim zaman?" diye sordum aynı hiddetle. Üste çıkmazsam ağlayacaktım.

"Kim geldi aklına?" diye sordu. Tahmin edebiliyordu, biliyordum.

"Boş ver," dedim yalnızca. Annesini düşünmemi istemezdi, biliyordum. Babasının adını ağzıma almamı bile istemiyordu.

"Ben boş vereceksem, sen de ağlayacaksan düşünme o zaman," dedi açıkça. Bu *annemi aklından çıkar* demekti. "Kimi düşünüyorsan düşünme." İsim vermediğim için açıkça üstüme gelmiyordu.

"Buna sen karışamazsın," dedim ben de vermediğim ismin cesaretiyle. "Düşündüklerime ve hissettiklerime karışamazsın."

"Haddini bilsin o zaman düşündüklerin de hissettiklerin de."

"Buna da ben karışamam." Karışmak gibi bir isteğim de yoktu zaten. Arabanın hızını artırdı. Ona isim vermedim, o da istediği her şeyi söylemedi. Burnumu çektim ve yola baktım. Mendilim yoktu. Ellerimle sildim. Gülmemize ket vurmayan ama ağlamamızı engellemek isteyen bu düzenden de nefret ediyordum. Ağlamama oyunu da oynamak istemedim. Yol da bitmiyordu zaten. Sandviçlerimizi yemedik.

Öyle ya da böyle aradığımız yere vardık. Kapının önünde sandalyeler vardı, bir an düğün var sandım. Hayır, çalgı çengi yoktu. Dua sesleri duydum. Cenaze var diye korkarak arabadan indim. Ecevit'in elindeki

adrese baktım, kapı numarası tutuyordu. "Cenaze mi var?" diye sordum. Ecevit *bir bu eksikti* der gibi inceliyordu ortalığı. "Umarım yoktur," dedi yalnızca. Geldiğimiz yerde apartmandan çok bahçeli müstakil evler vardı. En yüksek evse gördüğüm kadarıyla üç katlıydı. Ecevit oturan adamlara doğru ilerledi.

"Selamünaleyküm," dedi.

"Aleykümselam," dediler toplu bir şekilde. Gözleri bize çevrildi. Üstümüzü başımızı incelediler. "Mevlide mi geldiniz?" diye sordu bize daha yakın oturan adam. Omuzlarım rahatladı. En azından ölüm değildi.

"Evet," dedi Ecevit. "Acarların evi değil mi burası?"

"Evet evet, doğru. Merhumun birinci yılı. Allah rahmet eylesin. Buyur geç, hanım kızımız da yukarı çıksın. Bir çay isteyeyim ben. Daha yemeği dağıtılmadı."

Ecevit'e bir adım daha yaklaştım. Tek başıma yukarıya çıkmak istemiyordum. Kim öldü onu bile bilmiyorduk hem. "Ben bir yukarıya da selam vereyim, sonra inerim. Bu arada merhumun adı neydi? Biz biraz uzaktan geliyoruz."

"Hamza."

"Yasin'in neyi oluyordu?" diye sordum bu kez. Elimizdeki tek isim Yasin Acar'dı. Adam bana baktı. Yanlış bir şey mi sormuştum?

"Dedesi oluyor da siz kimdiniz?" Kalbim küt küt atmaya başladı. Böyle sorulara verecek cevabım yoktu. Arabada mevlit okutulan bir eve geleceğimi hiç düşünmemiştim.

"Biz Yasin'in okuldanız," dedim hızla. Biraz sakin olsaydım Ecevit daha makul bir şey söyleyebilirdi aslında. Arkadaşı diye özellikle söylemedim. Yaşımız büyüktü. Adam beni işaret etti.

"Hoca mısın sen?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Evet," diye geveledim. "Ben hocasıydım. Geçen sene öldüğünde ben de yanındaydım. Çok zor atlattı. Mevlide davet edince de gelelim dedik."

Adam yerinden ayaklandı. "Hocam," dedi bana. Dehşetle Ecevit'e bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Ne hocasıydım ben? Branşımı bile bilmiyordum. "Hoş geldiniz. Deseniz ya en başından. Ben eşlik edeyim, buyurun."

Ninova

"Yok yok," dedim hızla. "Lütfen oturun. Şimdi böyle bir günde göz önünde olmak ayıp. Biz girip çıkacağız zaten. Çok teşekkür ederiz, çok incesiniz. Burasıydı değil mi kapı? Gel Ecevit, oturun lütfen," dedim ve Ecevit'in kolunu tuttum. Adam neyse ki ısrar etmedi.

"Evet, orası. Siz söyleyin Yasin'in okulundan olduğunuzu. Annesi hemen sizi bir yere oturtur," dedi. Hızlı hızlı eve yürüdük. Ben neredeyse koşacaktım.

"Yavaş hoca," dedi Ecevit. "Biraz daha zorlarsan insanlar beden eğitimi hocası olduğuna ikna olacak."

"Alay etme!"

"Böyle bir yalana ihtiyacımız olduğunu hiç sanmıyordum."

"Ben de! Ağzımdan çıktı ne yapayım? Ne yapacağım ben şimdi?"

"Hocalık," dedi alayla ve ilerledi. Kapıda ayakkabılarımızı çıkardık. Kimse bizi sorgulamadı zaten. İçerisi çok kalabalıktı. Bir yerde sadece kadınlar oturuyordu, bir yerde sadece erkekler. Orta alan karışık sayılırdı. Sanırım sığmamışlardı. Ayrı oturamazdık, bu orta yerde oturmalıydık. Kadınlar tesettürlü olmasa bile başını örtmüştü.

"Ecevit sanırım eşarba ihtiyacım var," dedim. Ortalığa bakındı. "Elbet biri görüp uzatacak," dedi. Küçük bir boşluğa geçtik. İki sandalye en köşede yan yanaydı. Dediği de oldu, aniden bir kadın yanıma yaklaştı ve uçları işlemeli beyaz bir şal uzattı. Ecevit'e baktı. "İçeride bir kişilik yer açıldı," dedi ve erkeklerin oturduğu yeri gösterdi.

"Ben geçerim birazdan," dedi yalnızca. Ne yapacağımızı şaşırmıştık. "Burada oturmamda bir sakınca var mı?"

"Oraya geçseniz daha uygun olur," dedi kadın yalnızca nazikçe. Beyaz şalı hızla saçıma örttüm, kadın bizden uzaklaştı ve gidip başka bir köşeye oturdu. Burada oturan erkeklerin hiçbiri de Ecevit kadar büyük değildi zaten.

"Sakın kalkma."

"Bir daha derlerse kalkmak zorundayım."

"Tamam, ben de geleyim o zaman." Stresle şalı biraz geriye itmeye çalıştım ama çok ittim.

"Düzgün ört Firuze," dedi ve saçımı kapatacağı kadar çekiştirdi.

"Daha önce hiç mevlide gitmedim, bırakma beni yalnız başıma!"

Ninova

"Ben zaten her hafta birinin mevlidine katılıyorum. Ayrıca nereye geliyorsun sen? Beraber oturabilsek ben burada oturacağım zaten, seni de oradan çıkarırlar."

"Beni kimse çıkaramaz," dedim inatla. Gitmesin istiyordum. Ne yapacaktım burada? Biri bana bir şey sorsa tek bir şey bile bilmiyordum. Ellerimizi önümüzde bağladık. Kimse gelip bize tekrar bir şey söylemedi. Ben içimden Melike'yi bulalım diye dua ettim. Ecevit sessizce durdu. Belki o da dua etti. Sonra yemek dağıtıldı. Bir kabın içinde pilav vardı. Yanında şeffaf bir poşetin içinde iki tane tulumba tatlısı ve bir paket ayran verdiler. Ecevit ikimiz için de kaşık aldı. Kendi kabının üzerindeki ambalajı kaldırdığında, "Yiyecek misin?" diye sordum. Neyi garipsediğimi garipsedi. Bana döndü ve baktı.

"Evet? Sen yemeyecek misin?"

Dudak büzdüm sadece. Pilava baktım. Etliydi. Ecevit bir kaşık aldı ve önüne döndü. Ben de kendi paketimi açmak istedim ama üstüm öylesine açık renkti ki üzerine bir şey koymaya çekiniyordum. Daha fazla kirlenmek ve pasaklı bir çocuk gibi dolaşmak istemiyordum. Ecevit zorlandığımı fark etti, paketin üzerindeki ambalajı kendisi aldı. Plastik kaşığımı da açtı ve pilavıma batırdı. "Ayran içmek istediğinde söyle," dedi yalnızca.

Kaşığın ucuyla aldım. Beklediğimin çok üzerinde çıktı. Tam yerinde pişmişti, tadı oldukça lezzetliydi. Kaşığa aldığım miktar arttı. O benden çok daha hızlı yedi, nasıl bitirdiğini anlamadım. Ben daha yarısına bile gelememiştim. "Ayranımı açar mısın?" diye sordum. Kapalı paketi sandalyenin yanına koymuştu. Eğilip aldı ve bana uzattı. Birkaç yudum içtim ve iki bacağımın arasına sıkıştırmaya çalıştığımda izin vermedi, eline aldı. Tek elimle elimden bu kadar geliyordu. Sol elimi çok aktif kullanamıyordum. Parmak uçlarımla tutabiliyordum ancak. Rahatsız olmasın diye elinden sık sık almadım. Yiyebildiğim kadar yediğimde Ecevit'in kendi çöplerini koyduğu poşete uzanmak istediğimde, "Bitirsene," dedi pilavımı işaret edip.

"Doydum."

"Bitir Firuze. Yazık günah," dedi. Bir lokma ekmeği israf ettiğini görmemiştim şimdiye kadar. Fazlasıyla hassastı bu konuda. "Ye çabuk onu. Hadi, bitir." Poşeti almamı engelledi. Pilavı yememi bekledi. Gırtlağıma kadar doldum ama yine de yedim. Öyle aldı elimden. Ayranımı da içtim.

Ninova

İkimiz de tatlıya dokunmadık, onu torbanın içine koymadı. Çöpleri toplamak için biri geldi, onları ayrı olarak uzattı.

"Temiz, hiç dokunmadık," diye açıkladı. Bu hassasiyetinin geldiği yeri düşünmek istemiyordum. Düşünürsem, cevabı bulursam bir daha nasıl yemek yerdim bilmiyordum. Kaçıyordum. Kaçmaya devam edecektim. Son bir kez daha dua okundu. İnsanlar yavaş yavaş dağılmaya başladı. Artık ev sahibini seçmeye başlıyorduk. Ortalıkta dolanan, ev sahibi olan genç bir çocuk arıyordum ama göremiyordum. Herkes o kadar kalktı ki ben ve Ecevit göze batmaya başladık. Annem yaşlarında bir kadının gözleri bize dikildi. Yabancı oluşumuz anlaşılmaya başlandı.

"Siz?" dedi kadın. "Yeni mi taşındınız?" diye aklına gelen ilk ihtimali sordu. Gelenlerin büyük bir çoğunluğu komşuydu. Ecevit'le sindiğimiz yerden kalktık. Bu kadar görünmezlik yeterdi zaten.

"Merhaba," dedim. "Allah kabul etsin öncelikle."

"Âmin, Allah razı olsun," dedi kadın ama sorduğu soruya cevap arıyordu. Görüyordum.

"Yasin Acar'ın annesi misiniz?" diye sordu Ecevit. Kadın, Ecevit'e baktı. Sanırım insanlar bizden rahatsız oluyordu.

"Evet de siz nereden tanıyorsunuz oğlumu?"

Ecevit bir adım öne doğru çıktı. "Biz küçükken oğlunuzun kaçırılmasıyla alakalı bir mevzuyu konuşmak için geldik," dedi açıkça. Kadının yüzündeki irkilmeyi gördüm. Ecevit çok açıkça konuşuyordu ve çok hızlı ilerliyordu.

"Siz kimsiniz? Çıkar mısınız evimden? Ben bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedi ve kapıyı sonuna kadar açtı.

Hayır, kadını korkutmuştuk. "Sakin olun lütfen," dedim nazikçe. "Bakın biz..." dedim ve soluklandım. "Gazeteciyiz." Sanırım burada en makul bu şekilde olabilirdik. Bunu arabada düşünmüştüm. Hazırlıklıydım. "Biliyorsunuz, o dönem çok büyük bir çete vardı. Çökertildi dense de yirmi sekiz çocuk bulunamadı. Şu an dosyanın yeninden açılması gündemde ama bunun için kamuoyu baskısı lazım. Bağlı çalıştığımız gazete de bu konuda bir haber dosyası açmak istiyor. Hiçbir gizlilik asla ihlal edilmeyecek. Size söz veriyorum," dedim. Kadın artık yalnızca bana bakıyordu. Gözleri tedirgin, beden dili bize çok uzaktı.

Ninova

"Sizi anlıyorum. Kimse böyle bir konuyu konuşmak istemez. Kimse böyle bir konuyu yeniden açmak istemez ama Türkiye'de tamı tamına yirmi sekiz mağdur aile var. Bunlardan biri siz de olabilirdiniz. Onlar sizden çıkacak birkaç cümleye muhtaçlar. Sadece birkaç basit soru soracağız. İstemediğiniz sorulara yanıt vermek zorunda değilsiniz, istemediğiniz soruları çizeceğim. Hiçbir şekilde özel bilgilerinizi de görmeyeceksiniz. Lütfen bize yardımcı olun."

Kadın âdeta karşımda renk atmıştı. Nasıl büyük bir travmaysa bu, hâlâ geçmemişti. Zorlamadan ikna etmemiz lazımdı. "İlk geldiğimiz aile siz değilsiniz. Sizden önce de gittiğimiz aileler oldu. Herkes sizin gibi başta istemedi ama o yirmi sekiz aileyi düşününce ikna oldular," dedi Ecevit. Artık o da gazeteciydi. Kadın yutkundu ve soluklandı.

"Nereden buldunuz evimi?" diye sordu.

"Biz gazeteciyiz," dedim. Umarım bu cevap ona yeterdi. "Lütfen, hiçbir art niyetimiz yok. Bugün bulunmayan çocuklardan biri oğlunuz olsaydı onun için de çabalayacaktık. Çok vaktinizi almayacağız."

Başındaki eşarbı çıkardı ve köşedeki sandalyenin üzerine koydu. Üzerinde bir vicdan baskısı kurabilmiştik. Bunu yaşamış kim o yirmi sekiz aileden biri olabileceğini hissetmezdi ki? Göğsü daralmıştı âdeta. "Bekleyin biraz, evde hâlâ misafirlerim var," dedi ve yanımızdan ayrıldı. Kadın odalardan birine giderken Ecevit'le göz göze geldim. Bana bakıyordu. "Ne oldu?"

"Hangi gazetedeyiz?"

"Ülke Burada. En tarafsız o geldi aklıma."

Başını salladı. Kadın bir şekilde kalan herkesi gönderdi, bizi de girmediğimiz odaya aldı. Ortalık dağınıktı, elinden geldiğince biraz toparladı. Sonra iki bardak çayla geldi. "Biz mevlit olduğunu bilmiyorduk," dedim. "Kusura bakmayın."

"Önemli değil," dedi. Stresliydi, görebiliyordum. "Bir an önce sorun ve gidin çünkü bu olay bizim evimizde konuşulmaz. Oğlum da çok rahatsız olur. Zor kendine geldi. Evimizi, mahallemizi bile değiştirdik."

Tam da tahmin ettiğim gibi tam da bu yüzden taşınmışlardı. "Anlıyorum," dedim.

"Çok geçmiş olsun," diye ekledi Ecevit.

"Sağ olun. Hangi gazeteden geldiniz siz?"

Aynı anda anlaşmadan cevap verdik. "Ülke Burada." Kadın başını salladı. Tamam, gazeteci olduğumuza inanıyordu artık. Çantamda küçük bir not defteri vardı, kalemle beraber çıkardım. Gazeteci olmak bunu gerektirirdi sanırım. Ecevit de telefonunu çıkardı ve ses kaydını açtı.

"Oğlunuzun kaçırıldığı günü hatırlıyor musunuz?" diye sordum. Kadın parmaklarını eğip büküyordu. Bu sorunun onun için nasıl tetikleyici olduğunu hissedebiliyordum.

"Evet. Oyun oynamaya çıkmıştı dışarı. Top biraz uzağa kaçmış. O gitmiş almaya. Arkadaşları bir daha gelmediğini söyledi. Bir yerden sonra eve gelmeyince babası çıktı. Yok, bulamadı. Ben çıktım sonra. Bulamadık. Yer yarıldı da içine girdi sanki. Polise gittik. O dönem bu olaylar medyaya çok yansımıyordu. Yansıyordu da kapımıza gelecek kadar çok değildi. Öyleymiş."

"Ne kadar süre bulamadınız?" diye sordu Ecevit bu kez. Diğer cevap uzundu ama bunu yazabilirdim.

"Üç ay."

"Peki o dönem, yaşadığınız yerde başka çocuk kaçırma vakası var mıydı?" Bir an önce öğrenmek istedikleri vardı. Kadının gözlerinin içine gözlerini kırpmadan bakıyordu. Kadının üzerinde bir baskı kuruyordu, cevap vermeme ihtimalini ortadan kaldırmak istiyordu.

"Oğlumdan önce olmadı."

"Oğlunuzdan sonra?"

"Bilmiyorum. Biz taşındık zaten oradan. Bizden sonra ne oldu bilmiyorum."

Ecevit'in sonraki sorusunu tahmin ettiğim için araya girdim. Kadının bizi kovmaması için yumuşak gitmeliydik. "Peki oğlunuz nasıl bulundu? Ne şekilde bulundu? Yanında başka biri var mıydı?"

"Siz de gazeteci misiniz?" diye sordu Ecevit'e bakarken. Ecevit bir yargıç gibi soru soruyordu, kadın çok rahatsız olmuştu.

"O stajyer," dedim ve Ecevit dahil herkes bana baktı. Gülümsedim. "Yani yanlış anlamayın kesinlikle, sert bir şekilde sormuyor bu soruları. Mizacı öyle. Henüz stajyer olduğu için de bu durumu çok ayarlayamıyor. Toyluğundan." Ecevit'in ayağına dokundum, başını salladı ve onayladı beni.

Ninova

"Gerdiysem sizi kusura bakmayın. Firuze Hanım doğru söylüyor," dedi. Stajyer gibi konuştu bu kez.

"Estağfurullah," dedi kadın. "Oğlum kaçtı ellerinden. Kaçırdıkları çocukları ilk bir iki ay sokağa çıkarmıyorlarmış. Eğer dilendireceklerse tabii. Sonra yavaş yavaş dilendirmeye başlıyorlar. Oğlum ellerinden kaçıyor. O da çok hatırlamıyor. Hatta çoğu şeyi hatırlamıyor. Senelerce tedavi oldu. Allah belalarını versin. Üç ayda oğluma bunu yaptılar. Sadece üç ayda. Mezarlarında cayır cayır yansınlar," dedi kadın. Bahsettikçe gözbebekleri büyüyordu. Oturup kalkacak gibi oluyordu.

"*Eğer dilendireceklerse tabii,* dediniz. Kaçırdıkları çocuklara dilendirmekten başka ne yapıyorlar?" Benim gözümden kaçan cümleden bir soru çıkardı. Kadın gözümüzün önünde daha da kötü bir hale geldi.

"Bilmiyorum tam olarak ama..." dedi ve ellerini dizlerine bastırdı. Ağzından hunharca beddua yükseldi. "Duyduğuma göre çocuğun yaşı, cinsiyeti, sağlığı... Her şeye göre değişiyormuş. En işlerine yaramayacak çocukları dilendiriyorlarmış. Diğer çocukları bilmiyorum. Hayal bile edemiyorum. Oğlum bulunduktan sonra üç yıl boyunca hiç konuşmadı," dedi kadın acıyla. "Senelerce rüyalarıma girdi neler yapabilecekleri." Sehpanın üzerindeki suya uzandı ve yudum yudum içti. Sabırla bekledim biraz daha iyi gözüksün diye.

"Peki bebekleri? Bebekleri kaçırıyorlar mıydı?"

En işe yaramaz çocukları dilendirmek... *Bu ne demekti böyle?* Bir çocuk ne işlerine yarardı? Bir bebeği dilendiremezlerdi.

Kadın âdeta acıyla feryat etti. Kadının huzurlu uykularını ondan alıyorduk. Görebiliyordum. "O dönem bazı zenginlerin hasta çocuklarına organ bağışı yapıldığını duymuştuk," dedi kadın ve neredeyse bütün ipleri kopardı. Ecevit'le aynı anda irkildik. Ecevit'in bacağına dokundum sakin olması için. Tek yapabildiğim bu oldu. "Ciğerimizi yaktılar," dedi kadın ve kalbinin üzerine vurdu. "Ciğerimizi yaktılar. Annelerin ciğerlerini yaktılar."

"Size kolonya getirmemi ister misiniz?" diye sordum. Âdeta titriyordu, bayılacak sandım.

"Ne soracaksanız sorun ve gidin."

"Oğlunuz konuşmaya başladığında onu kaçıranlar için bir şey söyledi mi ya da konuşmadan önce bir şeyler çizdi mi? Çete çökertildi ama çete liderinin bulunmadığı yazıyor. Bu haber doğru mu?"

Ninova

Kadın gözlerini bana dikti. "O şeytan kimlere kimlere yataklık yaptı. Onu kurtardılar," dedi. Zenginlerden bahsediyordu. Çok zenginlerden. Burada zengin sıfatıyla oturan bendim ama benim bile aklımın almayacağı zenginlerden. "Ülke içi bir durum değildi bu. Dubai'den bağlantıları çıktı bunların. O şeytanı kurtardılar. Elbirliğiyle sakladılar. Olan çocuklara oldu. Kaç annenin ciğerini yaktılar... Benim oğlum üç yıl konuşamadı," dedi. Kadın iyi değildi. Televizyon sehpasının altında bir kolonya vardı. Kalkıp aldım ve kadının eline döktüm. İtiraz etmeden kokladı. Ecevit âdeta kilitlenmişti. Kadını izliyordu öylece.

"Peki bu çete liderini çocuklar görüyor muydu? Oğlunuz bir şey söyledi mi?"

Kadın nefeslendi, kolonya iyi geldi sanırım. Kalktığım yere geri oturdum. "Hep aynı resmi çiziyordu psikoloğunun yanında. Bir tane adamı hep aynı çiziyordu. O olduğunu düşünüyorduk hep. Başka bir şey bilmiyordu... Annelerin ciğerini yaktılar."

Kadının cümlesini anahtarla açılan kapı sesi böldü. "Anne," diye bir ses geldi odanın dışından. Kalbim öyle hızla atıyordu ki artık sesi kulaklarıma çarpıyordu. Hissediyordum, bu çocuk oydu. Annesine seslene seslene geldi içeri. Bizi beklemediğinden olacak kapı önünde duraksadı. Önce bize, sonra annesine baktı.

"Misafirler gitmedi mi?"

"Yasin," dedi kadın ve yerinden kalktı. Ecevit'le göz göze geldik. Kadın gitti, oğlunu bir küçük oğlan çocuğu gibi öpüp kokladı. "Gazeteden gelmişler. Bu küçükken çocukları kaçıran çete için araştırma yapıyorlarmış." Çocuk annesi kadar keskin duygulara yüzünde yer vermedi ama nasıl gerildiğini gözlerimle gördüm.

Ecevit durmadı ve yerinden kalktı. "Selamünaleyküm kardeşim. Ben Ali Ecevit Tarhan," dedi ve çocuğa elini uzattı. Çocuk o eli sıkmak istemedi belki ama elini kaldırmaktan başka çare de hissetmedi sanki.

"Aleykümselam..." Genç çocuğun gözleri bir an bana kaydı. "Yasin ben de ama ben sizin neden burada olduğunuzu tam anlamadım."

"Bulunamayan çocuklar için dosyayı yeniden açacaklarmış. Kamuoyu baskısı oluşturmak istiyorlarmış. Elimizden bir şey gelir belki diye yardım edeyim dedim, çocuğunu bulamayanlar var oğlum hâlâ," dedi kadın. Bize

olduğu gibi değildi. Daha yumuşak başlıydı kesinlikle, oğlunu tetiklemek istemiyordu.

"Şimdiye kadar bulunmayan çocuklardan umudunu kessinler, bunca zamandır neredeydiler?" dedi çocuk tek kalemde. Bu cümle çok acımasızdı ve biz gazeteci değildik. "Bu baskıyı da seneler önce kuracaktınız. Makul sürede itiraz edilmeyeni hukuk kabul sayar. Kabul saydı ve kapattı dosyayı. O vakte kadar neredeydiniz?"

Ben de yerimden kalktım. "Haklısın ama bizden öncekiler yapmadı diye biz de mi yapmayalım?" diye sordum. Zamanında yapılmayan itirazlara kızgındı. "Mağdur aileler var. Susmaya devam mı edelim? Eğer sizin için de uygunsa sizinle de konuşalım."

"Ben hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi genç çocuk. "Annem bahsetmiştir zaten."

"Bahsetti," dedi Ecevit. Sesi bu kez daha yumuşaktı. "Ama sana da soralım istiyorum ben. Bak kayıp bebekler var," dedi Ecevit. Bunun altında yatan gerçek kalbimi yumrukladı. "Senden bile küçüklerdi. Aileleri hâlâ gözyaşı döküyor. Ölüleri bile yok."

"Abi yemin ederim hatırlamıyorum," dedi. Yaşı küçüldü, âdeta kaçırıldığı yaşa kadar geriledi. Ecevit ona yaklaştı. Âdeta bir abi gibiydi. "Bak annem de çok kötü oluyor. Gidin. Hatırlamıyorum ki. Yemin ederim."

"Kardeşim..." dedi Ecevit. Koluna dokundu. "Korkma, bak burada zerre kötü niyetimiz yok. Sizi de hiçbir şeye zorlamıyoruz. Gel sen, biz kapının önünde iki çay içelim. Başka bir şey istemiyorum senden. İster anlat ister anlatma. İstersen sadece sohbet ederiz, kalkar giderim."

"Ben bunu istemiyorum," dedi kadın. Oğlunun âdeta gözü seğiriyordu.

"Hanımefendi yemin ederim kötü bir niyetimiz yok," dedim. "Lütfen izin verin. Beş dakika sadece. Ecevit zorlamaz. Sadece konuşacaklar. İsterseniz burada hep beraber konuşalım."

Ecevit çocuğun eliyle olan temasını kesmemişti. Bir abi gibi tutmuştu, bırakmıyordu. Çocuk bir annesine bir Ecevit'e baktı. "Beş dakika," dedi.

"Bir dakika bile geçirmeyeceğim, söz veriyorum sana. İstersen annenin yanında konuşalım."

"Yok," dedi. Annesi oğlunu korkutmaktan, oğlu ise annesini korkutmaktan korkuyordu. Ecevit bana baktı. Kadını işaret etti. Bu benim

Ninova

burada kalmamı anlatıyordu. Kadının koluna girdim ve kalktığımız yere geri oturttum. Kendi elime kolonya döktüm, bir ben bir kadın kokladık.

"Ne okuyor oğlunuz?"

"Mimarlık," dedi.

"Mezun olunca iş bulamazsa bana ulaşın," dedim. "Benim güçlü bağlantılarım var, yardımcı olurum."

Kadın başını bana kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Durun hemen numaramı yazayım." Kendi not defterime numaramı yazdım ve soyadımı eklemeden kadına uzattım.

Beş dakikayı biraz geçti ama çok da ilerlemedi. Kapı önünde Ecevit'i gördüm. "Hadi Firuze," dedi. Yerimden kalktım. Kadının elini sıktım. "Kendinize çok iyi bakın. Çok teşekkür ederiz," dedim. Ecevit de kadına başıyla selam verdi. Sonra birkaç kez çocuğun omzuna vurdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara tamam mı beni?"

"Eyvallah abi," dedi. Sadece altı yedi dakikada az önce önümüzde titreyen çocuğu kendisine abi dedirtecek kadar rahatlatmıştı. Hüseyin Tarhan'ın oğluydu Ecevit. Bu asla imkânsız değildi.

Hızlı hızlı peşinden gittim. Evden çıkarken, "Kalem kâğıt," diye seslendi bana. Halihazırda elimdeydi zaten. Ona uzattım. Durdu, boş bir sayfa açtı ve bir şey yazdı. Çok çirkindi yazısı. "Ne?" dedim devamını okuyamadan. Kâğıdı aldı ve yırttı. Cebine koydu.

"Raşit."

"Kim bu adam?"

"Öldürmeden ölmeyeceğim orospu çocuğu."

"Ne anlattı çocuk sana?" Arabaya bindim onun gibi. "Ecevit," dedim. Ellerini direksiyona yasladı ve öne doğru eğildi. Göğsü inip kalkıyordu.

"Çocuğun hiçbir boku unuttuğu yok," dedi. "Unutmuş gibi yaparak unuttuğunu sanıyor. Hayatını sikip atmışlar üç ayda."

"Verdiği ismin o çete liderinin ismi olduğuna emin misin?"

"Oysa ya da değilse, Melike'yi onlar kaçırdıysa ya da kaçırmadıysa... Andım olsun öldürmeden ölmeyeceğim," dedi. Eğildiği yerden o ana kadar kalkmamıştı. Ansızın başını kaldırdı. "Dua et Melike onların eline düşmemiş olsun," dedi bu kez. "Öyle bir durumda babanı da öldürmeden ölmeyeceğim." Yetmedi, elini direksiyona vurdu. "Abini de öldürmeden

ölmeyeceğim. Öyle bir durumda an-" Durdu, sustu. Bu cümleyi duymamalıydım zaten ben. Kulaklarımı kapatacaktım âdeta. "Firuze sus, kafamı toparlayayım. Şimdi sorma bana hiçbir şey."

Dilimi yuvarladım. İkimiz de kemer bile takmadık. Ecevit arabayı çok hızlı sürüyordu. Bir yerden sonra kendi kemerini taktı. "Kemerini tak," dedi bana da. Camlarımız açıktı. Ben de taktım. Telefonum çaldı. Kim olduğuna bakmadan meşgule attım. Sonra tekrar çaldı, tekrar attım. Ecevit ne kadar ilerlese de yola çıktıktan neredeyse bir saat sonra üç tane araç ikimizin de dikkatini çekmeye başladı. Geçmediğimiz araç yoktu ama bu üç araç ne kadar hızlı gitsek de dibimizdeydi. "Camını kapat Firuze," dedi. Dediğini yaptım ve arkama bakmaya çalıştım ama izin vermedi. Başımın üzerinden baskı uyguladı. "Eğil, biraz topla kendini," dedi.

"Ne oluyor?"

"Bilmiyorum," dedi ve elini öne uzattı. Silah çıkardı ve iki bacağının arasına sıkıştırdı. Telefonum yeniden çaldığında bu kez baktım. Issız bir yolda sayılırdık. "Sana eğil dersem, sorgulamadan tamamen yere çök tamam mı?"

"Babam arıyor."

"Şerefsiz!" Derin bir nefes aldı. "Bu durumda benim eğilmem gerekir," dedi ve güldü. Bir aynadan arkaya bakıyordu bir yola.

Telefonu açtım. "Efendim baba?"

"Benim güzeller güzeli kızım..."

"Baba şu an pek müsait değilim."

"Ah... Yoksa kenar mahallelere gezintiye mi çıktın? Hiç sorun değil, üç tane araç gönderdim sana. Birini seç ve bin babacığım."

"Baba sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdım. Doğruldum ve dönüp arkama baktım.

"Hemen yanıma gelmeni istiyorum, konuşacağımız çok önemli bir konu var."

"Hiçbir yere gelmiyorum. Durdur şu insanları, gelmesinler peşimden!"

"Güzel kızım, *bekliyorum* dedim." Hırsla önüme döndüm. Âdeta Ecevit'le oyun oynuyorlardı. Dengesini kaybettirdiler ve bir an sarsıldık.

"Gelmiyorum!" diye bağırdım ve telefonu yüzüne kapattım. "Ecevit durdur arabayı, kaza yaptıracaklar sana."

"Bok dururum," dedi ama baş edemezdi. Üç kişilerdi.

"Dur Ecevit. Kaza yapacaksın."

Kaza yapmadı ama önümüz kesildi. Ecevit üç ayrı manevra yaptı. Üçünü de yediler bitirdiler. Kurtulamadı. Üç koldan saldırmışlardı. Ecevit kapıları kilitledi ve sakince bize gelen insanları izledi. Etrafımız sekiz kişiyle sarıldığında yutkundum. Bana bir şey yapmayacaklarını biliyordum ama Ecevit için emin değildim. Adamlardan biri Ecevit'in camına vurduğunda Ecevit camı açtı.

"Buyur, birine mi bakmıştınız?" diye sordu her şeyden habersizmiş gibi.

"Firuze Hanım buyurunuz araca, babanız sizi bekliyor."

"Firuze Hanım'ı mı istiyorsunuz? Bir saniye, sorayım hemen," dedi Ecevit ve camı kapadı. Bana döndü. "Ne dedi baban?"

"Gelmemi istiyor. Bir şey konuşacakmış benimle." Ecevit başını salladı ve bir şey demeden camı geri açtı.

"Maalesef," dedi sahte bir üzgünlükle. "Kendisine sordum, AET turizmden memnunmuş. Yolculuğu bizle tamamlayacak ama meraklanmayın, ben evine kendisini sapasağlam ulaştıracağım. Bizde yolcu rahatlığı önceliktir. Rahat olun."

"Ne turizm?" diye sordu adam. Onunla alay ettiğini henüz anlamamıştı.

"AET turizm. Ali Ecevit Tarhan turizm. Bak bana kalsa ben yolcuyu göndereyim, mesaim erken bitsin ama yolcu ne derse o. Açın yolu şimdi, geçeyim."

"Kardeşim bak," dedi adam eğilerek. "Seninle bir derdimiz yok ama olsun istiyorsan olur. Firuze Hanım buyurun," dedi. Telefonum yeniden çıkıyordu. Arayan İnci'ydi. Korku enseme çöktü. Hızla telefonu açtım.

"Efendim ablacığım?"

"Abla neredesin?" dedi. Titriyordu sesi. Korkuyla ben de titremeye başladım.

"Ne oldu İnci?"

"Abla hemen gelir misin?"

"İnci neredesin sen?"

"Babam ikimizle bir şey konuşacakmış," dedi. Hiçbir şeye İnci'yi karıştırmazdı babam. Ellerim ayaklarım uyuştu, başım dönmeye başladı.

Ninova

Aklıma tek bir şey geldi. Babamın kasa şifresini İnci bana söylemişti. "Lütfen gel abla, bekliyorum."

"Sakin ol," dedim. Sakin değildim. "Korkma," dedim. Korkuyordum. "Geliyorum ben tamam mı? Sakın korkma."

Ecevit hızla camı kapattı, bense telefonu. "Firuze gitme," dedi gideceğimi anladığı gibi. "Bizi buradan çıkarırım. Gitme. Gitmeni istemiyorum. Korkma da," dedi ve başını kaldırıp arabasını çepeçevre sarmış insanlara baktı. "Buradan çıkarırım. İsterse otuz araç olsun. Bak şimdi önümüzdeki araç tamamen boş. Ben ineceğim arabadan. Sürücü koltuğuna geç, ben bir bahaneyle öndeki ara-"

"Ecevit, İnci..." dedim. Nefes nefeseydim. "İnci yanında. Babam İnci'yi hiçbir şeye karıştırmaz normalde. Kasanın şifresini ondan öğrendim. İnci çok kötüydü."

Belki de beni geldiğinden beri ilk kez böyle çabuk anladı. "Bir şey yapar mı kardeşine?"

"Yapmaz," dedim tek nefeste. Sonra her şeye lanet ettim. "Bilmiyorum!" diye bağırdım. "Allah kahretsin, bilmiyorum."

"Seni çıkarırım buradan Firuze, kendim bırakırım."

Başımı hızla iki yana salladım. Bu hem İnci'yi hem de Ecevit'i riske atmaktı. "Çok riskli. Ben iniyorum. İlk sen hareket et, sonra benim aracım hareket etsin. Gittiğini görmem lazım."

"Firuze..." demek istedi. Kemerimi hızla açtım.

"Ecevit yalvarırım bana vakit kaybettirme. Yalvarırım. Şimdi değil. Lütfen."

"Beni arayacaksın."

"İlk fırsatta," dedim. Ecevit avcunu direksiyona ardı ardına vurdu. Sonra camı açtı, rahatlığını en azından onlara karşı sürdürdü. "Yolcumuz ikna oldu ama şu araçla gitmek istiyor. Kabul müdür?" dedi ve en öndeki arabayı gösterdi. Kendi arabasıyla arasına mesafe açmak istemiyordu.

"Buyurun Firuze Hanım," dedi adam.

Ecevit kilitlediği kapıyı açtı ve ben inmeden, "Fırsat bulamazsan fırsat yarat," diye konuştu. İndim ve Ecevit'in söylediği araca ilerledim. Her ne kadar dil döksem de bizim önümüzden gitmedi, bindiğim araçla aynı anda hareket etti.

Ninova

XIV

"yük taşıyamayacak olana borç yüklenmez"

Aralık 1992,
Ankara Adalet Sarayı, Altındağ,
Saat 10.48

İnsan tek bir duyguyla ölür. Korku. Ölüm korkusu. Geriye kalan her duygu; ölümden önce bedeni hiç yaşanmamış gibi terk eder ve insan yalnızca ölüm korkusuyla savaşır. Bu savaşı verebilmek için on yaş erken bir yaştır. İnsan büyümeli, onlarca duyguyla tanışmalı, onlarcasını yaşamalı ve ölmeden önce tek bir duyguyla kalmalı. Ve bu süreç on yaşı birden fazla kez katlamalı.

Ecevit'in sanık kürsüsündeki varlığı, dünyadaki varlığını anımsatıyordu. Milyarlarca insanın yaşadığı bu dünyada bir toz zerreciği kadarız, demişti bir kez öğretmeni. Ecevit günlerce bu cümleyi düşünmüştü. Bu kadar küçük olabileceğini kabullenmemişti ama şimdi bulunduğu noktada hissettiği tam olarak bir toz zerreciğiydi. Kalbinde ona kalan tek duyguysa korkuydu. Öldürecekmiş gibi, onu öldüreceklermiş gibi ve insanlar onu ölümle suçluyorlarken o yalnızca korku hissediyordu. Dili damağı kurumuştu ve bacakları titriyordu. Ayakta durmak istemiyor değildi, ayakta duracak gücü yoktu sanki. Gözyaşlarını durduramıyor, babasına dönemiyordu. Avcu şakağına gidiyor, bir aşağı bir yukarı sürtüyordu derisini derisine.

O bıçağı neden istediğini anlatmıştı ama sanki kimse ikna olmamıştı. Ne yapacaktı? Ne korkunçtu bu çaresizlik. Küçük kalbi içine sığdıramıyordu. Kopan bir kolyenin boncukları gibi süzülüyordu gözyaşları. Karşısında oturan hâkimle konuşurken ona hâkim amca diyecek gibi oluyordu ama korkup vazgeçiyordu. Avukatlara döndü ve Kadir amcasına soracakları bir şey olup olmadığını sordu. Ecevit'in avukatı söz aldı ve yerinden kalktı.

"Ben tanığa şunu sormak istiyorum; tanık bir çocuğa bıçak vermemesi gerektiğini biliyor ve bıçağı vermiyor. Peki aynı çocuğa bıçağı ya da makası neden istediğini sordu mu?"

Ninova

"Sordum," dedi adam. "Ama cevap vermedi. Ben vermeyince alelacele çıktı yanımdan."

Ecevit daha fazla duramadı, dizlerinden destek aldı ve biraz eğildi. Kime sesleneceğini şaşırdı. Aklı başında bir çocuktu. Buradaki herkesin o bıçağı neden istediğini düşündüklerini biliyordu. Hâkime baktı. "Ben," dedi dudaklarının arasından. Anlatamıyordu kendini. Avukatına baktı. Hiç kimsede bulamıyordu aradığını. Kimsesizdi. Babasına döndü. "Baba," dedi. Hüseyin Tarhan oturduğu yere yığılmıştı âdeta. Göğsü daralıyor, çok şey söylemek istiyor ama ağzını açamıyordu. Başı bükülmüştü. Oğlu çökmüştü, gidip doğrultamıyordu bile. Ecevit, babasıyla göz göze geldi. O ana kadar Hüseyin Tarhan'ın gıkı çıkmamıştı. Oğlunun yaşlı gözleriyle buluştu gözleri, ikisinin de aynı anda kaşları büküldü. Ecevit, "Baba," diye fısıldadı; Hüseyin Tarhan, "Oğlum," diye. İkisinin de dudağından kimsenin duymadığı bir hıçkırık döküldü.

"Dik dur," dedi Hüseyin Tarhan son bir kuvvet. "Dik dur, Ali Ecevit."

Yığıldığı yerde oturuşunu düzeltirken adam, Ecevit zorlukla ellerini dizlerinden ayırdı ve dik durdu. Önüne döndü. O babasına baktıkça ölen çocuğun annesinin sesi acıyla yükseliyordu.

"Peki tanığa soruyorum," diye yineledi avukat. "O eve girip çıkan biri. Ecevit de evin çalışanının oğlu. Bu sık sık denk geldiklerini gösterir. Ecevit nasıl bir çocuktu? Uysal mıydı? Kavgacı mıydı? Çocuklar kendini belli eder, saldırgan ve anlaşılmaz bir çocuk muydu Ecevit yoksa yardımsever ve uslu bir çocuk mu?

Aşçı başını asla başka bir yere çevirmiyordu. Ecevit, "Kadir amca," demiş bulundu. Adam bir refleksle Ecevit'e baktı. Yüreğine kalın bir yorgan iğnesi battı âdeta. Yumruğunu sıktı. Gözlerini hızla çevirdi ama Hüseyin Tarhan'ın oğluyla üç saniye göz göze gelmek yetti. Dürüst oldu, yalan yanlış konuşamadı.

"Uysal bir çocuktu. Saldırgan değildi. Efendi, uslu bir çocuktu."

Avukat başını salladı. Beklediği tam olarak bu cevaptı. "Arkadaş gibi miydi diğerleriyle yoksa evden dışlanır mıydı? Kin gütmesine sebep olacak bir dışlanma var mıydı?"

Aşçı başını salladı. Yüreğine batan iğne izin vermiyordu. Bu soruların başka cevapları yoktu âdeta. "Arkadaş gibilerdi. Atilla Bey ve ailesi de daima ona iyi davranırdı. Akşam yemeklerini beraber yerlerdi. Dışlanmazdı."

Avukatın soruları, adamın dürüst cevaplarıyla açılmaya başlandı. Düğmesi ilikli bir çocuğu katil çıkarıyorlardı, herkes destek oluyordu. Bu çocuğun gözünün içine bakmak bile yeterdi. Suç, suçlunun üstünde böylesine eğreti duran bir olgu olmamıştı. Bunu bilir, bunu söylerdi. Bu çocuk masumdu. Nefesi bile temizdi.

"Peki vefat eden çocukla şimdiye kadar aralarında bir münakaşa olduğunu gördünüz mü?"

Aşçı bu noktada avcunu daha çok sıktı, dişlerini birbirine sapladı. Beyazlamaya başlamış saçları ve yüzünde yer yer göçükleri vardı. Orta boylu, biraz kiloluydu. Bazen bazı gerçekler, çıplak halde yanlış ve suçlayıcı gözükür. O yüzden onları giydirip öyle söylemek gerekirdi. Ama şimdi tam olarak onları giydirmeden söylemek zorundaydı. Vicdanıyla dili arasında değildi. Vicdanıyla hayatı arasındaydı. Ailesinin hayatı, çocuklarının rızkı...

"Pek iyi değildi," dedi adam, hâkime bakarken. Hâkim gözlerini kıstı ve tanığa daha dikkatli baktı. "Kavga ettiklerine şahit olmuştum bir kez."

Ecevit ölmeden önce hissettiği tek korkuyla boğuşmaya başladı. Boğazına bir değil, onlarca el çöktü. Ne olduğunu anlayamadı, hatırlayamadı, konuşamadı. Önündeki ahşap tırabzanlara tutundu. Soruyu soran avukatın avcunda patladı cümleleri. Adam içinden okkalı bir küfür savurdu. Hâkim, "Kavganın sebebi neydi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi aşçı. "Sadece Ecevit pek sevmezdi çocuğu."

Kavga denebilir miydi? Ecevit'in zihnine düşen anlar kavga kelimesi kadar kuvvetli değildi. Son günlerde yaşadıkları öylesine kötüydü ki bazı anlar zihninin kuytu köşesine çekilmişti. Çok az uyuyor, çok az yemek yiyor, çok az yıkanıyordu. "Biz kavga etmedik ki!" diye savundu kendini. Kavga nedir biliyordu. Okulda herkesten gizli etmişliği vardı. O kesinlikle kavga değildi. Hem o çocuk ondan büyüktü, Ecevit'in gücü yetmezdi ona.

"Firuze'yi itti o," dedi. Firuze'yi artık burada istiyordu. Sabah ilk geldiğinde kesinlikle istemezdi ama artık istiyordu. Ona sormalılardı bunları. Sonra hemen götürselerdi ama birkaç dakikalık da olsa getirmelilerdi. Buradaki kimse ona inanmıyordu ama Firuze'ye elbet inanırlardı. Firuze'yi sevip inanırlardı. Ecevit'i sevmiyorlardı ve inanmıyorlardı. "Yok yok. Biz kavga etmedik. Hâkim amca," dedi telaşla. Amca dediğini bile anlamadı. "Ben uçak yaptım Firuze'ye. Firuze de boyadı, sonra uçurdu," dedi. Ödü kopuyordu

Ninova

küçük bir şeyi bile eksik anlatacak diye. "Onların bahçesine uçtu. Sonra o çocuk da Firuze'nin uçağını attı. Firuze ona kızmaya gitti. İtti Firuze'yi. Ben kızdım sadece. Kavga etmedik ki biz," dedi. Nefes nefese kalmıştı. Unuttuğu bir şey var mıydı? "Ağlattı Firuze'yi."

"Yalancı!" diye bağırdılar arkadan ona. Halbuki oğulları, Bülent yüzünden Firuze'ye bile düşmanlık besleyecek kadar kendini kaybetmiş, savunduğu görüşe adamıştı tüm benliğini. Bir davanın peşinde, küçük bir çocuğa bile kin güdebilirdi.

Ecevit bu kez başını Aylin Akın'a çevirdi. Firuze ona da anlatmıştı uçağını nasıl attığını. Aylin Akın bu beklenmeyen dönüşle göz göze geldi. "Aylin teyze... Firuze'yi itmişti ya," dedi titreyen ve yalvaran o ses. Aylin Akın hızla gözlerini kaçırdı, başını tavana kaldırdı, dudaklarını birbirine bastırdı. Ecevit'in küçük gözleri yalnızca kendi gözyaşlarını görüyordu artık. Küçük bir okyanus gibi doluyordu gözleri; o okyanus sanıyordu, birkaç damla yetiyordu küçük gözlerine. Parmak uçlarını gözkapaklarına bastırdı ve önüne döndü.

Hâkim avukata başka sorusu olup olmadığını sordu. "Yok," dedi adam. Aşçı kimsenin yüzüne bakmadan çıktı gitti. Mahkeme salonu daraldı, Ecevit'in durduğu sanık kürsüsü büyüdü, Ali Ecevit küçüldü. "Anne," derken buldu kendini. Annesinin öldüğünü unuttu âdeta. "Anne..." diye seslendi çaresizce. Kendisi sesini zor duyuyordu, nerde gökyüzündeki annesi duyacaktı? Daha da kıstı sesini. Annesi duymasın istedi. Annesi onu burada görmesin istedi. Gömleğini böyle ütüsüz, gözlerini yaşlı, omuzlarını çökük görmesin istedi. Ne çok üzülürdü. Ecevit mahcupça küçüldü. Babası, annen seni hep görüyor oğlum, demişti. Ecevit'i annesi görüyordu. Ne çok utandı... Ne çok utandı o suçsuz küçük kalbi.

"Sıradaki tanığa geçiyoruz. Firuze Akın," dediğinde hâkim, Ecevit'in kimseyi görmeyen gözleri, duymayan kulakları açıldı ve başını eğdiği yerden kaldırdı. Hâkime baktı. Firuze mi gelmişti?

"Firuze'yi getirdiniz mi?" diye sordu. İçinde bir duygu vardı. Bunu şimdiye değin bir tek annesine hissetmişti. Adına özlem deniyordu. Ecevit tam olarak nedir bilmiyordu. Şimdi anladı. Annesi öldüğünden beri onu nasıl özlediyse, şimdi bu dünyadaki tek oyun arkadaşını da özlemişti. Bulunduğu konumu unuttu da Firuze'yi göreceği için heyecanlandı. Gözyaşlarını sildi. Onu ağlarken görürse Firuze de ağlardı, biliyordu. Hem de epey çirkin ağlardı.

Ninova

Kimse de susturamazdı. Belki Ecevit yapardı bunu ama Ecevit'in yanına gitmesine de izin vermezlerdi. Çok kısa vakitte bunları düşündü küçük çocuk. Bir kapıya bir hâkime bakıyordu.

"Mahkemeye sunulan raporda pedagog görüşü ve tanığın yaşı göz önünde bulundurularak çocuğun üstün yararı neticesinde mahkemeye çıkmamasının daha uygun olacağına karar verilmiştir ve tanığın ifadesi alınmıştır."

"Firuze geldi mi?" diye sordu yeniden Ecevit. Ne deniyor hiç bilmiyordu. Bakışları yalnızca kapıya mekik dokuyordu. Şimdi kesin çok korkmuştu o. Kendisi de çocuk değilmiş gibi bunu düşündü. Firuze yabancı insanları pek sevmezdi. Firuze ailesini, resim çizmeyi ve Ecevit'i severdi. Yabancılardan da rahatsız olurdu. Buna babasının siyasetçi oluşuyla insanlardan uzak ve kopuk büyütülmesi de sebep olmuştu.

Babasına baktı. "Baba, Firuze'yi getirdiler mi?" diye sordu. Hüseyin Tarhan işaretparmağını dudaklarına yasladı ve hâkimi işaret etti. Oğlunu bile duyamıyordu artık o. Firuze getirilmemişti. Avukatla göz göze geldi. Bir şey yapamazlar mıydı? Tamam, o da istemezdi o küçük kızın buraya getirilmesini ama kendi oğlu da çocuktu. Aralarında üç yıl vardı. Avukat, babanın çaresiz bakışlarına sadece başını sallayarak yanıt verdi. Yapılacak hiçbir şey yoktu. Çocuğun yararı gözetiliyorsa çıkıp tek bir itiraz bile edemezdi.

"Pedagog tarafından belirtilen görüşte, çocuğa sorulan sorular neticesinde çocuğun iyi kötü ayrımının, mekân zaman algısının yerinde olduğu tespit edilmiş olup ifade vermesinde hiçbir sakınca tespit edilmemiştir. Tanığın ifadesinde..." dedi ve gözlüğünü geriye doğru itti. Sesini biraz daha gürleştirdi. "Pedagog tarafından tanığa Ali Ecevit Tarhan'ın fotoğrafı gösterildi ve tanıyıp tanımadığı soruldu. Tanık: 'Tanıyorum, Ecevit o. Benim arkadaşım. Oyun oynuyoruz hep biz onunla,' diye yanıtladı. Pedagog tarafından bu kez ölen Yaman Tekin'in fotoğrafı gösterildi ve tanıyıp tanımadığı soruldu. Tanık: 'Tanıyorum. Yaman abi bu. Komşumuz,' diye yanıt verdi."

Hâkimin önünde kâğıtlar vardı. Firuze'den uzun bir süreyle alınan bu ifade en yalın cümlelerle elinin altındaydı. Buradaki tek bir kişi dahi bilmiyordu bu cümlelerin onlarca cümle arasından nasıl seçildiğinde. Bir hâkimin duygudan yoksun sesinde can buluyordu Firuze'nin cümleleri. "Tanığa soruldu: 'Doğum günü partini hatırlıyor musun? O gün nasıldı, bahsetmek ister misin?' Tanık cevap verdi: 'Hatırlıyorum. Güzeldi. Ecevit'in de doğum günüydü o gün.'"

Ecevit artık tümüyle hâkimi dinliyordu. Sanki bu cümleler hiç Firuze'nin değildi. Firuze farklı farklı bir sürü ayrıntı verirdi. Onlar niye yoktu? Firuze gelmeyecek miydi?

"Tanığa soruldu: 'Ecevit'ten bahsetmek ister misin? Arkadaş mısınız?' Tanık yanıt verdi: 'Ecevit benim en sevdiğim arkadaşım, biz beraber oyun oynarız. O hep oyun bulur, biz de oynarız.'" Ecevit'in aşağı doğru büzülmüş dudakları yukarı doğru kalktı. Ağlıyordu ama tebessüm de edebiliyordu.

Ali Ecevit Tarhan, oyun arkadaşını çok özlemişti.

"Pedagog tarafından tanığa soruldu: 'Parti günü Ali Ecevit Tarhan'ı ne zaman gördün?' Tanık cevap verdi: 'Pasta kesmeden önce bahçede gördüm. Bana kolyemi hediye etti.' Tanığa soruldu: 'Hediyeni verirken yalnız mıydınız? Hediyeni aldıktan sonra ne yaptınız?' Tanık: 'Yalnızdık. Sonra ben kendi hediyemi almak için eve gittim,' diye yanıt verdi."

Ecevit'in o vakte kadar gülümsemekle ağlamak arasında giden ifadesi sarsıldı. Çoğu ayrıntıyı zihni kuytu köşeye itmişti. Zor hatırlıyordu ama o gün? Ecevit'in kalem kalem aklındaydı. Yine de Firuze'nin sözlerine daha çok güvendi, kendini sorguladı. Kendi hediyesini verdikten sonra gitmiş miydi Firuze? Gitmeden o sesleri duymamışlar mıydı?

"Tanığa soruldu: 'Geri döndüğünde Ecevit bıraktığın yerde miydi?' Tanık: 'Değildi. Aradım, seslendim ben. Yoktu, sonra bir ses duydum bahçede,' diye yanıt verdi." Ecevit'in kuytu köşeye kaçışmayan anısı kalmadı. Merkezde iki kişi kaldı. Bir Firuze, bir Ecevit. Küçük çocuğun bedeni bir ölü gibi hareketsizdi. Aldığı sönük nefesler bile hissedilmedi. Başını sallamaya çalıştı ama yapamadı.

Yok yok, demek istedi. Firuze dememiştir öyle, demek istedi. Firuze yanlış mı hatırlıyor, diye sormak istedi ama Firuze yalan söylüyordur, demeyi düşünmedi bile.

Hâkim düz sesiyle okumayı sürdürdü. Mahkeme salonu yedi yaşındaki bir çocuğun ifadesiyle inim inim inliyordu. "Pedagog tarafından tanığa soruldu: 'Nasıl bir sesti, kim bağırıyordu? Eve geri mi döndün?' Tanık Firuze Akın: 'Kötü bir sesti, bağırma sesiydi. Ecevit'in sesiydi. Çok korktum ben. Ecevit düştü sandım. Gittim hemen sesin geldiği yere,' diye yanıt verdi. Tanığa yeniden soruldu: 'Gittiğinde ne gördün?' Tanık yanıt verdi: 'Ecevit'le Yaman abi kavga ediyorlardı. Resmini gösterdin ya. O. Böyle üst üste çıkmışlardı, Ecevit yerdeydi. Bağırıyordu. Ben seslendim ona ama duymadı.'"

Ninova

"Yok yok!" diye girdi Ecevit cümlelerin ortasına. Olduğu yerden çıkmaya çalıştı. "Firuze öyle söylememiştir. Nereye götürdünüz onu?" Başkasına göre küçük, ona göre büyük olan kürsüde bir sağa bir sola gitmeye çalışıyordu. "Nereye götürdünüz? Getirin ben de sorayım. Öyle söylememiştir Firuze. Yalan söylemez o. Nerede o? Firuze de gelsin. Baba," dedi ve babasına döndü. Annesini kaybetmiş bir yavru kedi gibi kutunun içinde çırpınıyordu. Nefes alamıyordu, ölecekti. Kalbi duracak gibi atıyordu. "Baba, Firuze'yi getirin. Baba, Aylin teyze... Atilla amca... Firuze gelsin. Nerede o? Niye getirmiyorsunuz? Korkar diye mi? Beni götürün." Hâkime döndü. Yine önünü göremiyordu. Çaresizlik ayaklarına zincir vurmuştu. Yalvaramıyordu bile. "Hâkim amca," demeye kalmadı hâkimin tokmağı ahşaba vuruldu.

"Sessizlik!" Ecevit susana kadar tokmağı vurdu. Âdeta küçük çocuğun kafasına vuruyordu. Ecevit sustu, haykırmayı bıraktı. Hüseyin Tarhan elden ayaktan düştü. İçinde koca bir keder, karısı ölürken bile çökmemişti böylesi, verimli bir toprağa tohum attı. Nefessiz kaldı. Gözleri kararıyordu. Gerçek, ensesinden üflüyordu. "Yaktınız oğlumu," dedi içine doğru. "Yaktılar oğlumu. Leyla..." dedi ve eşinin adı dudaklarından kanayarak döküldü. "Leyla, yaktılar oğlumuzu." Oturduğu sandalyenin kenarlarına dokundu. Başını yere doğru eğdi. Bir savaşın ortasında değil, bir savaşın sonundaydı. Ölü bedenler yatıyordu etrafında. Kucağında ailesinin cesedi vardı. Savaş bitmişti, bir tek o hayatta kalmıştı, ailesi ölmüştü. Düşman, Hüseyin Tarhan'ın canını bile almamıştı.

"Leyla," dedi yine. Bedeni bir ileri bir geri sallanmaya başladı. "Leyla, yaktılar oğlumuzu. Leyla... Yaktılar Ali Ecevit'imizi." Omuzları da yüzü gibi yere bakıyordu. Toprak olmak istedi Hüseyin Tarhan. Bu yaşına kadar tek bir insanın bile kalbini kırmamıştı. Kalp kırmayı Kâbe yıkmakla bir tutardı. Bir öne bir arkaya sallanıyordu bedeni. Kafasını sabit tutamıyordu. "Leyla," dedi yine. Seslenecek başka kimsesi yoktu. "Leyla... Ali'mizi yaktılar, Leyla."

Aylin Akın, Leyla ismini duyan tek kişi oldu. Nefes almıyordu, yüzü morarmıştı. "Atilla," dedi kesik bir sesle. Atilla Akın eşine baktı ve elini tuttu. "Sus," dedi yalnızca. Yüzünde tek bir duygunun esamesi bile yoktu eşinin aksine.

"Tanığa soruldu..." diye devam etti hâkim. "'Sonra ne oldu?' Tanık yanıt verdi: 'Sonra Ecevit üstünden attı onu. Elleriyle böyle itti. Sonra yana düştü

Yaman abi, sonra kalkamadan Ecevit başından itti. Böyle itti başından. Sonra denize düştü Yaman abi. Sonra annemler geldi.'"

Bir vardı bir yoktu. İki oyun arkadaşı vardı. Her günlerini beraber geçireceklerini sanıyorlardı.

Bir vardı iki yoktu. İki oyun arkadaşı kayboldu. Beraber geçirecekleri bir günleri bile kalmadı.

Ecevit küçük bedeniyle delirmiş gibi sanık kürsüsünde dolandı durdu. Babasına baktı, ölmüş annesini aradı. Küçük kalbi duruvericekti. Kendisi kalbinde Firuze'ye o kadar inanırdı ki anneciği dahil herkes Firuze'ye inanacak sandı. Annesinin gözünde bile suçlu çıkacaktı sanki. Ağlıyor ama ağlamaktan çok kapana yakalanmış yavru bir kedi gibi iki yana koşturuyordu. Dünya ne kötüydü, ah şu dünya ne kötüydü. On yaşında bir öksüzü annesinin gözünde yalancı çıkarıyordu. Gören aklını kaçırdı sanırdı. Sorana aklını kaçırdığını söylerdi ama işin aslı bu değildi. Ali Ecevit Tarhan bazı geceler uyumadan önce en sevdiği kişiyi seçme oyunu oynardı. Öyle ki o oyunun galibi hep Firuze gelirdi. Oyun bitti, Ali Ecevit Tarhan annesinden büyük bir kaybı yaşadı. Annesi ölmüştü, Firuze öldürmüştü.

Oyun sonlandı.

Çiz üstünü.

Ali Ecevit Tarhan'ın sonu, Firuze Akın tarafından güzel el yazısıyla yazıldı.

"Babam size herhangi bir şey söyledi mi?"

Oturduğum arabanın arka koltuğunda bacağım stresle sallanıyor, tırnaklarım avuçiçlerimi yarıyor ve ben soğuk terler döküyordum. *İnci...* İnci, babamın inci kızıydı. Babam onu evin tüm sorunlarından ayrı tutar, kabuğuna bile zarar vermeden severdi. İnci'ye kızdığını bile görmemiştim. İnci de tümüyle babamın yumuşak karnına dokunan bir çocuktu. Bir gün olsun babamı üzmemiş, onunla ters düşmemiş ve tartışmamıştı.

"Hayır, Firuze Hanım. Yalnızca sizi alıp gelmemizi istedi."

Adamın cümlesinin orta yerinde telefonu çalmaya başladı. Cümlesi bitince telefonunu aldı ve kulağına yasladı. "Efendim?" dedi, gözleri duyduklarıyla aynaya kaydı. Ben de onun baktığı yöne baktım. "Önünü kesin ve gelmesini engelleyin."

Ninova

"Kimden bahsediyorsunuz siz?"

Arka taraftan adamın telefonuna uzandım ve hışımla çektim. Direkt olarak arkaya döndüm ve araçlara baktım. Üç dört araç vardı, aralarında Ecevit var mıydı emin değildim. "Beni aldığınız araç bizi takip mi ediyor?" diye sordum. Adam benim sesimi duymayı beklemiyor olacak ki cevap veremedi.

"Size soruyorum!" diye yükseldiğim vakit, "Evet, Firuze Hanım," dedi telefonun diğer ucundaki adam. "Kesinlikle önünü kesmiyorsunuz ve gelmesini engellemiyorsunuz," dedim açıkça. Ecevit gelmeyi aklına koyduysa gelecekti. Engel olamazlardı, bir şekilde oradan çıkar ve yine gelirdi. "Duyuyor musun beni?"

"Ama Firuze Hanım..."

"Emrediyorum," dedim açıkça. Bana Atilla Akın'ın kızı gibi davranmama sebep oldukları her ana lanet ediyordum. İnsanlara emretmekten, büyüklük taslamaktan, babamı hatırlamaktan... "Aması yok. Sana emrediyorum. O aracın kılına bile zarar gelmeyecek. Kimseye zararı yok, yolunda. Karışmayacaksınız. Duydun mu beni?"

"Emredersiniz Firuze Hanım," dedikleri an telefonu kapattım ve sahibine uzattım. Kendi telefonumu alırken hızla Ecevit'i aradım.

"Söyle."

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

"Ne yapmaya çalışıyorum ben?" diye bu kez o bana sordu. Korkunç anlarda tutan korkunç bir cesareti vardı. Üç araba vardı şimdi burada. Babamın tek emriyle onun arabasını haşat ederlerdi.

"Ecevit neden geliyorsun?"

"Baban seni yanımdan almak için üç araba gönderecek kadar korkuyor mu yoksa bu üç araba baban tarafından gönderilmedi mi onu öğrenmeye çalışıyorum."

Yeniden arkamı dönüp aracını görmeye çalıştım. Hemen arkamdaki araç değildi. "Ecevit, babam beni senin yanında aradı."

"Çok aptalsın Firuze," dedi açıkça. "Bu yaşına kadar iyi bile gelmişsin. Çok aptalsın. Şimdi aniden direksiyonu kırsalar, başka yöne sapsalar ne bok yiyeceksin?"

"Şimdi üç araba sana bir şey yapsa sen ne yapacaksın?" diye sorusunu ona yönelttim. Burada dezavantajlı olan kesinlikle ben değildim.

"Seni ilgilendirmez."

"Ben seni ilgilendiriyor muyum?" diye sordum. Bu sorunun cevabını biliyordum. Ecevit hangi ihtimalin yüksek olduğunu biliyordu. Sadece gelecek, görecek ve babamın bu üç arabayı kendisini yenebilmek için gönderdiğini anlayıp bunun keyfini yaşayacaktı.

"İlgilendirmiyorsun, seni de baban düşünsün," dedi açıkça. Bu kesinlikle zoruma giden bir ayrıntı olmadı. Bu böyle olmalıydı, böyle oldu. Ecevit yalnızca kendini düşünmeliydi. Canavarlar onun peşindeydi. "Ama işime yarıyorsun. Ben senin gibi on meslek değiştiremem. O kadar sabırlı değilim."

"Ecevit yol bizim evin yolu. Lütfen ilk yerden geri dön."

"Oldu o zaman, ocakta çayım var," dedi umursamaz bir sesle. "Hadi ararsın beni. Hatta fırsat yarat ara beni." Cümleleri biter bitmez bana fırsat vermedi ve yüzüme öylece kapattı. Ne laftan anlamaz bir adamdı öyle. Bir daha aramadım. Açmayacaktı biliyordum. Stresime stres eklendi. Devamlı arkamı döndüm. Ecevit'in önünü keserlerse görürdüm. O kadar çok döndüm ki artık başım ağrıyor, midem bulanıyordu. Yol bu sancılarla geçip gitti. Araba eve vardığında bize kapı açıldı. Artık tamamen arkama baktım. Geçen arabalardan birini gördüm, Ecevit buraya kadar gelmişti. Kısa bir an bile olsa geçip giden arabanın içindeki siluet ona aitti. Sargılı olan elimin varlığını unuttum. Çantamı avuçlamaya çalıştım ama acıyla sızlanarak bıraktım. Diğer elime alıp neredeyse koşar adım indim araçtan. Birkaç büyük hızlı adımla eve vardım. Kapıyı arka arkaya çaldım. Annem evde değildi. Olsaydı bu kapı ben çalmadan açılırdı. Bu korkumu daha da artırdı. Annem bile evde değildi.

"Babam ve İnci nerede?" dedim ve kapıyı kimin açtığına bakmadan içeri girdim. "İnci," diye bağırdım. Salondan hemen sonra aklıma üst kata çıkmak geldi. "Aşağıdalar Firuze Hanım," dendiğinde yerimde durdum ve Sevinç ablaya baktım.

"Aşağıdalar mı?" dedim şaşkınca. Evin yaşanılan yeri bu kat ve üst kattı. Bir alt katın olduğunu biliyordum ama o alt katta ne olduğunu ne merak etmiştim ne de ilgimi çekmişti. Annemin ansızın değiştirdiği ev eşyalarının bazıları alt kata konurdu, bunu bilirdim yalnızca.

"Evet, Firuze Hanım," dediğinde Sevinç abla, adımlarım bir bilinmezliğe doğru hızla ilerlemeye, hatta koşmaya başladı. İnce uzun bir holdü.

Ninova

Loş bir ışıkla aydınlanmışken, "İnci!" diye bağırdım. Birkaç kapı vardı. İki tanesini açtım. Tam da söylediğim gibi annemin değiştirdiği eşyalar vardı.

"Buradayız güzel kızım."

Sesleniş koridorun sonundaki odadan geldi. Her şey öylesine korkutucuydu ki başka bir zaman olsa hızla yukarıya çıkacağım bu anda sesin geldiği odaya varmam saniyelerimi aldı. Kapıyı gelişigüzel açtığımda nefes nefeseydim ve birkaç saniye neyin ne olduğunu algılayamadım. İlk gördüğüm ateş oldu.

Masada babamın önünde duran torç, küçük ama bu odada beni korkutan ilk şey oldu. Metal gövdesi, arka tarafında bağlı iki hortumu vardı. Ucundaki dar ağızdan çıkan alev kirpiklerimi titretti. İnce bir şekilde mavi-turuncu bir renkte yanıyordu. Yutkundum.

Babam, "Hoş geldin kızım," dediği an gözlerimi kırpıştırdım ve etrafa baktım. İnci bu odada o ateşten daha küçük kalmıştı. Bir köşeye kıvrılmış, ellerini bacaklarının arasını sıkıştırmıştı.

Yaşlı gözlerine baktığımda, "İnci," diyebildim. Kapı benim bırakışımla duvara doğru çarptı ve bir koca adımım yetti İnci'nin önünde oturmama. Yüzünü avuçlarımın arasma aldım, taş kesilmiş teni buz gibi olmuştu. "Bana bak, geldim. İnci geldim, nefes al." Gözlerinden yaşlar birer birer döküldü ve *abla* demeyi denedi ama yapamadı.

Babamın kalktığını duvara çarpan kapının kapatılmasıyla anladım. İnci bu sesten bile tetiklendi, bedenini daha da küçültmeye çalıştı ama yapamadı. Yerimden doğruldum, yüzünü gövdeme yasladım ve saçlarını okşadım. "Tamam, hiçbir şey yok. Sakin ol," dedim yalnızca. "Sakin ol İnci, nefes al."

Babamın kapıya yaslanmış, kollarını önünde bağlamış ve bizi izleyen haline baktım. "Hadi ama kızlar..." dedi. İnci'yi böylesine ağlatan ve korkutan şey babamın gözleriydi. Ben babamın bu haline *babam gibi değil* diyemezdim ama İnci için babam, bu adam değildi. Ben bu yüzüyle karşılaşmıştım, İnci'yse bir o kadar yabancıydı. "Babanıza ihanet ederken de bu kadar gözyaşı döktünüz mü?"

"Ne yapıyorsun sen?" Bu cümle ilkinde dudaklarımdan oldukça kısık çıktı. Bağırırsam İnci daha çok korkardı. İnci'den ayrıldığımda sesim daha çok arttı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Aç kapıyı."

Ninova

"Otur Firuze."

"Baba kapıyı aç! İnci'nin halini görmüyor musun?"

Babamın duygudan yoksun bakışları İnci'ye doğru kaydı ve bir süre onu izledi. Bomboştu gözleri. Ne bir sevgi kırıntısı ne de bir merhamet gördüm. "İlk ihaneti, senin kadar soğukkanlı değil."

"Saçmalama, aç şu kapıyı!"

Babamı aşıp kapıyı açmaya çalıştım aramızda bir boğuşma geçmesine bile izin vermedi, parmakları koluma saplandı ve geriye doğru itti beni. "Otur Firuze," dedi. "Otur. Seni dışarı atarsam geri içeri almam. Otur."

Beni açıkça İnci'yle tehdit ediyordu. "Kapıyı aç o çıksın. Ben kalacağım."

"Hayır, ikiniz de oturacaksınız."

"Baba yapma."

"Firuze çık dışarı," dedi ve kapı koluna uzandı. Kapıyı da açtı ve gözlerimin içine baktı.

"Allah kahretsin!" diye bağırdım. "Allah kahretsin!" Odanın içinde elim alnımdayken üç tur attım. Bahsettiği yere oturmaktan başka yol yaratamadım kendime. İnci'nin karşısında bir tekli koltuk daha vardı. Oraya oturdum. Bana yaklaşmak isterse İnci'ye de yaklaşmış olmasın diye. Bacağımı sallıyor, İnci'nin aksine babamın yüzüne bakıyordum. Babam ilerledi ve torcun başına oturdu. Önünde bir tespihe ait olacağını düşündüğüm cam, oval boncuklar vardı. Odayı incelemedim, sadece babama bakıyordum.

"Yukarıda bir kasa var," dedi babam. Bir ince çubuğa cam parçası aldı ve ateşe yaklaştırdı. "Bugün kafam o kadar karışıktı ki şifresini hatırlayamadım. Yaşlanıyor muyum sence?" dedi ve gözlerini bana dikti. Tek bir iz bulamasın diye kendimi öylesine zorladım ki çenem sızlamaya başladı. Kalp atışlarım yavaş değildi ve hızlanmaya da devam etti. Cevap vermedim. "Benim de aklıma *inci kızım* geldi," dedi ve gülümsedi, İnci'ye baktı.

Atilla Akın'ın hafızası bir yılan gibiydi. Kıvrılır, sokar, zehirler ama asla unutmazdı. Yalnızca bu üç cümle yetti bana. İnci'ye baktım göz ucuyla. Babamın nasıl bir canavar olduğunu hiçbir zaman görmemişti. Bazen bana yapılanlara da şahit olmuştu ama o hep ona gösterilen melek yüze tamah etmişti. Babamın gelip ona şifre sormasında bir alt metin okumayacağını biliyordum. Babam bunu kullanmıştı.

Ninova

"En çok odama gelen, küçüklüğünden beri ayağımın dibinde oyun oynayan, babasının biricik kızı olan İnci'ydi. Ablasının aksine babasının dibinden ayrılmazdı. Değil mi İnci?" İnci'ye baktım. Gözlerini kapatmıştı, yaşları çenesinde büyük damlalara dönüşüyordu.

"Baba laf salatası yapm-" dememe kalmadı ki, "Kes sesini!" diye bağırdığında ben de kardeşim gibi yerimden irkildim. Korku kalbime vurmuştu ama henüz bedenime yayılmamıştı. Bana ne yapabilirdi? Bana en fazla ne yapabilirdi ki?

İnci'yi bu odadan çıkarayım, başka hiçbir şey istemiyordum. Belki korkumun ana nedeni de buydu. "İnci bana bak," diye emretti. İnci gözlerini bile açmadı. "İnci bana bak, dedim!" Sesi bu ışığı loş odada öylesine korkunçtu ki bir şeytanla konuşuyorduk sanki. İnci titreye titreye babama baktı. "Elbette ki ben de İnci'ye sordum şifreyi. Belki o biliyordur diye. Yanılmadım, biliyor. Buraya kadar bir sorun yok çünkü İnci belki de bu evde bilmesinde en sakınca olmayan kişi benim için..." Duraksadı, çatık kaşlarını aşağı doğru büktü ve tamamladı. "...mi? Yoksa değil mi? Ne dersin İnci?"

"Baba..." Sesinde ona duyulan güvenin boşa çıkmasıyla yaşadığı o kırgınlık vardı. Onu tutup sarsmak istedim. *Babanın gerçek yüzü bu, işine gelmediği an sana bile bu,* demek istedim.

"Beni polisler gelip aldığında günlerce ağladığını, üzüldüğünü düşünmüştüm."

Manipüle ediyordu.

"Baba, üzüldüm zaten."

"Üzüntün bittiği an ise babanı oraya düşürenlere yardım ve yataklık mı ettin?" İnci'nin gözleri bana kaydı. Yüzümü izledi uzun uzun. Bir şeyler söylemek istedi ama söyleyemedi. Bana o şifreyi verdiğinde ne için kullandığımı bilmiyordu. Bilseydi söylemezdi ama bunu biliyordum. Pişmanlık gördüm gözlerinde. Babasına ihanet ettiğini sanan sancılı bir pişmanlıktı bu. Hıçkırarak ağlamaya başladığında dirseklerini dizlerine bastırdı ve avuçiçlerini yüzüne örttü.

"Ağlama," dedi babam. İnci kendini yerden yere de vursa ona sevgiyle bakmayacaktı. Avcunu masaya geçirdi ve ateş havada zikzak çizdi. "Ağlama! Sen de mi hain oldun?"

Ninova

"Bağırma kardeşime!"

"Kes sesini!"

"Kesmiyorum, bağırma kardeşime!"

"Kaldır kafanı İnci, kaldır! Yazıklar olsun sana! Üzerindeki emeklerime yazıklar olsun! Bir yılan daha mı besledim koynumda? Sana *kafanı kaldır*, dedim!" İnci'nin ağlayışı şiddetlendi. Biraz cesareti olsa kalkacak, babamdan özürler dileyecek ve ayağına kapanacaktı. Babamı hapse gönderenlerle işbirliği yaptığını sanıyordu. Babam âdeta azarlıyor, psikolojik şiddet uyguluyordu. İnci kafasını kaldırdı ama babama bakamadı. "Şimdi size bir soru soracağım. Aynı anda cevap vereceksiniz. Yalan söyleyeni yanıma alacağım. Biraz ateşle oynasın."

Başından beri üzerimde sabit tutabildiğim soğukkanlılığıma kuvvetli bir darbe indi ve yerle yeksan etti beni. Başımı hızla ona çevirdim. "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordum. Dönüp bakmadı bile. Kuvvetle yanan ateşe baktım. Atilla Akın'ın gözü dönmüştü. Bir kaplumbağa terbiyecisi gibi değildi, elinde ney yoktu. Uzun bir sopa vardı. Bizi terbiye etmek için ateş kullanacak kadar gözleri kararmıştı.

"Üç deyince cevap vereceksiniz. Sakın ola ki yalan söylemeyin," dedi açıkça. "Kasayı hanginiz açtı? Bir, iki, üç."

İkimiz de sessizliğimizi koruduk. Kalbim taşikardi geçiriyordu. Ellerim buz gibiydi ama ihtiyacı olan o ateş değildi. "Son kez soracağım. Cevap vermezseniz, şifreyi bileni sorumlu sayacağım," dedi ve İnci'ye baktım. Karnıma ardı ardına kramplar girdi. Tüm bedenimi İnci'ye siper etmek üzereydim. "Bir, iki, üç..."

"Ben açtım!" diye bağırdım. "Ben açtım! İnci çık odadan. Kalk. Kalk hadi, çık. Odana git." Yerimden kalktım, İnci'yi de kaldırdım. Burada öleceğimi bilsem bile İnci'nin o ateşe değil dokunması, yaklaşmasına bile izin vermeyecektim. Kaldı ki o masumdu. Hiçbir günahı yoktu.

"Abla hayır," dese de hızla kapıya yöneldim.

"Çıkmayı aklından bile geçirme Firuze," dedi babam. Tek amacım İnci'yi çıkarmaktı. Beni bu odadan çıkarmayacağını zaten biliyordum.

"Annemi ara," dedim kısık sesle. "Annemi ara, hemen eve gelsin. Odana çık. Kapıyı da kilitle."

"Abla."

Ninova

"İnci çık!" diye bağırdım, ona fırsat vermeden kapının dışına kendim ittim. Gözlerime bakarken âdeta yalvardı. Öyle ya da böyle yukarı çıktığını gördüm. "Sakın aşağı inmiyorsun!" diye bağırdım peşinden. O tümüyle görüş alanımdan çıktığında kapıyı kapattım. Babama döndüm.

"Annen önemli bir davette. Ulaşamayacak kendisine," dedi.

"Nasıl bir canavar olduğunu görüyor musun?" O bağırmadan ben ona bağırmalı, o suçlamadan ben onu suçlamalıydım ve her şeyi ölesiye inkâr etmeliydim. Ne yapabilirdi ki bana? En fazla ne yapabilirdi? Öldürecek miydi? Güler geçerdim bu isteğine. Umurumda bile değildi.

"Nasıl bir hain olduğunu göremedim."

"İnci'ye bile! İşine gelmediğinde İnci'ye bile nasıl canavarlaşıyorsun. Sen busun çünkü. İyi babacılık oynayan, aslında baba bile olamamış bir adamsın."

"Sen evlat olabildin mi?"

Babam elindeki ince çubuğu masanın zeminine bıraktığında yüzüne doğru çekinmeden güldüm. "Olamadım değil, olmadım. Senin gibi bir adamın evladı olmak istemedim."

Babam oturduğu yerden kalktı ve üzerime doğru yürümeye başladı. Bu kapıyı açıp kaçabilir miydim? Kaçardım ama yakalanacağım yerde kaçmak beni yalnızca küçük düşürürdü. Başımı dik tuttum, çenemi sivrilttim. "Benim gibi bir adamın evladı olmaktan hiçbir zaman kurtulamayacaksın ama. Ölene kadar adın adımla anılacak."

"Keşke hemen şimdi ölsem baba," dedim açıkça. "Senin kızın olduğumu hissettiğim her an bunu istiyorum biliyor musun? Keşke hemen şimdi ölsem."

Babamın eli havalandı. Ellerimi yüzüme siper etmek istedim ama hareket etmedim. Yanağımı okşadı. Sonra saçlarımı. Şefkat değildi bu. Yutkundum. Kararmış gözlerini gözlerime dikmişti, bir cellat gibi bakıyordu âdeta. "Ölüm bu kadar mı tatlı geliyor?"

"Anlattığımdan daha tatlı geliyor," dedim, yalan söylemedim. "Hem de çok küçük yaştan beri. Neden? Senin kızın olduğum için. Tek nedeni bu."

"*Evlat olamadım hain olayım,* dedin sen de."

Dip dibeydik. Beni bu mesafeden elleriyle öldürebilirdi de sevebilirdi de. Ben ikisinin de babamın elinden olmasını istemezdim ama birini seçme şansım olsaydı hangisini seçeceğim çok açıktı.

Ninova

"Bana hain demen çok hoşuma gidiyor, biliyor musun baba?" dedim. Gülümsedim. Dişlerimi göstererek hem de. "Çünkü sen, işine gelmeyen herkese hain dersin, senin kızın olmadığımı hissettirdiğin her an hoşuma gidiyor." Cümlemin tamamlanmasını bekledi. Babamın bana uyguladığı psikolojik şiddetin haddi hesabı olmazdı ama el kaldırmazdı. Benim kendime zarar vereceğim kadar beni yıpratırdı ama kendisi elini sürmezdi. Fiziksel şiddetin ilkini Ecevit döndükten sonra uygulamıştı. İlk tokadımı Hüseyin amcayla alakalı cümlelerimden sonra yemiştim. İkinci kez eli bana kalktı, az önce okşadığı saçlarımı avcunun içine sıkıştırdı ve boynumu öylesine büktü ki nefesim de aynı anda kesildi. Nefes alamadığım yerde bağıramadım bile. Sabah kördüğüm olan, bir türlü açılmayan saçım avcunun içindeydi.

"Hain!" diye haykırdı. Dişlerimi sıktım. Ağlamayacaktım. Asla ağlamayacaktım. İçimden ritim tuttum. Sulayacak fasulyem yoktu artık ama ağlamayacaktım. Oyunu başlattım, gözyaşlarım içime hızla dolmaya başladı. "Hain! Utanmaz! Hain! Koynumda hain büyüttüm!"

Hareket etmeden gözlerinin içine bakıyordum. Gülümsedim. Bu bakışlarımı hiç unutmayacaktı. Bu dolmadan ona bakan gözlerimi hiç unutmayacaktı. "*Hainin kızı da hain olur.*"

Zamanında kalbimi yerden yere vuran bu cümle, babamı çılgına çevirdi. Saçlarımdaki baskısını artırdı. Saç tellerim koptu, avcuna yapıştı. Beni var gücüyle ileriye doğru ittiğinde avuçlarımla yapıştığım yerden destek almak istedim. Sargılı olan avuçiçime keskin, tadı damağımı yakan bir acı doluştu, tam olarak nasıl ve nereden geldiğini anlamadığım bir darbe yedim yüzüme. Hayır, bu babam değildi. Masanın ayağının sivrilen köşesi çenemle ağzım arasında bir noktaya çarptı. Dişlerim döküldü ya da çenem kırıldı. Gözlerim kararda ve avcumdaki acı çenemdeki acıdan daha ağır geldi. En azından o an için. Avcumu yerden çekmek istediğimde göğsüm yerle buluştu. Ağzımın içine kan dolduğunu hissetim, hızla ağzımı kapattım ve yutkundum.

Sakın ağlama Firuze. Sakın.

Babam bu kez saçlarımdan değil ama kolumdan tuttu. Nevrim döndü âdeta. Şimdi istemese bir santim bile oynatmamakla bir uçurumun kıyısından itmek gibi iki hamleyi de bana kolaylıkla yapabilirdi. Beni kaldırdı ve ateşin başına oturttu. Donuk bakışlarım ateşe döküldü. Ağzımdaki kanı yuttum.

Ninova

Bir küçücük aslancık varmış. *Yaptıklarının bedelini ödüyorsun Firuze. Ödetenler yanlış da olsa bedel doğru. Yaşadığın bunca acı tek bir anın bedeli.* Çöllerde koşar oynarmış. *Ağlama Firuze. Sakın ağlama. Öl. Niye yaşıyorsun ki? Bitir bu zulmü.* Abisi onu pek sevmezmiş. *Tüm günahkârların bedeli tek kişiye kaldı. O kişi sensin. Ya diğerleri? Bu dünya bitince bir dünya daha varsa şayet, onların bedeli o vakte kaldı. Sen bu dünyada çekeceksin. Daha iyi. En azından bazı insanların belki biraz yüreği ferahlar.* Bir küçücük aslancık varmış.

Yutkundum.

"Kasamı niye açtın?"

Yutkundum.

"Ecevit'e evrak mı verdin?"

Yutkundum. Babam sargısız bileğimden tuttu ve elimi kaldırdı. Kanım ılık ılık boğazımdan akıyordu. Parmaklarım arasına o ince camı tutuşturdu. "Bana cevap ver!" diye haykırdı yanı başımda. "Ecevit'e evrak mı taşıdın? Hain! Cevap ver bana!"

Tek verdiğim cevap başımı iki yana sallamak oldu. Bu cevap ona yetmediği gibi çenemi avcunun arasına aldığı an, bana dokunduğundan beri ilk kez tepki verdim. İnledim kısık sesle. Başımı geriye doğru çekti ama yatırmadı. Hâlâ ateşi görüyordum. Şekillendirmediğim cam parçası inceldiği yerden düştü, babam çubuğu biraz daha ileri itti. Bu çubuk elbette bitecekti ve uca gelecekti, elimi yakacaktı. O zaman da ağzımı açmayacaktım. Sadece gözlerine bakacaktım.

"Ali Ecevit Tarhan'ı öldüreceğim," dedi. Dudağımın kenarında bir ıslaklık, aynı anda bir sızıntı hissettim. Biraz daha cam parçası inceldiği yerden koptu. Babama fırsat vermedim, bu kez kendim elimi itti. Bu son parçaydı, bundan sonraki ateş elime çok yakın yere vuracaktı. "Onun canını seneler önce de alabilirdim, bir hapishane köşesinde de geberebilirdi ama öldürmedim. O adamı tam kurtuldum dediği an öldüreceğim. Fırsatını bulduğum ilk an öldüreceğim."

"Sana o fırsatı hiçbir zaman vermeyecek," demek istedim. Kelimelerden önce ağzımdan yudum yudum kan döküldü. Babamın eline doğru sızdı. Ateşi izliyordum. Birazdan elimi yakmaya başlayacaktı. Bu gece yazamazdım belki ama yarına kadar yaşarsam yarım yamalak günceme

Ninova

yazacaktım. Bu bir intihal değildi, bu bir nazire olarak kabul edilmeliydi. Ben ateşi sevmiyordum ama yazacaktım. *Ateşten eli yanan kadının ateşi sevmediğini ama ondan kaçmadığını.**

Babam sanırım kanımı elinde hissetti, elini hızla çenemden çekti ve bulaşmış kana baktı. Ateşe tutmaya çalıştığı elimi de bıraktı ama ben bırakmadım. Saçlarım yanağımın iki yanına dökülmüştü ve ateşi izliyordum. Elimi çekmeyecektim. Ateşi sevmemek, yanmamak demek değildi. Başkasını yakan insanlar, gün gelince kendini de yakabilmeliydi ki dünya biraz olsun adil bir yer olsun.

"Firuze," dedi babam. Âdeta sesine bir sihirli değnek değdi. *Ağlama Firuze.* Kıpırdamıyordum. Son cam parçası da eriyip düşmek üzereydi. "Firuze bunu ben mi yaptım?"

Babamı kan durdurdu. Cevap vermedim. Aklıma Ecevit geldi. O da yarayı açabilmişti ama kanamasına, iyileşmemesine çok öfkelenmişti. Babam kanı akıtmamıştı ama kan akmasına sebep olmuştu. Bir farkı var mıydı? Bana göre yoktu ama onlara göre olmalıydı. "Tükür, yutma!" diye bağırdı. Son cam parçası düştü ve ben elimi biraz daha itmek istediğimde ona da müdahale etti. "Bırak şunu!" Haykırıyordu âdeta. Bu camı elime tutuşturan oydu. Beni tehdit eden oydu. Zarar göreceksem de onun istediği kadar zarar göreyim istiyordu. İzin vermeyecektim. O elimi çekmek istedi, ben yaklaştırmak istedim. "Yutma kanını," dedi. Elimi yaklaştırmama izin vermedi, sıkıca tuttu. Ateşi kapattı.

Bir süredir, kısa bir süredir, içime yeniden bir yaşama sevinci dolmamıştı ama sanırım oyun arkadaşımın yeniden gelişiyle -bana nasıl davranırsa davransın bu tamamıyla varlığıyla alakalıydı- içimdeki yedi yaşında çocuğun eline boya kalemleri vermiştim. Pek iç açıcı resimler çizmiyordu ama yine de çiziyordu. Yine halının üzerine yatıyordu, dirseklerini halıya bastırıyordu ve eğilebildiği kadar eğiliyordu. Ağlıyordu çizerken ama yine de çiziyordu. Bu biraz olsun Ecevit gelmeden önceki Firuze'den uzaklaşmak demekti. Bir adımlık mesafe de olsa, iki karışı aşmıyor olsa da çok mühimdi. O bir adım kapandı, karış eridi. Olduğum yere değil, hisse geri döndüm.

"Bırak!" dedim sadece. Elimi kurtarmak istedim. "Bırak!" diye daha yüksek sesle konuştum. Ben konuştukça ağzımdan kanlanmış tükürükler

*Oscar Wilde'ın *Dorian Gray'in Portresi* adlı eserine gönderme yapılmıştır. (ed.n.)

Ninova

sıçrıyordu. Kendimi yerden yere attım neredeyse. Öyle kurtuldum elinden. Adımı söyledi birkaç kez. Ağzımı yine kapattım, yutkundum. Başım dönüyordu. Midem bulanıyordu ve parmak uçlarım karıncalanıyordu. Koşarak indiğim merdivenleri geri çıktım. Savsaklıyordum. Başım çok dönüyordu. "Atilla Bey neredeler?" Bu sesi daha doğru bir anda duysam tanıdık gelebilirdi. Cebimde bir şey titriyordu.

"Siz salona geçin Alparslan Bey..."

"Firuze?"

Düşeceğimi anladığım an kendi irademle oturdum. Başımı eğdim ve bu karmaşanın sonlanmasını bekledim. Dudaklarımı bir an bile açmıyordum. Kanım dökülmeyecekti. Gözyaşlarım gibi içime akacaktı ve ben öleceksem de kendi yüzümden ölecektim. "Firuze..." İsmim daha yakından döküldü. Bir çift eli bedenimin üzerinde hissettim. "Firuze iyi misin?" dedi. Kim olduğunu seçebiliyordum.

"Odaya çıkmama yardım eder misin?" dedim. Tek başıma bitireceğime inandığım bir yükseklik değildi. Söylediğimi anladı mı bilmiyordum ama onun ilgisini çeken ağzımdan damlayan kan oldu.

"Firuze!" dedi dehşetle. "Ne oldu, kaldır başını. Kaldır." Başımı kendisi kaldırdı, gözlerime de kan çöktüğünü hissettim.

"Firuze..." Bu kesinlikle babamın sesiydi. Merdivende kendimi geriye doğru ittiğim an bir sessizlik çöktü.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sessizliği bozdu Alparslan. Sesindeki dehşet biraz olsun azalmıyordu.

"Hayır," dedi babam. Ne dediğini o bile bilmiyordu. Gülmek istedim ama çenem acıyla yerinden oynuyordu. "Firuze, hastaneye götüreceğim seni," dedi bu kez babam. Donuktu sesi. Ağzımdan akan damlaları izliyordu, biliyordum.

"Bana sakın dokunma!" dedim. Kalkan başımı ona daha fazla kaldırdım. Kanlanmış elimi ona kaldırdım. "Bana sakın dokunma!"

"Pamuk getirin!" Alparslan ileriye doğru bağırdı. İkisinin arasından da kalkıp yürümek istedim. Gözlerim kararıyordu. Bu şekilde araba kullanamazdım. Yukarı çıkmaktan başka çarem yoktu. Ecevit'i çağırmak istedim. Aklıma gelen ondan başka biri yoktu. Buradan içeri bir adım

Ninova

atabilir miydi? İsterse atardı. Babam? Bana az önce Ecevit'in ölüm ömrünü fısıldamıştı. *Kalk Firuze. Ölmedin ya. Kalk.*

Alparslan kalkışımı engelledi. Avcuna bırakılan pamukla ağzımı silmeye çalıştı ama temizlenmiyordu. "Firuze ağzını aç, pamuk basalım."

"Ben odama çıkmak istiyorum."

"Hastane," dediğinde babam, ağzımdaki kanamayı artıracağını bile bile, "Kes sesini!" diye bağırdım. "Kes sesini! Yaklaşma bana!"

"Ben götüreceğim," dedi Alparslan.

Babamın, "Ben de geliyorum," deyişine engel oldu.

"İstemiyor," dedi benden önce.

"Ben onun babasıyım."

"Babası gibi davran o zaman!" Zonklayan başımın üstünde bağrışıyorlardı. Bu kez kalkmayı başardım. "Bak ben yanındayım," dedi. "Ben yanındayım. İstemiyor. Ben götüreceğim."

Odama çıkan merdivenlerin önü kesildi, Alparslan belimden tuttu. "Alparslan bırak," dedim ama onun adımları çok sağlamdı. Benim gibi sallanmıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Evden çıktık, benimle beraber arka koltuğa oturdu. Hızla birini aradı, bir şeyler söyledi ve başımı eğdirdi. Bana bir şeyler söyleyip durdu ama duymadım. Gözlerimi kapattım sadece. Araç durdu, hastanenin kokusunu aldım. Gözlerimi bir nebze güvenebileceğim ellere varınca kapattım. Artık çevremde doktorlar vardı.

"Bir yerde bir sanatçı doğduysa, orada birden fazla ölüm gerçekleşir. Çünkü hiçbir sanatçı tek bir kez ölmeyi kendine yakıştırmaz. Toplum tek ölümü kabul eder ama sanatçı için ölüm birden fazla kez yaşanır ve sanatçı sonuncusunu ölümden saymaz."

"Neden?" diye sordu profesör. "Neden sonuncusunu ölümden saymayacağını düşünüyorsun Firuze?"

"Sanatçı toplumun kabul görmediği her şeydir çünkü. Toplumsa sanatçının kabul görmediği tek şey. Toplumun göz yumduğu bir suçu sanatçı sindiremez, sanatçı için suç olmayan çoğu şey toplum için suçtur. Sanatçı küçük bir çocukken işlediği suç için tüm hayatını feda eder ama toplum onu çoktan affetmiştir. O yüzden sanatçının daima gerisinde kalır, eserlerini de yüzlerce

Ninova

yıl sonra anlar. Bundan sebep hiçbir sanatçı döneminde anlaşılmaz. Sanatçılar defalarca kez eserlerini üretirken kendini öldürür. Toplum son ölümü kabul eder ve yüz yıl sonra fark etmeye başlar. O noktada sanatçının öldüğü gün değil, hayatı boyunca ürettikleri konuşulur. Yani diğer ölümleri."

Gözlerim kapalıyken zihnimde bir anının renkleri birbirine bulaşmış portresi vardı. Gözlerimi açmayı reddediyordum ve yalnızca o anıyı düşünüyordum.

Aramızda geçen konuşmalar kısıtlıydı. Daima göz göze gelirdik, çoğunlukla fikirlerimi duymak isterdi ama konuşmak istediğim anlar çok az olurdu. Bazen tablolarımın arkasında beni izlerdi. Soru sormazdı, sadece çizgilerimi takip ederdi. Sanırım onu diğer hocalarımdan ayıran şey de buydu. Bana uzun uzun sorular sormazdı, konuşmak istemediğim anlarda zorlamazdı ve sessizce beni izlerdi. Bir kez yine sessizce çizgilerimi takip ediyorken -son dersimizdi- *"Umarım günün birinde acıların diner Firuze,"* demişti. Donup kalmıştım. Ona dönüp bakmamıştım ama omzuma dokunmuştu. *"Ve bu günün biri toplumun kabul ettiği ölümünden önce olur. Böylece eserlerine yansıyacak bir vakit kadar acısız yaşamayı başarırsın. Yoksa yüz yıl sonra adın 'ölüm ressamı' olarak anılacak. Bunu ustan olarak istemem."*

"Baygın değil, uyuyor." Bu ses kafamın içinden değildi.

"Emin miyiz?"

"Eminiz Alparslan Bey. Ağrıkesici bedenini hafifletti ve uykuya daldı. Hepsi bu."

"Ağzındaki dikiş kaç gün içinde erir?"

"Tahmini bir hafta-on gün içerisinde."

Ağzımdaki dikiş. Dilimi değdirmek istedim ama yapamadım. Ağzımda çirkin bir ilaç tadı ve uyuşukluk vardı. Dikiş atıldığını hatırlıyordum. İğnenin girişini çıkışını hissetmiştim. Uyuşukluk hissi dikişten sonra artmıştı ama doktorun, *"Canınız yanmıyor mu Firuze Hanım?"* sorusuna cevap vermemiştim. Tepkisizliğim onu belki şaşırtmış, belki de bir sağlıkçı olarak korkutmuştu. Bilmiyordum.

"Firuze Hanım," diye seslendi doktor. Ses biraz daha yakınımdan geldi. "Firuze Hanım sesimi duyabiliyor musunuz?" Gözlerimi açmadım ama başımı salladım.

"Gözlerinizi açabilecek misiniz?"

Ninova

Dudaklarımı birkaç kez hareket ettirdim. Konuşmak beni çok zorladı. Dilime kadar uyuşukluk hissediyordum. "Açmasam?" diye fısıldadım kısık sesle.

"Açmanız benim için çok daha iyi olacak. Genel bir muayene yapmak istiyorum."

Soluklandım ve birkaç saniye bekledim. Bir güç aradım ve bir yük gibi gözlerime binen gözkapaklarımı açtım. Beyaz bir önlük gördüm. Otuzlu yaşlarda bir adam, siyah çerçeveli gözlükleriyle bana bakıyordu. Gülümsedi. "Geçmiş olsun," dedi. Yutkunmak istedim ama yutabileceğim bir şey yoktu ağzımın içinde.

"Teşekkür ederim."

"Kendinizi dinlenmiş hissediyor musunuz?"

Başımı iki yana salladım. "Anlıyorum. Peki vücudunuzda hissettiğiniz baskın bir ağrı var mı?" Tansiyon aletini sol koluma takarken Alparslan bana yaklaştı, kazağımı benimle beraber çekiştirdi.

"Ağzım uyuşuk."

"Olağan. O uyuşukluk geçince biraz dikiş ağrısı çekeceksiniz. Düştünüz mü?" diye sordu. Başımı salladım. Dönen imleci takip ettim ve tansiyon ölçümünün bitmesini bekledim. Kulağından çıkardı ve "Normal," dedi. Ateşimi ölçtü, gözlerime ışık tuttu ve ağzımın içini kontrol etti. "Eliniz peki?" diye sordu ve sargısı değişmiş elimi işaret ettirdi.

"Şişe kırdım, yanlışlıkla kesildi."

"Dikiş atmak daha uygun olurdu."

"İstemedim."

"Evet, dikiş atmamak da bir tercih ama daha fazla korumanız gerekir. Yara açık. Enfeksiyona çok elverişli ve hiç güzel korumamışsınız."

"Korudum," dedim. Koruduğumu düşünüyordum en azından. "Ama düştüğümde istemeden ondan destek aldım."

Adam gözlerime baktı. Yalan söylemiyordum. Dudaklarını birbirine bastırdı ve "Anlıyorum ama daha dikkat edilmesi gerekiyor," dedi yeniden. Başımı salladım. Doktor muayenesini bitirmiş olacak ki benden uzaklaştı. "Firuze Hanım iyi, taburcu edebiliriz. Bu gece burada kalmasına gerek yok."

"Ağzındaki uyuşukluğun geçmesini bekleyelim," dedi Alparslan. Odaya bakım. Hastane olduğuna bin şahit isteyecek bir lüks vardı odada.

Ninova

Bir an evdeyim sandım ama hastanede olduğumu duvarlardan zorlukla kabullendim. Doktor yanımızdan çıktığında uzanır konumdaydım. Alparslan yanındaki koltuğa oturdu ve bana baktı. Göz göze geldik.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım ve çevirip pencereye baktım. Hava kararmıştı. Alparslan bir şey daha sordu ama zihnim tek bir cümleyle çalkalandı. "Telefonum nerede?" dedim. Alparslan'a yeniden baktığımda yüzündeki o iyi hal kendini ciddiyete bıraktı.

"Bir süreliğine imha ettim."

"Anlamadım?" dedim. Kaşlarım çatıldı ve bedenim tümüyle ona döndü.

"Eğitimsiz barbarın teki durmadan arayınca ben açmak zorunda kaldım."

"Alparslan telefonumu verir misin?"

"Maalesef. Senin zarafetine yakışmayan bir adama nasıl kendini maruz bırakıyorsun? Her neyse, dinlen lütfen. Kendisi istese de bu hastaneye giremeyecek zaten. Barbarlıkla istediğini yapamayacağını anlamasını diliyorum ama böylesine eğitimsiz bir adam..."

"Alparslan telefonumu ver! Ayrıca sen hastaneye kimsenin girişini engelleyemezsin." Sesim hiddetlenmişti, neredeyse bağıracaktım.

"Babam hastanenin ortağıysa elbette engellerim. Engelledim de. Ki babam hastanenin ortağı olmasa da engellerdim orası ayrı."

Üzerimdeki pikeyi attım. Açık renk üstüm kan lekesiyle doluşmuştu. Kalkmak istedim ama sadece oturabildim. Başım çok dönüyordu. "Firuze geri yatar mısın?"

"Telefonumu ver!"

"Şu an ona ihtiyacın yok inan."

Kapımız yavaşça tıklatıldı ama aynı kibarlıkla açılmadı. "Beyefendi bu şekilde giremezsiniz!"

"Ya beni bırak!"

Kaskın altında boğuk gelen bu ses çıkarabileceğim şekilde değildi ama kaskın ardındaki gözleri tanıdım. Başında kask, üstünde bir çiçekçinin logosu olan bir yelek ve elinde bir demet çiçekle bu adam Ecevit'ten başkası değildi. Kadının ellerinden kendini savurarak kurtuldu ve kaskı bir çırpıda çıkardı. Benden önce Alparslan'ı gördü. "Sen gelsene biraz benimle."

"Alparslan Bey hemen güvenlikleri çağırıyorum."

Alparslan oturduğu yerden elini kaldırdı ve sakin bir ifadeyle, "Gerek yok tamam, çık sen," dedi yalnızca. Kadın bir an ne yapacağını bilemedi. Birkaç saniye Alparslan'a ve Ecevit'e baktı. Sonra odadan çıktı. Ecevit'in arka kısmında bir koltuk vardı, kaskı da çiçekleri de üstüne fırlattı. Yeleğini de çıkarıp oraya attı, bana baktı. Bana kızacak sandım, bana belki de kızacaktı ama üstümdeki kan lekelerine baktı. Alparslan ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi.

"Usul nedir bilmiyor musun sen?"

"Ya usulünü de seni de sikerim, benim tepemin tasını attırma. Kimsin lan sen?"

"Ben Alparslan Yiğit." Ayakkabılarımı göremedim, çoraplarımın üzerine bastım.

"Otur Firuze," dedi Ecevit. "Otur sen bir otur. Otur," dedi Alparslan'ın gözünün içine bakıyor, bana doğru elini kaldırıyordu. "Bak Alp misin aslan mısın kaplan mısın her ne boksan ben senin bu kraliyet yakanı silkerim. Üstün başın kirlenir." Alparslan'ın yakasına doğru vurdu. "Duydun mu beni? Elit elit konuşacağım diye götünden ter akıtma benim karşımda, senin aklını alırım."

Ecevit'in Alparslan'ın omzuna vurduğu eline dokundum. "Ecevit sakin ol, bağırma."

"Sen bu medeniyetsize ne anlatıyorsun ki?" diye sordu Alparslan.

"Ulan başlatma medeniyetine. Gel sen gel..." Alparslan'ı kapıya doğru itmeye çalıştığında Alparslan karşılık vermedi ama geri çekildi. Kendisine temas etmesini engelledi. Onu aşağılıyordu, görebiliyordum. "Çık dışarı. Çık konuşacağız. Kimsin nesin bana bir dışarıda anlat."

"Senin bu hastaneye girişini engelleyen adamım işte."

"Ulan ben köstebeğim, köstebek! Yeri kazar yine girerim istediğim yere. Senin okumaktan beynin sulanmış, bu işler böyle yürümüyor. Gel sen." Yeniden Alparslan'ın yakasına ulaşmaya çalıştı. Tamamen önüne geçtim. Tepkilerim de düşüncelerim de çok uyuşuktu.

"Bırak beni Firuze!"

"Ecevit, dur diyorum sana."

"Firuze daha ne kadar bu adama maruz bırakacaksın bizi? Çağırıyorum güvenlikleri. Çiçeğini verdi çıksın."

Ninova

Alparslan telefonunu eline aldığında ben ona engel olmak istedim, Ecevit fırsatını bulduğu ilk an yakasına yapıştı ve bir arbede yaşandı. Kısa sürdü bu, kimin eli bilmiyorum ama ağzıma değdi. Tam olarak bir çarpma bile sayılmazdı ama uyuşuk ağzımda bile dikişlerimi hissettirdi. İnim inim inledim. Ağzımı ne tamamen açabildim ne de kapatabildim. İki adam da durdu, ikisine de arkamı döndüm. Kan akacak korkusuyla bekledim, dudaklarıma değdi parmak uçlarım. Alparslan koridora doğru doktora bağırdı. Ecevit'in elini hissettim. Koluma dokundu.

"Ne oldu?" dedi. Bu üzerimdeki kanın çıkış noktası neresiydi onu bile bilmiyordu. Dudaklarıma dokunuyordum, dudaklarıma baktı.

Neredeyse koştura koştura geldi doktor ve hemşire. "Firuze Hanım," dedi adam. "Böyle geçin."

Adam hızla eline eldiven geçirdi. Bana doğru eğilirken, "Ağzınızı kendinizi çok zorlamadan açın."

"Ne var ağzında?" diye sordu Ecevit. Ellerimde titreme hissediyordum. Bacaklarımın altına gizledim. Adam bir gazlı bezi, metal bir aletin ucuna tutturdu ve ağzımın içine doğru yasladı. Bastırmadı. "Kıpırdamayın," diye tekrarladı.

"Dikiş mi var ağzında?" diye sordu bu kez Ecevit. Bana doğru eğildiğinde yüzündeki şaşkınlığı gördüm. Kıyafetimi işaret etti. "Ağzından mı aktı bu kan?"

Doktor aynı aletle gazlı bezi ağzımdan aldı. "Bir şey yok," dedi bana bakarak. "Ama çok fazla gülmemeniz," hiç gülmezdim zaten, "ve esnememeniz lazım. Ne oldu az önce?"

"Elim çarptı," dedi iki kişi aynı anda. Doktor şaşkınca yanındaki iki adama baktı ve "Anlamadım?" diye sordu. Hemşireye baktım. "Ayakkabılarımı görebiliyor musunuz?" diye sordum. Genç kız ortalığa bakındı. Hafifçe eğildi ve buldu. Bu kadarı yeterdi ama giymem için yardım etmek istedi. Buna gerek yoktu, işi de bu değildi zaten ama bir çırpıda yardım etti. "Çok teşekkür ederim," dedim yalnızca.

"Çıkıyor musunuz?" diye sordu doktor.

"İmzalamam gereken herhangi bir şey var mı?"

"Hayır, yatışınız yapılmadı. Yalnızca reçetenizi vereceğim." Başımı salladım ve saçlarımı geriye doğru ittim. Başımdaki ağrı, kopan saçlarımdandı belki de.

Ninova

"Seni eve bırakayım Firuze," dedi Alparslan ceketini alırken. Göz göze geldik. "Hangi eve Alparslan?" dedim. Bu bir soru değildi, ikimiz de farkındaydık. Derin bir nefes aldı ve bana yaklaştı. "Bu gece seni seve seve misafir ederim," dedi bu kez. Gözlerimin içine bakıyordu. *Evet* demem için büyük bir ısrar vardı. Yutkundum.

"Teşekkür ederim Alparslan."

Elime uzandı, parmaklarıma dokundu. "Teşekkür etmeni değil, gelmeni isterim Firuze."

"Bugün yaptığın her şey için teşekkür ederim. Seni arayan olursa atölyede olduğumu söylersin."

"O halde seni atölyeye bırakıyorum." Sesinde yoğun bir ısrar vardı. Parmaklarımda olan elinin üzerine koydum elimi, dostça sıktım.

"Bu iyiliğini hiçbir zaman unutmayacağım ama lütfen ısrar etme."

Elimi elinin üzerine koymamla elimi daha sıkı kavradı. Bunu istemedim. Onun kavrayışı ve benim kavrayışım bir değildi. Benimki minnetti. Onunkiyse bambaşka. Usulca çektim elimi. "Firuze bak..."

"Kafan mı kalın senin?" diye girdi araya Ecevit. "Şurada sana insan gibi laf anlatıyor. Ben mi anlatayım?" Alparslan gözünü benden çekmedi ama eliyle Ecevit'i işaret etti.

"Bu adam mı?" diye sordu.

Gözlerimi kaçırdım. Yalnızca atölyeme gitmek ve perdelerimi kapatmak istiyordum. Parmak uçlarımı saç diplerime bastırdım. "Başım çok ağrıyor," dedim. İkisini aynı yerde bırakma cesaretim olsa çıkıp gidecektim.

"Peki Firuze," dedi ve geri çekildi. Yanıma telefonumu koydu. Ceketini giydi, yakasını düzeltti. İşaretparmağını Ecevit'e doğru salladı. "Devran dönünce yaka paça dışarı attıracağım seni," dedi. Ecevit'e karşı içinde karşı konulamaz bir öfke vardı. "Değil aynı oda, aynı havayı bile solumayacaksın."

"Devran dönünce haber et."

Alparslan çekip gitmeden önce Ecevit'in getirdiği çiçek demetini aldı ve önce bir kez kapıya vurdu. Çiçeklerin yaprakları havada uçuştu, demeti yere fırlattı ve kapıdan öyle çıktı. Yapraklar ve polenleri üzerime kadar geldi. Kaşlarım büküldü ve onlara baktım. O çiçekler benim değildi zaten ama yine de parçalanmasınlar isterdim. Biz çıktıktan sonra atılacağı çöpte

Ninova

kurusunlar ama un ufak olmasınlar. Parmaklarımla üzerime uçuşan yaprakları topladım. Ecevit ağız dolusu küfretti arkasından. Başım eğikti, tek bir yerde topladığım yapraklarla oynuyordum.

"Baban mı yaptı bunu?"

"Sen de hep benden kopya çekiyorsun," dedim yapraklara bakarken. Boğazımda düğümler birikmeye mi başladı yoksa uyuşukluk geçtikçe onları hissetmeye mi başladım bilmiyordum. "Çiçekçi olmuşsun."

"O aşağılık baban yaptı."

"Bir de gitmişsin kostüm bulmuşsun."

"Bak ben ona ne yapıyorum," dedi yerinde durmadan. "Bak ben ona ne yapıyorum." Bu cümleyi o kadar çok tekrar etti ki dizimde topladığım yaprakları aldım. Telefonumu cebime koydum ve ayaklandım. Elimdeki yapraklara baktım. Küçük olan birkaç çiçekten uçuşup üzerime konmuşlardı. Hepsi birbirinden farklıydı ve ben çiçeklerden hiç anlamazdım. Reçetemi uzattılar bana, aldım ve asansörün önüne geldim. Benimle aynı asansöre bindi. İkimiz de sessizce duruyorduk. Çiçeklerim uçmasın diye avcumu kapattım. Onları kitabımın arasına koymak istiyordum.

Çıktık hastaneden, o gitti, bense kapı önünde durdum. Güvenliğe döndüm. "Bana bir taksi çağırabilir misiniz?" diye sordum.

"Tabii," dedi adam ve telefonunu çıkardı. Atölyede nakit para var mıydı? Kartım vardı. Alıp geri dönerek bir ATM'ye sürmesini isteyebilirdim. Hava çok soğuktu, üstüm inceydi. Kabanım en son Ecevit'te kalmıştı. Ağrım yediğim soğukla o kadar hissedilir oldu ki gözlerimi kapattım ve rüzgâr çarpmasın diye başımı yere eğdim. Cadde çok yakındı, arabaların vızır vızır sesi baskındı. O yüzden rahatça inledim. Sessizce çekmek istemedim acımı. Gözyaşlarım yanağıma düşmeden yere düşüyordu. Taksiyi ayakta beklemek için birkaç dakikam vardı. Gelmezse oturacak bir yer bulmam lazımdı.

Bir dakika doldu ya dolmadı, ansızın bedenim bir kumaş parçasıyla sarıldı. Gözlerim kapalıydı, bu benim parfümümdü ama yine de öylesine kapatmıştım ki kendimi çevreye korktum. "Benim," dedi Ecevit. Kabanımı giydirmedi ama önden kuşağımı bağladı. "Gel," dedi ama yerimden kıpırdamadım. Babamla yaşadığım hiçbir şey nasıl onun yüzünden

Ninova

değilse, böyle gecelerde sanırım yalnız kalmak da daha doğru sayılırdı. Kuğulu Park'ta *ne istiyorsun benden,* diye kendini yerden yere vurmuştu. Doğru bir soruydu. *Ecevit'ten ne istiyordum?*

"Taksi çağırdılar bana," dedim. Ne başımı kaldırıyor ne de gözlerimi açıyordum. Bu gece de elbet bitecekti ve benim için olmasa da güneş doğacaktı.

"Arayın taksiyi, geri dönsün ya da hiç çıkmasın."

Gözlerimi daha sıkı yumdum. "Gelsin, aramayın."

"Hadi Firuze."

Gözlerimi açtım ve başımı ona kaldırdım. Yanaklarım değil ama kirpiklerim ıslaktı. "Gerçekten gerek yok, gerek olsa ben söylerdim zaten. Biliyorsun. Çekinmezdim."

Bu tümüyle doğruydu. Ecevit bana kulak asmadı. Beni kuşağımdan çekti. "Hadi, dondum. Hadi," dedi. Artık üstünde sadece kazak olan oydu. "Ben de istemesem söylerdim zaten. Biliyorsun. Çekinmezdim."

Bu da tümüyle doğruydu.

Güvenliğe yeniden bir şeyler söyledi. Beni ilerletti ve açtığı kapıdan bindirdi. Kapıyı kapattıktan sonra sürücü koltuğuna bindi. Arabanın klimaları çalışıyordu ve ben birkaç dakikada titreyecek kadar çok üşümüştüm. Vücudum amansız bir hastalığın pençesindeymişim gibi ağrı çektiriyordu bana. Gırtlağıma kadar doldum, gözlerimi kapattım. Evimdeki yataktan günlerce çıkmak istemiyordum. Öyle de yapacaktım. Bunu inmeden Ecevit'e söylemeliydim. Gerekirse birkaç gün bensiz devam etmeliydi, ben ona birkaç günden önce katılamazdım. Avcumu da gözlerim gibi sıkıca kapatmıştım. Başım koltuğun başlığına yaslıydı. Ben bağlamadım ama Ecevit kemerimi çekiştirip bağladı, öyle hareket etti.

İkimizden de ses seda çıkmıyordu. "Atölyenin ön kapısında ineceğim," dedim. Cevap vermedi. Duyması yeterdi zaten. İçimdeki kova öyle bir taşıyordu ki midemin üzerinde bile yük vardı. "Ecevit biz küçükken fasulye sulardık hatırlıyor musun?"

Cevap vermedi.

Gülümsedim biraz. "Şimdi sulasak benim fasulyem senden önce büyürdü."

Cevap vermedi.

Ninova

"Hatırlamıyorsun değil mi?" diye sordum. Dişlerimi sıkmamam gerekiyordu. Ve esnememem. Cevap vermedi. "Hatırlamazsan hatırlama," dedim kızgın bir sesle. Keşke yirmi beş yaşındaki bir kadın gibi kızsaydım. Hiç öyle olmadı ama. Hem de hiç. "Oyunu ben kazandım zaten."

Gırtlağımdan patlayacaktım âdeta. "Bu oyunu oynamak çok yorucu," dedim. Omuzlarım öne doğru düştü. Çiçeklerim avcumda eziliyordu, farkındaydım ama onları böyle paramparça eden ben değildim ki. Onları ezmek benim suçum olur muydu? "Artık oynayacak gücüm kalmadı. Küçükken de mızıkçının tekiydim ben. *Ağladın mı,* diye sorardın. *Hayır,* derdim hep. Yalancı Firuze." Sustum, içimdeki Firuze'nin sesini dinledim. O çok şanslıydı. Her şeye sahipti. Ben çok şanssızdım. Onda olan tek bir şeyim bile yoktu. Hayır hayır... Tek bir şeyim vardı. Kolyeme dokundum.

"Bu oyunu oynamak çok yorucu," diye tekrar ettim. Başımı koltuğa bastırdım. "Bu oyunu oynamak çok zor," dedim yeniden. "Bugünlük bu kadar oyun yeter." Bu cümle küçükken annemindi. Büyümüştüm, benim olmuştu. "Bugünlük bu kadar oyun yeter Firuze," diye konuştum. Bu bir komut gibiydi. Fasulyeler büyümüştü ve bir oyun daha ne kadar tek başına sürdürülebilirdi ki?

Komutlar işe yaradı. İp koptu, çiçeklerim ezildi, Kutupyıldızı'nın kolları parmağıma battı ve ben ağlamaya başladım. Saatlerdir içimde köreklenen her şey bir bir dudağımdan döküldü ve ben huzurla ağladım. Öylesine bir huzurdu ki hem de bu, uzun zamandır bu kadar kana kana ağladığımı bile hatırlamıyordum. Hiçbir ilaç, bu oyuna ara vermek kadar iyi gelmezdi bana. Öyle bir dakika, on dakika da değil. Hıçkırarak araba durana kadar ağladım hem de.

Şimdi inmem, birkaç merdiven çıkmam ve saksının altındaki anahtarımı alıp perdelerimi çekmem lazımdı. Bunlar sağlıklı bir insan için dünyanın en kolay işleriydi. Bir kapı açıldı ve kapandı. Bir kapı daha açıldı ve kapandı. Bir kapı açıldı ve rüzgâr yüzüme çarptı. Kemerim açıldı, ben gözlerimi henüz açamadım. Ecevit'in ellerini bacaklarımın altında hissetim ve bedenim havalandı. Sırtımdan ve bacaklarımdan kucaklamıştı beni. Ağlamaya devam ettim.

"Ağlama Firuze," dedi. Sanki *artık yeter* gibiydi bu. *Oyun oynamayı bıraksan da yetmedi mi?* Gibi... "Arabanın anahtarı üzerinde," dedi. Bana söyledi sandım. Gözlerimi aralamaya çalıştım.

Ninova

"Yardımcı olmamı ister misiniz Ecevit Bey?"

"Şu kapıyı açman yeterli."

Bedenim Ecevit'in kucağında biraz daha havalandı. Gözlerimi açtım. Ortalığa bakındım. Burası Çayyolu değildi. Ecevit ilerlemeye başladı. Şifreli kapıdan geçtik. Ecevit beni evine getirmişti. Ağlamam durmadı. "Babam, *Ecevit'i öldüreceğim,* dedi," dedim nefes nefese.

"Sen ne dedin?" diye sordu. Asansör mü bekliyorduk?

"*Sana o fırsatı hiçbir zaman vermeyecek,* dedim."

Asansör sesini duydum. "*Aferin sana,*" dedi. Bu kez alaydan uzaktı. On yaşındaki Ecevit söylemişti sanki. Asansörden indik. Beni yavaşça bırakıı ama vücudumun bir kısmı hâlâ ona yaslıydı. O vakit fark ettim elindeki torbayı. Sabah sandviçlerimizi koyduğum torbaydı. Kapıyı açtı ve "Geç," dedi. Önden yürümemi bekledi. Ayakkabılarımı çıkarmak istedim ama "Bırak Firuze," dedi yalnızca. Öyle yürüdüm evine. Üstüme başıma baktı, derince soluklandı. "Bir iki parça kıyafet bakacağım, üstündekileri de ver yıkayalım. Kan revan içindesin." Yanımdan geçip gitti. Ayakta evin orta yerinde dikilmiştim. Gözlerim orta yerdeki sehpaya kaydı. Sehpanın ortasında beyaz bir şey gördüm. Başta seçemedim çünkü ben onun o halini pek görmezdim. *Kulaklığım çözülmüş halde sehpanın üzerindeydi. Artık o bile nefes alıyordu.*

Ecevit geri döndü, baktığım yere baktı o da. "Düşürmüşsün burada," diye açıkladı. Cebime sıkıştırmıştım, uyurken de yatağa düşmüştü, hatırlıyordum. Banyoyu işaret etti. "Ayakta duracak halin var mı?" diye sordu. "Yoksa böyle yat, sonra değiştirirsin."

"Çok pisim," dedim açıkça. Elinden kıyafetleri aldım, banyoya geçtim, kapıyı örttüm. Klozetin üzerine oturdum, öyle çıkardım üstümü. Eşofmanın ipini sıkıca bağlamak istedim ama sanırım kördüğüm ettim. Ellerimi yıkamak istedim ama çiçeklerim vardı, kirli kıyafetlerimi aldım. O kadar kirlilerdi ki gözümde, Ecevit'in sepetine bile atmak istemedim. Kapıyı geri açtığımda bıraktığım yerdeydi. Elimdeki kıyafetlere baktı. "Niye aldın onları?" diye sordu.

"Çok pisler, atalım."

"Saçmalama Firuze," dedi elimden alırken. Geri girdi banyoya. Kitaplığına baktım. İlerledim. En öndeki kitabı aldım. Yavaşça koltuğa oturdum ve *Hamlet*'in rasgele sayfasını açtım. Sayfa yetmiş dört ve yetmiş

Ninova

beşin arasına sıkıştırdım elimdeki ölü yaprakları. Kitabın kapağını kapattım ve koltuğa doğru uzandım. Cenin pozisyonu aldım, başımın altına yastık koymadım. Kitabı göğsümün altına sakladım. Gözlerimi kapattım. Derin derin nefes alıyordum, ağlamanın üzerimdeki tahribatının geçmesini bekliyordum. Bir süre daha içeriden sesler geldi. Uykuya dalmadım. Ecevit'in varlığını derin sessizliğiyle anladım.

"Firuze," dedi. Yanıt vermedim. Uyudum sandı. Yeniden kucağına aldı beni, birkaç adımdan sonra yatağa yatırdı. Kitabı sıkıca elimde tutuyordum, sıkıca tuttuklarımın arasına elini de ekledim. Onu da kendime çekip yanağımın altına yasladım.

"Nöbetçi eczaneye gidip ilaçlarını alacağım," dedi elini çekmek istediğini belli ederken. Umursamadım. İlaç içmek istemiyordum. Şayet yazılan ağrıkesiciyse buna şu an ihtiyacım yoktu. "Yemek yemeyecek misin?"

Başımı iki yana salladım sadece.

"İşine gelene mi cevap vereceksin?"

Başımı olumlu anlamda salladım.

"Beni niye evine getirdin?" diye sordum.

Bu defa o cevap vermedi. "İşine gelene mi cevap vereceksin?" diye bu kez ben sordum.

"Babanın başına öreceğim çoraplardan vakit bulursa *gelsin, seni alabiliyorsa alsın buradan,* diye."

Bu kez de ben cevap vermedim. "Kitabımı niye aldın?" diye sordu.

"İçine çiçeklerimi koydum," dedim. Bu cümle içimde derin bir sızı yarattı. Parçalara ayrılmış çiçeği yetmiyormuş gibi avcumda da ezip ona hâlâ *çiçeğim* demek bana suçlu hissettirdi. O çiçek, onu sevdiğimi hiç bilmeyecekti. Bu kez o cevap vermedi. Cevap vermeme oyunu oynuyorduk sanki. Kuralsız, saçma sapan bir oyundu ama Ecevit'le oynuyor olmak yine de güzeldi.

"Ağlama Firuze."

"Ağlamıyorum ki."

İç çekti. "O kadar ağlıyorsun ki ağladığının bile farkında değilsin artık."

Dudaklarım büzüldü, bir çocuk gibi hissettim kendimi. Elimde değildi. Ağlamak, kendime fırsat vermekti ve bana bazen acıyla da olsa yaşadığımı hissettiriyordu. "Kitaplarının altını çizer misin?"

"Çizmem."

Ninova

"Çok beğendiğin yer olursa?"

"Ezberlerim," dedi. Dağ dağa nasıl kavuşmuyordu, ben de Ecevit'e kavuşamıyordum. İnsan insanı nasıl öldürebiliyorsa ben de kendimi öldürüyordum. Eğer öyle olmasa, "Yazın çirkin, ezberin kuvvetliydi," demezdim.

Eğer ki onun dağları kavuşsa ve o kendini yaşatacak kadar sevse bana, "Yazın güzel, ezberin kuvvetliydi," demezdi. Ezberimin kuvvetli olduğunu *hatırlıyordu*. Dilimi ısırdım. Öfkeyle doldum. Hınçla taştım. Ecevit ezberimin kuvvetli olduğunu hatırlıyordu. Bana dair her şeyi unutan Ecevit bunu unutmamıştı. "Keşke ezberim kuvvetli olmasaydı," dedim. Bu yatak mezar olmalıydı ve yalnızca ben ölmeliydim. Başımı yastığa bastırdım. "Keşke ezberim kuvvetli olmasaydı. *Aptal Firuze! Aptal! Öl Firuze! Öl!*"

Boşta olan yaralı elimi yumruk yapmaya çalıştım ama yaram tamamen kıvırmama izin vermedi. Elimi şakağıma vurdum. "Keşke ezberim kuvvetli olmasaydı!" dedim. "Aptal Firuze!" Bir insana yapılabilecek en büyük kötülük kuvvetli bir hafızaydı. Unutmak için her şeyi verirdim. Bununla nefes bile alınmıyordu. "Ezberin kuvvetli olacağına ölseydin!" Elimi tutmaya çalıştı ama ben çok hordum. Kimseye izin vermedim. Ecevit bana dair tek bir şey hatırlıyorsa bu, ezberimin kuvvetli oluşuydu.

"Yapma," dedi.

"Keşke ezberim kuvvetli olmasaydı!" Başımı âdeta şakağımdan yaracaktım, nasıl bir darbe bana geçmişi unutturabilirdi? "Unut, unut, unut! Unut her şeyi, unut!"

Elime sahip çıktı, avcunun içine kapattı ve vurmamı engelledi. "Beni ölene kadar sakın affetme!" Başımı ona yaklaştırdım. Ecevit bana doğru eğilmişti. Yanlışım yoksa başımı tam kalbinin üzerine vurdum. "Benim ezberim kuvvetli. Beni sakın affetme!"

Beni Ecevit de affederse, bu dünya üzerinde beni affetmeyen tek kişi ben kalacaktım. Bu olacak iş değildi. Bari burada yalnız kalmasaydım. Yapayalnızdım. Bu noktayı da yalnızlıkla paylaşırsam ne yapardım bilmiyordum. Ecevit o toplumun parçası olsun istemiyordum. Ecevit benimle beni hiç affetmesin istiyordum. Başım kalbine yakın bir yere yenik düştü.

Küçük gözleri olan çocuklar, küçük gözlü büyük adamlara dönüşürdü ve ben o adamın yakınında uyuyakaldım.

Ninova

"tanık ifadesi"

Aralık 1992,
Ankara Adalet Sarayı, Altındağ,
Saat 08.58

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, pek de uzak olmayan diyarda iki çocuk yaşarmış. Kendilerine büyük gelen küçük hayalleri, boya kalemleri, resim defterleri, minderleri, bulutları ve birbirlerine duydukları sonsuz sevgileri varmış.

Sonsuzluğun sonu var mıdır?

Sonsuzluk, insanoğlunun zihninin kabul ettiğinden sonrası olmalı çünkü Ali Ecevit Tarhan'a göre her şeyin bir sonu vardır, yalnızca insanlar onu daha bulamamıştır. Firuze Akın ise aksine, sonsuzluk kavramının içinde yürüyebilen bir çocuk olmuştu hep. Referansıysa kalbindeki sevgiydi. Duyduğu sevginin sonu olsa içinde, elbet bilirdi. Ecevit hiç anlamıyordu. Yazısı da pek çirkindi zaten.

Aylin Akın, donuk bir ifadeyle kızını giydirmiş, saçlarını örmüş, perçemlerini özenle alnına bırakmıştı. İşinin bittiğini anladığında soluklandı ve kızına baktı. Firuze gülümsüyordu. Dişleri yeni yeni dökülmeye başlamıştı, gülümsediğinde çok sevimli bir görüntüsü vardı. "Ne oldu?" diye sordu Aylin Akın. Küçük kızı el çırptı ve coşkuyla bağırdı.

"Bugün Ecevit gelecek!"

Firuze'nin içini içine sığdırmayan bu cümlesi, kalbini heyecanla attıran bu neşesi ve gülümsemesi Aylin Akın'ın yüzündeki donukluğu çözdü. Ağlamamak için kendini sıktı, gülümsedi ama dudakları titriyordu. *Firuze onları hiç affetmeyecekti.*

Başını ağır ağır salladı. "Evet ama bunun için ne yapman gerekiyordu?" diye sordu. Bu soru artık korkunç derecede tekrar ediliyor,

Ninova

boş bir zihinde bile kabul görülecek kadar dikte ediliyordu. Firuze yanıt vermedi, ellerini çırptı ve annesinin kollarından çıkmaya çalıştı. Firuze tam olarak böyle bir çocuktu; kendi kafasının içindekine öylesine odaklanırdı ki bıkana kadar ondan bahsetmek ister, bir başkasının ondan rol çalmasına izin vermezdi.

"Bugün Ecevit geliyor," dedi ve son sesli harfi küçük ağzının içinde uzattı. Ellerini tekrar çırptı. Âdeta bugün bayram günüymüş gibi davranıyordu. Kansız bir cinayetin son kısmını yazmaya gidiyordu, bunu bayram olarak kutluyordu. Gün gelecek, yaş alacak, bugünkü sevincini hatırlayacak, neye sebep olduğunu fark edecek ve kendini korkunç bir dehşete sürükleyecek, ölmek isteyecekti. Yedi yaşındaki çocuğun neşesi ona azap verecekti.

"Firuze," dedi Aylin Akın sert bir sesle. "Bana bak! Bu önemli bir konu, bana bak!" Kızının küçük çenesinden tuttu, yeşil gözlerine dikkatle baktı. "Ecevit'in gelmesi buna bağlı. Eğer tek bir kelimeyi bile yanlış söylersen bir daha Ecevit'i göremez-" Kadının dudaklarına küçük kızının küçük parmak uçları değdi.

"Şşşttt anne," dedi Firuze kızgın bir sesle. "Ezberledim ya!" dedi. Annesi ona her böyle söylediğinde çok sinirleniyordu. Küçük kalbi bir o kadar kırılıyor, öfkeleniyordu. Firuze okumayı da yazmayı da biraz erken öğrenmiş bir çocuktu. Kitaplarla da biraz erken tanışmıştı ve Ecevit'in gelmesi için o hiç sevmediği sincaplı hikâye kitabını bile defalarca kez okuyup ezberleyebilirdi. Aylin Akın pes etti ve kızının parmakları dudaklarının üzerindeyken ağlamaya başladı. Bir çıkmazın içindeydi. Oğlu için bir başkasının oğlunu yok ediyordu ama farkında değildi.

Tek kayıp, bir oğlan çocuğu değildi. Kendi kızını da kaybediyordu.

Firuze annesinin ağlayışına baktı. Gözlerini kırpıştırdı. "Anne," dedi çaresizce. Öylesine çocuktu, öylesine bihaberdi ki her şeyden, "Ağlama, Ecevit gelecek," dedi çünkü ona göre ağlamaya değer tek konu son zamanlarda buydu. Ecevit'in yokluğuydu. Annesi de onun en sevdiği oyun arkadaşını özlemişti. Annesinin gözyaşlarını silmeye çalıştı, Aylin Akın dudaklarına siper olmuş parmak uçlarını teker teker öpmeye başladı. Tam o sırada açılan kapıya baktı Firuze.

Ninova

"Baba," dedi. "Annem ağlıyor."

Atilla Akın'ın gözleri yere çökmüş eşine kaydı ve kısa zamanda öfkeyle doldu. "Aylin," dedi dişlerinin arasından. "Ne yapıyorsun sen?"

Aylin Akın dönüp bakmadı ama çok da sürmedi eşinin kolundan tutarak onu kaldırması. "Sen bekle kızım, biz geliyoruz," dedi kızına bakarak. Karısını seri birkaç adımla odanın dışına çıkardı. Kapı önünden uzaklaştılar. "Ne yapıyorsun sen?" diye tükürürcesine konuştu. Aylin Akın'ın gözyaşları bu kez eşine bakarak akmaya başladı.

"Firuze bizi hiçbir zaman affetmeyecek."

"O daha çocuk!" diye yükseldi Atilla Akın. Her şey böylesine ince bir ipteyken karısının duygusal hareket etmesi onu delirtiyordu. Tam olarak kendisi gibi olmasını bekliyordu. Böyle duygusal çöküşleri gördükçe aklını kaçıracak gibi oluyordu. Oğulları sözkonusuydu. Nasıl böyle kırılgan bir yapıya sahip olabilirdi? Her şey onun için olması gerektiği gibiydi. Ne lazımsa onu yapıyorlardı.

"Aklını mı kaçırdın sen? O daha çocuk! Seneler sonra Ecevit denen çocuğu hatırlamayacak bile!"

Aylin başını iki yana salladı ve sırtını duvara yasladı. "Öyle olmayacak," dedi. Böyle olmasını diliyordu ama içinden kuvvetli bir his olmayacağını fısıldıyordu. "Kaç kilo verdi Ecevit gittiğinden beri... Yemek bile yemiyor. Ne unutmasından bahsediyorsun sen?"

"Firuze iki kilo verdi diye Bülent'i mi yakalım?" Küfreder gibi konuşuyordu, yalnız olsaydı bu cümleleri haykıracaktı ama şimdi bağırmadıkça yüzü patlayacak kadar şişiyordu. Aylin, bu sorunun altında ezildi. *Evet,* diyemedi. *Hayır,* diyemedi. *Oğlumu yakamam,* diyemedi. *Ama Ecevit suçsuz,* diyemedi. Sırtını duvara sürterek yere çöktü. Yüzünü avuçlarının arasına aldı. Leyla dün gece yine rüyasına gelmişti.

Atilla sakinleşebilmek için sırtını döndü. Alnını ova ova kendine zaman verdi. Bir dakika kadar sonra derin bir nefes aldı ve karısına döndü, o da yavaşça çöktü. "Bu yaşta annesini babasını kaybeden çocuklar, anne babasını bile unutuyor Aylin," dedi. Saçlarını okşadı, başını yaklaştırdı. "Firuze mi çalışanın oğlunu unutamayacak?"

Ellerini ayırdı ve karısının yüzünü açtı. "Sen şu an her şeyi kafanda çok ağırlaştırıyorsun. Olacak ve bitecek. Firuze de unutacak.

Ninova

Mümkün değil. Çocuk değil mi? Bir ay ağlar, beş ay ağlar. Sonra yeni arkadaş bulur. Psikoloğa da göndeririz kızımızı. Bu evden de taşınacağız. Ne yandakilerin ne de o çocuğun esamesi okunmayacak. Herkes unutacak gidecek. Bana bak," dedi. Aylin'in yere bakan gözlerini avuçladığı yüzüyle kendisine çevirdi. "Ailemizi korumaya çalışıyorum. Var gücümle, varımla yoğumla ailemizi korumaya çalışıyorum."

"Ya o aile?" diye sordu kadın titrek bir sesle. Yaşlı gözleri bir boşluğa bakıyordu. Eşinin yüzü boşluktu. "Leyla dün gece rüyama geldi yine. Melike'ye doğuma giderken benden helallik istemişti. Ecevit'i babasından sonra bize emanet etmiş-"

"Aylin!" Atilla Akın bağırdı, birisinin duymasını da umursamadı. Delirmişti. Çıkıp gitmeleri lazımdı. Ne konuşuyorlardı burada böyle? "Bülent'i verebilir misin?" diye sordu açıkça. "Bülent'i verebilir misin, söyle?"

Aylin Akın'ın ağlayışı şiddetlendi ve aynı anda başını iki yana salladı. Hızlı hızlı, sık tekrarlarla salladı hem de. Başını eğdi. Atilla yavaşça sinesine çekti. "Bitecek," dedi. "Her şey bitecek. Sana söz veriyorum. Firuze'nin de Bülent'in de kılına zarar gelmeyecek. Kızımız tek bir gün bile mutsuz olmayacak. Sana söz veriyorum Aylin. Şimdi lütfen ayağa kalk, Firuze'nin sana ihtiyacı var. Stres yaparsa eline yüzüne bulaştırır."

Eşini de kendiyle beraber kaldırdı, gözyaşlarını sildi. "Firuze'ye sorulacak en ufak farklı bir soruda afallayacak," dedi kadın odaya eşiyle geri yürürken.

"Kurcalanmayacak, sorulmayacak. Her şey ve herkes kontrolüm altında."

Atilla risk sevmezdi. Her şeyi, olması mümkün olan veya olmayan her ihtimali düşünürdü. Başına yirmi yıl sonra gelecek ihtimali bile düşünürdü. Önlemini alırdı. Elbette şimdi de almıştı. Atilla Akın kapıyı tıklattı ve "Prensesin odası mı?" diye seslendi.

"Evet, evet, evet!"

Hızla kapıyı açtı ve içeri girdi. "Neredeymiş prenses?"

"Baba bugün Ecevit geliyor!" diye müjdeledi ve babasının kucağına koştu. Aylin Akın'ın aksine Atilla hiç bozuntuya vermedi ve kızını

Ninova

kucakladı. "Evet!" diye coşkuyla o da bağırdı. Kızını öptü. "Peki biz bunun için ne yapacaktık? Hatırlıyorsun değil mi?"

Firuze başını salladı, Atilla gülerek öptü kızını. Öylesine soğukkanlıydı ki tek bir an bile duraksamıyordu. Gülüyor, kızına ayak uyduruyordu. Firuze'yi hiç kucağından indirmeden aşağı indiler. Arabaya yerleştiler. Firuze araba ilerledikçe korktuğunu hissetti ama hiç belli etmedi. *Bugün Ecevit gelecekti.* Adliyeye varana kadar hiçbir şey konuşulmadı. Bir elinden Aylin tuttu, diğer elinden Atilla.

Koridorda yürürlerken, "Ecevit burada mı?" diye sordu Firuze. Etrafına bakıyordu. Değil Ecevit'i, çocuk bile görmüyordu. Cevap vermediler. Kızlarını pedagoga teslim ederlerken Atilla Akın kadınla birkaç saniye göz göze geldi ama aralarında hiçbir konuşma geçmedi. Boş bir odaya geçtiler Firuze'yle. Firuze bir koltuğa, kadın karşısındaki koltuğa oturdu ve önüne bir kâğıt yerleştirdi. Mahkemeden hemen öncesindeydiler. Pedagog defterini açtı ve kaleminin ucunu ayarladı.

"Merhaba Firuze, ben Sedef," dedi kadın ve çocuğun güvende hissedeceği şekilde gülümsedi. "Bugün buraya seninle biraz sohbet etmeye geldik. Biliyorum son zamanlarda kafan biraz karışmış olabilir, belki de bazı şeyleri söylemek zor geliyordur ama burada ne söylersen söyle, sana kimse kızmaz. Burası senin için güvenli bir yer, tamam mı?"

Firuze ellerini önünde birleştirdi ve başını salladı. Bir an önce bu kısım bitsin istiyordu. Sabırsız bir çocuktu. Beklediği şey hemen olsun, aradaki her şeyse bir çırpıda bitsin isterdi. "Öncelikle kendini hazır hissediyorsan sana iki fotoğraf göstermek istiyorum. Resim çizmeyi sever misin?"

Firuze başını salladı. "Çok severim," dedi ve kadının defterinin arasından çıkardığı fotoğrafı izledi. Ali Ecevit'in büyütülmüş vesikalığıydı.

"Bu kişiyi tanıyor musun?" diye sordu. Firuze neredeyse yerinden kalktı. Fotoğrafa dokundu. İlk kez Ecevit'in fotoğrafını görüyordu. Bunu alıp cebine atmak istedi. "Evet," dedi. "Tanıyorum, Ecevit bu." Alabilir miydi acaba bu fotoğrafı? Eğer alırsa yüzüne bir sürü çirkin şey çizerdi ve Ecevit'i sinir ederdi. Kıkır kıkır gülecek gibi oldu.

Ninova

"Benim arkadaşım. Oyun oynuyoruz hep biz onunla biliyor musun? Sen nereden buldun ki bu fotoğrafı? Hüseyin amca mı verdi?"

Pedagog gülümsedi ve "Hayır, Hüseyin amcan vermedi. Demek oyun oynuyorsunuz. Nereden tanışıyorsunuz Ecevit'le peki?"

"Biz onunla beraber doğduk," dedi Firuze. Sonra yalan söylediğini anladı. Üç küçük parmağını kaldırdı. "Üç sene önce doğdu o. Bizim evimizin içinde küçük bir ev var. Ecevitler de orada yaşıyor biliyor musun? Küçük de kardeşi oldu. Daha yeni doğdu. Küçücük..." Hafifçe yaklaştı ve bir sır verir gibi kısık sesle konuştu. "Hep altına kaçırıyor."

Pedagogun tebessümü gülümsemeye dönüştü ve "Çok güzel. Bebekler bir süre altına kaçırabilir evet, doğru söylüyorsun. Peki sana bir fotoğraf daha göstereceğim," dedi ve Ecevit'in fotoğrafını aldı, ölen çocuğun fotoğrafını koydu. "Bu kişiyi tanıyor musun?"

Firuze'nin yüzü Ecevit'in fotoğrafını görünce nasıl kıkır kıkır gülüyorsa, bu sefer suratı biraz asıldı. Duygularını perde örtmeden açıkça belli ediyordu. Belki her çocuk kadar. Belki her çocuktan fazla. "Tanıyorum. Yaman abi bu. Komşumuz. Annesi annemle arkadaş," dedi bu kez. Başka da bir şey eklemedi. Keşke Ecevit'in fotoğrafını alsaydı hemen.

"Ecevit'in fotoğrafını bana verebilir misin?" diye sordu.

"Maalesef Firuze. Bende kalmalı," diye yanıt aldı. "Şimdi sohbetimize devam edelim. Bildiğim kadarıyla geçen ay doğum gününmüş. Bir parti düzenlenmiş. Doğum günü partini hatırlıyor musun?"

Firuze annesinden sık sık uyarı aldığı konuma geldiklerini hissetti sanki. Fotoğrafı unuttu ve biraz dikkatli olmaya çalıştı. Dikkati biraz çabuk dağılıyordu. Aklına hep başka şeyler geliyordu. Onlar hakkında konuşmak istiyordu. Başını salladı Firuze.

"O gün nasıldı bana biraz bahsetmek ister misin?"

Firuze söylemeye değil, âdeta okumaya başladı. Milli bayramlarda ona şiir okuturlardı. Anasınıfında bile. Gür bir sesi, güzel tonlaması ve çok kuvvetli bir ezberi vardı. "Güzeldi. O gün annem bana yeşil bir elbise dikmişti," dedi. Tüm bu ayrıntılar, kendi sözlüğünden eklenmiş renkli cümlelerdi. "Onu giydim. Pastam vardı. Çikolatalıydı

Ninova

pastam. Ecevit'in de doğum günüydü o gün. Anneme küstüm. Meyveli pasta yapalım demiştim ben. Çikolatalı yapmışlar."

Ecevit gelsin ona meyveli pasta yapacaktı. Hem de kendisi yapacaktı. Ecevit ona yardım ederdi zaten.

"En sevdiğin pasta meyveli olanlar mı?" diye sordu pedagog.

"Hayır, ben çikolatalı severim. Ecevit meyveli seviyor." Firuze bunu söylerken epey bilmişti, önemli bir soruyu açıklıyordu.

Karşısındaki kadın yeniden gülümsedi. "Ne kadar düşünceli bir davranış. Peki bana biraz daha Ecevit'ten bahsetmek ister misin? Arkadaştınız değil mi?"

Firuze başını salladı. "Ecevit benim en sevdiğim arkadaşım. Biz beraber oyun oynarız. O hep oyun bulur. Biz de oynarız." İçinde kuvvetli bir dürtü dayanamadı ve sordu. Bu kadar beklemesi bile muciz eydi. "*Ecevit de burada mı? Gelecek mi?*"

O gülümseyen dudaklar düzleşti. Bu Firuze'nin hiç hoşuna gitmedi. "Maalesef Firuze. Peki o gün doğum günü partinde Ecevit'le birlikte miydiniz? Ecevit'in de doğum gününü kutladınız mı?

"Ecevit gelmeyecek mi?" Firuze huysuzca yerinde kıpırdandı. Bu kadın ona yalan söylüyordu. "Biz ona gidelim o zaman. Saklandı mı? Oyun mu oynayacağız?"

Firuze'nin gözleri odayı taradı. Bir yere saklanmış olabilir miydi? Ecevit pek severdi oyunları. Olur mu? Olurdu. "Ecevit burada değil Firuze ama istersen seninle oyun oynayabiliriz. Önce sana sorduğum sorulara yanıt verirsen sonra en sevdiğin oyunu oynarız, ne dersin?"

Bıkmadan tekrar etti. "Ecevit de gelecek mi oyun oynarken? O gelmezse oynamam," dedi ve kollarını bir mızıkçı gibi önünde bağladı. "O da gelsin. O bir sürü oyun biliyor hem. Gelsin, o size söyler bir sürü oyun."

Kadın derin bir nefes aldı. Firuze bu soruyu kaç kez sorarsa sorsun sabrı azalmayacaktı. "Doğum gününde de Ecevit'le oyun oynadınız mı? Ne oynadınız?

"Oynamadık," dedi Firuze tavırlı bir sesle. "Anneme söyledim, meyveli pasta alacaktı ona. Oynayacaktık, sonra oynamadık."

"Ne oldu peki? Kavga mı ettiniz?"

Ninova

"Yok, kavga etmedik. Bana bunu verdi bak..." Firuze'nin kızgınlığı hızla geçti ve kolyesini gösterdi. "Doğum günü hediyesi. Bak kolyeme."

Kadın kolyeye daha fazla ilgiyle bakmak, Firuze'nin dikkatini çekmek için öne eğildi. "Çok güzelmiş! Çok iyi arkadaşsınız belli ki. Ne zaman verdi kolyeni sana? Pastanı kesmeden önce mi sonra mı?" Bir taraftan konuşuyor, bir taraftan hâkimin işine yarayacak kadarını not alıyordu.

"Pastayı kesmeden önce. Ben ona söyledim. Annem meyveli pasta alacaktı ya. Meyveli pasta gelecek diye ona söyledim hemen. O zaman verdim."

Pedagog toplanan dikkatle sorularına Firuze fark etmeden hız kazandırdı. "Sana hediyeni verdiğinde yalnız mıydınız?"

Firuze sıkılmaya başladı. Elleriyle oynuyor, kolyesiyle oynuyor ve sık sık kapıya bakıyordu. Ecevit de gelseydi. Otursaydı köşede. Böyle ne sıkıcıydı! "Yalnızdık. Annem bana *gitme pasta keseceğiz*, dedi ama ben Ecevit'i almaya gittim. Meyveli pasta gelene kadar benim pastamı yiyecektik biz. O çikolatalı pasta sevmiyor ama meyveli seviyor," diye yeniden belirtti. Herkes Ecevit'in meyveli pasta sevdiğini unutuyordu. Bazen o bile.

"Ecevit'i nereden aldın? Yalnız mı gittin yanına?"

"O evden çıkmıştı. Onların da evi var bahçede. Bizimkinden küçük. Oraya gittim. O da geliyordu. Annem *gitme gitme*, diye söyledi bana..." Kalkar gibi oldu yerinden, sonra yine oturdu ve tekrar sordu. "*Ecevit ne zaman gelecek?* Ben eve gidince mi gelecek?"

Eğer öyleyse daha da hızlı bitmeliydi her şey. Bir an önce eve gitmeliydi.

"Arkadaşın için endişelenmen çok normal Firuze ama bugün burada ne olduğunu anlayalım diye konuşuyoruz. Sen sorularıma dürüstçe cevap verirsen biz de erkenden oynamaya geçebiliriz. Ne diyorsun? Devam edelim mi?"

Bu eve geleceğinin mi işaretiydi yoksa değil miydi? Firuze'nin kafası karıştı. "*Ecevit de gelecek mi oyun oynarken?*"

"Ecevit'i görmek istiyorsak önce sohbetimizi bitirmeliyiz Firuze. Doğum gününde yeşil bir elbise giymiş, pastanı üflemeye hazırlanıyordun. Eviniz de oldukça kalabalıktı değil mi?"

Ninova

Firuze bıkkınca başını salladı. Ama bu kadın hiçbir sorusuna yanıt vermiyordu. Yalnızca kendi sorularını soruyordu. "Evet, elbisem yeşildi."

"Ama önce Ecevit'i görmek istedin ve evden çıkıp onun yanına gittin değil mi?" diye teyit etti.

"Evet."

"Tek başına mı gittin?"

"Evet."

"Ecevit mi çağırmıştı seni yanına yoksa önceden mi sözleşmiştiniz?"

Firuze art arda verdiği cevaplarla sıkılmayı bıraktı. Yedi yaşındaydı. İçindeki kötü şeyin huzursuzluk olduğunu bilmiyordu. Sadece kalbi acıyordu. Bir şeyler oluyordu, anlamıyordu ama hissediyordu. Bu hissin ne olduğunu da seneler sonra anlayacaktı. Şimdi yalnızca kalbi acıyor, bunu hissediyordu.

"Yok, çağırmadı. Ben evine gidecektim, o çıkmıştı evden. Geliyordu."

"Bahçede mi buluştunuz?"

"Evet."

"Sonra sana doğum günü hediyen olan kolyeyi mi verdi?"

"Evet, bunu verdi," dedi ve yeniden kolyesini gösterdi. Kolyesiyle yakın temas kurmaya başladığı dönemlerdi. İleride bu kolyeye nasıl bağımlı olacağını da bilmiyordu.

"O sırada etrafta başka birini görmüş müydün?"

"Yok, ben görmedim. Sonra eve gittim," dedi hızlıca ve yalan küçük kızın bedenine bir karabasan gibi çöktü. Fark etmedi ama gözleri sulandı. Dudaklarını ısırmaya başladı.

"Neden eve döndün?"

Bir çocuk ne kadar iyi ezberlese de mimiklerine sahip çıkamazdı. "Hediyemi almak için. Ben de hediye aldım Ecevit'e, onun da doğum günüydü ya," dedi. Terliyordu yavaş yavaş. Artık daha yavaş konuşuyordu. Kadına bakmıyordu. "*Ecevit gelecek mi?*" diye sordu. Doğrulamak istiyordu ama bu kadın ona hiç yardımcı olmuyordu.

"Eve döndüğünde hava aydınlık mıydı karanlık mı? Hatırlıyor musun?"

Ninova

"*Ecevit gelmeyecek mi?*" diye sorarken artık gözlerinden yaşları dökülüyordu. Kadın yutkundu ve elindeki kalemi kapattı. "Biraz ara verelim," dedi. "Derin derin nefes almanı istiyorum. Şu an her şey yolunda. Çok cesursun. Her şeyi hatırlıyor ve korkmadan anlatıyorsun. Tebrik ediyorum seni," dedi. Söyledikleri karşısındaki kıza ulaşıyor muydu şüpheliydi. Bir bardak su uzattı. Kız içmedi ama ara vermek en azından gözyaşlarının dinmesine fırsat verdi.

"Devam edelim mi artık? Oyunumuz gecikmesin," dedi. Firuze başını salladı. Kadın soruyu tekrar etti. Firuze elleriyle oynuyor, göz teması kurmuyordu. *Ecevit ne zaman gelecekti?* Cevapları çok gecikmeye başladı. Kadın aynı soruyu tekrar etti.

"Eve döndüğünde hava aydınlık mıydı karanlık mı? Hatırlıyor musun?"

"Aydınlıktı," dedi Firuze bir süre sonra.

"O halde yeşil elbisenle pastanı üflemeden önce Ecevit'in sana hediyesini verebilmesi için tek başına yanına gittin. Ecevit sana hediyesini verdikten hemen sonra eve geri mi döndün?"

Tam bu nokta kızıştırdı Firuze'nin içindeki hissi. Olmamış şeyleri anlatmaya başladı. Ecevit bir an önce gelsin istiyordu. Ona çok kızacaktı. Ya da kızamayacaktı. Bilmiyordu. "Evet, hemen eve gittim."

"O sırada yalnız mıydın?"

Kısık ve güvensiz bir tonda, "Evet," dedi.

"Evde hiç oyalandın mı? Birileriyle karşılaşıp konuştun mu?"

Firuze konuşmuyor, konuşunca da hızlı hızlı telaffuz ediyordu cümleleri. "Yok, eve gittim. Hediyemi aradım, bulunca hemen indim. Kimseyi de görmedim," dedi. Elleri ve bacakları titremeye başladı.

"Geri döndüğünde Ecevit bıraktığın yerde miydi?" diye sordu. Firuze ellerine tırnaklarını saplıyordu. Yedi yaşındaydı, bunu ilk kez yapıyordu. Canı yanıyordu ama yapmaya devam ediyordu. Hiç anlamıyordu neden yaptığını.

"Yoktu. Aradım ben, baktım. Sonra seslendim evine doğru, yoktu."

"O halde eve döndün, hediyeni aldın ve Ecevit'e vermek için bahçeye çıktın. Ama Ecevit bıraktığın yerde değildi. Çok korktun mu onu göremeyince?" Pedagog sık sık Firuze'nin söylediklerini toparlayıp

Ninova

yeniden ona sunuyordu. Bir çelişki görmüyordu. Her şey beklediği gibi ilerliyordu.

"Yok, korkmadım ki. Baktım hemen, aradım onu. Eve gitti sandım." Perçemlerini geriye doğru itti. Saç dipleri terlemeye başlamıştı. Ecevit'le koşarken olduğu gibi. Her şey Ecevit'le uzun uzun koşmuş gibi hissettiriyordu ona.

"Sonra ne oldu peki? Evine mi gittin?"

Firuze ellerini bacaklarının altına sakladı önce, sonra rahat edemedi çıkardı. Gözlerini ovuşturdu küçük parmaklarıyla. "Bahçeye baktım önce, sonra ses duydum, o zaman korktum."

"Nasıl bir sesti?" diye sordu kadın.

"Kötü bir sesti," dedi. Neredeyse nefes nefeseydi. "Korktum ben. Bağırıyorlardı."

"Kim bağırıyordu?" Pedagog eline defterini almıştı. Hızlı hızlı yazmasına gerek kalmıyordu. Birazdan ileri sayfaları açacaktı ve resimleri yeniden çıkaracaktı.

"Ecevit bağırıyordu. Hemen gittim bakmaya, düştü sandım."

Bir hata yaptı ve "Sık sık bağırır mı Ecevit?" diye sordu. Bu kurcalamaya girerdi ama sormuş bulundu. Firuze afalladı. Bu sorunun cevabı yoktu çünkü ezberinde. Şaşkınca baktı. Ne söyleyecekti? Ya yanlış cevap verirse? Ya Ecevit'i getirmezlerse onun yüzünden? Dudakları büzülüyordu durmadan.

"Yok yok," dedi telaşla. "Yok bağırmaz, bağırmaz hiç. Ben ağaca tırmanırım, o zaman bağırır bazen. Ben çok yükseğe tırmanırım ama. Kızar biraz. Yoksa hiç bağırmaz."

Kadın yaptığı hatayı sürdürmedi ve yeni her sorudan kaçındı. "Hava hâlâ aydınlıkken elinde hediyenle bahçedeydin ve Ecevit'in bağırdığını duydun. Ne söylediğini anlayabiliyor muydun?" Firuze başını iki yana salladı. Su içmek istedi ama yanlış bir şey yapar diye korktu. İçmedi. "Ve sen de korkmana rağmen merak ettin ve bakmaya gittin, değil mi?"

"Düştü sandım ben, o yüzden gittim."

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde.

"Gittiğinde ne gördün?

Ninova

"O vardı. Kavga ediyorlardı. Resmini de gösterdin ya. Komşu amcanın oğlu. O da vardı. O da bağırıyordu."

Pek uzak bir diyarda iki çocuk yaşarmış.

Pedagog yeniden fotoğrafları çıkardı ve masaya koydu. "Bana kimi gördüğünü yeniden gösterebilir misin?" Firuze iki fotoğrafı da ayrı ayrı işaret etti. "Sen onları gördüğünde ne yapıyorlardı?"

"Kavga ediyorlardı."

"Birbirlerine bağırıyorlar mıydı? Yoksa vuruyorlar mıydı?"

"Vuruyorlardı."

Hiç hayal kurmazmış bu iki çocuk.

"Nasıl kavga ettiklerini tarif edebilir misin?"

"Böyle üst üste çıkmışlardı. Ecevit yerdeydi, bağırıyordu."

Pedagog yazım hızını artırdı. Bitirmek üzereydi. "Çok korkmuş olmalısın. Nasıl tepki verdin peki? Ecevit'e seslendin mi?"

"Ben seslendim ona ama duymadı."

Boya kalemleri yokmuş, resim çizmeyi de sevmezlermiş.

"Doğum günündü. Eviniz oldukça kalabalıktı. Ecevit ve komşunun oğlu bağırarak kavga ediyorlardı. Senden başka duyan olmadı mı?"

Firuze başını iki yana salladı. Durdurulamaz şekilde ağlıyordu. Her yenik anında olduğu gibi anne babasını değil, oyun arkadaşını istedi. "*Ecevit gelsin artık.*"

"Az kaldı Firuze. Sonra ne oldu peki?"

"Sonra Ecevit kalktı yerden, sonra yine kavga ettiler, sonra kafası çarptı onun, Ecevit de itti. Havuza düştü. Sonra... *Ecevit ne zaman gelecek?*"

Resim defterlerinin sayfaları hep yırtıkmış.

"Biraz daha yavaş anlatmanı istiyorum Firuze. Ecevit ve komşunun oğlunu kavga ederken gördün. Yanlarına gittiğinde Ecevit yerde, komşunun oğlunun altında mıydı?"

"Evet alttaydı, yerdeydi. Ecevit'in yanına beni götürün o zaman! Sıkıldım ben!"

Minderleri hep boşmuş, oturacak kimse yokmuş.

"Sonra komşunun oğlunu üzerinden mi itti?"

Ninova

"Evet, itti öyle, itti!"

Bulutlar hiç yokmuş, gökyüzü çıplakmış.

"Bana nasıl olduğunu, nasıl ittiğini gösterebilir misin?"

"Böyle itti, elleriyle itti. Sonra yana düştü Ecevit, o kalkmadan başına vurdu. Düştü sonra havuza..." Son bir kez sordu. "*Ecevit gelecek mi?*"

Ve birbirlerine duydukları sonsuz sevgileri, koca koca canavarların eline düşmüş. Kimse bu masalı unutmamış, kimse masalın karakterlerini de unutmamış. Bir canavarı kurtarmak için masal silinmiş, masaldakiler yok edilmiş. Masalın da sonunu kimseler bilmemiş, sonsuzluğa karışmış. Sahi sormalı bu masalın yok edilenlerine; sonsuzluğun sonu var mıdır?

Ninova

XV

"güçlü olan değil, haklı olan korunur"

Bir ölüye ve bir canlıya aynı anda yakışabilecek en nadide parça çiçeklerdir.

Gördüğüm her çiçek topluluğundan bir çiçek koparıyor, durmaksızın koşuyor ve ayakkabılarımın altında bazen çimleri, bazen istemeden de olsa çiçekleri eziyordum. Bir ateş gibi parlayan ama bir ateş gibi yakmayan, yalnızca ısıtan güneş, gökyüzünden parlıyordu. Ayağımda beyaz, önü tek halka şeklinde çıtçıtlı ayakkabı vardı. Zihnim bir yetişkin gibi ama bedenim bir çocuk kadardı.

Kırlarda koşuyor, çiçekler topluyor, bir sağa bir sola salınıyor, uçları dalgalı kumral saçlarımı savuruyor ve beyaz elbisemin eteklerini tutuyordum. Bazen eteği tutmak isterken topladığım çiçeklerin bir kısmını düşürüyor ama dönüp almıyordum. Çünkü toprak ölüyü beslerdi ve çiçekler onların da hakkıydı.

"Ecevit!" diye bağırdım. Ne kadar koşarsam koşayım asla yorulmuyor, nefes nefese kalmıyor ve dilim damağım kurumuyordu. Burası cennet olmalıydı. "Ecevit, ben ağaca çıkacağım!"

Söğüt ağacının yaprakları daima yere bakardı. Bir suç işlemiş gibi değil, bir yükü taşıyamıyormuş gibi. Öylesine güzel şekilde sallanırdı ki dalları yere doğru, dallarından düşen yeşil yaprakları; gören insanlar için bir kusur değildi. Söğüt ağaçlarının gölgeleri, yorulmuş insanlar için biçilmiş kaftandı. Güneş almazdı, büyük bir empatiyle kavuğuna yatanı korurdu.

"Ecevit! Ağaca tırmanıyorum ben!"

Ne kadar bağırırsam bağırayım sanki sesim de hiç kısılmayacaktı. Küçülmüş halimde cennette boylu boyunca koşuyor, dilediğimce bağırıyordum ve Tanrı'nın bana uzattığı çiçekleri topluyordum. Her şey öylesine biriciktiki benim için olduğunu düşünüyordum. Söğüt ağaçları bile benim için

Ninova

hazırlanmıştı. Kolaylıkla tırmanmam için boşluklar vardı. Çiçeklerimi sıkıca tuttum ve tırmanmaya başladım.

"Firuze tırmanma!" diye bağırdı arka tarafımdan Ecevit. "Çok yüksek orası, tırmanma."

Bu ses küçüklüğümden küçüklüğüme geliyordu. Zihnim seçebiliyordu ama bedenim bu ses kadar küçüktü. Onu zaten hiç dinlemezdim, tırmandım. Ağaç âdeta cennetin sonsuzluğuna uzanıyordu ama her dalı sağlamdı. "Firuze in aşağı, dedim. Düşeceksin!"

"Hadi sen de gel!" dedim aşağı bakmadan. Öylesine hızlı tırmanıyordum ki biraz daha zorlarsam güneşe ulaşacağımı hissettim. Yine de durdum, tutundum ve aşağı baktım. Çiçeklerimi sıkıca tuttum, Ecevit'i görmeye çalıştım. Aramızdaki yükseklik arttıkça daha da küçülmüştü. Çiçeklerimi ona doğru salladım. "Bak!" dedim. "Çiçek topladım bize!"

Gözlerimin içine bakıyordu ama gülümsemiyordu. Küçük gözleri çatık kaşlarıyla daha da küçülmüştü ya da bunun tek sebebi güneşti.

"İnemeyeceksin oradan!" diye bağırdı. Başımı iki yana salladım, ona bu güzel söğüt ağacının sağlam ve bir merdiven gibi büyümüş kavuğunu göstermek istedim. Ellerim kavuğa doğru yöneldi ama adım bastığım hiçbir yeri göremedim. Ağaç kabuğu kurtlanmış, yer yer çatlamış, çatlaklarından böcekler dökülen korkunç bir yola dönüşmüştü. Bana doğru gelen böcekleri korkuyla izledim. "Ecevit!" dedim. Ellerimdeki çiçeklerin ben toplarken olmayan dikenleri, saplarından bir bıçak gibi fırlamaya başladı. Cennet, cehenneme dönüşüyordu âdeta. Dikenler elime battı, söğüt ağacının dalları elimden dökülen kanla kırmızıya bulandı. Kanım bir zehir gibi yeşili kırmızıya dönüştürüyor ve elimden dökülen kan, yapraklardan aşağı süzülüyordu. Çiçeklerim düştü, dikenleri avcumda kaldı.

Ecevit'in adını haykırıyorken beni bekleyen küçük çocuk yoktu artık. Ali Ecevit Tarhan'ı gördüm. Gökyüzündeki güneş bir ateş gibi yakmaya başladı. Elime baktım. Artık bir yetişkinin eliydi. Cennet sandığım yer cehennemdi artık. Çocuklar yok oldu, yetişkinler doğdu. Ali Ecevit Tarhan çığlıklarımı dinledi ve söğüt ağacının tüm yaprakları kırmızıya dönüştü. Ağaç kanamaya başladı.

Ninova

"Firuze."

Kan akan yere uygulanan baskı, kanın akışını engeller ya da azaltırdı. Avcumu öylesine sıkıyordum ki kan damarlarımda duraksamış, akmıyordu âdeta. "Firuze," dendi yine. Kanayan ağacın altından Ecevit sesleniyor sandım ve ona bakmak için başımı eğmeye çalıştığım an düştüğümü hissettim. İrkildim, sıçradım ve gözlerimi açtım. Ağaçtan düştüğümü sanmam saniyelerce devam etti ve karşımdaki adamın gözlerine baktım. Ben ağaçta değildim ve göz göze geldiğim Ecevit ağacın altında değildi. Hızlı hızlı soluklanıyor, bir ağaçta olmadığımı idrak etmeye çalışıyordum.

"Çok şiddetli öksürüyorsun, dikişlerin açılacak," dedi.

"Kan," diye geveledim ağzımın içinde. Sıktığım elimi yorganın altından çıkardığımda ikimiz de elime baktık ve telaffuz ettiğim kelimeyi gördük. Ben şaşırmadım çünkü gördüğüm kan, koca söğüt ağacını kana bulayan kan kadar fazla değildi. Pansuman kanlanmıştı ama kesinlikle gördüğüm kadar kanamıyordu.

"Ne yapıyorsun sen? Aç avcunu," dedi bileğime uzanırken. Çekmeye çalıştım ama yakaladı. Avcumun içinde dikenler olduğunu ona söylemek istedim ama o çok hızlı davrandı. Parmaklarımı yapıştıkları yerden teker teker ayırdı. Acıyla inledim ve kafam allak bullak oldu. Dikenlerin acısını hissettim âdeta.

"Diken var."

"Ne dikeni?"

"Diken var."

"Firuze kapatma avcunu!" diye kızdı bana. Kapatma çabam son buldu, bedenimi bitkince saldım. Gözlerim yanıyordu. Yastığımda ıslaklık vardı ve ağzımın içi ağrıyordu. Pansumanı kaldırmaya çalıştı ama yapışmıştı. İnledim, geri durdu biraz. "Kalk," dedi. Kafam o kadar karışıktı ki anlayamadım.

"Gideyim mi?" diye sordum. *Git* dediğini sandım.

"*Kalk*, dedim Firuze."

"Uykum var."

"Elin kanıyor."

"Kanasın," dedim. Kan akar akar dururdu. Bir söğüt ağacını kana bulayacak kadar akamazdı ya sonuçta. "Çok ağrım var, kalkmak istemiyorum."

Ninova

Açık açık söylediğimde yüzündeki o ısrar ve netlik bozuldu. Bana baktı. "Sakın sıkma elini," dedi ve yatağın ucuna doğru yatırdı kolumu. "Oynatma da yerinden. Geliyorum."

Kalkıp gitti yanımdan. Uzattığı elime baktım. Serçeparmağımı bile oynatmadım, öylece elimi izledim. Başım o kadar çok ağrıyordu ki âdeta kafatası kemiğimin çatladığını hissediyordum. Birkaç kez daha öksürdüm ama daha kontrollü olmaya çalıştım. Gözümün önüne ağaç kavuğundaki böcekler geldi. Huylandım, tüylerim diken diken oldu ve bacaklarımı istemeden kendime çektim. Ecevit çok geçmeden yanıma geldi, elindeki beyaz malzemelere, sonra tentürdiyota baktım.

"Hayır," dedim gözlerimi yumarken. "Çok yakıyor o, hayır."

"Yaranı iyileştirmeyip deşersen daha çok acısını çekersin." Oldukça acımasızdı. Sızlana sızlana elimi geri çekmeye çalıştım ama engel oldu. "Niye sıkıyorsun avcunu? İyileşmesin diye çabalıyorsun resmen."

"Rüya görüyordum, bilinçli yapmadım." Sargıyı açtığını biliyordum. Son aşamaya geldiğinde ıslak ama yakmayan bir pamuk değdi avcuma.

"Şu pamuğu al, gözlerini sil," dediğinde gözlerimi araladım. Benden hiçbir şey istemesin istiyordum.

"Hı," diye mırıldandım. Küçük çocuklar gibi davranıyordum ama aksi elimde değildi. Bana dokunmazsa sesim bile çıkmayacaktı. Söz veriyordum. Ağrım ne kadar artarsa artsın konuşmayacaktım.

Pamuğu sağlam olan elime tutuşturdu. "Gözlerini sil hadi," dedi. Biraz söylendim ama dediğini yaptım. Yumuşak pamuğu gözlerime sürdüm. Yaşlar kurumuştu yüzümde, çapaklar oluşmuştu. Temizledim. Ecevit yapışmış pansumanı canımı yakmadan çıkarsa da o tentürdiyot elimi öylesine yaktı ki gıkım çıkmasın diye yüzümü yastığa bastırdım.

Avcumun içinde kesik kesik serinlemeler hissettim. Ne olduğunu seçemedim ama sonsuza kadar sürsün istiyordum. O acıyı azaltıyordu ve benim tek istediğim buydu.

"Bitti," dedi. Başımı yine de yastıktan kaldırmadım. Sadece saçlarımı görüyordu. Sarmasını da bekledim. "Sildin mi gözlerini?" diye sordu. "Kaldır başını. Hadi Firuze."

Elimi yatağın üzerine geri bıraktığında, artık yapılacak başka hiçbir şeyi kalmadığına emin olduğumda başımı kaldırdım ve ona baktım.

Ninova

Gözlerime baktı. Silmiştim. Kızamazdı. "Kaldır başını," dedi yine ve yastığa uzandı. Çekip aldı ve ters düz yapıp yeniden başımın altına koydu. "Islatma bir daha yastığımı."

"Ağlamıyorum ki."

"Uyurken bile ağlıyorsun Firuze," dedi tek nefeste. "Islatma yastığımı. Bak ciddiyim," dedi ve dikkatle yüzüme baktı. Görebiliyordum. Ciddiydi. "Islatma yastığımı. Çorba yaptım kendime..." O kadar çok konudan konuya atlıyordu ki kafamı daha çok karıştırıyordu. "İç sen de bir tabak."

"Aç değilim."

"Çorba karın doyurmuyor zaten, merak etme."

"Ecevit yemek istemiyorum." Beni bir türlü uyumam için bırakmıyordu. Âdeta düşman gibi üstüme geliyordu.

"Eczacı *en yakın zamanda ilaçlarını alsın,* dedi."

Saat kaçtı bilmiyordum. Uyurken yanımdaydı, sabah olmamıştı ve sanırım ben uyuduktan sonra eczaneye gitmişti. "Ağrıdan uyuyamıyorsun. Böyle yapacaksan hastaneden çıkmasaydın. Serum mu verirlerdi başka bir şey mi yaparlardı bilmem. Çorba getireceğim, iç. Sonra da ilaçlarını iç. Uyu. Ben de uyuyacağım. Uykum var."

"Benim de uykum var," dedim.

"Harika!" dedi alayla. "Bu çorbayı hızlıca içmene delalet." Cümlesini mutfak yolunda tamamladı. Odanın kapısı açık olduğu için görebiliyordum. Gidip bir tencerenin ağzını açtı ve iki kepçe çorba koydu. Aynı tabağa biraz da su ekledi. Sanırım bu çorbayı soğutmak içindi, diğer türlü içemezdim. Tadına baktı ve tepsiye koyup yanıma geri döndü. "Hadi doğrul."

"Sen aç mıydın?"

"En son mevlidin pilavını yedim."

"Çorba mı yaptın?"

"Firuze hastaneye dönebiliriz."

"Hani çorba karın doyurmazdı?" diye sordum. Tek elimden destek ala ala doğruldum. Sırtımı yatak başlığına yasladım. Ona bakmadım çünkü bana nasıl baktığını biliyordum.

"Çok biliyorsun sen," diye tersledi çatık kaşlarıyla. "Her şeyi biliyorsun. Herbokologsun sen."

Ninova

Bu halde gülebileceğimi hiç sanmazdım lakin dikişlerimi hatırlayacak kadar ağzım genişlemek istedi ama yapamadım. Bir an bu bana sinir bozacak kadar komik geldi. Beklenmedik anda dolu dolu, adımı soyadımı okur gibi söylemişti. Canım çok yandı, doktorun neden uyardığını anladım. Kucağıma koyduğu tepsiye dokundum. "Herbokoloğum ben," dedim kaşığa uzanırken.

"Öylesin."

"Öyleyim. Küçükken de her şeyi ben bilirdim zaten."

Cevap vermedi. Ben de üstelemedim. Tepemde gardiyan gibi dikilmişti. Kaşığın ucuyla içmeye başladım. Gidip ilaç poşetimi getirdi. Yan tarafıma bir bardak suyla koydu. Çok yavaş içiyordum. Kızacak sandım, biraz hızlanmaya çalıştım ama sabırla bekledi. Bir iki kaşık anca bıraktım, sonuna geldim ve ona uzatmak istedim ama "İç onu da," diye üsteledi. "Yazık günah, ziyan olmasın. İç hadi."

Biliyordum bunun olacağını. Soluklandım. Kalanı da sabırla içtim ve ona baktım. Aldı tepsiyi, ilaçları çıkardı bu kez. "Birer tane hepsinden," dedi. Avcuma dört kutu ilaçtan birer tane bıraktı. Sonra suyumu içtim. Tepsiyi götürdü, bir bardak daha su getirdi ve yanıma koydu. "Öksürünce iç," dedi. Yatağa geri uzandım. Yorgan biraz karışmıştı. Zorlandığımı anlayınca yardım etti. Yorganı üstüme örttü.

"Çok mu ağrın var?"

Başımı olumlu anlamda salladım.

"Ağlayacak mısın?"

Başımı olumlu anlamda salladım.

"Ağlama Firuze, yarım saate ağrın dinmeye bağlayacak."

"Ağrım dinene kadar ağlayayım," dedim. Şimdi odadan çıktıktan sonra dilediğimce ağlayabilirdim ama üstümde öyle bir üstünlük kurmuştu ki izin alma ihtiyacı duyuyordum.

"Olmaz. İzin vermiyorum. Burası benim evim."

"Yarın sabah gideyim mi?" diye sordum bu kez.

"*Ağlama* dedim, *git* demedim."

"Gitmeyeyim mi?" Gidersem atölyeye gidecektim ve orada yapayalnız birkaç gün geçirecektim. Git derse de gidecektim. Bana yemek getirmek ya da ilaç içirmek zorunda değildi. Cevap vermedi ve yerinden doğruldu.

Ninova

"Hadi uyu Firuze," dedi ve kapıya ilerledi. Işığı kapattı ama holden gelen ışık odayı aydınlatıyordu. Son kez bana baktı. Ben de ona. Sonra usulca kapımı örttü ve soruma cevap vermeden gitti. Yarın öğrenecektim, bu gece tek amacım ağlamadan ve ağrı çekmeden bir uyku çekmekti.

Ağrıkesicilerin vücudumuzdaki ağrıyı kesmediğini, yalnızca bizim hissetmemizi engellediğini okumuştum yakın tarihte bir kaynakta. Yani bize ait olan beden, eziyet çekmeye devam ediyordu, yalnızca biz hissetmiyorduk ve bu durum o zaman da hoşuma gitmemişti. İçimde haksızlık yaptığıma dair bir his beni kuvvetle yoklamıştı. Beden benimdi, onun çektiğini hissetmemek büyük bir bencillikti ama dün gece beni ağrısız uyutan tüm ağrıkesicilere minnettardım.

Güneş doğmuştu ve bu ben göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu. Uyuduktan sonra hiçbir şey hatırlamaz olmuştum. Öyle ki telefonum çalıp durmasa bir süre daha uyurdum. Gözlerimi araladım ve zorlukla açık tuttum. Telefonun sesini dinledim bir süre. Vücudum kaskatı kesilmişti ve kaslarımda yoğun bir tutulma vardı. Ağzımın içi, muhtemelen açık uyuduğum için kuruydu ve midem biraz bulanıyordu. Sesin kaynağını aradım. Telefonum neredeydi bilmiyordum. Yan taraftaki komodinin üzerine ben koymamıştım. Sargısız elimle uzandım ve avcumun içine aldım. Ekrana baktım. Annem arıyordu. Tereddütsüz meşgule attım ve geri koydum. Sırtıma batan sivri bir şey vardı. Biraz yana kaydım ama kurtulamadım. Elim bu kez o tarafa kaydı ve düz bir yapı elime dokundu. Çekip aldığımda anladım kitap olduğunu.

Dün içine çiçeklerimi sıkıştırdığım kitabı bu yatağa getirmiştim ve o da benimle yatakta kaybolmuştu. Çiçekleri koyduğum sayfayı bulmak, hatta biraz okumak istedim ama telefonum yeniden çaldı. "Ya ne var?" dedim uzanırken. İçimde çok hızlı bir öfke birikti ve telefonu öyle açtım. Aniden konuşunca dudaklarımın iki noktadan yarıldığını hissettim. Şimdi bu telefon dün bana ne olduğunu öğrenmek için çalmıyordu, akşam nerede olduğumu sorgulamak için çalıyordu. Emindim ki babam tek kelime bile etmemişti. Belki İnci'yi tembihlemişti. Belki tüm gece arayıp durmuştu ama Ecevit, telefonu sabah yanıma koymuştu ve annem bir uyku molası verdiği arayışlarına uyanınca devam etmişti.

Ninova

"Ne var anne?"

"Firuze..."

Ağlıyordu. Benim için miydi? Belki de ne halde olduğumu Alparslan'dan öğrenmişti. "Ne oldu?" dedim yine de. Gelip beni görsün ya da gelip beni alsın istemiyordum.

"Firuze, abini gözaltına aldılar... Firuze..." Nefes almadan ağlıyordu ve kelimeleri birbirine karışıyordu. Anlayamadım. Sessizce onu dinlemeye devam ettim. "Firuze şafak baskınıyla geldiler... Neredesin? Firuze, Bülent'i aldılar. Firuze, evi yerle bir ettiler."

Bunları o kadar çok tekrar etti ki bir yerden sonra dinlemeyi bıraktım. Yanıklara rağmen dudaklarımı birbirine bastırdım ve hayal kırıklığıma birkaç saniye izin verdim. Gülümsedim. Dikişlerimin izin verdiği kadar gülümsedim. *Aptal Firuze. Aptal!* Gerçekten kaçamazdım. Gerçekle kendimi daha fazla kanatamazdım. "Anne..." dedim sakince. Uzun zamandır bu kadar umurumda olmayan bir haber almamıştım. "Bülent'in canı cehenneme."

"Firuze çok kötüyüm," dedi açıkça. *Ben de anne.* Âdeta bana yalvarıyordu. Bülent'e ne olmuştu bilmiyordum ama Bülent'i kurtaracak kişinin ben olmadığımı ikimiz de biliyorduk. Annem zaten Bülent için değil, kendisi için beni arıyordu. Kendisini kurtarmamı istiyordu ya da sadece onu teselli etmemi. Belki saçlarını okşamamı.

"Şafak sökmeden baskın yapı-" Cümlesini tamamlamasına izin vermedim ve telefonu kapattım. Başımı yastığa bastırırken o telefonun yeniden çalmasını beklemedim çünkü benim tanıdığım Aylin Akın, o telefonu çığlıklarla duvara fırlatmıştı ve etrafında ne var ne yoksa yere atıp bana lanetler ediyordu. Bana ettiği lanetler kulaklarımda çınladı ve gözlerimi kapattı. Kırıldığı için ona çok kızıyordum. Kalbim, böyle alışılagelmiş olaylara kırılmayı artık bırakmalıydı. O kırıklığı görmezlikten gelebileceğim vakte kadar gözlerimi kapalı tuttum.

Kapı kapalıydı ve kapının arkasından sesler geliyordu. Ecevit uyanıktı. Saate baktım. Dokuzu geçiyordu. Yanıma koyduğu suya uzandım doğrulurken. Dudaklarımı değdirdim önce. Yarığı hissettiğim yerlere parmak ucumla dokundum. İkinci noktadan silik bir kan lekesi elime bulaştı. Sudan bir yudum ağzıma aldım ve zorlukla yuttum. Kurumuş bir toprağı

Ninova

parçalamadan üzerinden geçmeye çalışıyordum sanki. Dilimi de ıslanınca dudaklarımda gezdirdim bir süre. Suyu kitapla beraber geri koydum ve ayaklarımı yere bastırdım. Elim yatağa, ayaklarım zemine baskı uyguladı bir süre. Öylece yeri izledim, hiçbir şey düşünmedim. Zihnim çocuklarıyla ansızın kapı önünde kalmış ve hayat mücadelesine atılmış bir kadın gibi yorgundu. Yorgunluktan olanları bile düşünemiyordum. Ayağa kalktım, bacaklarım tutulmuştu, birkaç saniye sabit durdum ve öyle birkaç adım attım.

Kapıyı açar açmaz onu gördüm. Elinde dumanı tüten ince belli bir bardak vardı. Siyah boğazlı bir kazak, siyah kot pantolon, siyah ve tokası metalik bir kemer takmış, mutfak tezgâhına yaslanmışken karşı taraftaki televizyona bakıyordu. Saçları kıyafetine göre biraz daha dağınıktı, nedense yeni yıkanmış gibi geldi bana. Sakalları biraz uzamıştı ve izlediği şey ona öylesine büyük bir zevk veriyordu ki gözlerinin içinde parıltı vardı. Çayından keyifle bir yudum aldı.

"Ankara Emniyet Müdürlüğünün yaptığı operasyon bugün sabaha karşı saat beş sularında gerçekleşti. Başkent merkezli yürütülen yolsuzluk soruşturmasında on üç farklı eve eşzamanlı baskın yapıldı. Bu evler arasında öyle bir isim var ki tüm Türkiye'nin dikkati tek bir yere toplandı. Ulusal Mutabakat Partisi Grup Başkanvekili Atilla Akın'ın oğlu Bülent Akın, bu sabah gözaltına alınan on sekiz isimden ülke gündemine düşen bomba isim oldu. Şimdi gazeteci Derya Aksu tam olarak nabzın yüksek olduğu yerde. Akın malikânesinin önünden bize canlı olarak bağlanıyor. Evet Derya, son durum nedir? Seni dinliyoruz."

Ben de televizyona döndüm. Ekran ikiye bölünmüştü ve genç bir kadının hararetle konuştuğu evin önü onların eviydi. Geriye doğru bir adım gitti ve evi işaret etti. Polisler ve koruma görevlileri vardı arka tarafında. "İyi yayınlar Cem," dedi kadın ve kulaklığını kontrol etti. Muhalif bir kanaldı ve görüyordum ki fazlaca heyecanlılardı. Haksız diyemezdim çünkü Bülent onların ölmesini isteyen bir adamdı.

"Senin de bahsettiğin gibi Türkiye'nin nabzının attığı o evin önündeyim. Akın ailesinin üzerine güneş doğmamaya devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde önce kızı Firuze Akın, sonra Atilla Akın'ın kendisine yapılan saldırılarla tam bu nokta ülke için kırmızı alandı. Ayrıca skandallar bu sal-

Ninova

dırılarla da bitmedi. Atilla Akın'ın gençliğinde suçlularla çekilmiş olduğu fotoğrafların ortaya çıkmasının ardından gözaltına alınıp serbest bırakılmasıyla ülkede nabız bir an olsun düşmüyordu. Durum böyleyken Bülent Akın hakkında gözaltı kararı geldi.

İşte tam bu sabah, on üç evden birisiydi bu ev. Bu on üç evde özel tim tarafından saatlerce arama yapıldı ve aralarında iş insanlarının, Bakan Taşkıran'ın oğlunun ve en dikkat çeken isim olan Bülent Akın'ın da olduğu tamı tamına on sekiz kişi gözaltına alındı. Gelen iddialar arasında aylardır sürdürülen bu soruşturmaya son eklenen ismin Bülent Akın olduğu ve gözaltına alınanlar arasında olan bir ismin kaçma ve operasyonu açığa çıkarma şüphesiyle operasyonun hız kazandığı, hemen ardından tutuklamaların yapıldığı belirtildi."

Genç kız öylesine hararetle konuşup bir ileri bir geri gidiyordu ki gözlerimi bile ayırmadan onu izliyordum. "Peki Derya," dedi televizyonun diğer yarısındaki adam. "Bülent Akın'ın üzerine atfedilen suçun ne olduğuna dair bir bilgi var mı? Sen bu konu hakkında yeni bir şey duydun mu?"

Genç kız sorular ona ulaşana kadar defalarca kez başını salladı. "Evet," dedi. Yine başını salladı ve "Maalesef Cem. Dosyanın içeriğine yayın yasağı getirildi. Gizli tutuluyor. Şu an için elimizde sadece gözaltı listesi var. Olur da yasak kalkarsa ilk gelen bilgileri sizlerle paylaşacağız. Söylenen her şey şu anlık birer iddiadan ibaret."

Ellerini önündeki masaya yaslamış spiker de her cümleyi başıyla onaylıyor, zaman zaman rejiye bakıyordu. "Aynen öyle, sevgili Derya. Bunlar birer iddia. Peki Derya, evin önünde durumlar nasıl? Giren çıkan oldu mu? Atilla Akın ya da eşi Aylin Akın'dan bir açıklama geldi mi?"

"Atilla Akın da Aylin Akın da emniyette. Geriye kalan aile üyeleri görülmedi ve henüz girip çıkan yok, sevgili Cem. Beklemedeyiz. Burada yoğun güvenlik önlemleri alınmış durumda. Polisin belirlediği sınırın ötesine adım dahi atamıyoruz."

Televizyon aniden siyah ekrana düştü. Spikerin yorumları yarıda kesildi ve Ali Ecevit Tarhan, "Hayırlı sabahlar," dedi çayını keyifle yudumlarken. Ona baktım. "Bunlar seni çok pis kandırmışlar bir atölye bir de arabayla. Bak benden söylemesi..."

Ninova

Ocaktaki menemeni aldı ve kahvaltı sofrasına koydu. "Lavabo müsait mi?" diye sordum.

"Ben burada olduğuma göre?"

Doğru söylüyordu. Ben de zaten nezaketen sormuştum. Kapıyı açtığımda kapatmadan konuştu. "Orada kapalı paket bir diş fırçası var, ağızda dikiş mide bulandırır. Kullanacaksan kullan."

"Teşekkür ederim," dedim ve kapıyı kapattım. Kilitlemedim, yine suyu açtım ve klozete oturdum. İşimi hallettikten sonra elimi ve sargılı olan elimin parmaklarını yıkadım, dişlerimi çok az fırçaladım. İleriye gidemedim. Ağzımı uzun uzun çalkalayamazdım. Suyu kapattım, havluyu yine kullanmadım ve elimin ıslaklığını tişörtüme sürterek aldım, kapıyı açtım.

Tuvalet eşiğinin önünde beklerken göz ucuyla bana baktı. "Kuşlar bu sabah bana uğramadı," dedi alayla ama ben ne dediğini anlayacak kadar ayılmamıştım. "Kuşsütünü bekliyorsan haberin olsun," deyince laf çarptığını fark ettim.

Kendi çayını tazeledi, sonra bir bardak daha çıkardı. Biraz dem, biraz sıcak su koydu ve bardağı yarıladı. Üstünü içme suyuyla tamamladı. Çay kaşığı alıp tadına baktı, sonra kaşığı lavabonun içine gelişigüzel bıraktı ve çay bardaklarını sofraya koydu. Yavaşça oturdum. Çatalıma uzandım, ekmek çıkardı, kendi önüne koyduktan sonra benim önüme de koydu ama sanırım onu yiyemezdim. Tazeydi, çıtır çıtır duruyordu. Tabağıma biraz peynir aldım. Çatalımın ucuyla ezdim, öyle aldım ağzımın içine. Dişlerimin üzerinde gezdirdim, damağıma dokunmadan yuttum. Tadını bile almadım. Görmesem ne olduğunu bilmeden yerdim.

Beni izlediğini hissettim. Yine aynı şeyi yaptım. Peyniri bebek maması gibi ezip yedim. İzlemeyi sürdürdü. Midesini bulandırdım belki ya da iştahını kapattım. Bazen evde, zorla oturtulduğum sofralarda Bülent iştahla kahvaltı yaparken bana bakıp iştahını kapattığımı söylerdi. *Bunun için buradayım zaten,* derdim ama sanırım aynı şeyi Ecevit'e söyleyemezdim. O kadar moralimi bozdu ki bu ihtimal. Öylesine canımı sıktı ki buna sebep olma ihtimalim... Kendimi çok kötü hissettim.

Çocukluğunu ve gençliğini dört duvar arasında geçirdikten sonra kendine ait bir dört duvarı olmuştu ve onu burada rahatsız ediyor, belki de iştahını kapatıyordum. Elimdeki çatalı bırakıp dünkü çorbadan kalıp

Ninova

kalmadığını soracaktım. Varsa ısıtmadan kendim içecektim ama o benden önce hamle yaptı. "Sert mi gelir o ekmek?" diye sordu ve ekmeğimi önümden aldı. Sonra içindeki hamur kısmı aldı, bir kuşa böler gibi lokmalara böldü ve tabağıma koydu. Dış kısmınıysa kendi önüne aldı. Menemenin kaşar kısmını kendi ekmeğiyle geriye doğru itti ve önümde kalan domatesleri biraz daha ezdi. "Ye yavaş yavaş," dedi.

Sanırım midesi bulanmamış ve iştahı kapanmamıştı.

Küçük ekmek parçalarımdan birini aldım ve menemene bandırdım. Ekmek o kadar küçüktü ki elimden düştü ve tamamı menemenin içinde ıslandı. Göz ucuyla Ecevit'e baktım ama bana bakmıyordu. Çatalımı aldım ve hızlıca menemenin içine düşen ekmeğimi alıp ağzımın içine koydum. Yine damağıma dokundurmadan yuttum. Ilık çayımı içtim. Sessiz sessiz kahvaltımızı yaptık. Ecevit çok hızlı yiyordu. Benden önce bitirdi ama gözlerini bana dikmedi.

"Bir şey söylemeyecek misin Bülent şerefsizi için?"

"Suçu varsa cezasını çeksin."

"Suçu var," dedi. "Ama babası onu kurtarır." Ecevit'e baktım. Gülecek gibi oldu. "Alışıklar onlar böyle her boku yiyip sıyırmaya."

Hayır, diyemedim. *Yalan* da diyemedim. Doğruydu. Babam, Bülent'i cinayetten kurtarmıştı, yolsuzluktan mı kurtaramayacaktı? "Sen mi yaptın?" diye sordum.

"Bazı belgeler, bazı önemli insanların eline ulaştı diyelim. Sonuçta biz bir hukuk devletiyiz, değil mi? Anayasa ne der? *Güçlü olan değil, haklı olan korunur.* O yüzden ben de bazı belgeleri önemli insanlara sundum ki güçlüler suçlarının cezasını çeksin."

Dün gece hastanede *bak ben ona ne yapıyorum,* diye söylenişi geldi aklıma. "Dün akşam mı sundun?"

"Dün akşam."

"Dün akşam diye mi planlamıştın?"

"Bir kurşunu erken sıktım diyelim."

"Neden?" diye sordum. Yerinden kalktı, bardağının dibinde kalan çayı döktü ve kendine yeni çay koydu.

"Babanın çatıma helikopter indirecek vakti kalmasın diye. Çayım taze, yeni demledim." Geriye yaslandı ve çatık kaşlarıyla beni izlemeye

Ninova

başladı. Dik dik yüzüme bakıyordu. Çatıktı kaşları ve gözleri küçücüktü. Küçükken beni yeterince göremediğini bile sanırdım.

"Çayın bayatlayacak ama," dedim dikkatli bakışları altında. Konuşmak için cesaretimi topluyordum âdeta. Çayı bayatlayınca gidecek miydim ya da babam gelip beni alabilir miydi?

"*Gelip alabilen alsın,*" dedi açıkça. Bunu benim için söylemişti. "Ayrıca çayım bayatlasa da ördüğüm çoraplar kolay kolay çözülmez. Benim evimde de bayat çay bulunmaz."

Bayat olmayan çaya uzandım. Küçük bir yudum daha aldım. Ilık olan çayım artık soğumuştu ama bayat değildi. Önemli olan da buydu zaten. "Kıyafetlerin yıkandı kurudu, koydum odanın köşesine. Yıkanacak mısın sen de?" diye sordu.

O ana kadar aklımın ucundan bile geçmedi bu. Bir an korktum ve "Kokuyor muyum?" diye sordum. Kokmak istemezdim, en azından kokacak kadar pis olmak istemezdim.

Burnundan iki kez ardı ardına nefes çekti. "Hayır," dedi ama ben yine de üstümü kokladım. Bana da bir koku gelmedi. "Hastane pisliği gitsin diye. Yıkanacaksan yıkan, çekinme."

"Yok," dedim. Bunu burada çekinmeden yapmam mümkün değildi. Kemiklerimin açılması için biraz olsun sıcak su işe yarardı belki ama yine de istemiyordum. Biraz daha yemek yedim, sonra ilaçlarımı içtim. Dizlerim sızlıyordu, çok yorgundum ve sanki tüm vücudum ödemden şişmişti. Ellerim menemenle biraz kirlenmişti. Lavaboya gidip tekrardan yıkadım. O zaman yeniden yüzüme baktım. Tişörtü ittim biraz, yakamı ıslatmak istedim. Orada kurumuş kan gördüm. Sonra biraz daha sıyırdım, yine ince uzun bir yol çizmişti kurumuş kan... Dün gece fark etmediğim her kir gün yüzüne çıkıyordu. Ağzımdan akan kan, vücudumun çoğu yerine dökülmüştü. Üzerimde hastane pisliği yoktu, kan pisliği vardı.

Ecevit'in banyosuna baktım. Saçlarım karman çorman olmuştu, uçlarına da kan bulaşmıştı. Ecevit sanırım kahvaltı sofrasını topluyordu. "Ecevit," diye seslendim.

"Söyle."

"Banyonu kullanabilir miyim?" Durdu ve bana baktı. Uzun uzadıya değil. Birkaç saniye sonra banyoya girdi. Tuvalet aynasının altındaki dolabı açtı ve bir küçük, bir büyük havlu çıkardı.

Ninova

"Elini ne yapacaksın?" diye sordu.

"Annem geçen sefer eldiven takmıştı."

"Elimde poşet var."

"Olur. Nerede, ben alayım?"

Cevap vermedi. Bana çıkardığı havluları astı ve gidip iki tane poşet, biraz da lastik getirdi. Elimi poşete sardı, lastiği bileğime doladı. Bakındı ortalığa. "İstediğin bir şey var mı?" Başımı iki yana salladım. Sanırım bana verebileceği başka da bir şey yoktu. Hem istediğim bir şey olsa da isteyemezdim. "Bir şey olursa bağır," dedi. Sonra yine ortalığa baktı. Sanırım biraz dert edindi kendine. Çaresiz kaldığını hissettim. "Bir şekilde çaresine bakacağız."

Çağırmazdım ama yine de teşekkür ettim. Kapıyı kapatıp banyodan çıktı. Tek elimle biraz zor oldu ama üstümü çıkardım. Suyu ayarladım. Vücudum açılsın diye biraz fazla sıcak yaptım. Sutyenim temizdi ama iç çamaşırımı direkt giymek içime sinmedi. Makineye atamazdım. Yıkayıp banyodaki kaloriferin üzerine sersem, üstüne de saçım için kullandığım havluyu sersem olur muydu? Önce kendimi yıkadım, sonra biraz çamaşırımı. Bir kez saçlarımı şampuanladım. Sonra kan lekeleri gitsin diye vücudumu köpükledim. Su o kadar ısındı ki bir yerden sonra yandım ama soğutmadım. Gözlerim kapalı değildi, dikkatle adım atıyordum. Bir beyaz sabun, bir duş jeli, bir şampuan, bir de lif vardı. Life su gelmesin, kullandığımı düşünmesin diye elimden geldiğince uğraştım. Çıkmadan yine de kontrol ettim. Islansa da yer yer kuru kalmıştı. Yanlış anlamazdı. Saçlarımın kalmamasına dikkat ettim, suyu kapatıp kısa zamanda çıktım duşkabinden. Vücudumu kuruladım.

Saçlarımın suyunu olabildiğince aldım ve önce iç çamaşırımı, sonra üstüne havluyu astım. Ecevit'in kıyafetlerini geri giydim. Zaten çok boldu. İp düğüm olmuştu, çıkarırken zorlanmadım ama giyerken biraz zorlandım ama yine de başardım. İp izleri bacaklarımda oluştu ama geçerdi. O düğümü Ecevit'e çözdüremezdim. Kapıyı araladığımda, "Ecevit," diye seslendim bir kez daha. Bir şey daha vardı aslında. Saç kurutma makinesi yoktu. Saçlarım uzundu. Kuruması biraz güçtü.

"Hallettin mi?" diye sordu.

"Kurutma makineni verir misin?"

Ninova

"Dolapta," dedi ve banyoya girdi. Dolabı açtı, elini arkalara attı ve çıkardı. Elimi işaret etti. "Çıkar o poşetleri de atayım," dedi. O söyleyene kadar aklıma bile gelmedi. Su da süzülüyordu zaten. Lavabonun içinde çıkardım. Pansumanın uçları biraz nemlenmişti ama genel olarak kuru kalmıştı. Zarar görmemişti. Ecevit elimden aldı ve çöpe attı.

Sonra vücut havlusunu makineye koydu ve ansızın saç havluma uzandığında, "Onu alma!" diye âdeta bağırdım ve önüne geçmeye çalıştım. Eli havada kaldı ve çatık kaşlarla bana baktı. "Onu alma," dedim daha sakin bir sesle ama kalbim hızla çarpmaya başladı. Yüzüm gözüm zaten sıcak sudan kızarmıştı.

"Niye?"

"Kurusun."

"Yıkanacak zaten."

"Onu ellerim için kullanırım."

"Temiz havlu var."

"Yok, ben onu kullanayım."

Beni dinlemeyecek ve aniden havluyu da çekecek diye çok korktum. Anlamıyordu, sorguluyordu. "Niye?"

"Ecevit lütfen alma onu, kurusun," dedim. Ayıp olan bir şey de yoktu ama nasıl her tuvaleti kullandığımda suyu açıyorsam bu da aynı şeydi. Uzatmadı, ağzında bir şeyler mırıldandı ve geri çekildi. Banyodan çıktı. Saç kurutma makinesiyle kolum yorulana kadar saçlarımı kuruttum. En azından dipleri biraz kurudu. Tarayamadığım için karışıklardı ama taransa bile bir yer hep düğüm kalıyordu. Bir yerin düğüm olmasının, tamamının düğüm olmasından bir farkı yoktu.

Fişten çıkardım ve kabloyu biraz sarmaya çalıştım. Çıkardığı yere geri koydum ve yerimden doğruldum. Ecevit sanırım telefonla konuşuyordu. Çıktım ben de banyodan. Onu görmeye çalıştım.

"Hayır," dediğinde, "Ecevit," diye seslendim. Göremedim çünkü nerede olduğunu.

"Müsait değilim," dedi sonra. Salona doğru başımı uzattım. Bana söyledi sandım ama bunu da telefondakine söylemişti. "Gelme..." Camın önündeydi. Sırtı bana dönüktü. "Hayır, müsait değil evim. Farah, aynı mevzu mu?" diye sorduğunda arkasında kalakaldım. Yutkundum,

Ninova

odaya girmekle burada onu dinlemek arasında gidip geliyordum. "Kararlı..." Ecevit bana döndü ve göz göze geldik. Başını salladı *ne oldu* der gibi. Ben de başımı salladım. Bir şey yoktu. Sadece biraz daha uyumak istiyordum ama önce onu da dinlemek istiyordum. Kaşlarım çatılmıştı. Ecevit yeniden kafasını salladığında yalnızca yüzüne baktım. "Hayır, yapılacak hiçbir şey yok. Kararını vermiş adam. Bize söz hakkı düşmüyor. Biliyorum Farah... Benimle konuşsan da bir şey değişmeyecek. Hayır... Tamam, ben seni müsait olunca arayacağım. Gelme..." Ecevit bana kaçamak bir bakış attı. "Evet," dedi varla yok arasında. Karşıdaki kadının sesini duyamıyordum. O kadın kimdi bilmiyordum. Sadece devamlı adını duyduğum o kadındı. Beni bir gece ansızın bu kapıya sarhoş şekilde getiren, Ecevit'in oyun arkadaşı diye içimdeki Firuze'yi yiyip bitiren o isimdi.

"Kapatmam gerekiyor... Öyle bir şey yapmıyorum. Tamam, konuşuruz yine. Tamam, görüşürüz. Dikkat et," dedi ve belki de karşısındaki kişinin cümleleri bitmeden kapattı. Sıkıntılı bir nefes aldı ve bana baktı. "Efendim Firuze?" diye sordu yalnızca. Birkaç saniye konuşamadım. Dilimin ucuna gelecek birbirinden hadsiz sorulardan ölesiye korkuyordum.

"Ben biraz daha uyumak istiyorum," dedim sessizce. Âdeta nefessiz kurdum bu cümleyi. Öylesine solgun ve isteksizdi ki sesim...

"Eczacı ilaçların uyku yapabileceğini söyledi. Geç uyu, iyileş. Öyle ayaklan." Elindeki telefonu bir kez çevirdi, dönüp gidecek oldum. Döndüm ama gitmedim. Yeniden Ecevit'e baktım. "Misafirin benim yüzümden mi gelemiyor?" diye sordum. İsmini vermedim ama ismi içimde yankılanıyor, küçük Firuze ayaklarını yere vura vura varlığını belli ediyordu. Öyle ki içimden kuvvetli bir ses misafirin benden haberi olduğunu, benim kim olduğumu bildiğini söylüyordu.

"Uyu Firuze," dedi yalnızca. Bu sonraki soruların cevaplarını da yok etti, yolunu kesti. Dişlerimi birbirine bastırmak istedim ama dikişlerim gerildi ve dudaklarım aralık kaldı. Bu kez döndüm ve gittim. Kapıyı kapattım, yatağın içine geri girdim. Yorganı başımın üzerine çekip gözlerimi sıkıca yumdum. Dişlerimi sıkamıyordum ama gözlerimi sıkabilirdim. Nefesimi tuttum. Bazı gerçekler ayan beyan ortadaydı. Kabullenmem ya da görmezlikten gelmem gerekiyordu. Kendimi tutamayıp dişlerimi sıktım. Bunu yumuşatmam, belki resmetmem, belki

Ninova

masallaştırmam ama bir şekilde içimdekine anlatmam gerekiyordu. O çok hırçın bir çocuktu. Bugün aradığım Melike'yi bile küçükken Ecevit'ten kıskanan, Leyla teyzesine Melike'yi doğurduğu için gönül koyan ve minik bir bebeği *ama o altına yapıyor, kötü kokuyor,* diye devamlı Ecevit'e şikâyet eden bir çocuktu. Yine içimde hırçınlaşmaya başladı. Gözlerimi daha sıkı yumdum ve içimden saydım. *Yüze kadar. Bine kadar. Sonsuza kadar.* Uyumam lazımdı. İçimdeki kargaşaya rağmen.

İçine doğduğum cehennemden uzak duruşum, o cehennemi rüyamda görmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Annemi, babamı ve Bülent'i birbirinden saçma şekillerde gördüğüm rüyadan uyanışımın üzerinden dakikalar geçmişti. Saç diplerim hâlâ biraz ıslak mıydı yoksa terlemiş miydim seçemiyordum. Çok uzun saatlerdir uyuyordum yalnızca. Onu biliyordum. Zaman zaman gözlerimi kısa vakitli açıp sonra uykumdan kopmadan hemen geri kapatmıştım. Perdenin ötesinden gökyüzünün siyaha kapandığını görüyordum. Yanıma koyulan suyu uykuyla uyanıklık arasında tüketmiştim. Menemen beni galiba biraz susatmıştı ve benim yine tuvalete gitmem lazımdı.

Yerimden kalktım, kapıyı yavaşça açtım ve odadan çıktım. Odanın karşısı duvardı, lavaboya doğru ilerledim ve hızla girdim. Kapıyı kapattıktan sonra saç havlusu ve altında bıraktığım çamaşırım geldi aklıma. Görse de dokunmazdı, bilirdim ama o kadar uzun vakit uyumuştum ki havluyu korkarak çektim. İkisi de kurumuştu. Hemen eşofmanı çıkardım ve giydim, yine suyu açtım. Sanırım Ecevit evdeyse su sesinden uyandığımı anlayacaktı. Biraz eşofmanın düğümünü çözmek için uğraşmak istedim ama içimde o gayreti bulamadım. Yine iz bıraka bıraka geri çekiştirdim ve giydim. Saçlarım düzdü, kabarmamıştı ama belli noktalarda birleşmişti. Birini çözmek istedim ama koparmak tek çarem oldu. Avcuma gelen kopmuş saçı çöpe attım ve banyodan çıktım.

Ecevit gözlerini tuvalet kapısına dikmişti, çıkar çıkmaz göz göze geldik. Orta sehpayı koltuğa yaklaştırmıştı, masanın üzerinde bilgisayarını açmıştı. Bilgisayarın bir köşesinde bir yazıcı makinesi, diğer köşesinde kâğıtlar vardı. Bir kâğıt daha makineden çıkıyor, makine yoğun bir ses

Ninova

çıkarıyordu. Gözlerini benden çekti ve yazıcıdan kâğıdı aldı. Sağ tarafta kalan kâğıtlardan bir kısmını seçti ve ayırdı, bu çıkan kâğıdı da onların üzerine koydu. Ona doğru yaklaştım ve koltukta yanına oturdum. Önce biraz önündeki ekrana baktım, sonra çıkardığı kâğıtlara. Üst tarafta onlarca sekme açıktı. Ecevit birinden bir diğerine geçiyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu usulca.

"İyiyim."

"Düne göre mi?"

"Düne göre çok daha iyiyim."

Kâğıtlardan birine uzandım. Doksanlı yıllardan bir gazete çıktısıydı. Kayıp bir çocuğun haberini yazmıştı. Sonra bu kâğıdın altındaki kâğıtlara baktım. Onlar da yine aynı dönemlerde çıkan gazetelerdi. "Bir şey bulabildin mi?"

"Çok şey buldum," dedi. "O yüzden çok bir şey bulabilmiş değilim."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Bazen her şey o kadar karışırdı ki her yeni bilgi kafada yeni bir soru işareti yaratırdı ve sana tek bir faydası bile olmazdı, ancak kafan karışırdı. "Öğrendiğin ve şaşırdığın bir bilgi oldu mu?" diye sordum bu kez.

"Bu Raşit denilen herif insanların zaaflarını, inançlarını kullanıyor."

"Nasıl yani?"

"İnsanların en hassas noktalarından, inançlarından güvenini kazanıp öyle yapıyor yapacağını. O dönem birden fazla ihbar gelmiş. Ailelere dediğim usulle yaklaşmış olabilir. Bazı kaybolan çocukların bizzat bu adam tarafından kaçırıldığı söyleniyor ama buna dair somut delil yok. Bak," dedi ve sarı kalemle bazı cümlelerin altı çizilmiş kâğıdı çıkardı. Önüme serdi. Altını çizdiği yerleri gösterdi. Dördünü de sırayla okudum. Cümleler birbirine fazlaca benziyor ve herkesin tanımladığı kişi, tek bir bedenden oluşuyordu. Kaşlarım çatıldı ve bir kez daha okudum. Sonra gazete tarihlerine baktım. Hepsi birbirine yakındı.

"Bilgisayarı kullanabilir miyim?"

Ecevit yeni bir sekme açtı ve yönünü bana çevirdiğinde sehpa ve koltuk arasındaki mesafe Ecevit için azdı ama benim için yeterliydi. Yere çöktüm ve bacaklarımı sehpa altına uzattım. Kolum Ecevit'in bacağına değiyordu. Kendimi yana itmeye çalıştım ama yapamadım. Arama

Ninova

motoruna tarih olarak en eskide kalan haberde geçen çocuğun adını yazdım. Haberler kısmına girdim ve alt alta dört farklı sayfa çıktı. Çocuk bulunmuştu. Güncel olarak kayıp değildi ve operasyondan önce bulunan nadir çocuklardan biriydi. Önümdeki gazete sayfalarını kronolojik sıraya aldım ve ikinci sıradaki tarihe baktım. Hepsi çocuk bulunduktan sonraydı. Ecevit arkamdan beni izliyordu.

Kafamdaki fikirden emin olduktan sonra önce gazete sayfasını aldım ve kaldırdım. "Burada söylenenler yüksek ihtimalle gerçek," dedim. O kâğıdı bir köşeye ayırdım, geriye kalan üç kâğıdı birleştirdim ve kaldırdım. "Burada söylenenler de yüksek ihtimalle taklit."

"Neden böyle bir şey düşünüyorsun?" diye sordu Ecevit.

"Bu şekilde ifade veren, tanım yapan başka bir haber buldun mu?"

"Hayır. Varsa da ben görmedim. İlk bulduğum köşeye koyduğun. Zaten seneler sonra burada bahsedilenin o Raşit denilen kişi olduğu düşüncesi atılmış ortaya. Parçalar birleşmiş bir nevi."

Bahsi geçen ilk haber kâğıdına uzandım ve bedenimi Ecevit'e doğru çevirdim. "Bu tanıklıktan sonra bu çocuk kısa zaman sonra bulunuyor ve ne tesadüf ki geriye kalan üç haber de çocuk bulunduktan sonra arka arkaya çıkıyor, en önemlisi sen de çizerken fark etmişsindir ki cümleler birbirine absürt şekilde benziyor."

Kâğıtları Ecevit'in dizlerine serdim. Yazılanlara yeniden göz attı. Hepsinde altını çizdiği yerler kötü bir taklidin ürünleriydi sanki. Ne tesadüf ki cami hocasına benzettikleri adamın üstünde hepsinde de siyah uzun bir ceket vardı. Bu adam bütün çocukları aynı ceketle mi kaçırıyordu? Ecevit başını salladı. "Aileler böyle ciddi bir konuda neden yalan ifade versin?"

"Çaresizlikten," dedim net bir şekilde. En altta kalan kâğıdı çıkardım ve en üste koydum. "Çünkü bu çocuk bulundu. Genelde diğer çocuklar, buna şayet kaçırıldıysa Melike de dahil, nasıl kaçırıldığı belli olmayan çocuklar ama sonra ilk kez bu aile şahit oluyor ve çıkıp anlatıyor. Çocuğu da bulunuyor. Ki bulunmasının nedeni muhtemelen anlattıkları değildir. Ardından bu diğer ailelere umut oluyor. Çaresizlik insana yalan söyletir, Ecevit. En dürüst insana da..." Duraksadım ve ekledim. "*Küçük bir çocuğa da.*"

Ninova

Ecevit gözlerini kâğıtlardan bana kaldırdı ve bir süre göz göze kaldık. İkimiz de bir şey söylemedik. Gözlerini çeken de olmadı. Belki fark etti, belki de sadece söylediklerim kafasını karıştırdı. "Yani sen diyorsun ki aslında insanlar bir umut çocukları bulunsun diye benzer şeylerle ifade verdi."

"Muhtemel. Bu kısmın altını çizmişsin. Ne planlıyorsun?"

"En azından bulunan bu çocukla da görüşmeyi. Ailesiyle ya da," dedi bana bakmadan.

"Peki bu Yasin Acar'dan farklı ne verecek bize? Ona gittik çünkü."

Ecevit bilgisayar ekranına baktı. Minicik bir izin bile günlerce peşinde koşabilirdi. Ölçüp tartmadığını hissediyordum. "Raşit denen adam tarafından kaçırıldıysa bir süre onunla kaldı demektir. Ya da neden böyle bir adam kendisi meydana çıkıp birinci elden yapıyor bunu? Çok riskli. Belli başlı çocukları kendisi mi kaçırdı? Bu çocukların özelliği ne? Bunlardan birinin bile cevabını öğrenebileceksek peşinden giderim. Hiçbir şey öğrenmeyecek olayım, yine peşinden giderim. İhtimal yeter benim için."

Kendince haklı sayılırdı ama söyledikleri beni tatmin etmedi. "Bu adamın o adam olduğuna dair elimizde bir kanıt yok ama."

"Aksi bir kanıt olmadığı gibi."

Doğru söylüyordu. Bedenimi yeniden ekrana çevirdim. Ecevit'in önündeki kâğıtları aldım, kenara koydum. Çıkardığı diğer kâğıtları teker teker inceledim. Dakikalarca neyin altını çizdiyse hepsini okudum. Bazı tarihleri internette yeniden arattım. O gün bu haberleri diğer gazete sayfalarının nasıl ele aldığına baktım. Dakikalar geçti, Ecevit kalktı ve bize çay getirdi. Bir sigara yaktı, küllüğü koltuğun kenarına koydu ve o kısma doğru oturdu. Onun karman çorman indirdiği bütün kâğıtları kronolojik sıraya koydum. Duvarında asılı olan tabloyu izledim. Karanlık bir boşlukta yolun sonunda gözüken bir ışığı gösteriyordu tablo. Beyaz ışık ne kadar küçük olsa da gölge oyunlarıyla göze çarpar hale gelmişti.

"Ecevit," diye seslendim ona dönmeden.

"Dinliyorum."

"Bir sanat eleştirisi yaparken somuttan soyuta mı gidersin yoksa soyuttan somuta mı?"

Ecevit'in astığı tabloya bakarken sordum bu soruyu. Gözüm tabloda takılı kalmasa bu şekilde sormazdım. "Oradan sanat eleştirisi yapıyor gibi mi duruyorum?" diye sordu. Ona döndüm. Sağ bacağını kırmış ve sol

Ninova

bacağının üzerine geniş bir şekilde atmış, sol kolunu küllüğün yanına, koltuğun köşesine yaslamış, sigarayı ince uzun parmakları arasında tutuyordu. Başını hafifçe bana eğmiş bakıyordu.

"Hayır, durmuyorsun," dedim çok düşünmeden. Hem de hiç durmuyordu. "Peki bir tabloya baktığında en başta ilk çizginin nereden atıldığına mı bakarsın yoksa tablonun geneline mi?"

"Bunları bana niye soruyorsun?" dedi.

"Sen cevap ver soruma."

Gözümün daldığı tabloya baktı o da. Bir süre düşündü. Sonra gözlerini bana çevirmeden, "Tablonun geneline," dedi tam da tahmin ettiğim gibi. Bunun böyle olacağını biliyordum.

"Peki neden bu olayı araştırırken genelden önce bu kadar özele bakıyorsun?" Çıkardığı kâğıtları birer birer kaldırdım ve gösterdim. "Neredeyse hepsi kaçırılan çocuklarla alakalı. İlk kaçırılan çocuğu ve ilk bulunan çocuğu bile bulmuşsun ama çete hakkında elde tutulur bir şey yok." Bunlar bir eleştiri değildi, yalnızca Ecevit'i labirentten çıkarmaya çalışıyordum. Kaybolmuştu ve belki de Melike'ye senelerdir bu yüzden hiç yaklaşamamıştı. Senelerdir dört duvar arasında olan zihni, her şeye karman çorman bakıyordu. Basitleştiremiyordum.

"Adım adım gidiyorum tek bir şey bile atlamayayım diye."

İşin aslı bu değildi. İşin aslı Ecevit ne taraftan canı yandıysa dönüp o kısma bakıyordu hep. O insanlarla konuşmak istiyor, o insanlarla muhatap olmak istiyor, belki de o çocukların neler yaşadığını öğrenip kendi kardeşiyle alakalı tahminlerde bulunmak istiyordu. Yine de bunları ona söylemedim. Başımı salladım. "Tamam, sen özelden genele git, ben genelden özele gideyim. Bilgisayara ihtiyacın var mı?"

"Var," dedi Ecevit ve kendi önüne çekti. "Az bekle, almak istediklerimi çıkarayım sana geri vereyim." Sigarasını bıraktı ve koltuğun ortasına doğru yaklaştı. Bacağı yeniden koluma değdi. Belki o fark etmedi, ben de rahatsız olmadım. İstediği tüm belgeleri yazıcıya gönderdi ve küllüğü önüne aldı. Belgelerin çıkmasını beklerken sigarasını içmeye devam etti.

Hipnoz olmuş şekilde izlerken, "Acıktın mı?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. Sözde bana bakmıyordu ama yine de bunu gördü. "Teknik olarak acıkman lazım."

Ninova

"Acıkmadım."

"Teknik olarak acıkman lazım ama."

"Pratikte acıkmadım ama."

Neye kızdı yine bilmiyorum ama gözleriyle bana baskı kuruyordu. Kendimi kötü hissediyordum. Ben ona bakana kadar aynı halde bakmayı sürdürdü, mecbur dönüp bakmak zorunda kaldım. Başımı iki yana salladım ben de. "Ne oldu?"

"Nasıl ilaç içeceksin? Ben yanımda hasta birini mi oradan oraya götüreceğim?"

"Hasta değilim ben," demek istedim ama öylesine bahtsızdım ki sonlara doğru sesim kısıldı, boğazımı temizleyip öyle konuşmak zorunda kaldım. "Mercimek çorbasından kaldıysa ilaç içmek için içerim biraz."

Sinir harbi üstündeydi, bu söylediğim de onu kızdırdı. Başını sallaya sallaya uzanıp kâğıtları aldı. "Biri gider çalar çırpar, diğeri burada mercimek çorbası ister. Kızım seni harbi kandırmışlar bunlar. Doğru söyle, atölyenin parasını da taksitle ödettiler mi sana?"

Cevap vermedim, oturduğum yerde bilgisayarla işinin bitmesini bekledim. İşi bitince bilgisayarı kucağıma alıp ben de koltuğa geçtim. Ecevit kalkıp mutfağa gitti. Ne yapıyor diye göz ucuyla ona baktım. Ocağa haşlamak için biraz patates koydu. Dolaptan da çözünmüş kıyma çıkardı. Yakalanmamak için daha fazla bakmadım. Kâğıt kalem buldum, sırtımı da mutfağa dönüp araştırmaya başladım.

O ismi yazdım, sözlük yazarlarının yazdıklarından köşe yazarlarına, gazetelere, belgesellere kadar karşıma çıkan her şeyi sekmelere ekledim, bazılarına baktım. Notlar aldım, Ecevit gibi çıktılar çıkardım, bazı yerlerin altını çizdim, bazı kâğıtları kafamızı daha çok karıştırmasın diye yırtıp attım. Sayfalarca adam hakkında yazılanları okudum. Saçlarımı Ecevit'in kalemlerinden biriyle toplamak istedim ama tek elimle beceremedim. Bıraktım öylece.

Çocuk kaçırma, ülkenin gündemine siyasi konulardan sonra bomba gibi düşen ikinci konuydu. Öyle ki o dönem yaşanan büyük deprem kadar konuşuluyor, haberler yapılıyor, çocuklar kayboluyordu. Konu ülkede öylesine yankı uyandırmıştı ki yazılan tezlere konu olmuştu. Yüksek lisans tez başlıklarına baktım. Birden fazla tez konusu vardı. Ankara Barosunun

Ninova

dergisinden başlayan, Selçuk Üniversitesine kadar uzanan araştırmalar gördüm.

Onlarca makale yazılmıştı. Birkaçını elimden geldiğince okudum. Doksanların sonundaki büyük İstanbul depreminin çocuk çetelerindeki artışa sebep olduğundan, kaybolan çocukların aile yapılarından, yaşadıkları yerlerden bahsedilmişti.

"Bir şey bulabildin mi?"

Sağımın solumun kâğıt olduğu ve tüm varlığımla ekrana odaklandığım bir anda arkamdan gelen bu soru beni oturduğum yerden sıçrattı. Elimi korkuyla kalbime bastırdım ve Ecevit'e baktım. "Yok artık," dedi. Hem suçluydu hem de güçlüydü. Kâğıtları hızlı hızlı toplamaya başladı. Masanın en köşesine itti ve sanırım koyacağı tabaklara yer açtı.

"Ödümü kopardın."

"Hiçbir şey yapmadım," dedi sorunun bende olduğunu belli ederek. "Hadi toparlan da yemek ye." Masada açılan yere rağmen ben kâğıtlarımı bırakmadım, bilgisayarı da kapatmadım. Gelen tabağa baktım. Patates püresinin üzerine kıyma koymuştu, yanında da yoğurt vardı. Küçük birer kâse de mercimek çorbası.

"Niye uğraştın bu kadar?"

"Karnım aç çünkü," dedi. Yanıma oturdu, iki bardağa da su doldurdu. Kâğıtları bilgisayarın arasına koydum ve ona yaklaştım. Önce çorbamı içmeye başladım ama dayanamadım, bilgisayarı da yanıma çektim. Bulduğum bir diğer tezi açtım. Ecevit de benimle beraber ekrana eğildi.

"1990-2000 Yılları Arasında Ankara'daki Kayıp Çocuk Olayları ve Faili Meçhul Soruşturmalara Kriminolojik Bir Yaklaşım"

"Yazar: Mehmet Ataç

Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi – Kamu Hukuku Anabilim Dalı

Kriminoloji Yüksek Lisans Tezi"

"Bu ne?"

"O dönem bu konuyla alakalı yazılan tezleri ve makaleleri tarıyorum. Belki direkt olarak bu dosyayla ilgilenen biri vardır diye."

Tek elimle hem bilgisayara dokunup hem yemek yiyemiyordum. Ecevit bilgisayarı aldı ve ikimizin tabağının arasına koydu. Ben de çorbamı

Ninova

alıp dizime yerleştirdim. Öyle içmeye başladım. Ecevit tezi aşağı doğru kaydırdı ve baştaki özet kısmına getirdi.

"Bu çalışmada, 1990–2000 yılları arasında Ankara ili genelinde meydana gelen çocuklara yönelik organize suç faaliyetleri, bu olaylara dair tanıklık mekanizmaları ve adli süreçte karşılaşılan kurumsal yetersizlikler incelenmiştir. Araştırma kapsamında, Emniyet Genel Müdürlüğü ile Ankara Cumhuriyet Başsavcılığına bağlı arşivlerde yer alan yüz yirmi dört dosya incelenmiş, altmış üç tanığın ifadesi analiz edilmiştir. Dosyalar arasında özellikle 1999 yılında gerçekleştirilen ve kamuoyuna ***Sancak Operasyonu*** *olarak yansıyan çocuk kaçırma ve yasadışı evlat edinme suçlarına ilişkin belgeler ön plana çıkmaktadır."*

Ecevit'le okuma hızımız yakın olacak ki ikimiz de aynı noktada birbirimize baktık. Gözlerinde âdeta bir şimşek çaktı ve hızla elimdeki kâseyi bıraktım, ekrana eğildik. Özetin devamını okuduk.

"Sancak Operasyonu kapsamında çökertildiği bildirilen yapının, kamuoyunda ***Sıbyanlar*** *adıyla bilinen ve başında* ***Raşit*** *adlı bir kişi olduğu iddia edilen illegal oluşum olduğu anlaşılmaktadır. Ancak operasyon sırasında elde edilen tanık ifadelerinin önemli bir kısmının işleme alınmadığı; bazı tutanakların eksik, çelişkili veya tamamen sansürlü olduğu tespit edilmiştir. Çete üyelerinin büyük bölümü yakalanmış olsa da Raşit'in yakalanamadığı ve dosyasının ayrı bir soruşturmaya aktarıldığı belgelerde yer almaktadır."*

"Ecevit," dedim. Yerimde duramadım ve ayaklandım. Ecevit hızla çift kopya olarak tezi yazıcıya gönderdi ve yazıcının başına dikildim. O sabretmedi ve ekrandan okumaya devam etti. Çift kopyanın ilkini aldım. İkimiz de yemek tabaklarımızı ileri ittik.

"Araştırma kapsamında, Emniyet Genel Müdürlüğüne ait toplam yüz yirmi dört vaka dosyası değerlendirilmiş; bu dosyalar içinde altmış üç tanığın ifadeleri analiz edilmiştir. İncelenen vakalar arasında özellikle 1999 yılı içerisinde Şentepe, Demetevler ve Keçiören bölgelerinde yoğunlaşan kayıp çocuk vakalarının dikkat çekici olduğu görülmüştür. Bu olaylarda fail profilleri, tanık anlatımları ve adli işlem süreçleri üzerinden tematik kodlamalar yapılmıştır."

Ecevit telefonuna uzandı ve rehberine girdi. Ekrandaki yazıyı okuyamadan kulağına dayadı. "Celal amca iyi akşamlar," dedi. "Rahatsız

Ninova

ediyorum kusura bakma. Sana bir isim soracağım." Ecevit karşı taraftaki adamın selamını aldı, tez canlıydı, başını devamlı sallıyordu. "Ankara Hukuk'tan mezun bir avukat. Bilmiyorum avukatlık mı yapıyor ama adı Mehmet Ataç. Beş sene önce yüksek lisans tezi yazmış. Tezin konusu, Melike'nin kaybolduğu senelerde kaybolan çocuklarla ilgili. Şimdi içeriğine baktık, ulaştığım bir çete var. Doksan dokuzda çökertilmiş. Çete lideri meydanda yok. Bu adamın tezinde bu herifin ismi geçiyor. Bu tezin sahibine ulaşabilir misin?"

Yüzümü biraz Ecevit'e yaklaştırdım ve kulağımı telefona dayamaya çalıştım. Adamı duyamıyordum. "Tamam, atıyorum. E-posta adresin var bende. Tamam Celal amca, hemen gönderiyorum."

Ecevit telefonu bıraktı ve bilgisayarla ilgilenmeye başladı. Dosyayı e-postadan Celal Yıldız isminde birine gönderdi. Alt kısma da tezin sahibinin adını yazdı. "Kim bu adam?" diye sordum.

"Avukat," dedi. Durdu ve başını salladı. "Eski avukat." Durdu, ağzının içinde küfretti. "Haysiyetsiz baban yüzünden senelerdir mesleğini yapamayan bir avukat. Başka sorun var mı?" diye aniden tersledi. Neye uğradığımı şaşırdım. "Varsa sor, yanıtlayayım." Bunu benim iyiliğim için sormuyordu. Bunu âdeta azarlayarak söylüyordu. Ne olmuştu, neyden bahsediyordu bilemedim. Gözlerimi kırpıştırdım ve önüme döndüm. Onu bu kadar öfkelendiren şeyi öğrenmek istemedim çünkü biliyordum ki babamın bir yükünü daha sırtıma alacaktım. Dünün üzerinden daha hiçbir şey geçmemişti. Kendi yükümü bile azaltmamıştım.

Yutkundum ve kollarımı önümde bağladım. Onun gibi makaleyi de okuyacak halim kalmadı. Kendimi çok kötü hissettim. Şimdi yardım istediği bir adama bile babamın zararı dokunmuştu. Bin bir emekle elde ettiği mesleği yapamamıştı. O isim dakikalar sonra Ecevit'i aradığında bu kez telefona yaklaşmadım. Benim burada olduğumu da bilmesin istedim. Sesim soluğum çıkmadı. Bu adam her kimse muhtemelen benim ismimi bilirdi.

"Efendim Celal amca? Tamam. Avukat yani. Tamam. Çete doksan dokuzda çökertilmiş. Dosya kapatılmış, evet. Nasıl yani?" Ecevit aniden telefonu hoparlöre aldı ve kâğıtlara uzandı. "Tamam, açtım söylediğin sayfayı," dedi. "Kaç sene diyor dedin? 2005 yazıyor burada. Altı yıl sonra yani."

Ninova

"Bulunmamış adamın dosyası altı yıl sonra kapanmaz Ecevit," dediğinde ilk kez bu adamın sesini duydum. Kimdi bilmiyordum. Adı da sesi de bana yabancıydı.

Ecevit bahsettiği yeri yeniden okudu. "Ya tezdeki bilgi yanlış ya da başka bir iş var. Usule göre kaç yıl sonra dosya düşer?"

"Bir on yılı daha var. Çete çökertilse de adam bulunmamış. Usule göre ya o adam bulunacak ya da dava en erken 2020'de düşecek."

"Ne diyorsun bu işe?" diye sordu Ecevit. Ben de artık göz ucuyla Ecevit'in parmak gezdirdiği yere bakıyordum.

"Muhtemelen adam korunuyor. O dönemde siyasi bağlantıları olabilir, yurtdışından siyasi bağlantısı olabilir. Zamanında işbirlikçi olduklarına tehditle kendini korutmuş olabilir," diye teker teker saydı. Artık ben de tamamen kâğıtlara bakıyordum. Yaklaşmadan, uzaktan ama pürdikkat... "Usulsüz bu dosyanın kapanması. Üstelik böyle bir dosya... Haklı olan değil, güçlü olan korunmuş gibi duruyor."

"Böyle vaziyetin içine sokayım," dedi Ecevit kâğıtları fırlatırken. Telefonu geri aldı ve kulağına dayadı. "Bu adam tezde kullandığı dosyalara nereden ulaştı? Benim de ulaşmam lazım." Ecevit yerinden kalktı ve evin içinde volta atmaya başladı. "Legal şekilde ulaşmak isteyen kim Celal amca? İşin neresi legal ki ben legal kalayım? Bana bu dosyaların nerede muhafaza edildiğini öğrenebilir misin?" Dudaklarını kemiriyordu. Sigarasına uzandı ve bir dal çekti. Telefonunu omzuna sıkıştırdı ve sigarasını yaktı. "Tamam, bekliyorum ben," dedi ve kapattı. Telefonu elinin arasında çevirip duruyor ve âdeta dudaklarını kemiriyordu. Şimdi bir çete lideri vardı, adam bulunmamış ve dosya kapatılmış mıydı yoksa biz yanlış yazılmış bir teze çok mu inanıyorduk?

"Bunu ben de birilerine sorabilirim," dedim sessizce. Şu an yine benim sesimi duymak istemediğini hissediyorum.

"Hayır," dedi net bir şekilde.

"Neden?" diye sordum. Sesim âdeta üzgün çıkmıştı. Yine bir an oyundan çıkarıldığımı hissettim.

"Kuracağın her bağlantı babana dokunuyor. Babanın kulağına gidecek hiçbir şey yapmayacaksın. Ne evlat dinliyor ne başka bir şey. Görmüyor

Ninova

musun?" Bunları söylerken televizyon ünitesinin üstündeki ilaçlarımı işaret etti.

"Ben babamla bir şekilde baş ederim," dedim. Bu böyle miydi? Bilmiyordum. Babam beni en fazla öldürebilirdi. İçimdeki tüm korku bununla sınırlıydı. Babamla yüz yüze kaldığımda o yüzden başımı dik tutuyor, meydan okuyordum. Babam bana en fazla ne yapabilirdi ki?

Dudaklarına yığınla cümle doluştu sanki. Birkaç kez konuşacak gibi dudaklarını araladı ama bir türlü hangi cümleyi kuracağını seçemedi ve eninde sonunda sustu. Hiçbir şey söylemedi. "*Hayır,* dedim," diye kestirip attı.

"Konuştuğun avukat bulamazsa ben birilerini arayacağım."

"Sen laftan anlamıyor musun?"

"Anlamıyorum," dedim açıkça. Ecevit bu hikâyede beni babamdan koruyacak son kişi bile değildi.

"Yapmayacaksın böyle bir şey."

"Yapacağım."

"Yapmayacaksın Firuze."

"Gerekirse yapacağım. Hem seni ne ilgilendiriyor babamın bana ne yaptığı?" dedim. Tam olarak *bana ne* deyip benim bağlantılarımdan sonuna kadar faydalanması gerekiyordu. Gerisi de umurunda bile olmamalıydı. O da bu sorumla kalıverdi. Ben bana hak verecek, *tamam* diyecek sandım.

"Allah'ım hesap soruyor," dedi olduğu yerde sırtını dönerken. Öfkeden bedeni kabarmıştı. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim, hesap soruyor."

"Hesap sormuyorum!" diye bağırmak istedim ama ağzımın içi o kadar acıdı ki cümlemin sonu acıyla kesildi. Değil bağırmak, sesimi bile duyamadım. İnledim ve başımı eğdim. Elimi ağzıma kapattım. Sabahtan beri sessizce konuşuyordum. Ecevit büyüdükçe mızıkçı olmuştu. Resmen bu adamla iş yapılmıyordu.

"Al," dedi sanki ben yapmışım gibi. "Yemin ederim numunesin Firuze. Kaldır kafanı, attı mı dikişin?" Ben kaldırmayınca o gelip kendisi kaldırdı. "Aç ağzını bakayım." Tavanı izleyeceğim kadar kafamı kaldırmıştı. Hafifçe ağzımı araladım. Telefonunun fenerini yakıp ağzımın içine tuttu. "Rahat etmeyecek misin sen bu dikişlerini attırmadan? Dur daha, günü yeni doldu. Söyle, rahat etmeyecek misin?"

Ninova

Işığı kapattı ve başımı geri indirdi. Dilimi dikişlerime sürttüm. Kan tadı gelmedi. "Ben mi yaptım?"

"Ben mi sana bağır dedim?"

"Sen bağırmama sebep oldun!"

Öyle bir dehşetle bana baktı ki gören de ben suçluyum sanırdı. Küçükken de hep böyle yapardı zaten. Daima böyle bakar ve kendimi suçlu hissederdim. *Ben sana yapma demedim mi,* der ve başka da bir şey demezdi. "Yemeğini ye."

"Yemeyeceğim."

İştahım kalmamıştı. Tek amacım Ecevit'le savaşmadan tanıdık avukat aramaktı. "Keyfin bilir, ben yiyeceğim," dedi ve yanıma oturdu. Hiçbir şey olmamış gibi yemeğini yedi. Benim tabağımı da benim önüme itti. "Dün akşamki gibi olursan seni hastaneye götüreceğim. Ben doktor değilim."

"Beni hastaneye götürme," diye sızlandım. Gece her şey olabilirdi. Bir rüya bile benim ağrılarımı artırabilirdi. Uykumda ağlatabilirdi. Doktora gitmek istemiyordum. Bunlar o öyle düşünmese de normalimdi.

"Ya ne yapayım? Yemek yemiyorsun, ilaç içmiyorsun, uyku desen ağlaya ağlaya! Çocukla uğraşıyorum ben. Nereye kadar? Götüreceğim hastaneye."

İçimde bir keder, anlaşılmadığım her an büyüyordu. Gözlerim küçüldü ve sonra anlamsız bir şekilde yaşardı. Beni hastaneye götürsün istemiyordum. Ben gece acı çekerken yanıma gelmek zorunda değildi. Ben o acıyı çeke çeke uykuya dalardım. Sandığı kadar büyük bir şey yoktu ortada. Çorbamı önüme çektim ama onu içmek istemedim. Çatala uzanmadım, elimdeki kaşığın ucuyla patates püremden aldım biraz. Yine ağzımın kenarına getirdim ve orada çevirdim biraz. Sonra damağıma dokunmadan yuttum.

"Dün gece sesli mi ağladım?" diye sordum. "Uyandırdım mı? Dikkat edeceğim bu gece." Yapabileceğim tek şey buydu. Başka da elimden ne gelir bilmiyordum. Eğer öyle olduysa da bilinçli yapmamıştım. Biraz daha patates püresi aldım. Biraz da kıymasından.

"Uyanıktım zate-" Cümlesi yarıda kesildi. "Firuze niye ağlıyorsun?"

Hayır, sorun Ecevit'ti. Bir radarı vardı âdeta. Sesli de ağlasam, sessiz de ağlasam yakalanıyordum. "Beni hastaneye götürme, çok sıkıldım artık hastaneye gitmekten."

Ninova

Sessiz sedasız beni izledi. Bileğimle gözlerimi silmeye çalıştım. Yanında küçük bir çocuk gibi davranmayı hiç istemiyordum. Bunu ben seçmiyordum. Bu şartlı koşullanma gibiydi. Elimde değildi. Ecevit'in yanında yedi yaşımdaki halim bir an bile uyumuyordu. Derdimi ağlayarak anlatıyordum.

"Yemeğini ye, götürmeyeceğim," dedi. Kaşığın ucunu biraz arttırdım. Öyle yemeye devam ettim. "Ağlama da."

"Bunu benden isteme," dedim yalnızca. "Elimde değil. Durduramıyorum."

"Sen ağlamak istiyorsun Firuze," dedi yine. Bu cümlesi hiç değişmeyecek miydi? Sanırım değişmeyecekti. Cevap vermedim. Burnum akıyordu. Yerinden kalktı. Mide bulandırıcıydım. Bana tahammül bile edilmiyordu. Dizimin üzerine peçete konuldu. Peçeteyi aldım, rahatsızlık vermeden burnumu sildim. Yiyebildiğim kadar yemek yedim. O tabağını bitirdi ama ben bitiremedim. Yoğurdumu yedim ama. "Bu kaldı," dedim tabağımı işaret ederken. Buna da ağlamak istedim. Artık tabağımda yemek bırakınca aklıma süt, şeker ve ekmek geliyordu. "Sonra yerim, olur mu?"

"Tamam, ağlama. Niye ağlıyorsun yine?"

Cevap vermedim. Kalkıp ilaçlarımı aldım ve teker teker içtim. Yemeği toplarken yardım etmek istedim ama izin vermedi. Kendisi topladı. Bacaklarımı kendime çektim, başımı yasladım ve camdan dışarıyı izledim. Ecevit döndü, yine koltuğa oturdu. Tezi okumaya devam etti. Yaklaşık seksen sayfaydı. Yarı yarıya bölüşmek aklıma geldi ama o enerjiyi kendimde bulamadım. Herhangi bir şey atlamaktan korktum. O okuyabildiği kadar okusaydı, ben devam ederdim.

"Çayın yok mu?" diye sordum sessizce. Niye konuşuyordum bilmiyordum.

"Demleniyor."

"İstersen çayı da ben koyarım. Yemeği sen hazırladın ya."

"Karşılık bekleyerek hazırlamadım Firuze."

"Ama olsun," dedim. Aklımda tek canlanan şey koyduğum çayı dökmesiydi. "Ben de senden yemek beklemedim sonuçta. Çay koyayım ben de."

"Sen dinlen Firuze, hatta istersen git uyu."

"Koymayayım mı?" diye sordum inatla. Açık açık *koyma* demesini bekliyordum. Cevap vermedi. Vermedikçe içimdeki ağlama dürtüsü arttı.

Ninova

O gün neyse bugün de oydu. Biraz olsun beni eski Firuze olarak görmüyordu. Görmesini gerektirecek bir şey var mıydı? Yoktu elbette. Benim çektiğim acıların ona dokunması gereken bir şey yoktu. Bu acı benim vebalimdi. Onu ilgilendirmezdi. *Yine de çayını ben koymak istedim.*

"Peki koymayayım..." dedim incecik bir sesle. Bu sesi tanıdığını düşünüyordum. Sanırım tanıdı da. Başını aniden kâğıtlardan kaldırdı ve geriye doğru attı. Başı tavana dönüktü artık ama gözleri kapalıydı.

"Ağlama," dedi âdeta isyan ederek. Âdemelması gidip geliyordu. Önce biraz plaklarına baktım, sonra yüzümü dizlerime gömdüm. Birkaç kez daha tekrar etti. Yüzümü gömdüğüm yerden çıkarmadım. Dakikalar geçti, artık gözlerim kapalıydı, zaman zaman dalıyordum ama uyumuyordum. Ecevit'in telefonunun sesi beni uyandırdı, başımı kaldırdım. O an gördüm. Ecevit de bıraktığım haldeydi. Başı geriye yaslıydı. Gözleri kapalıydı ve yüzü âdeta ezilmişti.

Gözlerini açtı, telefonuna uzandı. "Efendim abi? Bir saniye..." Kâğıda kaleme uzandı. "Yazıyorum şu an." Çirkin el yazısıyla sanırım bir adres yazdı. "Ek bina mı? Açılış kapanış saati adliyeyle aynı mı? Tamam... Dosya numarası değil mi? Tamamdır, hakkını helal et... Haber edeceğim sana. Bir şekilde bir yolunu bulacağım. Eyvallah." Telefonu kapattığında ikimiz de bedenlerimizi toparladık. Adrese baktık.

"Adliyede mi?"

"Ek binasında. Aynı alanda yani."

"Bize göstermezler ki."

Ecevit bana baktı. "Onlar göstermeyecek, biz bakacağız. Hatta ben bakacağım. Dur bakalım," dedi ve telefonundan rehbere girdi.

"Ben de geleceğim."

"Firuze, sen beni bekleyeceksin. Ben getireceğim."

"Yoksa adliyeye girerim ve bütün planını bozarım. Yakalanırız."

"Bela mısın sen?" diye sordu yine. Başımı salladım.

"Yemin ederim yaparım. Beni asla dışarıda bırakmayı düşünme. Peşinden gelirim, her şeyi de bozarım."

"Aferin sana," dedi yine o... *On yaşındaki Ecevit.* Bana *aferin* derken çocukluğundan sesleniyordu. O duymuyordu ama ben duyuyordum.

Ninova

Koltuktan kalktı, camı açtı ve bir sigara daha yaktı. Pencerenin dibinde birkaç kişiyle konuştu. Anlamıyordum. Bazen sesini duymayacağım kadar sessiz konuşuyordu. Temizlik görevlisi, dedi. Taşeron işçi, dedi. İki kart, dedi. Yerimden kalktım, o fark etmeden mutfağa gittim. İki tane çay bardağı aldım. Birini onun yaptığı gibi önden sıcak suyla çalkaladım. Diğerine içme suyu ekledim. İkisine de sıcak su ve dem koyduktan sonra altlıklara koydum. İçeri döndüm. Sehpanın üzerine koydum. Ecevit hâlâ konuşuyordu. Uzun uzun bir şeyler dinliyordu. Ben çayları koyduktan iki üç dakika sonra kapattı. Elinde telefonu çevirdi ve bana döndü.

Çayları başta görmedi. "Taşeron temizlik işçisi olarak gireceğiz adliyeye. Var mısın?" dedi. Cümlesini tamamladıktan sonra tesadüfen masadaki çay bardaklarını gördü. Kalbim ağzımdaydı. Korkuyla gelecek tepkiyi bekliyordum. Alıp dökecek mi yoksa hiç içmeyecek mi?.. Bilmiyordum. Hangisini yaparsa yapsın sesimi çıkarmayacaktım.

"Varım," dedim o çay bardaklarına bakarken. Dudaklarım yaladı, sinesi doldurduğu havayla şişti. Cama baktı. Oda biraz soğumuştu. Camı kapattı ve bana yaklaştı. Hareketlerini izlerken gözlerimi kıstım. Oturdu. Çayı alıp dökmedi... Tehlike bitmedi ama yine de azaldı. Son ihtimal o çayı içmemesiydi ama kesinlikle alıp dökmesinden daha ağır değildi.

"Temizlik de yapacak mıyız?" diye sordum.

"Gerekirse evet."

"Olsun," dedim. "Atölyemi de kendim temizliyorum ben."

Kendimi koltuktan ittim ve yere oturdum. İkimiz de henüz çaylarımıza dokunmamıştık. Sanırım içmeyecekti. "Bu sayfaya kadar mı geldin? Devamını bölüşelim. Hem dikkatimiz azalmaz hem de hızlı biter." Sayfa numarasına baktım ve geriye kalanı ikiye böldüm. İlk kısmı fosforlu kalemle birlikte ona uzattım. "Al, bu senin hakkın."

Elimden aldı, ben de geriye kalanını aldım. Boynum ağrıyordu. Şakağımı sert bir yere yaslamak istedim. Destek almam lazımdı. En yakın sivri ve sert yer onun diziydi. Yavaş yavaş, sinsi sinsi yaklaştım ve şakağımı eninde sonunda yasladım.

"Uykum gelmedi, boynum ağrıdı," dedim o sormadan. "Biraz böyle durayım kalkacağım, söz."

Ninova

Ne diyeceğini bekledim. Sessiz kaldı ne bedenle ne de sözle hiçbir tepki vermedi. İkimiz de sessiz bir şekilde okuma yapıyorduk. Sonra ansızın arkadan bir el uzandı. O kadar vakit geçmiş gibi hissediyordum ki o elin hedefini anlayamadım. Ecevit'in ince uzun parmakları çay bardağını kavradı ve aldı. Bu bir hayal miydi yoksa gerçek miydi? O çay bardağının yokluğunu ağlak bir ifadeyle izledim.

Ecevit çayı içti.

Çocukken küçük pembe çay bardağımdan olmayan çayı içen adam, bugün elimden çay içti. İçimdeki Firuze'nin koştura koştura oyuncaklarına gidişini hissettim. Küçük pembe çay bardaklarını çıkardı hemen. Evcilik oynadığı arkadaşı gelecek sandı. Belki gelmeyecekti ama şimdi benim yanımda bir adam vardı, benim koyduğum çayı artık dökmüyordu. O pembe çay bardaklarını hatırlamıyordu ama artık o çayı içiyordu.

Tepki vermemek için kendimi çok zorladım. Dakikalarca sıktım. İyi kötü, olumlu olumsuz... Onun elinden o çay bardağını bırakmasına sebep olmak istemiyordum. İçimdeki çocuk sesini dinledim. Âdeta şakıyordu. Pembe çaydanlığında çay demliyordu ve ben suyun fokurdamasına kadar onu duyuyordum.

O çay bardağının altlıktaki yokluğunu kabullendiğim zaman okumaya devam ettim. Sayfalarca okuduk. Gözlerim artık gitmeye başladığında kâğıtlar da elimden düşmeye başlıyordu ama direniyordum. İçimdeki ses azalmamıştı. Minik çay bardaklarıyla sofra kurulmuştu. Firuze'nin kalbi içimde atıyordu. Belki iki küçük çocuk yeniden çay içmeyecekti ama biz temizlik görevlisi olacaktık.

"Firuze," diye seslendi. Rüya mıydı yoksa gerçek miydi bilmiyordum. "Hadi uyu sen. Gözlerin kapanıyor."

"Sen?" diye mırıldandım. Göbek deliğime dokunmak istedim. Göbek deliğimiz bir kesilmişti çünkü bizim.

"Ben biraz daha devam edeceğim. Hadi kalk," dedi bana. Kâğıtları daha sıkı tuttum ve başımı kaldırdım. O kadar çok dalmıştım ki çay bardağı yerine geri gelmişti ve o çay bardağı artık boştu. Ecevit tezin devamını elimden aldı ve kalkmam için sehpayı biraz itti. Yalpalayarak yerimden kalktım. Birkaç saniye ayakta durdum. Ev çok sessizdi. Kapının çalması

Ninova

ikimize de sürpriz oldu. Birbirimize baktık. İkimizin de aklına tek bir kişi geldi.

Babam.

Ecevit ayaklandı. "Gir içeri ve kapıyı kapat," dedi ama onun peşinden gittim. Kapıdan daha uzaktım ama hâlâ oradaydım. Ecevit delikten baktı.

"Babam mı?" diye sordum. Midem bulanmaya başladı.

Ecevit kapıyı açtı ve karşımızdaki kişi beklediğim kişi değil, hatta onunla aynı cinsiyetten biri bile değildi. Ecevit onun adını söyledi ve ben onunla göz göze geldim.

"Farah?"

Ninova

XVI

"bir kimse, kendi kusuruna dayanarak hak talep edemez"

Ocak 1992,
Ankara, Çankaya.

"Firuze, yiyeceksin."

"Yemeyeceğim."

"Yiyeceksin."

"Yemeyeceğim."

Aylin Akın, kontrolsüz yükselme noktasına gelmiş sesini zorlukla bastırdı ve çöktüğü yerde alnını kızının sinesine bastırdı, soluklandı. Kesinlikle nöbet ertesi bir günde uğraşmak istediği şey yemek yemeyi reddeden ve alabildiğine şımaran kızı değildi. Başını bastırdığı yerden kaldırdı ve kollarını önünde bağlamış, yaşının çok ötesinde bir halde kaşlarını çatmış, olabildiğince tavırlı, net ve agresif kızına baktı. "Bana bak," dedi otoriter bir sesle. İşaretparmağı hafifçe kalktı ve bu kez daha sert yaklaştı. "Ben senin annenim ve senin yemek yemeni söylüyorum."

"Ecevit gelmeden yemeyeceğim."

"Kimseyi beklemeyeceksin, yiyeceksin."

"Yemeyeceğim."

Böylesine net konuşurken ve annesi tarafından azarlanırken küçük kızın yüzünde ağlama dürtüsü yoktu. Bir yetişkin gibi meydan okuyordu. Daha altı yaşındaydı. Aylin Akın, Firuze'nin bu tavrı karşısında daha çok sinirleniyordu. "Kızım," dedi son bir sabırla. "Çocuk okuldan dönmedi. Ne zaman döneceği belli değil, geç gelecek. Senin karnın aç. Ecevit'le yemek zorunda değilsin. Beraber yemek zorunda değilsiniz. Sen şimdi yiyeceksin, o ne zaman dönerse o zaman yiyecek. Belki de dışarda yedi. Karnı acıkan insanlar beklemez, yemeğini yer. Eğer ki onun da karnı acıktıy-"

Ninova

"Yok," dedi Firuze kendinden emin bir tavırla. "Yememiştir. Beraber yiyeceğiz."

"Leyla!" Aylin Akın içindeki tüm öfkeyle evin boşluğuna doğru bağırdı. Firuze'ye bağırma isteğinin tamamını tek bir isimle harcadı. Sesi evde yankı yaptı. "Leyla!"

Leyla Tarhan bulunduğu mutfakta âdeta irkildi. Bir şey olduğunu sandı. Biri düştü, tehlikeli bir parça devrildi ya da daha kötü bir ihtimal... Hazırladığı yemeğin altını bile kısmadı, neredeyse koşar adım çıktı mutfaktan ve salona doğru gitti. Ne devrilen ne düşen birini gördü. Ama yine de kalbi hızlı hızlı atıyordu.

"Aylin Hanım?" diye sordu korka korka. Aylin'in içindeki öfke öylesine kısa süreli ama diriydi ki bağırarak konuşacak gibi dudaklarını araladı lakin hamile kadının karnına baktı. Henüz çok büyük değildi ama yine de belirgindi ve biliyordu ki bu kadın kesinlikle bir şey yapmamıştı. Duraksadı, soluklandı ve öyle konuştu. "Şu kızıma Ecevit'in geç geleceğini ve yemek yemek için senin oğlunu beklememesi gerektiğini söyler misin?"

Leyla Tarhan, beklediği dehşetin ardından böyle bir cümle duyunca olduğu yerde bir süre durdu ve korkusunun geçmesini bekledi. Aylin Akın'la göz gözeydi. Oldukça gergin bir kadına bakıyordu, yüzü kızarmıştı, beyaz teninde damarlar belirginleşmişti. Bu surata sebep olan kişiyi buldu ve ona döndü. Korkusu rüzgâra maruz kalmış hassas bir çiçek gibi dağıldı. O çatık kaşlara, önünde bağlamaya çalıştığı küçük kollara, minik parmaklara ve büzüşmüş dudaklara baktı. Yeşil hareleri küçülttüğü gözlerinden seçilmiyordu. Leyla Tarhan varla yok arasında karnına dokundu. Senin gibi bir kız çocuğu bana nasip olsun, diye tekrar etti içinden. Firuze öylesine güzel bir çocuktu ki Leyla ondan gözlerini alamıyordu. Annesi nasıl kızıyor hayret ediyor ama sonra kendisinin de zaman zaman Ecevit'e kızdığını hatırlıyordu.

Firuze, Leyla Tarhan'ı görünce fırsatı yakaladı ve annesinin onu sıkıştırdığı aralıktan hızla çıktı. "Leyla teyze," diye koşarak kadının yanına gitti. Aylin Akın'ın dudakları aralık kaldı. Kolları âdeta iki yana düştü ve kıstığı gözleriyle kızına baktı. Hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. Kızı yeri geliyor başkasını bile kendisine tercih ediyordu ama kimseyi şu Ecevit denen çocuğa tercih edemiyordu. Her şeyin muadilini, o an onu idare edecek başka bir halini bulabiliyordu ama Ecevit için böyle biri yoktu. Aklını kaçıracaktı

şimdi kadın. Bu durum ciddi bir hal alıyordu. Belki kocasını dinlemeliydi ve bunun için bir şeyler yapmalıydı.

Firuze, Leyla teyzesinin elini iki yandan tuttu. Salladı ve kadının dikkatini çekmeye çalıştı. "Ecevit ne zaman gelecek Leyla teyze?"

Çoktan gelmesi lazımdı. Ecevit üç yıldır okula gidiyor olabilirdi ama bu bazı şeyleri değiştirmezdi. Onlar yine beraber yemek yerdi. Firuze sadece birkaç saat Ecevit olmadan vakit geçirirdi. Bu kadardı. Yemek önemli bir durumdu ve kesinlikle beraber yemeleri lazımdı.

Leyla Tarhan yavaşça çöktü. Artık kesinlikle eskisi kadar rahat çökemiyordu. Muhtemelen bir aya kadar çökmeyi bırakacak ve sadece eğilecekti. Firuze'nin ellerine tutunan ellerini sarıp sarmaladı. "O bugün okul çıkışı arkadaşlarıyla futbol maçı yapacaktı. Benden dün izin aldı. O yüzden geç gelecek. Ben de geleceği saati tam bilmiyorum. Sen onu bekleme, bugün benimle ya da annenle ye olur mu?"

Firuze'nin, Leyla Tarhan'ın yanına gelince düzelen kaşları yine çatıldı. Kızdı biraz, epey bozuldu. Leyla Tarhan bu değişimi hızla fark etti. "Ecevit'in arkadaşları mı var?" dedi küçük kız. Bu durum hiç hoşuna gitmedi. Ne demek Ecevit'in ondan başka arkadaşları vardı! Bir de o burada beklerken onlarla oynuyordu, olacak iş değildi!

"Okuldan. Seneye senin de olacak."

"Yok," dedi Firuze huysuz bir sesle. "Olmayacak. Benim arkadaşım var zaten."

"Ama insanların birden fazla arkadaşı olabilir."

"Olmaz. Bir tane annesi, bir tane babası, bir tane abisi, bir tane de arkadaşı olur."

Aylin Akın göz devirdi ve kafasını çevirdi. Bunlar tümüyle onların suçuydu. Çocukları diğer çocuklar gibi büyümüyordu. Sokakta oynamazlardı, çok fazla insanla görüşmezlerdi, seçici ortamlarda bulunurlardı. Bu doktor olan kendisinin onlara sunduğu hayat değildi, siyasetin merkezine doğru ilerleyen babalarının sunduğu hayattı. Sonsuz imkân içinde, korkunç bir kısıtlama da vardı. Çocuklarında arkadaş kavramı bile çok yavan, çiğdi.

"Hayır bir tanem," dedi Leyla. Küçük kızın elini öptü. "Bir tane annesi ve bir tane babası olur ama birden fazla arkadaşı olabilir. Senin de olacak. Okula başlayacaksın. Bir sürü arkadaşın olacak. Değil mi Aylin Hanım?"

Aylin ellerini dizlerine vurarak kalktı ve gülümsemeye çalıştı. "Evet Firuze. Hem de bir sürü arkadaşın olacak. Belki Ecevit'ten daha çok anlaşacaksın onlarla."

"Yok," dedi Firuze yine ve tuttuğu elleri bıraktı. Ecevit'in başka arkadaşlarının oluşu öylesine moralini bozmuştu ki bu yetişkin insanların olduğu yerde daha fazla durmak istemiyordu. "Ecevit gelince yemek yiyeceğim," dedi ve aralarından sıyrıldı. Koşa koşa merdivenlerden çıktı. Leyla zorlanarak doğruldu ve yanındaki kadına baktı.

"Bu durumun tadı kaçtı farkındasın değil mi?" diyen kadını dinledi.

"Ben okula gidince düzeleceğini düşünüyorum," dedi Leyla daha sakin bir sesle. Aslında anaokuluna başlamıştı Firuze ama tam uyum sağlamamıştı. Bir gidiyor bir gitmiyordu. Tam olarak okullu olduğu söylenemezdi.

"Ecevit'in tamamen ne zaman düzeldi?" diye sordu. Biliyordu ki Firuze'nin daha ağırdı. Daha fazla gecikecekti.

"Birinci ve hatta ikinci sınıfta o da pek arkadaş edinmedi. Hep okuldan gelip Firuze'yle oynamayı bekliyordu. Bazen okula bile gitmek istemiyordu ama bu sene epey gelişme var. Arkadaş edinmeye başladı. Sınıf başkanı da olunca... Hep birbirlerini görüyorlar Aylin Hanım. Normal değil mi?"

"Bu kadarı normal değil," dedi kadın hiddetle. "Eminim Ecevit yemek yemek için Firuze'yi beklemiyordur!"

"Bazen o da bekliyor..."

Aylin hayretle ona baktı. İri gözleri kocaman olmuştu. "Şaka gibi. Aklımı kaçıracağım, şaka gibi! Gerçekten Leyla, Ecevit sizin çocuğunuz olmasaydı ve Ecevit'i bu kadar sevmeseydim başka hal çaresine bakacaktım. Uzaklaştırmaksa uzaklaştırmak! Böyle olmaz ki canım! Saçmalık! Ne zaman dönüyor Ecevit?"

"Maç ne zaman biterse ama bence gelir birazdan. Babası almaya gitti," dedi ve dediği gibi de oldu. Beş dakikayı bulmadan Ecevit ve babası eve girdi. Leyla Tarhan elindeki işi bıraktı ve eve doğru ilerdi. Ecevit'le göz göze geldiklerinde, "Anne!" diye bağırdı Ecevit. Birbirlerine pek koşmuş sayılmazlardı; Ecevit çabucak koştu. İyi futbol oynardı. Çok hızlı koşardı. Sanıyordu ki futbolu yaşlanana kadar oynayacak, belki profesyonel olarak bir takımın altında forma giyecek. Bunlar hep sanmalardı.

Başı annesinin karnına çarparak durdu. Leyla Tarhan ağrıyla yüzünü buruşturdu ama bir şey demedi. Kollarını oğluna sardı ve eğilip saçlarından

Ninova

öptü. "Ali Ecevit," dedi şaşkınca. Elini sırtına doğru kaydırdı. "Sen kışın ortasında nasıl bu kadar terledin?"

Hüseyin Tarhan, "Ben sana dedim," dedi yanlarından geçerken oğluna. Karısının saçlarına hızlı bir buse kondurdu, ellerinde torbalarla ilerledi.

Ecevit, "Firuze nerede?" diye sordu ve o terli haliyle Akın malikânesine doğru koşmaya çalıştı ama annesi engel oldu.

"Çabuk banyoya!"

"Anne ya!"

"Oğlum, terlisin diyorum!"

Ecevit'in elinden tuttu, biraz zorla eve ve ardından banyoya soktu. Ecevit artık büyüdüm diyor, kendi banyosunu kendisi yapıyordu. İşin aslı hamile annesini pek yormak istemiyordu. Hemen girdi, birkaç dakikada çıktı. Havluyla kuruladı kendini, annesinin hazırladığı kıyafetleri giydi. Koşa koşa Firuze'nin yanına gidecekti de annesi tuttu. İki bacağının arasına sıkıştırdı ve baş havlusunu aldı.

"Yemek yedin mi?"

"Hayır."

"Harika, Firuze de yemek yemek için seni bekliyordu."

"Niye?" diye sordu küçük çocuk şaşkınca.

"Okuldan çıkınca beraber yiyorsunuz ya."

"Ama ben geç geldim. Söylemedin mi maçım olduğunu?"

"Söyledim," dedi Leyla ve imayla güldü. Biraz haylaz ama çokça efendi, yakışıklı bir oğlu vardı. Babasından çok annesine benziyordu yüzü. Huyunu babasından almıştı. Tez canlıydı. Onurlu, pek düzgün bir çocuktu. Öğretmenlerinin gözde öğrencisiydi. Biraz bilmişti, biraz kurnazdı, sınıfta öğretmeninin çoğu zaman işini kolaylaştıran baskın bir yanı vardı. Arkadaşlarını yönlendiriyor, hatta bazen yönetebiliyordu. Sınıf başkanlığı görevini de layığıyla yerine getiriyordu. Öğretmeni bir kez Hüseyin Tarhan'a demişti ki, "Bu çocuk okur. Sakın ola ki bırakmayın peşini. Avukat da olur, hâkim de. Büyük adam olacak, kumaşından belli."

Bu böylesi bir dönemde öğretmenden duyulan kadirli cümlelerdi. Her anne babanın kulağına fısıldanmazdı. Pek kıymetliydi. Hüseyin Tarhan ne çok gururlanmıştı. Ne çok göğsü kabarmıştı da abartılı bir tepkiyle öğretmenin karşısında taşkınlık yapmamak için sabretmişti. "Sağ olun hocam,"

demişti. "Hiç bırakmayacağız peşini. Allah razı olsun." Okuldan çıkıp eve varana kadar, eşine bu kutlu cümleleri söyleyene kadar ne zordu sabretmek. Ne heyecanlıydı bunları anlatırken. Gözlerinin içi parlıyordu. "Büyük adam olurmuş bizim oğlandan. Öyle söyledi öğretmeni." Oğullarını biliyorlardı, bunları da biliyorlardı ama öğretmen kavramı bu aile için öylesine kutsaldı ki öğretmenden duymak çılgınca bir mutluluk vermişti. Günlerce gözlerinin içi gülmüştü.

Ak pak giderdi okula. Mavi önlüğü de beyaz yakası da hep ütülüydü. Saçları taralı, tırnakları düzenli kesilmiş ve temizdi. Kitapları hep kaplı ve etiketliydi. Yazısı pek çirkindi ama defterleri hep temizdi. Yıpranınca annesi kızardı. "Yazına bir şey yapamıyorum ama defterlerin temiz olacak Ali Ecevit," derdi. "Öğretmenine bizi mahcup etme." Ecevit de zaten hiç mahcup etmezdi.

"Ama biraz bozuldu," dedi kadın gizliden gizliye gülerken.

"Niye ki?"

"Başka arkadaşlarının olmasına bozuldu sanırım."

"Ama ben onları Firuze kadar sevmiyorum ki."

Kadının yüzündeki gülümseme büyüdü. Ecevit'in küçük elleri annesinin gülüşüne dokundu. Annesinin saçlarını sevdi. Leyla Tarhan sarıp sarmaladı, öpüp kokladı oğlunu, dizlerine oturttu. "Biliyorum. Bilmez miyim? Ama o henüz okula başlamadığı için farklı arkadaşlar edinmedi ve senin edinmeni pek anlamıyor. Morali bozuldu. Seni çok sevmekten. Babanla o gün kilden kuğu yaptınız. Vermek ister misin? Gönlünü alırsın."

"Küstü mü bana?" diye sordu küçük çocuk. Gözleri tümüyle bir çizgi gibi gözüküyordu artık. "Keşke onu da okula götürebilsem."

"Küsmedi de... Hoşuna gitmedi. Yeni arkadaşlarından pek bahsetme ona, tamam mı?"

"Hiç aklıma gelmiyorlar ki zaten. Çok sevmiyorum onları," dedi açıkça. Oyun oynarken çoğunlukla Firuze'yi arıyordu. Kimse Firuze gibi değildi. Hiç kimse. "Sadece futbol oynuyorlar diye seviyorum. Firuze futbol oynayamıyor." Leyla bu cümlelere kahkahalarla güldü, oğluna sarıldı.

"Tamam, hadi hediyeni al gel de yemek yiyin. Güzel oğlum benim. Hadi bir tanem."

Ecevit koşa koşa gitti ve beyaz kuğuyu aldı. Saracak bir paket bulamadı. Cebine sıkıştırdı. Annesinin peşine düştü. "Kardeşim bugün ne yapıyor?" diye sordu annesine yaslanıp. Hızlı hızlı yürüyordu.

"İyi. Abimi öp benim yerime, diyor."

Ecevit dudaklarını büzdü ve etkilenmiş bir sesle mırıldandı. "Sen onu benim yerime öpebilir misin?"

"İçimden öperim," dedi ve mutfağın bahçeye açılan cam kapısından girdiler. Aylin Akın, Ecevit'i görür görmez kızının odasına çıktı ve seslendi. Firuze çok istekli, biraz suratsız ve yavaş adımlarla mutfağa indi. Ecevit'e bakmadı bile. Kabul; biraz değil, epey suratsızdı. Gitti oturdu.

"Ben çok acıktım Leyla teyze," dedi. İki kadın buradaki sitemi anladı belki ama Ecevit henüz Firuze tarafından görülmedi sanıyordu.

"Firuze," diye seslendi. "Bak sana ne yaptık babamla!"

Cebinden beyaz kuğuyu çıkardı. Firuze sadece ona uzatılan kuğuya baktı. "Sen yapmamışsındır ki, Hüseyin amca yapmıştır," dedi ve kuğusunu aldı. Ecevit'e kızması, kuğusunu almayacağı anlamına gelmezdi.

"Olsun, ben de yardım ettim."

Leyla Tarhan önce Firuze'nin önüne tabak koydu, sonra oğlunun. Aylin Akın, "Tamam Firuze, sonra bak ona. Hadi yemek zamanı," dedi sabırsızca ve kızının yanına oturdu. Oyalanmadan yemeğini yesin istiyordu ve müdahale edecekti. Kendisi yedirecekti. Firuze kaşığı annesinden çekiştirdi ve almayı başardı. Kaşığını doldurdu ve hepsini ağzına sıkıştırmaya çalıştı. Yarısı döküldü ama pes etmedi. Yemeye devam etti. Sonra dayanamadı, ağzı dolu doluyken sordu.

"Senin başka arkadaşların mı var?" Ecevit'in cevabını dinlemedi bile. "Benim yok. Senin varmış. Ben de seninle maç yapabilirim." Evet evet, kesinlikle yapabilirdi. Babasından top isteyecekti. "Kim ki senin arkadaşların?"

"Farah?"

Dişlerimi birbirine bastırdım.

"Ecevit."

İkisi de bir süre sessiz kaldı ve birbirine baktı. Dişlerimi daha çok birbirine bastırdım. Dikişlerimi hissediyordum ama bunun sebebinin

dişlerimi sıkmak olduğunu pek anlamıyordum. "*Seni geri arayacağım,* demiştin," dedi kadın. Sitem miydi sesindeki yoksa kızgınlık mı, henüz seçecek kadar tanımıyordum onu. Yalnızca Ecevit'in yüzüne bakıyordu. Bir an olsun gözlerini başka bir yöne çevirmiyordu.

"Sana *bu akşam müsait değilim,* dedim," diye yanıt verdi Ecevit. Kadının gözleri ilk kez Ecevit'ten çekildi ve arkaya kaydı. Eve gelişigüzel baktı ve sonra beni gördü. Çok kısa bir zaman kadar göz göze kaldık. Gözlerini benden çekti ve yeniden Ecevit'e baktı. İlk hissettiğim duygusu şu saniye sinirdi. Ecevit'e karşı açık seçik bir sinir...

"Önemli bir şey konuşmamız lazım."

"Farah..."

"Ecevit, buraya kadar gelmişken gideyim mi?" diye sordu açıkça. Kapının önündeydi. Tahmin ediyordum ki eve girmek isterdi. Çünkü bir insan, bir kapıyı çalıyorsa amacı o kapıyı açtırmak değildi, eve girmekti. "Sana *önemli bir şey konuşmak istiyorum,* dedim değil mi?" Geriye çekilip odaya girmek en uygunuydu sanırım. Ne konuşacaklarsa özel bir konuşmaydı bu. Ev bu kadar sessizken odadan duyulur muydu? Duyulurdu ama benim varlığımdan rahatsız olmazlardı en azından.

Ecevit'in yüzünü göremiyordum ama sırtı aldığı derin nefesle kabardı ve bir süre öyle kaldı. Nefesini geri verirken eşzamanlı olarak konuştu. "Bekle, geliyorum," dedi ve askıdan kabanım aldı. İçeri doğru ilerlediğinde kadınla yeniden göz göze geldik ve bu kez üzerimde olan Ecevit'in kıyafetine de baktı. O an içimde koca bir dürtü, sebebi tam olarak ne bilmem, belki sadece adabımuaşeret gereği, belki o kadının gözünde kendimi görebilmek için tebessüm edecek gibi oldum. Çünkü ikimiz de birbirimize yabancıydık, ortak noktamızda tanıdığımız bir adam vardı ve böyle durumlarda o iki yabancı birbirine selam verebilirdi. *Sanırım.* En azından benim için. Lakin olmadı. Bendeki karşılık onda yerini bulmadı. Ben tebessüm edecekken o gözlerini çekti ve duvara baktı. Ne sıkıntısı vardı bilmiyordum ama bir derdi olduğu yüzünden bariz şekilde okunuyordu. Ve bu kapıyı, Ecevit'in kapısını, o derdi için çalmıştı. Ve yine tek bir cümle bile edilmese de hissettim. Benden pek hazzetmemişti ya da zaten etmiyordu. Kimdi bilmiyordum. Beni tanıyor muydu onu da bilmiyordum.

Ecevit salondan sigarasını ve telefonunu aldı, geri geldi. Bana baktı. "Sen uyu, geliyorum ben," dedi yalnızca ve anahtarı da cebine attı. Sanırım konuşulacak konu benim bulunduğum yerde konuşulmayacak kadar özeldi.

Gitti. Bir süre kapanmış kapıya baktım.

Kapalı bir kapıydı. Bir körkuyu gibi beni içine çekti. Kuyuyu kör eden karanlığıydı, insanı körkuyuya düşüren de kendi karanlığı. Defalarca kez yutkundum. İçimde bir yük vardı, ne cinsini ne de hacmini hesaplayamıyordum ama gün geçtikçe ağırlaşıyordu. Adımlarım beni odaya da yatağa da götürmedi. Camın önüne getirdi. Ne yapacaklarını merak ediyordum. Yan yana yürüyorlardı. Pek hızlı da sayılmazlardı. Tamamen çıkıp gidecekler miydi? Ecevit dönecek miydi? Peki ya ben bu gece burada olmasaydım kadın içeri girecek ve hatta burada mı kalacaktı? Ecevit'in tam olarak neyiydi bilmiyordum ama en azından *arkadaşıydı.*

Kadın aniden durduğunda Ecevit onun bir adım önüne geçti ama mesafe daha fazla açılmadı. Çünkü sanırım kadın konuştu. Ecevit durduğunu fark etti ve ona döndü.

Farah'ın elleri iki yana açıldı. İkisinin de artık yalnızca tek bir taraflarını görüyordum. Birbirlerine bakıyorlardı. Ecevit'in elleri kabanının cebindeydi. Kadın konuşmaya önce yavaş yavaş başladı ama bir yerden sonra bu mesafeden bile fark ettim, cümleleri hararetlendi. Beden diliyle beraber Ecevit'e kızıyor muydu, sitem mi ediyordu yoksa tümüyle kendi derdinin dışavurumu muydu bu bilmiyordum. Bir süre sadece o konuştu. Ecevit durduğu yerde dinledi. Sonra Ecevit'in konuştuğunu kadının hararetinin duraksamasıyla fark ettim. Bir şeyler söyledi. Söylediği şeyler onu daha çok sinirlendirdi. Yanlışım yoksa sinirden güldü bile. Ellerini saçlarına daldırdı. Bağırdığını bir camın arkasından bile hissedebiliyordum. Öyle ki Ecevit belki de bu yüzden gözleriyle sık sık çevreyi tarıyordu. Kontrol edemediği yüksek bir ses vardı.

Bu dakikalarca devam etti. Farah bağırmayı sürdürdü, Ecevit sakince cevap verdi. Farah aralarındaki mesafeyi açtı. Bir an eli evi işaret etti. Eve bakarlar diye bir adım geriye gittim ama bu bir işaretten öteye gitmedi. Sadece elini savurdu ve eve yönelik bir şeyler söyledi. Ecevit yanıt verdi ama bu kez Farah susmadı. İkisi de aynı anda konuşmaya başladılar.

Güvenlik kulübesindeki adamın çıktığını gördüm. Ecevit elini kaldırdı ve sorun olmadığını bildirdi. Farah bağırmaya devam ediyordu, bir ileri bir geri volta attı, işaretparmağını Ecevit'e kaldırdı ve sonra daha fazla ayakta duramadı. Yolun iki yanı yeşil alana açılıyordu. Yer yer bitkiler ekilmişti. Yolla bahçeyi ayıran ince kaldırımın üzerine çöktü. Yüzünü o zaman daha net gördüm. Ağlıyordu. Ecevit bir süre olduğu yerde dikilmeye devam etti. Hatta arkasını bile dönmedi, Farah arkasında kalmıştı.

Meraklı gözlerim pürdikkat bu iki yetişkini izliyordu. Tek bir anlarını bile kaçırmak istemiyordu ve ben gözlerimin bu merakının sebebini biliyordum. Teselli nasıl edilir, bunu görüp görmeyeceğini merak ediyordu. Dudaklarım hafifçe öne doğru büzülmüştü. Dilimi dikişlerimin üzerinde gezdiriyordum ve kalbim hızlanmak için tetikte bekliyordu. İçimde uykuya yatmış bir çocuğu, bamtelime basacak tek bir hamle uyandırabilirdi. Onu uyandırmamak benim elimdeydi. Gidip uyursam ve ona eşlik edersem uyanmazdı ama ben çok meraklıydım. Görmek istiyordum.

Çayın altı açıktı, evin sessizliği yanan ateşin çıkardığı silik sesi bile kulakzarıma çarpıyordu.

Teselli neydi? Merakım dindi. Gözlerimdeki merak kayboldu, boşluğu hızla doldu. Ali Ecevit Tarhan arkasını döndü ve gidip o kaldırımda ağlayan kadının yanına çöktü, oturdu. Onunla aynı boşluğu izledi. *Teselli buydu.* O kadını oradan kaldırmak değildi, *ağlama* demek hiç değildi sadece yanına oturmaktı. Sonra cebinden sigarasını çıkardı, önce kendi dudaklarının arasına aldı, ucunu harladı ve kalan paketi yanındaki kadına uzattı. Kadın bir süre ona uzatılanlara baktı. Ecevit vazgeçip elini indirmedi. Sonra Farah sigarayı ve çakmağı aldı, ağlamaya devam ederken sigarasını yaktı.

İçimdeki bamteli tüm uyuyanları uyandırdı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ecevit'in camları temizdi, kendi yansımamı çok rahat görüyordum. Parlayan gözlerime baktım. Bir süre yalnızca onlar arka planda sigara içiyorlarken kendimi izledim. Yirmi beş yaşındaydım. Teselli nedir şimdi öğrendim. Sırtımı döndüm ve hızla odaya yürüdüm. Gözlerimi kapattım yolda, yatağa kör bakışla yürüdüm. Daha sıkı yumdum, yaşlar baskıya gelmezdi. Gözlerinizi ne kadar çok sıkı yumarsanız o kadar dolmaya, sonra da akmaya fırsat bulamazlardı. Yorganı başımın üzerine kadar

Ninova

çektim. "*Ağlama,*" dedim. Bunu yirmi beş yaşındaki Firuze'ye söylemedim. Onun gözlerini zaten kontrol altında tutmuştum. "*Ağlama.*"

Futbol oynamayı hiç öğrenmemiştim. Zaten hiç de sevmezdim. Ecevit bana on yaşındayken de başka arkadaşlarının kim olduğunu söylemezdi. İnsanlar hep benim de yeni arkadaşlar edineceğime inanmıştı. Onlara o zaman da söylemiştim ama inanan olmamıştı. Ben bazı şeyleri kabullenebilirdim ama bu gerçeği içimdekine nasıl kabul ettireceğimi bilmiyordum. Ecevit'in *ben en çok seni seviyorum, onlarla sadece maç yapıyorum,* deyişine kendini çok inandırmıştı. *Kimi kandırıyordum?* Artık kimse futbol oynamıyordu ve arkadaşlıklar yalnızca maç için kurulmuyordu. Benim de bu gerçeği kabul etmem gerekiyordu.

Aralığın son günlerindeydik, Ankara soğuktu. Çok uzun zaman sonra, sonuncusunu anımsamıyordum, bir başka şey düşünmeden, zihnimde susmayan sesi dinlemeden, fırça darbelerini duymadan öylece ve yalnızca camdan yağan karı izliyordum. Sabah sanırım uykumu yeterince aldığım için hiçbir uyaran olmadan uyanmıştım. Yüzüm cama dönüktü. Ankara, kış aylarında güneşten çok gri bir gökyüzüyle tepemize dikilirdi. O yüzden perdesi açık olan cam, nerede olursa olsun dikkatimi çekmezdi. Gökyüzü dikkatimi çekmezdi işin aslı. Güneşli de olsa, gri de olsa, yağmur da olsa... Ama bu sabah, gökyüzünden düşen beyaz parçalar dikkatimi çekmişti, hareket etmeden düşen taneleri izliyordum. Küçükken yağan karı Tanrı'nın biz çocuklar için hazırladığı bir oyuncak sanırdım. Koca bir pamuğu alır, gökyüzüne oturur ve parmağının ucuyla koparıp atardı. Ecevit'e bu fikrimi söylediğimde onun pek aklına yatmamıştı. *İyi ama,* demişti, *Ankara kocaman, nasıl hepsine yetecek o pamuk?*

O zaten mantığına yatmayan ihtimalleri tüm gayretiyle çürütürdü.

Her ne olursa olsun benim ısrarım baskın gelmişti ve benim fikrim kabul görmüştü. Babamın benim için yaptığı o cam alanda oturur, minderin üzerine yatar ve yağan karı izlerdik. Belki de bu sabah dikkatimi çeken tam olarak buydu. Ecevit'in yatağında uyandığım bir sabah olmasa kar tanelerine bakıp geçecektim. Bir kar tanesinin bir yağmur damlasından farkı olmayacaktı, tıpkı doğan güneşin yüklü bir buluttan farkı olmadığı gibi.

Küçükken yaptığım gibi kar tanelerini saymaya çalıştım. Bu bir oyundu, şimdi benimle oynayan bir oyun arkadaşım yoktu ama ben yine kaybetmiştim. Gözlerim o kadar hızlı takip edemiyordu. Küçükken çocuk olduğum için sanıyordum. Yetişkin olduğumda sayabileceğimi ve kazanabileceğimi iddia ediyordum. Ecevit onu yenemeyeceğimi söylüyor, bazen beni küstürüyordu. Küslüğümü uzatacak olursam, bu kalkıp eve gitmem demekti, küçük kollarıyla bana sarılırdı. *Biz küçükken sarılarak barışırdık.*

Dudaklarımı öne doğru büzdüm. Sinemde kabaran şey özlem değil. Sinem kabarıyor ama özlemden değil. Bir daha onunla sarılarak barışamayacağımı bildiğimden. *Bunun adı özlem değil.* Biliyorum.

Kar taneleri hızını artırdı. Tahmin ediyordum ki tutmuştu. Yerler beyaz bir örtüyle kaplanmıştı. Tüm kir kısa süreliğine de olsa gizlenmişti. Bugünün düne göre daha güzel olduğunu hissettim kısa bir an. Sonra geçti.

Ev çok sessizdi. Ecevit çoğunlukla benden önce uyanırdı. Uyanmamış mıydı? Gelmemiş miydi? Gelmediyse ne yapmalıydım? Gelene kadar kar tanelerini izlemeli ya da gitmeliydim. Doğrusunun hangisi olduğunu bilmiyordum ama kar taneleri cazibesini kaybetmeye başladığında başımı diğer yöne çevirdim. Hatıramda iyi kalmalarını isterdim. Gözlerim onları çirkinleştirmeden bakmayı bıraktım. Birkaç dakika daha yattım, sonra kalktım. Yüzleşmem gereken bir yokluk varsa görmem gerekiyordu. Kapıyı yavaşça açtım. Başımı salona uzatana kadar Ecevit'in evde olmadığını hissettim ama hayır, oradaydı. Başının altına koltuk yastığını koymuş ama öylesine kontrolsüz uyumuştu ki boynu düşmüştü. Yarısı karnının üzerinde yarısı yerde kâğıtlar vardı ve üzerini değiştirmemişti. Uyuyakalmıştı. Çayın altını kapatmıştı ve önündeki çayı yarım kalmıştı. Muhtemelen geldikten sonra birkaç kez daha doldurup içmişti. Bir süre onu izledim. Karı izler gibi.

Sonra sessizce lavaboya girdim. Saçlarımı toplamaya çalıştım ama başaramadım. Elimdeki sargı artık sinirlerimi bozuyordu. Sargı yaradan büyüktü, çok yer kaplıyordu. Hep öyle olurdu zaten. Lavabonun yanına gittim, sargıyı açtım ve yaraya baktım. Alttaki dolabı açtım, Ecevit'in sürdüğü kremi aldım ve yavaşça sürdüm. Daha iyiydi. Yaralarım onlara zarar vermedikçe, uygun koşulları sağladıktan sonra ve derinleştirmediğim

Ninova

sürece sanırım çabuk iyileşiyordu. *Bunu bir aralık sabahı dışarıda kar yağarken yirmili yaşlarımın ortasında fark ettim.*

Yarayı yine de açık bırakmadım, elimden geldiğince sardım. Sonra yine suyu biraz açık bıraktım ve tuvalette işimi gördüm. Elimi ve yaralı elimin parmaklarını yıkadım, yüzüme su vurdum, çapaklarımı temizledim. Dün iç çamaşırımı aldıktan sonra havluyu da kirli sepetine atmıştım. Şimdi aynı yerde beyaz bir havlu asılıydı. Asıl havlunun asılı olduğu yere baktım. Orada da bir tane vardı. Ecevit kendi havlusunun yerini değiştirdi sandım ama hayır, öyle değildi. Bu havlu sonradan indirilmişti. Yutkundum. Yine de kullanıp kullanmamak arasında kaldım ama o temiz havlu verebileceğini söylemişti. Sanırım bu havlu benimdi.

Usulca uzandım. Önce ellerimi, sonra yüzümü kuruladım. Havlu, peteğin ısısıyla sıcacıktı. Üşümüyordum ama yine de bu sıcaklık bana iyi hissettirdi. Ağzımı çalkaladım son kez. Dikişlerime bakmaya çalıştım ama göremedim. Onlar da sanırım daha iyiydi. Baskıları azalmıştı. Banyodan geri çıktığımda eşikte kaldım. Ortalığa baktım. Ne yapmalıydım bilmiyordum. Odaya girip uyumak ya da öylece uzanmak istemiyordum. Gözüm mutfağa kaydı. Kahvaltı hazırlayabilir miydim? Ecevit'e göz ucuyla baktım. İster miydi? Bunu pek sanmıyordum. Yer miydi? Bundan pek emin değildim. Dün çayı içmişti. Bu kahvaltı edeceğine işaret miydi? Değildi sanırım. Emin olamıyordum. Mutfağa doğru ilerledim yine de. Dünden kalan suyu ve çayı döktüm, kaynasın diye ocağa su koydum. Sonra tam dolabının önüne geçtim ki duraksadım. Dolabını açamadım. Bu sanırım misafir olarak kaldığım bir evde hoş bir davranış değildi. Ben pek kimseye misafir olmazdım. Hatta hiç kimseye. Nerede ne yapılmalı bilmezdim ama sanırım buzdolabını ev sahibinden izinsiz açmamalıydım. Geri çekildim.

Mutfaktan salona doğru geçtim. Ecevit'e yaklaştım. Boynu tutulmamış mıydı? Uyanmadan bilemeyecektik. "Ecevit," diye seslendim. Duymadı, kıpırdamadı bile. Yerdeki kâğıtları aldım ve sehpanın üzerine koydum. Bilgisayarın kapağını ve birkaç kalemin ağzını kapattım. Yeniden seslendim. "Ecevit."

Hayır, duymuyordu beni. Başını tutmak ve biraz geriye itmek istiyordum. Ona cesaret edemedim ama hafifçe eğildim. Kâğıtları karnının

üzerinden almak istedim. Çok dikkatliydim. Parmak ucunda hareket ediyordum. Kâğıt bile ona dokunduğumu hissetmedi ama Ecevit hissetti. Bunu bana ikinci kez yaptı, bana ben olmadığımı düşünerek tepki verdi. Feleğim şaştı, nevrim döndü. Karnının üzerindeki elimi korkunç bir hızla ters çevirdi, diğer elini boynuma sardı ve bedenimi kendi yattığı yere serdi. Ters düz olduk. Elini boynuma, bacağını yatırdığı yerde bacağıma bastırdı. Tek yapabildiğim devrilen bedenim için çığlık atmak oldu. Eli boynuma birkaç saniye baskı uyguladı, korkunç derecede büyütmeye çalıştığı gözlerle göz göze geldim ve kalbim korkuyla göğüskafesime çarpmaya başladı. Altında çırpınamadım, Ecevit elini eteğini benden nasıl çektiğini anlamadı. Kuvvetini ansızın geri çekti ve benden kontrolsüzce uzaklaşmak istedi, dengesini kaybetti, sendeledi.

"Firuze," dedi şokla. Elektrik akımına kapılmış gibiydi bedeni. Kalkamadım, doğrulamadım ve cevap veremedim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Onun kapısına ilk geldiğimde beni yere nasıl yatırdıysa bedenimde aynı dehşet vardı. "Firuze, ne yapıyorsun sen?" dedi. Bağırmıyordu, aksine zorlukla konuşuyordu. Sendeleyerek açtığı birkaç adımı geri kapattı ama bana çok yaklaşmadı. Eli kalktı ama dokunmadı. "İyi misin?" dedi dehşetle. Gözleri hâlâ hiç onun değilmiş gibi kocamandı ve ikimiz de titriyorduk.

"Ben..." dedim ve birkaç saniye durdum. Ne diyeceğimi bilemedim. Onu korkutmuştum, kendim de korkmuştum. "Kâğıtları..." dedim ve ellerim altımızda ezilen kâğıtlardan birini göstermeye çalıştı. "Düşmüşlerdi. Sen uyuyakalmışsın. Kâğıtlar... Onları almaya çalıştım."

"İyi misin?" diye sordu tekrardan. Oturmamıştı, bana bakıyordu. Yeni uyandığı için gözleri bomboş ama bir o kadar da dehşetle bakıyordu. Yatırıldığım yerden doğruldum ve oturur hale geçtim. Boynumda ya da elimde değil, bacağımda bir sızı hissettim. Diziyle baskı uyguladığı yere dokunduğumda o da baktı. "Ben istemeden yaptım," dedi. Neredeyse nefes nefese diyeceğim bir haldeydi. Surat ifadesi bir an olsun düzelmiyordu. "Firuze, ben istemeden yaptım," diye tekrar etti. Sesinde bana karşı ilk defa bir suçluluk vardı.

"Tamam, ben iyiyim."

Mutfağa gitti, bir bardağa su koyup getirdi ve bana uzattı. Bu an çok tanıdıktı. Bu suyu içince ya da sakinleşince gitmemi bekleyen bir Ecevit

Ninova

yoktu yalnızca. Suyu aldım. Bardağı dudaklarımla buluşturdum. O an oturdu koltuğa. O bir uçtaydı, ben diğer uçtaydım. Geriye yaslandı ve başını geriye doğru attı. Ona bakıyordum. Gözlerini kapattı ve parmak uçları kapalı gözlerini ovaladı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. En az iki dakika o halde kaldı. Gözlerini açmadı ve suyumu bitirmedim. Bardağı iki bacağımın arasına sıkıştırdım. "Benden mi korktun?" diye sordum.

"Sen olduğunu anlamadım," dedi. Tetikteydi âdeta. Uyurken bile. Tehlikeye açık uyuyordu ve vücudunda korkunç bir savunma mekanizması oluşmuştu. Bu mekanizma benim için kapıyı kilitlemekse, Ecevit'e göre hayattan kalmak için bir saldırı gibiydi. Nedenini sorgulamak dahi istemiyordum. "Uyurken bana yaklaşma bir daha," dedi. Duruşunu bozmamıştı. Artık sadece gözlerini ovuşturmuyordu. "Seslen."

"Seslendim aslında ben iki kere."

"Daha yüksek sesle seslen. Dokunma. Çok yakınıma da gelme. Uzaktan seslen. Yaklaşma bir daha."

Kendine güvenmiyordu. Ben Ecevit için tehlikeli olan değildim. Elimde bir bıçak olsa bile değildim ama bunun ayrımını yapabileceğine inanmıyordu. Sadece kendini savunmaya ve korumaya meyilliydi. Uyku, yarı ölmek demekti. İnsanın en savunmasız anıydı. *Ona uykusunda savunma kazandırmışlardı.* Yutkundum. Kaçmaya çalışsam da peşimden geliyordu. Dişlerimi birbirine sürttüm. Aklımda hiçbir şey canlanmıyordu. Hayal dahi edemediğim şeyler Ecevit'in gerçeğiydi. O beni buraya düşmanmışım gibi yatırırken ve elini boğazıma sarmışken daha rahat nefes alıyordum. Şimdi nefesimi tuttum. Ağlamak ve bu kötü anı bile kendi üzerime çekmemek için direndim.

"Özür dilerim." Cevap vermedi. "Bir dahakine yüksek sesle seslenecegim. Düşünemedim. Özür dilerim."

Gözlerini açtı ve başını yasladığı yerden kaldırıp bana baktı. "Seni boğuyordum," dedi açıkça. "Ne diye özür diliyorsun? Ben seni boğuyordum," dedi. Kendi cümlelerinin onu nasıl kötü yaptığını gözlerimle gördüm. Bu cümle onun için ağırdı. Kaşlarının arasına derin bir çukur kazıldı. Söylediği şeyle yüzleşti. Başını çevirdi, bu kez parmakları alnına baskı uygulamaya başladı. Başparmağı sabit şekilde şakağına baskı uyguluyor, diğer parmakları alnının üstünde git gel yapıyordu.

"İstemeden yaptın."

Ağzının içinden bir dolu küfretti. Bu bana değildi. Açık ve netti. Ocağa koyduğum ve varlığını fokurdayan su sesiyle hatırladığım suya baktık. Ecevit uzun uzun o çaydanlığı izledi. Kızacak sandım çünkü bir şeye bu kadar uzun uzun bakması bana hayra alamet gelmedi. "Ben kahvaltı hazırlayayım dedim. Çay suyu koydum."

Hiçbir şey söylemedi. Çaydanlığı izlemeye devam etti. Kafasını çevirirken kederle soluklandı. Boşluğu izledi ve iç çekti. Kızmadı ama o aldığı nefes de yetti bana. Sebebini bilmesem de nefes alırken öylesine dertliydi ki kendimi hiç iyi hissetmedim. Eli sehpadaki sigara paketine uzandı. "Acıktın mı?" diye sordu sigara paketinden bir dal çekerken. İnce uzun parmaklarını izledim. Tırnaklarının biraz olsun uzamasına izin vermiyordu.

"Hayır. Yalnızca seni uyandırmadan kahvaltı hazırlamak istedim."

İçinde ölü izmarit taneleri olan küllüğü kendine çekti ve sigarasını yaktı. Birkaç saniye dudaklarının arasında tuttu. Parmaklarıyla destek almadı. Yanakları alabildiğine içine çöktü. Gözlerini kıstı, o dumanın ciğerlerine doluşunu izledim. Daha fazla çekemediği yerde parmaklarının arasına sıkıştırdı. Benim ciğerlerim sıkıştı ama onda etki etmedi. Biraz içinde tuttu, sonra biraz burnundan ve ağzından üfledi ama çoğu onda kaldı. "Tek elinle mi kahvaltı hazırlayacaksın?" diye sordu bandajıma bakarken.

"Elimden geldiğince..."

"Çok kötü sarmışsın elini. Solak değil misin sen?"

"Pek uğraşmadım. İyileşiyor zaten."

"Hazır iyileşiyorken yine mahvedeyim dedin."

Cevap vermedim. *Hızla iyileşen bir yaraya nasıl bakılır bilmiyorum. Kusura bakma, bunu yakın bir vakitte ansızın öğrendim,* diyemedim. Sigarasını yine derince içine çekip küllüğe yasladı. "Gel," dediğinde duman dudaklarından kelimeyle beraber çıktı. Elini bana doğru uzattı. Bir karış yaklaştım ve sargımı uzattım. Benim özensizce sardığım sargıyı açtı, yarama baktı. Düzgünce sardı, son kısmı alta sıkıştırdı. "Buraya bant yapışacak," dedi. "İyi bak eline, tek el bizi çok yavaşlatır."

Doğru söylüyordu. Saçlarımı bile toplayamıyordum. "Suya sabuna da dokunma. Ben halledeceğim kahvaltıyı. Dur sen." Yerinden kalktı,

Ninova

sigarasıyla mutfağa doğru ilerledi. Çaydanlığın üstünü kaldırdı ve kaynayan suya baktı. "Bana çay yok galiba?" dedi. Üst tarafa çıkardığı çaydan iki kaşık koydu. Biraz sudan gezdirdi ama çok değil. Sonra çaydanlığın altına su ekledi. Epey doldurdu. "Ben bu kadarını kahvaltıyı hazırlarken içiyorum."

Ocağa geri koydu. Altını da biraz kıstı. "Ben bir duş alacağım," dedi. "Sen bekle. Çıkınca halledeceğim." Küllüğe eğildi, sigarasını bastırdı ve banyoya doğru gitmeden önce odaya girdi. Birkaç parça kıyafet aldı. Öyle geçti.

Ölü izmaritlere baktım. İnsanlara benziyordu. Mutsuz ölen, ateşe düşmeden ama tükenerek ölen insanlara. Onları izlerken başımı koltuğa yasladım. Kaç adet olduklarını saydım. *Ecevit'e uyurken çok mu zarar vermişlerdi?* On bir adet vardı. Hepsinin dibini görmüştü. Ben de bazen içerdim ama dibini görmeden ezer, söndürürdüm. Bir insanın ölmesi için tamamen tükenmesine gerek olmazdı. *İlk zararı ne zaman vermişlerdi? Kaç yaşında kendini korumayı öğrenmişti?* Bazen sigarayı erken söndürebilmek lazımdı. Dibine kadar yanmasa da olurdu. Ben böyle düşünürdüm, Ecevit yaktığı bir sigarayı bile ziyan etmemek için dibine kadar içerdi.

O bana her ne kadar otur dese de yerimden kalktım. Mutfağa geri yürüdüm, koyduğu su miktarına baktım. Islak mendil aldım, kahvaltı edeceğimiz masayı sildim. Sonra bir cesaretle dolabı açtım. Kahvaltılıklar tek bir rafa üstleri kapatılarak konulmuştu. Hepsini tek tek çıkardım. Üzerindeki kapakları ya da streç filmleri çıkardım, masaya dizdim. Menemen yapamazdım belki ama tek elimle yumurta kırabilirdim. Dolapları açıp kapattım ve tavayı buldum. Yağ koydum ve ocağın diğer gözünü de yaktım. İki yumurtayı tezgâhın üzerine koyarken salatalığı parmak uçlarımla tuttum. Diğer elim bıçağı kavramıştı. Salatalığı kolay doğradım ama domates beni zorladı. Çok da çirkin, yamuk yumuk doğradım, sulandı da. Çok yavaş yapıyordum. İkinci yumurtayı da kırana kadar banyonun kapısı açıldı. Suçluymuşum gibi başımı çevirip bakmadım. Kapı hiç açılmamış gibi davrandım. Ecevit sanırım bir süre hareket etmeden bana baktı. Sonra yaklaştı. Kirlenmiş elimi suya tutarken ben, o yumurta tavasını salladı. Bir şey diyecek diye diken üzerindeydim ama sessizdi. Saçlarının ıslak olduğunu ve ıslak buklelerinin alnına değdiğini gördüm göz ucuyla.

Tabak ve bardak çıkardı. Çayın üzerine biraz daha su döktü. Sonra dolaptan benim görmediğim şeyleri de çıkardı, onları da sofraya yerleştirdi. Olabildiğince dikkatli hareket ediyor, iki elime ihtiyaç duymayacağım şeyler yapıyordum. Ekmek bayattı, biraz tavada ısıtmak istedim ama bunun için dilimlemem lazımdı. Geçen sefer belki bu konuda laf yediğimden, belki başka bir şeyden bilmiyordum, bunu yapmak istemedim. Ekmeği tam sofraya koyacakken Ecevit, "Ver bakalım onu," dedi ve benim yapmak istediğimi yaptı. Oturmak için onu bekledim.

"Çay demlenmiş midir?" diye sordum. Hayatımda kaç kez çay demlemiştim bilmiyordum. Pek aram da yoktu, o iş pek bana da kalmazdı.

"Otur sen," dedi Ecevit. Yine de ekmeklerin ısınmasını bekledim. Isınınca koyduğu tabağı aldım ve sofraya koydum. Ecevit yine bir bardağı ılık doldurdu, diğerini de kendine hazırladı. Benim bardağıma çay kaşığı daldırdı ve tadına baktı. Sanırım beklediğinden sıcak gelmişti. Birazını döktü ve içme suyu ekledi. Geldi oturdu sofraya. Kendi ekmeğinin içini çıkardı, benim önümde ufaladı. Böyle yapınca kendimi kuş gibi hissediyordum. Küçük bir parça aldım, yumurta sarısına batırdım, patladı ve hızla dağıldı. Yemeden önce iyice üfledim. Acıktığımı hissediyordum. Yine peynir aldım, bebek maması gibi önümde ezdim. Dikişlerim iyileşiyor olsa da yemeği ağzımda çok fazla tutmaya cesaret edemiyordum.

"Dün gece gelmeni bekleyecektim," dedim ona bakmadan. Ecevit ve o kadın bahçede otururken uyuyakalmıştım. *Zorla, zorlukla.*

"*Uyu,* demiştim."

"Uyuyakaldım bir süre sonra. Çok mu geç geldin?"

Elleri duraksadı. Bakışları sırtıma bindi ama ben kahvaltıma bakıyordum. "Bilmiyorum kaçta döndüğümü," dedi bir zaman sonra.

"Halledebildiniz mi?"

"Neyi Firuze?"

"Bilmem. Kadın iyi gözükmüyordu. Kim o kadın? Sen hastayken sana yemek de göndermişti."

"Tanıman gereken biri değil," dedi. Buna ben karar vermiyor muydum? Anlamıyordum.

"Melike'yle bir ilgisi var mı?" diye sordum bu kez. Halbuki bu sorunun cevabını biliyordum.

Ninova

"Hayır, yok."

"Benden pek hazzetmedi," dedim açıkça ve yüzüne baktım. O zaten bana bakıyordu.

Kaşları çatıktı. Bana kızıyordu âdeta. Belki sözsel, belki değil. Hiç fark etmiyordu. "Dün bir şey mi dedi?"

"Sadece hissel. Dün de biraz benim yüzümden eve girmemiş oldu arkadaşın. Ayıp oldu sanki." Ben konuştukça tahammülsüzleşiyordu ama devam ediyordum. İçimde bir kemirgen dolaşıyordu. Bu soruların cevabını verebilirdi. Vermek istemiyordu.

"Başka derdin yokmuş gibi bunu mu dert edindin?"

"Dert edinsem uyuyamazdım. Uyudum. Sadece senin için söylüyorum."

"Söyleme," dedi açıkça. "Ben dert edinsem sana döner *git,* derdim. Demediğime göre dert de yok. Sadece sen merak ettiğin her şeyi inciğine cıncığına kadar sormak istiyorsun," dedi. Merakımı görüyordu. Zaten ben de gizlemiyordum.

"Sen niye bana cevap vermiyorsun?"

"Allah'ım hesap soruyor," dedi sabır çekerek. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim, kafayı yiyeceğim."

"Aynen, başka bir şey bildiğin yok zaten," diye tersledim. Sinirlerimi bozuyordu. Kim olduğunu söylese başka bir şey sormayacaktım. Merak ediyordum. Devamlı ismini duyduğum taş olsa yine soracaktım ama o cevap vermiyordu. Buradaki taş Ecevit'ti çünkü. Bana sabır, başka insanlara teselli taşıydı. Benim telefonum çaldı. Bir an nerede olduğunu anlamadım. Cebimde titreşmese fark edemeyecektim. Telefonumu istemeyerek çıkardım. Annem, babam ya da İnci'ydi. Belki akıllarına gelmiştim, belki bağıracaklardı, belki de *gel* diyeceklerdi. Hiçbirini istemiyordum ama olmadı da zaten.

Alparslan Yiğit arıyor.

Meşgule atıp atmamak arasında kaldım ama o günün hatırı üstüme bindi. *Açmalıydım.* Açtım da. "Efendim?"

"Günaydın," dedi.

"Günaydın," dedim.

"İnsanlara atölyede olduğunu söylememi istemiştin."

"Evet?" diye sorguladım.

"Atölyede olduğunu düşündüm ve geldim."

"Atölyede değilim," dedim sıkıntıyla. Gelmesin istiyordum zaten. Dirseğimi masaya basturdım ve alnıma dokundum.

"Biliyorum, gelince gördüm. Dün nasıl olduğunu öğrenmek için seni iki kez aradım," dedi. Dün çoğunluğunu uyuyarak geçirdiğim bir gündü. Telefona yalnızca sabah annem aradığında bakmıştım.

"Bana inanır mısın bilmiyorum ama dün telefonu hiç elime almadım ve aradığını duymadım. Muhtemelen uyuyordum."

"İnanırım," dedi samimi bir sesle. İnandığını hissettim. "Neredesin?"

"Alparslan iyiyim, teşekkür ederim arayıp sorduğun için. Çok incesin," dedim yalnızca.

"Bildiğim cevapları benden gizliyorsun," dedi bu kez. Zaten atölyede değilsem ve o gece beni kimin yanında bıraktıysa nerede olduğumu elbet tahmin edebiliyordu.

"Öyle bir amacım yok. Şu an kahvaltı yapıyorum yalnızca."

"Bülent gözaltına alındı," dedi bu kez. Belki bilmediğimi düşünüyordu, belki de bilsem de umursamadığımı tahmin ediyordu.

"Duydum bir şeyler. Tutuklanmadı mı?"

"Baban öyle bir şeye sanmam ki izin versin."

"Söylenilen haltları yemiş mi?" Bülent'in yapmayacağını değil de yapamayacağını düşünüyordum. Öylesine beceriksiz ve yeteneksiz bir adamdı ki o iyi ya da kötü niyetli bir şeyi işin içinde zekâ kırıntısı varsa tek başına halledemezdi. Dümdüz süzme salaktı. Ailenin en kabiliyetsiz adamıydı. Bülent, babamın gölgesiydi. Çok ses çıkarır ama az icraat, hatta hiç icraat yapardı.

"Bilemem. Sana soracaktım ben de."

"Gözünü hırs bürümüş ve yapmıştır ama o vasıfsızlıkla nasıl becermiştir bilmiyorum."

Alparslan güldü. Açıkça onunla bu konuyu konuşmalı mıydım? Artık bu da umurumda değildi. "En az bir akıl hocası ya da ön ayak şart bence de. Firuze, annen kötü," dedi cümlenin sonunda.

"Ben de pek iyi değilim." Tüm bu cümleleri kurarken konuşmanın bir yerinden sonra gözlerim kapanmıştı. Telefonu kapatmayı bekliyordum. "Kahvaltıma devam etmek istiyorum. Aradığın için teşekkür ederim."

Ninova

"O adamlasın değil mi?" dedi. Bu cümle konuşmanın en başına aitti. Zorla beklctilmişti.

"Alparslan kapatıyorum, iyi bak kendine," dedim yalnızca. Onu arayabileceğimi söyledi ve bir şey söylemeden kapattım. Telefonun ekranını kilitlemedim ve son aramalara baktım. Zaten dün Alparslan'dan başka kimse aramamıştı. Telefonu sessize aldım ve köşeye koydum. Zaten kimsenin aradığı yoktu ama yine de yanlışlıkla bile çalsa duymak istemiyordum. Yamuk yumuk doğradığım domatesten aldım. O kadar kötü gözüküyorlardı ki yiyesim bile gelmedi. Tabakta bıraktım. Biraz daha peynir yedim.

"Bu adamın tam olarak senden beklentisi ne?" diye bir soru duydum. Ecevit çok hızlı yiyor ve içiyordu. Ona yetişemiyordum.

"Hiçbir şey," dedim. Bu kafa yorduğum bir soru değildi. Benden bir beklentisi var mıydı ondan bile emin değildim. Sadece bilinmeliydi ki ben bir beklentiye girilecek son insan bile değildim. Benim bile kendimden beklentim yoktu.

"Hissel olarak," dedi ve *hissel* kelimesini bastırdı. "Çıkarımın bu mu? Tanımadığın insanlar için on tane argüman sunuyorsun ya."

"Neyi merak ediyorsun?" diye bu kez ben sordum. "Yani başka derdin yokmuş gibi bunu dert edinecek halin yok ya. Boş ver."

"Ayağıma bağ olmaya çalışıyor," dedi açıkça. Belki de onun Alparslan'ı sorgulaması, benim Farah'ı sorgulamamdan daha makuldü ama böyle düşündüğümü bilmese de olurdu. Farah'la göz göze dahi zor gelmişken Alparslan her fırsatta Ecevit'e yönelik olumsuz şeyler söylüyordu. "Ben bunca derdimin arasında onu dert edinmem zaten ama canımı sıkıyor. Bunun sebebi babanın şıracısı olması mı yoksa sen misin?"

"Babamın şıracısı olduğunu düşünmüyorum."

"Yani sensin?" diye sordu. Gözleri yine baskıyla üstümdeydi. Bu şekilde sorduğu her soruya cevap vermek zorunda hissediyordum. Bunu istemedim, gözlerimi kaçırdım ve bu baskı altında kahvaltı yapmaya çalıştım.

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun. Cevap ver bana."

Kaçtığım gözlerine baktım ve çatık kaşlarımla yüzünü izledim. "Allah'ım hesap soruyor," diye onu taklit ettim. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim, hesap soruyor."

Neye bu kadar hayret etti bilmiyorum. Kalakaldı. Umarım bu cümleyi bana kurduğunda ne hissediyorsam onu hissediyordu. "Çocuk çocuk hareketler," dedi toparlayabildiği yerde. "Aferin sana, çocuk çocuk hareketler."

"Hiç de değil."

"Gayet de öyle," diye terslemeye devam etti. Çayımdan bir yudum içtim. Son günlerde ne çok çay içiyordum öyle. Ekmeğimi yumurtama batırmak istediğimde Ecevit'in tarafında kalan ve onun yumurtasında olan bir çıkıntı gördüm. Yumurta kabuğu muydu o? Ne yapacağımı bilemedim. Tartışmamızı bile unuttum. Utandım âdeta. İnsanlık hali miydi? Belki öyleydi ama bir yumurta bile kıramamış olmayı istemedim. "Ecevit, ben şuradan yesem olur mu?" diye sordum ve onun tarafını gösterdim. Çaktırmadan alacaktım. Ben zaten henüz çok yememiştim.

"Niye?" diye sordu.

"Orası gözüme daha güzel geldi."

"Çoğunu yedim zaten, önünden ye bitir onu," dedi ve izin vermedi ama yine de elimi uzattım. Tavayı çevirmeye çalıştım. Sanırım yemekten kaçtığımı sandı. "Firuze, ye dedim," diye kızdı. Tavayı çevirmeme izin vermediği gibi gördü de. Artık o da yumurta kabuğuna bakıyordu. Elimi tavadan çekti ve çatalını aldı. Aynı anda ben de aldım ama o benden hızlı davrandı. Kabuğu çekip aldı.

"Gözümden kaçmış," diyebildim sadece. Mide bulandırıcıydı. İnsan şimdiye kadar yediklerinden bile şüphe ederdi. Kaldı ki yumurtaları yıkamamıştım bile. "Burası temiz, sen buradan ye," dedim ve kendi kısmımı ona doğru çevirdim. Sadece midesi bulanmasın ve kahvaltıya devam etsin istiyordum. Ben kabuğun düştüğü kısmı yerdim. Zaten hiçbir şeyin tadını alamıyordum.

"Ya ne olacak?" dedi kabuğu bir peçetenin içine alırken. "Alt tarafı bir parça kabuk. Bunun için mi çırpınıyorsun? Ye yumurtanı," dedi ve önüme geri itti. Kendi tarafında kalanı da bir çatalda topladı ve yedi. Hiç de tiksiniyor gibi durmuyordu. Ki tiksinse gizlemez, yemezdi. Daha fazla birbirimize kızmadık, kahvaltımızı ettik.

Ecevit kalktı, çayını tazeledi. Nasıl bir içgüdü bilmem ben de çayımı hızlıca bitirdim. Bu da aralık ayının son günlerinde, karlı bir Ankara

gününde, yirmili yaşlarımın tam ortasında ilk kez gösterdiğim bir çabaydı. Çayımı erken bitirme telaşesine hiç düşmemiştim. Kahvaltı masasından kalkan biri doldursun diye çay bardağını başıma hiç dikmemiştim. Bu garip şekilde tuhaf hissettirdi. Yaşamak gibiydi. Yaşamak belki de bu ufak tefek acelelerin içinde yer edinmiş reflekslerden ibaretti. *Biraz telaş. Biraz merak. Yaşamak.*

Bana kelimelerce düşündüren bu ayrıntı Ecevit'i duraksatmadı bile. Ben bardağı altlığıyla buluşturmadan eli bardağa uzandı, dibinde kalmış miktarı döktü ve ılık bir bardak daha çay hazırladı. O çaya ihtiyacım yoktu, kahvaltım bitmişti ama içmek istedim. İhtiyaç dışında o bardağı öylesine kavramak, bir mutfak masasında oturmak, bardağı altlığı dışında bir başka yere koymamak, şeker kullanmamak ama yine de âdet yerini bulsun diye çay kaşığını bir iki kez karıştırmak... Anlamsız eylemler bütünü ama hayat akışında normal insanlar için sıradan bir an... Dışarıda yağan kara baktım. *Hayat bu demek miydi?* Yutkundum, derin bir nefes aldım. Kahvaltılıkların kokusu birbirine karışmıştı. Ecevit küllüğünü alıp geldi. Mutfakta bulunan balkonun kapısını araladı.

"İçeri geç, sigara içeceğim," dedi. Olduğum yere çivi çakmak istedim.

"Rahatsız olmam."

"Balkonu açtım, hava soğuk."

"Olsun, rahatsız olmam," dedim yine. Buradan ve kısacık bu andan kopmak istemedim. Çayımı içmek, boş tabakların olduğu masada oturmak ve dışarıda yağan karı izlemek istedim sadece. Ve bu sanırım büyük bir istek değildi. Olmamalıydı. Ecevit sandalyesini balkon kapısına doğru biraz çevirdi ve oturdu. Saçları hâlâ nemliydi. Üzerinde lacivert bir kazak vardı. Boğazlıydı. Kara bakıyordum ama onu da görüyordum. O da kara bakıyordu ve beni görmüyordu. Belki balkon kapısını açtığımız için, belki Ecevit'in evi cadde üstünde ve gürültünün arasında olmadığı için yakınlardan gelen sesi duyabiliyorduk.

Ses derinden ve uzaktan geliyordu ama duyuluyordu. Bir radyodan ya da pikaptan. Emin olamıyordum. Ritmi tanıdıktı ama çıkaramadım. Sesi daha iyi seçebilmek için gözlerimi yumdum. *Başka yer, başka zaman... Sensiz ömrüm olsun.** Hayır, adını bir türlü hatırlayamıyordum.

* Müslüm Gürses, *Nilüfer*, Aşk Tesadüfleri Sever (Mucize ve Buluşma), 2006.

Ninova

"Ecevit şarkıyı duyuyor musun?"

"Evet," dedi.

"Adını biliyor musun?"

"*Nilüfer,*" dedi şarkıyla aynı anda. *Hatalarına bir nilüfer... Sevgisizliğine bir kalp verdim.*

Bilip hatırlamadığım isim yerli yerine oturdu. Gözlerimi araladım ve Ecevit'le aynı yere baktım. Kar artık iri ve sık yağıyordu. Küçük Firuze, Tanrı'nın pamukları büyük büyük kopardığını söylüyordu. "Bataklıkta büyüyorlardı değil mi?"

Ecevit başını salladı. Ciğerlerini çürütecek kadar dumanı içine çekti. "Orada yetişiyorlar ama su üstünde yaşıyorlar."

"Olsun," dedim sönük bir sesle. "Köksüz değiller ya. Su üstünde de yaşasalar, temiz de gözükseler bataklığa bağlılar."

Ecevit durdu. Hareket etmiyordu zaten ama bazen durmak, bir sözle, bir anlamla, bir düşünceyle durmak hareket etmemeye benzemezdi. Gözlerimi ona diktim. Şarkı devam ediyordu. İkimiz de kulak kesilmiştik. Sonra, pek sonra, "Doğru," dedi. Yanaklarımın içini dişledim. "Ne olursa olsun bataklıktan geliyorlar."

Beni desteklemişti. Bu aramızda pek yaşanmazdı. Nadir bir andı, bunu da ben bozmak istedim. "Ama..." dedim bu kez ben. İkimiz de fikirlerimizi savunmadığımız ve pek çabuk yer değiştirdiğimiz bir noktada durduk bu kez. "Yine de temiz. Kir tutmaz, çamur tutmaz, göreceli elbet ama güzel de bir çiçek."

Ecevit gözlerini bana çevirdi. Saniyeye dökülmedi, salisenin içinde kayıp gitti gözleri. "Ama kaybetmez," dedi. Zihnim fırça tuttu ve büyük bir duvarın önüne geçti. İnce ve bulanık su altında görünmez köklerle bataklığa bağlı, beyaz bir nilüfer çiçeği çizmeye başladı. Suyun üzerinde tekti, başka çiçek yoktu. Yüzü gökyüzüne dönüktü, birkaç yeşil yaprağın arasında tüm güzelliğiyle salınıyordu. Paktı, bembeyazdı, biraz bile lekesi yoktu. Ona tepeden bakan köklerini göremiyordu, bataklığı bilmiyordu. İnsanların gözündeki sevgiyi görüyordu ama su altına baksalar o sevginin yok olacağını biliyordu. Bundan sebep olacak ki kimseye inanmıyordu. Kendini güzel bile hissetmiyordu.

Kaşlarım büküldü, gözlerimi yumdum ve zihnimin fırçasından çıkan göreceli güzel nilüfer çiçeğini izlemeye başladım. Önce tepeden, güneşin

Ninova

yanından. Pek güzeldi. Gülümsedim. Sonra usul usul nilüfere baktığım yönü değiştirdim. Bataklığı gördüm. Gülümsemem soldu. Keder içime ilmek ilmek işliyordu. Nilüfer çiçeklerine başka bir kader yazmak isterdim. Onları verimli bir toprakta, Ege'nin güzel bir kasabasında yaşatmayı tüm kalbimle isterdim. Belki o zaman bu kadar dikkat çekmezdi ama bataklığa da bağlı yaşamazdı.

"Kökünü de kaybetmez. Kaybetse solar gider. Yaşayamaz. Güzel olsa ne fayda, çıktığı yer belli işin sonunda," diye cümlelerini tamamladı Ecevit. Başımı salladım. Çünkü ben güneşin yanından indiğimde, nilüferi bir başka konumda gördüğümde benim için de güzelliği kamçılanmıştı. Zihnimin çıkardığı resmi ben de en kısa zamanda bir tuvale çizmeliydim. Güneşten bakar gibi mi çizecektim yoksa bataklığı görebildiğim yerden mi? Bilmiyordum, ancak çizince öğrenecektim. Ecevit'i destekledim ama kaderini seçmeyen o göreceli güzel çiçeğin de hakkını savunmak istedim.

"O seçmedi ki bunu. Belki onun kusuru ama tercihi değil."

Ecevit bu kez kafasını tümüyle balkona çevirdi ve artık onu göremedim. "Ne fark eder?" dedi döndüğü yerde. Doğru söylüyordu. Kimse kendi kusuruna dayanarak hak talep edemezdi. *Nilüfer çiçekleri bile.*

"Hiçbir şey..." Çay bardağıma dokundum. Parmak uçlarımla tuttum ve dudaklarıma yaklaştırdım. Pek içmeden geri koydum. "Ama bence sorsak kökünden kopmak ister."

"Niye ölmeyi seçsin?" Sigarasını küllüğe bastırdı ama yenisini yakmadı.

"Ölmeyi seçmek değil bu. Suyun üzerinde biraz daha güzelliğini kaybetmeden gezinmeyi istemek. En azından bir süre, bataklığa bağlı olmadan bu dünyada bulunmanın tadını alır."

Yaşamasa bile, güzelliğini kaybetmeden geçireceği kısacık bir vakit, o kirli bataklığın bir parçası olmadan su üzerinde süzülmek isteyeceği şey olurdu. *Bence.*

"Saçma," dedi Ecevit. "Eninde sonunda yine o bataklığa batacak. En azından yaşarken su üstünde duruyordu. Üstü kirlenmiyordu. Daha önce hiç nilüfer gördün mü?"

Başımı iki yana salladım. Ecevit'in beni camdaki gölgemden az da olsa gördüğünü fark ettim.

"Üzerinde çivi yatağı şeklinde küçük noktaları var. Bu sayede temiz kalıyorlar. Yağmurda, rüzgârda; ona tutunan pislik o noktalardan akıp gidiyor. Ölünce bunu da kaybedecek."

"Olsun," dedim ben yine de. Dünyadaki bütün nilüferleri o pis bataklıklardan kurtarmak istiyordum. Sonu ölüm dahi olsa, yine de özgür kalmalarını isterdim. Ecevit çok sert bir şekilde gözlerini bana çevirdi. Şarkı da bitti sanırım. Ya da sesi kısıldı, artık duyamıyorduk. Ecevit'in sert çehresiyle göz göze geldim.

"Firuze!" diye âdeta bağırdı. Biraz irkildim ve yaslandığım yerden öne çıktım. Yerinden kalktı. Neye bağırdı bilmedim. Tadım çok kaçtı. "Kalk ilaçlarını iç, hadi," dedi bu kez. İsmimi söylerken bağırdığı kadar yüksek değildi sesi ama yine de kızdı. Gitti, ilaç poşetimi getirdi ve önüme koydu. Kahvaltı sofrasını toplamaya başladı. Poşetten ilaçları zorlukla çıkardım.

"Ben şimdi çıkıp adliyeye gideceğim. Yarın akşam gidince nereye gideceğimizi, nereye adım atacağımızı bilelim."

"Ben de geleceğim."

"Gelmeyeceksin."

"Geleceğim."

"Firuze tanınırsın," dedi. Bunu söylerken tabakları birbirine çarptı. Öfkeliydi, görebiliyordum. "Dünya kadar hukukçu var orada. Tanıyan çıkar. Zaten o şerefsiz abin gözaltında, herkesin gözünün önündesiniz. Tanınırsın."

"Tamam, kılık değiştiririm," dedim bu kez. İlaçlarımı hızlı hızlı içtim. "Yakındaki bir mağazaya gidelim. İki üst baş alayım, yüzüme de bir şeyler sürerim. Tanımaz kimse. Herkes beni zaten belli bir kalıbın içinde tanıyor. Pek bilmezler. Sergilerden, davetlerden fotoğraflarımı görürler ancak. Tanınmayacak şekilde giyinirim."

"Saçmalama. İç ilaçlarını, git uyu biraz."

"Ya yarın ben de gelmeyecek miyim?" diye ben yükseldim bu kez. "Benim de görmem lazım. Sadece sen mi gideceksin? Hayır. Ben de geleceğim. Kıyafetlerimi yıkamıştın, neredeler?" diye sordum ve o arkamda bağırırken odaya doğru gittim. Cevap bile vermedim, kapıyı kapattım. Köşeye astığı kıyafetlerimi giydim. Bu halde bile beni tanıyıp tanımayacakları muallaktı. Yine de az olan riski yok edecektim. Ben ailenin

Ninova

gözükmeyen yüzüydüm. Beni gördüklerinde de kuaförlerin elinden çıkmış olurdum. Bu paspal halime pek alışık değillerdi. Yıkanan kıyafetlerimi giydim, yatağı topladım, Ecevit'in kıyafetlerini katladım ve odadan çıktım. "Ben hazırım," dedim.

"Bravo," dedi beni taşlamaya devam ederken. Hiç beklemedim onu. Spor ayakkabılarımı ve kabanımı da giydim. Yanımda çantam yoktu. Bu da demek oluyordu ki param da yoktu. Ecevit de odaya girdi. Kazağını değil ama pantolonunu çabucak değiştirdi ve o da çıktı. Siyah botlarını giyerken benim spor ayakkabılarıma baktı. "Kar var dışarıda. Bak gelme..." Bu kapı önünde yapılan son uyarıydı. Kapıyı açtım ve çıktım. Asansörün kapısında beklediğimde kapıyı söylene söylene kilitledi ve yanıma geldi. Asansör açıldı, bindik. Kapı açıldığında da zaten ben önden indim. Yani inecek gibi adımladım ama Ecevit kolumdan tuttu, bir alt kata bastı.

"Ne oldu?"

"Otoparka iniyoruz."

Geçen sefer beni getirdiğinde ve kucakladığında sanırım görevli, arabayı otoparka indirmişti. Hatırlamıyordum. Ben yine önden gitmeye kalktım ama bir yerde yollarımız ters düşünce mecbur arkasından yürümeye başladım. Asla da uyarmıyordu, *buradan* demiyordu. Arabasının olduğu yere geldik, kapıları açtığında ben yine ondan önce bindim ve kemeri bağladım.

"Yol üstünde bir mağazaya girelim."

"Emredersiniz Firuze Hanım."

"Ama benim param yok."

"Hemen şerefsiz Bülent'i çağırıyorum, dolandırır mağazayı."

Cevap vermedim. Diyecek bir şeyim de yoktu zaten. Otoparktan çıkınca cama döndüm. Beyazla kaplanan yerleri izlemeye başladım. Bu karakışa rağmen bir yol, yapılan eylemden ötürü kapalıydı. Geri döndü ve başka bir yola saptı. Uzun zamandan sonra adamakıllı ilk kez Ankara'nın merkezi yerlerinde dolanıyordum. Babamın fotoğrafının üzerinde olduğu birkaç reklam panosunun üstü boyayla karalanmıştı. Ben babam olduğumu anlıyordum ama yüzü gözükmüyordu. Bu bana iyi geldi. Babamı başımı çevirdiğim yerde görmek istemezdim.

Ecevit bir mağazanın önünde durdu. Alışveriş yaptığım bir yer değildi ama bildiğim bir isimdi. İkimiz de indik. Kara basmak biraz zordu.

Ninova

Katman katman olmuştu. Ecevit dönüp bana baktı. Paçalarım da ıslanmıştı ama yapacak bir şeyim yoktu. Açtığı kapıdan ilk ben geçtim. Muhtemelen hava koşullarından dolayı çok kalabalık değildi ama adım atar atmaz çalışanların yanımıza geldiği bir mağaza da değildi. En çok bundan korkmuştum zaten. Herkes kendi işine bakıyordu. Birkaç parçayı rasgele aldım. Kahverengi bir etek aldım, üzerine siyah bir badi ve onun da üzerine yine vücuduma tam oturan kahverengi, önü küçük düğmeli bir hırka. Ayakkabı bölümü küçük de olsa vardı. Alabileceğim en uzun çizmeyi aldım. Kalın topukları vardı. Çok sağlam gözükmüyordu ama yine de bugün işimi görürdü. Kasa önünde aksesuarlar vardı. Oradan da birkaç parça aldım. Zaten hiçbir şeyin uyumlu olmasını istemiyordum. Bana absürt bir alakasızlık lazımdı. Gözlüklere baktım. Son dönemde kalın çerçeveli gözlükler öylesine moda olmuştu ki anladığım kadarıyla artık bunları takmak için bir göz bozukluğuna ihtiyaç yoktu. Şeffaf ve numarasız camlarla mağazalarda bile satılıyordu.

Çerçevesi çok da çirkin durmayan leopar desenli bir gözlük aldım. Mağazadaki tüm saçma parçaları topladığıma emin olunca kabin aramaya başladım. Ecevit sanırım peşimden geliyordu. Kabine girdim ve hızla üzerimdekileri çıkarıp her şeyi giydim. Etek büyük geldi. Geri çıkardım. Bedenine baktım. Her zaman giydiğim bir bedendi aslında. Kabinin içinden, "Ecevit," diye seslendim.

"Söyle."

Kabinin kapısını açtım ama sadece eteği uzattım. "Bunun bir küçük bedenini getirir misin?"

"Allah'ım sabır ver bana!" dediğinde eteği tutsun diye salladım, eninde sonunda elimden aldı. "Bu zaten en küçük beden Firuze."

"Büyük geldi," dedim. Elim hâlâ kabin dışındaydı ama kafamı çıkarmıyordum. "Ama bir küçüğü de var. Sor sen. Hadi bekliyorum."

"Emredersin ya."

"Rica ediyorum Ecevit," dedim sabırsızca. Sanırım gitti, elimi geri çektim ve aynadan kendime baktım. Zayıfladığımı biliyordum ama bir beden küçülecek kadar zayıfladığımı sanmıyordum. Ecevit'in geldiğini kapıyı tıklatmasıyla anladım. Elimi çıkardım ve eteği aldım. Evet, bu olmuştu. Kıyafetlerimi elime aldım, kabanımı koluma taktım ve kapıyı açtım. "Ecevit," diye tekrardan seslendim. Arkası dönüktü.

Ninova

"Bir küçük bedeni daha yokmuş Firuze," dedi bana dönerken. Aynadan göz göze geldik. Üstüme başıma baktı. "Neye benzedim?" diye sordum ona. Aklıma bir şey geliyordu ama başkasından duyunca ikna olacaktım. Beni baştan aşağı süzerken aldığım çerçeveli gözlükleri de taktım.

"Kafayı kırmış öğretmenlere," dedi.

Gülümsedim ve kafamı salladım. "Branşı da İngilizce ya da Almanca. Harika. Bunu istedim zaten." İleride raf düzenleyen görevliye seslendim.

"Pardon?"

"Buyurun?"

"Ben bunları giydim ve kıyafetim kirlendiği için çıkaramıyorum. Etiketleri koparsak ve kasada ödeme yapsak olur mu?" diye sordum. Kadın baştan aşağı beni süzdü. Evet, bunu istiyordum. İnsanlar bana bakınca bu ne giymiş diye baksın ve bir daha da dönmesin. Kıyafetime bakarken de yüzüme bakmasın.

"Olur ama çizmelerde alarm var, onu almamız lazım. Siz etiketleri koparın, ben kasada size yardımcı olayım," dedi. Genç yaşlarda, kısa boylu, esmer ve hoş bir kadındı.

Başımı salladım ve ilk eteğimin etiketini kopardım. Sonra hırkamın ve ayakkabılarımın. Gözlüğü ve takılarımı da avcuma doldurdum, sonra aklıma içimdeki badi geldi. İçimden çıkardım ama çekiştirsem de koparamadım. O kadar hızlı hareket ediyordum ki ince plastik telden yapılmış etiket kısımları elimi kesiyordu. Elimdeki takılardan bazılarım düşürdüğümde ben eğilmeden Ecevit eğildi. Sonra yükseldi, etiketi o koparmaya çalıştı ama bir sorun vardı. Ben de koparamamıştım. "İç etiketin içinden geçirilmiş," dedi. "Tut şunları."

Düşen takılarımı aldım ve sıkıca tuttum. Ecevit biraz daha eliyle uğraştı ama o çekiştirdikçe sivri bir şey boynuma batıyordu. "Ecevit bir şey batıyor, kasada makasla kessinler," dedim. Eliyle yapmayı bıraktı. Âdeta ofladı ve sabırla soluklandı. Yüzünü enseme yaklaştırdığında duraksadım. Ellerim havada kaldı. Nefesini tenimde hissettiğim an ne yapacağımı bilemedim, nefes bile almadım. Kısacak bir andı ve o plastik yeri dişleriyle koparıp etiketi aldı.

Elimdeki diğer etiketleri de çekiştirirken kasaya doğru yürüdü. Arkasında kalakalmıştım. Enseme istemsizce dokundum. Ardından yetişebilmek

Ninova

için peşinden koştum. Tüm takıları ve etiketleri uzattık, ayağımdaki çizmenin güvenlik alarmı koparıldı. Bir torba aldım ve diğer kıyafetlerimi koydum. Ecevit ödemeyi yaptı, kabanımı giydim ve mağazadan çıktık. Gözlüklerimi çıkarmadım, anacadde üzerindeydik. Etrafa bakındım. Hemen ileride makyaj malzemeleri satan bir kozmetik mağazası vardı. "Şuraya da girmemiz lazım," dedim alelacele. Ecevit konuşuyor, söyleniyor ama arkamdan geliyordu. Sanırım başka çaresi yoktu. Çok bir işim de yoktu zaten.

Hemen girdim, birkaç göz kalemi, bir ruj, allık ve fırça aldım. Toplasam buradan çıkmamız beş dakika bile sürmedi. Biraz sıra beklemesek o kadar bile sürmezdi. Arabaya geri yürürken takılarımı da makyaj malzemelerimin içine koydum. Ecevit'ten önce bindim. Aynayı kendime çevirdim. Aracı çalıştırmadan göz kalemimi ve rujumu sürmem lazımdı. Göz kalemlerinin rengine bile bakmamıştım. Biri kahverengi çıktı. Hızla açtım. Ecevit de bekledi, arabayı hareket ettirmedi. Gözkapağıma hızlı hızlı sürdüm. Fırçayla dağıtabildiğim kadar dağıttım. Muhtemelen ucuz bir şeydi. Hemen uçtu zaten, ilk sürdüğüm gibi kalmadı. Gözümü alttan çekiştirdim ve alt tarafa da kahverengi göz kalemini sürdüm. Aynı kalemle dudağıma da çerçeve yaptım, parmak uçlarımla dağıttım. Ruju açtım. Tam bir sonbahar rengiydi. Mattı. Onu da iki kat olacak şekilde sürdüm. Şeftali tonlarında allığı da yanağıma bocaladım. Siyah göz kalemini de açtım, dilimle ıslattım ve dudağıma yakın bir noktaya, yanağıma, siyah bir ben çizmeye çalıştım. Şanslıydım, beni uğraştırmadı ve tekte oldu.

"Kalem var mı arabanda?" diye sordum.

Torpidoyu açtı ve kalem çıkardı. "Ne yapacaksın?"

Saçlarımı elimden geldiğince topladım, biraz zor oldu ama kalemi tutturdum. Tek elim çok zorluyordu. Saçlarım uzundu, üstten bastıramadım. "Ecevit bunu aşağı doğru bastırır mısın?" diye sordum. Çok şey istiyordum, biliyordum ama yardımına ihtiyacım vardı. Beni izlediğini biliyordum. Hareket etmedi. "Ecevit," diye tekrarladım. Öyle yaklaştı. Çok söyleniyordu ama eninde sonunda yapıyordu.

Dikkatli hamlelerle saçlarımı eze eze kalemi batırdı. "Oldu mu?" diye sordu. Başımı salladım, geri çekilirken aynadan kendime baktım. Belki de ilk kez aynada Firuze'yi başka bir siluette, kimlikte gördüm. Yeşil gözlere

Ninova

kahverengi öylesine yakışmıştı ki gözlerim olduğundan daha yeşil gözüküyordu. Evet, çoğunlukla kahverengi tonlarını kullanırdım ama gözlerimi böylesine, bir kâğıdı boyar gibi boyamazdım. Allığı bu kadar fazla sürmezdim ve rujda ikinci katı geçmezdim. Zaten protokollerde böylesine abartılı bir makyaj uygun görülmezdi. Sadeliğin zarafet olduğu söylenirdi hep ve ben bu yalınlığa alışmıştım. Mutlaka makyaj yapardım ama bu gözlerden sonra bu kadar allık sürmezdim. Bu kadar allıktan sonra böylesine ruj sürmezdim.

Kulaklarımın kenarından bir tutam saç çıkardım, üstten bazı yerleri biraz gevşettim ve o dağınıklığı artırdım. "Bitti mi?" diye sordu Ecevit ve sessizliğini bozdu. Neden ve niye bilmem ona baktım, gülümsedim.

"Artık Firuze değilim, bak," dedim neredeyse neşeyle. İngilizce öğretmeni olmak, hatta biraz kafadan kırık İngilizce öğretmeni olmak bana mutlu hissettirdi. Bu kimlik karmaşası, yeni kişilik ya da her neyse... Geçen seferlerde bu kadar hissetmemiştim. Kendi çok pahalı kıyafetlerimin arasında Firuze Akın olduğumu unutmak sanırım mümkün olmamıştı.

Ecevit hiçbir şey söylemedi ve arabayı hareket ettirdi. Aynadan bakabildiğim kadar kendime baktım. Gözümdeki kalemi fırçayla biraz daha dağıttım. Hırkamı bir kez açtım bir kez kapattım. Çizmelerimin topuklarını kontrol ettim.

Ankara Adalet Sarayına çok uzak değildik zaten. Yollar da henüz kardan kapanmamıştı. Ecevit uygun yere aracını park etti. Yolun devamını yürüyerek devam ettik ama bazı yerler buzlanmıştı. Topuklularımın üzerinde zorlanıyordum. Ecevit'in bastığı yerlere basmaya çabalıyordum ama yetmiyordu. Bir destek arıyordum. Düşmekten ve yeniden dikişlik bir yara almaktan korkuyordum. Ecevit'in koluna tutundum. Tam olarak kolu bile değildi, kabanının koluydu. Elime baktı ama kendini çekmedi. Yürümeye devam etti. Güvenlik kontrolünden geçtik, kimsenin umurunda değildik ve belki de bu yaşadığım en huzurlu anlardan biriydi. Olabildiğince yere bakıyordum ve kimseyle göz göze gelmiyordum.

"Yarın kaçta geleceğiz?"

"Akşam ondan sonra."

Yan yana yürüyorduk. Boyum, Ecevit'in boyuna biraz daha yaklaşmıştı ama aramızda hâlâ mesafe vardı. "Bir ek bina demiştin, o tam olarak nerede?"

Ninova

"Bu binanın arkasında."

"Neden direkt oraya gitmedik?"

"Oraya giremeyiz çünkü. Yarın da ön kapıdan gireceğiz. Burada biraz takılacağız, sonra arka kısma geçeceğiz. Arka kapısı var adliyenin. Oradan çıkacağız."

Ben Ecevit'e bakıyordum ama o hızla ortalığı tarıyordu, tabelaları inceliyordu. Yarın bana bir şey soracak olursa bildiğim hiçbir şey yoktu. "Güvenliği var mı oranın da?"

"Yüksek ihtimalle."

"Ne diyeceğiz adama?"

"*Bir evrak alıp çıkacağız,* diyeceğiz."

"Ne?" dedim şaşkınca. O kadar ciddi bir sıfatla şaka yapıyordu ki şaka yaptığını anlamıyordum.

Adımları yavaşladı ve bana baktı. "*Temizlik listesinde burası da var,* diyeceğiz, başka ne diyebiliriz?" Gözleri arkamdan geçen birine takıldı. Ben de onunla beraber döndüm. Temizlik arabasını süren bir ablaydı. "Bu kadını oyalayabilir misin?"

"Ne?" dedim yine. Alıklığım tutmuştu, geç anlıyordum. Suratıma baktı.

"Sen oyala, mümkünse arabadan da bir iki adım uzaklaştır. Arabanın üzerinde bir takip listesi var, onu almam lazım. Hadi."

Geriye doğru çekildi ve boş bir yere oturduğunda ne yapacağımı şaşırdım. Hızla kadına doğru gittim. "Pardon!" dedim aceleyle. Kadınla beraber birkaç kişi daha bana baktı ama ben ona elimi kaldırdım. Hızla kadına vardım ve yüzümü acıyla ezdim.

"Buyurun?"

"Merhaba ben..."

"Bir şey mi soracaktınız?"

"Evet... Ben bir avukat arıyorum. Siz bilmiş birine benziyorsunuz. Buraya gelip giden bir boşanma avukatı tanıdığınız var mı?"

Emindim ki kadın kaç yıldır bu işi yapıyorsa böyle saçma bir soru duymamıştı. Neredeyse önünde iki büklüm oldum ve yüzümü ağlayacak kadar eğip büktüm. "Lütfen yardım edin. Benim çok iyi bir avukata ihtiyacım var. Kurtulamıyorum. Siz senelerdir buradasımzdır. Yok mu her davayı kazanan, bildiğiniz bir avukat? Yardım edin bana lütfen..."

Ninova

Artık ağlıyordum. Gözlerim yaşarmıştı. Kadın sanırım devrileceğimi sandı ve beni tutmaya çalıştı. Oturtmak istedi sanırım, birkaç adım da ileri götürmeye çalıştı. "Kızım sakin ol," dedi. Belki de benim yaşımda bir kızı vardı. Emin değildim. "Açtın mı davanı?"

"Açtım... Açtım ama iyi bir avukat bulamıyorum. Dayanamıyorum artık..." Kısık gözlerimin arasından Ecevit'e bakmaya çalıştım. Görevlinin sırtı artık arabaya dönüktü, tümüyle yaşattığım şoku atlatmaya çalışıyordu. Ecevit yanlışım yoksa bir kâğıda bakıyordu.

"Tamam, talep et devlet sana bir avukat verir kızım. Niye ağlıyorsun?"

"İyi avukat istiyorum ben. Lütfen yardım edin bana... Yok mu böyle girdiği her davayı kazanan bir avukat?"

Kadın ileride birine el yaptığında başımı oraya çevirdim. Güvenlikti. "Ben çok anlamam da bak sen bu çocuğa sor, o seni danışmaya götürsün. Ona sor tamam mı? Devletin avukatı da iyi, hiç öyle düşünme."

Tek bir sorun vardı ki o güvenlik denen kişi Ecevit'e bakarak yürüyordu. Görüş alanını kapattım ve aniden ortalığı karıştım. "Ya bırak peşimi!" Aniden kadınla olan tüm temasımı kestim ve Ecevit'in üstüne yürüdüm. Kâğıdı aldı mı almadı mı bilmiyordum ama artık yapacak bir şey yoktu. "Boşanacağım senden, duydun mu beni?" Ecevit'e doğru yürüdüm, onu omuzlarından hafifçe ittim ve arabadan uzaklaştırdım. Neye uğradığını şaşırdı, hayretle bana baktı.

"Kurtulamadım ya! Allah kahretsin, kurtulamadım senden!"

Güvenlik kısa zamanda önüme geçti. "Hanımefendi bağırmayın," dedi. Korkuyordum. Ecevit'i gördüyse ve üzerini aramak isterse, üstelik Ecevit'in üzerinde bir şey varsa ne yapardık bilmiyordum. Hadi diyelim Ecevit bir bahaneyle kâğıdı açıkladı ama yarın her şey daha da zorlaşacaktı.

"Asıl ben senden boşanacağım!" diye o da bana bağırdı.

"Sen benden boşanamazsın, ben senden boşanacağım! Nafakamı da tıkır tıkır ödeyeceksin!"

"Sana verecek tek kuruşum yok!"

Abartılı bir şekilde ardı ardına mimik sergiledim. "Duydunuz mu?" dedim çevreme bakarak. "Kanunları reddediyor. Duydunuz değil mi? Hâkim, savcı yok mu?" Sesim sonlara doğru kısıldı. Bunları ne olursa olsun

söylememeliydim. Aklına ufacık bile olsa geçmişi getirmek istemiyordum. Sustum.

"Seninle evlendiğim güne lanet olsun!" dedi Ecevit.

"Asıl benim seni tanıdığım güne lanet olsun!"

Güvenlik bizi ayırmaya çalışıyor ama yapamadıkça tavırlarını da sertleştiriyordu. O bana daha çok müdahale etmeye başladığında bu kez Ecevit'in tavırları taştı. Üstüme yürümeye kalktı. Güvenlik beni bırakıp bu kez Ecevit'e yöneldi. "Atarım sizi adliyeden!" dediğini duydum. Bir süre daha çırpındık, sonra ilk ben çıkıp gider gibi yaptım. Ecevit'i arkamda bırakamıyordum, onun da gelmesi lazımdı.

"Tamam bırak, çıkıyorum," dedi adama. Geri çekildi, yakasını düzeltti. "Zaten bu kadınla bir dakika daha aynı yerde durmam."

"Asıl ben seninle aynı havayı solumam. Gelme peşimden!"

"Senin peşinden gelen kim? Hasta mısın sen?"

İkimiz de neredeyse birbirimizle yarışarak adliyeden çıkıyorduk. Neyse ki arabayı biraz ileriye park etmiştik de insanlar aynı arabaya bindiğimizi görmeyecekti.

"Tıkır tıkır ödeyeceksin nafakamı," dedim söylenmeye devam ederken. Bunu söylerken gülüyordum. Adliye bahçesinden çıkmış sayılırdık. Kar bana devamlı düşme tehlikesi atlatıyordu ve Ecevit düşecek gibi olduğumda kabanımın kuşağından tutuyordu.

"İngilizce öğretmeni maaşı neyine yetmiyor?" diye devam etti o da.

"İstifa edeceğim. Hem gözün hep benim maaşımda. O aç gözün doysun biraz."

"Nankör! Sana aldığım koltuk takımının taksiti daha bitmedi!" Kendimi o kadar kaptırdım ki arabaya binmek yerine ona döndüm, işaretparmağımı kaldırdım ve ona salladım. Ecevit'le göz göze geldiğimde ne yaptığımızı anladım.

Oyun bitmişti, biz hâlâ oynuyorduk. İkimiz de işaretparmağıma baktık. "Söyle söyle," dedi. Oyunu devam mı ettiriyordu? "İçinde kalmasın." Bağırmıyordu artık, ben de bağırmadım.

"Koltuk takımını bir ben mi kullanıyorum?" dedim ben de kısık sesle. İşaretparmağımı indirmedim. "Yine kendi evine aldın, bir bana mı aldın o koltuk takımını?"

Ninova

İlk ben gülmeye başladım. Sinirlerim o kadar bozuldu ki dikişlerimin açılacağı kadar güldüm. Gözlüğümü çıkardım. Doktor söyleyince hiç kulak asmamıştım. Güleceğimi sanmıyordum, böyle uzun uzun gülmezdim de zaten. Sorsalar *en son ne zaman böyle güldün*, diye, söyleyebileceğim bir an yoktu. Yemin ederim yoktu. Sonra bir şey oldu, Firuze Akın'ın en sevdiği oyun arkadaşı çıkageldi. Sonra gerek mecburiyetten gerek değil, onunla yeniden oyun oynamaya başladı. O kadar çok güldüm ki gözyaşlarım da buna yetişti, akmaya başladı. Ecevit'in de güldüğünü gördüm. Belki benim kadar kocaman değil ama beyaz dişlerini ilk kez bu kadar net görmüştüm. Oyun arkadaşım da benimle beraber gülüyordu. *Eskisi gibi.* Gülüşüm tamamen yok oldu, kahkaha gibi duran hıçkırıklar dudaklarımdan dökülmeye başladı. O kadar ağırıma gitti ki her şey. Bize bunu neden yapmışlardı?

Kontrolsüz başlayan gülüş, kontrolsüz bir ağlayışa dönüştü. *Sinemde kabaran özlem değildi, yaraydı.* İçinde biriken kan fokurduyordu. Biz bunca yaraya rağmen bile, koca iki yetişkinken yine oyun oynayabiliyorduk. *Ya yaralarımız olmasaydı?* Başıma karlar yağarken bu soruyu ilk kez bu kadar açık ve net bir şekilde kendime sordum. Benim biricik oyun arkadaşımı benden almışlardı ve belki de onun da biricik oyun arkadaşını almışlardı. Şimdi ben oyun arkadaşımın özlemini çekerken o düşmanıyla yol yürüyor, onunla oyun oynamak zorunda kalıyordu. "Firuze," dedi. Ağladığımı biliyordu. "Ağlama," dedi. Neden ağladığımı da biliyordu.

Dudaklarımı birbirine mıhladım. Gözlerimi silmeye çalıştım. Ellerim kahverengi boyayla boyandı. Ona döndüm yine de. "Alabildin mi kâğıdı?" diye sordum. Akan makyajıma baktı. O bana hiç itiraf etmeyecekti ama görüyordum. Küçük gözlerinde, on yaşında bir çocuğun nefes alan bir yanı kaldıysa o da biraz olsun üzülmüştü. Bana değil. *Bize.*

Elini cebine attı ve bir kâğıt çıkardı. Gözyaşlarımın arasında gülümsedim. "Haftalık çizelge tutuyorlar," dedi. "Ek bina da var. Bu hafta hiç temizlenmemiş, yarına ismimizi yazacağız. Hadi geç," dedi arabayı işaret edip. Kâğıdı katlayıp cebine geri koydu. Arabaya bindim, kemerimi bağladım ve akan kalemi silmeye çalıştım ama çok yoğundu, gözyaşlarımla akıyordu.

"Eve gidince banyoyu kullanabilir miyim?" diye sordum.

Ninova

"Kullanabilirsin Firuze."

Başımı salladım. "Sonra da biraz uyuyabilir miyim?"

"Uyuyabilirsin."

"Ne zaman gitmemi isteyeceksin?" diye sordum açıkça. Sanırım gideceğim günü bilmek, kaldığım her gün bunu düşünmekten daha iyiydi. Sessiz kaldı. "*Hemen şimdi* dememek için mi susuyorsun?"

"Dikişlerin alınsın bir," dedi ama o. *Hüseyin Tarhan'ın oğlu, Ali Ecevit konuştu.* Ben Atilla Akın'ın kızıydım, çıkarlarımı düşünürdüm. O Hüseyin Tarhan'ın oğluydu, merhameti bitmezdi. Yola bakarken başımı salladım. Ağlamak istemiyordum, yemin ederdim istemiyordum. Elimde değildi. *Bize bunu neden yapmışlardı?* Oynayacak daha bir sürü oyunumuz vardı. Hepsi yarım kalmıştı. *Hepsi.*

Sessiz bir şekilde yolu geçirdik. Bu kez arabayı otoparka park etti. Asansörde aynaya bakmadım. Yüzüm çok kötüydü, biliyordum. Çizmelerimi çıkarırken biraz zorlandım ama beni tuttu. Yardımcı oldu. Çıkardım ve evin zeminine yalınayak bastım. Hiç durmadım, banyoya girdim. Aynaya bakmadım. Suyu dayanabileceğim kadar sıcağa ayarladım. Yere oturdum ve uzunca bir süre suyun altında kaldım. Yine iç çamaşırımı yıkadım, yine baş havlumun altına gizledim. Ecevit geldi, bana bir tane tarak uzattı. Bu kez o havluyu alıp makineye atmaya çalışmadı. Dokunmadı. Saçlarımı bu kez taradım. Tarandı da. Kurutmadan gidip uyudum. Uyumadan bir ağrıkesici de içtim ki deliksiz uyuyabileyim. Yarın önemli bir gündü. Uzun uzun dinlenmem gerekiyordu ki yarın iyi bir oyun arkadaşı olabileyim. Annem aradı bir kez. Açmadım. Telefonumu tamamen kapattım. Geri uykuya daldım. Ecevit geldi yanıma, yemek için uyandırdı. Kalkmak istemedim, çok direndim ama o kazandı. Hep o kazanırdı zaten. Kalktım ve tek gözüm kapalı bir şekilde bir şeyler yedim. Ne yediğimi bile bilmiyordum. Çorbanın tadını seçebildim sadece. Sonra yatağa ilaçlarımı getirdi.

"Yarın..." dedi. Ne dediğini pek dinlemedim.

"İki iyi oyun arkadaşı olacağız," dedim.

Başını salladı. "Aferin sana," dedi, on yaşındaki Ecevit. Gülümsedim. Göğsümde şişen, kökü acı veren bir nilüferin ağrısıydı. "Uyu," dedi kısık sesle. "*Uyu, Üzüm Buğusu.*"

Ninova

XVII

"delil susturulursa suç konuşmaya başlar"

Eylül 1981,
Ankara, Olucak Köyü.

Portakal kokusunu sever misiniz?

Leyla; Ankara'nın pek uzak, suyu çok akmayan, elektriği daha gelmemiş, takım elbiseli devlet adamlarının, başkanlarının, hangi milletin olduğunu pek anlamadığı vekillerinin seçimden seçime bile uğramadığı ücra bir köyünde yaşıyordu. Kar yağdı mı köye girişler çıkışlar kapanır, haftada bir şehir merkezine inen muhtar emmi de inemez olurdu. İki kardeşi vardı. Evin büyüğüydü. En küçük kız kardeşini yine böyle karlı bir Ankara ayazında kırk iki derece ateşte, havaleyle kaybetmişti. Babası kahvehaneden çıkmayan hayırsızın tekiydi, muhtar emminin pikabı o karlı yolu aşacak kadar kuvvetli değildi ve annesi garibandı. Küçük bebek ateşe dayanamamış, ablacığının kucağında can vermişti. Ortancaları erkekti. Küçük de değildi ama babasının ufak haliydi. Leyla Tarhan avcunda ölen bebek için ne ağıtlar yakmıştı; uzun saçlarını yolmuş, bedenini yerden yere vurmuştu... Ablalık, annelik demekti bir yerde. Annesinden kuvvetli bağırmıştı. Komşular sakinleştirememişti. Ölü kardeşini elinden zorla almışlardı. Babası olacak o hayırsız akşam eve gelince yemek sormuştu. Annesinin başı evlat acısıyla düştüğü yastıktan daha kalkmamıştı. Babası yemek diye ısrar edince, "Hiç mi senin vicdanın sızlamıyor, baba?" diye bağırmıştı ilk kez.

Leyla Tarhan, ilkokulu zor bitirmişti. Muhtar emmi bu meseleye biraz önem veriyordu. "Kız çocukları ilkokulu bitirecek usta," diyordu. "Devlet de yeni yasa çıkarıyor zaten. Pek önem veriyor bu mevzuya. Bak okula giden çocuk artarsa bu köye su da gelir elektrik de. Okul oldu mu mesele, dinliyorlar biraz bizi. Gönderin çocuklarınızı okula. Hele kızlarınızı muhakkak gönderin. Şehirde gazetelere bas bas yazıyorlar. Haydi kızlar okula, diye... Tamam, çok okumasın ama az da olsa başlasın. Ali ata bin yazabilsin. Kâfi."

Ninova

Öyle ya da böyle bitirmişti ilkokulu. Ortaokula da gitmek istemişti. Bunun için yan köye gitmesi gerekiyordu. Dünya kadar yol. Bir sürü masraf. Olacak iş miydi? Ali ata bin de yazıyordu, Ayşe et al da. Yeterdi işte. Babasından az dayak yememişti. Dayak yiye yiye bu sevdasından vazgeçmişti ama adap iyi bilirdi. Oturmasını kalkmasını ondan iyi bilen yoktu bu köyde. Kalem işi olunca onu çağırırlardı. Muhtar emmi şehre gidince ondan gazete isterdi. Köyden bazı insanlara çeşmeden su taşırdı. Üç kuruş para alırdı. Onları babasından gizlerdi, muhtara verirdi. Bana okunacak ne bulursan getir olur mu muhtar emmi, derdi. Öyle öyle bu köyden kimsenin okumadığı kadar kitap okumuştu. Şimdi üstündeki kıyafeti değiştirsek, koysak şehir merkezine, önemli insanlar arasına otursa kimseler anlamazdı suyu olmayan bir köyden geldiğini. Hoş bir güzelliği, tatlı bir dili, nahif bakışları vardı. Sadece babasından çok eziyet görüyordu. Anacığı gibi.

Evlerinden cenazenin kalktığı gün de babasına öyle bağırınca çok dayak yemişti. Saçlarından sürüklenmişti, yerden yere vurulmuştu. Yine de acısı kardeşinin acısının önüne geçmemişti. Kalkmıştı ve babasına yemek hazırlamıştı. Evlerinde yemek, babasına kadardan biraz fazla pişerdi. Biraz fazlasını kardeşi yerdi, onlar da yerlerdi işte bir şeyler. Annesi çok ekmek yapardı. Ekmekten çok karın doyuran ne vardı? Biraz şanslılarsa içine bazen zeytin, bazen yazın kuruttuğu domateslerden koyardı. Annesinin ekmeklerini pek severdi Leyla. Annesinin ekmeklerinden sonra en sevdiği şey muhtar emminin şehirden getirdiği, şansa ona verdiği bir parça portakallı kek olmuştu.

Bir gün nasip olur da evlenirse, kocası da babası gibi pek hayırsız çıkmazsa o elektrikli çalışan fırınlardan isteyecekti. Ama tabii inşallah annesi ölmeden evlenmezdi. Evlenirse annesini bırakıp bu köyden nasıl giderdi? Bu köyden gidemezse o elektrikli fırını almanın ne anlamı vardı? Babası gibi hayırsızın teki çıkmazsa kocası, bu köyde de yaşamazlarsa, bir elektrikli fırınla kek yapacaktı. Portakallarını kendisi pazardan seçecekti.

Portakal kokusunu sever misiniz?

Çeşme başında tanıştığı, yan köyde babasıyla çiftçilik yapan yağız bir delikanlıyla denk geldiğinde o gencin diğer gençlerden farklı olduğunu, babasına hiç benzemediğini el değmemiş beyaz yüreğinde hissetmişti. İki dirhem bir çekirdekti Leyla'nın hali. Beğeneni çoktu. O fark etmese de evlenmesine çok kalmamıştı. Uzun siyah saçları vardı. Anneciği yıkadıktan sonra bir

Ninova

tarlayı basata yatırır gibi ucundan makas vururdu. Sonra ince dişli sarı tarakla tarar, örer, kendi eliyle yaptığı tokayla tutuştururdu. O bir kitap daha almak için fazladan taşıdığı yüklü suları yan köyden bir genç delikanlı görmüştü. Bilekleri pek narindi. Taşıyamaz sanmıştı. Almak istemişti. Allah şahit, öyle başkasının karısına kızına bakacak bir adam değildi. Allah rızası için suları taşımasına yardım etmek istemişti. Kalbi nasıl da atmıştı Leyla'nın... Babasından, kardeşinden başka erkek mi görmüştü? Bu kuş uçmaz kervan geçmez, su akmaz elektrik gelmez köyde pek genç erkek yoktu. Korkmuştu biraz. Mataralarını çekip almıştı. Matara da pek yoktu. Üstelik bunlar komşunun mataralarıydı. Allah var doğruya doğru, mataraları çalacak sanmıştı. Epey terslemişti genç adamı. Kovmuştu. Bir kovalamadığı kalmıştı adamcağızı. Genç kendini pek kötü hissetmişti. Sapık, diye adı çıkacaktı hâşâ. Uzaklaşmak zorunda kalmıştı ama hızlı hızlı yürüyen, örülü saçları hızlandıkça sırtına vuran, suları paçalarını ıslatan bu agresif kızı arkasını dönüp de izlemişti. O kızın kalbinin nasıl attığını bilmemişti. Korkuttu sanmıştı. Halbuki Leyla'nın duygusu korkmaktan öteydi. Bu adam ne o hayırsız babasına ne de kardeşine benziyordu. Kalbi, yürümeyen bir eşeğin sırtına vurulan darbe gibi vuruyordu göğüskafesine. Sanki o fırını almış, portakallı kek yapmıştı.

O genç Hüseyin Tarhan'dı.

Eşine aldığı ilk eşya elektrikli fırın olmuştu. Sonra eşi onlara hep portakallı kek yapmıştı. Farklı çeşitlerden de yapmıştı da portakallının tadı pek farklıydı. Hiçbirine benzemezdi.

Leyla Tarhan'ın portakallı keki.

Ankara'nın merkezine bir valizle taşındıklarında da portakallı kek yapardı bu kadın. O köylerine hiç gelmeyen kravatlı bir adamın evinin köşesinde, köydeki evlerinden misillerce kat daha güzel bir ev onlara verildiğinde ve orada yaşadıklarında da portakallı kek yapardı. Üstelik artık onun olmasa bile kocaman bir mutfak vardı, bir de istediğini pişirdiği son model fırını. Orada o ailenin çocuklarına da kek pişirirdi. Ali Ecevit'ine de. Seve seve. Annesi gibi ekmek yapardı bazen. O pek beğenilmemişti. Bu kravatlı adamlar ve aileleri köy ekmeğinden pek anlamıyorlardı. Ali Ecevit'i ve Hüseyin çok severek yemişlerdi ama. Belli etmezdi ama her ekmek yaptığında anneciğini hatırlardı. Mutluydu. Çocuğu vardı, ailesi vardı ama yokluk içinde ölen annesinin buradaki nimetlerden biraz olsun faydalanmadığını düşünüp

üzülürdü bazen. Varsın olsun, derdi sonra. Bak oğlun var. Tüm imkânları ona ver o zaman Leyla. Annen yerine de yaşasın.

Portakal kokusunu sever misiniz? Sevmeyeniniz varsa daha Leyla Tarhan'ın portakallı kekini tatmamıştır.

Nisan 1993,
Ankara, Çankaya.

Firuze çok severdi.

Şimdi annesinin ona yaptığı ve kıvamını tutturamadığı portakallı keki yerken halinden hiç memnun değildi. Bu çirkin tada daha fazla dayanamadı. Tabağı önünden itti. "Çok kötü," dedi çekinmeden. "Leyla teyze olsaydı güzelce yapardı bana."

Halihazırda sinirleri yıpranmış olan Aylin Akın bir süre kendisinin de kötü olduğunu bildiği keki izledi, sonra âdeta kriz geçirir gibi bağırdı. "Yeter!" diye haykırdı. Elindeki çatalı masaya fırlattı. "Yeter, yeter! Yeter, duyuyor musun beni? Yeter! Ecevit bitti, Leyla mı başladı? Yeter!" Firuze öylesine korktu ki küçük bedeni daha da küçüldü. Ecevit gittiğinden beri değil, Ecevit gelmediği günden beri kilo vermişti. Daha da minicik kalmıştı. Beş ay olmuştu. Ecevit gelmemişti. Firuze yapayalnızdı. Yalnızlık hissi yedi yaşında ona hediye edilen, daha önce hiç tatmadığı bir duyguydu. Bu duyguyu hangi yaşında olursa olsun Ecevit'le tatmak istemezdi. Annesi gözlerini kocaman açmıştı, âdeta Firuze'ye saldırmak üzereydi. Firuze'nin kolundan tuttu. Savurarak kaldırdı yerinden.

Merdivenleri hızlı hızlı çıkardı. "Yeter! Bıktım! Yeter! Yok! Leyla da yok, Hüseyin de yok, Ecevit de yok! Yeter!" Bunları söylerken bir taraftan bağırıyor, bir taraftan ağlıyordu. Kızını odasının içine itti. İşaretparmağını salladı. "Baban gelene kadar bu odadan çıkmayacaksın! Duydun mu beni?" Firuze olduğu yere sindi. O da ağlamaya başladı. Hiç anlamıyordu. Bu insanları hiç anlamıyordu. Ecevit'i istiyordu. Firuze neredeyse doğduğundan beri Ecevit'i isterdi. Niye artık ona bağırıyorlar, neden istediğini yapmıyorlar hiç anlamıyordu. Sokaklara düşmek, kapı kapı arkadaşını aramak istiyordu. Bu yalnızlığı küçük bedeni hiç kaldıramıyordu.

Aylin Akın kapıyı çarparak çıktı. Hızlı hızlı ev telefonunun yanına gitti. Atilla'ya ulaşacağı numarayı çevirdi. Atilla'dan önce iki kişi girdi araya. Bu

Ninova

onu daha çok delirtti. Artık bağıra bağıra emirler yağdırıyordu. Atilla'nın sesini duyduğunda konuşmasına fırsat vermedi. "Ben boşanmak istiyorum," dedi hızla. Atilla Akın'ı duraksattı bu. Bir süre ses seda gelmedi.

"Bu gece yemeğe ben gelmeden başlamayın sevgili eşim," dedi yalnızca. Bu haftalar sonra evde yiyeceği ilk yemekti. "İlk uçakla geliyorum yanınıza. Ben de sizi çok özledim."

Aylin Akın bedenini telefonun da üstünde olduğu vitrine yaslamıştı. Aynadan kendine baktı. Bitmiş gözüküyordu. Hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı ve aynadaki yansımasını izledi. Aylardır süresiz izindeydi. Mesleğini yapmıyordu ve tam iki aydır Atilla'nın eve uğradığı zamandalar bir elin parmağını geçmezdi. Partideki konumu değişmişti ve daha önemli bir adam olmuştu. Tam iki aydır bir erken seçim tutkusuyla partiyle oradan oraya gidiyordu. Bütün ülke parlayan bu çalışkan genç siyasetçiyi konuşmaya başlamıştı. Tüm bunlar olurken Aylin Akın evde, her gün, her an, her yerde Ecevit'ten bahseden, onu isteyen, gelmeyecek birinin ne zaman geleceğini sorgulayan kızıyla baş etmeye çalışıyordu. Artık tek başınaydı. Dayanacak gücü kalmamıştı. Artık kızı bu olaylardan önce ölmüş bir kadını bile kendi yaptığı yemekte arıyordu. Aklını kaçıracaktı.

Aylin ilaçlarını içti. Sonra odaya çıktı, ilaçların etkisiyle uyudu. Akşam uyumadan içtiği ilaçları içmişti. Akşam ne yapacaktı bilinmezdi. Rüyasında yine Leyla Tarhan'ı gördü. Portakallı kek yapmıştı. Firuze ve Ecevit yer Aylin Hanım, diyordu. Siz de ister misiniz? Buyurun kahve yapayım, bir dilim yiyin.

Hatırasındaki hali biraz olsun bozulmuyordu o kadının. Yine çok güzel, çok kibar, çok nahif bir kadındı. Aylin bazen ona da kahve koydurtur, beraber içerlerdi. İlkokul mezunuydu sözde, bir doktor ve bırakmasa geleceği parlak bir tiyatrocu olan Aylin Akın'la hiç geri kalmadan sohbet ederdi. Ayak uydururdu. Kitaplardan da siyasetten de yeni çıkan kasetlerden de... Konuşabildiği yerde konuşur, bilmediği noktada susardı.

Ne olacak bu çocuklar Leyla, nasıl büyüyecek, derdi bazen Aylin Akın dertli dertli. Leyla'nın yüzünde tuhaf, hüzünlü bir tebessüm oluşurdu. Ben bile o evde, o yoklukta büyüdüysem onlar hayli hayli büyür, diyemezdi; büyürler Aylin Hanım, derdi. Annesi babası eksik olmasın yanından, büyürler. Benim oğlanla senin küçük kız hele bıraksak bu evde tek başına büyür gider-

ler, bizi bile aramazlar, derdi. Ecevit de zehir gibi, derdi Aylin. Karşısındaki kadının mutlu olduğunu görürdü. Mutlu ederdi onu mutlu etmek. Okuyacak gibi, ışık var... En büyük istediğim, diye yanıt alırdı her seferinde, Allah biliyor ya Ecevit okusun, büyük adam olsun başka bir şey istemiyorum. Varımı yoğumu veririm. Yeter ki okusun, gelsin bir yerlere.

Aylin kolunu sıvazlardı. Okuyacak, okuyacak. İçin rahat olsun. Bana güvenirsen, biraz anlıyorsam bu işlerden pek parlak geleceği, derdi. İnanırdı Leyla Tarhan. Pek beğenirdi bu kadını. Hatta bazen imrenirdi. Bazen ondan kitaplar alırdı. Pek cömertti. Bir güne bir gün bunu da vermem, demezdi. Bir isterdi iki verirdi. Al canım okuyunca geri getirirsin. Çok beğenirsen, altını çizdiğin olursa sende kalabilir. Yenisini alırım ben, derdi. Okurdu akşam evine dönünce. Bir güne bir gün eşi de ne diye okuyorsun bunları Leyla, demezdi. Bu pek kıymetliydi kadın için. Babasından çok görmüştü, evinde kitap okumanın tadı bir başkaydı ona. Küçük Ecevit'i de pek severdi kitap okumayı. O da annesinin yamacına gelirdi, okurdu. Bir gün öğretmeni sormuştu. "Bu çocuk nasıl bu kadar kitap okuyor? Annesi öğretmen mi?" Pek görülmüş bir şey değildi. Öğretmenler çocuklara kitap okutmak için çırpınır dururdu. Hüseyin Tarhan, "Hanım öğretmen değil ama çok okur," demişti içi kıpır kıpırken. "O da annesinden görüyor hocam."

Eve varınca yüzünde muzır bir ifadeyle söylemişti. Söylemeden önce de, "Hocanım," diye seslenmişti Leyla'ya. Leyla, Çalıkuşu'nu pek severdi. Atatürk gibi başucu kitabı yapmıştı. Öyle çok severdi ki Hüseyin Tarhan da merak salıp okumuştu. O yüzden Leyla'ya hocanım demek onu nasıl mutlu eder tahmin ediyordu. "O nereden çıktı?" demişti Leyla şaşkınca. "Ecevit'in hocası, annesi muallime mi, dedi. Ecevit pek kitap okuyormuş."

Leyla Tarhan'ın ömrü hayatındaki en güzel üç anından biriydi. Hocanım Leyla. Kalem kitap Leyla'dan Hocanım Leyla'ya. Yirmilerinin ikinci yarısındaydı. İlk defa büyüseydi ne olacağına karar vermişti. Eğer okusaydı öğretmen olurdu. Olsun, belki Ecevit'i öğretmen olurdu. O da yeterdi ona.

Aylin Akın yarı baygın yattığı yatakta bunları hayal meyal düşünüyordu. Leyla ona öğretmenin dediklerini elbet anlatmıştı. Kapısının açıldığını hissetmedi, aniden üzerinde bir nefes fark etti. Hareket etmedi, eşinin dokunuşlarını tepkisizce izledi. Saçları okşandı, buseler kondu, adı seslenildi ama tepki vermedi. "Aylin," dedi tekrardan.

"Bugün Firuze aylar sonra ilk defa kendi isteğiyle yiyecek bir şey istedi."

Atilla kadının başını kaldırdı ve kendi dizine yatırdı. "Portakallı kek istedi benden. Aylar sonra. Kuş kadar kaldı kızım. Hemen hazırladım... Hemen güle oynaya hazırladım. Sonra yemedi ve ne dedi biliyor musun?" Atilla artık az çok tahmin ediyordu. Firuze'nin söyledikleri aylardır değişmiyordu. "Çok kötü. Leyla teyzem olsaydı bana yapardı."

Aylin hıçkırarak ağlamaya başladı. Geçmiyordu. Firuze unutmuyordu. Aylin unutmuyordu. Ecevit rüyasına giriyordu. Annesi ölmüş Melike rüyasına giriyordu. Hüseyin ve Leyla rüyasına giriyordu. Başlarda oğluna sarılıp içini soğutuyordu. Bülent'i veremezdi. Yüzlerce insanı da verse Bülent'i veremezdi ama... Ama bu yüzlerce insandan biri Firuze olmamalıydı. Firuze'yi veremezdi. Kızını veremezdi. Oğlunu vermemişti ama kızını tutamıyordu. Gücü yetmiyordu. Ne büyük şeylere güçleri yetmişti de Firuze'ye bir portakallı kek yediremiyorlardı.

Atilla yüzünü karısının saçlarına yasladı. Bu ağlayışın sebebini anlıyordu. Ev öylesine boğucuydu ki arada sırada eve uğrayarak geçirdiği iki ay ona pek iyi gelmişti. Ona iyi gelmişti ama Aylin? Her şeyi yapan eden oydu. Tüm yükü karısına bırakıp gitmişti. Bencil bir adamdı. Hep.

"Geçecek."

"Geçmeyecek."

"Geçecek. Firuze alışacak. Ben ya da sen bile terk etseydik onu, bir yerden sonra bizim yokluğumuza bile alışırdı."

"Bizim yokluğumuza bile alışırdı da sanki Ecevit'e alışamazmış gibi geliyor."

"Aylin abartıyorsun..." dedi adam. Dizine yatırdığı kadın hiç iyi değildi. Ne anlamsız cümleler kuruyordu... Mümkün müydü böyle bir şey?

"Biz ne kadar vicdansız olsak da Firuze yanı başımızda vicdan gibi duruyor," dedi. Bunu ilk fark eden Aylin olmuştu. Evin küçük prensesi, ressamı, güzeller güzeli kızı, evlat olmayı bırakmış ve vicdan olmuştu artık. Firuze'ye baktıkça tek hatırladıkları aylar öncesiydi. Firuze hiç unutmuyordu. Unuttumuyordu.

"İyi hissetmiyorsun. Bak buradayız. Kızımız burada, oğlumuz burada, ben buradayım, sen buradasın... Ailemizin bir arada olmasından daha önemli bir şey var mı?" diye sordu. Aylin cevap vermedi. Atilla, Aylin'in

boynuna birkaç buse bıraktı. "Yok. Ne olursa olsun, kim yok olursa olsun benim ailemden daha kıymetli değil. Bizden daha önemli değil."

"Atilla," dedi kadın acıyla. Bir gün kocası kadar vicdanını köreltecek miydi? Bunu istiyor muydu emin bile değildi. Vicdansız biri olmak, acı çekmekten daha mı iyiydi? "Umarım öbür dünya yoktur."

Şayet cennet ve cehennem varsa, bu hesabını verebilecekleri bir şey değildi. Leyla'dan orada nasıl kaçacaktı? O güzel kadın emindi ki cennete gitmişti. Cennetten, Akın ailesinin üzerine lanetler yağdırıyordu. Bazen ruhunu hissediyordu, ürperiyordu. Evlerini değiştirmişlerdi ama hâlâ zaman zaman Leyla'yı mutfakta görür gibi oluyordu. Leyla öldüğünde bile bu kadar acı çekmemişti çünkü o nasıl evladı için bunları yaptıysa, emindi ki Leyla da ölürken değil, ailesine olanları izlerken asıl acıyı yaşamıştı. Oğlum hep büyük adam olacak, diyordu kadın. Bunu görmeden toprak olmuştu. Bunu izleyemeden oğlu yok edilmişti. Hem de bir kupa kahveyi karşılıklı içerken bunları anlattığı kadının elleriyle yok edilmişti.

"Aylin kendine gel!" dedi Atilla sert bir sesle. "Kendine gel, sen okumuş bir kadınsın. Bu haftadan sonra işine dön. Evde kalmak sana iyi gelmedi."

"Çalışacak kuvvetim yok."

"Sen Aylin Akın'sın!"

"Firuze elimden kayıp gidiyor."

"Öyle bir şey olmayacak!" Atilla başını kaldırdı, Aylin'in de başını yastığa bıraktı. Kalktı yataktan. Karısının üzerindeki pikeyi kaldırdı ve "Hadi kalk, kızımızı alıp yemeğe gidelim," dedi. Neredeyse zorla kaldırdı. Elinden geldiğince saçlarını düzeltti ve gözyaşlarını sildi. "Güçlü dur," dedi tekrardan. "Sen benim karımsın, güçlü dur."

Atilla Akın'ın karısı olmak Aylin'in artık hoşuna gitmiyor, göğsünü de kabartmıyordu. Aylin onlarca yıl öncesine gitmek istiyordu. O tiyatro sahnesinden seyircilere bakmak istemiyor ve Atilla'yı tanımak istemiyordu. Sorun burada Atilla değildi. Sorun burada onların evlenmeleriydi. Eğer ki başkalarıyla evlenselerdi çocuklarının kaderi de bambaşka olacaktı.

Firuze'nin odasına el ele gittiler. Annesi, ona bu odadan asla çıkmayacaksın, dediği andan beri minik bedeniyle yorganın altında duruyordu. Korkmuştu biraz. Ağlamama oyunu oynamaya çalışmıştı ama olmamıştı. Yapamamıştı. Bir sürü ağlamıştı. Ecevit gelince böyle söyleyecekti. Bir sürü

Ninova

ağladım, nerede kaldın, diyecekti. Ya da hiçbir şey söylemeyecekti. Sadece sarılacaktı. Bilmiyordu.

"Burada güzeller güzeli bir prenses yaşıyormuş!" diye Atilla odaya girdi. Aylin ne kadar bağırıp çağırdıysa Atilla bu ayları bir o kadar sakin yaşamıştı. Kızına yoğun sevgi sözcükleri kullanıyor, sinirini belli etmiyor ve kızının kendisinden uzaklaşmasına izin vermiyordu. Satranç taşlarını elinden hiç bırakmıyordu. Firuze seneler sonra anlayacaktı; annesinin neden bu halde olduğunu ve babasının bu gamsız, vicdanı kör olmuş tavırlarını. Şimdi babasına düşkünlüğü devam ediyordu. Gün gelecek, babasından bugünkü coşkusu için bile nefret edecekti.

Yorganı hızla üzerinden attı. "Baba!" diye bağırdı. Babası kurtuluş gibi geldi. Hızla babasına koştu, kucaklandı, havalandı, defalarca kez kendi etrafında döndürüldü. Birkaç gece önce babası ona gelirken bir sürprizi olacağını söylemişti. Atilla'nın sürprizi bir oyuncaktan ibaretti ama Firuze'nin beklentisi pek farklıydı. Babasının gelmesine daha vardı. Bu umudunu içinde büyütüyordu. Babasıyla öpüşüp koklaştı. Sonra şakıdı. "Baba, baba!"

"Güzel Firuze'm."

"Baba, sürpriz? Ecevit geldi değil mi? Onu almaya gittin. Nerede? Geldi mi baba? Nerede? Sakladın mı? Hediye paketi de yaptın mı baba?" dedi ve söylediğine kıkır kıkır güldü. Ecevit, Firuze için artık öyle büyük bir özlemdi ki gelişi bir müjde, bir bayram, bir hediye olacaktı. Kesinlikle ona hediye süsü takmalılardı. Küçük çocuk, aklında böyle bir resim çizdi. Yarın da kâğıda çizecekti. Aylin Akın sinirden güldü. Atilla bozuntuya vermemek için güldü. Firuze'nin dökülen sütdişleri onu pek sevimli hale getiriyordu. Aylin kızına baktı. Kızı aylar sonra ilk kez bu kadar içten gülüyordu. Okulda bile bir köşeye siniyordu. Defterlerinin köşesine, başlarına, ortalarına okula başlamadan öğrendiği o ismi yazıyordu.

Ecevit.

"Hayır," dedi Atilla ve kızının gülüşünü soldurmadı, katletti. "Ama sana o kadar güzel bir şey aldım ki... Görünce bayılacaksın."

Firuze'nin tüm hevesi paramparça oldu. Dökülmüş sütdişleri bile gözükmedi. Başını geriye doğru atmaya çalıştı ama babası izin vermedi. "Ben istemiyorum," dedi. "Ben Ecevit'i istiyorum. Niye gidip almadın onu?"

Ona ne çok oyuncak almışlardı Ecevit gittiğinden beri... Ama Firuze ne zaman oyuncaklarla oynamıştı ki? Firuze'nin tek oynadığı şey Ecevit'ti. Ecevit'in o kadar çok oyunları vardı ki onların oyuncağa bile ihtiyacı olmazdı. Bazen Ecevit o kurnaz aklıyla bir kâğıt parçasını, küçük bir sopayı bile tüm pahalı oyuncaklardan daha kıymetli hale getiriyordu. "Hadi yemeğe inelim," dedi Atilla, Firuze'nin bu sözlerini görmezlikten gelip. "Baba kurt gibi aç, kızını yiyecek," dedi ve dişlerini Firuze'nin yanaklarına geçirmeye çalıştı ama kızı izin vermedi. Öyle huysuzlandı ki Atilla'nın da tüm tadı tuzu kaçtı. Firuze inene kadar iki kez daha Ecevit, dedi. Atilla, Aylin'e bakmaktan kaçtı. Onu haklı çıkarmak istemiyordu.

"Bülent nerede?" diye sordu boş masayı görünce.

"Spora başladı, erken yiyor," dedi Aylin. Sofraya yerleştiler. Masanın başında Atilla, yanında kızı, kızının yanında da Aylin oturuyordu.

"Ooo! Burada Firuze'nin en sevdiği yemek varmış," dedi Atilla ve Firuze'nin tabağını doldurdu. Aylin de çatalı hızla eline aldı. Biliyordu artık. Kaşla göz arasında ne yedirirse kârdı. Anne ve babası zorla birkaç çatal yedirdiler. Firuze bir kez daha Ecevit, dedi. Babasını uzun zamandır görmüyordu. Sırf bu yüzden bile bir kere söyleyeceği yerde üç kere söylüyordu. İçindeki bu köksüz hayal kırıklığının sebebi babasıydı. Ne olurdu Ecevit'le gelseydi?

Atilla dikkatini dağıtmak için, "Kızımı ve annesini yazlığa kaçırsam diyorum birkaç gün," dedi.

Firuze bir kez daha Ecevit, dedi. Onlar uzaklaştırmak isteseler de küçük kızın Ecevit'le anısının olmadığı tek yer yoktu. Ege'de bir sahil kasabasında yazlıkları vardı. Pek güzeldi. O bahçesi, hamağı, güneşi tümüyle içine alan camları, ayçiçeği çizilmiş duvarları, duvarları sararak büyüyen gülleri... Firuze orayı çok seviyordu. Geçen yaz onlar yazlığa giderken Ecevitler de köye gitmişti. Geçen sene Firuze'yle anlaşmışlardı ama sonra anne babalarıyla konuşacaklardı, bu sene Ecevit de onlarla gelecekti. Ecevit biraz çekinmişti, baban ister mi diye sormuştu ama o da pek istemişti. Ecevit köye gitmeyi pek sevmiyordu. Yanıyordu açıkta kalan teni, kavruluyordu. Bozkırın en kara çocuğu oluyordu sanki. Güneş o köyde daha bir yakıcıydı. Renkler daha koyu, insanlar daha gürültülü.

Firuze bunu anlatmak istedi. Hamakta beraber uyuyacaklardı. Annesi geçen sene onu gece hamakta uyutmamıştı. Sinekler çok, demişti. Bu sene ne

Ninova

yapacak ne edecek Ecevit'le uyuyacaklardı. Bahçede mangal yapacaktı babası, kediler vardı orada. Kedilere et götüreceklerdi. Bir de orada resim çizeceklerdi ve de ağaçlara tırmanacaklardı. Dut toplayacaklardı. İşin aslı şöyle anlaşmışlardı, bu mühim bir konuydu: Ecevit ağaca tırmanacaktı. Firuze eteğini açacaktı. Dutlar ezilmesin diye topladığı gibi Firuze'nin eteğine atacaktı.

Sonra bir kez daha Ecevit, dedi... Bir kez daha... Aylin Akın katlanamadığı yerde fark etmeden ağlamaya başladı. Yüzünü kapattı. Atilla bunu gördü, karısına baktı ama duyduğu tek şey Firuze'nin pembe bulutlara çizdiği hayalleriydi. Sonra bir kez daha demeye kalkıştı, masa Atilla'nın darbesiyle öyle bir sarsıldı ki masada o hariç herkes korktu. Bu Firuze'nin yedi buçuk yıllık hayatında şahit olduğu bir şey değildi. O el bir kez daha masanın ortasına indi. Masa âdeta yarılacaktı. Firuze ağlamaya başladı. "Yeter!" diye bağırdı. Annesi gibi diyemezdi. Bu bambaşkaydı. "Yeter! Yeter! Duydun mu, yeter! Bana bak!" dedi ve gözlerini kocaman açtı. Firuze'nin babası gitti, bir canavar geldi. Firuze korkuyla masanın altına kaymak, orada saklanmak istedi ama canavar istemedi. Atilla Akın çileden çıkmıştı. "Bana bak! Bak bana!" Kızının kollarından tuttu, bu tutmak olmazdı. Firuze sarsıldı. Titreşti. Daha şiddetli ağlamaya başladı. "Bak gözlerime! Ecevit yok! Duydun mu beni? Ecevit yok! Bir daha asla gelmeyecek! Unut! Bir daha, bir daha ağzından o piçin adını duyarsam seni..." Atilla cümlesini tamamlayamadı. Seni öldürürüm mü diyecekti? Kendi haline bıraksalar Firuze çok uzun yıllar yaşamazdı zaten.

Firuze'nin kolyesine göz dikti canavar, eli gitti ama Firuze de aniden çığlık attı. Aylin o noktada sarsıldı. "Atilla yapma," dedi. O kolyeyi alamazlardı ondan. Denemişti.

"Alırım bu kolyeyi senden, çöpe atarım. Duydun mu beni? Bir daha o dilinden Ecevit'in adını duyarsam kolyeni alırım. Ne Ecevit kalır ne kolyesi! Duydun mu? Bak gözlerime! Duydun mu b-"

"Atilla yeter! Korktu, yeter!"

Kızını gözü dönmüş adamdan zorlukla aldı. Kendisi on kere bağırmıştı, birinde böyle tutulmamıştı Firuze. Tir tir titriyordu. Kızını kucaklamaya çalıştı ama Firuze korkuyla annesine bile gelmedi. Âdeta dilini yutmuştu. Koşa koşa odasına gitti. Canavarın elleri boğazındaydı sanki. Kapıyı zorlukla

açtı, zorlukla kapattı. Yatağa girmedi, yatağın altına sakladı küçük bedenini. Ağlamıyor, konuşmuyor, bağırmıyordu. Canavarın gerçek yüzünü görmüştü. Bir canavar bile demiyordu henüz. Sıkıca tuttu kolyesini. Daha çok küçüktü. O kadar küçüktü ki bebek gibi büzmüştü dudaklarını. Bir hırsızdan saklanır gibi saklanmıştı. Oyuncak bebeğini korumaya çalışıyormuş gibi kolyesini korumaya çalışıyordu.

Sonra o gece çok şey oldu. Atilla Akın kızının üstünde baskınlık kurduğunu sandı. Otoriter bir baba olduğunu düşündü. Firuze'nin ağzına kilit vurdu. Firuze, Ecevit demeyi uzunca bir süre bıraktı. Sonra yavaş yavaş, günden güne bir şey yaptı. Dili hiç dillendirmiyordu ama Firuze artık dillendirmeye ihtiyaç duymuyordu. İçimiz başka bir insanı yaşatacak kadar büyük müydü?

Firuze küçük kaldı ama içi büyüdü, Ecevit'i aldı. Sonra onunla oyunlar oynadı. Onu tatillere göndermeye başladı. Gelmediği günler Ecevit hep başka yerlere gitmiş gibi davrandı. Bazen köye... Bazen yazlıklarına... Bazen İstanbul'a. Firuze'nin dilinden düştü, içine gömüldü. Öylesine yaşadı ki bu kurduğu evrende Ecevit İstanbul'dan dönünce ona kızdı bile. Beraber gideceklerdi. Yazlıklarındaki hamakta yatabildi mesela Ecevit. Annesi öldüğü için ona kızan eden olmadı. Köyden yanarak döndü. Bazen oyun arkadaşını okuldakilere anlatmıştı. Çocuklar sordu, Ecevit geldi mi diye. Yok daha değil, dedi. İstanbul'a gittiler, köye gittiler, yazlığa gittiler... Ama dönecek işleri bitince.

Yazmayı öğrendiğinden beri Ecevit'e mektuplar yazardı. Mektuplarını sıklaştırdı. Firuze mutlu olmaya başladı. İçindeki Ecevit'le pek mutluydu. Ona dut toplayıp getiriyordu. Annesi babası Firuze'nin güldüğünü görüyorlardı. Kızları eskiye döndü sanıyorlardı. Halbuki o gece Ecevit köyden dönecekti Firuze için, bunu bilmiyorlardı. Bazı günler Ecevit aklına gelmezdi. O günler Ecevit gideli uzun zaman olmuş olurdu ama ertesi gün yine anımsardı. Akşam yatağa girmeyi beklerdi. Ecevit'le o kadar yeni anısı olmuştu ki artık eskileri zor hatırlıyordu.

Ecevitsiz bir hayat boya kalemsiz bir resim gibi, Ecevitsiz bir hayat o hep dinledikleri Firuze şarkısının nakaratı kesilmiş gibi, Ecevitsiz bir hayat baharda yeşillerin Firuze'nin rengini artık kıskanmaması gibi ve Ecevitsiz bir hayat portakalı unutulmuş portakallı kek gibiydi küçük Firuze için.

Bir Ecevit vardı, annesini babasını kaybetmişti ve dört duvar arasında çürüyordu. Bir Ecevit vardı, Firuze'nin içinde layığıyla büyüyordu. Koşuyordu, oynuyordu, İstanbul'a bile gidiyordu.

Ninova

Bir Ecevit vardı, artık varlığını kimse bilmiyordu. Bir Ecevit vardı, onu bir tek, onu en çok en sevdiği oyun arkadaşı unutmamıştı.

Sahi, portakal kokusunu sevmez misiniz?

Vincent Van Gogh, kardeşi Theo'ya yazdığı mektupta der ki, *"Benim resimlerimin değeri yok, biliyorum ama bir gün... Bir gün anlayacaklar."* Anlaşılmadan ölüp giden, ölüp gittikten sonra anlaşılan düşüncelerden biri o. Onu büsbütün bir insan olarak tanımlamak, ete kemiğe bürümek yanlıştı. Çünkü o beden toprağın altında çürüyüp gitmişti ama o zihin, fikir ve nicesi hâlâ yaşıyordu. Bu değersizlik karşısında kimbilir ne çok acı çekmişti... Çünkü bir sanatçıyı sevmemek ona belki de hiç dokunmaz ama ürettiklerine değer vermemek... Çok amansız bir acıydı. Neredeyse emindim ki o bu değersizlik hissiyle daha çok çizmişti. Daha az gayretle ama daha büyük bir tutkuyla.

Sevgisizlik insanı öldürmezdi, insanı öldüren değersizlikti. Bir de üstüne anlaşılmamak eklenirse, ki bu bir apseye birikmiş irinden daha beterdi, ölüm âdeta kaçınılmaz olurdu.

Ama bir gün... Bir gün anlayacaklar. Belki sevmeyecekler ama anlayacak, şans bizden yanaysa az da olsa değer verecekler. Yıldızlı Gece'yi kim gördü zamanında? Kim anladı? Kim geçti karşısına konuştu? Ya şimdi? Ama bir gün... Elbet bir gün. Er ya da geç bir gün.

Hayatımın son iki ya da üç sabahı, tam emin değilim, bedenim dinlenmiş ve ağrısız bir şekilde açıyordum gözlerimi. Sağlık denen şey eğer varsa bünye hissediyor. Sahibine de bildiriyor. Yaralarım iyileşiyor ve karlı bir Ankara sabahına aldırmayıp güneş gibi müjdeliyordu bana. Ben buna alışık değildim, gözlerimi kısıyor, güneşi elimle engellemeye çalışıyordum ama hissettirdiği sıcaklık benim engelleyebileceğimin çok uzağındaydı. Güneşsiz sabahlarım pek çoktu benim, güneşe nasıl tepki vermem gerektiğini bilmezdim.

Saçlarımı taramıştım, ki bu garipti; saçlarım Ecevit'in evinde Ecevit'in tarağıyla kördüğüm olmadan taranıp gitmişti, dün banyo yaptıktan sonra Ecevit bana yeni ve temiz kıyafetler vermişti, yüzüm ve ellerim biraz kuruydu ama ağrım neredeyse hiç yoktu. Yaralarımı anımsayamadım. Dı-

şarıdan çalan kapı; bir bebeği uyutur gibi sessiz olan evin huzurunu böldü, hissettiğim güneşin sıcaklığını kaybettim ve ayaz evin içine doluştu. Ben kalkmadım, kapıyı açma gayretine girişmedim. Sanırım biraz daha uzanmak istiyordum. Henüz kalkmak istemiyor, acısız bedenimi dinlemek istiyordum. Kapının açıldığını yarım kalan şiddetli çalışlardan anladım ve onun sesini duydum.

"Firuze!"

Annem...

Bedenimdeki sağlık hissi kayboldu. Benliğime yine ağrı çöktü. Ve bu çok kısa bir vakitte oldu. Bu ağrısız sabah için günlerimi vermiştim ama onu kaybetmek için hiç çaba harcamamıştım. Annem bas bas bağırıyordu. "Kızım nerede, Firuze nerede?" Evin içi sesiyle titreşirken yerimden hızla kalktım. Ecevit'in evinde olma fikri beni çok tedirgin etti. Ailem Ecevit'e hiç dokunamasın istiyordum. Ecevit'in onlarla göz göze gelmesini bile istemiyordum ve sanki bu benim sorumluluğumdaydı.

Ecevit'i korumak... Tüm kötülüklerden değil, yalnızca Akın ailesinden.

Kapıyı hızla açtığımda açtığı kapı eşiğinden henüz dönmemiş Ecevit'i gördüm ilk. Daha sabah olduğu için o da eşofmanlarıylaydı. Annemin topuklularının sesi evin zemininde gıcırdıyordu. Salona doğru ilerlediği için başta beni göremedi ama "Kızım nerede?" diye bağırıp geri adımladığında göz göze geldik. "Firuze!" dedi dehşetle. Hızla bana ulaştı, oldukça dramatik bir edayla yüzümü kavradı. Biraz daha baskı uygularsa dikişlerimi hissedecektim. Yine bir tiyatro sahnesindeydik, annem yine oyuncuydu ve figüran olarak yine beni kullanıyordu. Bazen oyunculuğu özlediğinde bunu yaptığını hissederdim. Zira tüm abartılı tepkilerini benim üstümde gösterirdi.

"Firuze bu ne hal?" dedi ve üstüme baktı. Öylesine bakıyordu ki az önce hissettiğim sağlık bir yanılsamaydı sanki. "Bu ne hal Firuze? Ne yaptın kendine? Bunlar ne?" dedi ve Ecevit'in üzerimdeki tişörtünü tuttu, bir paçavraya dokunur gibi dokundu ve bıraktı. *Annem kıyafetimden bahsediyordu.*

"Anne senin burada ne işin var?" dedim yalnızca. Annemi ve hareketlerindeki sembolizm akımını izlemek istemiyordum. Bu şekilciliği midemi bulandırıyordu. Şu bakışları, üstünlük barındıran, ait olmadığımı gösteren bakışları...

"Nasıl ne işin var?" dedi. Kollarını aniden bana sardı. En olması gereken zamanda yokken ve beni her gece aynı yastığa baş koyduğu canavardan kurtarmamışken şimdi elbette burada ne işi vardı. Tüm bunlar olmasaydı da burada ne işi olacaktı. Saçlarımı öylesine okşuyor ve sarılıyordu ki kemiklerimi hissettim. "Firuze günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum..." dedi. Ecevit'in kapıyı kapattığını gördüm ama kapının önünden bize doğru gelmedi. İzliyordu ama görüyordum. Annem yüzüme buseler kondurdu ve kokladı beni. Emindim ki kötü bir koku alsaydı bunu da söyleyecekti ama almadı, bundan yana dem vurmadı.

"Evet, biliyorum. Bülent gözaltına alındı. Saçlarını okşamamı ve seni teselli etmemi istedin," dedim uçlu bucaklı sevgisinin altında.

"Hayır, hayır, hayır..." dedi annem. Sesi âdeta titredi. "Ben seni istedim yalnızca. Sen benim kızımsın. Bülent benim oğlumsa sen de benim kızımsın." Çok haşindi elleri, severken hırpalıyordu âdeta. "Günlerdir ne haldesin bilmiyorum. Kimse bana bir şey söylemiyor. Eve geldiğim günden beri yoksun, üstelik abin gözaltına alındı. Her şey birbirine girdi. Buraya bile zorlukla geldim." Annemi kendimden ayırdım. Biraz daha sarılırsa bana, kemiklerim ciğerlerime batacaktı. Sarılmasa da bırakmadı. Yüzümü okşamaya devam etti. "Gazeteciler adım atmamıza bile izin vermiyor."

"Al işte," dedi Ecevit tahammülsüzce. "Herif helikopter indiremedi, karısı gazeteci yığdı kapıma." Birkaç adım attı ve mutfağa doğru ilerledi. Çay suyunu koydu. Gözlerim koyduğu miktarı takip etti. *İki kişilik koymuştu...*

"Benim evimde ayakkabıyla dolaşılmıyor. Duracak olan ayakkabısını çıkarsın," dedi bize bakmadan. Annem umursamadı. Ayakkabılarını çıkarmasına ihtimal vermiyordum zaten. Her şeye rağmen saçları fönlüydü. Sarı, dibi geldiğini hiç görmediğim boyalı saçları vardı. Saçlarına öylesine önem verirdi ki o sarısı bile çakma durmazdı. Üzerinde krem rengi bir gömlek ve onun üzerinde de yine aynı tonda uzun bir kaban vardı. Annem modayı yakından takip ederdi ama takip ettiği Türkiye'deki moda anlayışı olmazdı. Tam olarak kabul etmese de İngiliz kraliyet ailesinden esintiler taşırdı üstünde. Ondan aldığım gözlerim vardı. Belirgin elmacık kemikleri, küçük çenesi, ince dudakları ve tıpkı benim gibi hafif kemerli

bir burnu. Annem bende gençliğini görürdü ama ben onda hiçbir anımı göremezdim.

"Hadi Firuze, gidiyoruz," dedi. Ellerimi tuttu, avuçiçlerimden öptü. "Güzeller güzeli kızım ne hale gelmişsin... Hadi gidelim. Gel. Kıyafetlerin var mı burada? Yoksa kabanımı..."

"Anne ben gelmiyorum," dedim ve kabanını çıkarmasını engelledim. Alelacele davranıyordu, neredeyse elleri titriyordu.

"Hayır sus, geliyorsun. Nerede? Telefonun nerede? Hadi kızım. Hadi güzel kızım."

"Anne..."

"Seni burada zorla mı tutuyor?" dedi. Bunun olmadığına adının Aylin olduğu kadar emin olurdu ama bunu söylemekten geri durmazdı. Çünkü biz nerede olmamız gerektiğini bilen insanlardık. Olmamamız gereken yerlerdeysek bunun tek sebebi başka insanlar olmalıydı.

"Allah'ım sen bana gani gani sabır ver," diye konuştu Ecevit. Annem bir kez olsun ona dönüp bakmıyordu ve bu Ecevit geldiği günden beri böyleydi. Kaçtığı şey neydi? Ecevit'in neredeyse hiç değişmemiş gözleri miydi? Zamanında öldürdüğü vicdanı mıydı? Yoksa Leyla teyzenin ruhu muydu? Annem, Ecevit'e bakamıyordu bile. "Ya ayakkabını çıkar ya da çıkarma, evimden çık."

"Firuze hadi kızım."

"Anne, gelmiyorum diyorum."

Annemle olan temasımı kesmeye çalıştığımda beni daha sıkı tuttu. Bir çocuk gibi buradan çıkarmaya çalışacaktı beni. "Saçmalama!" dedim.

"Geleceksin. Seni burada bırakır mıyım sanıyorsun? Geleceksin! Duydun mu beni? Seni asla bur-"

"Hiçbir yere gelmeyecek." Ecevit müdahale etmese de anneme direnir miydim? Kesinlikle. Peki Ecevit'in müdahalesi annemi geri mi düşürürdü yoksa daha mı öne çıkarırdı bilmiyordum.

"Ben kızımı alacağım ve buradan çıkacağım!" Annem bu cümleyi gür, net ve keskin şekilde kursa da Ecevit'e dönerek kuramadı.

"Yüzüme bak ve öyle emir ver," diye dikleşti bu kez. O da farkındaydı... "Bakamıyor musun yoksa?" dedi Ecevit. Olduğu yerde sakince durmuştu. Ocak yanında yanıyordu. "Doğru ya... Sen on sekiz sene önce de bakamamıştın. Neydi sebebi?"

Ninova

"Firuze hadi."

"Gelmeyecek," dedi bastıra bastıra.

"Anne git," dedim.

"Firuze, yürü diyorum!" diye bağırdı annem. Beni sürüklemeye kalkıştığında aramızda çırpındık ve Ecevit doğruldu. Bize doğru gelmeye başladı.

"Polis mi çağırayım?" dedi. Sonra havaya doğru seslendi. "Polis!" dedi alayla. "Adam öldür- Pardon. Adam kaçırıyorlar. Polis!"

Annem, Ecevit'in sesi yaklaştıkça gerim gerim gerildi ve titremeye başladı. Yüzünün nasıl kızardığını izledim. Ecevit'ten âdeta korkuyordu ve bu korku on yaşında bir çocuğa karşıydı.

"Firuze kendine gel, nereye kadar burada kalacaksın? Bak baban gelirse..."

"Gelip alabiliyorsa alsın," dedi Ecevit ve cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "Ben de onu kızına şiddet uyguluyor diye bu kapıdan ters kelepçe aldırtmazsam namerdim."

Annemin ağzından hızlı hızlı dökülen nefesleri bir bıçak darbesiyle kesildi ve yüzüme baktı. Anlayamadı. Annemin belki de o gün olanlardan haberi yoktu. Bilmiyordum. En son İnci'ye annemi aramasını söylemiştim ama sonrasını bilmiyordum ve ne fark ederdi ki? Babam bana ilk darbesini annemin yanında vurmamış mıydı? "Ne demek bu?" diye sordu bana titrek bir sesle.

"Anne lütfen git, lütfen çık git," dedim ve onu kapıya yönlendirmeye çalıştım ama Ecevit durmadı.

"Ağzında dört tane dikiş var, kocan gelsin de eliyle söksün mü onları?" diye sordu. Annemin aksine annemin gözlerinin içine bakıyordu. Annemin bedeninin nasıl irkildiğini gördüm, elleri hızla ağzıma kaymak istedi ama izin vermedim. Geri çekildim. "Dokunma."

"Firuze lütfen izin ver bakayım."

"Hadi git kocana sor," dedi Ecevit. Anneme dokunmuyordu, dokunsa kolundan tutup kapının önüne atacaktı, biliyordum. "Çayımın suyu kaynadı. Çay içeceğim ben. Çık evimden."

Gözleri yaşarmıştı, bana bakıyordu ve ağzımın içine bakmak için bir fırsat kolluyordu. "Baban mı yaptı?" diye sordu.

"Anne git."

"Özür dilerim," dedi annem kesik bir sesle. Uyuşmuştu âdeta yüzü. İki kelimeyi bile zor bir araya getiriyordu. "Özür dilerim. Kimse bana anlatmadı. Özür dilerim. Gel çıkalım. Atölyene gidelim. Ben de gitmeyeceğim eve. Gel Firuze." Bedenime doğru öylesine yüklendi ki fark etmeden iyileşmeye yüz tutmuş elimi bile sıkı sıkıya tutmaya çalıştı. Ecevit benden önce fark etti, o elimi hızla annemin elinden çekti ve beni bir adım geri çekmeye çalıştı ama annem bırakmıyordu. Âdeta dokunduğu her zerreme tutkalla yapışıyordu. Beni bir ateşin içinden almaya çalışıyordu sanki ama onlar bana bu kadar iyi bakamazlardı. Dünyanın en lüks imkânlarına da sahip olsalar, dünyaları da önüme serseler bu yaraya onlar sebep olduysalar gelecek tek bir yarabandını bile kabul etmezdim. Bu senelerdir böyleydi. Ne onlar ne de ben geri adım atıyordum.

"Yeter!" diye bağırdım annemin yüzüne karşı. Günler sonra ilk kez böylesine bağırdım. "Yeter! Yeter, nereye götüreceksin? Yeter! İstemiyorum! Nefes alamıyorum!" dedim açıkça. Kelimeler içimdeki sıkıntıyla sıkış tepiş dökülüyordu. İçimdeki sıkıntıya bulanmışlardı. Annem bunu fark etti. Ben kolay kolay *nefes alamıyorum* diye bağırmazdım. Zira ben zaten rahat nefes almayı öylesine uzun bir vakittir arkamda bırakmıştım ki bu benim normalimdi. Ölecek kadar zorlanırsam *nefes alamıyorum,* derdim. İki birbirine yakın duvarın arasında bedenim ezilir ve kederimi yüklenmiş ruhum -benden daha zayıf değildi o, zihnimde hep daha kiloluydu- o iki duvar arasında sıkışırsa söylerdim.

"Nefes alamıyorum! Babamın torcu var, biliyor musun?" Ecevit'in de gözleri bana döndü. Annemin yeşil gözleri, yere düşmüş yaprakların üzerine çamur bulanmış gibi küçüldü, çok az gözüküyordu artık yeşil hareleri. "Ben bilmiyordum. Geçen gün öğrendim. Nefes alamıyorum anne! Nefes alamıyorum. Sizin yanınızda nefes almak da istemiyorum. Aklıma gelmiyor. *Ya Firuze dur, az soluklan, kalbin atsın nefes al,* demiyorum. Çabalamıyorum bile! Çabalamıyorum ya. Babam elime tutuşturdu bir cam parçasını. Kaçmadım, ucuna kadar camı erittim elimde. Şimdi düşününce ne korkunç geliyor. Ellerim olmasa ben nasıl çizeceğim?" dedim. Evet, bu tam şimdi bana korkunç geldi. O an o camı sonuna kadar eriten bendim. Onlar beni uçuruma götürüyorlarsa ben gözümü kırpmadan

Ninova

yürüyordum. "Sizin yanınızda bunun farkında bile olamıyorum. Duyuyor musun beni? Nefes alamıyorum. Bırak beni. İyileşene kadar bırak beni!" dedim. Ağlamıyordum. Sanırım. Annem ağlıyordu. Sanırım.

Nefes nefese kalmıştım. "Ağzım dikiş dolu, seninle geleceksem kendim koparayım dikişlerimi, size kalmasın," dedim. Kimse bana çenemi sıkmayacağının, oradan oraya vurmayacağının garantisini vermiyordu. Elimi hiddetle ağzıma götürmeye çalıştım. Bunu neden yaptım bilmiyordum ama tümüyle bilinçsizceydi. Blöf değildi. İki çift el bana ulaşmasa, annem ve Ecevit aynı anda engel olmak için çabalamasa günlerdir ılık çay değdirdiğim, küçük ekmek parçalarıyla buluşturduğum damağımı yaracaktım. Her şey boşuna olacaktı.

Annem engel olamadı ama Ecevit iki elimi birden tuttu, kelepçeledi ve adımı söyledi. "Firuze!" diye bağırdı. Annemin gözünün içine bakıyordum. Beni koruyamamıştı. *Bunu mu beklemiştim?* Bilmiyordum. Sadece o gün gözüm evde annemi aramıştı.

Ecevit ellerimi tutmakla kalmadı, sırtımda birleştirdi ve beni bir suçlu gibi kelepçeledi. Geriye doğru itildim. Gözlerimi annemin gözlerinden bir an olsun ayırmıyordum. O acıyı görmek istiyordum. Bana değil ama kendilerine acımalılardı. Beni kaybetmişlerdi. Kayıp onlarındı, kayıp bendim ama kaybeden onlardı. Ecevit yatak odasına geri itti beni, ayağıyla kapıyı kapattı. Ellerimi geri bıraktı ama geri çekilmedi. "Saçmalama!" dedi. Yüzünde koca bir şaşkınlık vardı. Annemin yanında akmayan yaşlar annemin gözlerinden kopunca akmaya başladı. "Ne yapıyorsun sen?" dedi. Aklı hayali durdu âdeta.

"Sen *dikişlerin alınınca gideceksin,* de..."

"Firuze saçmalamayı bırak!" Mantıklı konuşmuyordum ama öyle bir amacım da yoktu. Onlar bu dilden anlıyorlardı. Onlar benim cümlelerimin altının boş olmadığını da biliyorlardı. Bunları Ecevit'e söylüyordum ama içimden onlara sesleniyordum. "Saçmalama," diye tekrar etti. Başka diyecek bir şey bulamıyordu sanki. "Kendine gel. Duyuyor musun beni?"

Duyuyordum ama tepki vermiyordum. Gözyaşlarım hızla akıyordu ve sabah tenimi ısıtan güneşin esamesi yoktu. Tüm vücudum yine sızlıyordu. "Gitmek istemiyorum," dedim yalnızca. Küçük bir çocuktum, akşam ezanı okunmuştu ama benim oyunum daha bitmemişti sanki. Annem

sesleniyordu, babam bağırıyordu ama ben gitmek istemiyordum. Aç bile kalacak olsam oyunumu oynamak istiyordum. Başımı eğdim. "Dikişlerim bile daha alınmadı. Gitmek istemiyorum," dedim. Annemin girdiği yere babam da girerdi. Babamın buraya yönlendirdiği herkes de. Beni Ecevit'in yanında bırakmazlardı. Gidecektim, biliyordum ama daha değildi. En azından Ecevit'in biçtiği süre kadar hakkımı kullansaydım. Yalnızca ağladım. Ecevit cevap vermeden çıkıp gidecekti sanırım, sessizlik beni ikna etti. Ondan da büyük beklentilerim yoktu. *Evim* dediği yere benim yüzümden babamın ayağı değeceğine kendi irademle çıkıp giderdim zaten.

"*Gelip alabilen alsın,* demedim mi ben?"

Akşam ezanının altında oyun oynayan çocuğun kalbini sardı sanki bu cümle. Annesi balkondan sarktı, bir saat daha mühlet verdi. Anlayış gösterdi. Başımı kaldırdım ve bükülmüş kaşlarımla Ecevit'e baktım. Burnum akıyordu, burnumu çektim. Beni bıraktı ve odadan çıktı. Kapıyı kapattı. Kapıya çok yakın bir yerdeydim. Uzaklaşamadım. Dibine çöktüm. Annem, "Firuze'yi almadan gitmeyeceğim," dedi. Her şeye rağmen. Nefes almıyorsam bile yine onların yanında almayayım istiyorlardı. Beni evlatları olarak değil, beni onlara ait bir parça olarak görüyorlardı. Tüm acıları onlarla çekmeliydim. Tüm zulmü onlardan görmeliydim. Ne kadar acı çeksem de onlardan kopmamalıydım. Ben evlat değildim. Bir uzuvdum.

"Gelmek istemiyor," dedi Ecevit.

"Ben götüreceğim ama," diye rest çekti annem. Ecevit'in yüzüne bakıyor muydu?

"Vermiyorum."

"Biz bir eşyadan mı bahsediyoruz şu an?" Onlara ait bir et parçası olmaktan daha çok isteyeceğim bir şeydi bu. En azından ayrı bir köşede bir yerim, hacmim, konumum olurdu. Gözlerimi kapattım ve neticeyi bekledim. Annem buraya babamla dönerse buradan çıkarılacağımı biliyordum.

"Sen benim bu lafımla bir eşyadan bahsetmediğimi ezelden beri biliyorsun."

Ben anlamadım ama annem sustu. "Çık evimden," dedi Ecevit. "Git o katil, hırsız oğlunu hapishane köşelerinden kurtar. Hırsızlık, cinayetten daha mı ağır bir suç? Adam öldürürken bu kadar hapis yüzü görmedi o haysiyetsiz. Pardon pardon..." dedi Ecevit. "Ecevitler büyüdü tabii. Suçu

Ninova

yıkacak çocuk bulamadınız. Hatırladım, tamam. Koş git, oğlun salya sümük ağlıyordur. Ne işin var senin burada?"

"Kızımı ver! İyi değil!"

"Ulan sen sağır mısın?" Gözlerimi sıkıca kapattım, bedenimi küçülttüm. "*Nefes alamıyorum,* diyor. *Nefes almaya çalışmıyorum,* diyor. Benim yanımda da mı kötü oldu? Ulan ben miyim suçlu kabahatli yine? Bir kere de bu siktiğimin suçunu kendinizde bulun lan! O haysiyetsiz kocanın avcunun içine bırakmışsın kızını, hamur gibi yoğuruyor. Dua et insanım ben. Dua et insanlıktan içimde bir avuç kaldı benim." *Yoksa burada olmazdım... Ecevit'in içinde o bir avuç olmasa benim önüme küçük ekmek parçaları koyar mıydı? Koymazdı. Ne büyük vicdandı... Allah'ım ne yüce bir yürekti, düşmanının çayını ılıtıyordu.*

"Çık git şimdi evimden yoksa arayacağım polisi, oğlunun yanına şutlayacağım seni de."

"Firuze iyi değil," dedi annem. Ağlıyordu. Zihnini öylesine ele geçirmiştim ki Ecevit'i duymuyordu.

"Hadi canım..."

"Psikoloğa gönderemiyorum." Annem bunları niye Ecevit'e anlatıyordu? "Seni dinler."

"Vay anasını satayım. Nereden nereye. Kocası daha geçen gün kellemi alıyordu. Lan siz nasıl bir ailesiniz? Dünyanın en normal insanını koyalım, iki aya sizin evden beyaz gömlekle çıkar."

"Firuze iyi değil..." dedi annem yine. Neye bu kadar ağlıyordu ki? On sekiz senedir nasılsam öyleydim işte. Bir yatağın altında Ecevit'in bensiz İstanbul'a gittiğini hayal ettiğim geceden fazlam neydi? Ben neyi göremiyordum onların aksine?

"Ya bas git evimden. Ağlıyor bir de karşımda. Bas git."

Bir hareketlilik yaşandı. Annemin topuk seslerini duydum, sonra bir el kapıya dokundu ama açmadı. "Firuze atölyene geçince beni ara, olur mu? Gelip almamı istediğinde beni ara. Özür dilerim Firuze."

Sesimi çıkarmadım. Çok ağlıyordu. "Bırak tatavayı, hadi. Çayım demlendi. Çık evimden, çık. Git, oğlun korkudan altına kaçırmıştır, seni bekliyordur. Hadi. Çık."

Dış kapının kapanma sesi geldi. Gözlerim hâlâ kapalıydı. Açmadım. Açmayacaktım da. Avuçlarımın bileklerimle birleştiği yerden gözlerime

baskı uyguladım. Bu biraz acılarını dindiriyordu. Nefes alamıyordum. Sokağa çıkacak ve avaz avaz bağıracak kadar değildi ama yine de nefes alamıyordum. Bu kabul sayılmaz mıydı? Yetmez miydi?

Bilmiyorum kaç dakika geçti ama kapı yavaşça açıldı. İçimden bir ses önce yatağa, sonra yere baktığını söylüyordu. "Firuze," dedi. "Hadi kalk. Kahvaltı hazır."

Gözyaşlarım silinsin diye bileklerimi gözlerime sürterek çektim. O kadar uzun vakit baskı uygulamıştım ki gözlerim birkaç saniye karartıdan başka bir şey görmedi. Büyük tomurcuklar indi gözlerime, renkleri birer çakmak gibi çaktı. Yavaş yavaş düzeldi. "Gel," dedi. Elimi yere bastırdım ve destek alarak kalktım.

"Menemen yaptın mı?" diye sordum. Şu an tek derdim bu olsun istedim.

"Yaptım."

"Soğanlı mı?" dedim bu kez. Bu da derdim olabilirdi. Kabulümdü.

"Soğanlı."

Önce lavaboya girdim. Suyu yine sonuna kadar açtım. Dün banyodan sonra iç çamaşırımı yıkamıştım. Havlunun altında duruyordu. Giydim hemen. Bu kez eşofmanımın ipi düğüm değildi. Yüzümü yıkadım. Benim havlumla kuruladım. Bu havluyu ilk ve son kullanışlarımdı. Bir sahiplik hissiyle kıvranıyordum. Bir havlu, bir bardak, bir diş fırçası... İyelik ekine ben tarafından nail olmuş, herhangi bir şey. Yeter ki *benim* diyebilmeli insan. Gerisi hallolurdu belki. *Ah Firuze. Ah! Bunca varlığın içinde yokluk. Bunca bolluğun içinde hiçlik.* İç çektim. *Ah Firuze!*

Dişlerimi de fırçaladım. Biraz midem bulanıyordu. Ben gittikten sonra Ecevit atacaktı bunları. Tarağı gördüm. Elime aldım, saçlarımı taradım yine. Ecevit'le küçükken birbirimizin saçlarını aynı tarakla tarardık. Onu anımsadım. Bu güzel, yüreği pek hoş eden bir hatırlamaydı. Acıdan çok keder veriyordu. Ama yine de tatlı bir kederdi bu. Yine Ecevit'in tarağıyla saçlarımı taramak, sıcacık, taptaze ekmek çıkarmış bir fırının önünden sabahın erken saatlerinde geçmek gibiydi.

Kolayca taradım. Evet, hiçbir yeri düğüm olmamıştı. Doğru hatırlıyordum. Bir camın üzerinden kayan su damlası gibi tarak saçlarımdan kaydı. Tarakta kalan saç tellerimi aldım. Üç beş tane ancak kaldı.

Onlarla uğraşamadım. Tarağı yerine koydum. Aklımdaydı. Sonra alacaktım saç tellerimi. Banyodan çıktım, Ecevit beni bekliyordu. Yanına oturdum, çoktan önüme ekmek parçalarını ufak ufak doğramıştı. Kimse bana ekmek parçalarını da doğramayacaktı. Zaten ben de katiyen istemeyecektim.

"Annem adına özür dilerim," dedim. Menemen biraz farklıydı bu kez.

"Başkası adına özür dileme," diye kızdı. Ekmeğimi aldım. Menemenin benden taraf olanına batırdım. Bunu da yapamayacaktım. Annem hiç hazzetmezdi. Tabağımıza almalıydık. Adabımuaşeret kuralları içinde yemeliydik. Kabul, ben de Bülent'in ekmek bandığı tavaya ekmek banmak istemezdim ama Ecevit'le bir menemene aynı anda ekmek banmak, nasıl anlatsam... Bir zamanlar aynı kaptan yemek yediğimizi anımsatıyordu bana. Anımsamak için unutmak mı gerekirdi? Belki de. *Ecevit anımsıyor,* demek daha makul olurdu. Anımsıyor muydu? Neyse neydi. Tiksinmiyordu işte. Yeterdi bana. Dudağıma yaklaştırdım. Defalarca kez üfledim. "Başkasının adına özür dilersen kimse kendi hatasının farkında olmadan yaşar gider. Onlar yerine özür dileyenler vardır zaten."

"Olsun," dedim ben. Benim ailem kimse onlar adına özür dilemese de hatasını anlamıyordu. "Ben yine de özür dilerim." Menemeni ağzıma aldım. Bu diğerlerine benzemiyordu. Damağımda günler sonra ilk kez bir tat hissettim. Biraz yandı dikişim ama menemen öylesine lezzetliydi ki önemsemedim. "Ecevit," dedim gözlerimi irice açarken. Bu yediğim menemense, Ecevit'in elinden yediklerim hariç, diğerleri neydi? "Bu ne güzel bir şey böyle!"

"Çakallı menemeni."

"İlk defa duydum."

"Ciddi misin sen?"

"Soğanlı menemeni de ilk kez seninle yedim. Bizim evde menemene soğan konulmaz, çatallı menemeni de hiç yapılm-" Ecevit güler gibi oldu. Ona baktım. Dişleri gözükmüyordu ama bir okulun arka sırasında, öğretmenden gizli atılan bir *hıh* gibiydi bu. "Ne oldu?"

"Çatallı değil, çakallı."

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Kendime güldüm. Dilimin ucu dudaklarımın arasında kaldı ve Çakallı menemenine baktım. "Bir yerin adı mı?"

"Samsun'un bir mahallesi."

Uzun zamandır, çok uzun zamandır, böyle gelişine, gündelik hayatın seyrinde, öylesine, araya sıkışmış, herkesin bildiği ama beni aydınlatan, içimde yeni bir bilginin ışığını yakan ve sebepsizce beni mutlu eden bir bilgi öğrenmemiştim. Çakallı menemeni. Samsun'un bir mahallesinden çıkmış, Ankara'nın göbeğine ulaşmış. *Ben Firuze, bunu yirmili yaşlarımın tam ortasında bir Ankara sabahında öylesine öğrendim.* Bu da yaşamak gibiydi. Telaşsız, arayışsız, çabasız. Öylesine. Belkisine. Gelişine. *Yaşamak.*

"Bir menemenin ismi seni bu kadar uzun düşündürmemeli."

"Yok, bu menemen hak ediyor. Artık çoğu sabah bundan yiyeceğim." Kahvaltıyla pek aram yoktu ama sanırım Çakallı menemeni yaparsam yerdim. "Çok güzelmiş. Keşke daha erken bils- Yok. Vazgeçtim. İyi ki ilk kez bu yaşımda yedim."

"O nedenmiş?"

"Senin elinden yemiş oldum. O nedenmiş," dedim ve yine ekmek bandım. Ecevit'e bakmadım. Utanabilirdim, bu menemeni dilediğim gibi yiyemeyebilirdim. O da bir süre sonra bana bakmayı bıraktı. İkimiz de sessiz sedasız kahvaltımızı yaptık. O yine lokmasını elinden çalınacak gibi hızlıca yedi, çayını tam üç kere tazeledi, ben hâlâ yiyordum. Dışarıda ben uyandığımda kar yoktu ama yeniden yağmaya başladı. Öylesine isteksiz, varla yok arasında yağıyordu ki her an duracaktı sanki.

"Niye öyle bir şeye kalkıştın?" diye sordu bana aniden. Küllüğünü aldı ve sigarasını yaktı. Camı açtı bu kez, balkon kapalı kaldı.

"Neye?" diye sordum habersizce. Sanki bana çok uzak bir vakitti annemin gelmesi. Çakallı menemenini düşünüyordum.

"Dikişlerine parmak atmaya çalıştın."

"Bilmiyorum," dedim kısık sesle. Ona bakmadım ve bu konuyu da konuşmak istemedim. Sigaraya baktım. Canım mı istedi yoksa bana ikram etmemesi mi moralimi bozdu bilmiyordum. Sadece sigara ikram edilen bir şeydi, ben pek bilmezdim de ondan öyle görmüştüm.

"İnsan yaptığını bilmez mi?"

"Bazen bilmez," dedim bu kez. Bakışları üzerimde baskıyla geziniyordu. Sanki bir çift el, başımın üzerinden bastırıyordu. Ecevit'in size istekle bakması bu demekti. İstediğini ona vermekten başka çare yok

Ninova

sanırdınız. İkinci kelimeyi kullanmadan konuştururdu seni. "Onlar yapmadı mı bunu?" diye sordum hiddetle ve beni bu hale çeviren gözlerine baktım. Saçlarının renginde, gür ama nizamlı kaşları vardı. Düzgün duruyordu ve amacı orada gözlerini gölgelemekti. Gözlerinin güzelliğini gölgelemek değil. Minik gözlerine gölge olmak. Belki yeri gelince onları korumak.

"Bu neyi değiştiriyor?"

"Çok şeyi değiştiriyor. Kendin dedin az önce. *Başkasının adına özür dilersen kimse kendi hatasının farkında olmadan yaşar gider,* diye. Aynı şey işte. Başkasının açtığı yaraları hep iyileştirirsen, yara açmaya devam ederler. Bazen o yarayı gözlerinin içine bakarak büyütmek ya da onlar açmadan daha hızlı davranmak gerekir ki bunu cüret haline getirmesinler."

Ecevit gözlerimin içine bakıyordu. Hafif eğik durmuştu. Kolu dirseğinden itibaren masaya uzanmıştı. Başı da bedeni gibi eğikti ve gözlerini yüzüme dikmişti. "Yanlış," dedi.

"Yanlış olan ne?"

"Zarar yine kendineyse, ne anlamı var bunu yapmanın?"

"Yanlış," dedim bu kez ben.

"Yanlış olan ne?" diye o sordu. Sanki sıfır noktasında, yine o sergide, kuytudaki o tablomun önündeydik. Kendisini adalet düşmanı ya da sanatsever olarak açıklayacaktı.

"Zararı engelleyemiyorsan zararın kaynağı ol ki zararın dozunu ayarla," dedim. Bakışlarını tek bir an bile çekmiyordu. Anlıyordum. Söylediklerimin yanlış olduğunu anlamamı bekliyordu.

"Yanlış," dedi.

"Sana göre," dedim net bir sesle ve çay bardağımla kalktım yerimden. Çayımı tazeledim. Şeker atmadım ama yine de karıştırdım. Üstte, orta yerde, çayla beraber dönen köpüğü kaşığın ucuyla aldım. Ecevit de öyle yapıyordu. Ondan görmüştüm.

"Bana göre değil, kendini bilen herkese göre."

"Sana göre," diye tekrar ettim. Buna karışmasını istemiyordum. Bu kendimle aramdaydı. Bunun kararım da vermiştim zaten. "Dikiş atılan da benim, dikişi açılacak olan da. İnsanlar benim üzerimde yara açarken bana soruyor mu ki ben onu kapatmayınca, açınca onlara sorayım?

Kendini bilen insanlarmış..." dedim başımı sallarken. Ecevit'le hiç görülmemiş, görmeyi de planlamadığım bir hesabımız vardı. Bunun hesabını ona sormayacaktım. Ben her şey olmuştum ama hadsiz biri olmamıştım. Büyük büyük kabahatlerim varken, daha küçük kabahatlere tırnak çıkarmayı kendime hiç hak görmemiştim. Ecevit'in hayatını yok etmiştim, bana sıktırdığı tek kurşunun hesabını mı soracaktım? Çıkıp da bana *sen benim hayatımı çaldın, önce bunun hesabını ver,* derse ne diyecektim?

Ben had bilirdim. Yutamayacağım cümleleri de bile bile duymak için çabalamazdım.

Ama yine de tam şu an sesimin altında yatan gölgeyi fark ettiğini hissettim. Cevap vermedi bana, bedenini dikleştirdi, yüzünü pencereye döndü ve sigarasını içti. Dumanı zaman zaman bana vuruyordu. Ecevit'in üstdudağıyla altdudağı dengesiz dağılmıştı. Üstdudağı biraz ince kalıyordu ama altdudağı... Sigarayı öyle bir kavrıyordu ki bu öyle sahiplenici, tutucu ve inançlıydı ki sigara onun dudağına her vardığında kendinden geçiyor, ona hayran oluyor, sonra yine onun dudaklarının arasında ölüp gidiyordu sanki. Bunların hepsini tek kişi yapıyordu. Bir tiryaki gibi içiyordu, şişen ciğerlerini her nefeste kapalı gövdesinin arkasından izletiyordu. Bir de o başını kaldırmayıversin, ensesi iyice uzuyor, bir ip gibi geriye sarkıyor ve âdemelması o ipte bir cambaz gibi oynuyordu.

Karnım ağrıyordu.

"Bu hesaba göre nilüfer çiçeği de bataklığa bağlı diye bulduğu her çamura batabilir," dedi. Konuyu kapattık sanıyordum. Ona kızmak, onu terslemek ve onunla tartışmak istiyordum. *Sana ne,* demek istiyordum. *Sana ne benim vücudumda açılan yaralardan? Topu yan bahçeye kaçmış çocuk gibi ne konuşup duruyorsun? Topa son vuruşu sen yapmadın diye, hiç mi suçun yok,* demek istiyordum.

"Hakkı var. Üstün başın neden kirlendi diye kimse de suçlayamaz onu. Kimseye de temiz olma borcu yok. Mantıklı hareket etme borcu yok."

Ecevit bana bakmadı. Kafasını camdan çevirmiyordu. "Doğru," dedi sonra. "Kendisine borcu yoksa kimseye olmasın zaten. Kirlenmek istiyorsa kirlensin. Kim ne diyebilir?"

Evet. Kimse diyemezdi. Zaten bir bataklıktan kök salmışken, dibinde bir bataklık yaşarken kimseye güzellik de temizlik de borcu yoktu. İsterse gider başka bataklık bulur, onun üstünde dolanır, tüm yapraklarını

Ninova

kirletirdi. Benim de daima mantıklı, doğru olanı yapma zorunluluğum olmadığı gibi. Kimseye borcumuz yoktu. Kendimize de yoktu.

Yaşadığım evin salonu, daima önemli bir insanı ağırlayacak gibi nizam içinde tutulurdu. Annem salonun oturmak için olduğunu, orada yayılarak uzanamayacağımızı söylerdi. Zaten bunun benim pek sevdiğim bir şey olduğu söylenemezdi. O evde, geriye kalanların girip çıktığı bir alanda rahatça uzanabilecek biri değildim. Bir kere Bülent bile benim için büyük bir sorundu. Akşam yemekleri ve kahvaltılarda bile ona zor dayanıyordum. Bir salonda mı beraber oturacaktık ya da onun benim hakkımda fikirlerini mi dinleyecektim?

Ama bir evin salonunda, koltuğun köşesine sinerek, yatakta olmadan, üzerine ince bir pike alıp koltuğun yastıklarını başının altına çekerek, hareket ederken biraz zorlanarak yatmak yine de çok keyifliydi. Ben bunu, bir aralık günü, yine karlı bir Ankara günü tatmıştım. Ne hoş, ne tasasız, ne tatlı bir şeydi bu böyle. *Yaşamak böyle bir şey miydi?*

Ecevit evden çıkmıştı. Bana acıkırsam dolabı açıp bir şeyler yiyebileceğimi söylemişti. Evden çıkarken pek umursamaz bir şekilde her şeyine kafa sallamıştım. *Uyurum zaten ben,* demiştim ama o kapıyı kapattığı gibi kapı deliğinden bakmıştım. Asansöre bindiğine emin olunca, gittiğini kendi içimde tasdikleyince heyecanla, meraklı gözlerle eve bakmıştım. Kalbim kıpır kıpır atmıştı, bir çocuğun eline uzun zamandır beklediği bir fırsat geçmişti âdeta. Hemen gitmiştim ve plaklarına bakmıştım. Hepsini kurcalamıştım.

Firuze-Sezen Aksu

Bir Ateşe Attın Beni-Kamuran Akkor

Minnet Eylemem-Selda Bağcan

Bu Kalp Seni Unutur Mu-Fikret Kızılok

O kadar çoklardı ki ancak plakların üzerindeki bu şarkılar hafızamda kalmıştı. Beni acaba plaklarının sırasını biliyor mudur diye işkillendirdiği için daha fazla kurcalamamıştım ve bırakmıştım. Sonra biraz kitaplığına bakmıştım. Az kalsın kitaplığı devirecektim. Nasıl korkmuştum... Nasıl atmıştı kalbim... Bir çocuğun top oynadığı evde avizeyi kırması gibi,

Ninova

düşünce dışarı çıkmasına izin vermeyen annesinin aklına gelmesi gibi... *Hamlet* en son benimle yatakta yatıyordu, buraya geri taşınmıştı. Elime almıştım, arasına sıkıştırdığım çiçeklerime bakmıştım. Çiçek yapraklarının yarısını aldım, kurumuşlardı. Sayfa kırk sekiz ve kırk dokuzun arasına koydum bu kez. Kırk sekizin son paragrafını bir kez okudum, sonra kitabı kapattım.

Ecevit'in evi iki oda bir salondu. Bir oda yatak odasıydı, diğeri salondu, bir de koridorun sonunda, tuvaletle yatak odasıyla aynı sırada bir oda daha vardı. Kafamı ileri doğru uzattım. Kiler de olabilirdi, bir başka oda da. Adımlarım hareketlenecek gibi olmuştu da cesaret edememiştim ve *ayıp Firuze,* demiştim. *Ne kadar ayıp! Adam seni evden çıkarmadı, hatta belki de güvendi ve çıktı evden. Bu da ayıp. Ne çok ayıp hem de. Pek ayıp. Çok ayıp. Sakın yapma! Sakın. Utan hemen!*

Gidip bakmamıştım. Koltuğa oturmuştum önce. Sonra yerimde duramamıştım ve kendime çay koymuştum. Çayın altını Ecevit gitmeden önce ben uyurum diye kapatmıştı. Ilıktı zaten. Soğuk su hiç eklememiştim. Masanın üzerinde muz vardı. Alıp almamak arasında kalmıştım ama bana *acıkırsan ye,* demişti. Acıkan insan meyve mi yer diye düşünür müydü? Düşünmezdi. Ecevit öyle bir adam değildi. Bir parkta otururken elindeki domates ve peynirli ekmeği de benimle paylaşmamış mıydı? Bir muzu almıştım, tabağın içine doğramıştım ve bir tane de çatal alıp salona geçmiştim. Pek uyumsuz olan muz ve çay ikilisini yiyip içmiştim. Pek huzurluydu mesela bu da. Hep birbiriyle uyumlu şeyler tüketmek zorunda değildik ki? Bu kendimize biçtiğimiz kıstastı. Sonra o bardak ve tabağı orta sehpaya koymuştum. Üşendiğim için değil. Sadece o an, onlar sehpada kalsın istemiştim. Kalabilirdi çünkü. Biraz bekleyebilirdi bizi. Bas bas insanlara seslenen ve onları oradan aldıran annem yoktu sonuçta.

Uzanmak istemiştim ardından. Kalkıp yatağa gidecek gibi olmuştum ki bünyeme bir farkındalık çökmüştü. Uzanmak için buna gerek yoktu ki? Hatta uyumak için bile yoktu. Ben dümdüz, olduğum yere kıvrılmak istiyordum. Çift kişilik yatak istemiyordum. Başım koltuk koluna yaslansın başta, sonra o kısım sert gelsin, yastık almaya erineyim ve koltuk yastıklarını birleştirip başımın altına koyayım, hatta o da yetmez; koltuğa süs olarak konulan büyük parçayı köşeden alayım ve pike gibi kullanayım...

Ninova

Evet, ben tam olarak bunu istemiştim. Suç muydu? Hiç değildi. Hepsini tek tek yapmıştım. Bardağım ve tabağım sehpada duruyordu, ben de koltuğa yatmıştım. Eve de kim gelirse gelseydi. Salonda yatamayacak mıydım ben? Plakları izliyordum. Keşke birini kalkıp takma cesaretim olsaydı ama yapamadım. Ecevit ansızın çıkagelirse o plağı hızla yerine koyamazdım. Yakalanırdım. Plaklarının onun için ne kadar kıymetli olduğunu ezelden biliyordum. Belki de çocukluğundan gelen ve gerçekleştirebildiği tek hayaliydi. Buna dokunmamam, bozmamam, kirletmemem gerekiyordu.

Eğer ki biz, ben ve Ecevit, kendi kurduğumuz dünyada, bir fanusta, herkesten uzak, her şeyden bağımsız yaşayabilseydik, Ecevit'in ilk pikabını da plaklarını da ben alırdım. Bir an, kısacak bir an, bunu hayal etme gafletine düşecek gibi oldum. Hemen kendimi silktim, zihnim de pek başarılı olamazdı zaten. Ben engel olmasam bile o tökezler, düşer, yara alır ve hayale devam edemezdi. Kafamın içindeki tüm hayaller dünden öncesine aitti. Yarından sonrasını düşünmek, olmayacak anları hayal etmek, onların yaşanmayacağı gerçeğiyle yüzleşmek, acı şekilde kabullenmek benim bu katran karası hayatımdan eksiltirdi. Kendimi hırpalar dururdum; bedenimi, saçlarımı, tenimi, kalbimi... O yüzden ben tüm hayallerimi dünden öncesinde kurardım.

İkimiz de çocuk olurduk. 16 Kasım 1992'den önce yaşardık ve birbirimizi hep çok severdik.

İlaçlarımı içtiğimden olacak, bunca şeyi düşünürken gözlerim kapandı. Uyku denemezdi buna. Çocukken Ecevit'le yaptığımız dip dibe şekerlemelere benzerdi. Bazen ben uyumak istemezdim, yalancıktan bir şeker çıkarır ve önce benim ağzıma uzatırdı, sonra kendi ağzına. *Şekerleme vakti,* derdi. Gariptir o yalancı şekeri yiyince uykum geliverirdi. Uyurdum. Ecevit gittikten sonra hiç şekerleme de yapmamıştım. Uyumuştum tabii yine ama ya acıdan ya ağlamaktan ya uykusuzluktan ya hastalıktan... Ama kesinlikle şekerleme yapmak için değil. Sanırım yine Ecevit'in evinde olduğumdan ağzıma o şeker çalındı da uyudum.

Ben sandım dört beş saat geçti; öylesine bereketli, öylesine keyifli, dertsiz tasasız bir uykuydu bu. Helal lokma, alın teriyle kazanılmış ekmek nasıl akar giderse gırtlaktan, öyle aktı gitti üstümden. Helal bir uyku çektim.

Ruhun terazisi pek adildi sanırım. Kimin evinde, kimin koltuğunda uyuduğumu iyi sezmişti. O da benimle beraber uyumuştu. Küçük Firuze de şekerleme yapmıştı. Uykum hafif sayılırdı. Kapının açılma sesini duymadım da bir beden bana yaklaşınca, gölgesi üzerime düşünce, kokusunu alınca biraz irkilerek gözlerimi aralamaya çalıştım. Başta Ecevit üzerimi örtüyor sandım ama hayır, daha çok eğildi ve koltuğun arkasındaki perdeye uzandı. "Ecevit," dedim. Dört beş saat uyumuş gibi hissetsem de yine de uyumaya devam etmek istiyordum.

"Uyu."

"Gitmeyecek miyiz?"

"Daha var."

"Saat kaç?"

"Üçe geliyor."

Uyuyalı daha bir saat olmuştu. Allah'ım ne bereketliydi. Bereket denen kavram bir tek para için değil miydi? Uykunun da bereketi oluyordu. Her şeyin en güzel hali var mıydı böyle? Hiç bilmiyordum. *Allah'ım ne tatlıydı. Baldan, şekerden, pekmezden... Ne tatlıydı.* Gözlerimi geri kapattım. Üstüm örtülüydü ama pikeyi üstüme biraz daha çektim. "Ev soğuk mu?" diye sordu. Başımı sallamaya çalıştım ve ağzımdan saçma sapan mırıltılar döküldü.

"İçeri niye geçmiyorsun?"

Allah'ım niye bu kadar konuşuyordu? Konuşmasaydı. Bu uykudan kopmak istemiyordum. Daha kaba olduğunu sandığım mırıltılarla reddettim. Daha da bir şey sormadı. Dışarıdan gelen ışık gözümü almasın diye kafamın üzerini de örttüm. Biraz bardak sesi duydum ama dağılmamış uykum beni sımsıkı tuttu, kollarına çekti. Saçlarımı sevdi, masallar okudu ve uykuya çekti. Ecevit gibi. *Küçük Ecevit gibi.*

Hiç değişmeden, aynı pozisyonda yattım bence. Çünkü gözlerimi tekrar açtığımda örtüm kafamın üzerindeydi. Gözlerimi açtım ve karanlığı gördüm. Bir an kör oldum diye korktum. Uykumu tam almıştım ama beynim bir o kadar donuklaşmıştı sanki. Örtüyü korkuyla yüzümden kaldırdım, attım da denebilirdi ve kör oldum mu diye baktım. Karşımdaki adamla göz göze geldim. Kör olmamıştım. Ecevit'i görebiliyordum.

Dikkatli bakışları, çatık kaşları üzerimdeydi. Ağzımda bir şey varmış gibi ağzımı mıç mıç oynattım. Sonra her şeyi unuttum, ağzımı bile

Ninova

kapatma gayretine düşmeden esnedim. Ecevit çekeceğim acıyı benden önce fark etti. "Kapat şu ağzını, dikişlerin var," dedi ama ben esnemenin pik noktasına ulaşmıştım. Ağzımı hızla kapattım ama o gerilmeyle homurdandım. Biraz da söylendim durdum. Ben suçluydum ama yine de kızasım geldi. Elimi ağzıma örttüm ve Ecevit'e baktım. Karşı koltuğa oturmuştu, bacak bacak üzerine atmıştı. Çay bardağını dizine yerleştirmişti, her an düşecek gibi duruyordu, elindeki kâğıtları okuyordu galiba.

"Esnemem geliyor," dedim ona bakarak. Gözlerim bir boş bakıştan öteye gitmiyordu.

"Kış uykusuna yattın sandım."

"Esnemem geliyor."

"Az esne o zaman Firuze."

"Nasıl az esn-" *Haaaa,* diye uzana uzana esnedim. Bu kez ağzımı kapalı tutayım derken çıkardığım abuk sabuk sesler artmıştı.

"Uyuyacaksan odaya geçseydin ya," dedi. Burası Ecevit'in uyuduğu yerdi sanırım. Belki de o görmediğim odada yatıyordu ama bence burasıydı. Koltuğu açması lazımdı yoksa burası onun bedenine dar gelirdi. Onu yatağından etmiştim.

"Uyumadım ki."

"Estağfurullah."

"Şekerleme yaptım," dedim belki bir emare görürüm diye gözlerine bakarak ama elbette hatırlamıyordu. Unutmuştu. "Sen şekerleme yapar mısın?" diye sordum.

"Yapmam," dedi. Halbuki küçükken en hevesli olan hep oydu. "Yeterince uyudum zaten," dedi o. O boş bakışlarım doldu, anlam kazandı. Anladım ne demek istediğini. Ne gözlerinden kaçabildim ne de gözlerine bakabildim. Yumdum yine. İç çektim. *Ecevit'in şekerlemelerini almış, ona kötü uykular bırakmıştık. Kötü, savunma kazandığı çirkin uykular... Ecevit. Ah Ecevit. Benim güzel oyun arkadaşım.*

"Üç saat sonra çıkacağız," dedi Ecevit. "Uyuma tekrar." Gözlerine bakmaya utandım, *gözlerimi mecbur kapattım* diyemedim. "Odaya kıyafetleri koydum, kalk bir dene istersen. En küçük bedeni getirdim. Olur sanıyorum."

Başımı salladım.

"Gireceğimiz kimlikler de gelecek. Üstünde ismimiz ve fotoğrafımız olacak."

"Fotoğrafımı bulabildin mi?" diye sordum. Benden herhangi bir fotoğraf istememişti.

"İşin en kolay kısmıydı," dedi ama o. Doğru söylüyordu. Kısa bir Firuze Akın aramasından sonra fotoğrafımı bulmaktan kolay ne vardı?

Gözlerim orta sehpada gezindi. Uyumadan önce yediğim muzun tatlılığı damağımdaydı. Tabak ve bardak yoktu. "Niye kaldırdın ki? Ben kalkınca kaldıracaktım," dedim sehpayı işaret ederek. Kızmış mıydı? Yiyip içip ortalıkla bıraktığımdan şikâyet etmiş miydi?

"Önemi yok," dedi elindeki kâğıtlara dönerken. Dizinin üzerindeki çay dökülür diye hiç korkmuyor muydu?

"Bir tane muz yedim," diye açıkladım.

Kâğıtlardan gözünü çekmeden, "Afiyet olsun," dedi yalnızca.

"*Acıkırsan ye,* dediğin için yedim." Cevap vermedi. Muhtemelen önemsediği bir şey değildi ama ben konuşmaya devam etmek istedim. "İstersen sana muz alabilirim."

"İstemiyorum Firuze."

"Kızdın mı?"

"Konuşmak için konuşuyorsun, farkındayım," dedi hiç tereddüt etmeden. Yakalanmıştım. Amacım tamamen buydu. Ecevit'le konuşmak. Onun benimle sohbet etmesi ya da.

"Sana da iyilik yaramıyor," diye burun kıvırdım. Haklı olması bunu dillendireceğim anlamına gelmezdi. Kâğıtlara bakıyordu hâlâ. Okuyamadığını biliyordum. Gözleri hep aynı yeri takip ediyordu. Onun dikkatini dağıtan şeyleri yok etmeye kalksak ben ortadan kalkacaktım. "Gece bu koltukta mı uyuyorsun?"

Yine bakmadı ama "Evet," dedi. Demek ki o odada kalmıyordu. Belki de sahiden kilerdi.

"Ama bu koltuk sana dar olur. Ben sığdım ama sen kocamansın. Açılıyor mu bu?"

Ben konuştukça kaşları çatılıyordu ve sinesi şişip şişip iniyordu. "Evet," diye yeniledi.

Ninova

"Yine rahat olmuyordur bence. Boyun benden uzun." Bacaklarından başladım ve Ecevit'i süzdüm. "Uzun," diye tatmin olmuş sesle konuştum. "Benim boyuma göre. Nasıl yatıyorsun burada?"

Ecevit kâğıtları yanındaki boşluğa çarparak bıraktı ve başını geriye attı. "Allah'ım hesap soruyor," dedi sinirli bir sesle. Kaşlarımı onun gibi çattım ve ondan önce davrandım. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim, hesap soruyor," diye tamamladım cümlesini. Başını geriye atmıştı, ondan rol çaldım diye iyice kızdı ve başını kaldırdı, çayını da altlığından tutup kâğıtların yanına koydu. Gözlerimin içine baktı.

Aynı anda konuştuk.

"Hep aynı cümleyi tekrar ediyorsun."

"Senin derdin ne?"

Biz küçükken de bazen Ecevit'in hiç anlamadığı, durup dururken gibi gözüken çıkıntılarım vardı. Kabul; biraz huysuz bir çocuktum, yeri gelince kavgacı, biraz alıngan, duygusal, kuyruğu hep dik, açıksözlü ve bakışlarımla bile bazen çok sevimli, bazen de sinir bozucu bulunan bir çocuk... Babamın çevresiyle oturduğumuz büyük ve mühim masalarda hoşuma gitmeyen bir şey duyunca çocuk aklımla laf yetiştirirdim. Bana gülerlerdi, sinir olup Ecevit'e anlatırdım. Beni teselli ederdi. *Onlar sana gülmüyorlar,* derdi. Yüzüme dokunurdu, *sen söylerken komik komik hareketler yapmışsındır, ona gülüyorlardır,* derdi. Jest ve mimiklerimden bahsettiğini büyüyünce anlamıştım. Yani bana gülüyorlardı.

"Derdim yok, gece ben burada uyuyayım, sen içeride yat."

"Allah'ım sen bana sabır ver," dedi başını eğerken. "Sen iyileştin galiba," dediği an o içimde boynunu uzatmış, bale yapar gibi parmak uçlarına yükselmiş, çenesi dik ve haylazlık peşinde olan Firuze hızla kaçacak delik aradı ve beni yarattığı sorunla baş başa bıraktı. Korktum biraz. Daha dikişlerim alınmamıştı. İyileşmemiştim. Nereden çıkarmıştı bunu?

Başımı iki yana salladım ve "İyileşmedim," diye sızlandım. Üzerimdeki pikeyi üstümden tamamen attım ve katladım. "Daha dikişlerim duruyor. Ben gidip kıyafetleri deneyeyim," dedim ve hızla odaya kaçtım. Ecevit yatağa açık yeşil renkte, alt üst bir üniforma bırakmıştı. Üzerimi çıkardım ve onları hemen giydim. Pantolonun beli biraz bol geldi ama ipi vardı. Sıkarsam olurdu. Üst kısmı bol olsa da sorun yoktu. Daha iyiydi.

Belki içime üşümemek için başka bir şey daha giyerdim. Kıyafetleri geri çıkardım ve katlayıp köşeye koydum. Odadan çıktım.

"Oldu mu?"

"Biraz bol oldu ama ipini sıkacağım."

"Bol mu oldu?" diye sordu kafasını geriye atıp bana bakarken.

"Çok değil. Bir beden kadar. İpi sıkarsam hallolur. Oldu oldu." Önünden geçip koltuğa oturana kadar beni izledi. Günün bu saatlerinde uyumak ve uyanmak insan beynini sulandırıyordu. Ben boşluğu, sanırım Ecevit de beni izledi. Sonra nasıl oldu bilmem, ki bu da benim yirmi beş yıllık hayatımda içime ilk kez düşen bir sıkıntıydı, âdeta iç çektim ve sordum.

"Akşama ne yemek yapacağız?"

Sıkıntım öyle derinden ve sağlamdı ki bu cümle hayatında bir kez bile akşam yemeği derdine düşmemiş Firuze'den değil de yirmi yıllık ev hanımından döküldü sanki. Öylesine sahici bir tepkiydi ki bu, gerçekten birbirimize akşam yemeğini düşünerek baktık. "Düşünmedim," dedi Ecevit. Dudaklarını aşağı doğru büktü. Ona baktım ve ben de aynısını yaptım. Ben de düşünmemiştim.

"Sandviç mi yapsak?"

"Öğrenci evi mi burası?"

Başımı bir kez salladım ve mutfağa baktım. Madem fikrimi beğenmiyordu, kendisi bulabilirdi. Ben en iyi sandviç yapmayı bilirdim çünkü. Evde pek mutfağa girmezdim, atölyemde de en çok onu hazırlardım. Ecevit yerinden kalktı ve mutfağa geçti. Dolaptan tam olarak ne çıkardı göremedim ama sanırım tavuk yapacaktı. Orta sehpanın üzerinde bilgisayar vardı. Kucağıma aldım ve sesini tamamen kıstım. Arama kısmına *pilav yapımı* yazdım, ilk çıkan videoyu açtım. *Bire iki oran... Önce yağda şehriyeleri pişireceğim, sonra yıkadığım pirinci ekleyeceğim. Pirinci de kavurduktan sonra suyu ve tuzu ekleyeceğim... Kısık ateşte... Tamam... Sanırım yapabilirdim.*

Bilgisayardan sekmeyi kapattım ve ellerimi önümde birleştirdim. Şimdi işin en zor kısmına gelmiştik. Kalkıp Ecevit'in yanına gitme cesaretine erişmem lazımdı. Ellerim dizlerimin arasına, koltuk kenarlarına... Her yere dokundu. Sanırım tavuğu sebzelerle birlikte fırına atacaktı. Pilavın da yetişmesi lazımdı. *Kalk Firuze. Oturma öyle. Çocuk gibi. Bir işin*

Ninova

ucundan tut. Önüne bekleme her zaman. Kalk. En kötü kızar. Pilavımı yiyecek miydi? Nimeti çöpe atmaz. Mecbur yiyecek. Bana olan nefreti ve bir yemeği ziyan etme düşüncesi yarışsa sanırım yemek kazanırdı. Ziyan etmezdi. Yerimden kalktım. O bir şey söyleyene kadar bir şey yapıyormuş gibi davranmayacaktım. Evet, en iyisi buydu. Suyu ısıtıcıya aldım ve göz kararı su doldurduğumda ellerinin duraksadığını gördüm. Fişe takarken sordu. "Ne yapıyorsun?"

"Pilav yapayım dedim ben de. Nerede pirincin?"

"Gerek yok sen otur, ben yaparım," dedi sadece ve işine baktı. Pirincin yerini söylemedi. Kalbim çok hızlı atıyordu. Her ne kadar umursamaz gözüksem de bu işin sonu benim için başarısız olursa ne yapardım bilmiyordum. Mutfaktaki masanın altına girip ağlamak isteyecektim ama bir yetişkin gibi davranmak zorunda olduğumdan mecburen odaya gitmek zorunda kalacaktım.

"Yok, ben yapayım. Olmaz böyle. Hep sen yapıyorsun, ben yiyorum. Ben yaparım. Söyle, nerede pirinç?"

"Firuze *ben yaparım,* dedim," dedi. Bıçağı tahtanın üzerine bıraktı ve ellerini de tezgâha yaslayıp bana baktı.

"Ben yapmak istiyorum."

"Elin sargıda, ben yaparım."

"Pilav yapacağım, sargıdan bir şey olmaz ki," dedim. Gözlerine bakmaya çekiniyordum. Bana psikolojik baskı kurmasına izin vermeyecektim. Sadece pilav yapmak istiyorum. *Bire iki oran... Önce şehriye.*

"Firuze, geç otur diyorum."

"Pilav yapmak istiyorum," dedim. Bu ses tonunu eğer ki her şeyi bu kadar unutmasaydı hatırlayabilirdi ama hatırlamadı.

"Ben yapmanı istemiyorum," dedi açıkça ve niyetini belli etti. Elimin bir bahane olduğunu, dinlenmemin bir bahane olduğunu, sağlığımın bir bahane olduğunu anlattı bana.

"Ama yumurta yaptım," desem de bunun gerçek anlamı, *ama yumurtayı yemiştin,* demekti. Makûs talihi yenemeyişimin sancısı girdi kalbime. *Ah Firuze. Ah Firuze. Ah.* Keşke hiç uyumasam, o muzu yemesem, o çayı içmesem ve bu sabah sağlığı bedenimde hiç hissetmeseydim. Kötü hissetmeye alışmış olmak, kendime yapabileceğim en iyi şeydi.

Taktığım fişi geri çıkardım. "Neyse tamam, aç değildim zaten," dedim. Suyu aldım, lavabonun içine döktüm. Isıtıcıyı aldığım yere koydum ve tavır yaptığımı anlamasın diye mutfak masasına oturdum biraz. Böyle şahsi kırgınlıklar kesinlikle ben ve içimdekiyle alakalıydı. Ecevit'in bizimle alakası yoktu. Onu zorla çekemezdim. Az sabredip olgunluk kazanmış yetişkin gibi davranmalı ve öyle odaya gitmeliydim. Bacak bacak üstüne attım, bacağımı sabırla salladım. Yetişkinlik çok zordu ve ben yapamıyordum. Sahiden yapamıyordum ama. Ecevit'in sırtına bakarken, bacağımı sallarken ve içimden sayarken oyuna alınmayan bir çocuk gibi önce dudaklarım büzüldü, sonra gözlerim doldu. Hızla başımı pencereye çevirdim. Mızıkçılık mı yapıyordum, oyunu mu bozuyordum yoksa beni sevmiyorlar mıydı?

Beni sevmiyorlardı.

Neyse neydi, ben de zaten pilav yapmayı bilmiyordum. Kaça kaç ölçü olduğunu da unutmuştum. İki bardak pilava yarım bardak su muydu? Neyse neydi artık. Oyuna alınmamıştım zaten. Ne önemi vardı. *Of... Ne zordu bu yetişkinlik.* Gözlerimi çaktırmadan sildim. Oyuna alınmayan çocuk da sırtım dönünce ağlamaya başladı zaten. Bir de onu oyuna almayanların önünde mi ağlayıp duracaktı? "Ecevit ben biraz daha uyuyacağım," dedim ve yerimden kalktım. "Çıkmamıza yarım saat kala beni uyandır da hazırlanayım olur mu? Aç değilim dediğim gibi. Lütfen uykumu bölme. İşimizin kaça kadar süreceğini bilmiyoruz, uykum gelmesin."

Sesim titremedi. Oyuna alınan çocuk kadar büyük değildi gururum ama gurursuz da değildim zaten.

"Firuze otur, yemek yiyeceğiz."

"Aç değilim, dedim ya. Midem bulanır yersem. Benimle mi uğraşacağız? Sen beni yarım saat kal-"

"Firuze otur."

"Ecevit bana şahsi kararlarım üzerinden emir verme," dedim. Soluklandım. *Sakın sesin titremesin.* "Sözkonusu Melike'yle alakalı bir şey değilse bana şahsi hayatım üzerinden emir verme. Uyumak istiyorum, uyuyorum. Yemek yemek istemiyorum, yemiyorum."

"Hayatında kaç kez pilav yaptın?" diye âdeta bağırdı bana. Gözlerimi açtım. Biraz olsun kızgın gözükmek istiyordum.

Ninova

"Konumuzla ne alakası var?" diye bu kez de ben bağırdım. Konumuzun merkezi zaten pilav değil miydi? Boşalttığım su ısıtıcıyı geri doldurdu ve fişe taktı.

"Hayatında kaç kez pilav yaptın?"

"Ben pilav yapışımı mı sayıyorum? Sen iyi misin ya? Çok kez yaptım."

Sıfır kez yapmıştım.

Eğildi ve pirinci aşağıdan çıkardı. "Ecevit yapmayacağım," dedim. "*Yapma,* dedin, yapmayacağım. Uyuyacağım."

"Geç yap."

"*Emir verme,* dedim Ecevit." Beni o kadar kızdırdı ki gidip kolunu ısırmak, karnını çimdiklemek istedim. Ama bunlar geçmişten kalmış birer alışkanlıktı. Yapamadım.

"*Melike'yle ilgisi yoksa emir verme,* dedin."

"Pilavın Melike'yle ne alakası var Allah aşkına?" dedim hayretle. Tepsiyi açtığı fırının içine bıraktı.

"Evde bir lokma ekmek yok, bu havada da çıkıp almam," dedi. Kar yağıyordu. "Tavukla karnımız doymaz. Akşam işimiz var, Melike'yle alakalı. Aç aç gidemem, geç yap pilavı."

"Sen yap o zaman," dedim. Belki de yemeyecekti. Tamamen benim yememem ve bütün gece yanında aç aç dolaşmamam için yalan dolandı bunlar.

"Yapmayı bilsem yaparım zaten. Sana sormam bile," dedi oldukça net bir tavırla. *Biliyorum Ecevit. Biliyorum.* "Sen biliyorsan geç yap, bilmiyorsan da geç uyu. Aç değilsen peşinden koşamam çocuk gibi. Biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Biliyorum."

"Yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

O da günlerdir bana yemek hazırlıyordu. Yemeyecek olsam bile hazırlamam gerekmez miydi? Belki de gerekmezdi ama yine de kendimi borçlu hissediyordum. Bana birden fazla kez kahvaltı ve akşam yemeği hazırlamıştı. "Ekmek almayacak mısın?"

"Almayacağım." Elini yıkadı ve kendine çay koydu, salona doğru geçti. Bu tavuk pişene kadar mutfakta işinin bittiğine işaretti. "Git uyu, git," dedi. "Ne ekmek ne pilav lazım bize."

Yüzüme bile bakmıyordu artık. Kaşlarım çatıktı, tüm paspallığımla orta yerde duruyordum. Yapmamalıydım. Hayır, yapmalıydım. O beni

evine getirmişti. Bırakabilirdi. Mercimek çorbası yapmıştı. Yapmayabilirdi. Ben ona bunları yapmasa da Melike için yardım edecektim zaten. Mutfağında yemek yapmamı istememesi normal değil miydi? Suyun fokurdayışını duydum.

"Arpaşehriye var mı?"

"Pirinci çıkardığım çekmecede olması lazım."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve gidip önce ellerimi yıkadım. Bir daha ne zaman pilav yapacaktım ki zaten? Bir iki çekmece karıştırdım ve tencere buldum. Ocağın altını yaktım ve dolaptan sabah yediğimiz tereyağını çıkardım. Tencereye koydum. Üstüne de biraz sıvı yağ ekledim. Ne kadar koymam gerektiğini de bilmiyordum. Yağ erirken pilavı birkaç kez yıkadım. Nişastası akabildiği kadar aktı. Yağ köşelerden köpürmeye başlayınca göz kararı arpaşehriye ekledim. Her şeyi göz kararı yapıyordum. Ortaya ne çıkacak bilmiyordum. Arpaşehriyeler artık siyaha dönmeye başladığında telaşla iyi süzmediğim pirinci ekledim. Yağ hep etrafa sıçradı, hatta birkaç damla üstüme de geldi. Ses çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Acele etmesem şehriyeler yanmasın diye suyu daha iyi süzmem gerektiğini akıl edebilirdim elbet ama öyle bir zamanım olmadı. Korkuyla ocağın altını kıstım. Birkaç saniye daha yağ kızgın halde tepki vermeye devam etti, sonra normalleşti. Kaşıkla karıştırdım hemen. Biraz daha geç eklesem arpaşehriyelerim yanacaktı. Pilavı da kavurduktan sonra üzerine suyu ekledim. Miktarını pek ölçemedim ama sanırım yeterdi. Tuzunu da ekledim ve kapağını kapattım. Ecevit'i göz ucuyla kontrol etmek istedim ama sanırım o da beni göz ucuyla kontrol etmek istedi. Göz göze geldiğimiz an ikimiz de gözlerimizi kaçırdık.

O rahattı tabii, tavuğu fırında pişiyordu. Ben pilavımın önünde oturdum. Pişmesini bekledim.

Diri kalmasından korktum ve biraz daha su ekledim. Sanırım bu pilavımı lapa yaptı. Ben zaten hep böyleydim. Elime yüzüme bulaştırır, güzel amaçlar uğruna güzel olacak her şeyi mahvederdim. İnanmamak için çok zorladım kendimi. Dinlenince tane tane olur diye üstüne peçete kapatıp beklettim de. O sırada masayı kurdum. Sonra peçeteyi kaldırıp tekrardan baktım. Tane tane dökülmedi pilavım. Bir şeyi de becerseydim, layığıyla yapsaydım, başarılı olsaydım... Anca çizmeyi bilirdim ben. Elime fırçadan

başka ne düşerse beceriksiz olurdum. Bir daha denedim, kesinlikle tane tane dökülmedi pilavım.

Kaşığın ucuyla tadına baktım. Tuzu yerindeydi, bebek maması kıvamında da olmamıştı ama güzel de değildi işte. Ecevit'in ayaklandığını fark etmedim. Pilavımın başında ağıt yakmak üzereydim sanki. Söyleyip söylememek arasındaydım. Yalan söylemiştim. Çok kez yaptığımı iddia etmiştim. Ecevit fırını kapattı ve tavuk tepsisini çıkardı. Güzel bir koku yayıldı eve. Onun tavukları bu kadar güzel kokunca ben pilavımdan daha çok utandım. Ecevit iki servis tabağı çıkardı. Ben de lapa olduğu belli olmasın diye bir çorba kâsesi. Onun içine koyup şekil verdim ki belli olmasın. Tavuklar but şeklindeydi. Bir tabağa koydu önce, sonra tepsinin içinde bir çatal ve bıçak yardımıyla ayıkladı. Diğer tabağa ayıkladığı tavuktan koydu. Geriye kalan kısmı da sebzelerle doldurdu.

Pilav tenceresini kapattım ve tabakları masaya koydum. Suratım âdeta sirke satıyordu. Mutsuzluğum her halimden belliydi. Dolaptan ayran ve turşu da çıkardı. Çatal bıçak da yerleştirdi. Eğildim, soğusun diye kendi tabağıma üfledim. Belki de benim elimden yediği ilk ve son yemekti. Hafızasında kötü yer edinecekti. *Beceriksiz Firuze.*

Ecevit masaya oturdu, çatalımın ucuyla patatesi ezdim ve ağzıma aldım. Ecevit'e bakıyordum. O da tavukla başladı. Bir an önce pilavı yemesini bekliyordum. Sonra patatesinden de aldı. Biberinden de. Sonra yoğurttan da. Sonra suyundan da. Sonra turşudan da... Ağlamak istiyordum âdeta. Görüntüsünden bile belliydi kötü olduğu. Çatalını bıraktı ve kaşığını aldı. Bir kaşık dolusu pilav alıp ağzına attı. Neredeyse gözlerimi kapatacak ve tepkisini bekleyecektim. Hiçbir şey söylemedi ama o. Biraz daha tavuk sıkıştırdı ağzına. Çatalını, bıçağını ve kaşığını çok hızlı değiştiriyordu, göremiyordum. Ağzındakini yuttuktan sonra bir kaşık daha aldı pilav ve onu da ağzına koydu. Hiç öyle kaşığın ucuyla da almıyordu.

Göz göze geldiğimizde sol gözünü kırptı ve başını salladı. "Ne oldu? *Pilav kaşıkla yenmez* mi diyeceksin?" Başımı iki yana salladım. "Söyle söyle, çekinme. Sosyete demeyeceğim."

"Pilav lapa oldu," diye itiraf ettim. Ecevit pilava baktı ve çatalın ucuyla biraz dağıttı.

"İyi işte, daha ne istiyorsun?"

"Lapa olmamış mı?"

"Firuze bana tane tane pilav borcun mu vardı?" diye sordu ve âdeta beynimde bozuk bir floresanı yaktı. Benim kimseye tane tane bir pilav borcum yoktu. Doğru söylüyordu. "Pilav işte. Yeniyor mu yeniyor. Nimet bu kadar kurcalanmaz. Ye hadi, ye. Dikişin var zaten, tane pilavı ne yapacaksın?" dedi ve yemeğine devam etti. Ben de tabağıma baktım. Üzerime bir yük gibi binen, göğsümü daraltan pilava baktım. Pilavdı işte. Dümdüz bir pilav. Göğsüme hiç mi yazık değildi? Doğru söylüyordu. Yeniyordu işte. Çatalıma pilavımdan aldım. Yedim. Olmuştu işte. İki dakika fazla pişirdiğim için kendimi üzmeye ne hakkım vardı? Pilavım önümde güzelleşmeye başladı. Ecevit bir tabak daha yedi, bana bir tabak yetti.

Hem ben lapa pilav yapmamıştım ki, dikişli ağzım için biraz yumuşak bir pilav yapmıştım.

Temizlik formasının altına beyaz spor ayakkabılarımı giymiş, adliyeye giderken aldığım leopar desenli gözlüklerimi takmış, siyah badi üstümü üniformanın altına giymiştim ve saçlarım atkuyruğuydu. Perçemleri sıkı atkuyruğumdan çıkarmış, yüzüme doğru dökümlü şekilde bırakmıştım. Yine yüzümde yoğun bir makyaj vardı. Mat ruju sürmeden dudaklarımı çerçevelemiştim. Gözlükleri de takınca Firuze Akın'a pek benzediğim söylenemezdi. Ecevit'le sessizce arabanın içinde giderken yavaşça köşeye doğru çekti ve kemerini çözdü.

"Kartları alacağım, sen arabadan inme. Bakalım bu gece adımız neymiş..." diyerek aracı terk etti. Yollar kötü durumdaydı, kar pek yağmıyordu ama yerler buzluydu. Her şeye rağmen sokaktaki eylemler devam ediyordu. Bir yolu kullanmamıza izin verilmemişti, polisler tarafından geri döndürülmüştük. Anladığım kadarıyla insanların bazı yerlerde toplanmamaları için o yerlere çıkan yollar toplu olarak kapatılmıştı. Yer yer reklam panolarında babamın asılı olduğu fotoğraflar yırtılmıştı. Bülent ne durumdaydı bilmiyordum. Babam ne durumdaydı onu da bilmiyordum. Siyasetin tam ortasına doğmuştum ama ülkeden bihaberdim. Sadece işlerin Akın ailesi için de halk için de hiç iyiye gitmediğinin farkındaydım. Babam en son Bülent'in *müdahale etmeyecek miyiz* sorusuna büyük bir

Ninova

sabırla cevap vermişti. Bu sabrının altında bir mağduriyet beklediğinin farkındaydım. İnsanların zıvanadan çıkmasını bekliyordu. Öyle karşılık verecek, sonrasında en azından kendi seçmeni için *mecbur bırakılan adam* olacaktı.

Babamın bunca rezillikten sonra istifa etmesi gerekiyordu ama onun şimdi bu krizi fırsata çevirmek için dört döndüğünü tahmin edebiliyordum. Babamın enseme çöküp beni buradan almamasının tek sebebi de bu krizin fırsata çevrilmeyecek kadar zorlu olmasıydı. Yakın tarihte adaylığının açıklanacağını ben de gazetelerden okuyordum, babama dönüp doğru olup olmadığını sormamıştım ama muhtemelen doğruydu. Bülent bu yükselişe öylesine bir darbe vurmuştu ki babam bu krizi fırsata çeviremezse Bülent'i mahvederdi.

Babam çocuklarını severdi ama kariyerini daha çok severdi. Gerçi Bülent zaten zerre sevilmeyi hak etmezdi.

Ecevit bir sigara yaktı ve beklemeye başladı. Sigaranın yarısına varınca bir adam bize doğru geldi. Çok tekin bir tip olmadığı camın ardından da seçilebiliyordu. Ecevit'e kahverengi bir zarf uzattı. Kısa bir konuşma geçti aralarında. Dudak okuyamıyordum. İkisinin de yan profilini görebiliyordum. Sonra el sıkıştılar ve adam, Ecevit'in yanından ayrıldı. Ecevit sigarasını iki dudağının arasında yatay şekilde sabit tuttu. Dudaklarının arasında sigaranın kalınlığı kadar boşluk vardı. Kahverengi zarfa elini soktu ve çıkardı. İki tane kart olmalıydı avcundaki. İlk karta baktı. Dudağı hafifçe kıvrılır gibi oldu ve hızla ikinci karta geçti. O kartta ne gördü bilmiyorum ama varla yok arasında yön değiştiren dudak kıvrımının nasıl yok olduğunu izledim. Elindeki öncekiyle aynı formattaydı ama sanki başka bir şey görmüştü.

Dudaklarının arasındaki sigarayı parmaklarının arasına alıp çekti ve dumanı çok sonra bıraktı. Aynı karta bakıyordu. Sırtını bana döndü, arabaya yaslandığında daha fazla beklemedim ve arabadan indim. "Neymiş bu geceki isimlerimiz?" diye sordum merakla. Konuştukça nefesim soğukta buharlaşıyordu. "İşin kolay, bana adımla sesleneceksin," dedi ve kendisine ait olan kartı gösterdi.

Ali yazıyordu üstünde.

Bu yüzden gülmüş olacaktı. "Sen bana ne diye sesleneceksin?" diye sordum. Sigarasının bir nefeslik ömrü kalmıştı. Bana yanıt vermedi.

Kart da avcundaydı ama kaldırıp göstermedi. Ne zaman ki ben eline uzanıp kartımı aldım, Ecevit de sigarayı öldürdü, dumanı ciğerinde topladı ve doğruldu. Kart benim avcuma düştü ve ismi okudum.

Leyla yazıyordu üstünde.

Kirpiklerim titredi ve dilim tutuldu kaldı. O sigara içişi anlam kazandı ve son duman benim de içimi dağladı. Ecevit arabaya geri bindi. Ben hâlâ kimliğe bakıyordum. Annesini ve babasını benden sakınıyordu. Annesini ve babasını Akın olan herhangi birinden sakınıyordu. Babasından da ve özellikle annesinden de bahsetmemi istemiyordu. En son Elmadağ'a giderken annesini anımsadığımı fark edince bile âdeta *haddini bil,* demişti. Hatırlıyordum. Şimdiyse Leyla ismi ellerimdeydi. Ne kötüydü, ne kalp kırıcıydı... Kader, Ecevit'e hâlâ hiç iyi davranmıyordu. Arabayı çalıştırdığında ancak gidip bindim. Kemerimi bağladım ve "Sen *bana bakar mısın,* de, ben sana bakarım," dedim bana Leyla demesine gerek olmadığını belirterek. Gözüm de kulağım da Ecevit'te olacaktı zaten. Cevap vermedi. Arabayı sürdü. Adliyeden iki sokak ötede bıraktık. Sanırım bu arabadan inmemiz biraz şüphe çekerdi.

İkimiz de sessizce yolu tamamladık. Hava ciğer deşecek kadar soğuktu. Adliyeye girdik, bir kez en dış kapıdaki güvenliğe kartları gösterdik. O pek kurcalamadı, içerideki adam iyice baktı. Resmimize kadar. Bir iki soru sordu. Ecevit diğer adliyeden geldiğimizi, personel eksiği olduğundan bahsetti. Bizi *x-ray* cihazından geçirirken diğer çalışanlar da gelmeye başlamıştı. Güvenlik onları tanıyordu, selamlaştılar, formalite icabı bile kartlarına bakmadı. Kalabalık bir gruptu. Aralarından yaşça büyük, tahminimce ellilerinde olan bir adam bize baktı ve "Selamünaleyküm," dedi.

İkimiz de, "Aleykümselam," diye yanıt verdik. "*Yeni iki kişi gelecek,* dediler. Siz misiniz?"

Ecevit başını salladı ve "Biziz. Ali ben," dedi adama elini uzatırken. Tanıştılar, Şerif'ti adı. Kadın-erkek karışık bir gruptu. Bazıları geçerken bana selam veriyordu, bazıları da bakıp geçiyordu. Biz de Ecevit'le peşlerine takıldık. Her katın temizlik çizelgesi vardı ve orada görev dağılımları yazıyordu. Her yer her gün temizlenmezken, bazı yerler günde iki kez temizleniyordu. İnsanların peşine takıla takıla bir şeyler yapmaya çalıştık. Zemin kattaydık biz. Çizelgeye göre şu an temizlediğimiz yer bitince ben ve Ecevit sözde sonraki görev yerimize geçecektik. O vakte kadar temizlik

Ninova

yapmak zorundaydık. Anladığım kadarıyla adliyede nöbetçi savcı vardı. Birkaç memur ve güvenlik daha. Zemin katta dört kişiydik; ben, Ecevit, bir tane abla ve Şerif abi.

Birtakım sıvılarla -isimleri kod gibiydi- temizlik suları hazırladık. Görev dağılımı yaptık. Gerçi ben bana neresi teklif edilirse kabul ettim. "Kaç yıldır bu işi yapıyorsun?" diye sordu Ecevit'e. Adliye bomboştu. Yüksek sesle rahatlıkla konuşabiliyordu.

"İki," diye yanıt verdi Ecevit. "Sen?" diye sordu bu kez.

"Senin yaşlarından beri."

"Başlamadan bir sigara çay yapalım da öyle başlayalım," dedi adam. Ecevit'le göz göze geldik. Bunu yapmamıza gerek yoktu sanki. Bir an önce temizleyip ek binaya geçmek istiyorduk.

"Önce bitirseydik," diye adamı yokladı ama adam gitti ve karton bardak çıkardı. "İş bekler, eninde sonunda yapılacak. Fatma, çay içiyorsun değil mi?"

"İçerim içerim," dedi kadın. Suya batırdığı paspası kuvvetle büyük bir yere sıkıştırdı ve üstten bastırdı. Kocamandı. Benim onu bastırmaya gücüm yetmezdi.

"Sen kızım?" diye sordu adam bana.

Ecevit'le göz göze geldim. Gözleriyle onay verdiğinde, "Olur," dedim. Hazırladığımız malzemeleri düzgün bir yere bırakırken elimize tutuşturulan çaylarla adliye kapısına doğru ilerlemeye başladık. "Keşke kabul etmeseydik," diye fısıldadım Ecevit'e doğru.

"Uyum sağla," dedi yalnızca. Kapı önüne çıktık, bir güvenlik de yanımıza geldi. Ecevit sigarasını çıkardı ve ben hariç herkese tek tek uzattı.

Kadın, "Sen içmiyor musun?" diye sordu sigarasını yakarken.

"Kullanmıyorum," dedim. Gerçi ikram da edilmemişti.

"İçeri geç istersen, üşürsün böyle," dedi bu kez. Her ne kadar annemden daha yaşlı gözükse de annemden büyük olmadığını görebiliyordum. Saçlarını kahverengiye boyamıştı ama dipleri sanırım biraz açık kalmıştı, beyazlar tam kapanmamıştı. Ya da tamamen ışık yanılsamasıydı.

Yanımızda bizim yaşlarımızda genç bir güvenlik de vardı. Bana baktı. "Şurada ceketim var benim, vereyim mi?" diye sordu. Sanırım burada herkes birbiriyle arkadaştı.

"Teşekkür ederim ama hiç gerek yok. Çok sağ ol yine de," dedim nazikçe. Çayımın üzerinden duman yükseliyordu, içmeye devam edemiyordum. Stres bedenimde olunca üşüdüğümü de hissedemiyordum. Gözlüklerim takılıydı.

Kadın, "Sen kaç yıldır çalışıyorsun?" diye sordu.

"Benim daha yeni birkaç ay oldu," diye salladım. Bu benim bir şeyler bilmeyişimi normalleştirirdi. "Parmağın boş, bekâr mısın?" diye sordu bu kez kadın. Öylesine alelade soruyordu ki bunları, beni rahatsız etmedi. Sigarasına muhabbet arıyordu sadece.

"Evet, bekârım."

"En iyisi, evlenip ne yapacaksın? Erkeğin derdi mi biter?" dedi. Ortamda Ecevit hariç herkes güldü. Bizim pek gülecek halimiz yoktu.

"Siz evli misiniz?" diye sordum.

"Vurdum tekmeyi geçen sene. Evli değilim," dedi omuz silkerek. Sigarayı öylesine içiyordu ki âdeta canım çekmişti. Saçı aşağıdan topluydu. Yüzünde kırışıklıklar vardı ve göz altları biraz fazla mordu. Muhtemelen güneş kremi sürmediği için yer yer lekeler kalmıştı yüzünde.

"Nedense evlilikte başarısız olan da biz gençleri evlilikten soğutmaya çalışıyor," dedi yanımdaki güvenlik. Bir şey demedim.

Şerif abi, "Mektep yok mu, mektep?" diye sordu.

"İlkokulu terk," dedi Ecevit.

Eğitimini nereye kadar sürdürmüştü, açıktan okumuş muydu, bu cevabı ne kadar doğruydu bilmiyordum ama karşısındaki adam güldü. "Torpilin gözünü seveyim," dedi. "Bize iki paspas attıracaklar diye dışarıdan lise diploması aldırmışlardı," dedi. Adam bizi torpilli bile sandı. "Sen?" diye soruldu bu kez.

"Ben lise mezunuyum," dedim torpilli sanılmayayım diye.

"Memleket nere?"

"Ankara," dedik aynı anda. Güvenlik ve kadın, sigaraları bitince titreye titreye yanımızdan ayrıldılar. Adamla yan yana kaldık. Ben de üşümeye başlamıştım. Ecevit üşümüyor muydu? Paçasına yapışıp onu dürtmemek için kendimi çok zor tutuyordum.

"Merkezden misin?" diye sordu. Ecevit başını iki yana salladı.

"Büyükler köyden. Ben merkezde büyüdüm." Adamda taşlar yerine oturdu sanırım, gür ve yer yer beyazlamış kaşları çatıldı ve mırıldandı.

Ninova

"Anladım. Anne baba, çocuk okusun da büyük adam olsun diye bıraktı toprağını, geldi şehre demek. Meslekleri neydi?"

"Dedem çiftçiydi benim, babam da yanında çalışıyordu. Evlenince şehre gelmişler. İşçiydi babam." Ecevit'in dedesinin çiftçi olduğunu anımsıyordum. Biz yazlığa giderken onlar köye giderlerdi. Ecevit orada dedesinin tarlasında çalışıyordu. Eğer yanılmıyorsam bana da gelirken armut toplar getirirdi.

"Cumhuriyet ne yüce şey!" dedi adam, Ecevit'e bakarken. "Köydeki çiftçinin torunu da öğretmen, savcı olsun diye fırsat sunuyor. Baksana. Bırakmış da gelmiş baban. Göndermiş seni okula. *Yaşa cumhuriyet.* Yaşa!" diye konuştu. Coşkulandı sesi. Hoşuna gitti böylesi. Bir köyden şehre hikâyesi onu böyle motive etti. "Sen niye okumadın be evladım?"

Ecevit'e baktım. Gözlerinde derin bir çukur oluştu âdeta. Bakışlarını kaçırdı, adliyenin bahçesine baktı. İç çekti, adam devam etti. "Buraya cüppenle gelmek varken, ne diye benim gibi geldin bu genç yaşında? Hadi bizde baba yoktu..." Kalbinin kederden nasıl büyüdüğünü anlıyordum. Koca bir devlet gibi, cumhuriyet gibi... Ecevit bu ülkenin yetim ve öksüz çocuğuydu. Belki de kırgındı. Bu ülkeye de bu vatana da. Onu kimsesiz bıraktıklarını hissediyordu belki. Adama hiçbir şey söylemedi. Dudaklarını kapattı. Yutkundu.

"Nasip olmadı," dedi bir zaman sonra güçsüz bir sesle.

"Baban yaşıyor mu?" diye sordu adam bu kez.

"Yok, vefat etti ben çocukken." Bu, *bende de baba yok* demenin başka bir haliydi. Adamın yüzüne gelip geçici bir keder çöktü. Elini Ecevit'in koluna koydu. Sıvazladı.

"Kusuruma bakma."

"Ne kusuru... Haklısın," dedi yalnızca. Hangi konuda adama hak biçti hiç anlamadım.

Adam sigarasını söndürdü ve "Hadi geçelim," dedi. Ecevit bir sigara daha çıkardı. "Bana bir sigara daha müsaade eder misin?" diye sordu. Adam başını salladı, yanımızdan geçip gitti.

"Geç Firuze, geliyorum," dese de geçmedim. Bir adım önüme çıktı, çökmüş omuzlarına baktım. Ağzımı açmadım. *Cumhuriyet bilhassa kimsesizlerin kimsesidir,* demişti ya Atatürk, öyle bir his ki içimden Ecevit'in sitem ettiğini söylüyordu. *Beni kimsesiz bıraktı ama,* diyordu. Bir çiftçinin

torununu bu şehirde avukat yapabilirdi ama benim babam gibi hainler bu dünyada var oldukça Ecevitler kimsesiz kalacaktı.. Belki uzun vadede kazanamayacaklardı ama ellerine aldıkları insanları yok edeceklerdi. O çocukları kimsesiz kaldıkları an, ellerindeki kana bulaştıracaklardı.

Yeniden iç çekti, başını gökyüzüne kaldırdı.

Ona izin verdim, musallat olmadım. Arkada onu bekledim. Üç dakika kadar olduğu yerde durdu. Sonra arkasını döndü ve beni gördü. *Niye gitmedin,* demedi. Yürüdü gitti yanımdan, peşinden gittim. Ecevit'in saçlarını okşamak isterdim. Kimse de başka bir şey konuşmadı. Herkes işini yaptı. O paspasa gücümün yetmediği yerde Ecevit'i çağırdım. Benim yerime kuvvetle sıktı.

Kendimize ait alanı, en azından ben pek de temiz olmayacak şekilde, bitirdik. Ecevit elindeki çizelgeyi gösterdi. "Biz ek binaya gidiyoruz," dedi. Ecevit'in yanında bittim hemen. Hiç bilmediğim bir yeri temizlemek çok sıkıcıydı. Üstelik ayrı yerleri temizliyorduk, yanımda Ecevit bile yoktu. Ecevit eline birkaç malzeme aldı, öyle yürümeye başladık.

"Kapısında güvenlik vardır," dedim.

"Muhtemelen."

"İçeride de güvenlik kamerası olmalı."

"Muhtemelen."

"Ne yapacağız?" dediğimde elindeki spreyi havaya doğru sıktı ve "İlk güvenlik kamerasını temizleyeceğiz," dedi. "Hatta bakarsın üzerinde bezi de unuturuz." Adliyenin arka kapısından çıktık ve aynı bahçenin içinde ama az ileride olan eski bir binaya yürüdük. Binanın önünde beyaz bir güvenlik kulübesi vardı. İçindeki karartı güvenlik olmalıydı. Bizim geldiğimizi görünce ayaklandı ama olduğu yerden çıkmadı. Buradaki tüm güvenlikler silahlıydı. Önündeki küçük camı açtı.

"İçerisi temizlenecek," dedi Ecevit ve çizelgeyi gösterdi.

Genç adam oldukça kibirli bir şekilde Ecevit'e baktı. "Ali sen misin?" diye sordu.

"Benim."

"Bakayım kartına."

Zaten girişte halihazırda göstermiştik, gerek var mıydı emin değildim. Ecevit cebinden kartını çıkardığında güvenlik beni de gördü. Göz göze

Ninova

geldik ve bir süre bakıştık. Sonra kâğıda baktı. "Leyla Hanım mı?" diye sordu bu kez oldukça nazik bir sesle. Sanki az önceki kibir ondan çıkmamıştı.

"Evet."

"Siz geçebilirsiniz Leyla Hanım," dedi adam. Ecevit kartını iki parmağının arasında uzattı, ben de onu bekledim. "İyi, sen de geç," dedi aynı kibirli ses. "Ne kadar sürer işiniz?" dedi ve anahtarı bana uzattı. Aldım ve alırken ellerimiz birbirine haddinden fazla temas etti. Hemen çektim elimi.

"Bilmem," dedi Ecevit. "Sen süre tut istersen. Bir bak bakalım ne kadar sürecek. Haber edersin." Alay mı ediyordu? Hiç beklemeden yanından geçip gittiğinde peşine düştüm. Ağzının içinde küfrettiğini duydum. Koluna hızla dokundum.

"Saçmalama. Silahlı güvenlik. Bırak boş ver." Ecevit'e ve bana gösterdiği tavır arasında dağlar kadar fark vardı, kabul ama yapacak bir şey yoktu. İşimizi halledip hemen çıkacaktık.

"Silahını sikerim onun."

Diğer küfürleri ağzının içinde edince üstümde çok etki etmedi ama böyle destursuzca yüzüme bakarak söyleyince utandım. "Ecevit..." dedim hayretle. Sanki on yaşındaki Ecevit'ten küfür duyuyordum. Ve yedi yaşındaki Firuze elini ağzına örterek Ecevit'i kınım kınım kınıyor, ayıplıyordu.

"Ne Ecevit? Bir tane geçireceğim ağzına, iki ay pipetle beslenecek. Silahlıymış. Siksinler onun silahını."

Kapıyı açtı ve geçmemi bekledi. Ben önden geçtim, Ecevit peşimden geldi ve ışıkları açtı. Epey tozlu bir yerdi. Sanırım bir süredir de temizlenmiyordu. "İlk beş dakika ortalığı temizliyormuş gibi yapalım. Aniden giren olur," dedim. "Hem bu sayede ortalığı da gözlemleriz. Kamera görebiliyor musun?"

"Gördüm bile," dedi Ecevit ve raflara baktı. "Yazıcı da var. Harika," dedi sahte bir keyifle makineye bakarak. Eski tip bir makineydi. Umarım çalıştırabilirdik.

Dediğim gibi yaptık ve dediğim de oldu. Biz ortalığı temizliyorken içinde bulunduğumuz kapı aralandı. "Leyla Hanım," dedi kapıdaki güvenlik. Uzun boylu ve yapılı bir adamdı. Omuzları genişti, spora gittiği

giydiği üniformanın altından kendini belli ediyordu. Üstünde gri bir kazak, altında siyah bir alt ve siyah botlar vardı. Belindeki silaha yakın bir yere koydu elini. Adamla göz göze geldik.

"Buyurun?" dedim.

"Çay demledim, isterseniz bir bardak ikram edeyim."

Ben kendi içimde aynalara küssem de çoğu zaman katıldığım davetlerde, akşam yemeklerinde ya da benzeri çoğu etkinlikle beğeniyle karşılandığımı bilirdim. Muhakkak bekâr bir erkeğin kendisi ya da annesi bana ilgiyle yaklaşır, ağzımı yoklardı. Hatta bazen hiç beklemediğim bir anda ellerim bazı genç erkeklerin avcuna düşer, bir dans pistinin ortasına bile çekilirdim. Şatafatlı salonların büyük gümüş aydınlatmalarının altında, herkes içindeki fesattan uzak gülümserdi birbirine. İnsanlar bana ne kadar nahifliğimden etkilenip yaklaşsa da annemin deyişiyle nemrut bir suratım vardı. İstemeden ailemin zoruyla katıldığım o davetlerde güler yüzlü olduğum söylenemezdi. İnsanları içimde derin bir öfkeyle izlerdim ama bu öfke aslında kendime karşı olurdu. Oralarda bulunmak bana Akın olduğumu daha çok hissettirirdi. Diğer bir taraftan insanların beğenisini de Akın oluşuma yorardım. Muhtemelen gelecekte bu ülkenin yönetimini tamamen eline alacak bir adamın en büyük kızı olmak -itibar camiada her şeydi- onlar için kaçırılmayacak bir fırsattı. Onlar Firuze Akın'ın eşi değil, Atilla Akın'ın damadı olmak için savaşırdı bana göre. Böylesine bir ortamda insanların bana olan beğenisini samimi bulmazdım. Aynalarla da küsmüşken hepsi burnu uzamış yalancılar gibi gelirdi bana.

Annem bana yalvarırdı. *Biraz gülümse Firuze,* derdi. O suratımı yumuşatmak için bir kez kaşlarıma bile müdahale etmişti. Kaşlarım saçlarımdan biraz daha koyuydu ve yüzümdeki ifadeyi biraz daha sertleştirirdi. Ben o keskin hallerini beğenirdim aslında ama annem, *kaş rengini saçın kadar açsak yüz ifaden yumuşar mı,* demişti. *Anne,* demiştim, *ben yumuşak durmak istemiyorum...* Bazen, ki bu çok nadirdi, benimle ilgilenen birini o da beğenirdi. İlgimi çekmeye çalışırdı. Onu bir daha gelmemek üzere tehdit ettiğimde saçlarımı okşardı. *Tamam, kızma. Benim en büyük hayalim âşık olduğun biriyle evlenmen. Yanına yakışır biri olması ikinci büyük hayalim. Sen yeter ki âşık ol, gözlerinin içi parlasın.* Öylesine boş bakışlarla izlerdim ki onu, ürperirdi. Bana sarılmak isterdi. Bir ölüye baktığını

Ninova

hissettirirdim ona. Annemin beni aşkın kurtaracağına inanması ne komikti... Allah'ım ne komik bir hayaldi!

Velhasılıkelam bu ortamlar dışında da insan içine karışmadığım için dışarıda karşı cins beni beğenir mi bilmiyordum. Ben hâlâ aynalara küstüm. Lakin şimdi karşımdaki güvenliğin bu tavrını seçebiliyordum. O koca salonlarda, otellerde olduğu gibi somurtmamalıydım. Yabani gibi kalmamalıydım. "Çok teşekkür ederim, çok incesiniz ama bir an önce bitirmemiz lazım."

"İş yapılır ya," dedi adam rahat bir tavırla. Tekrar bir şeyler söyleyecekken Ecevit'in kaba saba sesini duydum.

"Leyla Hanım'ın işi var," diye ters bir sesle müdahale etti. "İş de bekletilirse yapılmaz. Bizi bölme de temizleyelim artık şurayı."

Adam, Ecevit'e öyle küçümseyici bir bakış attı ki ben kendimi kötü hissettim. Üzerindeki üniformanın rengi farklı diye mi yoksa belinde silah var diye mi kendini üstün görüyordu? Ast üst ilişkisi her yerdeydi ve mide bulandırıcıydı. "Sana *gel de çay iç* demedim zaten."

"Teşekkür ederim tekrardan ama haklı," dedim hızla. Ecevit'le münakaşaya girsinler istemiyordum. Ecevit'i yanımdan alır ve başkasını koyarlarsa engelleyemezdik. "İşim erken biterse gelip içeriz. Biz şimdi temizleyelim."

Adam reddedildiğini tam olarak anlamadı ama yine de geri adım attı. "Mutlaka bekliyorum," dedi ve odadan çıktı. Hiçbir şey söylemeden işime devam edecektim ama Ecevit yine küfretti. Ağzını kapatmak istiyordum. Yirmi beş yaşındaki Firuze, iki tane erkeğin olduğu evde sık sık küfür duyuyordu ama yedi yaşındaki Firuze, Ecevit'in küfürlerini de duyuyordu. Biraz utanıyordu.

"Domuz gibi herife *incesin,* dedin. Senin hacim algını seveyim," dedi. Ben o anlamda mı incesin demiştim yahu? Kaşlarım çatık bir şekilde baktım ona. Normalde ağzına geleni söyleyeceği adama tahammül etmek zorundaydı, âdeta küçümseyici bakışlara maruz kalıyordu ama susmak zor geliyordu. Yüzü kızarmıştı. "Yavşak orospu. Böylelerini meydanda döveceksin. Silahını gösterecek, bir kere de silahıyla döveceksin."

"Ne kadar abartıyorsun her şeyi!"

"Ben mi abartıyorum?"

Bir ateş topunu daha çok kızdırıyordum. "Sen abartıyorsun, adam bir şey yapmadı," dedim olayı yumuşatmaya çalışıp.

Yakasını tuttu ve gösterdi. "O şerefsiz muhtemelen bunu giyiyor diye buraya gelip alnının teriyle parasını kazanmaya çalışan insanları kendinden altta görüyor. O da yetmiyor, şerefiyle namusuyla çalışan kadınları rahatsız ediyor. Ben mi abartıyorum? Belasını sikeceğim onun, bir çıkalım buradan."

Ne söylersem söyleyeyim bana üç misliyle dönecekti. Cevap vermedim ama o da pek susmadı. Ne dediği anlaşılmasa da söylene söylene temizlemeye devam etti. Adım adım da güvenlik kamerasına yaklaştı. Yüzümüzü gizlemeye çalışmıyorduk çünkü o dosya oradan kaybolmayacaktı. Kimse de buraya girdiğimizden şüphe etmeyecekti. Kameraya âdeta *camsili* boşalttı, sonra bezi koydu ama bıraktı. Almadı. Çıktığı sandalyeden indiğinde cama yaklaştım ve dışarıyı kontrol etmeye başladım. "Rafların numaraları da köşelerde yazıyor," dedim. Burası büyük bir arşiv değildi. Geniş bir odaydı, dört tane uzun raf yan yana dizilmişti. Bir pencere ve bir masa vardı yalnızca. "Ben de aramalı mıyım yoksa gözetlemeli miyim?" diye sordum.

"Dosya numarası elimde var," dedi. "Sen gözetle, ben bulacağım." Çok eski oldukları dosyaların renginden bile anlaşılıyordu. Ecevit'in kâğıt karıştırma sesini duyuyordum, bu aradığına işaretti. Sonra o ses aniden kesildi.

"Buldun mu?" diye seslendim. Yaklaşık beş dakikadır hüküm süren ses de yok olunca odayı derin bir sessizlik kaplamıştı. Ecevit başta cevap vermedi. Konuşup kafasını karıştırmadım ama sonunda dayanamadım. "Ecevit?" dedim.

"Firuze, buldum," dedi. Rafların arasından çıktığı an yanına doğru adımladım ve ben de dosyaya baktım. Pembe, kalitesiz bir dosya kâğıdından yapılmıştı. Kalındı ama dosyanın üzerinde istediğimiz isim yazıyordu. Ecevit sayfaları hızlı hızlı çevirdi ve göz göze geldik. Gözlerimizdeki parıltı fark edebileceğimiz kadar ışıltılıydı. Hissediyordum ki eğer yanlış yoldan gitmiyorsak Melike'ye doğru somut bir adım atmıştık. Yerimde zor durdum. Zıplamak istedim âdeta. İkimiz de okumak istiyorduk ama böyle bir zamanımız yoktu. Zaman aleyhimize işliyordu. Eski tip

Ninova

yazıcının önüne geçtik, Ecevit biraz kurcaladı ve kâğıt olup olmadığını kontrol etti. Muhtemelen bu adliyeye gelen ilk yazıcılardan biriydi. İçinde kâğıt vardı. Ecevit büyük kırmızı tuşa bastığında makineden âdeta motor sesi çıktı. İkimiz de homurdandık ve Ecevit makineyi durdurdu. Bu saatte, bu sessizlikte böylesine bir sesle dikkat çekmememiz mümkün değildi. Ecevit elinin üzerini makineye vurdu. "Dosyayı alıp ana binadaki yazıcılardan birini kullanabilir miyiz?"

"Çok riskli Ecevit," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Dosyayı alıp gitmekten daha riskli değil. Eksikliği hissedilirse kameralara bakılır. Kameraya dört yandan yüzümüz takıldı." Doğru söylüyordu ama yine de diğer ihtimal de mantıklı değildi. Hadi diyelim çıkarıp kimse görmeden çıktı almıştık, dosyayı yeniden buraya getirmek lazımdı. Dışarıdaki güvenliğin nasıl cins olduğunu görmüştük. Yakalanırsak burnumuzdan getirirdi... Polis bile çağırırdı. Güvenlik. *Güvenlik...*

"Buldum!" dedim gözümdeki ışıltıyla. Elleri yazıcının üstündeydi. Başını bana çevirdi. "Ben çay içmeye çıkıyorum. Buradan uzaklaştıracağım onu. Sen de hızla kopyala, tamam mı?"

Zaten suratı pek iç açıcı değildi, bu fikrimle daha da çekilmez hale geldi. "Tamam değil," dedi.

"Nasıl değil? Çok mantıklı işte. Ben adamı kandırır ve ön tarafa doğru ilerletirim."

"Ulan belki adam sapık?" dedi hayretle. Çok mantıksız konuşuyordum sanki.

"Adliye içinde, bu kadar insan varken ne sapıklık yapacak? Gidiyorum ben, en kısa zamanda bitir."

"*Hayır,* dedim," diye ısrar etti ve dosyayı yazıcının üstüne bıraktı. "Sen kopyala, ben uzaklaştıracağım."

"Sen nasıl uzaklaştıracaksın?" diye sordum ve gitmeye kalkıştığında kolundan tuttum.

"Uzaklaştırırım," dedi ama o. Yapamazdı. Aksine, adam burada ben tek kaldığım için daha çok gelmek isterdi.

"Uzaklaştıramazsın."

"Sen nasıl uzaklaştıracaksın?"

"Çay içerek?" dedim sorar gibi. Çay ne mühim bir içecekti öyle. Her yerde başrol oluyordu âdeta. Bu kez ben gitmek istedim ve benim kolumdan tutuldu. "İstemiyorum," dedi açıkça.

"Ecevit kendine gel, dosyayı almamız lazım. Ben kendimi adliye bahçesinde korurum."

"Bana lazımsın." Başını iki yana sallıyordu. "Riske atamam," dedi. Ona lazımdım. Ne doğru söylüyordu. İşte tam olarak bu anlar için lazımdı.

"Sana lazım olduğum için gidiyorum zaten. Hadi bitir bir an önce, yabancı bir adamla uzun süre ne konuşabilirim bilmiyorum," dedim ve daha fazla fırsat vermeden yanından çıktım. Kapının açılma sesiyle birlikte kulübenin içinde telefon ekranına bakmaktan gözleri küçülmüş adamla göz göze geldim. Yerinde dikleşti, hatta hafifçe doğruldu ve camını açtı. "Çayınız kaldı mı?" diye sordum gülümseyerek.

"Tabii," dedi keyifle ve yerinden hemen kalktı. Bir dakika dolmadan iki karton bardakla çıktı. Birini aldım ve havaya baktım.

"Burası çok esiyor, ön tarafa geçeceğim ben, gelmek ister misiniz?" diye sordum. Adam bir an bana ve korumakla yükümlü olduğu yere baktı. *Lütfen kabul et yoksa tek başına gitmekten korktuğumu söyleyeceğim...*

"Tabii gidelim," dedi ve içeri geçti. Ceketini aldı. Kendisine aldı sandım ama aniden benim omzuma attı. "Buyurun, hava soğuk," dedi. Hiçbir şey yapamadım. Sırtıma yabancı bir adamın kokusunu aldım. Çok ağır bir parfüm kokusu vardı üstünde.

Beraber ileriye doğru yürümeye başladığımızda arkamı dönüp cama bakmayı istiyordum. Ecevit gidip gitmediğimizi oradan kontrol edecekti. Kulübeden tamamen uzaklaştık ve ön bahçeye doğru geçtik. "Sizinkiler elli kere *bize hırka verin,* dedi de dinleyen olmadı. Kimse hırkasını giyip burada çalışırken eskitmek de istemiyor," dedi. Sohbet etmeye çalışıyordu, anlayabiliyordum ve benim görevim bunu sürdürmekti.

"Biz de istedik de dinleyen eden kim?" dedim ve omuzlarımdaki ceketi işaret ettim. "En azından sizin var. Kalın da üstelik, mont gibi," dedim. Gözlerine bakmamaya çalışıyordum ama o, gözlerini benim yüzümden bir an bile çekmiyordu. Adliyenin bahçesindeki banka oturduğumda yanıma geçti. Dizlerimizin arasında kısa bir mesafe vardı. Biraz hareket etsek çarpışacaktık. Kendimi iyice toparladım.

Ninova

"Bizim iş iyi ya..." dedi adam. O kadar dik duruyordu ki ben yanında gariban gibi duruyordum. "Memur sayılıyoruz zaten biz. Allah'a şükür. Maaşımız da iyi," dedi. Gülümsemeye çalıştım. "Bir arabamız, babadan kalma evimiz var. Yetiyor," dedi. Aniden evi ve arabasını öğrenmiştim. Beynimde bu bilgiye yer yoktu. Başımı ilgiyle salladım.

"Allah daha çok versin," dedim ona bakmadan.

"Âmin. Daha da çoğunu size versin. Bu arada sizin?"

"Benim?" diye sordum. O makinenin kopya çıkarması ne kadar sürüyordu?

"İş güç? Memnun musunuz?" dedi. Çayım ne kadar soğumuştu bilmiyordum. Üzerinden buharlar süzülüyordu, içip içmemek konusunda kararsızdım.

"Yani. İdare ediyoruz... Yorucu tabii de. Buna da şükür." Daha fazla ortalığa bakamadığımda gözlerimi adama çevirdim. O da tam o an ellerime baktı.

Ben çayı içmeme yorum yapacak sandım ama, "Evli değilsiniz sanırım," dedi. Gözlerimi yumup yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

"Hayır, değilim."

"Belli," dediğinde çevireceğim kafamı sabit tuttum ve ona bakmayı sürdürdüm. Elimde yüzük olmadığı için mi böyle söylemişti? Sorup sormamak arasında kalırken o devam etti zaten. "Hiçbir adam sizin gibi bir kadını bu saatte böyle bir işte çalışmaya göndermez." Öylesine açıksözlü, hatta patavatsızca söyledi ki bunu, kendimi güvende hissetmedim. Daha beşinci cümlesinden bu cümleyi kurmaya cüret etti. O da fark etti, gözlerini kaçırdı, boğazını temizledi ve toparlamaya çalıştı.

"Anlayamadım?" dedim mesafeli bir sesle.

"Yanlış anlaşılmak istemem..." Yüzüme baktı. Ne diyeceğini bilemedi. "Ne şekilde yumuşatabilirim bilmiyorum ama sizin gibi bir kadın ancak eşinin gözünü gönlünü açmalı."

"Çıkar çalışırsa haddini bilmeyen erkekler tarafından rahatsız edilir diye mi öyle söylüyorsunuz?" diye sordum.

"Aynen," dedi hiç üstüne alınmadan. "Ben açıklayamadım kendimi. Aynen öyle olur."

Ninova

"Siz de şu an aynısını yapmıyor musunuz?" diye sordum tereddüt etmeden. Bu adamla burada küstah konuşmalarla kalacağıma tartışarak da vakit geçirebilirdim. Adamdaki ataerki kokusu buram buram aldım. Midem bulandı. "Halbuki yapmasanız, kadınlar da rahat rahat çalışır. Herkes de gayet gönlü rahat şekilde eşinin çalışmasını sorun yapmaz."

Söylediklerim yüzüne tokat gibi çarptı. Ne diyeceğini bilemedi. "Ben sizi rahatsız etmek istemedim," dedi. "Yalnızca bu kadar güzel bir kadının böyle bir işte..."

"Siz burayı koruyorsunuz, bense temizliyorum. Bir farkı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye konuşmasına izin vermeden araya girdim. Ecevit'in sinir olduğu noktayı dışavuruyordu. "Ya da bir erkek olarak içerideki bir çalışandan daha üstün olduğunuzu mu düşünüyorsunuz gözümde? Çok çiğ ve çirkin bir düşünce yapısı. Hiç ilgimi çekmediniz şu an," dedim açıkça. Sanki bunları düşünmese ya da bambaşka bir konumda olsa ilgimi çekecekmiş gibi.

"Leyla Hanım," dedi mahcup bir sesle. "Hepimiz insanız, elbette ki bir farkımız yok."

Bu bir dönüştü. Anlayabiliyordum. "Benim söylemek istediğim... Sizin bu güzelliğiniz böyle bedenen yorucu bir iş için çok fazla. Sizin gibi bir eşim olsa ben çalışmasın isterdim."

"Neyse ki benim gibi bir eşiniz yok o halde."

"İlginizi çekmek için ne yapabilirim?" diye sordu açıkça. Çok aptalca konuşuyordu, farkında değil miydi? Ona beğenerek yaklaşan biri bile uzaklaşırdı. Cevap vermedim ve önüme döndüm. O sessizliğimi umarım naz olarak algılamamıştı ama bana biraz daha yaklaştı. Bacaklarımız birbirine değdiğinde irkildim ve banktan kaydım. Korkulacak bir şey yoktu; bağırabilirdim ya da karşı kulübede başka bir güvenlik vardı. Bunlara da gerek yoktu, yanlış bir hareketinde yüzüne vurabilirdim. Bülent'e yaptığım gibi.

"Lütfen biraz mesafeli oturabilir miyiz?"

Bana yeniden yaklaşmadı ve yüzüme baktı. Yüzünde korkunç bir beğeni vardı. Âdeta ağzımın içine bakıyordu. "Yarın sabah nöbetim bitince kahvaltı edelim isterim."

"Yok artık," dedim açıkça. "İstemiyorum."

Ninova

"Bu kadar keskin ve net olmasanız mı? Leyla..." dedi ve elini bana uzatmaya çalıştı. "Çarptın beni."

"Leyla Hanım," diye kestim sözünü. Kaşlarımı çattım ve rahatsızlığımı gizlemeden ona baktım. "Ben bu çayı iki iş arkadaşı olarak içeriz dedim. Bu yaptığınız çok küstahça. Sizin gibi insanlar yüzünden kadınlar rahatça çalışamıyor. İnanamıyorum. Rezillikten başka bir şey değil."

Ona *kalk* diyemiyordum ve kendim kalkamıyordum. Bu cümlelerim gerçek bir zeminde de olsa, bağırmadığım için belki yerini bulmuyordu. Nezaketim cümlelerimi yumuşatıyor, ataerki kokan bu adamda cilve ya da naz olarak gözüküyordu belki de. Katlanmak zorundaydım. Kavga edersek ve insanlar gelirse yanımıza, görev yerine dönecekti. Terlemeye başladığımı hissettim. Strese girmiştim.

"Hayatım boyunca ilk defa buraya gelen bir temizlikçiye böyle davranıyorum."

O düzeltmeye çalıştığı dilindeki aşağılamaya tiksinerek baktım. "Ya da buraya gelen temizlik görevlileri size yüz vermedi."

"Sivri diliniz beni uzaklaştırır sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Nefes kesici bir halini-"

"Leyla!" Uzaklardan gelen gür bir ses karşımdaki adamda bir etkiye sebep olmadı ama halihazırda zaten stresli olan beni titretti. Hızla kafamı arkaya çevirdim ve Ecevit'e baktım. *Tuttuğum nefesimi verdim...* Adını fısıldar gibi oldum ve hızla adamın yanından kalktım. Neredeyse koşar adım, bir penguen gibi karın üstünde hızlı adımlarla yürüdüm. Çayı elime döktüm, sıcak değildi. Ecevit'in kızgın suratı, arkamdaki adama ya da bana olan sinirli bakışları... Hiçbir şey umurumda olmadı. Ecevit'e vardığımda istemsizce üniformasının koluna tutundum. "Leyla," dedi tekrardan daha kısık sesle.

"Aldın mı kâğıtları?" Nereye koymuş olabilirdi? Elim destursuzca Ecevit'in karnına doğru dokundu. Sertlikten anladım kâğıtların orada olmadığını ama elimi kaydırınca kâğıtları hissettim. Burası karnı değildi. Nefes nefese gülümsedim.

"Ne dedi o adam?"

"Almışsın."

"O adam ne dedi sana?" diye sordu. Çok kızgındı. Kâğıt umurunda bile değildi.

"Hiçbir şey söylemedi."

"Yüzün sararmış."

"Ecevit hadi bir an önce çıkalım."

"Sen baksana bir bana!" diye adama bağırdığında kapının iç tarafında duran güvenlik çıktı ilk.

"Sorun ne?" dedi adam. Elimi Ecevit'ten çektim. İnsanların dikkatini çeksin istemedim. Kâğıtlar belli olmuyordu, bunu bozmak istemedim.

"Kimse işini yapmıyor," dedi Ecevit. "Tutmuş kadını zorla çay içiriyor. Sesleniyorum, gelen yok giden yok. Anahtarı bırakacağım, bırakmış gelmiş burada çay zıkkımlanıyor. Biz hepimiz burada eşeğin başı mıyız?"

"Derdin ne senin?" dedi bize varan ve az önce yan yana oturduğumuz adam.

"Siktir git, seninle ne derdim olacak? Helal para kazanmayı bilin lan biraz. Bu adam mal mı burada bekliyor?"

İç taraftaki güvenlik, "Abi sen de geç yerine," dedi meslektaşına ama "Sana ne?" yanıtını aldı. Ecevit'in başlattığı gerginlik iki güvenlik arasında arttı.

"Ne demek sana ne? *Kimse ayrılmayacak görev yerinden,* denmedi mi bize? Biz eşek başı mıyız lan buradan ayrılmıyoruz?"

"Benimle lanlı lunlu konuşma!"

"Konuşursam ne olacak?"

Ecevit başını ileri doğru salladı ve yürümem için bana işaret yaptı. İki güvenlik birbirine girmişti. Ecevit'in yanında içeri girerken âdeta yüzünde vatan gülüşü vardı. Kapıdaki kavga kızışacaktı, her halinden belliydi. Ecevit elindeki anahtarı Şerif denen adama verdi. "Kapıda kavga var. Anahtarı sana vereyim."

"Ne kavgası?"

"Bilmiyorum ki," dedi umursamazca. "Nasıl adliye burası ben de anlamadım. Söyleyeceğim, bir daha bizi buraya vermesinler. Bu saatte bir de güvenlik kavgası mı dinleyeceğiz?"

"Allah Allah, hiç böyle yapmazlardı," dedi ve bana baktı. O an bu kavganın sebebinin ben olduğumu düşündüğünü fark ettim. Gözlerimi kaçırdım. Ecevit yapmıştı, ben yapmamıştım ki?

"Neyse abi, hadi bizim işimiz bitti. Yardım edeceğimiz bir şey varsa söyle yapalım. Yoksa çıkalım."

Ninova

Adam ortalığa baktı. "Genelde biz, kendi işimiz bitince üst katlara yardıma gidiyoruz. Hep beraber çıkıyoruz. Sizin oralarda nasıl oluyor bilmiyorum ama..."

"Yok," dedi Ecevit. "Bizde herkes kendi işini yapıp çıkıyor. Senin yardıma ihtiyacın varsa sana yardım edeyim ama yoksa çıkalım. Yarın sabahçıyız biz. Erkenden çıkacağız. Bugün de buraya destek için geldik zaten."

Bu kibarca reddetmekti. Adam anlayışla başını salladı. Bizim yerimize buraya düzenli olarak gelenler de muhtemelen yardım ediyordu. Ben istemsizce üzüldüm. Ecevit kabul etseydi ben kalıp yardım ederdim. Elimden çok iş gelmiyordu ama yine de... Bilmiyordum işte. Üzülmüştüm. "Elinize kolunuza sağlık o zaman. Hadi hayırlı akşamlar."

Ecevit ve ben de iyi akşamlar diledik ve kabanlarımızı bıraktığımız temizlik odasına gittik. "Yarın ne kadar kötü temizlediğimizle alakalı dedikodumuzu yapacaklar," dedim.

"Senin temizlediğin yerleri bilemem ama ben temizledim." Üstündeki üniformayı hafifçe sıyırdı ve kâğıtları çıkardı. İkiye böldü, katladı ve kabanının içcebine koydu. "Ne dedi o adam sana?" diye sordu tekrardan.

"Hiçbir şey söylemedi."

"Yalanını sevsinler senin," dedi önümden geçip kapıdan çıkarken. Hızlı hızlı ona yetiştim ve yanında durdum.

"Bak kapıdan geçeceğiz, kimseye laf atma da çıkalım. Bir arbede olur, kâğıtlar düşer yanarız."

Cevap vermedi, ellerimi cebime sıkıştırdım ve hızlı hızlı yürüdüm. En son kapının önünde bıraktığımız iki adam kapıdan uzaklaşmışlardı ve beden dillerinden anladığım kadarıyla tartışıyorlardı. Sadece kimse duymasın diye uzağa gitmişlerdi. Onlara gözükmeden çıkıp gittik. Kar atmaya başlamıştı. Benim üstümde belli olmuyordu ama Ecevit'in siyah kabanında parlıyordu.

Kâğıtların bizde olduğunu hatırlayınca kalbim öyle tatlı bir şekilde hızlandı ki ellerimi aniden çırptım. "Aldık kâğıtları!" dedim neşeyle. Bu Melike'ye attığımız somut bir adımdı, hissediyordum. Küçük bir çocuk gibi zıplayasım bile geldi. Ecevit dönmedi, bir şey de demedi. "Bulduk kâğıtları! Aldık! Yakalanmadık da! Temizlik de yaptık! Ali, Ali!" diye ona seslendim. Onun botlarının yanında benim spor ayakkabılarım beni

Ninova

yavaşlatıyordu. "Aldık kâğıtları!" dedim yine, yine çırptım ellerimi. Bir avuç kâğıda bu kadar seviniyorsam, Melike'yi bir gün bulursak kimbilir ne kadar sevinecektim. Ellerimi bir kere daha çırpmak istediğimde Ecevit aniden durdu ve sinirli bir sesle bana müdahale etti ama yanlış bir isimle.

"*Leyla,*" dedi.

Firuze, demek isterken bilinçsizce, oyuna kendini kaptırmış bir çocuk gibi, tümüyle yanlışlıkla *Leyla,* dedi. Kendisi de donakaldı. Birbirimize bakıyorduk. O şakıyan ve müjdeleyen halim yok oldu. Gözlerine çöken hüznü görmemek için kör olmak değil, insan olmamak gerekirdi. Geldiğinden beri ilk kez annesinin ismini dilinden duyuyordum. Evet, adliyedekiler annesinin ismi değildi. Şimdiki annesinin ismiydi. Aramıza kar taneleri düşüyordu, saliselik görüşümüzü kısıtlıyordu. Gülümsemek istedim ama cesaret edemedim. Yutkundum. Eli alnına gitti, başını ovdu. *Annesini özlediğini hissettim.* Ecevit'in acıları o kadar büyüktü ki özlemlerine kendi içinden bile zaman kalmıyor, sıra gelmiyordu. Geldiği günden beri ilk kez birini özlediğini hissetmiştim mesela ben.

"Leyla," diye bir kez daha fısıldadı. Bu kez bana değil, annesine seslendi sanırım. Saçlarına kar taneleri düşüyordu, şair *ak düştü* diye yazıyordu defterine. Sinesi şişiyordu, şair *dert boy verdi göğsünden* diyordu. Dudakları aralık kalıyordu, şair *konuşmaya mecali yoktu* yazıyordu. Elini alnından çekti ama yüzüme bakmadı. "Hadi Firuze," dedi. Sesi titriyordu, şair *sesi de kendisi gibi öksüz kaldı* yazmıştı.

Önümden yürüyordu. Yanına varmadım, önüne de geçmedim. Belki de yüzünü görmemi istemiyordu. Kirpikleri ıslanmıştı belki. Omuzları çökük yürüyordu. Sesimi çıkarmadan peşinden yürüdüm. Arabaya varıncaya kadar kar şiddetini artırdı, öksüz çocuklara yorgan olacak kadar hızla dökülmeye başladı. Çünkü Ecevit'in saçları ve omuzları bembeyaz oldu.

"Sen bin, ben sigara içip geleceğim," dedi ve köşeye geçti. Ne yapacağına baktım. Karın arasında kaldırıma çöktü. Cebinden sigara çıkardı.

"Arabada içseydin, ben rahatsız olmazdım," dedim. Başını *hayır* dercesine geriye attı. Sigarasını çıkardı ve yaktı. Arabaya kadar da ilerledim ama gönlüm izin vermedi, ben de gittim yanına çöktüm. Bu hiç hoşuna gitmedi, başını sağa yatırdı, sabırla nefes aldı ama bir şey söylemedi. Sustum ben de. Dirseğini dizine yatırdı. Sigarasını havada tutuyordu. Alnına yakın bir

Ninova

yerdeydi sigarası. Dumanı gözlerine ve saçlarına doğru uzayıp gidiyordu. Gözlerini kapattı. Kar daha fazla üzerine yağmasın istiyordum ama engelleyemiyordum. Saçlarını sevmek istiyordum ama yapamıyordum.

Susacaktım. Yemin ederim susacaktım. Onun şu an duymak istediği son ses benim sesimdi. Biliyordum ama bu soruyu altı yaşındaki Firuze de ona bazen sorardı. Şimdi de o sordu zaten. "Anneni mi özledin?"

"Anneni mi özledin?" diye sorardı o da. Küçük Ecevit, küçük gözlerini yaşlarla doldurup başını sallardı. Şimdi onu yapmadı ama alnını sigarayı tutan eline yasladı. Dudaklarının nasıl titrediğini gördüm. O ağlamadı ama benim gözyaşlarım yavaş yavaş akmaya başladı. *Anne...* Benim için bile hâlâ bu denli iç titreten bir kelimeyse, her şeye rağmen, anneme rağmen, yaşadıklarıma rağmen, Ecevit için kimbilir nasıl kutsaldı...

Ben hiç konuşmayacak sanıyordum. Sigarasını içmedi, kül oldu düştü her seferinde ama hiç bırakmadı da. Leyla teyze bu akşam onun rüyasına girsin ve saçlarını okşasın diye küçük Firuze'yle dua edecektik. Büyük Firuze'nin duayla pek işi yoktu. Dua etmeyi de bilmezdi ama küçük Firuze elini açardı. Dua etmeyi bilirdi. Zaten dua etmeyi de Leyla teyzesinden öğrenmişti.

"*Çiftçi olsan toprağın yok,*" diye konuştu ansızın Ecevit. Gözlerini açmadı, bana bakmadı, sigarasını içmedi ve bana söylemedi. Kendi kendine konuştu. "*Toprağın olsa vatanın yok, vatanın olsa bayrağın yok, bayrağın olsa evin, evin olsa çatın yok. Çatın olsa annen yok.*"

Kendisini mi anlatıyordu? Kaşlarımın arası bir çukur gibi kazıldı. Başımı eğdim ve sessiz sessiz ağladım. Cesaret etmedim ama *ne olursa olsun,* dedim, elim Ecevit'in üzerinde tutan kara kaydı. Omuzlarını silktim, tüm karı attım. Ecevit elinde tükenmiş sigarayı attı ve zorlukla gözlerini açtı. Sancılı gözleriyle bana baktı. Bu hayatta birini iyileştirme şansım olsaydı kendimi değil, Ecevit'i iyileştirirdim; bir ilaca bile göz koymazdım, elim suya bile uzanmazdı.

"Hadi gel," dedim ayağa kalkarak. "Gidelim de bakalım bu dosyaya. Melike'ye yaklaştık. Hissediyorum. Hadi gel Ecevit." O beni durdurmadıkça beni onu silkiyordum. Tek bir kar tanesi bile üstünde kalmasın istiyordum. Öksüzse bile kar onu örtmesin istiyordum. Okuduğum bir kitapta öksüz ve yetim bir karakter vardı. Demişti ki: *Uyuyanın üzerine*

yağan kardan en çok öksüzler nasibini alırdı. Zira onların, yağan kara yorgan misali örtülecek bir anneleri olmazdı. Yetimhanelerin çatılarıysa hep kar geçirirdi.[*]

O zaman da içime dokunmuştu ama o karakterin ne hissettiğini Ecevit'in üstü kar tutunca anladım. Bunu inkâr edercesine silkiyordum üstünü. Neredeyse hiç kar kalmadı üstünde. Ecevit'i yerden kaldırdım. "Tamam Firuze," dedi çabama bakıp.

"Hadi, kar tutmadan arabaya bin," dedim hızla ve önünden çekildim. O binmeden ben de binmedim. Sessiz sedasız kemerini bağladı ve arabayı çalıştırdı.

Yolda giderken bir zaman sonra, "Acıktın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Acıkmamıştım. Acıkırsam evde bir şeyler yerdim zaten. Ama kendisi acıkmış olacak ki bir kokoreççinin önünde durup arabadan indi. Gitti. Adamla biraz uzun bir şeyler konuştu, sonra yapılan paketi alıp arabaya geri döndü. Arkaya yerleştirdi yemeğini, yeniden arabayı sürdü. İkimizden de ses soluk çıkmadı. Binaya girdik, asansörden indik, kapıyı açtık. İkimiz de sessiz sedasız kıyafetlerimizi değiştirdik. Odadan çıktığımda Ecevit kâğıtları ortalığa yaymıştı.

"Yemek ye istersen önce," dedim ama başını iki yana salladı. O koltuğa oturmuştu, ben yine koltukla sehpa arasında yere oturdum. Sırtımı koltuğa yasladım ve bacaklarımı kendime çektim. Ecevit kâğıtları sayfa numaralarına göre sıralıyordu.

Bir zaman sonra, "Çay içecek misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. Gelir gelmez çay suyu koymuş olmalıydı. Kalktı yerinden, kendisi için çay alıp geldi. Neredeyse katran karasıydı. Demi o kadar fazlaydı ki rengi artık kırmızı değildi.

Bir kâğıdı ayıkladı ve karşıya koydu. "Bu iddianame. Her şey burada yazıyor," dedi.

"Direkt bunu mu okuyalım?"

"Savcı kim bilmem. Kendim okuyacağım," dedi. Giriş kapağını elime aldım ve baktım. *T.C. ANKARA CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI* yazıyordu. Yazının devamına göz gezdirdim. Soruşturma numarası, dosya konusu, soruşturma başlangıç tarihi, yürütücü birim ve soruşturmayı yürüten savcının ismi bulunuyordu. Ecevit kronolojik sıraya göre dizmişti.

---

[*] Dilan Durmaz, *Serçeyi Öldürmek*, (İstanbul: İndigo Kitap, 2024), 272.

Ninova

Genel olarak önce göz gezdirdim. Tanık ve sanık ifadeleri, tutanaklar, bazı dökümler vardı.

"Altmış iki tane ifade var, bölüşelim," dedim ve ikiye böldüm. Yarısını Ecevit'e verdim.

"Uykun varsa uyu," dedi. Başımı iki yana salladım. Hiç uykum yok diyemezdim ama bir süre daha uyanık kalabilirdim. Elime bir kalem aldım ve kendi payıma düşen ifadeleri okumaya başladım. Ecevit o katran karası çayı içiyordu.

"Tanık İfade Tutanağı"

İfade Tarihi: 23.05.1998

Saat: 10:45

İfade Yeri: Ankara Emniyet Müdürlüğü / Organize Suçlar Büro Amirliği

Hazır Bulunanlar: Komiser Yardımcısı Özgür T., Zabıt Kâtibi Gülhan D.

Tanığın Adı Soyadı: Sevim Y.

T.C. Kimlik No: 1096...

Doğum Yeri ve Tarihi: Ankara, 17.03.1958

Meslek: Ev Hanımı

Adres: ...Kale Mah. 84. Sokak... Altındağ / ANKARA

Ecevit her tanık ifadesinden sonra iddianameye de bakıyordu. Ben de onun gibi yapmaya başladım. Sevim denen kadın ifadesinde o dönem baskın yapılan bir depodan bahsediyordu. Bazı cümleleri yeri geldi iki kere okudum, bilgi kirliliği olmasın diye altını çizdiğim yerleri ince eleyip sık dokuyordum. O yüzden ifade kısa olsa da on dakikamı neredeyse alıyordu. Neredeyse bir saat geçtiğinde yedi ifade ancak okumuştum. Sessizce esnedim. Ecevit yerinden kalktı, kendisine çay koyacak sandım ama mutfaktaki masaya bir şeyler indirmeye başladı. Sanırım yemek yiyecekti. Benim de karnım acıkmaya başlamıştı ama ne yiyesim vardı ne de onun yemeğine musallat olasım. Okumaya devam ettim.

"Firuze gel yemek ye," dedi masanın önünden.

Başımı iki yana salladım. "Yok, yemeyeceğim. Afiyet olsun sana."

"*Gel ye,* dedim. Hadi."

"Ecevit yesem yolda *bana da al,* derdim."

"Ben aldım ama sana," dedi ama o. Torbadaki her şeyi çıkarmıştı. Ayranları çalkaladı. "Hadi çabuk, vakit kaybediyoruz." Ben gelinceye kadar gözlerini bana dikti. Eğer ki bana almasa ben kalkıp onun yemeğinden almayacaktım ama *sana da aldım* deyince karnım daha çok acıktı. Hayatımda hiç kokoreç yememiştim. İki ekmek de kâğıda sarılıydı. Yerime oturdum ve onun da oturmasını bekledim. Ayranlarımızı açtı, ben de ekmeğimi. Çok yumuşaktı, acaba sosu taştı da ekmek eridi mi diye düşündüm ama hayır, benimki ekmeğin içine sarılıydı. Normali bu sandım, Ecevit'inkine baktım. Hayır, bildiğimiz normal ekmeğe sarılıydı.

"Sen mi söyledin?" diye sordum alık alık ona bakarken.

"Yok," dedi. "Uzaktan anladılar, *hanım ablanın ağzında dikiş var, ekmeğin içini kullanalım,* dediler."

Sanırım gülmemi bekledi, kaşlarım çatıktı ama "Ha ha!" dedim ben. "Çok komiksin."

"Öyle söylerler."

"Yalan söylemişler."

"Yalancı," dedi o. Acı turşu biberi aldı ve ağzına yuvarladı. Ben de bir tane aldım ama ucundan ısırdım. Bu bana ekmeğim bitene kadar yeterdi. Kokoreç... Kötü değildi. Açtım diye sanırım, lezzetli bile geldi. Yoksa hayvanın bağırsağı fikri bana çok uygun değildi. Biberimi de ekmeğimi de ayranımı da bitirdim ve elimi karnıma yaslayıp geriye yaslandım. Ecevit sigara yakmıştı, bu kez camı da açmamıştı. Beni süzdü. "Aç değilim deyince inanmayacaksın demek ki."

"Aç değildim zaten," diye kendimi savundum tabii ben. "Ziyan olmasın diye yedim."

"Turşuyu da mı?"

"Bir tanecik yedim," dedim ve peçeteye uzandım. Burnumu sildim. Çok acıydı. Annem bunları yediğimi görse baygınlık geçirirdi.

"Afiyet," dedi, kalkıp camı açtı. Geri dönmedi. Camın önünde içti. Yine bir sigara ikramında bile bulunmadı. Masayı toparladım, ikimiz için de çay koydum, bu kez onunkini katran karası yapmadım, çayını masaya bırakıp içeri geçtim. Yemek yeriz, enerji toplarız sandım bu yemekle ama hayır, aksine ağırlık çöktü. Sanırım ikimize de. Yarım saatten sonra ikimizin de gözleri gitmeye başladı. Okuma hızımız da çok düştü. Başımı

Ninova

Ecevit'in dizine yasladım. O biraz iyi geldi ama yine devam edemedim. O da buna çok izin vermedi zaten.

"Uyuyalım," dedi ve yavaşça bacağını çekti. Mırıldandım. "Hadi geç yatağa." Yerinden kalktı, bardaklarımızı götürdü ve çayın altını kapattı. Birkaç saniye sadece bomboş kâğıtlara baktım, sonra yerden destek alarak kalktım ve biraz da ayakta kâğıtlara baktım.

"Sen de uyuyacaksın değil mi?" diye sordum.

"Evet. Yarın sabah erkenden kalkar, devam ederim."

Camları kontrol etti, kapıyı kilitledi. Odaya doğru ilerledim. Yatağa yattım. Kapıyı da örttüm ama tamamen kapatmadım. Ecevit'in gidip geldiğini görüyordum. Sonra ışıklar kapandı. O vakte kadar çok uykum vardı. Direkt dalacağım ve sabaha kadar uyanmayacağım sandım ama öyle olmadı. Kafamın içi o kadar doluydu ki onların sesi bir yerden sonra uykumu açtıkça açtı. O kayıp giden gözlerim şimdi cin gibi tavana bakıyordu. Okuduğum ifadeleri tarıyordu. Dersini çalışıyordu âdeta. Altmış iki tane tanık ifadesi vardı. Otuz bir tanesi Ecevit'te, otuz bir tanesi bendeydi. Ben sekiz tanesini okumuştum. Okuduklarım arasında sarsıcı, işimize yarayacak çok büyük bir bilgi yoktu. Kaç tane kalmıştı? Yirmi üç tane kalmıştı.

Gözlerimi kapattım ve uyumaya çalıştım. Uyumazsam yarın uykusuz kalacaktım. Uyumam lazımdı. *Kokoreci nasıl da yemiştim öyle... Dikişlerim artık pek acımıyordu... Acı biber yakmıştı sadece. Bağırsakları temiz yıkıyorlar mıydı acaba? Yirmi üç tane ifadem kaldı, acaba Ecevit'in kaç kaldı? Otuz iki. Otuz bir olmazdı, otuz bir ifadesi vardı ki onlardan da okumuştu, elbette mutlaka o da ilerlemişti. Yıkamadılarsa da artık yapacak bir şey yoktu. Lezzetli miydi? Lezzetliydi. Daha ne önemliydi ki? Otuz iki... Niye bu sayı benim aklıma bu kadar takılmıştı? Turşu da acıydı ama çok lezzetliydi. Keşke bir tane daha yeseydim. Ama ya bağırsaklarımı bozarsa? Zaten burada tuvaleti çok zor kullanıyordum. Otuz ikiye otuz bir. Bu nereden kalmıştı aklımda? Zihnim birkaç kez tekrar etti. Daha önce içimden geçirmiştim ama ne için olduğunu hatırlamıyordum. Kaldıysa yarın bir tane daha yerdim olmadı. Ecevit de acıyı ne çok seviyordu öyle.*

Otuz bire otuz iki.

Tanık ifadeleri olsa böyle bölüşürüz...

Zihnim bir ana tutunuyor ama ben anlamadan bırakıyordu. Bu cümleyi ne için düşünmüştüm? Gözlerimi kapattım, tüm uykum kaçtı ve sadece bu cümlenin peşine düştüm. *Otuz bire otuz iki... Çok olanı mı Ecevit'e verirdim yoksa az olanı mı?* Sarı fosforlu kalem geliyordu önüme. Bu gece yeşil olanı kullanmıştım. Sarıyı tezi okurken kullanmıştım. Tezi okurken... O zaman bu an tezi okurken mi olmuştu? Görsel hafızam çok kuvvetliydi benim. Sarı fosforlu kullanmıştım. İçimden bir ses eğer ki o teze kalkıp bakarsam yeniden otuz bire otuz ikiyi anımsayacağımı söylüyordu. *Sabah mı bakmalı? Ya unutursam? Unuturum. Hem de en âlâsından.* Telefonumun fenerini açtım ve ayaklandım. Ecevit uyumuş olmalıydı. Az bir vakit olmamıştı. Feneri yere tutarak gittim ve tezin olduğu kâğıtları aldım. Sehpanın önüne sessizce çöktüm. Ecevit koltuğu açmıştı, çarşaf sermişti ve üstünde derin bir uykudaydı.

Tezde sarı kalemle çizdiğim yerleri okudum. Hayır, otuzlu herhangi bir sayı yoktu. Bir kez göz taraması yaptım, sadece sayılara baktım, sonra başa döndüm ve gözlerimi kapattım. Yeniden anımsamaya çalıştım. *Otuz bire otuz iki...* Kâğıtları aldım, küçük bir ev turu yaptım, sonra yeniden sehpanın önüne çöktüm. Sarı yerleri sıfırdan okumaya başladım. *Yüz yirmi dört dosya incelenmiştir. 1999 yılında gerçekleştirilen operasyon... Altmış üç tanığın ifadesi analiz edilmiştir...* Durdum, paragrafı sıfırdan aldım. Altı çizili olmayan yerleri de bütünlüğü kaçırmamak için okudum.

Otuz bir ifadeye otuz bir ifade. Benim yirmi üç tane kaldı. Toplam altmış iki tanık ifadesi. Parmağım bir cümle üzerinde gitti geldi. *Altmış üç tanığın ifadesi analiz edilmiştir.* Otuz bire otuz iki. Dizlerimin üzerinde yükseldim, kâğıdı sehpaya koydum. Tezin devamını taradım. *Bu altmış üç tanığın ifadesinde en dikkat çeken detay...*

Otuz bire otuz iki. Altmış üç tanığı olan dosyayı Ecevit'le aramda pay etmemdi. Peki ya şimdi? Ecevit'e bir tanık ifadesi fazla mı vermiştim?

Elimdeki tezi bıraktım ve sessizce kendi elimdeki ifadeleri ve Ecevit'e ait olanları aldım. Ben okuduğumu en arkaya atarak devam ediyordum ve görüyordum ki Ecevit de aynı şeyi yapmıştı. Önce kendime düşeni saydım. *Otuz bir.* Yetmedi bir kez daha isimlerine bakarak saydım, sayfa kontrolü yaptım. Bir sayfaya iki ifade sığdırılmış olabilirdi. Hayır, otuz bir ayrı isim ve T.C. kimlik numarası vardı. Ecevit'inkileri aldım bu kez. Aynı şeyi

Ninova

iki kez ona da yaptım. Otuz bir ifade vardı. İddianameyi aldım bu kez. Toplam tanık ifadesi yazmıyordu. Emin olmak için bir kez daha saydım. Hayır, yanlış saymıyordum, altmış iki ifade vardı. Yeniden tezden kontrol ettim. Kendimden o kadar şüphe ediyordum ki defalarca kez teyit ediyordum. Ellerim titriyordu ve parmak uçlarım buz gibiydi. Ne yapacağımı bilemedim. Gidip uyumayı, Ecevit'i uyandırmamayı aklımın ucundan bile geçirmedim. Sadece kalktım, ışığı açtım ve ona baktım. Hiçbir kıpırtı olmadı.

"Ecevit," dedim. Uyanmadı. Yanına gidip dokunamazdım. Uzaktan seslen bana demişti. "Ecevit! Ecevit, Ecevit, Ecevit! Ecev-" Başı koltuktan düştü ve korkuyla irkildi. Eli aniden koltuğun altına uzandığında aradığı şeyi bulamadan kısık gözleriyle beni seçti.

"Firuze," dedi kısık sesle. Gözlerini ışık aldı ve açık tutamadı. "Ne yapıyorsun sen ya?" diye bağırdı. Elini bir tehlike olmadığını anlayınca koltuğun altından çekti ve ışığa tuttu. Gözlerini açamıyordu. Ben zebella gibi evin orta yerinde ayakta dikiliyor, onu izliyordum. Sıfatımı görünce gözlerini tamamen açtı, yüzünü avcunun içine sürttü. "Ne oldu?" diye sordu.

"Ben bir şey buldum."

"Kızım sen uyumadın mı?"

"Bir ifade tutanağı eksik."

Derin uykudan uyanmış bu yorgun haliyle yüzüme birkaç saniye alık alık baktı. Bu hali biraz... Biraz sevimliydi. Yüzünü ovuşturup duruyor, annesi tarafından sabah erkenden okul için uyandırılan çocuklara benziyordu. Buna çok kısa bir vakit odaklandım çünkü elimde tuttuğum şeyler âdeta kalbimi göğüskafesime vuruyordu.

"Anlamadım?" dedi.

"Tezde altmış üç ifade yazıyor ama elimizde altmış iki ifade var. İddianameye de baktım. Böyle bir bilgi yok."

Ecevit elimdeki kâğıtlara baktı, sonra biraz sehpaya. Hiçbir tepki vermiyordu. Üzerindeki yorganı attı ve aniden yerinden doğruldu. "Gel bakayım buraya," dedi. Gittim, yine yere çöktüm. "Bak yüz yirmi sayfalık tez var. Kaç kez geçti bilmiyorum ama ikisini buldum. İkisinde de *altmış üç ifade* yazıyor. Bizimkileri defalarca kez saydım, altmış iki ifade var."

Ecevit parmak uçlarımın gezindiği yerlere baktı. Sonra iddianameye uzandı, ardından bilgisayarını açtı. Tezi dosya halinde ararken bir kez

Ninova

sayıyla, bir kez yazıyla altmış üç ve altmış iki yazdı arama çubuğuna. Çıkan tarama sonuçlarına baktım. Altmış iki sayısı dosyada hiç geçmezken altmış üç sayısı üç kez geçiyordu. Yüz yirmi sayfalık tezde o sayfalara teker teker baktık. Üç yerde de kullanım amacı aynıydı.

"Sen nasıl fark ettin bunu?"

"Tezi ilk okuduğumda tanık ifadelerini aramızda bölüştürmüştüm. Elimize geçse kaçını sen kaçını ben okurum diye... Çift sayı değildi. Eşit bölünmüyordu. Bu geceki paylaşımı da ben yaptım ve ikimize de eşit sayıda verdim."

Ecevit'in gözleri birkaç saniye yüzümde dolandı. Belki ona çıkış yöntemim garip geldi, belki de şaşırdı bilmiyordum. Kâğıtlara geri dönerken bir kez de o saydı. İddianameyi okudu ve yeniden teze baktı. Arama yerine *Mehmet Ataç* yazdım. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesine ait site açıldı en başta. Bir adamın takım elbiseli bir vesikalığı ve hemen yanında özgeçmişi vardı.

Doktor Öğretim Üyesi Mehmet Ataç.

1977 yılında Ankara'da doğmuştur. İlk, orta ve lise eğitimine Ankara'da devam eden Atlı, 2000 yılında Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesinden mezun olmuştur...

"Ankara Hukuk'ta hocalık yapıyor."

"Kendine ait bir hukuk bürosu var mı?" diye sordu Ecevit.

Ek sekme açtım ve hızlı hızlı yazdım, aradım, baktım. Bir iki isim benzerliği olsa da bu adam değildi. "Yok galiba, avukatlık yapıyordur belki ama görünürde bir büro yok."

"Bu adama ulaşmamız lazım. Usulü ne bu üniversite hocalarına ulaşmanın?" diye sordu. Hocanın özgeçmişine geri döndüm. E-posta adresi hemen sol üst köşede yazıyordu.

"*Mail* atacağız?"

"Neden cevap versin?"

"Muhtemelen soyadım dikkatini çekecek," dedim. Bu onun hoşuna gitmese de gerçekti. Kendi e-posta hesabımı açtım ve hocaya *mail* yazdım. Hocanın dikkatini çekeceğini bildiğim için özellikle kimin kızı olduğumu belirtmedim. Bu zaten kullandığım bir şey değildi, fark edileceğini

bildiğim bir şeydi. Hacettepe Güzel Sanatlar mezunu olduğumu yazdım yalnızca. Tezinden bahsettim ve çok önemli bir konu için kendisiyle görüşmek istediğimi, geri dönüşünü beklediğimi dile getirdim. Ecevit yazdığım *maili* okuyordu.

"Niye Hacettepe?"

"Nasıl niye?"

"Ne bileyim..." dedi. "Sizi Bilkent'ten aşağısı kesmez diye düşündüm."

Biz kimdik? Bana zamanında Bilkent baskısı yapan insanlardan bahsediyordu. Haklıydı, bir şey diyemedim, inkâr edemedim. "Ankara'da resimle gidebileceğim en iyi yere gittim. Her üniversitenin resim kolu yok."

Başını salladı ve "Şimdi oldu," dedi. Annemin ve babamın Bilkent'te okumayacağımı öğrenmeleri, Mimar Sinan'a giden tüm yollarımı kapatmaları, henüz on sekiz yaşında olmam ve direncimin ancak Hacettepe'ye yetmesi... Ecevit bunları bilmese de bir yerinden yakalıyordu. En komik olan yanıysa benim annem de Hacettepeliydi. Ona rağmen bana âdeta yalvarmıştı. Babamınsa, *bunca imkân arasında kızını devlet üniversitesinde okutuyor,* diye prim kasacağı bir amaç olmuştum bir yerden sonra. İnsanlar sanıyordu ki Bülent'i lüks anlayışımız için özelde okutmuştuk. Bülent geri zekâlının tekiydi. Normal koşullarda özel bir üniversitede bile okuyamayacak vasıftaydı bana göre. Paralar dökülerek zorla okutulmuştu. Para dökülerek okumak ayıp değildi ama parayla bile zar zor okumak ayıptı. Rezilin teki olduğu için utanmazdı da.

"Ne zaman cevap gelir?" dedi Ecevit geriye yaslanıp.

"Bilmiyorum. Belki yarın. Belki bir hafta sonra. Beklemekten başka şansımız yok."

"Üniversiteye kaçak göçek girsek?" İyi alışmıştık biz bir yerlere kaçak göçek girmeye.

"Hocayı bulamayız, bulsak bile habersiz geldik diye konuşmayı reddeder. En iyi ihtimalle güvenlikler tarafından dışarı atılırız."

Polis de çağırılabilirdi. Bilmiyordum. Daha önce böyle bir şey yapmamıştım. İkimiz de geriye yaslandık ve bilgisayar ekranını izledik. Bu şekilde sabaha kadar beklemeli miydik? Belki hocanın bu kışın ortasında gece boğazı kurur da su içmeye kalkar ve *mail*imizi görürdü? Olamaz mıydı? Mümkündü.

"Uykun geliyor mu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Kafamın içini susturursam geliyor galiba."

"Elinden geleni yaptın Firuze," dedi bana bakarak. Ben de ona döndüm. "Hadi git uyu şimdi. Yarın ne olacağı belli değil. Hadi, geç uyu."

"Sen de uyuyacak mısın?"

"Bir sigara içeyim, biraz daha bakayım bunlara. Uyuyacağım. Hadi kalk," dedi. Yarın ne olacağı belli değildi, doğru söylüyordu. Esneyerek yanından kalktım. Gözlerimi ovuştura ovuştura yatağa geri gittim. Kapıyı biraz aralık bıraktım ve dışarıdan gelen ışığı izledim. O ışık sönmeden elimde kolyemle uyuyakaldım. *Dua ettik biz. Ecevit annesini rüyasında görsün diye.* Ben ellerimi açmadım ama minik Firuze açtı.

Rüyalar biraz ayrıntı isterdi belki de. Ecevit için ettiğim dua bana döndü. Annemi rüyamda gördüm. O kadar karmakarışık bir rüyaydı ki bana, "Firuze," diye seslenilmese, "Firuze," diye uyandırılmasam gördüğüm rüyanın saçmalığı artacaktı. Ağaçtan düştüğümü hissettim, rüyamda da bir ağacın üzerindeydim. Gözlerimi korkuyla açtım ve o düşme hissinin yanılsama olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü.

"*Maile* yanıt gelmiş," dedi Ecevit. "Uyan."

"Hı?"

"Mehmet Ataç *maile* cevap vermiş. Kalk."

"Kim?"

"Üniversitedeki hoca."

"Ha," dedim yine. Geç olmadan rüyanın tesiri üzerimden çekildi ve neredeyse hiçbir şey hatırlamadım. "Ha. Ay. Dur. Ne yazmış?"

Ecevit arkasını dönüp giderken yorganı hemen üstümden attım ve peşinden gittim. Başımı kaşıdım, gözlerimi kırpıştırdım ve peşinden geçerken yalpaladım. Oturmadım, bilgisayara doğru eğildim.

"Firuze merhaba,

Bugün saat on bir ve on iki arasında boşluğum var. Yemek yemeden gelirsen yarım saat ayırırım ama geldiğinde yemeğe inmiş olursam geri gelmem. A blokta ikinci katta odam. Kapıdaki güvenliğe benimle randevun olduğunu söylersen beni arayacaktır. Ve gelmeden önce şu konuya açıklık getirmeni

Ninova

istiyorum: İsim ve soy ismin bir isim benzerliği mi yoksa Atilla Akın'ın kızından mı aldım bu maili?"

"İşte bu!" dedim ellerimi birbirine çarparken. Çarparken fark ettim. Dün de yapmıştım ama elim acımamıştı. Belki de artık sargımı çıkarmamın vakti gelmişti. Büyük bir yarabandına geçebilirdim. "Ne cevap vereyim? Doğruyu mu söyleyeyim yoksa yalan mı?"

Ecevit de sanırım aynı şeyi düşünüyordu. "Adamın yüzünü tanıma ihtimali var. Doğruyu söyle, adımız yalancıya çıkmasın."

Oturmadım ama yere doğru çöktüm.

"Hocam merhaba, öncelikle dönüşünüz için teşekkür ediyorum. Bugün söylediğiniz saatte odanızın önünde olacağım. Son sorunuza cevabım da evet. İsim benzerliği değil ama gelip konuşacağım konunun babamla bir ilgisi yok. Bunun aramızda kalacağını umuyorum. Saygılarımla, iyi çalışmalar."

Saate baktım, sekizi geçiyordu. "En geç onda çıkmamız lazım," dedim. "Gecikirsek bir daha kabul etmeyebilir." Çöktüğüm yerden kalktım. Ecevit de uyanır uyanmaz ekrana bakmış olmalıydı. Yatağı toplanmamıştı. "Benim biraz üstüme başıma çeki düzen vermem gerekiyor. Duş alsam olur mu?"

"Geç al, ben de ortalığı toparlayıp iki lokma bir şey hazırlayayım," dedi. Tam dönüp gidecekken avcumu kaldırdım. "Bu artık iyileşti bence, çıkaralım mı bu sargıyı? Kirleniyor ve ıslanıyor diye kendimi çok kısıtlıyorum." Ecevit'in dibindeydim zaten. Elini uzattı bana. Elimi avcunun içine bıraktım. Ne söylerse kabul edecektim çünkü dikkatli bakışları ellerimdeyken ve avcu elimi böylesine kavramışken inanmamak mümkün değildi. Her şeyin en iyisini bildiğini hissettirirdi insana.

"Banyoda kalsın, çıkınca kremleyip yarabandı takarız. İyi durumda ama tamamen iyileşmemiş."

"Tamam," dedim gülümseyerek. Neredeyse koşa koşa gittim banyoya. Kapımı kapattım, temiz bir havlu çıkardım ve duşkabine yakın bir yere koydum. Bu kez kurumaz diye iç çamaşırımı yıkayamadım. Dün giymiştim ama yine de kendimi biraz kötü hissettim. Yine Ecevit'in lifine su gelmemesine dikkat ederek saçlarımı yıkadım. Sabunu avcuma aldım bu kez, bunu günler sonra ilk kez yapıyordum, avcumun içinde ovaladım ve bedenime sürdüm biraz. Sabunu yerine koymadan önce iyice yıkadım.

Hızlıca yıkanıp çıktım. Havluyu bedenime sardım. Önce biraz saçlarımın suyunu aldım, sonra diplerden başlayarak taramaya başladım. Ecevit'in tarağında saçlarım kalmıştı. Garipti, saçlarım açılıyor ve taranıyordu. Yine taranmayan tek bir kısmı bile kalmadı. Saçlarımı taraktan topladım ama ıslak olduğu için yine birkaç tek kaldı. Kuruyunca alacaktım.

Sabun da kullandığım için sanırım, vücudumu iyice kupkuru hissettim. Saçlarımı kurutana kadar o kuruluk hissi arttı. Üst dolaplara bakmak istedim ama yapmadım. Ayıp olurdu. Kapalı dolapların içinde özel eşyası olabilirdi. Üstümü giydim, saçlarımı banyodan topladım, ortalığa defalarca kez baktım. Çünkü benim saçlarım biraz fazla dökülürdü. Tiksinsin istemezdim ama bir saç telim bile kalmamıştı.

Kapıyı açarken Ecevit mutfaktan gözüktü. Önünde tost makinesi vardı. Avcuma baktı. "Çıkardın mı?" diye sordu. Başımı salladım. Tost makinesine bastırmayı bıraktı ve bir çekmeceyi açtı. "Gel yapıştıralım," dedi. Mutfak masasının üzerine pamuk, yarabandı ve doktorun yazdığı kremi koydu. Yanına gittim. Dün gece kokoreç yememişim gibi tost kokusuna midem guruldadı. Göz ucuyla ve utançla fark etti mi diye Ecevit'i kontrol ettim ama hayır, etmemişti. Elimi açtım ama masaya koymadım. Avcuna alır belki diye. Aldı da.

Parmak aralarımdaki ıslaklığa kadar aldı pamukla. Sonra kremi sürdü, parmak ucuyla yaydı. Üzerine pamuk kapattı, sonra iki tane yan yana yarabandı yapıştırdı. Bu fazla mı keyfe keder bir ihtiyaçtı? Bilmiyordum ama burnumun kenarları özellikle çok çatlamıştı, hissediyordum. "Ecevit, nemlendirici kremin var mı?" diye sordum keyfe kederse de.

"Neyim?"

"Nemlendirici kremin?"

"Niye?"

"Çok kurudum," dedim ve anlasın diye en kuru bir iki noktayı gösterdim; parmak eklemlerimi ve burun çevremi. Baktı ama ne düşündüğünü bilmiyordum. Kaşları biraz çatıktı ve bakışları... Boş muydu yoksa anlamaya mı çalışıyor ya da anlamsız mı buluyor bilemedim.

"Yok," dedi tahmin ettiğim gibi. "Kullanmıyorum."

"Olsun, teşekkür ederim," dedim yalnızca. Döndü ve tost makinesini kapattı. Biraz mahcup oldum. O da kuruyordu elbet. Kurumaz olur muydu? Şımarıkça geldi bu istek bana. Böyle en olmadık yerde burjuvazi

Ninova

tavırlar sergiliyordum. İnek sütünü reddediyor ve badem sütü istiyorum gibi hissettirdi hatta. Mutfağı bıraktı ve yatak odasına geçti. Birkaç saniye sonra elinde bir eczane poşetiyle döndü.

"Şöyle bir şey var, doktor yazmıştı. Çok kullanmadım, ne işe yarar bilmiyorum. Bak sen," dedi ve önüme koydu. Kocaman bir krem paketiydi. Vücut losyonuydu. İki servis tabağı çıkardı. Tabakların köşesine salatalık ve domates doğradı. Kremi biraz elime döktüm. Su bazlı bir nemlendirici formundaydı. "İşine yarar mı?" diye sordu.

"Yarar ama doktor sana yazıyorsa sen kullan. Ben birazcık aldım, sen şe-"

"Firuze," diye bıkkın bir sesle böldü. "Kalp ilacı değil. Kullandığım da yok. Ya kullan ya da koy torbaya, bir şey deme," dedi. İçindeki miktarı tartmaya çalıştım. Neredeyse hiç kullanılmamıştı. Son kullanma tarihine baktım. 2012 yazıyordu.

"Kullanıyorum bak."

"Sinirleniyorum," dedi açıkça. İlk defa bana önden haber verdiği için hiç şansımı zorlamadım. Hemen banyoya gittim. Kendi malımmış gibi hunharca kullandım. Kollarıma, bacaklarıma, göğüslerime, boynuma ve yüzüme sürdüm. Çabucak emdi zaten bedenim. Hissediyordum. Yüzüm ve bedenim yumuşacık olmuştu. Bu krem beni o kadar mutlu etti ki... Âdeta bedenimi okşuyordum. Yüzüme masaj yapa yapa bir kat daha sürdüm. Yer yer ödemliydi yüzüm. Belki kullandığım ilaçlar, belki uykudan ya da az su içmekten, bilmiyordum ama rengim yerine gelmişti. Hatta yüzüm biraz dolmuştu, daha sağlıklı duruyordu.

Ellerimi yıkadım ve banyodan çıktım. Ecevit çaylarımızı koyuyordu. Ağzımın içi de iyileşmeye çok yakındı ama yine de ılık hazırlamasına izin verdim. Ekmeğin içiyle bana, dışıyla kendisine tost yapmıştı. Benim tostumu ikiye bölmüştü ama onunki bütündü. Bir parçayı aldım. İçinde salça, yumurta, sucuk ve peynir vardı sanırım. "Çok güzel kokuyor."

"Kesin sanayi tostunu da ilk defa yiyorsundur sen," dedi. Dudaklarımı birbiri üstüne örttüm ve kıkır kıkır güldüm biraz. Doğru söylüyordu. Evet, ilk defa yiyordum.

"Duymuştum ama..."

"Yememiştin ama?"

"Sanayiye gitmedim ki hiç."

Malzemesi en bol olan yerinden bir ısırık aldım, Ecevit ise benim aksime önce ekmeğin en kuru yerini ısırdı. Bir şey en fazla bu kadar koktuğundan daha güzel olabilirdi. Karnım bir daha guruldadı. "Bu nasıl bir şey ya..." dedim mest olmuş bir sesle. Artık yediklerimden tat alabiliyordum, ağzımda daha uzun süre durdurabiliyordum.

"Şimdi de uzun uzun sanayi tostu övecek. Allah'ım sen bana sabır ver."

"Başka böyle, menemen ya da tost gibi güzel yaptığın bir şey var mı?"

"Firuze, hadi ye."

"Lütfen söyle. Asla istemeyeceğim..."

"Ne diye soruyorsun o zaman?"

"*Hesap soruyor, Allah'ım hesap soruyor,* demen lazımdı," dedim bilmiş bilmiş. Onu kızdırmak biraz kolaydı ama bu sefer kızınca ben yerimde küçülmedim. Hiç bana bakmıyormuş gibi davrandım.

Bir süre bana öylece baktı, kale alınmayacağını anlayınca, "Sabır," dedi sadece. Döndü ve tostunu yedi. Olur da konu başka yere sapar ve incinirim diye ben de devam etmedim. Güzelce tostumu yedim, çayımı içtim. Bir tercih hakkım olsa haftanın dört günü menemen, üç günü bu tostu yerdim. Kendi tabağımı ve bardağımı kaldırdım. Öyle hazırlanmaya geçtim.

Ecevit'in yıkamış olduğu pantolonu ve kazağımı giydim. Önden tutamları büke büke saçlarıma şekil verip arkada bir kısmını topladım. Geriye kalanları saldım. Birazı henüz kurumamıştı zaten. Allık sürdüm. Biraz fazla da kaçırdım ama mat ruju parmağımda yedire yedire hafifçe sürünce allık göze çarpmadı. Kaşlarımı düzelttim, göz kalemini önce üste, sonra alt kirpik diplerime sürdüm, gözlerimi çerçeveledim. Böyle bir kalemle biraz yoğun ve keskin çizgiler çizince yeşil gözlerim âdeta ortaya çıkıyordu. Yüzüm yumuşacıktı. Makyajım beni hiç rahatsız etmedi. Gözlüğü yanıma aldım. Hukuk Fakülteliler siyasetle ilgilenen öğrencilerdi. Yine yalancı bir ben çizdim. Olur da tanınır gibi olursam Firuze değilmişim gibi davranacaktım. Ecevit kapıyı tıklattığında, "Müsaitim," dedim.

Ben ortalıkta eşyalarımı toplarken Ecevit kıyafet dolabını açtı ve içinden beyaz bir gömlek çıkardı. Onu sanırım ilk kez beyaz bir gömlekle görecektim. O da özenle giyindi. Gömleğinin yakası ütülü, düğmesi ilikliydi. Bir hocayla konuşmaya gidiyorduk, sanki üstünde bunun resmiyeti vardı. Saçını da özenle taramıştı. Aynı anda ayakkabılarımızı giydik. Ben

Ninova

çizmelerimi giydim, pantolonum dar değildi zaten. Çizmenin fermuarını çektim. Krem renk, orta bel bir pantolondu. Ecevit de hazır olduğunda aynı anda birbirimize baktık.

"Çıkalım," dedik aynı anda. Ecevit kapıyı açtı ve geçmemi bekledi. Asansöre kadar topuk seslerim bina içinde duyuldu. "Nerede kalıyor bu fakülte?"

"Çankaya'da. Cebeci Kampüsü." O vakte kadar aynadan kendine bakıyordu. Yakasındaki eli durdu. Asansör aynasından göz göze geldik. "Biliyor musun?" diye sordum. Ben tam lokasyon bilmiyordum. Ecevit'in donuk gözleri bende kaldı. "Hı?" diye sordum. Asansörün kapısı otoparka açılınca gözlerini çekti ve indi. Arabaya binene kadar bir şey söylemedi. "Orası Ankara Üniversitesine mi bağlıydı?" diye sordu. Başımı salladım. Sanırım Cebeci Kampüsünden bahsediyordu. Bir şey demedi, arabayı sürdü ve yol boyunca hiç konuşmadı.

Ocak 1990,
Ankara, Çankaya.

"Bugün 16 Ocak 1990. Soğuk bir salı sabahında yine Ankara gündemini sizlere aktarıyoruz. Siyasi kulislerde tansiyon yükseliyor."

Leyla Tarhan, küçük otobüste boşalan yere geçmeden önce çevresinde yaşlı biri var mı yok mu kontrol etti. Küçük Ecevit'in bir eli annesini, elini diğer eli demiri sıkıca tutmuştu. Otobüs sallandıkça düşmekten korkuyor, bedenini annesine daha çok yaslıyordu. Genç kadın cam kenarındaki boşluğa geçip oturdu, oğlunu kucağına çekti ve saçlarını geriye doğru tarayarak sevdi, açtığı alnını öptü. Giden minibüsün teybinden radyonun sesine kulak kesilmişti halk. Ankara halihazırda gri bir şehirken, ülkedeki karışıklıklar ilk buradan hissediliyor öyle diğer şehirlere varıyordu. Halk gergindi. Solun ve sağın kavgası, sokakta biteli çok olmamıştı. Ki bittiği de söylenemezdi. Şimdi birbirine giriyorlarsa bu neyi kızıştıracak bilmiyorlardı. Herkes kendisinden, kocasından, abisinden, oğlundan korkuyordu.

Teypteki kadının sesi sustu ve bir süre kalabalık salon uğultusu, araya giren milletvekili sesleri dinletildi. Sonra kadın yeniden devam etti.

"İlerici Demokrasi Partisi (İDP) Genel Merkezinde gerginlik devam ediyor. Dün gece geç saatlere kadar süren Parti Meclisi

toplantısında bazı milletvekilleri, UMP'nin sunduğu raporun ülkenin faydasına değil, zararına olduğunu savundu."

Minibüste derin bir sessizlik ve beraberinde huzursuzluk hâkimdi. Çoluk çocuk susmuş, bu uzaklardan haber getiren kadını dinliyordu. Ecevit başını annesinin göğsüne yaslamıştı ve dışarıyı izliyordu. Karnı biraz acıkmıştı ama usluca eve varmayı bekliyordu. Leyla Tarhan'ın kulağı pürdikkat teypteydi. İyi ki oğlum küçük, diyordu. İyi ki küçük Ali Ecevit'im. Yoksa bulurdu doğrusunu, düşerdi doğrusunun peşine, maazallah engel de olamazlardı. Leyla elinden kayıp gidecekmiş gibi daha sıkı tuttu oğlunu. Doğrusunu savunması kötü müydü? Hiç değildi ama onun da verecek bir oğlu yoktu. Bir tanecik evladı vardı. Okusaydı etseydi, öyle savunsaydı vatanını. Çocuk yetiştirseydi, adaletin neferi olsaydı, hasta baksaydı. Öyle de kurtulurdu bu vatan. Kurtulmaz mıydı? Şerefli, namuslu bir çocuk yetiştirecekti ama çocuğunu sokakların koynuna bırakmayacaktı.

"İDP geçtiğimiz yılın sonunda yerel seçimlerle alakalı ortak adımlar atması gerektiğini sert bir dille eleştirdi. Oy sistemindeki köklü değişiklik fikri, parti içini ikiye bölmek üzere. Aynı ikiye bölünüş DMP içerisinde de yaşanıyor. Gerekli önlemler alınmadığı sürece sonraki seçimlerin ülkede onarılamaz sorunlar açacağı..."

Ecevit okumayı yeni yeni öğreniyordu. Harfler bitmişti. Hecelere, hatta bazı çocuklar cümlelere geçmişlerdi. Ecevit o çocuklardandı. Yazısı epey çirkindi ama çok çabuk öğreniyordu. Firuze bulduğu her kâğıda yazıyordu, akşam arkadaşına veriyordu. Her seferinde daha güzel yazmaya çalışıyordu ama pek beceremiyordu. Firuze bir şey demiyordu, alıyordu ama Ecevit yazısını beğenmediğini anlıyordu. Okumayı yeni öğrenen çocuklar gördükleri her şeyi büyük bir hevesle okumaya kalkışırlardı. Ecevit de önünden geçtikleri kocaman tabelanın üzerini okumaya çalıştı. Minibüs trafiğe takılıp durmasa okuyamazdı ama heceleyebildi.

"Aa... nn... an... kı, kı, kı... ka..." Gerisini tahmin edebildi ve yüksek sesle, "Ankara," diye tekte okudu. Sütdişleri dökülmeye başlamıştı. Pek sevimliydi yüzü. Leyla okumaya çalıştığı yere ilgiyle baktı. Üniversitesi kısmını biraz zor birleştirdi ama yaptı. Leyla tamamını içinden okudu ama dışından sessiz kaldı, oğluna fırsat verdi. "Ceee... bı, bı, bee... bec... i... Cebeeec... Cebeci."

"Aferin benim oğluma." Fiş cümleler dışında hiç duymadığı kelimeler duyunca biraz zorlanmıştı ama okuyordu. Ecevit annesinden aferin alınca daha çok heveslendi. Doğruldu ve ayağa kalktı, yüzünü cama yasladı. "Kak, kakt..."

"Yeniden oku anneciğim."

"Ka... Kam, pı, pü... sssü. Kampüsü."

"Doğru, aferin sana."

Leyla Tarhan dişlerini göstere göstere gülümsedi. Çok mutlu oluyordu Ecevit'i okuyunca. O okuyamamıştı ama son nefesine kadar tüm benliğiyle çabalayacaktı. "Ankara Üniversitesi, Cebeci Kampüsü," dedi Leyla ve araç hareket etti. Sanki Ecevit okuyabilsin diye bu kadar uzun süre beklemişti. Bunun için bile mutlu oldu Leyla. Şans hep böyle Ecevit'ten yana olsun istiyordu.

"Üniversite ne demek anne?"

"Abilerin ablaların gittiği büyük okul."

Ecevit geride kalan ve bahçesi hiç bitmeyen okula bakmaya çalışıyordu. Boynu ağrıdı ama ilgiyle bakması bitmedi. Dudakları öne doğru büzüldü. Ne büyüktü öyle... Kocamandı... Saraydı... "Kocaman mı?"

"Kocaman..."

"Vaaay! Biz gitsek bizi alırlar mı?" diye sordu. Leyla gülümsedi, oğlunu kendine çevirdi ve ellerini tuttu. "Şu an almazlar ama sen büyüyünce o okula gitmeye hak kazanırsan o zaman alırlar."

"Seni de alırlar mı?"

"Bence alırlar. Biliyor musun, ben de çok merak ediyorum. Bir gün kazanırsan beni de götürecek misin? Söz ver bakalım annene."

Leyla'nın içinde ukdeydi bu üniversite. O dizilerde gözüken kocaman sınıflar, amfilerdi onlar, o eli kitaplı genç kızlar, genç erkekler, kalın kalın kitaplar... Çok merak ediyordu Ankara Üniversitesinin içini. O amfileri... Ecevit'i mezun eder miydi buradan? Kazanınca gidip bir kez görür müydü içini? O sınıfların içine bakabilir miydi?

"O zaman ben bu okula gideceğim," dedi Ecevit emin bir sesle. Annesine sarıldı. "Seni de götüreceğim. Söz anne. Bak gör. Firuze'yi de götüreceğim. Onu da alırlar mı?"

Leyla gülümsedi. Firuze, Leyla'nın yanında gelen küçük bir süs, pembe bir kurdele gibiydi. Olmazsa olmazdı. Ellerini oğlunun ince beline sardı.

"Bakarsın o da burada okur, beraber gidip gelirsiniz," dedi Leyla. Ecevit bir heyecanlandı, bir heyecanlandı ki... Yerinde duramadı. Koşa koşa okula gitmek ya da büyümek istedi. Annesinin sinesinde hayaller kurarken ikisinin de hayalleri ve umutları birbirine iki sarmaşık gibi dolanıyordu.

Ankara Üniversiteli Ali Ecevit. Leyla Tarhan'ın biricik oğlu.

Hiç Ankara Üniversiteli olmayacak Ali Ecevit ve Leyla Tarhan'ın pek doyamadığı biricik oğlu.

Aralık, 2010
Ankara Üniversitesi-Cebeci Kampüsü, Çankaya.

"Geçebilirsiniz. A blok ikinci kat, iki yüz sekiz numaralı odada. Sizi bekliyor Mehmet Hoca."

Ben güvenliğin onayıyla yürüdüm ama birkaç adımdan sonra Ecevit'in gelmediğini fark ettim peşimden. Dönüp baktım. Üniversitenin büyük tabelasına bakıyordu. "Ecevit," dedim. "Hadi gel. Hoca *gelebilirsiniz*, demiş." Hiçbir tepki vermedi. Duymadı sanırım beni. "Ecevit," diye tekrarladım daha yüksek sesle. Başı kalkıktı, hafifçe indi ve bana baktı. "Hadi gel," dedim. Son bir kez daha tabelaya baktı ve yürümeye başladı. Ben yer yönü bulmak için ortalığa bakıyordum ama Ecevit sanırım okulu inceliyordu. Bu başka bir vakit olsa üstünde günlerimi geçireceğim bir şeydi belki. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama içinde ukde kalışın ince kederiydi gözlerindeki, biliyordum. Lakin ben Melike'nin izini öyle bir şehvetle sürmeye başlamıştım ki içerideki hocadan başka bir şeye bakamıyordum şimdi. Buradan boş çıkarsak diye çok korkuyordum.

Yer yer binalar ve bolca ağaçlık alan vardı. Banklara öğrenciler oturmuştu ama bahçe çok da kalabalık değildi. Hatta sanırım bahçede yalnızca sigara içenler ya da girip çıkardı vardı. Tabelalara baka baka yürüyorduk. Hukuk Fakültesi yazan yerden devam ediyorduk. Yeşil tonlarında, yer yer taş çıkıntılardan oluşan iki bina vardı. Birinin kapısında A, diğerinin kapısında B yazıyordu. "Burası galiba," dedim ve kapıya giden merdivenleri tırmandım. Kapının sağında, altın renkli bir tabelanın üstünde *Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi, 1925* yazıyordu. Giriş geniş bir salona açılıyordu ve sağ tarafta danışma gibi bir yer vardı. Yerler gri tonlarında

Ninova

mermerdi ve girişin karşısında tek bir ağızdan başlayıp birkaç basamak sonra iki ağza ayrılmış merdiven vardı. O kadar güzel duruyordu ki tarihin dokusunu hissediyordum. Ecevit arkamdan daha ağır adımlarla geliyordu. Ona bakarsam ben de dururum diye olabildiğince az bakıyordum. "Gel Ecevit," dedim yalnızca. Merdivenleri çıktığımızda bizi bir Atatürk büstü ve Atatürk'ün içinde bulunduğu bir fotoğraf köşesi karşıladı.

Sanırım büstün yanında konferans salonu vardı. İlerleye ilerleye bulduk odayı. Saat on bire beş vardı. "Ecevit burası," dedim. Hemen arkamdaydı.

Kapıya baktı ve soluklandı, başını salladı. Beklemedi, "Girelim," dedi ve benim biraz kıvranarak yapacağım şeyi yaptı. Kapıyı tıklattı ve yavaşça açtı. "Gelebilir miyiz?" diye sordu ve içeriden onay alınca yavaşça geçti. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki midem de bulanıyordu, kolum da ağrıyordu. İkimiz de içeri girdiğimizde iki tane masa gördük. Neyse ki biri boştu. Diğer hoca burada değildi.

Mavi gömlekli ve vesikalığını gördüğümüz adam ayağa kalktı. "Hoş geldiniz," dedi ve ikimizle de tokalaştı.

"Firuze," dedim.

"Ecevit," dedi.

Gösterdiği iki koltuğa karşılıklı oturduk ve adam bana baktı. "Firuze Akın," dedi geriye yaslanıp. Hafif bir göbeği vardı ve saçları tepelere doğru dökülmüştü. Arkasında bir kitaplık ve cilt cilt kitaplar vardı. Masasının üstü biraz dağınıktı.

"Öncelikle çok teşekkür ederim *mail*ime yanıt verdiğiniz için."

"Ne demek. Çok önemli bir mevzu demişsin. Bizim okulun öğrencisi de değilsin. Merak ettim açıkçası. Siz mi bizim okuldansınız?" dedi ve Ecevit'e döndü.

Ecevit başını salladı. "Yok hayır, değilim. Biz okulla alakalı bir meseleden ötürü kapınızı çalmadık aslında."

Mehmet Hoca'nın gözleri kısıldı ve Ecevit'in yüzünü inceledi. "Avukat mısın?" diye sordu aniden.

Ecevit yeniden başını iki yana salladı ve hafifçe tebessüm etti. "Hayır, değilim."

"Bu konu iyice ilginçleşiyor. Söyleyin bakalım gençler... Sizi dinliyorum."

Aslında aramızda çok büyük yaş farkı yoktu. Ecevit'le daha bile azdı ama sanırım karşısında çok öğrenci gibi durduk. "2005 yılında yüksek lisans tezinizle alakalı birkaç soru soracaktık size. Neden o dönem bu başlığı seçmiştiniz? Özel bir sebebi var mıydı?"

Hoca bu kez, "Sen gazeteci misin?" diye sordu. Ecevit ne dese başka bir meslekle dönecekti sanki.

"Hayır," dedi gülerek. "Okumadım ben. Avukat da gazeteci de değilim."

"Mesleğin ne?"

"Marangozum ben," dedi Ecevit. Adamın kaşları havalandı, sonra dudakları aşağı doğru büküldü ve başını salladı.

"Sorularına yanıt verirsem bana daha büyük bir kitaplık yapacak mısın?"

"Vermeseniz de yapacağım," dedi Ecevit. Adamın beklediği cevap buymuş gibi başını gülerek salladı ve garip bir şekilde elektrikleri tuttu sanırım, anlaştılar.

"Ha şöyle ya. Şimdi oldu bak. Ben de kitaplık yapmasan da sorularına cevap verecektim zaten. İşin sağlam mıdır?"

"On yıl sonra da kırılırsa ben kefilim. Beni arayın, gelir yenisini bırakırım." Öyle ikna edici konuşuyordu ki inanmamak, ikna olmamak mümkün değildi. Ecevit çarşaf gibi serilmiş bir denizdi. Güven verirdi, korkutmazdı ve size dalgayı içinde barındırmadığına ikna ederdi. İnsanların içinde deniz gibi yayılırdı, hep böyleydi. Görüyordum ki hâlâ böyleydi. Sadece onu izledim. Sadece onu izlemek istedim. Bana artık dingin bir deniz olarak yaklaşmıyordu ama ben onu uzaktan izlesem bile yeterdi. O zaten benim içimde dalgasıyla, fırtınasıyla da büyüyordu.

"Harika. Ben bir çay koyayım size. Sallama. Olur mu?" diye sordu.

Ecevit başını salladı. Ben, "Zahmet olmasın," dedim ama adam kalktı. Metal bir su ısıtıcı vardı. Düğmesine bastı. Üç tane karton bardağa demleme çay koydu. Su kısa sürede kaynadı ve bardakları doldurdu. Önce bana verdi, sonra Ecevit'e ve en son kendi önüne koydu.

Camı açtı ve bir sigara çıkardı. "İzninizle," dedi. Sonra Ecevit'e bakıp uzattı.

Ecevit, "Çok teşekkür ederim," dedi. Başkaları değil ama o bana da ikram etti. Reddettim ama etti.

"Sigara kullanmıyor musun?" diye sordu Ecevit'e.

Ninova

"Kullanıyorum da *herkesin yanında içilmez,* derdi babam."

Adam yeniden gülerek başını salladı. Etrafa baktım. Yangın sensörü yok muydu? "Yasaklar sadece siz öğrenciler içindir Firuze," dedi adam. "Baban hiç *yasaklar sadece vatandaşlar içindir,* demiyor mu?" diye sordu. Ne evet diyebildim ne de hayır. Sadece gülümsemeye çalıştım. Adam da üstelemedi zaten, Ecevit'e baktı. "Ne sormuştun en son?"

"Tez konunuzun sebebini."

"Doğru, evet. Yani güncel bir konu olsun istedim. Zamanında da yakından takip ettiğim bir konuydu. O yüzden. İnfial yaratmıştı ülkede. Hukukçu olarak üstüne düşmek istediğim bir dosyaydı. Bana da sebep oldu."

İkna edici bir cevaptı. Ecevit'le hoca arasında gidip geliyordu. Ecevit'i izliyordum en çok. "Siz niye benim tezimle bu kadar ilgilendiniz?" diye bir karşı soru iletti.

Ecevit'le göz göze geldik. Buraya gelene kadar ne kadar dürüst, ne kadar yalancı olacağımızı konuşmamıştık ama dedim ya Ecevit'le elektrikleri tutmuştu diye... "Size dürüst olacağım," dedi Ecevit.

"Lütfen."

"O dönem benim de kardeşim kayboldu ve bulunmadı."

Mehmet Bey böyle bir cevap beklemiyordu ki küllüğe silktiği sigara havada kaldı, Ecevit'e baktı. "Kesin olarak o çete tarafından mı kaçırılmıştı?"

"Sadece ihtimal."

"Kaç yaşındaydı?"

"Bir-iki yaşlarındaydı."

Adam duyduklarına sahiden üzüldü. Bunu tüm samimiyetiyle yaşadı. Bir an bile şüphe duyamadım. "Umarım bulursun kardeşini," dedi. Bana göz değdirdi. "Böyle bir çetenin peşine düşmüşken neden bir siyasetçinin kızı var yanında?" diye sordu açıkça. Çok net ve dolambaçsız cümleleri vardı. Neye uğradığımı şaşırdım. Yine, yine ve yine sadece utandım. Yutkundum ve gözlerimi kaçırdım.

"Onun aklıyla şu an buradayım," dedi Ecevit. Kemal amcada olduğu gibi sessiz kalamadı çünkü şimdi ihanetle suçlanmıyordu. Daha gizli saklıydı her şey.

"Gelmeden baktım sana. Ressammışsın." Başımı salladım yalnızca. Ne gelecek bilmiyordum. "Babanın zoruyla mı?"

"Ressamlık zorla yapılacak son iş bile değil."

Adam *vay* dercesine dudak büzdü ve başını salladı. "Bariz sıkıntılar içindeyken senin bir yetkilinin çocuğu olarak böyle refah içinde, Rönesans'ta yaşar gibi yaşaman insanın moralini bozuyor açıkçası."

Belki de bana en kibarca bu şekilde cümleler kurulabilirdi. İnsanların benim hakkımda ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. "Size sadece gidişattan memnun olmadığımı ve perde arkasında tek bir kez bile babama oy basmadığımı tüm hayatım üzerine yemin ederek söyleyebilirim. Geriye kalan hiçbir konuya verecek cevabım yok."

İnsanlara resmin beni bu hayata bağladığını, fırçalarımı ilaç niyetine tuttuğumu söylemezdim. Anlamazlardı zaten. Varsın olsun, beni Rönesans'tan bir sanatçı belleselerdi. Adam hiçbir şey söylemedi ve yeniden Ecevit'e döndü. "Benden öğrenmek istediğin şey ne?"

"Biz çete liderinin dosyasına ulaştık. Yani avukat vasıtasıyla dosyanın içeriğini gördük. Bir şey uyuşmuyor. Siz tezinizde üç farklı yerde altmış üç tanıktan bahsetmişsiniz ama dosyada altmış iki tanık ifadesi vardı. Tezde bir hata olma olasılığı var mı?" diye sordu Ecevit. Sorar sormaz net bir cevap verdi.

"Yok. Olması mümkün değil. Üç kere üst üste aynı hata da mümkün olmaz zaten. Hata diyen yalan söylüyordur," dedi kendinden emin bir şekilde. Gözlerimi kırpıştırdım. Bu iyi bir şey miydi kötü bir şey miydi anlayamıyordum. "Dosyada gözünüzden kaçmış olabilir mi?"

"Hayır," diye aynı netlikte cevap aldı.

"İddianamede gizli tanık geçiyor mu?"

Başım iki yana salladı Ecevit. Bunların hepsine bakmıştı. Adam masaüstü bilgisayarına geçti ve üst üste dosyalar açtı. "Açık konuşayım, o başlık benim seçtikten sonra pişman olduğum bir konuydu. Engellerle dolu bir dosyaydı. Kaynak bulmak çok zordu."

"Bu söylediğimle alakalı ne düşünüyorsunuz peki?"

"Hukukçu olmak çok konuşmak değil, doğru yerde sessiz kalmaktır Ecevit," dedi ekrana bakmayı sürdürürken. "Her düşündüğümüzü söylersek, darağacı gözünün önünde sallanmayan adam kalmaz bizde. Risklidir fikirlerimiz. Boş ver sen benim ne düşündüğümü. Sadece..." dedi ve sustu.

Ninova

Ekrana baktı. Ecevit, "Sadece?" diye sorguladı. Bir süre hiç yanıt alamadı, ben cevap vermeyecek herhalde derken konuştu.

"Sadece şunu söyleyebilirim: Delil susturulursa, suç eninde sonunda konuşmaya başlar. Sanırım buradaysanız, konuşmaya başlamış," dedi. Ecevit'le göz göze geldik.

"Peki o dönem emin olduğunuz altmış üç tanığın kaynakçası neydi? Tezde üç kez geçtiyse elinizde elbet bir kaynakça vardır," diye ilk kez konuştum.

Adam kafasını salladı. "Sabır," dedi yalnızca. Ecevit'le birbirimize baktık. İkimiz de parmak uçlarımızı anlaşmadan birbirine vuruyorduk. Bunu yaptığımızı fark edince aynı anda vazgeçtik.

"Yakup Arslan," dedi ve önüne bir kâğıt çıkardı. Söylediği ismi yazdı. "O dönem Adalet Bakanlığında çocuk suçları, örgütlü suç dosyaları üzerine çalışan bir hukuk müşaviriydi. En son emekli olup Eskişehir'e yerleştiğini, bir zanaat üzerine dükkân açtığını biliyorum. Ama insan sonuçta, ölümlü. Bir kalp kriziyle gitmiş de olabilir."

"Dosyadaki yeri ne bu adamın?" diye sordu Ecevit kâğıda uzanırken.

"Hukuk müşavirleri, yürütülen işlemlerin hukuki denetimini ve gerektiğinde yasal altyapısını oluşturmakla sorumlular. O dönem dosyayla bu adam ilgilenmişti. Kaynakça sordunuz ya. Bu adam. Çok gizli bir belge vermedim, merak etmeyin. Gizli bilgi olsa verir miydim? Şüpheli. Sadece o bilginin kaynakçasını paylaşıyorum. Gidip ona sorun, belki biliyordur. İnşallah bir işe yarar da bulursun kardeşini. Canıgönülden isterim." Ecevit elindeki kâğıda bakıyordu. "Şu anlık başka soracağınız bir şey var mı?" diye sordu adam.

"Şu an yok ama olursa..."

"*Mail* atarsınız ama yemek saatime denk gelmeyin. Şimdi de başka bir şey yoksa yemeğe ineceğim."

Ecevit aniden ayağa kalktı ve "Mezura var mı?" diye sordu. Adam da ben de anlayamadık.

"Yok. Hayırdır?"

Ecevit masadaki kitaplardan birini aldı, karışıyla ölçtü ve arkaya doğru yürüdü. Duvarı kitapla ölçmeye başladı. Bir yerde durdu. "Buraya kadar yeter mi büyüklüğü?" diye sordu.

Mehmet Hoca kafasını salladı. "Artar bile. Yapacak mısın sahiden?"

"Söz, senet bende. Hazır olunca *mail* mi atalım?"

Kendi aralarında gülüştüler. Bir kâğıt daha çıkardı ve Ecevit'e doğru itti. "Yaz bakalım ölçüyü," dedi. Ecevit kurşun kalemle birkaç sayı yazdı, altına da sanırım adam numarasını yazdı. "Al bakalım, hazır olunca bu numaradan ulaşırsın." Ayağa kalktığında tokalaştılar.

"Çok teşekkür ederim. Benim için yardımınız çok kıymetli."

"Umarım işe yarar. Bir şey yapmadım ki." Elleri ayrıldığında Ecevit gidip çayını tekte kafasına dikti ve benim bardağımı da alıp çöpe attı. Hoca bana da elini uzattı.

"Son bir şey daha rica edebilir miyim?" diye sordu çıkarken Ecevit.

"Dinliyorum."

"Ben çıkmadan bir okulu gezebilir miyim?"

Beni de adamı da duraksattı bu soru. "Tabii," dedi sonra. "Buraya girmek zordur. Çıkmak değil," dedi ve kapısını kilitledi. Ecevit'in omzuna dokundu, son bir kez selam verdi ve merdivenlere doğru ilerledi. Ecevit'le baş başa kaldık.

Sanırım Eskişehir'e gidiyorduk ama ondan önce bir işimiz daha vardı. Yanında beni fazlalık olarak görmesin, rahatsız olmasın, bana *git* demesin diye yanında sessizce kaldım. Buraya karşı onu bu kadar üzen neydi? İçindeki yarım kalmışlık mıydı, olmamış ihtimaller ya da hayaller miydi? Yoksa bambaşka bir şey miydi? Ecevit merdivenlere doğru ilerledi ama önünde durmadı, aynı hizadaki duvara doğru tutundu ve aşağı baktı. Sanırım burası sınavlardan sonra öğrencilerin sınav notlarını aşağı attığı alandı. Bunu Ecevit'e anlatacak oldum da son anda sustum. Bunu nasıl düşünürdüm? *Nispet yapar gibi...*

Okulun her bir köşesini inceliyordu. Büyük bir konferans odasına girdik. Ecevit kapıdan geçmedi, uzun uzun inceledi ortalığı. Aşağıya yavaş yavaş indik. Bir adım arkasından yürüyordum. Öğrenciler vardı ama okul çok kalabalık değildi. Ecevit sağ taraftan döndü. Uzun bir koridorun sonu binanın başka bir yerine açılıyordu. Öğrenci işlerinin önünden geçtik. Ecevit ellerini kabanının cebine koymuş yürüyordu. Üst üste katlar açıldı çıktığımız kapıdan. Üst katı da alt katı da görüyorduk. Sanırım yanlış hatırlıyordum, notları buraya fırlatıyorlardı. Ecevit bu kez burada alt kısma

Ninova

baktı ve benim söylemeyi düşündüğüm şeyi, söylemekten utandığım şeyi bana sordu.

"Notları sınavdan sonra buraya mı atıyorlar?"

Sesini duymak mı, bunu bilmesi mi yoksa bana soracak kadar kendini çaresiz hissettirmesi mi bilmiyorum ama bana dudak büzdürdü. *Biz Ecevit'ten sadece ailesini değil, hayallerini ve olması mümkün olan her şeyini de almıştık.*

"Sanırım burası," dedim kısık bir sesle. Ahşap tırabzana tutunmuştu. Sıktı bıraktı, sıktı bıraktı. Aşağıdaki boşlukta ne gördüğünü ona vermek için kaç yılımı verirdim? *Çok yılımı verirdim.* Dakikalarca oraya baktı, sonra ilerledi. Baktığımız zeminin orta yerinde bir Atatürk büstü daha vardı. Bir konferans salonunun daha kapısını açtık. Orası da boştu ve diğer yerden çok daha büyüktü. Dümdüz ilerledik. A-201 yazan bir yer vardı karşı tarafta. Büyük bir kapısı vardı. Ecevit oraya da gitti. Kapıyı tıklattı ve az bir şey açtı. Boş olacak ki tamamını açtı. Ben de baktım. Çok büyük bir amfiydi. Kapının önünde duraksadı. Yüzünü bana bir an bile dönmüyordu.

"Firuze gitsene," dedi. Sanki emir vermeye bile mecali yoktu.

"Gitmeyeceğim, lütfen," dedim çaresizce. Dün nasıl karın ortasına çöktüyse şimdi de çökecekti sanki. Yalnız bırakmak istemiyordum. Başı sağa doğru düştü ama tekrar etmedi. Bir yerden sonra da amfiye girdi. Ben de peşinden girdim ve kapıyı da kapattım. Koca bir kürsü vardı ve tek bakışta sayamayacağım kadar sıra. Ecevit ilerledi, orta yerinde durdu. Amfiyi inceledi. Omuzları çöküktü. Normalde dik duran adam, ayakta zor duruyordu âdeta. İleriye doğru gitti, birkaç basamak çıktı. Bir yere baktı bir sıralara. Yere oturacağı sıra bende koptu kayış. "Hayır, hayır, hayır," dedim hızla ve onu tuttum. Elini, belini, karnını. Yere oturmasına izin vermedim. "Oturacaksan sıraya otur, yere oturmana izin vermeyeceğim."

Kendini yere oturmaya layık görmüştü. Sırayı kendine fazla görmüştü.

Kurtulmaya çalıştı ama izin vermedim. Oysa ben alnımı gövdesine yaslayınca durdu. "Hayır, lütfen yere oturma. Ya sıraya otur ya da gidelim. Oturma yere."

"Ben öğrenci miyim sıraya oturayım?"

"Hayır, senin hakkın orası," diye üstüne bastıra bastıra konuştum. Hakkı yok gibi hissediyordu. Ecevit'i o kadar sıkı tutmuştum ki benden kurtulmasındaki tek yol beni itmesi ve çıktığımız kadar merdivenden yuvarlamasıydı. Ailemi, hayatımı, diplomamı... Her şeyimi ona vermek istedim. Her şeyimi. Bana bir parça kuru ekmek kalmasa da olurdu ama her şeyim Ecevit'in olsaydı. Başka bir şey dilemiyordum Tanrı'dan.

"Ya sıraya otur ya da oturma. İzin vermeyeceğim. Yere oturmayacaksın."

Bu neyi değiştirirdi? Hiçbir şeyi. Boş bir safsataydı. Biliyordum ama yediremezdim kendime. Yere oturmayacaktı. Onu ite ite sıraya yaklaştırdım. Oturmadı zaten o da, çöktü. O sıraya çöktü, ben yere çöktüm. Duyamayacağım şekilde bir şeyler fısıldadı. Duymamaktan öte anlayamadım. Heceledi. "Ce... be..." Anlaşılmıyordu. Ellerimi dizlerine koydum.

"Özür dilerim," dedim sadece. "Özür dilerim. Özür dilerim Ecevit. Hiçbir şeyi değiştirmez ama özür dilerim. Özür dilerim," dedim. Gözyaşlarım dizlerine dökülüyordu. İkimiz de başımızı sabit tutamadık. Ben alnımı onun dizlerine bastırdım, o da önüne eğdi. Ağlıyordu. Biliyordum. Özür diledim. Kimi zaman içimden, kimi zaman dışımdan.

"Anne," dedi. Hecelemedi. Tek nefeste, son nefeste dillendirdi. Yaslandığım dizleri sarsılıyordu. Ben mi hıçkırıyordum yoksa o mu hıçkırıyordu? *Öl Firuze! Niye yaşıyorsun ki? Öl! Ecevit'ten aldıklarınla yaşıyorsun. Öl!* "Anne bu yüzden mi rüyama girdin?" dedi kendi kendine. O an fark etmedim ama küçük Firuze baş uzattı. *Dualarımız kabul mü oldu,* diye sordu.

Dualarımız kabul olmuştu. Leyla teyze, Ecevit'in rüyasına gelmişti.

Temmuz 1993,
Ankara, Haymana.

Eşi öleli bir yıl iki ay, oğlu ondan alınalı sekiz ay, kızı doğalı bir yıl iki ay oldu. Hüseyin Tarhan'ın yaşı bir on yıl vakit kadar ileri attı. Kimliği bir yıl anca gösterdi.

Tuvaleti insanların oturduğu ve kendilerinin uyuduğu yerden eski bir perdeyle ayırmıştı. Kendileri için yaptı demek yalan olur. Bu perdeyi kapatınca tuvalet, mutfak denen iki karış yerle bir oluyordu ama varsın olsun, gelen misafirler tuvaleti izlemeselerdi. Pek utanıyordu o vakit.

Ninova

Elindeki son kalan çayı demlemişti. Rengi pek açıktı. Vermeye utandı ama eli boş çıkmaya daha çok utandı. Çayı koyup çıktı perdenin arkasından. Gelen iki yan evde oturan komşularıydı. Pek iyi insanlardı. Yeri gelir yemek getirir, yeri gelir Melike'nin kıyafetlerini yıkar, hatta yeri gelir Melike'yi bile yıkarlardı.

Şimdi de pek hayırlı bir iş için buradalardı.

Hüseyin Tarhan bardakları misafirlerine uzattı. "Demlenmemişti daha ama koyayım dedim yine de."

Fakirlik, dümdüz, tümüyle fakirlik ne zorlu, ne gönül kırıcı bir şeydi... İnsanı yalana itiyordu. Tok olmayan karnı yalancı yemeklerle dolduruyor, az olan çaya demlenmemiş diyordu. "Niye zahmet ettin kardeşim?" dedi Hüseyin'den biraz daha büyük adam.

"Ne zahmeti, olur mu? Bir kuru çay. Keşke önceden söyleseydiniz de geleceğinizi, yanına iki gofret alsaydım." Melike kuru bir divanın üzerine konulmuş, eski ama yumuşak bir süngerin üzerinde yatıyordu. Babası kızına yaklaştı, bileğindeki doğum izini sevdi ve öptü. Misafirlerin yanına öyle oturdu.

"Nasılsın Hüseyin?"

"Allah'aşükür Mesut abi, sizler nasılsınız?"

Hali şükürlük değildi. Bunu kendisi de biliyordu ama olur da biri yanlış anlar da yardım etmeye kalkar diye insanlara anlatmıyordu. İnsanlar iyi niyetten de olsa aniden avcuna para sıkıştırmaya kalkınca pek utanıyordu. Nasıl kaçacağını şaşırıyordu. Eli ayağı tutuyordu. Öyle ya da böyle çalışıyordu. Amelelikse amelelik. Helal para değil miydi? Tek borç yaptığı bakkal vardı. Başka da kimseye borcu yoktu. Onu da elinden geldiğince hızlı ödüyordu.

"Hamdolsun," dedi adam. Sonra karısıyla göz göze geldiler. Pek uzatmaya, bu yorgun adamı ayakta tutmaya niyetleri yoktu. "Hüseyin kardeşim..." dedi adam. "Lafı pek uzatmaya niyetim yok," dedi. Hüseyin Tarhan'ı fakirlikten daha kötü hissettirecek bir telaş kapladı. Git mi diyeceklerdi? Mahalleli istemiyor mu diyeceklerdi?

"Hayrolsun abi."

"Hayır hayır," dedi kadın.

"Durumlar belli Hüseyin. Bu dediklerimi bir abinden duyar gibi dinle. Senden tek isteğim bu. Benim de üç çocuğum var. Allah biliyor ya hanım olmasa, ben o çocuklara bakamazdım. Anne var ya anne... Allah insanı susuz

bıraksın ama annesiz bırakmasın, derdi anam. Büyüyünce anladım. Ne ev yuva oluyor ne evlat büyüyor. Bak Melike'ye. Garibim..." dedi ve divandaki kıza baktı. Hüseyin Tarhan anlamıyordu. İşin doğrusu böyle bir şey için kapısına geleceklerini hiç sanmıyordu. Sessizce dinlemeye başladı. "Bir tane kadın var. Kocası geçen kış öldü. Bir tane de evladı var. Ailesi eziyet ediyormuş çocukla eve dönünce. Biz düşündük ki..." dedi adam.

"Mesut abi ne diyorsun sen?" dedi Hüseyin. Dili tutuldu, kalbi tutuldu. Yüreği yerinden hopladı. Suratına okkalı bir yumruk yemiş kadar sarsıldı.

"Dur, dinle önce. Bak oğlun gitti artık Hüseyin."

"Allah aşkına yapmayın. İçin çayınızı, sonra da gidin. Affola. Kovmuyorum sizi. Yanlış anlamayın beni ama bu olacak iş değil."

Kadın yeniden söze girdi. Bu adamın kolayca kabul etmeyeceğini biliyordu zaten. "Bu sabiyi düşün."

Hüseyin Tarhan açacaktı ağzını yumacaktı gözünü ama bu insanların onun üstünde öyle çok emeği vardı ki sustu, içinden sabır diledi. Sabır çekti. Kalp kırmamak için dua etti. "Ablam. Niyetiniz kötü değil biliyorum ama bu eve kadın mı getireceğim? Tuvaletle mutfak aynı yerde. Yapmayın. O kadıncağızın günahına da girmeyin. Zaten kader yüzüne gülmemiş." Sanırım en doğru cümleler bunlardı. Anlamazlardı bu insanlar. Hüseyin'in içinde bir Leyla vardı, yüz kere de ölse, bin kere de ölse hacminden bir gram eksilmezdi. Anlamazdı bu insanlar. Hem oğlun artık gitti de ne demekti? Kurtaracaktı oğlunu. Nefes aldığı sürece umudunu yitirmeyecekti.

"Biz konuştuk kadınla," demesinler mi bir de... Hüseyin Tarhan zor sinirlenen, neredeyse hiç kalp kırmayan bir adamdı. Onu bile çileden çıkardılar.

"Mesut abi için çayınızı kalkın. Bir daha da bunun için kapıma gelecekseniz gelmeyin," dedi ve toparlandı. Her an misafir uğurlamak için bekledi. Midesi bulanmaya, terlemeye başladı. Leyla bunları duyuyor muydu? Kalbi sıkıştı.

"Hüseyin bir dinle."

"Ben karımı sokakta mı buldum mezarda bırakayım?" diye bağırdı kendini tutamadan. Sesi hiç titremedi ama sol gözünden bir damla yaş aktı. "Söyleyin bana! Ben karımı sokakta mı buldum mezara bırakayım?"

Leyla'dan başkasının ona yakıştırılma ihtimali bile adamı deliye çevirdi. Leyla... Onun güzeller güzeli karısı, sucubaşı, yan köyün en güzel kızı,

gençliği, geleceği, mezarı, toprağı, çocuklarının annesi. Ecevit'in yüzüne nasıl bakardı? Onu bir çeşme başında gördüğünde nasıl gözünü alamadıysa bugün de ondan başkasını göremezdi. Leyla isterse bin kere ölsün, birinde bile daha az ağlamazdı. Bir kere bile başkasına bakmazdı. O çeşmenin başına gide gide almıştı Leyla'nın kalbini, bir mezara mı bırakacaktı?

Melike uyanmış, ağlıyordu. Hüseyin kızını duymadı bile. Gerekirse kızını sırtına bağlar çalışırdı ama bu eve bir kadının kokusunu bile sokmazdı. "Sen erkeksin," dedi biri. Hangisi dedi bilmiyordu.

"Erkekliğim batsın!" diye harkıydı adam. Erkek miydi? Erkekliği mi kalmıştı? Karısı kayıp gitmişti elinden, oğlunu canavarların elinden kurtaramamıştı. Uçkuru muydu onu erkek yapan? "Erkekliğim batsın. Hadi kalkın evimden. Hadi kalkın."

Kalkıp çayları döke döke mutfağa geri koydu. İnsanları evden âdeta kovaladı. Kapıyı kapattı. Melike tüm nefesiyle ağlıyordu. Kapının önüne çökmeye fırsat bulamadı, Melike'ye gitti. Kızını kucakladı. "Ağlama kızım," dedi. Sırtını sıvazlıyordu. Öpüyordu yüzünden gözünden. "Ağlama. Senin bir tane annen var. Bir tane daha getirmeye kalkarsam Allah da bana gün yüzü göstermesin." Gözyaşları akıyordu adamın. Yüzü kızarmıştı. Küçük bebekle baş başa verip dakikalarca ağladılar.

"Leyla," dedi Hüseyin. "Benim gül güzelim, Leyla..." dedi yine. "Leyla, aldılar seni benden." Yüreği yanıyordu. "Leyla, aldılar Ali Ecevit'imizi. Leyla..." diye sayıkladı. "Leyla. Gül güzelim..."

XVIII

"iradesi olmayan söz, borç doğurmaz"

Kasım 1998,
Ankara, Sincan.

Özgürlük nedir?

Nâzım, "Ben içeri düştüğümden beri güneşin etrafında on kere döndü dünya," der. Ali Ecevit Tarhan'ın başı yastığın üzerinde, uzun ama sıska bedeni yatağın içindeydi. Özgürlüğün ne olduğunu düşünmüyordu. "O eski halimden eser yok şimdi; ben artık ne bir istibdat, ne bir hürriyet, ne bir şey, yalnızca şiir yazıyorum," diye devam eder Nâzım. Şiir yazmak onun özgürlüğü. Ali Ecevit Tarhan şiir yazmıyor, işin doğrusu yazamıyor. Hiç denemedi gerçi. Şiir coşku işidir. İçinde çağlayan bir yürek olmalı, bir duygu, bir kalp. Atmak yetmez, çağlaması, yanması, bağırması lazım. İsyan ateşi lazım şiir yazan için. Üstünde ölü toprağı olan insanlar için şiir uzak bir hayal.*

Ali Ecevit için uzak bir hayal.

İçeri düştüğünden beri güneşin etrafında kaç kez döndü dünya bilmiyor ama içinde kahrolası bir acı, bitiş, çöküş ve yok oluş ben çıkana kadar güneşin etrafında kaç kere dönecek dünya diye soruyor kendi kendine.

Ah şu insanın içine gömülmüş yaşam tohumu, ah kökleri yarından beslenen o fidan, ah o yarını görme umuduyla boy veren ağaç... Ne zor, ne acımasız, ne küstah... Ne piç bir duygu bu, diyor kendi kendine. Ne adice, ne kahpe. Demek insan kendine olan saygısını kaybedince dününü hatırlamaz oluyor, yarına bakıyor. Yoksa ona ne dünya kaç kere dönüp duracak... İnsan dünün içinden geçmediyse yarını bu kadar dert etmemeli. Öyle düşünüyor bu bedbaht genç yattığı yatakta.

Özgürlük nedir?

---

* Nâzım Hikmet, *Bütün Şiirleri*, (İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2008), 897.

** 01.01.2011 tarihi, ÜB (Ülke Burada) gazetesine "Babasına Bak Oğlunu Al!" manşetiyle taşınmıştır.

Ninova

Zenginlere göre olmalı. Ruhu fakir olan adam düşmez böyle işlere. Yarın yiyeceği ekmeği düşünür, akşama çıkaracağı ekmeği düşünür. Fakir adamın aklına gelmez böyle düşünceler. Ecevit özgürlüğü düşündüğünün farkında değil. Bu tohumun adını özgürlük koymadı. Koysa içini hasada bırakacak. Öfke duyacak bu isteğinden. Fakir adamın işi olmamalı böyle insanca isteklerde. O uyumalı, uyanmalı, ekmek yemeli, yatakta kıvranmalı, sonra uyuyakalmalı. Kimsesi olmayan adamın ne işi var özgürlükle?

Özgürlük ateşi yanında da çok şey getirir. Tam zengin işi. Doyumsuz, gözü hep fazlasında, açgözlü. Hayali getiriyor misal. Yarını düşünmek, yaşamaktır çünkü. Yaşamak biraz da hayal. Yanlış. Yaşamak tümüyle hayal. Hayal kuramayan insan yaşıyor sayılmaz bu yüzden. Nâzım Hikmet de hayal kurabildiği için şiir yazdı elbet.

Ecevit hiç hayal kurmuyor.

Hani özgürlük hayal işiydi?

Bu da fakir işi özgürlük.

Bu da öksüz ve yetim işi.

Yaşamak, hayal kurmak, özgürlük.

Özgürlüğü zenginlerden almalı, baba mirası yapmalı. Bu ülkenin evladı olan her insan, babasının helal lokması gibi kullanmalı. Özgürlüğü kurtarmalı bu zenginlerden. Onu da fakirleştirmek gerek. Zenginin yanında zengin, fakirin yanında fakir olmalı. O kadar fakirleşmeli ki yanında başka bir şey getirmemeli. Özgürlük. Tek başına. Yapayalnız. Vatanın tüm evlatlarına helal. Hayal bile getirmemeli yanında.

Yalnızca özgürlük,

Fakir işi özgürlük. Ne yapmalı ne etmeli kazanmalı onu.

Ecevitler şiir yazamıyor, varsın yazamasın. Şiir yazamıyor diye özgürlük ona haram sayılır mı? Ne adi bir fikir. Ne alçak. Özgürlük, Ecevitler için de var olmalı.

Gözleri kapalı, karnı yarım tok -tam tok hissini unutalı çok oldu, bu yüzden kendini toktan sayıyor- bir şekilde uykuya dalmak üzereyken arka tarafından, "Ecevit," sesini duyunca yerinden korkuyla sarsıldı. Arkasını döndü ve âdeta saldırmak için konum aldı. Ona seslenen adama sabır çektirdi. Ne yabani bir çocuk lan bu, diye geçirdi içinden. Mağarada büyümüş sanki, insan değil. Bir köpeğe seslensem daha insani tepki verir.

Ecevit karşısında kendisini savunması gereken biri olmadığını anlayınca az biraz düzeldi ama üstündeki agresifliği atmadı. "Ne var?" dedi ters bir sesle. Bir zamanlar okuduğu okulda, dili de üslubu da en düzgün olan çocuktu. Öğretmenleri övgüyle bahsederdi. Bir yetişkin gibi konuşuyor, derlerdi. Harfleri yutmuyor, cümlelerini yerli yerinde kuruyor, kelime eksiltmiyor. Leyla Tarhan pek önem verirdi oğlunun kendini ifade edişine. Kendisi bir cumhuriyet kadınına yaraşır şekilde kelimeleri telaffuz ederdi. Çıktığı köydeki ağzı hiç edinmemişti okul yüzü gördüğünden beri. Bir öğretmenleri vardı okulda. Batının güzel bir şehrinden gelmişti köylerine. Çok disiplinli, idealist, nizamlı bir öğretmendi. Köy Enstitüleri kapatılmasaydı da bu öğretmen orada yetişseydi yine böyle donanımlı olurdu. Giyimine de konuşmasına da pek dikkat ederdi. Leyla da ondan örnek alırdı. Öyle öyle, dört senede köyün en güzel Türkçesine sahip olmuştu. Oğlunu da ona uygun yetiştirmişti.

Ali Ecevit, bir İstanbul beyefendisi gibi büyütülüyordu.

Artık pek öyle değildi. Kelimeler ağzından kaba saba dökülüyordu. Buradaki insanlar kibarlıktan hiç anlamıyordu. Bunu öğrenmişti. Burası babasının evine, buradaki insanlar annesine hiç benzemiyordu. Memuru da suçlusu da. Dünyanın en sağlam meyvesini alın, koyun çürük bir sepete, ne kadar sağlıklı olsa da kaçınılmaz çürür gider, hatta pisliğe de pek alışık olmadığı için diğerlerinden daha fena çürür.

Ali Ecevit, o sepette çürüyordu.

"Cengiz abi çağırıyor seni, yemekhanede. İn yanına," dedi pos bıyıklı, epey esmer, sol yanağından çenesine bir dikiş izi uzanan adam. Ecevit'in gözlerinin içine bakıyordu. Hayır, derse tutacak kolundan ve zorla indirecekti.

"Ne işi varmış benimle?" diye sordu Ecevit çenesini kaldırarak. Yataktan kalkmıştı zaten ama hareket etmedi.

"Ona sorarsın ne işi olduğunu. İn."

"Emir vermeyin lan bana!" dedi Ecevit. Bir kabuğu vardı üzerinde ama göstermeye çalıştığı kadar sert değildi. Aksine yara bere içindeydi. Yer yer soyulmuş, oyulmuş, kanamıştı ama insanlar görmesin diye elinden geleni yapıyordu. Çünkü Ecevit'e yaralarını göstermemesi gerektiğini öğretmişlerdi. "Emir vermeyin bana. Çayımı almaya iniyorum, senin abinin emri geçerli değil."

"Siktir ol ne için iniyorsan in," diye karşılık aldı. Ecevit üçe vurduğu saçlarına dokundu, adama baktı bir süre. Arkasını dönüp gitmek istemedi, önce

adamın gitmesine bekledi. Hiç anlamıyordu bu ihtiyarın onunla derdi neydi. İyiyse de kötüyse de, Ecevit kendisine dokunmasın istiyordu. Şurada aldığı bir yatak, bir bardak çayla yaşayıp gidiyordu. Bir kavgaya karışıp hücreye atılmaya, elindekilerden olmaya hiç niyeti yoktu. Zaten pek ortalıkta dolanmıyordu. Yemek saatinde kalkıyordu, ortalık sakinken çay alıyordu; sayım yapılırken kalkıyordu, çok nadir gökyüzünü teller ardında gördüğü avluya çıkıyordu ama oraya çıkmaktan pek hoşlanmıyordu. Gökyüzünü de görmeyi içi almıyordu.

Adam gidince Ecevit de döndü. Aşağıya inen bir merdiven vardı. Yemekhane oraya açılıyordu. Dubleks ev gibiydi. Ecevit merdivenlerden indi. Bir tane semaver vardı, bir de elektrikli ocak. Burada yemek yapıyordu bazı mahkûmlar. Sonra o yemeklerden günde üç öğün dağıtıyorlardı. Kantin de vardı hapishane içinde. Parası olanlar oradan alışveriş yapıyorlardı, bazen acıktıklarında kantinden aldıklarıyla küçük bir sofra kurup oturuyorlardı. Ecevit çay alırken görmüştü birkaç kez. Kantine hiç gitmezdi. Beş kuruşu da yoktu zaten. Hayatı boyunca hiç kendi parasını kazanmamıştı. Ona para gönderen kimse de yoktu.

Ona selam gönderecek bir kişi bile yoktu. Ne parası? Allah'ın selamı bile gelmiyordu dışarıdan Ali Ecevit'e. Parayı ne yapacaktı? Dua eden bir annesi, hesabına üç kuruş atacak bir babası yoktu. İnsanlar ona acıyınca eski püskü, muhakkak bir yerlerinde delik olan kıyafetlerini veriyorlardı. Allah biliyor ya hiç zoruna gitmiyordu artık. Birinin kıyafeti eskisin de ona versin diye bekliyordu.

İndi aşağı. Bardağa semaverden çay koydu. Bu çay var ya bu çay. Ne büyük bir nimetti. Parayla alınmıyordu, yemek gibi belli saatler biçilmemişti. Daha ne olsaydı? Sanırsa mahkûmlar kendi arasında sırayla alıyordu. Henüz ona ilişen, sen al diyen olmamıştı. Pek kimsenin gözüne batmadan alıp içiyordu zaten. Bir gün sıranın ona geçtiğini söylerlerse, ne yapardı hiç bilmiyordu.

Fakirlik, büsbütün fakirlik, ne çaresiz şeydi öyle. O yüzden fakirin özgürlükle işi olmamalıydı belki de. Fakir yiyeceği ekmeğin, içeceği çayın peşine düşsün kâfi.

Arka taraftaki masada yaşlı adam oturuyordu, biliyordu. Çayından bir yudum aldı, öyle adama döndü. "Buyur," dedi uzaktan. "Beni istemişsin. Söyle."

Adam masada oturmuştu, önünde de kasapların kullandığı beyaz bir kap vardı. Karşısını işaret etti. "Sen buyur evlat," dedi. "Büyüğe buyrulmaz, küçük buyurur."

Ecevit sıkıldığını belli ederek soluklandı. "Çok kafa şişiriyorsun," dedi açıkça ve karşısına oturdu. "Büyüğü küçüğü mü kalmış? Aynı yerde cezamızı çekiyoruz işte. Bir de saygı mı bekliyorsun kendine?"

Adam karşısındaki haşin gence baktı. Ona kendisinin suçlu olmadığını söylemişti, bunu anlamıştı da bu yabani çocuğa yaklaşmak pek mümkün olmamıştı daha. Boş bakışları, kaba hareketleri ve destursuz davranışları vardı. Kendisiyle nasıl konuşması gerektiğini bile çözememişti. Birkaç kişinin dikkatini çekmişti. Sormuşlardı bu yaşlı adama: Alalım mı façasını aşağı? Seninle nasıl konuşması gerektiğini öğrensin. İstememişti adam. Bu çocuk saygısızlığından yapmıyordu. Cengiz bunun farkındaydı. Bu çocuk toyluğundan, kimsesizliğinden, kendini korumak için yapıyordu.

"Saygı beklenmez, saygı hak edilir," dedi.

Ecevit güldü ve başını salladı. Adam katil, saygı hak edeceğini düşünüyor, dedi içinden. Ulan ne adi bir düzen bu! Kendisi bile saygıyı hak etmiyorken üstelik... Ne büyük hadsizlik. Ecevit adama boş bakışlarla baktı. Sonra önündeki beyaz kabı işaret etti. Üstü kapalıydı. "Niye kebap yemedin?" diye sordu. Bu işe fesat karıştırılmayana kadar, eğer ki hapishanede hali vakti yerinde, arası da idarecilerle iyi olan biri varsa dışarıdan ara sıra yemek sokuluyordu. İleri vakitte tümüyle yasaklanacak olsa da o vakitler hâlâ vardı. Ecevit kaba bakmadı.

"Çıkan yemek neyse payıma düşeni yedim," dedi. Köşede bir masada otururdu, tek başına yerdi. Merdivenden inerken insanların önüne kebap görünce kısa bir an heyecanlanacak gibi olmuştu. Yemekte kebap var sanmıştı. Sonra Cengiz abinin ikramı denince istememişti. Payına düşen baklayla bulgur pilavını almıştı. Köşesinde yiyip yukarı çekilmişti. Annesinin yaptığı yemeklerin tadını unutmuştu artık Ecevit. Yemek bulunca şükredip yiyordu. Ayırt etmiyordu, annesinin yemeğini hatırlamıyordu. Sanırım bir evlat için en acısı da buydu. Annesinin kazanında pişen çorbanın, babasının parasıyla alınan bir lokma ekmeğin tadını unutmak... Ecevit bunu da layığıyla yaşamıştı.

"İkram geri çevrilir mi?" diye sordu.

"Çevrilir. İstemiyorum. Sağ ol yine de. Bir sonrakine bir kişi eksik söyle."

Kimsenin bir lokmasına tamah etmek istemiyordu. Kimseden gelecek bir yudum suyu almak istemiyordu. Bugün bu yemeği yemek, yarın onun karşısına borç diye çıksa ne yapacaktı? İradesi olmayan söz, borç doğurmaz,

bilmiyordu. Yediği iki lokmadan borç olmaz, bilmiyordu. Verecek beş kuruşu mu vardı? Borcunu ödemek için kimin pis işine bulaşacaktı? İki dakikalık bir ağız hoşluğu onun boğazına dizilecekse, gece vakti uykusunu kaçıracaksa hiç lüzum yoktu. Her şeyini kaybedecekti de şu gururunu bırakmayacaktı.

"Sordum soruşturdum, kantinden de bir şey almıyormuşsun."

"Sen de bana kafayı taktın ihtiyar."

"Paran mı yok?"

Ecevit hâlâ utanabiliyordu. Bu soruyla fark etti. Gözlerini kaçırdı. Ne diyeceğini pek düşünmedi. Yalan söylerken uzun uzun düşünmezdi zaten. "İhtiyacım yok."

"Niye, sen insan değil misin?" diye adam ikinci açık soruyu sordu. Hiç eveleyip gevelemiyordu. Ecevit adama baktı. Bu kez hızlı cevap veremedi. Rahatsız oluyordu bu adamdan. Denk gelmek bile istemiyordu.

"Sen benden ne istiyorsun?" diye sordu yalnızca. Kurtulmak istiyordu bu adamdan. Rahatı kaçıyordu. Yaraları çıplak kalıyordu. Duymak istemediği soruları duyuyordu.

Adam geriye yaslandı. Karşısındaki garibanı izledi. Üstünde perte çıkmış bir kazak vardı. Kilosu az diye iyice salınmıştı. Ne doğru dürüst saç ne de sakal tıraşı olmayı biliyordu. Keserek yapıyordu kendini. Yer yer çizikleri vardı. Babası Ecevit'e tıraş olmayı da hiç öğretememişti. "O gün bahçedeki ahşap tabureyi tamir etmişsin. Elinde alet hırdavat yoktu, nasıl yaptın?"

Ecevit soluklandı ve başını eğdi. Gitmek istiyordu. "Yaptım işte bir şekilde. Sen ne istiyorsun bana onu söyle. Kalkacağım."

"Benim de dışarıda bir marangoz dükkânım vardı," diye yanıtladı adam.

İlk kez önündeki kebap kabına baktı ve açıkça, çekinmeden sordu. "Marangozlukta bu kadar para var mı ya? Tüm koğuşa kebap ısmarlayacak kadar kazanıyor musunuz?" Bunu merakla değil, açık seçik alayla sormuştu. Bu adam hakkında kulaktan dolma, yattığı yerden duyduğu birkaç şey vardı. Marangoz olduğunu pek sanmıyordu. Böyle üstünün başının temiz olduğuna, hep tıraşlı olunmasına ve kitap okumasına da bakılmamalıydı. Pek de iyi bir adam değildi, Ecevit farkındaydı.

"Marangozluk baba mesleği. Marangoz dükkânım var, dedim. Marangozum, demedim."

Ecevit yeniden güldü ve ağır ağır başını salladı. Kafasında birleştirdikleri doğru çıktı. "Legal işim marangozluk diyorsun yani? Devlette ruhsatım marangoz. ekmeğini yediğim başka yer."

Düşündüklerini söylemekten çekinmedi. Demek dışarıdan gözüken başka bir işi daha vardı bu adamın. Buradaki çalışanlar bir marangoza bu kadar sahip çıkar, hatırını bilirler miydi?

"Açıksözlüsün," dedi adam. Ecevit başını salladı ve masaya baktı. Çayını aldı, birkaç yudum içti. Çok bile bekletmişti. Çayını soğuttuğu için kendine içten içe biraz kızdı. "Bak devlet bu cezaevlerinin içine atölyeler kurmuş. Marangozluk da var. Git çalış. Eline üç kuruş para geçer, meslek de öğrenirsin."

Ecevit'in dikkatini o vakte kadar çekmemişti. Çocuk, bu ihtiyarın yüzüne bile bakmıyordu. Oturduğundan beri ilk kez dikkat kesildi. Duruşunu bozmadı ama yine de daha ilgiydi artık. "Ne yaptırıyor orada?"

"Masa, sıra, dolap vesaire ürettiriyor işi öğretince."

"Ne yapıyorlar onları?" diye sordu bu kez. Pek dar düşünüyordu. Kendileri için yapılan üç beş malzeme diye düşündü başta.

"Çoğunluğu okullara gönderiliyor," dedi adam. Ecevit'in dikkatini daha çok çekti bu. Yine de sesini çıkarmadı. "Düşün taşın, istersen bana söyle. Konuşayım ben, seni direkt marangoza alsınlar. Böyle zaman mı geçer evlat? Pas tutmuş üstün başın. Meslek öğren. Kendi paranı kazan. Çok verdikleri yok da, en azından kantine uğrar, iki paket bisküvi alırsın. Bir de insanın kendi parası gibisi yok. Boğazından kendi kazandığın geçsin. Okuman yazman var mı?"

Ecevit'in gözleri okuyacak bir şey aradı. Bazen okuma yazmayı unutmaktan korkuyordu. Bu unutulacak bir şey miydi? Muhtemeldir ki öyleydi. Bir kere kitap istemişti ıslahhanede. Rezil kepaze etmişlerdi. O gülüşler, ayal edişler, bakışlar, aşağılayışlar... Hâlâ aklındaydı. Unutmak mümkün müydü? Değildi. Kimsesize kitap da yoktu elbet. "Biliyorum," dedi varla yok arasında. Unutmadığını umuyordu. Televizyondan altyazı okuyabiliyordu. Yazmak... Ondan pek emin değildi. Zaten yazısı çirkindi. Şimdi ne hale gelmişti bilmiyordu. Elini masa altında kalem tutuyormuş gibi tuttu. Adını yazmaya çalıştı. Ecevit. Yazabildi. O an fark etti. El yazısıyla yazıyordu hâlâ.

Ecevit düz yazıya geçememişti.

"İlkokulu bitirebildin mi?"

"Yok," dedi Ecevit ve gözlerini kaçırdı. İç çekti fark etmeden. İlkokul terkti.

"Dışarıdan okusana."

"İstemem," dedi yalnızca.

"Niye?"

"Dışarıdan okumakla okunmuş olmuyor."

"Diploman olur en azından," dedi adam ama nafileydi. Bu genç çocuğun fikirlerini yıkmak pek zor olacaktı, görüyordu.

"Eğitilmediğim sürece diplomayı ne yapayım? İstemem," dedi Ecevit. Ne anlamı vardı ki o sıralara oturmadığı, parmağını kaldırmadığı, söz almadığı, soruları çözmediği, kitapları olmadığı sürece diplomanın? Ne işe yarardı o kâğıt parçası? Ecevit için okul, artık uzak bir hayaldi. Hayır, hayır... Geçmiş gitmiş bir anıydı. Hayal demek olmazdı.

"Marangozu ister misin?" diye sordu bu kez adam. Adım adım gidecekti. Bu çocuk, avcunun içine kömür gibi düşmüştü. Biraz olsun insandan anlıyorsa, ki Cengiz insandan çok anlardı, elmas gibiydi bu genç. Ecevit pek bir arada kaldı. Arada kaldığı, olacak olanın başka birinin eliyle olmasıydı.

"Ben söylerim gardiyana," dedi. Belki seneler sonra ilk kez bir şeye ışık yaktı. İstediği şey kantinden alacağı iki paket bisküvi değildi. Hiç bilmediği bir okula sıra yapmaktı. Ecevit'ten her şeyi alabilirlerdi ama Leyla ve Hüseyin Tarhan'ın oğlu olmayı hiçbir zaman alamayacaklardı. Onu yerden yere vuracaklardı, kalbini bile sökeceklerdi ama annesinden babasından kalanı ondan hiç koparamayacaklardı. Vatan haini, diyeceklerdi, içinde vatan sevgisi bile bırakmayacaklardı. Sonra gidecekti, yine bu vatan için fayda sağlayacaktı. Okutmayacaklardı, askere göndermeyeceklerdi, onu sevmeyeceklerdi. Sonra o gidecekti, seneler sonra okullara sıra yapmak için heyecan duyacaktı.

Ağacı devirmek kolaydı, bir balta darbesi yeterdi. Kökü sökemedikten sonra ne faydaydı? Kökünü sökemeyeceklerdi Ali Ecevit'in. Onu tanıyan da tanımayan da onun yüzüne bakınca anne babasını anımsayacaktı. Tanıyan, Hüseyin'in oğlu, diyecekti. Tanımayan, cennet annesinin ayaklarının altında, diyecekti.

İhtiyar başını salladı. "Tamam, onlar zaten sana dilekçe yazdıracaklar. Yazman yoksa ben yazdırayım sana, imza kalsın diyecektim. Başla bakalım, elin alet hırdavat görünce neler çıkacak senden... Şimdi al bu kebabı ye. Senin hakkın," dedi ve Ecevit'in önüne itti. "Başkasının hakkına göz koyma

ama kendi hakkını yemekten de çekinme. Yoksa çöpe gidecek. Kalkarken çöpe at yemezsen. Şimdi otur da ye, sana bir şey getireceğim. Avlunun kapısını bir saatliğine açtırdım. Yarım saate kadar kapanacak. Çık biraz hava al," dedi. Kalktı Ecevit'in yanından, merdivenlere yöneldi. Ecevit önündeki kebaba bakıyordu ama henüz uzanmıyordu.

Cengiz çıktı, avcuna ince bir kitap sıkıştırdı. Geri indi. Çok kitap okurdu bu adam. İyi olsun, kötü olsun, iyi iş yapsın, kötü iş yapsın kitap okurdu. Geldi, Ecevit'in önüne bıraktı kitabı. Kendine bir çay daha doldurdu ve yukarı geri çıktı. Ecevit kitabın kapağına baktı. İsmin yazdığı yer sarı, etrafı kahverengiye kaçan bir turuncuyla çerçevelenmişti. Orta yerse beyazdı, üstünde garip bir şekil vardı. Tırtıl mıydı başka bir şey miydi bu? Anlamadı. Aklına annesi geldi. En son seneler önce annesinin evdeki kitaplarını okuduğunu hatırlıyordu. O günlerden sonra avcuna bir kez bile kitap düşmemişti. Dokunamadı bile. Nasıl tutacağını bile hatırlamıyordu.

Yeniden kebaba baktı. O yemese çöpe mi atacaklardı? Ne günahtı. Ekmek hiç çöpe atılır mıydı? Dudaklarını kemirdi durdu. Sonra merdivenleri kontrol etti. Ardından içini gıcırdatan kutuyu yavaşça açtı. Bir tam şiş kebap, yanında bir köz biber, biraz lavaş ve bulgur pilavı vardı. Ecevit yutkundu. Gözlerini yumdu, kokladı. Kokusunu unutmuştu. Boğazını temizledi, gözlerini açtı. Tadını da hatırlamıyordu. Kalktı yerinden ve çatal aldı. Sonra oturdu, lokma lokma, şükrede şükrede, tadını ala ala, ilkmiş ve sonmuş gibi, kendi babasının lokması kadar olmasa da helalmiş gibi, boğazına dizmeden yedi. Babanın helal lokması, annenin yoğurdun içinde biraz pişirdiği arpaşehriyeli çorba, ailenin sofrasında içilen bir yudum su... Ne keyifliydi bunlar. Ne büyük nimet. Ne büyük rızktı. Kebap bile o tadı vermiyordu.

Yine de yedi. Hızlı hızlı. Bir bulgur tanesi bile bırakmadan. Doya doya. O an fark etti. Midesinde bu kebabı hiç zorlanmadan alacak kadar yer vardı. Bunu bile yeri dolunca fark etti. O vakte kadar midesi dolu sanıyordu.

Kalktı ve boş kutuyu çöpe attı. Sonra kendine bir çay koydu. Akşam beş olunca kapanan bu kapı bir saatliğine gizli saklı, kaçak göçek açılmıştı. Gündüz vakti çıkmadığı avluya masasına konulan kitapla çıktı. Kendisinin tamir ettiği ahşap tabureye baktı. Tel örgüler arasındaki gökyüzüne baktı. Aklına tekrar annesi geldi. Annesini özledi. Bazen bu özlemle göğsü çağlıyordu. Bazen daha az özlüyordu. Hiç ortası yoktu. Kitabın ismine baktı. Yanlışı

yoksa annesinin okuduğu bir yazardı ama bu kitabı hatırlayacak kadar kuvvetli değildi kafasının içi.

İlk sayfayı açtı. Yazar hakkında yazılan birkaç cümleyi okudu: Asıl adı Kemal Sadık Gökçeli. Van Gölü'ne yakın Ernis (bugün Günseli) köyünden olan ailesinin Birinci Dünya Savaşı'ndaki Rus işgali yüzünden uzun bir göç süreci sonunda yerleştiği Osmaniye'nin Hemite köyünde, 1926'da doğdu.

Ecevit kitabın kapağını kapattı, yeniden gökyüzüne baktı. Biraz okuması yavaşlamıştı ama unutmamıştı. İç çekti. Annesini çok özlemişti. Kaç kitap okusa bu içindeki hasret için birkaç kelimeyi birleştirip bir cümle kurabilirdi? Kaç kitap bir hasret ederdi? İç çekti. Tekrar. Yeniden. İç çekti.

Hasret önce dudaklarını büzdürdü, sonra omuzlarını sarstı ve bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Annesini çok özlemişti. Sessizdi, zararsızdı. Kendi kendine susacaktı. Bu da mecburi yetişkinlikti. Yoksa bir çocuk gibi tepine tepine ağlamak istiyordu. "Acaba bu kitabı okudun mu anne?" diye sordu. Bir kuş kanat çırptı gökyüzünde. Ecevit, annesi kabul etti. Annesi ona selam gönderdi dese ne olurdu ki? Bu kendini kandırmak mıydı? Öyleyse de öyleydi. Kendini kandırmak da onun hakkıydı. Gözyaşlarını sildi. Kitabına döndü. Rasgele bir sayfa açtı. Sayfa otuz bire denk geldi. Kader bu ya, insanın ne yakasını ne de paçasını bırakırdı. Yalnızlık yazıyordu başlığında. Ne yaman bir duygu. Şiir yazılıyor, kitap yazılıyor ama biraz olsun azalmak bilmiyor. Asırlık bir his bu. Bir günlük tahribatı bile yüzyıllık. Ne büyük şey bu yalnızlık. İnsanı annesiz, babasız hissettirmiyor yalnızca. Vatansız, bayraksız da hissettiriyor. Bu daha ağır. İnsan annesiz babasız bile dayanabiliyor bu hisse ama topraksız katlanamıyor.

Okumaya başladı. Biraz mırıldandı titrek bir sesle. Okuduğunu kendi kulaklarıyla duymak istedi. Okuyabildiğini...

"Kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerdesin.

Su olsan kimse içmez, ölür de susundan; yol olsan kimse geçmez, sarp kayalara uğratır da yolunu."*

Ecevit'in göğsünde bu kez babasının özlemi çağladı. Omuzları sarsıldı. Yine ağlamaya başladı. Yalnızlık, bir asırlık yalnızlıktı gözlerinden akan... Kimsesizlik.

---

* Yaşar Kemal, *Bugünlerde Bahar İndi*, (İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2010), 31.

Başını kaldırdı. Fısıldadı, ***"Bir de bulutları görürsün,"*** *diye tekrar etti. İçin için ağlıyordu. Kalbi sussa dudakları, dudakları sussa kalbi susmazdı artık. Gökyüzü yoktu, anne yoktu, baba yoktu, her cuma dalgalanan bayrağın altında okuduğu İstiklal Marşı bile yoktu. On kıtasını ezberletmişti Hüseyin Tarhan ona. Ecevit o gün okumaya çalışmıştı da okuyamamıştı. Unutmuştu bir kısmını. Yemeden içmeden kesilmişti. Ne çok ağlamak istemişti de ağlayamamıştı. Ecevit büyüyordu. Katil olmayı bile kabul ediyordu da şu sırtına apolet misali yapıştırılan ihanet suçunu yenemiyordu. Bu kadim vatanın evladı bile olamayacak kadar kimsesizdi. Gözlerini yumdu. Bulutları görmek istemedi. Başını eğip kitaba bakana kadar da açmadı gözlerini.*

"Tanrı kimsenin başına vermesin böyle bir yalnızlığı!"

Durdu, tekrar etti. "Tanrı kimsenin başına vermesin böyle bir yalnızlığı."

Sustu, tekrar etti. "Tanrı kimsenin başına vermesin böyle bir yalnızlığı."

İnledi, tekrar etti. "Tanrı kimsenin başına vermesin böyle bir yalnızlığı."

Ne olursa olsaydı, insana girdiği hapishaneye bile dışarıdan selam gönderen biri olsaydı. Dua edeni, endişeleneni, merak edeni, düşüneni... Bir vatanın evladı kalabilmeliydi insan. Bunlar olmadı mı ne diye yaşardı insan? Yediği bir lokma ekmekte aç mı tok mu acaba o diye düşünen birinin varlığı lazımdı. Yoksa... Yoksa pek fenaydı insanın hali. Tanrı kimsenin başına vermeseydi böyle bir yalnızlığı.

Ecevit'e hiç söylemeyecektim ama artık onun sinesinde yükselen bir özlem hissedersem, gece vakti küçük Firuze'yle el açıp *özlediği kişi rüyasına girsin* diye dua edecektik. Çok inanıyordum. Çocukların duasının kabul olduğuna, kalbi temiz olanların duasının yaratıcıya ulaşacağına... Tüm duaları kabul olmazdı belki ama çoğu duası kabul olurdu. Küçükken bana Ecevit'i getirmeyen dualar kimbilir belki şu an özlediklerini Ecevit'in rüyasına getirirdi. Bir nebze olsun şişmiş sinesi inerdi.

Aynı konumda dakikalarca durduk, amfinin kapısı şen şakrak bir öğrenci grubu tarafından aniden açılmasa Ecevit'in dizlerinden başımı ne zaman kaldırırdım bilmiyordum. Gözyaşlarım o dakikalar boyunca biraz olsun dinmemişti, kafamı kaldırıp kapıya çevirdiğimde de girenlere yaşlı gözlerimle baktım. Altı yedi kişilik kızlı erkekli karışık bir grup içeri

girdiğinde bizi gördüler. Yerimden kalkmadan başımı Ecevit'e kaldırdım. İnsanların girdiğini bile fark etmemişti. Kirpikleri ıslaktı. Hiç çekinmeden, kızacağına bakmadan parmak uçlarımla önce kirpiklerini sildim, sonra göz altlarını. "Ecevit," diye fısıldadım çatallaşmış bir sesle. Gözlerini açmadı. "Ders var sanırım, çıkmamız lazım."

Onun beni itmemesi, körkütük bir cesaret yarattı bende. Parmak uçlarım, parmaklarıma sonra da avuçlarıma dönüştü ve Ecevit'in yüzünü avuçlayarak sildim. Hiçbir yerinde yaş bırakmadım. Öyle bir körkütük oldum ki başparmağım sildiğim yerleri okşadı.

Onun kemikli yüzü, sert derisi, diken diken batan sakalları vardı. Bunları görmekle bunlara dokunmak hiç aynı olmadı. Yüzüne dokundukça gözyaşlarını aldım, gözyaşları avcumun içinde ateş toplarına dönüştü aniden. Ellerim neden yanıyordu? Ecevit'e dokunmak o an bana ateş gibi hissettirdi. Yerimden doğruldum. "Hadi Ecevit," dedim. Gözlerini ilk kez açtı. Eline uzandım. O tutmadı ama ben sıkıca tuttum avcundan.

Yanımızdan geçen gruptan biri, "Başka ders mi var burada?" diye sordu bana.

"Hayır, çıkıyoruz biz," dedim hızla ve Ecevit biraz benim zorlamam, biraz kendi iradesiyle kalktı. O elimi hiç tutmadı ama ben de hiç bırakmadım. Önden basamakları ben iniyordum, arkamdan o. Arka tarafımızdan, "O kız Atilla Akın'ın kızına ne kadar benziyor," dediğinde biz kapının eşiğinden çıktık. Bu cümle beni biraz korkuttu. Kapıyı geri kapattığımda Ecevit'le göz göze geldik. Ellerimize baktığında o beni itmeden ben elimi usulca çektim.

"Ders varmış," diye kendimi açıklamak zorunda kaldım. Yanından karşısına geçtim. Utandım, zorla tutmuştum elini, boşluğundan faydalanmış gibi hissettim. Ecevit gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Devam edecek gücü aradı kendinde âdeta. Dudaklarını yaladı ama dili bir süre dudaklarının arasında sabit kaldı. Yeniden nefes çekti içine, öyle gözlerini açtı. Ortalığa baktı, başını salladı. "Hadi çıkalım," dedi yalnızca. Ecevit'in yamacından yürümeye başladım çünkü aniden öğrenci sayısında bir artış oldu. Birkaç kişiyle göz göze geldim. Bu bir uydurma değilse beni tanımış gibi baktılar. Muhtemelen ne kadar benzediğimi düşünüyorlardı. Gözlüğümü biraz daha yukarı doğru ittim.

"Başını eğerek yürü Firuze," dedi Ecevit kısık sesle. Henüz tam olarak kendine gelmiş olmasa da sanırım insanların bakışlarını fark etti. Dediğini yaptım ve yere bakarak yürümeye başladım. Belki de öğrencilerin beni en tanıyacakları kampüsteydim. Burası Hukuk Fakültesiyken karşısı Mülkiye ve İletişim Fakültesinden oluşuyordu. Ülkede tansiyon bu kadar yüksekken böyle bir ortamda tanınmak istemezdim. Ecevit'in elini bir noktada belimde hissettim. Bu tam bir kavrayış değildi, benim yönümü belirleyen, bir pusula ibresi gibi yönlendiren, yönetici bir parmak temasıydı. İyi geldi çünkü stres oldum saniyeler içinde. Şüphelenen yanındakine söylüyordu ve bakışlar büyüyordu ama Ecevit'in avcunun içinde olmak, ya da parmak ucunda olmak her neyse, içimdeki korkuyu büyük bir nebze azalttı. O bir şekilde beni buradan çıkarırdı. Tek bildiğim buydu.

Kimbilir... Parmak ucuyla bunu yapıyorsa, dedim içimden... *Korkumu azaltıyorsa... Kimbilir,* dedim içimden istemeden. Bunu düşünmek ne kadar doğruydu bilmem ama ben korkularımda hep yalnızdım. Babamın tüm gücüne, üstünlüğüne, insan kalabalığına rağmen... İnsan korkusunu ancak kendisi bastırabilir sanıyordum. Öyle değildi demek. Bunu da yine yirmilerimin ortasında, Hukuk Fakültesi koridorunda fark etmiştim. *Kimbilirdi...*

Kapalı alandan çıktığımızda istemsizce adımlarım da hızlandı ama buna izin vermedi. "Sakin ol," dedi yüzünü hafifçe kulağıma yaklaştırıp. "Sakin yürü, dikkat çektik. Bunu destekleme," dedi tane tane. Adımlarım usulca yavaşladı. "Sakin ol, çıkmak üzereyiz."

Derin derin nefesler aldım ve kampüs kapısından çıkana kadar başımı kaldırmadım. Ne zaman ki girdiğimiz yerden çıktık ancak öyle kaldırdım başımı. Elimi neredeyse kalbime bastıracaktım. Ben hep bu halktan utanırdım, ben hep *biz bu halkın yüzüne bakamayacağız,* derdim ama artık bunu fiziken de yaşıyordum. Gerek korkarak gerek utanarak... Çünkü biliyordum ben; burada dişini tırnağına takarak okuyan, direnen, çabalayan öğrenciler için Rönesans'ta bir sanatçı, Lale Devri'nde bir ressamdım.

Ecevit uzun uzun durmadı ama son kez döndü ve tabelaya baktı. Sonra yürümeye başladı.

Hiçbir şey söylemeden arabaya bindik. Bir süre arabada sessizce oturduk. Ecevit arabayı sürmedi. Öylece okula giren öğrencileri izliyorduk.

Ninova

Biraz da bu konumda düşüncelere daldı. Ben geçip giden öğrenci topluluğunu görüyordum ama o ne görüyordu bilmiyordum. İki dakika civarı hiç hareket etmedi, sonra kemerini bağladı. Son kez derin bir iç çekti ve arabayı çalıştırdı.

Üniversite yolundan çıkana kadar arabada derin bir sessizlik hâkimdi ve benim görevim, Ecevit'in böylesine düştüğü anlardan sonra, gözyaşlarını görsem de ve onları silsem de onlar hiç akmamış, Ecevit hiç çökmemiş gibi davranmaktı. Hiç yaşanmamış gibi devam etmeliydim, yüzüne vurduğumu hissetmemeliydi. Bu boşluğunu gördüğümü sırtına yük diye almamalıydı.

"Bugün mü gideceğiz Eskişehir'e?" diye sordum düz bir sesle. Ankara'nın karlı yolları yer yer buz tutmuş, yer yer taze yağan karla yumuşak kalmıştı. Arabanın hangi kısımdan geçtiğini anlayabiliyordum.

"Şehir dışına gelmek istediğine emin misin?" diye sordu gözlerini yoldan çekmeden. Aslında ses tonunda beni korkutacak, oyun dışı bırakıldığımı hissettirecek hiçbir şey yoktu. Bu soru *gelme* demek de değildi ama bunun için dikkatli bir dinleyici olmak gerekirdi. Ya da bilmiyorum, en azından daima diken üstünde olmamak da yeterdi. İstenmemek öyle yaralayıcı, öyle kalıcı ve öyle sahici bir histi ki her an tekrarlanacak gibi hissedilirdi. Ben mızıkçı bir çocuk değildim de beni sevmiyorlardı ya, hani o yüzden oyuna alınsam bile içimdeki kırgınlık ve korku tükenmiyordu. Sadece yüz değiştiriyordu. Bu kez beni oyundan atacaklar mı diye tetikte bekliyordum.

Çünkü biliyordum, beni sevmiyorlardı.

Sessizliğimden olacak, gözlerini yoldan alıp birkaç saniye bana çevirdi ve göz göze geldik. Ona nasıl bakıyordum bilmiyordum ama göz kırptı ve başını salladı. Bu sessiz bir *ne oldu* demekti. Bir yetişkin gibi cevap vermem, en azından rol yapmam gerekiyordu. Biz oyun oynamıyorduk. "Neden gelmeyeyim ki?" diye sordum. Verebileceğim en olgun cevap buydu.

"Şehir dışına çıkmak istemeyebilirsin."

"Öyle bir isteğim olmadı."

"Pekâlâ," dedi Ecevit ve yeniden yola baktı. Oldukça sakindi ve gözlerindeki hüzne bir tiyatro perdesi çekmişti. Göremedim. "Ben bugün ismi aratacağım ve bulacağım, dükkânının adresini, yerini bulalım, yarın sabahtan yola çıkarız."

Ben de önüme döndüm ve yalnızca başımla onayladım. Daha önce Eskişehir'e gitmiş miydim? Bir kez gittiğimi anımsıyordum ama bu gezmek için değildi. Yine korumalı arabaların içinde, camdan geçtiğimiz yerleri izlemekten ibaretti. Bir siyasetçinin kızı olmak, üstelik bu babam gibi seveni ve sevmeyeni çok keskin olan bir siyasetçinin kızı olmak, hayattan uzak düşmekti. Belki bu şekilde yaşamak benim babamın tercihiydi, belki başka siyasetçilerin çocukları daha rahat yaşıyordu ama benim babam için bulunduğumuz ortam hep önemliydi ve biz nerede olursak olalım daima onu temsil eden parçalar olduğumuz için istediğimiz yere gidemezdik. Ucuz bir kahvecide, bir esnaf lokantasında, halkın yoğun olduğu bir çarşıda... Bizim ne işimiz vardı?

Kaşlarım çatıldı ve soluklandım. *Boşa geçmiş bir ömür.* Kokoreci bile yirmi beş yaşında tatmıştım.

"Yarın yola çıkarken bize sandviç yapayım mı?" diye sordum. Bunu coşku ve büyük bir hevesle sormadım. Bir sorumlulukmuş gibi sordum.

"Ne koyacaksın içine?"

"Ne istersin?"

"Bana fark etmez," dedi. *Yapma* demek için bir bahane arıyor sandım. Onu yemem, bunu yemem ya da sadece kendine yap... Hepsi yapmamam için birer bahane olarak sunulacak sandım. Saçma bir sessizlik oluştu aramızda. Ben bu cümlelerden birini bekledim ama o, "İçine domates peynir koymayacaksan marketten alayım diye soruyorum," dedi.

Bunu söyleyene kadar nefesimi tuttuğumu bile anlamadım. Elimi kalbime koyup eğilmemek için zor tuttum kendimi. Dudaklarım aralandı ve "Ha..." diye mırıldandım. Ecevit bana baktı. Anlayamadı ne yaşadığımı. Domates peynir mi koyacaktım? Yani koyacaktım da, sadece onları koymayı düşünmüyordum. "Markete gitsek iyi olur ama gerek yok dersen onlarla da yaparım ben," diyebildim.

Benim için tek önemli olan o sandviçin reddedilmemesi ya da sadece bana teklif edilmemesiydi. Ecevit benimle ilk lokmasını paylaştığı gün de ekmeğin içinde biraz peynir ve domates vardı. O zamanlar ne lezzetli gelmişti bana. Tadı hâlâ damağımdaydı. Günlerce ondan başka bir şey girmemişti ağzıma. Şimdi anlıyordum. Helal lokmaydı o. Hüseyin ve Leyla Tarhan'ın oğlundan benim boğazıma akan helal lokmaydı. İşin içine

Ninova

haram karışır mı bir pirinç tanesi bile boğazınızdan geçmek bilmezdi ama aynı iş helalden geçtiyse kuru ekmek bile su gibi, lokum gibi akıp gidiyordu. Babamın lokması haram mıydı? *Helal*, diyemiyordum. Babam çalmıyorsa çırpmıyorsa bile, ki bundan kızı olarak ben emin değildim, hakka giriyordu. Kul hakkından daha büyük günah mı vardı? Babamın lokması hep boğazımda kalıyordu, bunu Ecevit ben yirmi beş yaşıma girdiğimde çıkagelince ve bir bankın köşesinde ekmeğinin bir parçasını kendisine, bir parçasını köpeğe, son parçasını da bana verdiği gün anlamıştım.

Ben yirmi beş yıldır boğazımdan haram lokmayı geçiriyordum. Benim babam bir kez temiz kaşık yemek koymamıştı soframıza. Ondan bundan yediği haklardı bizim boğazımızdan geçen. Sonra bu hayatta yediği en büyük hakkın sahibi çıkıp gelmişti ve o adamın kızının boğazından helal lokma geçirmişti. Ne kötüydü. Bu dünya ne çivi tutmaz, adaleti kangren olmuş bir yerdi böyle. Keşke bizim tenceremizde yalnızca bir tabak bulgur pişseydi ama ben helal lokmayı hayatını çaldığımız adamın uzattığı ekmekle tatmasaydım.

"Sana söylüyorum," diye yüksek sesle konuşmasa, hatta bağırmasa ben bu yükün ağırlığıyla susmaya devam edecektim.

"Hı?"

"Markete gidecek miyiz?" diye tekrarladı. Bu ilk soruşu gibi değildi.

"İstersen gidelim ama sadece peynir ve domatesten de yaparım ben."

Ağzının içinde mırıldandı. Sanırım sabır diledi. "Bazen o kadar merak ediyorum ki kafanın içinde o an ne geçiyor diye," dedi daha açık bir sesle. "Yani peynir domatesten sonra neyi bu kadar düşündün diye..."

"Ben de senin kafanın içinden ne geçiyor bazen merak ediyorum," diye karşılık verdim. Belki de karşılıklı olan tek hissimiz buydu Ecevit'le. Ve belki de sondu bu. "Eğer sen bana söylersen ben de sana söylerim," diye de teklif ettim hatta. Çoğu zaman kapalı bir kutunun içinde ne var diye merak ediyordum. Fırsatını buldum sandım. Bana baktı. Gözlerimden çekmedi gözlerini.

"Kafamın içinden geçenleri bilmek istemezsin," dedi sonra.

Yutkundum, önüme döndüm ve içimdeki sıkıntıyı nefes diye göğsümde şişirdim. "Sen de benimkini," dedim yalnızca. Cevap vermedi bana. Bir marketin önüne park edene kadar ikimiz de konuşmadık. Markete

gitmeyeli ne kadar vakit olmuştu bilmiyordum. Eve alışverişi zaten biz yapmazdık, atölye için de genelde bir liste istenirdi benden. Ecevit'le tabelası sarı ve yeşil olan marketin önünde indik. Camlarına kataloglar asılmıştı ve yılbaşının gelişiyle kar spreyi kullanılarak cama 2011 yazılmıştı. Süslenmiş ağaçlar ve ışıklandırmalar vardı çoğu yerde. Sanırım bu marketeyılbaşı süslerinden de gelmişti. Katalogda öyle yazıyordu. Alacağımdan değil de görmek için biraz heyecanlandım. Ecevit'in bir adım önüne geçtim ve sanki küçük çocukmuş gibi gözlerim araba aradı. Halbuki birkaç parça alacaktık, arabaya ihtiyacımız yoktu bile.

Küçükken Hüseyin amcayla beraber, eğer ki annemi ikna edebilirsem market alışverişine gelirdim bazen. Ecevit zaman zaman bize katılırdı, zaman zaman okulda olurdu. Okuldaysa zaten döndüğünde nispet yapa yapa bıktırırdım onu. Dünyanın en eğlenceli market alışverişini yaptığımızı anlatır, kıskandırmak isterdim onu. Ecevit yoksa alışveriş arabasına tek başına oturmam demekti bu. Varsa Hüseyin amca başta bizi kucak kucağa oturtur, sonra araba aldığımız yiyeceklerle dolunca Ecevit'i çıkartır ve sadece beni bırakırdı. Ben de hiç durur muyum, onu sinir etmek için arabanın içinden dil çıkarır, sataşır dururdum. Ama o gün iyi günümüzdeysek, Ecevit önceki gün arkadaşlarıyla maç yapacak diye okuldan geç dönmediyse arabanın içinden onun elini tutar, şoför gibi davranır Ecevit de babası uyarana kadar motor sesi çıkarırdı. Bunlar öyle uzak anılardı ki markete gelene ve bu arabayı sürene kadar aklıma gelmemişti bile. Dudaklarım aralandı ve o anıların heyecanıyla konuşacak gibi oldum. Başımı kaldırdım, Ecevit de arabaya bakıyordu ama benden önce konuştu.

"Arabaya gerek var mı?" diye sordu.

Hatırlamıyordu.

Aralanmış dudaklarım usulca kapandı ve kendimi uyardım. *Firuze zorlama.* "Olsun," dedim yalnızca. "Belki evde başka eksik de hissedersin. Elimizde tutmayalım."

Hiçbir şey söylemedi. Arabayı sürdüm, yanımdan ilerliyordu. Boş arabanın içine baktım. Yine de o anıdan kopmak çok kolay olmadı. Kumral saçları beline kadar uzanan, üzerinde kırmızı bir elbise ve kırmızı bir toka olan kız çocuğunu görür gibi oldum. Arabada hiç de uslu oturmamıştı. Şımarmak için an kolluyordu. Arabanın önünü bir direksiyon gibi tutmuş,

Ninova

kendisi sürüyor gibi davranıyordu. Hemen yanında da motor sesi çıkaran bir başka çocuk vardı. Birazdan o kadar şımaracaklardı ki insanları rahatsız etmesinler diye uyarılacaklardı. Küçük oğlan çocuğu *vın vın vın, yolu açın, yolu açın,* diye konuşuyordu. Babası her durduğunda kırmızı ışık yanmış gibi davranıyordu. Başka bir araba görürse babasına hızlanması için baskı yapıyordu çünkü Firuze'yi kimse geçemesin istiyordu. Bazen Firuze'nin listede olmayan ama istediği yiyecekleri gizlice alıp Firuze'nin eteğinin içine bırakıyordu ve kız onları büyük bir ustalıkla saklıyordu. Burukça gülümsedim. Ne kadar uyumla oyun oynuyorlardı...

"Kızım sen beni dinlemiyor musun?"

Sonra yetişkinlerin sesi girdi araya ve iki çocuk gözlerimin önünden kayboldu. "Efendim?"

"Hangi reyona gidelim?"

Gözlerimi kırpıştırdım ve büyük markette ortalığa bakındım. Kafamı toplamaya çalıştım. "Eee... Şey. Peynire gidelim," dedim aklıma ilk geleni sunup. Ecevit bir adım önümden yürüdü ama araba hizasındaydı. Onu takip ediyordum. Koca bir peynir reyonunun önünde durdum.

Tam yağlı beyaz peynir, altı lira doksan beş kuruş. Dil peynir, üç lira altmış kuruş. Krem peynir, dört lira otuz beş kuruş. Örgü peynir, üç lira kırk beş kuruş.

"Hangi çeşidi arıyorsun?"

"Mozzarella."

"Ne?"

Suratındaki *hı* ifadesini görünce sesimi duymadı sandım. "Mozzarella," diye tekrar ettim.

Gülerek kafasını peynir reyonuna çevirdi. "Olmadan kahvaltı edemem," dedi.

"Ne?"

"Yok bir şey, bul bakalım o dediğini."

Yeniden peynir reyonuna baktım. İkinci tarayışta üst rafta, suda halini buldum. Diğer peynirlere oranla fiyatsal açıdan çok fark yoktu ama her pakette bir top olduğu için daha pahalıya geliyordu. "İstersen sen seç, benim param olmadığı için ben ödeyemeyeceğim," dedim. O kadar fakirdim ki son birkaç gündür, her şeyi Ecevit alıyordu. Su alacak param bile yoktu.

"Yok yok al sen istediğini, kasada kalırsak paspas atarız. Alıştık zaten temizlik yapmaya."

Zaten ben de üst rafa uzanmak için minicik bir onay bekliyordum. Dediğini çok anlamadan uzandım ama elim orada asılı kaldı. "Paspas mı atarız?"

Kafasını el attığım yere çevirdi ve etiketten okudu. "Mozzarella yemek için değer bence."

"Ecevit benimle alay mı ediyorsun?" diye sordum. Oldukça üzgündüm bunu söylerken. Alay mı ediyordu yoksa ciddi miydi çıkaramıyordum bazen. Ecevit zaman zaman en olmadık anda şaka yapmaya başlıyordu. Bu dediğimle beraber nasıl oldu anlayamadığım şekilde; sahiden, tüm içtenliğiyle, kalbinden gelerek güldü. Donakaldım olduğum yerde. Gözünün altında minicik bir çukur vardı. Gülünce ortaya çıktığı için bana göre gamze sayılırdı. Göz gamzesiydi onun. O çukuru görmek, gözlerinin içinin güldüğüne delaletti. Bu gülüş zihnimde yağmur bekleyen bir toprağa yaz yağmuru gibi şiddetle, beklenmedik anda yağdı. Ekinler kurumak, kavurucu bir güneşin altında ölmek üzereydi de halkın yağmur duası karşılık bulmuştu. En umutsuz anda, ben bile buğdayımdan, ayçiçeğimden, pamuğumdan vazgeçmişken, halk bu tarlada umut ararken, kışın akıbeti bu toprakta yatan ekinin bereketiyle belli olacakken Ecevit'in bu beklenmedik gülüşü yağmur oldu toprağıma yağdı. Ne yapacağımı bilemedim. Yağmurdan umudumu kestiğimi yağmur yağınca fark ettim. Yüzü toprağa bakan bir halkın heyecanını hissettim onun gülen yüzüne bakarken. Halk tarlanın başında, yağmurun altında, ellerini gökyüzüne açmış şükrediyorken onlardan hiçbir farkım yoktu. Ecevit gülüyordu. *Ecevit ne güzel gülüyordu...*

Güzel olan daima bir güneşle tanımlanıyordu. Resimlerde, romanlarda, şiirlerde... Çünkü güneş sıcaktı, güneş sarıydı. O an fark ettim, güneş yakıcıydı da. Fazlası kuraklık, çoğu bir çiftçinin kâbusuydu. Ama yaz yağmuru öyle miydi? Güzel olan, o kavuran güneşin orta yerinde yağmaya başlayan yağmurdu. Kıymetli olan duaya istenendi. Beklenen, hoş karşılanan ve *özlenen.* Karnıma ve kalbime ağrılar girdi. Yağmurun altında sırılsıklam oldum. Bu yağmur bir daha ne zaman yağar bilmediğim için baktım. Başka köyleri kıskandıracak bir bereketle yağdı saniyeler

Ninova

boyunca. Beyaz dişleri, minik çukuru, bir ip gibi silikleşen güzel gözleri. *Allah'ım Ecevit ne güzel gülüyordu. Sanki ölüm hiç yokmuş gibi.*

Benim için kurumaya yüz tutmuş ekini kurtaran gülüşün sahibi, elimin altından paketi çekip aldı. "Bunun bir de yarısı su," dedi ve paketi kurcaladı. "Bir de bir tane var içinde." İki paket daha aldı ve sepetin içine bıraktı. Benim bakışlarımı görene kadar da duraksamadı, gülümsemesini soldurmadı. Bana bakınca gülüşü, yüzümdeki vurgundan sonra yavaş yavaş eksildi. "Ne oldu?" diye sordu. Parmağını bir kez yüzümün önünde şıklattı. "Sana söylüyorum," dedi. Elimi reyondan çektim ve sepete baktım. Soluklandım, gözlerimi kapattım. *Sakın unutma Firuze. Sakın ola ki unutma. Yüzlerce defa çizmeden sakın unutma.*

"Bir şey yok," diyebildim.

"Başka ne alacağız? Söyle bakalım."

Arabayı artık o sürüyordu. Alnımı ovuşturdum ve sadece onu düşünmeye çalıştım. Yapacağım sandviçi unuttum âdeta. Gerisinde kalınca bana seslendi. "Tamam gel gel, paspas attırmayacağım, korkma. Hangi reyona gidelim?"

Koca marketin orta yerinde küçük bir köyden İstanbul'a gitmiş gibi hissettim kendimi. Reyonlara baktım birkaç kez. "Şuraya," dedim sosların olduğu reyonu gösterirken. Ecevit arabasıyla önden yürüdü gitti, peşine takıldım. Market bu karlı günde çok da kalabalık değildi. "Hangi sosu alacaksın?" diye sordu. Küçük kavanozlar ve plastik şişeler insanı hipnoz edecek kadar düzenle sıralanmıştı.

"Bakıyorum," dedim.

"Adını söyle, ben de bakayım." Neden sorduğunu anladım da söylemedim. Biraz utandım, alay etmesini istemedim. Kendim bulacak ve arabaya koyacaktım. Adını da söylemeyecektim. Kaşlarım çatıktı, tüm suratsızlığımla rafları süzmeye başladım. "Söyle söyle, alay etmeyeceğim."

"Ecevit git başımdan."

"Allah aşkına söyle."

Belki yeniden güler diye, belki benimle eğleniyor bile olsa keyfi yerinde diye, gözyaşı döktükten sonra biraz olsun onu iyi hissettirecek diye söyledim. Yoksa söylemezdim. Kararlarımdan bu kadar çabuk dönen biri değildim. "Pesto!"

Yüzüne baktım. Yapmaması gereken bir şey yaptı ve gülüşünü engelledi. Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerini küçülttü ve sahte bir ciddiyetle çok anlayışlıymış gibi başını salladı. "Söyle söyle, içinde kalmasın," dedim ben de onun gibi. Yutkundu ve başını iki yana salladı. Gülseydi ya... Kızmayacaktım. Kızmış gibi yapacaktım ama asla kızmayacaktım. "Söyle ya, söyle."

"Yok bir şey, tamam."

"Hayır söyle ya, ne oldu? Söyle."

"Paspastan sonra rafların tozunu da aldıracaklar."

Gülecektim. İçimde biraz olsun gurur kalmasa, eğilip burnumu yerden alsam gülecektim ama tuttum kendimi. Yeniden rafa baktım ve bu kez buldum. Gördüğüm küçük kavanoza uzandım ve "Ha ha, çok komiksin," dedim pesto sosu alırken. Sepete koydum.

"Öyle söylerler."

"Kim söylediyse yalan söylemiş."

"Yalancı," dedi arkamdan. İki arka tarafta koca bir boşluk ve geniş bir meyve sebze alanı vardı. Gittim, poşet aldım ve küçük bir marul seçtim. Biraz çeri domates aldım.

"Nar ekşisi var mıydı evde?" diye sordum.

"Vardı da," dedi sepetin içinde bakarken. "Tam olarak ortaya ne çıkacak merak ediyorum," diye söylenmeye devam etti. Yani artık paspas mı atacağız, toz mu alacağız bilmiyordum ama gittim üstüne taze sıkım portakal suyu da aldım. Elim hangisine alışıksa ona gitti. "Portakal tarlasına ortak oluyoruz galiba," dedi arkamdan. Kabul, diğer markalara göre biraz pahalıydı. Geri koyup daha uygun bir şey alacak oldum ama izin vermedi ve sepete koydu.

"Yürü hadi yürü, iki paspas fazla atarız ne olacak?"

"Ecevit!" dedim ama hiç umurunda bile olmadı. Beni bırakıp giderken raftan krema da aldım hızlı adımlarla peşinden gittim. Belki akşam yemeğinde lazım olurdu. Ecevit kremayı kasada görecekti. Mandalina seçip bir torbaya koydu. Onu da sepete ekledi. Bir şişe ayran aldı, sonra raflar arasında dolaşmaya başladı. Arabayı almam anlam kazandı. Ecevit bir paket de çay aldı. Niye bilmem, beni de ne ilgilendiriyorsa artık, "Evde çay vardı," dedim. Galiba o da benim buna müdahale ettiğimi anlamadı.

Duraksadı ve bana baktı. Hiçbir şey seçemediğim yüzüyle, birkaç saniye boyunca uzun uzun bana baktı. Ağzından dolu dolu bir *sana ne* sorusu bekler oldum. Elimdeki kremayı sakladım. Bana sanırım *sana ne* derse usulca yerine koyacaktım. Biraz ürkerek gözlerine baksam da bu bakışmayı o sonlandırdı. Sonra önüne döndü. Verdiği cevap baktığı ana ait değildi, anlıyordum.

"Yedeği olmayınca tetikleniyorum," demeyi tercih etti alay dolu bir edayla. "Senin mozzarellasız kalman gibi bir şey. Oradan empati kur."

"Ha ha."

Toz deterjanı da sepete attı. Gözlerim yılbaşı eşyalarını arıyordu. Göremeden çıkacağım sanırken kasa yolunda orta yere konulmuş raflarda gördüm. Hiçbir şey söylemeden yanlarına hızlıca gittim. Çok bir şey kalmamıştı. Birkaç ağaç süsü vardı, bir de bardaklar. Bir fincan aldım elime. Beyazdı, yer yer renkli benekler vardı üzerinde. Orta yerindeyse Noel Baba. Noel Baba'nın yüzü kabartma olarak işlenmişti, beyaz sakalları beyaz bardakta zor seçiliyordu. Kırmızı da bir şapkası vardı. Param olsaydı bunu Ecevit'e hediye almak isterdim. O kabul etmezdi ama evine bırakıp giderdim. Belki benden sonra atardı ama yine de birkaç gün de olsa rafında durdu. Belki birkaç kez de olsa kullanırdı. Çay içerdi.

"Bana biraz borç verebilir misin?" diye sordum ona bakıp.

Onun parasıyla ona hediye alıyordum. Yalnızca iki buçuk lira bana borç veremez miydi?

Elimdeki bardağa baktı. Eğer ki *hayır,* derse kasada bunu ayırmalarını istesem ayırırlar mıydı? Gelip alacaktım. Son bir tane kalmıştı. Ecevit'in dikkatli bakışları bardaktaydı. Belki de bu aramızdaki anlaşmaya sandviç gibi hizmet etmiyordu. Bakışlarından bunu fark ettim. Ben ne yapıyordum ki? On sekiz yıldır bir kez bile yılbaşı için tek parça eşya almamıştım. Bu içimdeki garip heyecana hiç anlam veremedim. Ecevit'le aynı anlamsızlığı paylaştım. Haklı buldum onu.

Çıkardığım kutusuna geri koydum ve yerine bıraktım. "Hadi gel, gidelim," dedim yalnızca. Biraz da gülümsemeye çalıştım. Alındığımı düşünmesin, bana çocuk muamelesi yapmasın diye. Ben de bu halime anlam veremiyordum, sorsa etse kendimi açıklayamazdım. Böyle küçük saçma heyecanlar, hayatın akışında, öylesine heyecanlar... Kulağa gereksiz geliyordu.

Alınmadığımı belli etmek için şaka bile yapmaya çalıştım. "Daha paspas atacağız. İşimiz çok, hadi," dedim ve boş olan ilk kasaya yöneldim.

Genç bir kız vardı kasada. Benim yüzüme biraz uzun baktı. Benzetti ya da çıkaramadı, bilmiyordum ama poşetlemek için hızla kasa sonuna geçtim. Kız ara ara yüzüme bakıyordu ve Ecevit'in verdiklerini okutuyordu. Kasanın çevresinde yılbaşı sepetleri konulmuştu. İçinde içki olmayan koca bir paket otuz beş liraydı. Merakla içine baktım. Hemen yanında da sanırım en pahalı paket vardı. Kocamandı ve içinde üç çeşit şarap, votka, viski, rakı ve daha fazlası vardı. *Premium* yazıyordu üstünde. Yüz otuz beş Türk lirasıydı.

Paketleri bir taraftan inceliyor, bir taraftan da aldıklarımızı poşetliyordum. Elime köşeleri olan bir kutu geldiğinde gözümü sepetlerden aldım ve baktım. Az önce yerine bıraktığım kutu olduğunu anlamadım başta. Çevirdim ve önüne baktım. Hayır, oydu. Noel Babalı bardaktı. Sepet yerine arabaya mı koydum diye kendimden bile şüphe ettim. Önce kutuya şaşkınca baktım, sonra Ecevit'e kafamı kaldırdım. Hayır, ben sepete bırakmıştım, Ecevit arabayla gerimde duruyordu o an.

Şaşkınlığıma tatlı bir heyecan eklendi. Daha sıkı tuttum bardağı. Bana bakmıyordu, kasayla ilgileniyordu. "Ecevit," desem de başını çevirmedi. Yüzü oldukça ciddiydi. "Ne kadar tuttu?" diye sordu yüzündeki ifadeyi destekleyen bir sesle. Kasiyer kız da fark etti, Ecevit'e bir sorun olup olmadığını anlamak için baktı ama bir karşılığı olmadı.

"Yirmi dokuz lira elli kuruş," dedi kadın temkinli bir sesle. Ecevit cüzdanını çıkardığında ben de hızlandım ve kutumu köşeye ayırdım. Bir çocuğa park dönüşü istediği dondurma alınmış gibi, en beklenmedik anda çikolata uzatılmış gibi sevindi içim. Akşam uyurken aklıma gelecekti bu bardak, biliyordum. Ecevit almıştı, niye almıştı bilmiyordum ama aldığı için memnun olmadığı her halinden belliydi. Olsun, dedim. Ben onun bu suratsızlığına katlanırım ama yedi yaşındaki küçük bir çocuğun gece vakti o bardağı alamadığı için üzülmesine katlanamam. Varsın olsun. O memnun olmasın. Belki o da bir çocuğa aldı. Onu mutsuzlaştıran sevmediği bir yetişkinin elinde tutması ama almasını sağlayan, vicdanını dürten bir zamanlar çok sevdiği bir çocuk.

Aldıklarımızı iki ayrı torba yaptım. Birini alacaktım ama Ecevit, "Bırak sen," deyince dokunmadım. Ben de zaten iki elimi de kutumu sıkıca

Nirvana

tutmak için kullanmak istiyordum. Ecevit iki torbayı da tek eliyle tuttu ve kaldırdı, bana bakmadan ve bir şey söylemeden yürümeye başladı. Sıkıca tuttum kutumu. Alttan da destek sağladım olur da kutudan düşer diye. Kasadaki genç kıza gülümsedim ve "Kolay gelsin," dedim. Neredeyse el sallayacaktım. Kız o an benzettiği kişi olmadığımı anladı. Yoksa koskoca Atilla Akın'ın kızı neden iki buçuk liralık bir bardağa bu kadar sevinsin?

Ecevit poşetleri arka koltuğa yerleştirene kadar ben yerimi aldım bile. Kucağıma bıraktım kutuyu, zarar gelmesin diye iki elimi de üzerine koydum. Kalbim biraz hızlı atıyordu. Bu bardağı bu kadar isterken nasıl kolayca bırakıp gitmiştim öyle? Her şeyden nasıl da çabuk koptuğumu elimdeki bardağa bakarken fark ettim. Şimdiye kadar kimbilir kaç isteğimden vazgeçmiştim böyle... Ecevit arabaya binince, "Ben sana borcumu ödeyeceğim en kısa zamanda," dedim. Onun parasıyla ona hediye almak istemezdim. Hiçbir şey söylemedi. Görüyordum, morali çok bozuktu. Hiç gözüne batmadım. Aldığına memnun değildi zaten ama pişman da olmasın diye sustum. Bardağımı çıkarıp bakmak, yeni bir kalemi olmuş birinci sınıf öğrencisi gibi elinde tutmak, belki öğretmenine göstermek, arkadaşlarına nispet yapmak, herkesin dönüp bir kez kalemine bakmasını istemek gibi hayallerim oldu... Yapmadım, bir yetişkin gibi sabırla oturdum.

Yeni yıla Ecevit'e hediye alarak girmek, sadece oyun arkadaşıma değil, Ecevit'e de hediye almak istedim. O aldı ama yine de ben almış sayıldım. İsteğim gerçekleşti. Dilimin ucu dudaklarımın arasında yola baktım. Gizlice mutfak dolabına bırakacaktım. *Al,* derse de *alacağım, aklımda,* diyecektim. Sonra da hiç almayacaktım. Belki bir gün hiç temiz bardağı kalmazsa kullanmak zorunda kalırdı.

Yalnızca yoldayken telefonla konuştu. Bize verilen hukuk müşavirinin adını söyledi. Elimizdeki bilgileri verdi, haber beklediğini söyledi. Bu konuştuğu kişiler kimdi bilmiyordum, nereden tanışıyorlardı onu da bilmiyordum. Sadece Ecevit bu çevreyi nereden edinmişti onu merak ediyordum ama soramıyordum da. Alacağım cevabı üç aşağı beş yukarı değil, büsbütün tahmin edebiliyordum. Eksiksiz, noktası virgülüne kadar.

Ellerim kutunun çevresine sarılı bir şekilde yolun bitmesini bekledim. Otoparkta inince de yalnızca kutuyu tuttum. Ecevit torbaları tek elinde birleştirdi, asansöre doğru sessizce yürüdü. İkimiz de aynaya yaslandık ve

ekranı takip ettik. Evinin olduğu kata geldiğimizde önce benim geçmemi bekledi, ben yürüyünce arkamdan indi. Kapıyı açmasını bekledim, ayakkabılarımı çıkarırken biraz zorlandım ama bardağımı devirmeden çizmelerimi çıkarmayı başardım.

Ecevit hiç beklemeden torbadaki ürünleri çıkarıp yerleştirmeye başladı. "Yarın Eskişehir'e gidiyoruz o zaman?" diye sordum.

"Muhtemelen," dedi poşeti boşaltmaya devam ederken. Aldığı toz deterjanı masanın üzerine koyarken elini sandalyenin başlığına yasladı ve bana baktı. Hiç beklemediğim bir anda, "Dikişlerin ne durumda?" diye sordu. Bunu beklemiyordum. İçimde günlerdir uygun koşullarda büyüttüğüm bir tohum vardı. Yeteri kadar su, biraz güneş, gerekirse yağmur, ne az ne fazla bir sıcaklık, hatta sevgi veriyordum... Evet, sevgi. Sevgisiz bir tohum da büyüyemez. Tıpkı bir insanın yaşayamayacağı gibi. Tohum filiz vermişti. Bunca uygun koşul arasında boy vermezse zaten yazıklar olsundu ona. Toprağımdan bitmiş yeşil birkaç yaprak vardı. Bu soruyla beraber tüm uygun koşullar beni terk etti. Ecevit'in sorduğu soru değil belki ama bunca uygun koşul ansızın beni terk edince, korkunç bir yağmur bastırınca, sıcaklık müthiş bir hızla düşünce, suyun kaynağı kuruyunca ve sevgi içimden çekilince kendimi pek kötü hissettim. Neredeyse gözlerim dolacaktı da durdurdum kendimi. Bu böyle olmamalıydı, böyle yapmamalıydım.

Dilimi dikişlerimde gezdirdim. "Bilmiyorum ki," dedim kısık sesle. "Yemek yerken eskisi gibi acımıyor." Doğruca cevap verdim. Ben zaten pek yalan söyleyecek biri değildim. Bu dürüstlüğümden gelmiyordu lakin tümüyle ihtiyaç duymadığımdandı. Yalan, ihtiyaç temelinde doğardı. Benim yalana ihtiyacım yoktu. Doğrunun bana yapacağı eziyet gözümde büyümüyordu. Ama şimdi, tam şimdi, bu noktada, dürüst olduktan hemen sonra içimdeki ihtiyaç nüksetti. Keşke, dedim. Keşke yalan söyleseydim... *Nereye kadar?* Belki içimdeki üç beş yaprak biraz daha büyüyene kadar. *Nereye kadar?* Benim bir umut tohumdan vazgeçmeyeceğim, bu evde olduğu kadar olmasın, yine ona uygun koşulları sağlayabilmek için çabalayacağım noktaya gelene kadar.

Ecevit elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. Usulca elimdeki bardağı masaya koydum. Elimden düşürmekten korktum. Uygun koşullar beni

Ninova

terk etmişti ve kalbim yanlış yapılan bir deney gibi patlamaya, köpürmeye hazırdı. Ecevit telefonunun fenerini açtı. "Aç bakalım ağzını," dedi bir doktor edasıyla.

"İstersen gidip aldıralım," dedim titrek bir sesle. Bunu istediğini hissediyordum. Bunun ne demek olduğunu da biliyordum. Neden istediğini de biliyordum. Gözlerim masadaki bardak kutusuna kaydı. Onun yüzünden miydi? Bardağı taşıran son damla gibi hissettim. Yaptığım son hadsizlik, sınırı aşan son noktaydı sanki. Keşke almasaydım. Buraya iyice yerleştiğimi hissetmişti belki de. Bu onu rahatsız etmişti ya da. Şimdi dikişlerime bakacak ve vaktin geldiğini söyleyecekti.

"Bu benim isteğimle olacak iş mi?" diye sordu ve parmak ucuyla çeneme dokundu. "Aç bakayım ağzını," diye tekrarladı. Artık açmaktan başka şansım yoktu. Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı araladım. Gelecek cümleyi bekledim sabırla. *Sakın ola ki bir çocuk gibi mızmızlanma Firuze! Sakın! Günlerdir evindesin. Ama o kendisi getirdi? Getirdiyse getirdi! Yüz verdi, astarını istiyorsun. O getirmese ben gelmeyecektim ki? Getirdi diye evin sahibi gibi mi davranacaksın? Bardak çanak mı alacaksın? Sus! Sakın şımarıklık yapma.*

Geri çekildiğinde ben de ağzımı kapattım ve gözlerimi açtım. Başımı biraz indirdim. İçimde âdeta bir ağlama dürtüsü vardı. Aklımı kaçıracaktım. Başım Ecevit'in göğsüyle aynı hizadaydı. Gömleğinin düğmelerine bakıyordum. "Gidelim mi?" diye sordum. Bazı şeyler beni kovalamasın diye ben onların peşinden koşuyordum.

"Yok," dedi ama o ve geri adım attı. Boşalttığı poşetleri başka bir torbaya koydu. Gözlerim onu takip etti. "Daha değil, yaran kaynamamış. Bir iki gün daha kalsın, haftası dolsun. Sonra gider gösteririz doktora."

Gitmemi istemiyor muydu? Tamam, bunu kalmam için söylemiyordu ama ben sanmıştım ki bu çabası gidişimi hızlandırmak içindi. Sadece gerçekten yarama mı bakmak istemişti? "Emin misin?" diye sordum yine de. Uygun koşullar son sürat yine içimi doldurmadan önce ona sormak istedim. Bu soru yaram için değildi, belki fark etti belki etmedi ama yaram için yanıt verdi o.

"Eminim Firuze, sen tamamen iyileştiğini mi hissediyorsun?"

Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır," dedim hemen. Biraz doğru biraz yalan. O hastaneden çıktığım gece, kapının önünde tir tir

titrerken bedenimde ağrımayan, canımı yakmayan tek bir parçam bile yoktu. Öleceğimi değil, sürüneceğimi hissediyordum. Eğer ki atölyeye gitseydim, bir başıma yatsaydım orada bugün değil böyle ayakta oradan oraya gitmek, beni bıraktıkları yerde, yatağımın içinde inim inim inliyor olurdum. Biliyordum. Ama şimdi iyi olmam, iyi hissetmem tamamen iyileştiğimi göstermezdi ki? Hem o da söylemişti işte. Yaram daha tam kaynamamıştı. Hızlı iyileşmem tamamen iyileştiğim anlamına gelmezdi ki. Bir sandalye çektim ve oturdum.

"Çamaşır yıkayacağım," dedi Ecevit. "Yıkamak istediğin bir şeyin varsa makineye at."

Bunları bana bakmadan söyledi ama gözlerim irice açıldı. Bir an havlunun altına gizleme oyunumu öğrendi sandım. "Ne gibi?" diye sordum.

"Nasıl ne gibi? Kirli bir şeyin varsa makineye at işte, yıkayacak makine. Hayatında hiç çamaşır da yıkamadın sen anladım ama biz normal insanlar kendi çamaşırımızı kendimiz yıkıyoruz," dedi. Alay etmiyordu, oldukça ciddiydi. Hayır, korktuğum şey de olmamıştı, görmemişti. Bu bana *yıkanmak istersen yıkan* demek gibiydi. İnsanlık namına soruyordu. Neredeyse bütün kıyafetlerimi yıkamak istiyordum. Eğer ki makinenin içine sıkıştırırsam ve makine durur durmaz içinden her şeyimi alırsam...

Lakin annem evimize misafir gelecek olursa kesinlikle onun kıyafetleriyle bizim kıyafetlerimizi aynı yerde yıkatmazdı. Bunu biliyordum. Belki sebep bu ya, Ecevit de rahatsız olur sandım. Kafama yerleşen doğru buydu. "İstersen ben senden sonra atayım makineye, beraber yıkanmasın," dedim. Çünkü iç çamaşırlarımı da atacaktım. Belki o, onları da yıkamak istediğimi bilmiyordu.

"O niye?" diye sorarken bana baktı.

"Beraber yıkanmasından rahatsız olursun belki..." Her söylediğim infial yaratıyordu âdeta. Kendimi dünya üzerindeki en cahil kişi gibi hissettim.

"Sen rahatsız mı oluyorsun?" diye sordu.

Hızla, "Asla," dedim. "Hayır, asla. Ben değil. Sen..."

"Ruh hastası mıyım ben?" Sanırım bu rahatsız olmayacağını gösteriyordu. "Çamaşır makinesi bulmuşuz, bir de bunu mu düşüneceğiz? Allah'ım sen akıl fikir ver," dedi ve odaya doğru gitti. Birkaç parça kıyafet

Ninova

ayıkladı ve üzerinde uyuduğum nevresim takımını da aldı. Çamaşırların hepsini makineye yerleştirirken aldığımız deterjanı da açtı, makinenin üzerindeki şeffaf kaba boşalttı. Ben de kalktım ayağa. Odaya gittim. O gün aldığım ve yıkamadan giydiğim kıyafetleri topladım. Avcumda tutmuştum ve kapının önünde Ecevit'e bakıyordum. Elimdekilere uzandı ve onları da attı. Ben fırsat bulacak mıyım diye beklerken banyodan çıkıp kendi kıyafetlerinden iki parça daha getirdi bana.

"Al bunları da, üstündekileri de çıkar. Her şeyi hazır, kapağı kapattıktan sonra başlatma düğmesine bas." Derin bir nefes aldım âdeta. Kapıyı kapattım hemen, üstümde ne var ne yok çıkardım. İç çamaşırlarım açık renkti ama umurumda olmadı, gizleyebileceğim kadar arkaya gizledim. Elle yıkamak yeterince temiz hissettirmiyordu. Ecevit'in verdiği kıyafetleri giydim. Sutyenimi de çıkarınca aynadan kendime çekinerek baktım ama hayır, üzerimdeki o kadar boldu ki sutyenim olmadığı belli değildi. Zaten göğüslerim de çok büyük değildi, bazen bazı kıyafetlerin içine sutyen giymemem gerektiğinde gönül rahatlığıyla giymezdim.

Makinenin kapağını kapattım ve başlatma düğmesini buldum. Önünde çöktüm, çalışmasını bekledim. Başaramadıysam ve Ecevit gelip müdahale ederse, sonra bir şey olur da ağzını açarsa, ne bileyim kurcalarsa... Türlü türlü şey geldi aklıma. Makine önce ses çıkardı, sonra yavaşça su biriktirmeye başladı. Tamam, çalışıyordu. Sonraki görevim durur durmaz içinden çamaşırlarımı almaktı. Sabah burada bıraktığım nemlendiriciyi aldım, yine kendi malım gibi açıkta olan yerlerime sürdüm. Yüzümü yıkadım, makyajı elimden geldiğince çıkardım.

Banyo kapısını aralarken Ecevit'i banyoya doğru, bir koltuğun köşesine oturmuş şekilde beklemiyordum. Yakalanmış gibi duraksadım. Neredeyse ellerim havada kaldı. "Ne oldu?" diye sordum.

"Başlatabildin mi?"

"Evet?"

Birbirimize baktık, bu o kadar anlamsız bir yere gitti ki ikimiz de aynı anda kafa salladık *ne bakıyorsun* der gibi. Ecevit başını durdurduğunda bu kez ben tekrar salladım. Sonra yine o, "Ne oldu?" sorusunu sordum. Şu makine bir an önce durmalıydı ve ben içindekileri almalıydım.

"Çıksana."

"Niye?"

"İznin olursa bir duş alayım diyorum."

Ellerimi başıma sarıp yere çökmek istiyordum. Bu makine ne kadar süre sonra duracaktı? Ecevit'in içeride olduğu vakitle çakışırsa makineyi de boşaltırdı. "Tamam, gel al," dedim banyoyu işaret edip. Ecevit yerinden kıpırdamadan bana baktı. O da ben de bir eylem bekliyorduk ama eylemsiz şekilde yerimizde duruyorduk.

"Yine iznin olursa içeride tek olmak isterim."

Halimi göstermek için elini bana doğru uzattı ve beni işaret etti. Ben de onun beni süzdüğü gibi kendimi süzdüm. "Hı," dedim irkilerek. Bir tavşan gibi banyonun içinden dışına doğru zıpladım. O kadar utandım ki bu halimden... Kendimi... Evet, kendimi hayatımda ilk defa sapık gibi hissettim. İçimden tokatlamasam suratımı, okkalı şekilde sarsmasam kendimi, içeride olduğum hali hayal edecek ve kendimi daha da harap edecektim. O kadar ayıp bir şeydi ki bu, kendi içimde yer yarılsa da içine girseydim. Nefes nefese kaldım. *Ne ayıptı... Allah'ım ne ayıptı her şey! Ne ayıp şeyler düşünmeye tenezzül ediyordum.* "Pardon, ben... Tamam gel. Sen duş al. Ben asla girmeyeceğim banyoya. Gerçekten."

"Yemin etmen lazım."

"Yemin ederim." Yüzüne bakmasam nasıl bir alaya malzeme olduğumu anlamayacaktım. Âdeta gülüyordu bana. Eli içeri girmeden gömleğinin düğmesine gitti.

"Ecevit!" diye bağırırken buldum kendimi. Benimle çok alay ediyordu. O kadar alay ediyordu ki bu hayatı boyunca alaya maruz kalmamış ben için çok zordu. İnanılmaz derecede bozuluyor, kendimi salak gibi hissediyordum ve gülmüyordum da. Hiçbir şey söylemeden banyoya girdiğinde yine kendimi tutamadım ve "Ecevit!" diye bağırdım.

"Firuze!" diye karşılık verdi.

Bu kez kızmak için değil, söyleyecek bir şeyim olduğu için bağırmıştım. "Makine durunca açma, olur mu? Benim içinden alacağım var. Olur mu Ecevit?"

Hayır derse, sebebini sorgularsa, *açacağım* derse, *ne var* diye sorarsa verecek cevabım yoktu. Yalnızca biliyordum ki kalbim bir yumruk gibi göğsüme çarpıyordu ve benim artık yere çöküp ellerimi başıma sarmaktan

başka çarem kalmamıştı. Makineye baktı, sonra bana. Kapıyı yüzüme kapatmadan önce, "Tamam," dedi anlayışla ve üzerimden koca bir yükü aldı. Fark etmeden tuttuğum nefesi geri versem de yanaklarım, kulaklarımla eşdeğer şekilde yanıyordu. Başımın içinde bir soba yanıyordu sanki. Ecevit kapıyı kilitlemeden su sesi geldi. Kapıdan uzaklaştım, açacağımdan değildi, sadece beni alay ederek telaşa sürüklediğindendi bu tavrım. Tezgâha tutundum ve çeşmeden bir bardak su doldurdum. Öyle damacanaya gitmeye bile mecalim yoktu. Suyu lıkır lıkır içtim. Bardağı yanan yanaklarıma bastırdım. Sonra geçtim biraz mutfak masasında oturdum.

İçeriden ritmik şekilde gelen su sesi gözlerimi kapattığım an bir tabloya dönüşüyordu. Suyun zemine çarptığı anı çizip boyuyordu zihnim. Bunu yapmak da beni utandırdı ve kötü hissettirdi. Gözlerimi açtım ve ortalığa bakındım. Aldığım bardağı kutusundan çıkardım. Kalktım, onu bir güzel yıkadım ve kuruladım. Ecevit'in bardak dolabında en arkaya sıkıştırdım. Dolmuş olan bulaşık makinesine baktım. Boş durmak istemedim ama evini de kurcalamak doğru gelmedi. Bulaşık makinesinde kullanılacak kapsül ortalıkta olmasaydı kurcalayıp bulmazdım. Kapsülü yerine koydum ve makineyi çalıştırdım. Marketten aldığım marulu çıkardım, atölyede yaptığım gibi yıkayıp kurulayacak ve öyle dolaba koyacaktım. Parça parça uğraşmamış olurduk. Ben gidene kadar eğer marul bitmezse, Ecevit kolayca kullanırdı hem. Dolapta çürüyüp gitmezdi.

Başımda yanan soba, onunla bununla ilgilenmekten, odun taşıyamayınca yavaş yavaş sönmeye başlayınca kulaklarımdaki ve yanaklarımdaki yanma hissi azaldı. Elim değdi diye mi bilmiyorum ama marulları yıkayıp kuruladıktan sonra, koymak için uygun bir kap ararken başka kap da buldum. Bunun içine de domatesleri yıkayıp koyarım diye düşündüm. Marulların altına ve aralarına kâğıt havlular yerleştirerek sıraladım. Bunlar bu halde bir hafta bile bozulmazdı. Dolaptan alınan domatesleri de çıkarayım derken diğer sebzeleri de çıkardım. Ecevit genel anlamda temiz ve tertipli bir adamdı. Kirli bulaşık bırakmazdı, evini de ben uyurken temizliyordu sanırım. Banyoda bulunan viledanın içindeki su her gün değiştiriliyordu. Oradan fark ediyordum.

Avcumun içindeki yarabandı ıslandı ama duraksamadım. Yeniden takardık. Ecevit'in dolabındaki her şeyi kullanılmaya hazır hale getirmek

istedim o an sadece. Domatesleri güzelce yıkayıp kuruladım. Onları da kaba aldım. Brokoli vardı bir paketin içinde. Yer yer sararmaya başlamıştı. Bir gün daha zor dayanırdı. Onu köşeye ayırdım. Akşam kullanırdık. Yumuşamaya başlamış olan her sebzeyi ayıkladım, tazelerini de temiz poşetlere ya da varsa kaplara koydum. Ben patlıcanlarla ilgilenirken içeriden gelen su sesi kesildi. Makinenin sesi geliyordu ama. Ecevit giyinmek için bir süre daha içeride kalır diye düşündüm. Elimi de hızlandırdım. O çıkmadan ben mutfaktan çıkmak istedim ama Ecevit'in duşa girmeden önce yanına kıyafet alıp almadığını hatırlayamadım.

Kilitlenmemiş kapı açıldığında biraz yakalanmanın verdiği telaşla, biraz da refleksle kafamı banyo kapısına çevirdim. Ecevit üzerinde siyah bir bornozla, saçları ve sakalları sırılsıklamken kapının eşiğindeydi. Saçlarından dökülen su damlaları, yazın insanın bakarak bile içini ferahlatacak bir cam şişenin üzerindeki damlaların şişenin üzerinde süzülmesi gibi yüzünde süzülüyordu. Hava o kadar sıcak olurdu ki elimiz istemsizce şişeye gider, şişeyi kavrar ve o su damlalarının avcumuzu ıslatmasına izin verirdik. Şişeyi bu kadar buğulandıran o içeceğin nasıl soğuk olabileceğini hayal eder, ilk yudum için can atardık. Ecevit'in hoyrat saçları su tanelerini tutmak için çabalamıyor, aksine savurmak için çabalıyordu. Saçları ıslakken bile gürdü. Şimdi fark edebildim. Halbuki onu çıkageldiği günden beri iki kez sırılsıklam görmüştüm. İçimdeki tohum için uygun koşullar yeniden oluştu. Sanki tek eksiğim kuruyan su kaynağımdı. Ecevit de banyodan bu halde çıkınca, hoyrat saçları hırçınca su damlaları döküyorken eksiğim de giderildi. Nasıl oldu anlayamadım. Sadece neden bilmem, içimi korkunç bir üzüntü kapladı. Eğer ki hiçbir düzeni olmayan, canım istediğinde açıp yazdığım güncem yanımda olsaydı yazardım. *O an nedenini bilmem, niyesini bilmem, kimesini de bilmem ama çok üzüldüm. Üzüntüm ilk kez bu kadar sebepsizdi. Üzüntünün sebepsizi de oluyordu.*

Elindeki havluyu hoyratça aldı ve saçlarına daldırdı. Bir ileri bir geri tüm su damlalarını almak için çabaladı. Bunu yaparken gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmıyordu. Ben ona bakarken ne düşündüysem değil, ben ona bakarken ne kadar derin düşündüysem o da kapıyı açtığında elinde sebzelerle gördüğü bana bakarken o kadar derin düşündü. Muhtemelen o da benim neyi bu kadar derin düşündüğümü anlamadı, tıpkı

Ninova

benim onu anlamadığım gibi. Yutkundum ve kendimi silktim. Çünkü nedenini bilmediğim üzüntüm de ona baktıkça artıyordu. İnsan nedenini bilmediği şeyi de engelleyemez. Bakın, zor engeller demiyorum. Engelleyemez. Nedensiz olan her şey, bizim kontrolümüz dışındadır. Bu da öyle benim kontrolüm dışındaydı. Başımı hızla önüme çevirdim, bir açıklama yapma gereği hissettim.

"Marul öyle bozulur diye yıkayıp kuruttum. Dolaba koydum. Bir hafta kadar bozulmaz."

Bana doğru adımladığını hissetmek, olduğum yerde küçülttü beni. Ben öyle pek küçük bir şey olduğumu düşünmezdim ama Ecevit geldiğinden beri ve benimle her yan yana düştüğü andan beri böyle hissediyorum. Bunun da nedenini bilmiyorum. Şampuanının ve beyaz sabunun kokusunu seçebiliyordum artık. İkisi de öne geçmek için birbiri üstüne biniyordu ama ikisi de bir adım önde değildi. Ayrı ayrı seçiliyordu kokular. Yanımda durdu, elini tezgâha da yasladı ama bir şey demedi. Bana bakıyordu. Kızacak mı, umursamayacak mı, sorgulayacak mı bilmiyordum. Bu çok zordu. Bu bilinmezlik çok yorucuydu.

Elimin altında marul yoktu artık; tahmin edebiliyordum, bunun cevabını bekliyordu. "Elim değmişken bunları da yıkayayım dedim. Şunlar bozulmak üzere. Akşama kullanmazsak yarına çöp olur. Yıkadım kuruladım her şeyi. Sen kullanmak isteyince kullanabilirsin. Bulaşık makinesini de açtım."

Bakışları beni öylesine baskı altında bıraktı ki yaptığım her şeyin ne kadar üstüme vazife olmayan şeyler olduğunu fark ettim. Korkunç bir ısrarım vardı. Fark edebiliyordum. O bana *dokunma, yapma,* dedikçe bazen zorla, bazen ısrarla, bazen bir çocuk gibi mızıkçılık yaparak istediğimi yapıyordum. Tahammül edilebilir gibi değildim.

"Kızacaksan kız Ecevit," dedim pes etmiş bir sesle. Başımı ona çevirdim. Cesaretle değil, kabullenircesine. Gözlerim dolmadı ama sesim titredi. İçimdeki üzüntü ona yeniden bakınca arttı. Nedeni bulamadım ama kaynağı buldum. Bu üzüntünün sebebi sanırım Ali Ecevit Tarhan'dı. Ecevit değildi ama Ali Ecevit Tarhan'dı. Ecevit olsa ben nedenini de bilirdim.

İnsan, içini bilirdi. İnsan, canının içini de bilirdi.

Bu üzüntünün kaynağı kesinlikle Ecevit değildi.

Göz göze geldiğim adamda kızacak bir hal tavır yoktu. Bu bakış tanıdıktı, biraz kendimi zorlayınca buldum. Çıkardım sıkıştığı yerden. Eskilerden kalmış bir mektup zarfı gibi, içimde gizlenmemişti ama kaybolmuştu. Buldum ben onu. Birkaç sabah önce ondan önce uyanıp çayın suyunu koymuştum ya, uzun uzun çaydanlığa bakmıştı hani. Kafasını çevirirken, sigarasını yakarken derin bir iç çekmişti. Çaydanlığa nasıl bakıyorsa şimdi ayıkladığım sebzelere de öyle bakıyordu. Nedenini bilemezdim ama aynısı olduğuna emindim. Dudaklarını yaladı ve kaşlarını kaldırdı. Bir hayalden uyandırdı kendini, biraz silkti ve geri çekildi. Hiçbir şey söylemedi.

Kızmadı.

"Sigaram..." diye konuştuğunu duydum ama bana konuştuğuna emin değildim. Ocağa yaklaştığını gördüm, sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırdı, ocağın bir gözünü yaktı ve hafifçe eğildi, sigarasını yaktı. Hiç dokunmadan sigarasına geri çekildi, göz göze geldiğimizde yanakları iki mezar gibi içe çöktü, ciğerinin son demine kadar sigarayı içine çekti. Gözleri küçüldü, ciğerini nasıl zorladığını görebiliyordum. Benim bile gidip sigarayı ağzından çekmek isteyeceğim vakitten sonra parmaklarını uzattı ve çekti dudaklarından. Duman burnundan ve ağzından senkronize şekilde boşaldı. Bir kısmı bana geldi, bir kısmı mutfağın içinde yayıldı. Ecevit ağzında sigarasıyla yanımdan geçip gitti.

Ve bana kızmadı.

Arkasından kapattığı kapıya baktım. Hiç beklemediğim anda, "Firuze çay suyu," diye seslendi. Özne olarak benim ismim olsa da üzerime alınmak çok zordu.

"Ne?" diye seslendim ben de. Kaşlarım çatık bir şekilde gelecek sesi pürdikkat dinliyordum.

"Çay suyu koymayı unuttum."

Önümdeki kalabalığa baktım önce, sonra yanmayan ocağa. Hayatımda hiç çay suyu koymamış ve senelerdir bu teklifi bekleyen biri gibi heyecanlandım. Bunu nasıl anlatabilirdim hiç bilmiyordum. Bu... Bir çocuk için el çırpılacak bir sevinçse, bir yetişkinin bastırılmış tepkilerinde etrafında bir kez dönmesine benziyordu. Ne yapacağımı bilemedim. "Tamam," diye bağırdım coşkuyla. "Şey yapıyorum ben... Çayı... Tamam, su koydum. Kaynıyor şu an."

Ninova

Hızla sabahtan kalan suyu döktüm, çalkaladım ve damacanadan su ekledim. Ocağın en büyük gözünü yaktım ve üzerine suyu koydum. Demi de döktüm ve çaydanlığı yıkadım. Hızla önümdeki son sebzeleri de kuruladım ve dolaba koyup ortalığı temizledim. Çayı çıkardım. Kaç kaşık koyacaktım?

"Ecevit," diye seslendim. Onun demlediği kusursuz çaylardan sonra demsiz ya da çok demli bir çay yapmak kâbus gibi geldi o an. "Kaç kaşık çay koymam gerekiyor?"

"Geliyorum," diye karşılık verdi. Elimde kaşık ve çayla durdum. Su zaten daha kaynamamıştı. Geçtim sandalyeye oturdum ve Ecevit'in gelmesini bekledim. Çayı kokladım. Ecevit gelmeden önce çayla aram o kadar yoktu ki hayatım boyunca dönüp bir kez bile baktığım, ilgilendiğim bir şey değildi. İllaki içeceksem bitki çayı içerdim. Kahveyle çok haşır neşirdim. Çay... Bilemiyordum.

Kapı birkaç dakika sonra açıldı ve Ecevit elinde bitmiş sigarasıyla çıktı. Lavabonun kenarına bastırdı ve çöpe attı. Elimde çayla oturmuş bana baktı. "İnternetten baksaydın ya," dedi ansızın. O vakte kadar pek hevesli şekilde ona bakıyordum.

"Ne?" diye yükseldim. Aklıma tek bir şey geldi. Gözleri bilgisayara kayacak mı diye bekledim. Pilavı mı görmüştü? "Ne alaka?"

"Ne, ne alaka? İnternette yazıyor her şey," dedi. Bu bir tesadüf müydü? İri iri açılmış gözlerimle ona bakıyordum. Altına bir eşofman çekmiş, üstünde kısa kollu, bedenini kısmen saran siyah bir tişört vardı. Saçları da nemliydi.

"Niye internetten bakayım ki?" dedim. Sekmeyi kapatmıştım. Görmüş olamazdı. "Hiç yaptığım bir şey değil. Niye bakayım internetten? Ne saçma! Hiç anlamadım şu an seni. Ben zaten ne kadar koymam gerektiğini biliyorum normalde, sadece sen çok içiyorsun diye sormak istedim. Hatta nezaketen sormak istedim. Yoksa koyardım göz kararı. Hiç anlamadım şu an seni. Niye öyle dediysen... Ben şimdi sen demli mi açı-"

"Firuze..." diye kesti beni. Beni izliyordu. Çayı sıkıca tutmuştum, açıklama yapıyordum. "Çayı alabilir miyim artık?" Ben de ayaklandım ve çayı ona uzattım. Yanında dikilmiştim. Nasıl demliyor diye bakacaktım ama asla bir şey sormayacaktım. Başına gardiyan gibi dikildiğim için sanırım, "Hayırdır?" diye sordu.

"Bakacağım doğru mu demliyorsun," dedim hadsizce. Bunu Ecevit'e söyleyecek tek bir kişi bile yoktu ama ben inat ettim ya, küçümsemek için elimden geleni yapacaksın. Ecevit'in dudaklarından küçük bir ıslık döküldü.

Çayı koymadan önce üstteki çaydanlığa biraz su koydu, bir tur karıştırdı ve döktü. Üç kaşık çay koydu ve altta henüz kaynamamış suyu yeniden aldı. "Çayını önce yıka, tozu kiri gitsin. Sonra henüz tam kaynamamış suyundan bir parmak kadar ekle. Suyu kaynattıktan sonra direkt dökersen çayı yakarsın, acılaşır. Üstteki çaydanlığı sıcak sudan geçirmezsen şoklar, yine çayı yakarsın, acılaşır. Bu kadar suya da üç kaşık çay normalde fazla. Ben alttaki suya eklemeye yapacağım için bu kadar koydum." Koyduğu çayın üzerine, üst demliğin kenarından akıtarak su ekledi. "Bu çayı hiç yıkamadan ya da üstüne biraz su eklemeden sıcak suyu dökersen çayın yanar yani."

Bu çay sanırım biraz şımarıktı.

"Normalde insanlar direkt üst demliğe koyacağı tüm suyu koyuyor. Ben öyle yapmıyorum. Bir parmak kadar su koyuyorum, birkaç dakika demleniyor. Sonra üstünü tamamlayacağım. Çayım önden demlenmeye başladığı için de eklediğim suyla yanmayacak."

Demlikleri üst üste koydu ve geri çekildi. Yüzüme baktı, sanırım bir teşekkür bekledi. "Ben zaten biliyordum bunları," dedim. O başını eğerken sanırım güldü. Sabır da diledi. "Sen doğru mu yapıyorsun diye baktım. Doğru yaptın. Bir hata görmedim."

"Onore oldum."

Geçip içeri oturdum. Karşıyı izledim öylece. Bana bakıyordu, biliyordum. "Acıkmadın mı?"

"Yok."

"Yok," diye tekrar etti beni. Aldığımız mandalinaları küçük bir sepete boşaltıp ve masanın üzerine koydu. Birkaç tane soymak için ayırmıştı sanırım. Dolaptan da meyve çıkardı. Meyve soyacaksa onu yerdim. Olurdu. O meyveyi soyana kadar çayın da üstünü tamamladı. Sanırım henüz tam demlenmediği için balkon kapısını açıp iki sigara daha içti. Ayıkladığım sebzelere baktı. Yorum da yapmıyordu ki ne düşündüğünü bileyim. Çamaşır makinesi hâlâ çalışıyordu.

Dakikalar sonra bir tabakla geldi. Önüme koydu meyve tabağını. "Sen yemeyecek misin?" diye sorduğum an tabağımdan birkaç tane mandalina alıp ağzına attı.

"Çay içeceğim."

"Ben çay içmeyecek miyim?"

"İçeceksin?"

"Sen niye meyve yemiyorsun?"

"Çayın yanında bir şey yemekten hoşlanmıyorum."

Ne kadar saçmaydı öyle. Çaylarımızı alıp döndü, benimkini yine ılık hazırlamıştı ve karşı koltuğa geçti. "Ne kadar saçma," dedim kendimi tutamadan. Göz ucuyla bana baktı ama bir şey söylemedi. "Kahvaltıda içiyorsun ama," diye devam ettim. Yine göz ucuyla baktı ama dönmedi. Önünde dün kurcaladığımız dosya vardı. Onları okuyordu. "Çok saçma buldum bu fikrini. Meyve yeseydin o zaman? Çaydan daha sağlıklı." İkisini aynı anda yapılabileceğini göstermek için gözünün önünde bir çay içiyor bir meyve yiyordum. "Düşünüyorum, hiçbir mantıklı yanı y-"

"Konuşmak için konuşuyorsun yine, farkında mısın? Canın konuşmak istiyor."

"Ne yapabilirim başka?" diye sordum. Kızdım biraz açıkçası. Kızmak üzülmek gibi değildi, sürsün istiyordum. Hatta artsın istiyordum.

"Susmak da bir seçenek."

Gözlerimi devirdim çekinmeden ve çatık kaşlarımla evi inceledim. Bacak bacak üstüne attım. Üç dakika susabildim. Hiç mi konuşmak istemiyordu? Çok garipti. Karşısında biri vardı, hiç mi aklına bir şey gelmiyordu? "Ben gitmeden evini temizleyebilirim." Bu kez göz ucuyla bile bakmadı bana. "Gerçekten ciddiyim. Günlerdir kirletiyorum. Gitmeden temizleyeyim."

"Elin alıştı tabii ama istemiyorum. Kendim temizliyorum."

Belki temizlerken o koridorun sonundaki odayı da temizlerdim. Dudaklarımı öne doğru büzdüm. Meyveleri hızlı hızlı yiyordum. Hiç durup dururken meyve soyup yiyen biri olmadığımı fark ettim o an. Halbuki çok kolaydı, yemesi de zor değildi. "Kitaplığı ne zaman yapacaksın?"

Cevap bile vermedi. "Ecevit," diye seslendim.

Durdu ve kafasını geriye attı. "On kere okudum aynı cümleyi," dedi. Ne saçmaydı, bu onun suçuydu.

"O marangozda mı yapacaksın? Benim geldiğim yerde?"

Çok sabretmişti, geç bile kalmıştı. "Allah'ım hesap soruyor," dedi. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim, hesap soruyor."

"İstersen ben çizebilirim yapacağın kitaplığı," dedim umursamadan. Uykum yoktu, olsaydı uyurdum, konuşmazdım. "Güzel bir şey tasarlarım, sen de onu yaparsın. Olmaz mı?" Kâğıtları koltuğun köşesine vurarak bıraktı ve yerinden kalktı. Gitti ve bir süre gelmedi. Beni terk etti sandım. Sonra elinde bir kalem, bir silgi, cetvel ve kâğıtla geldi. Önümdeki sehpaya koydu ve işaretparmağını hemşireler gibi dudaklarının üzerine koydu. Bu *sus ve çiz* demekti sanırım. Kalem ve kâğıt görmek ne yalan söyleyeyim bana iyi geldi. Ecevit'in yanında da kalıyor olsam, yine de çizmek, kalem ya da fırçayla dolanmak, uyuyakalmak, uyanmak... Özlüyordum.

Sehpanın önünde usluca yere oturdum. Sanki istediğimi almıştım. Ecevit de geri gitti ama bu kez oturmadı, yarı uzanır vaziyete geçti. Bir elinde kâğıtları vardı, çayınıysa oldukça tehlikeli bir yere koydu. Altlığıyla beraber adonis kasının üzerine sabitledi. Şaşkınlıkla onu izledim. Ben çayı dökülmesin diye nefes bile almayacak sandım ama o sigarasına ve çakmağına uzandı. Pek de kısıtlamadan kendini sigarasını yaktı. Bir elinde sigarası, bir elinde kâğıtları, adonis kasının üzerindeyse çayı vardı. "Firuze çalış," dedi aniden. İrkildim. Bana bakmıyordu ki?

Önüme döndüm ve sesimi çıkarmadan çalışmaya başladım. Kaybolmasın diye uyuduğum yatağın yanındaki çekmeceye koyduğum ve en son Ecevit tarafından çözülen kulaklığımı da aldım, sesim soluğum çıkmadan çizdim. Biraz boyam olsaydı daha güzel olurdu ama Ecevit'in evinde boya olduğunu sanmıyordum. Göz kalemlerim ve rujum aklıma geldi. Paletim yoktu ama Ecevit'in sehpasını sonra silebilirdim. Mutfaktan biraz su aldım. Yeşil göz kalemimin kurşununu bıçakla oydum. Çıkarmak biraz zor oldu ama başardım. Kurşunu biraz suyla ıslattım, istediğim kıvamı alana kadar sehpanın üzerinde serçeparmağımla karıştırdım. Bir kulak çubuğu buldum banyoda, onun da ucunu bir koyunun yünlerini kırpar gibi kırptım. Yaptığım resme o kadar daldım ki, ne Ecevit ne ev ne saat... Hiçbir şey aklıma gelmedi. Sehpa yetmedi bana, kâğıdı yere koydum, sehpayı tamamen palet gibi kullandım. Parmaklarım renklenmişti. Saçlarımı Ecevit'in tükenmezkalemlerinden biriyle topladım. Vaktimi almadı desem

yalan olurdu. Ecevit'in çok özen vereceği bir şeye ben de özen vermek istedim. Onun vakit harcayacağı şeye ben de vakit harcamak istedim.

Elimden geldiğince elde ettiğim renklerle tamamlanmış resme baktım. Zeytin yeşili ve altın yaldız detaylarla bezenmiş, yerden tavana uzanan üç bölmeli klasik kitaplıktı. Simetrik yapısıyla bir üniversite hocasının odasına uyum sağlayacaktı. Üst kısmında oymalı altın renginde bordürlerle süslenmiş çerçeve tasarımı vardı ve bu kitaplığa aristokratik bir hava katıyordu. Hem işlevsel hem estetik bir hava katması için alt bölüme kapaklı dolaplar çizmiştim. Eğer ki Ecevit de isterse boyarken ona yardım edebilirdim. Bu teklifimi büyük bir hevesle ona söylemek için kafamı kaldırdım ama başı bana doğru düşmüş, gözleri kapanmış Ecevit'i gördüm. Uyuyakalmıştı...

Dün gece ben uyusam da o tam anlamıyla uyuyabilmiş değildi. Korkuyla çay bardağına baktım. Yerinde duruyordu, bitmişti ama yine de çok riskliydi. Elinde sigara yoktu, kâğıtlar da göğsüne doğru devrilmişti ama parmakları üstündeydi. Tam uykuya dalmamıştı, parmaklarından anladım. Sessizce yerimden kalktım, içeriden yastık ve battaniye aldım. Yavaşça yaklaştım. "Ecevit," dedim tam dalmamasına güvenerek.

"Hım," diye mırıldandı. Hemen çay bardağını aldım. "Başının altına al yastığı."

"Uyumuyorum," dedi gözlerini açıp. Mahmur gözlerini kapatmamak için çabaladı ama ben başının altına yastığı koydum. O da aksini söylemesin, benimle inatlaşayım derken uykusunu açmasın diye aksini söylemedim. "Yok yok uyumuyorum, örtme," dedi. Kâğıtlarını da aldım, örttüm üstünü.

"Tamam, uyumuyorsun."

"Uyumuyorum, kalkıp çay içeceğim."

"Hı hı..."

"Çay içeceğim..." diye sayıkladı, başı yine yastığa düştü. Gözlerini açık tutamıyordu, çay diye söyleniyordu hâlâ. Hiç olacak gibi değildi bu adamın çay sevgisi. Eğildiğim konumda kaldım ve yavru bir kedi gibi gözlerinin nasıl kayıp gittiğini izledim. Uyumak istemedi, çay içmek istedi, biraz daha süt içmek isteyen yavru kediler gibi direndi ama gözleri bir yıldız gibi kaydı ve uykuya daldı. Öylesine tatlıydı ki bu dalışı, bu uykuya ancak

şekerleme derdim. Ağzının içine şeker atmış ve uyuyakalmıştı sanki. Ben yanındayken uyuyakaldı diye sanırım, varlığımdan rahatsız olmayacağını, beni bir tehlike olarak algılamayacağını düşündüm.

Saçları kendiliğinden kurumuştu, nemli bile değildi artık. Taranmadığı için sanırım karmaşık, dağınık ama bir o kadar da nizam içinde gözüküyordu. Benim saydığıma göre üç beyaz teli vardı. Trakya'nın tarlalarına benzettim saçlarını. Kanolaların sapsarı boy verdiği ama Trakya'nın o kavurucu sıcağında kuruyan sarıların, kahverengiye döndüğü kanola tarlalarına... Küçükken bir kez o bölgenin içinden geçmiştik. Tümüyle hatırlıyordum. Yaz aylarıydı. Arabamızın yanında geçtiğimiz tarlalara pür dikkat bakarken annem, *"Buralar bir zaman önce sapsarıydı, kurumuşlar,"* demişti. Saçlarımı okşuyordu. Benim saçlarım kumraldı. *"Benim saçlarım gibi mi?"* diye sormuştum. Kendi boyalı saçlarını gösterip, *"Benim saçlarım gibi,"* demişti. Eve gidince kurumamış halini çizmiştim. Sapsarı boyalarımla boyamıştım. Şimdi Ecevit'in bu dağınık ve kahverengi saçları bana kurumuş tarlaları anımsattı. Ecevit de zaten kanola bitkisine benziyordu şimdi. Kendisi zehirli, yağıysa faydalıydı.

Kendisi zararlı, özüyse yararlı.

Gözlerimi saçlarından yüzüne çevirdim bu kez. Tertemiz, lekesiz bir yüzü yoktu. Güneş görmemiş yüzünde güneş lekesi nasıl olurdu insanın? Zaten en çok güneş görmemiş insanların yüzünde güneş lekesi olurdu. Ağır bir işte çalışan işçinin, günün belirli saatleri avluya çıkabilen bir mahkûmun, çocuğunu evde bırakıp tarlaya çalışmaya gelen bir kadının. Güneş gören insan güneşten nasıl korunacağını da bilirdi elbet. Yer yer ince çizgi şeklinde lekeler, belirgin damarlar gibi duruyordu. Bir dünya haritasında, depremlerle birbirinden ayrılmış kara parçalarının kıyısı gibiydi bu çizgiler. Belki o yüzüne bakınca bunları kusur olarak görüyordu ama şimdi ben yakından bakarken ona, yüzüne harita sığdırmış bir adam gördüğümü söylemek isterdim. Kemikli yüzünde belirgin olan yerler dağlar, çöküntü olan yerler yamaçlar, denizler, topraklardı... İnsan Ecevit'in yüzüne bakınca kendini *vatanında* gibi hissediyordu. Yabancı bir ülkeye düşsek Ecevit'in yüzüne bakmak insanın içini ferahlatır, güvenli bir limanda hissettirirdi. İç çektim istemsizce. Küçükken de güven verirdi ama büyüyünce yüzündeki lekelerle bile bunu sağlayacağını hiç bilmezdim. Sekiz duvarlı, iki çatılı bir ev gibiydi bu hali.

Ninova

Burnu sanki hiç büyümemişti. Gözleri gibi olduğu yerde kalakalmıştı. Ecevit'in burun delikleri biraz küçüktü. Küçükken burnunu tutar ve sıkar, onunla alay ederdim. Çok sinir olurdu bana. Biraz kıyabilse ya da bir erkek çocuğu olsa bunu onu yapanı haşat ederdi. Ama bağırmakla, burnunu kurtarmakla yetinirdi. Bazen nefes alamadığını hissederdim. Alırdı da az alırdı. Çocuk aklı işte. Nereden bilebilirdim? Kocaman olmuştu, nefes alabiliyordu halbuki. Dudakları birleşmişti, burnundan soluyordu ve yanlışım yoksa derdi tasası yakasını bırakmıştı şimdi. Sinesinde yükselip duran dert değil, tatlı bir uykuydu. İçim titredi. Leyla Tarhan'ın oğlu büyümüştü. Ne de güzel büyümüştü. Leyla Tarhan hep böyle söylerdi. *Ne de güzel olmuşsun Firuze,* derdi. *Ne de güzel baktın, ne de güzel söyledin, ne de güzel yaptın...*

Ne de güzel büyümüştü oğlun, Leyla teyze. Düşman bir ülkenin limanında korkuyla beklerken ufuktan gözüken tanıdık bir bayrak gibi artık. Ne de güzel olmuş oğlun, Leyla teyze; insan yanında sanki ömür boyu korkmadan yaşar. Düşmanı bile. Düşmanı bile Leyla teyze, düşmanı bile.

Ecevit'in şekerleme yaptığı vakit aralığında makine durdu. Ben bunu koltukta daldığım uykudan uyanınca fark ettim. Ecevit'le karşılıklı şekerleme yapmış sayılırdık. Vakit kaybetmedim, hemen gidip kendi eşyalarımı çıkardım, havlu altına koymam gerekenleri koydum. Çamaşırları ıslak ıslak bırakmak, kendiminkileri ayırıp Ecevit'inkileri koyuvermek ayıp geldi. Sanki o yemek hazırlarken kendisine tabak hazırlayıp beni dışarıda mı tutuyordu? Banyo kapısının arkasında kurutmalık vardı. Onu çıkardım, banyo kapısının önünde açtım. Tüm çamaşırları sepete koydum ve yavaş yavaş üzerine serdim. Bazı parçalarda biraz utandım, utanırken tıpkı kendi özel eşyalarıma yaptığım gibi Ecevit'inkilere de çirkin bir sansür uyguladım. Onları da neredeyse hiç bakmadan, neredeyse havaya bakarak ve neredeyse küçük bir çocuk gibi utanıp sıkılarak altlara serdim. Üzerine kıyafet attım. Engelleyemediğim bir *ayıp* vardı içimde. Âdeta küçük Firuze elini ağzına örtüyor ve bana kıkır kıkır gülüyordu. Dokunabilsem kolundan çimdikleyecek, bebek saçlarını çekiştirecektim. Çok kızdırıyordu beni, o kadar kızdırıyordu ki kendi kendimle konuşuyor, azarlıyor, hatta küfredecek raddeye geliyordum.

Çamaşırlardan sonra bir bardak çay koydum kendime. Bacaklarımı karşı koltukta uzattım, bir tane de kitap aldım elime. Yaşar Kemal'in *Kuşlar Da Gitti* romanıydı. Okumak istesem de Ecevit karşımdayken okuyabilmek pek kolay değildi. Onu izlemek istiyordum ama bu da ayıp ve rahatsız ediciydi. Ben eskiden böyle saygısız bir insan değildim. İnsanların yaşam alanlarına çok saygı duyardım. Hatta o kadar iyiydim ki Bülent'i de insandan sayardım. Küçük Firuze'yi belki de en büyüttüğüm, olgunlaştırdığım konu buydu. O pek bilmezdi böyle şeyleri. Şımarırdı ve her şeye dokunurdu. Çevresinde çok az insan olunca ve o insanlar da ona çok büyük alanlar tanıyan insanlar olunca mahrem, özel mülkiyet, kişisel alan denen şeyleri pek bilmezdi. Cahildi bu konularda. Çocuktu da zaten.

Sonra nasıl olmuştu bilmiyordum ama bunu son zamanlarda kaybetmiştim. Ecevit'in evine izinsiz geliyordum, çamaşırlarını asıyordum, o yokken evini kurcalıyordum, şimdi de en savunmasız anında bir görgüsüz gibi ağzının içine kadar bakıyordum. İyice beter bir şey olmuştum.

Bir cümle okuyordum, Ecevit'e bakıyordum. Cümleyi baştan alıyordum, yine Ecevit'e bakıyordum. Kitabı okuyasım değil, kitabı izleyesim vardı. Tabii Ecevit benden üç yaş büyüktü. Bir de akıllı bir çocuktu. Çabuk öğrenirdi. Okumayı yazmayı, toplamayı çıkarmayı, çarpmayı bölmeyi, fotosentezi, dünyanın hareketini... Hepsini benden önce öğrenmişti. Gelip bana anlatınca öylesine etkilenirdim ki babamın kitaplarına benzetirdim Ecevit'i. *Kitap mısın, sen nereden biliyorsun bunları,* derdim. Hafif kibirli bir gülümsemeyle *bilirim,* derdi. Kibrin bu kadarı da ancak Ali Ecevit'e yakışırdı zaten. Adım adım kitap kucağıma düştü, ben de başımın altına yastık çektim. İç çektim bir kez. Bizim aramızda üç yaş hep var olacaktı. O hep benden daha bilgili olacaktı. Ben her şeyi ilk ona soracaktım. Ecevit bir şekilde cevabını bulurdu çünkü.

Zihin, temiz bir su gibi. Belki biraz Edirne'nin Erikli'si, belki Antalya'nın Kaputaj'ı... Ama çok temiz. Bir kere daldı mı çıkmak bilmiyor insan. Bir sürü şey hayal ediveriyor. Denizin içinde ne var ne yok görüyor. *Ecevit benden önce mezun olacaktı...* İç çektim. Beni mezuniyetine götürür müydü acaba? Bilemedim. Koşullar ne olurdu, aramız o vakte kadar nasıl olurdu? Belki... Bunu düşünmek o deniz suyunu bulanıklaştırdı. Belki hayatında biri olursa istemezdi beni? Nefesim sıkıştı. Bunu düşünmek

Ninova

bile, senelerce onsuz kalmış yirmi beş yaşındaki beni bu kadar zorladıysa on beş-on altı yaşındaki Firuze'yi nasıl harap ederdi... *Belki benim hayatımda da biri olurdu? Bu da bir ihtimal değil miydi?* Bu ihtimali hayal edebilmek için başımı yastıkta biraz kaydırdım ve Ecevit'e daha dikkatli baktım. On sekiz yaşını düşündüm biraz. Onu hayalde yaşatmak bile ne güzeldi... Zihnimde benimle yaşaması beni hayatta tutan yegâne şeylerden biriydi. Onunla yaşamak, on sekize kadar onunla gelmek kimbilir ne güzel olurdu.

O an anladım. Olmazdı. Biri olmazdı. Sanırım da değil. Benim için en azından büsbütün olmazdı. Yanaklarım ısındı, hissediyordum. Havale geçirecek kadar değil, kırık bir hastalık gibi. Başımı iki yana salladım. *Olmazdı.* Bu ihtimal hiç aklıma yatmadı. Ecevit'e verdiğim şansı kendime hiç vermedim. Sebebi neydi ki bunun? Olamaz mıydı? Olamazdı sanki. Hiç olamazdı. Belki yirmi sekiz yaşındaki Ecevit karşımda olduğu için ben on sekizini hayal edebiliyorum diye olmaz diyebiliyordum. Bilmiyordum.

Belki Ecevit benden vazgeçse de, isteyerek ya da istemeyerek ama muhakkak haklı olarak, ben ondan hiç vazgeçmediğim için ona mümkün olan bana hiç mümkün olmadı. Kendimden emin şekilde *hayır* diyebildim çünkü ben on beş-on altı yaşındayken bile Ecevit'in gölgesiyle yaşıyordum. Hatta o yaşlarım çok hırçındı. Biraz ümitliydi de. Ecevit'i kurtarabileceğimi sanıyordum. O yaşlarda Ecevitsiz bile *Ecevit* diye sayıklayan bir genç kızın yanına Ecevit'in yanında olduğu bir ihtimalde bir başkasını koyamadım ama o... Dudaklarım gülümser gibi oldu. Belki de gidemezdim mezuniyetine, kimbilir? Bu hayal ilk kez zuhur etmişti zihnime. Olmayacak bir ihtimal beni neden üzdü bilmiyordum ama kalbim çok kırıldı. *Ecevit mezun olsaydı da ben hiç yanında olmasaydım,* deyip köşeye çekilmem gerekirdi ama ilk kez kendimi vicdan azabından uzakta tuttum. *Bir kere de vicdan azabı çekmeden hayal kur Firuze, bir kere kendine bu fırsatı ver. Vicdanın bir dakika sussun da sen konuş. Ne olacak ki? Dünyanın sonu değil ya...*

Ecevit'in mezuniyetinde sadece ben olmak isterdim. Kabul edebileceğim tek şey annesi, babası ve kardeşiydi. Sadece ben olmak isterdim. Bir tek ben.

Bu hayal haddini aşmaya başladığında, çok uzadığında, kalktım yerimden. Daha fazlasına izin vermedim. Bu kadarı kalbimi kırmaya yetmişti zaten. Makarna suyu koydum. Hiç cevabını öğrenemeyeceğim bir soruyu daha içime yük etmiştim, iyi miydi? İçimde kör bir kıskançlık vardı âdeta. Küçük Firuze'nin işiydi ama bu. Biliyordum. Onun küstahlığıydı. Kendini bilmezdi. Sussun istiyordum. Ben böyle sorulara, ben böyle hayallere tek başıma girersem çıkamazdım. Ölür giderdim kırgınlıktan.

Makarna da buldum. Çayla aynı yerdeydi. Tencereye boşalttım yarısından fazlasını. Uzun, çubuk makarnaydı. Kremayı ve pesto sosu da çıkardım. Suyum kaynayana kadar makarnaları bükük kaşlarımla izledim. Kaynayan suyu sabırla bekledim. Sonra sabah yıkayıp kuruttuğum sebzeleri çıkardım. Makarna pişene kadar salatamı yaptım. Ben dikkatle Ecevit uyanmasın diye hareket etsem de uyumadan önce muhtemelen sonuna kadar açtığı telefonunun sesi uyanık olan beni bile korkutacak derece aniden çaldı. Yerimde titredim, elimi kalbime bastım ve arkamı döndüm. Ecevit'in de uyanması geç olmadı. Ağzının içinde homurdandı, sehpadaki telefona gözlerini açmadan uzandı. "Efendim?" dedi zorlukla. Bakmadı ama kim olduğuna. Telefondaki sesten sonra gözlerini açtı. "Ne dükkânıymış?" Yerinden tek hamleyle doğruldu ve oturur vaziyete geçti. Gözleri koca bir boşluktaydı, mahmur bir tavırla ortalığa bakınıyordu. Biraz alık, biraz uykulu, biraz çocuk.

"Tamam... Bana açık adresi de atın. Yok hayır, gerek yok. Adresi atın yeter. Eyvallah. Eyvallah tamam. Haberleşiriz." Başını ritmik bir hareketle sallıyordu. Telefonu kapattığında da bir süre boş sehpaya baktı ve esnedi.

"Hukuk müşaviri mi?" diye sorduğumda varlığımdan bihaberdi. Korkmadı ama başını hızla sesin geldiği yere çevirdi. Bir süre bakıştık. Çok ani uyanmıştı. Toparlayamıyordu.

"No 22."

"O ne?"

"Adamın dükkânının adı."

"Numarası yani?"

"Yok, direkt dükkânın ismi. Bir ortağıyla beraber yürütüyorlarmış. Cam işleri mi ne öyle bir şeyler yapıyorlarmış." Yarınki adam konuşmazsa, hatırlamazsa ya da direkt konu hakkında bilgisi yoksa ne yapacaktık?

Bilmiyorduk. Her şey elimize adım adım düşüyordu ve sonraki adımın anahtarı, elimizdeki anahtarın açacağı kapıdaydı. Adım adım gidiyorduk ve tek bir yol, tek bir zar vardı. Yol çıkmaza dönüşmemeli, zar altı gelmeliydi.

"Kaç saattir uyuyorum ben?"

"Oldu birkaç saat."

Kafasını cama çevirdi. Hava erken kararıyordu zaten kış vakti, kararmıştı. Yeniden bana döndü ve arkamda pişene baktı. "Pilav mı yiyoruz?"

"Makarna yiyoruz."

"Salçalı?"

"Kremalı pesto soslu."

Ayaklandı ve sigarasına eğildi. Aklına her an sigara geliyordu. Her canı sıkıldığında yakıyordu bir dal, öyle devam ediyordu atacağı adıma. "Oldu o zaman bana müsaade," dedi mutfağa adımlarken. Holdeki çamaşır kurutucusunu görünce adımları duruverdi. Çamaşırlara baktı bu kez. Eğer biraz hakkım olsaydı ona derdim ki, *güzelim yumuşatıcı kokan çamaşırların üzerine üfleme şu dumanı.* Ama bu kadar küstahlaşmadım. Sustum. Yemeğime döndüm, makarnamın suyundan ayırdım ve geriye kalanı süzdüm. Önce yağ ve kremayı, ardından sosu eklerken baharatlarını ve makarna suyunu da ekledim, karıştırdım. Yeterince piştiğini düşündüğüm sosa makarnayı eklerken Ecevit tabak çıkarıyordu. "Sosu var mı salatanın?"

"Daha değil," deyince sosu hazırladı. Tabaklara koyduğum makarnaların üzerine dolapta bulduğum kaşarı da rendeledim ve masaya yerleştirdim. Ecevit kendine kola koydu, bana ise ayran. "Ben neden kola içmiyorum?"

"Ağızda dikiş varken sıcak içilmediği gibi asitli de içilmez."

Doğru söylüyordu ama iyileşti diye söylenip durmadım. Hem haklı olduğundan hem de iyileştiğimi bu kadar dillendirmek istemediğimden. Ben soğumasını beklerken o hiç durmadı. Çatalını makarnaya sardı. Uzun uzun uğraştı ve sarkıtmamayı başardı. Beğenecek mi diye gözlerinin içine bakıyordum. İki kez üfledi, sonra ağzının içine aldı çatalı. Biraz yandı ama çok da telaşlanmadı. Duraksaya duraksaya çiğnedi. "Nasıl?"

Başını sallamaya başladı bu kez ve ikinci çatalı aldı. Bu kez daha hızlı davrandı ve onu da ağzına sıkıştırdı. Cevap verecek miydi? "Zenginler

ağzının tadını biliyor tabii..." dedi lokmalarının arasından. Tamam, bu Ecevitçe *beğendim* demekti. Sanırım... Zaten yiyince gördüm. Güzel de olmuştu. Biraz zorlandım çubuk makarnayı yerken; ağzımdan sarktı, hüplettim, Ecevit'in üstten bakışlarına maruz kaldım ama kalkıp da kaşık almadım. Çünkü adabımuaşeret kurallarına göre bu makarna böyle yenmemeliydi ve annem burada olsaydı bakışlarıyla bu makarnayı burnumdan getirirdi ama annem yoktu işte. Ecevit vardı. Onun yanında utanmadım. Midesi bulanır mı diye çekindim ama aynısı ona da oldu, o da benim gibi hüpleterek yedi. Cesaretim arttı. Hatta bir yerde, ikimizin de ağzından iki uzun makarna sarkarken göz göze geldik. Ecevit'le yarışmak istedim. O da benimle yarıştı mı bilmiyordum ama oldukça hızlı davrandı. Gözlerimizin içine bakarak makarnayı ağzımıza çektik ve o kazandı. Kazanması için oynaması gerekirdi gerçi ama yüzündeki kibri gördüm. Bu bakışı tanıyordum. *Yarış kazanmış Ali Ecevit bakışıydı bu.*

"Bunu Fransız baget ekmeğinin içine yapınca daha güzel oluyor." Mola verdiğimiz benzinlikte, somun ekmeğin içine yaptığım sandviçi ısırırken bu cümleyi tümüyle boşluğuma geldiği için kurmuştum. Ecevit koca ısırığı alırken bu cümleye yakalandı. Isıracağı ekmek parçası dişlerinin arasında kaldı, yandan yandan bana baktı. Mahcup hissettim. "Tabii bu ekmekle de güzel oldu. Ekmek, ekmektir sonuçta. Öyle alternatif olsun diye söyledim ben."

Ecevit'le aramızdakine sınıf farkı diyemezdim. Sınıf farkında inanırdım ama Ecevit'le hep aynı sınıfta görürdüm kendimi. Bu çocukluktan oturan bir fikirdi; o ne derse, ne ima ederse etsin bunu değiştirmeyecektim ama bazı anlarda bir çıkıntı gibi durunca, onun da ağzına laf vermiş oluyordum. Bakışlarından kaçtım ve karşıya baktım. Ben portakal suyu içsem de Ecevit benzinlikten çay almıştı. Bankta, soğuktan titreye titreye sandviç yiyorduk. Eskişehir yoluna çıkalı neredeyse üç saat kadar olmuştu. Yollar kardan dolayı hızlı bitmiyordu.

Bakışları sırtıma yük gibi binince açıklama açıklamayı doğuruyordu. "Evde de ekmek yapılır aslında. İki üç malzemeyle. Onunla da güzel olur. Sonuçta un ve su, bir de maya falan. Yani abartılacak bir şey değil. Ekmek

sonuçta. Fransıza falan gerek yok. Evde bile yapılır, zaten bununla da yapılır. Güzel olmuş. Öyle söyledim ben."

Isırığını aldı ama bakmayı kesmedi. Gözlerimi yumdum ve dudaklarımı öne doğru büzdüm. "Söyle söyle," dedim dayanamadan. "*Burjuvazi isteklerin var, zengin dertleri bunlar hep,* de. Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Sessizliğini sürdürdü, ne zaman ki ben ona baktım bu kez o kaçtı, ben nasıl baktığını bile göremeden önüne döndü. Sandviçini yemeye devam etti. Dizimi dizine değdirdim hafifçe, minicik dürtmek istedim onu. "Söylesene."

"Cık."

"Neden?"

"Beğendim tadını, laf etmeyeceğim sana."

Burnumu kırıştırdım ve o görmeden taklidini yaptım. "Çok incesin ya..."

"O günkü domuza bile *incesin* diyebildiysen ben her halükârda inceyim. Doğru." Bunu o kadar beklemiyordum ki kahkahayla başlayan, sonra kıkırdaya kıkırdaya son bulan bir gülüş peydahladım. O da bu kahkahamı beklemedi ve gözlerini bana çevirip yüzüme baktı. Pürdikkat yüzüme bakıyordu.

"Sen hâlâ orada mısın ya?"

"Komik değil."

Omuz silktim ve bacak bacak üstüne attım. "Bence komik. Adam tam bir alıktı bu arada. İki dakika yan yana oturduğu kadına sigortasından, annesinden kalan evden ve arabasından bahsetti." O an, o ortamda pek komik gelmemişti ama şimdi bahsedince gülesim geldi. Aslında tanıdık bir modeldi o. Davetlerde o ailelerinin onlara sağladığı ihtişamlı kariyerlerden bahseden adamlardan hiçbir farkı yoktu... Onlara da içten içe gülüyordum çünkü ben. Ecevit'in kaşları çatıldı ve bedenini de bana çevirdi. Dirseklerini dizlerine yasladı. "Bir de diyor ki, *şimdiye kadar buraya gelen hiçbir temizlik görevlisine böyle davranmadım...* Çok inceydi."

"Sen ne dedin?" diye sordu ciddiyetle. Ne olurdu ki gülseydi? Ona komik gelmiyor muydu?

"*Sana yüz veren olmamıştır,* dedim. Sanki oraya gelen herkes de onun peşinde."

Ecevit'in çatılmış kaşları biraz yumuşadı. Sanırım verdiğim cevabı beğendi. "Aferin sana, iyi demişsin," diye de tasdikledi. Dudaklarını yaladı ve çayına uzandı. Keyifle bir yudum aldı. Fransız baget ekmeği cümlemi unutturdu bu sohbet. Yeterliydi. Sessiz sessiz yemeye devam ederken, "Başka?" diye sordu.

"Ne başka?"

"Başka ne dedi?" diye sordu. Adama o kadar kurulmuştu ki hâlâ merak ediyordu. O gün de sormuştu da söylememiştim.

"Boş ver, zırvaladı bir şeyler."

"Buna ben karar vereyim. Ne zırvaladı?"

"Boş ver..." diye geçiştirdim. Adamın bana yaklaşmaya çalıştığını, *çarpıldım* cümlelerini ve kahvaltı teklifini söylemek işime gelmedi çünkü o beni göndermek istememişti ve adamın sapık olma ihtimalini öne sürmüştü.

"Söyle. Bir şey varsa bildirelim bir şekilde, başkasına yapmasın. Kovsunlar pezevengi. Söyle hadi. Ne söyledi başka?" Israrı üstüme çullandı âdeta. Bankta uca doğru kaymak istedim.

"Ekmeğiyle oynamayalım Ecevit," dedim her şeye rağmen. Sanırım ne olursa olsun bunu yapmak istemedim. Bir ısrar vardı ama zorlama yoktu. En azından ben izin vermemiştim. Devam etse olabilir miydi? Belki... Ama bir belkiyle yine de kimsenin ekmeğiyle oynamak, vicdanen yeni bir yük edinmek istemedim.

"Oynayacağım," dedi ama o basitçe.

"Ecevit!"

"Şimdi sen boş ver. Oynayacağım," diye tekrarladı inadına ve iki koca lokmayla ekmeğini bitirdi. Kızdı yine bana. Çayı yudumladı ve suratını ekşitti. "Bayat bu çay."

"Portakal suyu iç o zaman."

Ters ters bana baktı. Huysuzlandı yine. "Ye hadi ye, yolumuz var daha. Hızlı ye hadi." Benim ekmeğim onunki kadar büyük değildi. Ekmeğin en çoğunu ona, malzemenin en bolunu yine ona koymuştum. Sandviçimi onun baskısı altında yedim ve kalktık. Karda ayaklarım ıslanmasın diye spor değil, topuklu giymek gibi bir akıllılık yapmıştım bu kez ama buzlanmış yerlerde yürümek çok zor oluyordu. Adımlarımı çok dikkatli

Ninova

atmak zorundaydım. Biraz geride kaldım. Ecevit yavaş adımlarımı izledi, arabaya binince de ayakkabılarıma baktı ama bir şey söylemedi. Bacak bacak üstüne attım, iyice küçüldüm ve başımı cama yasladım. Üzerimde pantolonum, siyah badim ve siyah ceketim vardı. Artık kıyafetlerimi birbiriyle kombinliyordum. Kabanımsa benimle her yere geliyordu. Dipleri hep çamur olmuş, kirlenmişti.

Uyumadım ama biraz daldım. Ecevit'in de başını şişirmek istemedim açıkçası. Sabrını yola harcasın istedim. Eskişehir yine daha önce geldiğim ama gezmediğim bir şehirdi. Ben bu ülkenin çoğu şehrine bir arabanın kapalı camından bakmıştım. O yüzden kendimi görmüş saymıyordum. Ankara'da da gittiğim yerler sınırlıydı. Bir Kuğulu Park vardı bir de Anıtkabir. Bir fırsatını bulduysam dolaştığım ağaçlı sokakları bir de. Bazen de Ecevit'le küçükken kaçtığımız söğüt ağacının altına giderdim. Başka yer bilmezdim. Bu dünya üzerinde bir nokta kadar bile yer kaplamadığımı düşünüyordum. Zamanında sebep olduğum olaylar olmasa zannettiğim kadar bile hacmim olmazdı hatta.

Kulaklığımı çantamdan çıkardım. Karışmamışlardı. Takacakken Ecevit, "Şunu aç," dedi. İstediğim ama beklemediğim bir teklifti bu. O yüzden söylemeden bireysel hareket etmiştim. Elim radyoya gitti ve açma tuşuna bastım. Radyodan bir kadının şiir okur gibi ayarladığı sesini duydum. "Takvim bitiyor, yıl bitiyor... Kimi gönüller yeni umutlar arıyor, kimileri ise eski acıların koynunda. Dışarısı buz gibi ama biliyorum, bazı yürekler ondan da soğuk. İşte şimdi o yüreklere seslenmek istiyorum. Isıtmaya kimin gücü yeter bilinmez... Benim yetmez, biliyorum ama şimdi çalacak şarkıyı yüreği üşümüşlere armağan ediyorum. Biraz kırgınlık, biraz iç yangını, biraz da kabulleniş ve bolca sorgulayış var sözlerinde. Nesrin Sipahi'den, *İçin İçin Yanıyor Yüreğim* şimdi sizlerle..."

Nesrin Sipahi'nin sesini duymadan önce udun karakteristik sesi başladı. Ardından klasik Türk müziğinin ezgileri devam etti. Birkaç saniyenin arsından Sipahi'nin işlenmiş bir pamuk kadar yumuşak sesi başlıyordu.

*"İçin için yanıyor, yanıyor bu gönlüm..."**

Elimi yavaşça radyodan çektim. Ben değiştirmedim. O da değiştir demedi. Ellerimi üst üste attığım bacaklarımın arasına sıkıştırdım ve

* Nesrin Sipahi, *İçin İçin Yanıyor*, Nesrin Sipahi, Vol. 1, 2000.

radyonun üzerinde kayan yazıyı izledim. *"O bir vefasızdı, o bir hayırsızdı; neden niçin yanıyor?"*

Gözlerimi kapattım. Sima olarak anımsıyordum Sipahi'yi. Sözler ona ait miydi bilmiyordum ama yazılışını hayal ettim. Belki de işin mutfağında olduğum için, mutfağı merak ettim ben de. *"Açık yeşildi gözü, güneş gibiydi yüzü,"* derken kendini kaptırıp onu övdüğünü, sonra kalemini nasıl kırdığını ve *"O çok güzeldi ama yalancının biriydi,"* diye tamamlayışındaki öfkeyi hissettim. Dünya güzeli de olsa yalancının tekiydi. Ne fark ederdi ki? Ne anlamı kalırdı gözlerinin yeşil olmasının?

Yine de gönlüne laf geçiremiyor olacak ki durmaksızın ona sesleniyordu. Sorguluyordu, sitem ediyordu, kızıyordu ama iki sözden sonra yine güzelliğinden bahsediyordu. Vefasız, hayırsız, yalancı... Bu cümleleri defalarca kez duymak hoşuma gitmedi. Yaram varmışçasına gocundum. Rahatsız etti beni. Belki vefasız, hayırsız ve yalancı oluşumdandı bilmiyorum. Tahammül edemedim. Gözlerim kapalı radyoya uzandım. Kapatacaktım. Elim eliyle çarpıştı. Anlayamadım. İkimizden biri kapattı radyoyu. Hangimiz bilmiyordum.

Sonra da kimse müzik demedi. Ne kulaklık taktım ne de radyoya uzandı. Sessiz sedasız bitirdik yolu. Ecevit Eskişehir sınırlarına girince bir iki yerde durup yol sordu. Odunpazarı'na gidiyorduk anladığım kadarıyla. Odun satan bir yer canlanıyordu kafamda ama az buçuk nasıl bir yerle karşılaşacağımı biliyordum. Arabayı park ettiğinde, "Burada bir yerde," dedi Ecevit. Yaklaşık bir saattir hiç kıpırdamadan duruyordum, uyuşmuştum. Gözlerimi kırpıştırdım ve ortalığa bakındım. Kapımı aralarken uyuşmuş ayaklarımı salladım, biraz bekledim ve öyle yere ayak bastım. Ecevit benim kapımın önündeydi, ortalığı gözlemliyordu.

"Atlıhan El Sanatları Çarşısı'nda dükkân," dedi. Arabadan indim, renkli evlere baktım. Ardı ardına dizilmiş ahşap evler rengârenk boyanmış, mimarisiyle nizam içindeydi. Evlerin altında dükkânlar vardı ve çok fazla takı ve hediyelik eşya üzerindeydi. Yerler küçük taşlardan oluşmuştu. Daha adım atmadan nasıl yürüyeceğim telaşesi sardı beni. Bu dikkat çekici yere bile daha fazla bakamadım. Ecevit hızlı yürürdü çünkü, biliyordum.

"Şu taraftan gitmemiz lazım," dedi ve ilk adımı da attı zaten. Arabasını kilitledi, yürümeye başladı. Çevremizde sarı, yavruağzı, kırmızı renkli

evler vardı. Kediler sakin sokaklarda dolanıyordu. İlk adımı attığım gibi buzlanmış noktaya bastım ve dengem şaştı. "Ecevit," dedim hızla. Aklı yalnızca gideceği yerdeydi, gerisinde kalmamı beklemiyordu sanırım. Beni görmek için tamamen dönmesi gerekti. "Yerler buzlanmış."

Ayakkabılarıma baktı ve derin bir nefes aldı. *Kızacaktı...* Kimbilir, belki de haklıydı. Ne olursa olsun spor ayakkabılarımı giymeliydim. "Tamam sen git, ben arkandan yavaş yavaş geleceğim. Köşelere döndüğün yerde biraz yavaşla ama da seni gözd-"

Aramızdaki mesafeyi hızla kapattı ve kolunu bana uzattı. "Tutun bana," dedi kızmadan etmeden. Bana uzatılan kola baktım. Elim bir yapboz parçası gibi koluna dokundu ve yerleşti. Kol kasının üzerinden sardım elimi, parmak boğumlarım renk değiştirircesine sıktım. Dengemi kaybedersem düşemezdim artık. Adımlarını benimle beraber yavaşlattı.

"Kızdın mı Ecevit?"

"Niye?"

"Topuklu giydim diye?"

"Spor giymemek için giymedin mi?"

Neyse ki farkındaydı... Derin bir oh çektim âdeta. "Evet. Ayaklarım ıslanırsa üşümesin diye. Keşke giyseydim ama nereden bileyim buradaki yerlerin de hep böyle taştan olduğunu."

"Sen yine de ayaklarının üşümesi pahasına *keşke giymeseydim,* deme. Ayak üşümesi zordur, adamı hasta eder. *Keşke ayakkabı alsaydık,* de."

Ayaklarım beni hasta edecek kadar hiç üşümüş müydü? Hayır. Görünen o ki Ecevit'inki üşümüştü. Yerdeki taşlar söküldü de kalbim taşlandı sanki. Ecevit'in kolunu daha sıkı tuttum. Düşeceğimden değil, onu zamanında tutamadığım için. Başparmağım o hiç fark etmedi ama istemsizce kolunu okşadı. Saçlarını okşayamazdım ama o hissetmeden kolunu okşayabilirdim. İçimden defalarca kez özür dileyebilirdim ve ağzımdan tek kelime bile çıkarmayabilirdim.

"Benim de aklıma gelmedi. Sen de biraz istemeyi bil. Bak abine. Aksırıncaya tıksırıncaya kadar yiyor. Yetmiyor, çalıyor çırpıyor yiyor. Sana bir ayakkabı mı alamayacaktık?" Yine cevap vermedim. Tek düşündüğüm Ecevit'in onu hasta edecek kadar üşüten ayaklarıydı. *Keşke,* dedim. *Keşke spor ayakkabı giyseydim de benim de ayaklarım üşüseydi. Keşke beni de hasta*

etseydi. Keşke Aylin ve Atilla Akın'ın sebep olduğu şeyler kendi çocuklarının da başına gelseydi.

"Çarşı burası galiba," dedi çenesiyle ileriyi işaret edip. Gözlerimin buğulandığını söylediği yere bakmaya çalışırken fark ettim. Çarşının iç kısmındaki taşlar daha da küçüktü. Yutkundum. Düşeceksem de düşseydim. "Taşların arası boşluk, dikkatli adım at."

Daha dikkatli adım atmadım, Ecevit'e daha sıkı tutundum. Kızana kadar da devam edecektim. Çarşı denilen yer küçücük, üst katı da olan bir alandı. Küçük bir handı. Orta yerinde mermerden yapılmış, üç katlı ve her kat çıkıldığında çapı küçülen ve su akıtan küçük bir yapı vardı. Altta ve üstteyse dükkânlar. Kiminin kapısı açık, kiminin kapalıydı. "Üstte muhtemelen," dedi Ecevit ve bizi merdivenlere yönlendirdi. Merdivenleri tırmanırken artık Ecevit'in koluna tutunmuyordum, sarılıyordum.

Tek bir kol, bu nasıl anlatılır, nasıl izah edilir bilmiyorum. Onu izlerken *güvenli bir liman,* demiştim ya hani. Bir düşman ülkenin yabancı sularındayken ufuktan gözüken ay yıldızlı bayrak. Kaptanın sana gönderdiği bir selam. O düşman elinde nasıl güveni hissettirirse bunlar, yalnızca bir kol da aynısını yapıyordu. Ben Türkiye'nin en güçlü adamlarından birinin kızıyım sözde. Babamın beni yirmi beş yıldır bihaber büyüttüğü bir güven duygusunun boşluğu var içimde, şimdi tek bir kol, bir el, varlık, bazen nefes yirmi beş yıldır kör kalmış bölgeyi zedeliyor âdeta. Ben sanki on sekiz yıldır bir düşmanın kıyısında esir düşmüşüm, o bayrağı hiç görmeyecek, selamı hiç almayacak gibi yaşamamışım. Varlığından bile haberdar değilmişim. Sonra o gemi gözükmüş, bayrağın dalgalanışını izlemişim. Belki o gemi bana gelmemiş ama yine de güven duymuşum, korkum azalmış. *Ecevit beni böylesine iterken bile bunu hissettiriyordu bana. Kimbilir dedim... Kimbilir itmediğine, yanında durduğuna, belki sevdiğine, değer verdiğine nasıl hissettiriyor. Kimbilir?*

Allah'ım güven ne büyük bir nimet böyle. Ölecek olanı bile birkaç saniye fazladan yaşatır. Öyle coşkulu, öyle kıvançlı bir duygu.

Merdivenler bitince yapıştığım kolundan biraz uzaklaştım ama tamamen bırakmadım. Dikkatle yürümeye başladık. U harfini çiziyordu han. Biz harfin kavisine gelince durduk. Üstünde bir tabela yoktu. *No 22* yazıyordu yalnızca.

Ninova

"Dükkânın adı *No 22* değil miydi? Buranın numarası 22 sadece."

Ecevit geriye kalan dükkânlara da baktı ama bulamadı. Öyle bir tabela yoktu. "Demek ki burası," dedi ve ilk o başını uzattı. Sanırım artık kolunu bırakmam gerekiyordu. "Selamünaleyküm, kolay gelsin."

Usulca elim kolundan ayrıldı ve arka arkaya girdik dükkâna. Duvarlar beyaz fayanslarla kaplanmıştı. Kapının tam karşısında bir masa varken bu dükkân hakkında çok şey anlatabilirdim ama masanın üzerinde olan torç tüm dengemi altüst etti. Yeşil kazaklı bir adam, başına gri bir bere takmış, gözlükleriyle elinde uzun ince bir çubuk tutuyordu. Torcun ateşini gördüm yalnızca. Dükkânın devamını, kimin olup olmadığını, geriye kalan her şey toz bulutu şeklinde dağıldı. Ateşi izledim ve sanki elimde ben çubuk tuttum. Adam çok dikkatli, temkinliydi. Oturuşu bile mesafeliydi. Benim kör cesaretim mi yoksa gözümü karartışım mı bilmiyorum ama nasıl da dibine girmiştim ateşin. O çubuğu elimden atacağıma nasıl da sıkıca tutmuştum, eritmiştim elimde. Şimdi o ateş ne korkunç, ne tehlikeli geliyordu; bir adım bile yaklaşmak istemeyeceğim kadar tedirgin ediciydi.

"Aleykümselam, hoş geldiniz," dedi adam ve elindeki çubuğu, ucunda işlediği camı hiçbir yere temas ettirmeden içi kum dolu bir çömleğin içine bıraktı. Ayağa kalktı ve başıyla selam verdi ama Ecevit elini uzattı. "Ecevit," dedi.

"Koray," diye tanıttı adam kendini. Sanırım müşteri olmadığımızı anladı. "Buyurun."

"Biz Yakup Bey'e bakmıştık. Buranın ortağıymış sanırım."

Adam bana da baktığında uzaktan bir baş selamı verdik birbirimize. O torç dışında başka bir şeye bakmak çok zordu. Alev gözlerimi alıyordu ve kulaklarım uğulduyordu. Elimi yakabilir, saçlarımı tutuşturabilirdi. Ne yakın durmuştum öyle. Sıcaklığını anımsamaya çalıştım ama anımsayamıyordum. O an hissetmemiştim.

"Yakup abi torununu okuldan almaya gitti. Geleceğinizi biliyor muydu?"

"Yok, hayır. Kendisiyle önemli bir konu hakkında konuşmaya geldik. Ne zaman gelir?"

Adam gözlerini saate çevirdi. Arkamızda kalıyordu. "Yani yeni çıktı sayılır. Gelir yarım saate. Siz geçin oturun isterseniz böyle. Çok acil bir durumsa kendisini arayayım ama."

Ecevit, "Yok, gerek yok. Biz şöyle oturup bekleriz kendisini. Sizi de işinizden alıkoymayalım. Şurada bekleriz biz," dedi ve yan tarafta kalan koltuğu gösterdi. Torcu izliyordum ben.

"Kerem, iki tane çay getirir misin buraya?" diye seslendi ileriye doğru. Belki de geldiğimden beri ilk kez başımı o yanan ateşten alıp başka yere çevirdim. Yer yer raflar, cam bölmeler vardı. Oturduğum için yarım yamalak gördüm ama dükkânın diğer ucunda da küçük pembe bir masa, etrafında da yine küçük pembe sandalyeler vardı. Biraz eğildim ve görmeye çalıştım. Çaylarla beraber genç bir çocuğun çıktığı yerden küçük de bir kız çocuğu çıktı ve masanın sahibi belli oldu. Elinde küçük pembe çaydanlık vardı ve yanlış görmüyorsam su damlıyordu. Gelip çaydanlığını küçük bir bölmeye koydu ve masanın altından teker teker küçük oyuncak, aynı renkte kulplu bardaklarını çıkardı bu kez. Sanırım çay saati vardı...

Kız çocuğunun üzerinde önü pullu, gri bir kazak varken alt üst takımdı ve altı da griydi. Buradan yün gibi gözüküyordu. Kumral saçları salık ama önden arkaya doğru tokalarla sabitlenmişti. Oyun hamurlarını çıkardı bu kez, sandalyelerden birine oturdu, tıpkı bir yetişkin gibi kollarını sıvadı ve hamurlarını yoğurmaya başladı. Kek mi yapacaktı acaba? Gözlerim küçülmüş, dudaklarım varla yok arasında kıvrılmıştı ve dikkatle çocuğu izliyordum. Önündekiler dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Meşguliyetini çok iyi anlıyordum... Beş çayına yetişmeye çalışıyordu saati umursamadan.

Bizim önümüze konulan çaylar hiç dikkatimi çekmedi, benim aklım küçük pembe bardaklara konulacak çaydaydı. "Geçenlerde ben de böyle camdan bir satranç takımı aldım. Ne kadara satıyorsunuz siz?"

"Bu set beş yüz," dedi adam. Neredeyse bir asgari ücret kadardı sanırım. "Siz ne kadar verdiniz?"

"Ben de o civarlarda. İyi kazıklanmamışım. Hiç de sevmediğim birine verdim, üzülürdüm öyle bir şey olsaydı."

Adam güldü ve çubuğun ucundaki camı işlemeye devam etti. "Yok, öyle demeyelim tabii. Herkesin işçiliği, sanatı farklı. O kendininkine o kadar değer biçmiş olurdu," dedi. Uzun boylu, yapılı bir adamdı ve çok nazik konuşuyordu. Kızı mıydı acaba arkadaki? Gözlerimi adama çevirdim ve ateşten kaçtım, masaya baktım bu kez. Önünde ondan fazla renkteki

Ninova

seramiklerden yapılmış küçük kâseler vardı. O minik kâselerin içindeyse sanırım o cama rengini veren, parlak tozlar. Sim değildi ama yansıyordu. Onun dışında masada cımbıza benzer ama daha büyük bir parça ve aynı zamanda büyük bir çömlek vardı. Çömleğin içinde camdan satranç taşları vardı. Evet, Ecevit'in getirdiklerine çok benziyordu.

"Olsun," dedi Ecevit. "Gönülden olmayınca üçün beşin hesabını yapıyor insan." Adamın önünde yüzükler de vardı. Onların da taşları camdandı sanırım onlar da işlemeydi. Arkamızda ve masanın önünde de aynı şekilde takı rafları vardı. Üç ayrı bölüm ahşap bir tasarımla çevrelenmiş ve sırtımızın dönük olduğu yerde birbiriyle ayrılmıştı. İnce dörtgensel parmaklıkların ucuna belli mesafelerle ince çıkıntılar yapılmış ve iki bölüme kolyeler, bir bölüme tespihler konulmuştu. Masanın önündeki raftaysa bileklikler vardı. Gözlerim bunları tararken sık sık hamur açan kız çocuğuna kayıyordu.

"Şimdi bu iş çok şahsa münhasır," dedi Koray Bey. "Yapılan ürünün benzeri yapılacak ama aynısı asla yapılmayacak. Kişi bile kendini tekrarlayamaz. O yüzden biçilen değer de ona göre şekilleniyor."

Adam camı açık ateşten çekti ve bir parçayı henüz ateşin etkisi geçmemişken kıvrak bir hareketle şekillendirdi. Son kurduğu cümleler bana çizdiğim resimleri hatırlattı. Adamın hareketlerini izledim bir süre. "Sanat olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordum merakla. Adam gözlerini camdan ayırmıyordu.

"Siz düşünmüyor musunuz?"

Dudaklarımı büzdüm, Ecevit'le adamı izliyorduk. Yanlış bir şey söyleyip adamın emeğini küçümsediğimi hissettirmek istemedim. Ben doğru kelimeyi seçene kadar Ecevit, "Bence zanaat," dedi. Evet, belki de en doğru tanım buydu. Benim de içimden geçirip bulamadığım doğru kelime buydu.

Adam bize baktı, bir sanatçı egosu görmedim. Görsem gözünden tekte tanırdım. "Neden öyle düşünüyorsunuz?"

"Bu bir sipariş, siz bunu duygusuz düşüncesiz de bir şekilde çıkarırsınız. Beceri yeterli. Her halükârda bu siparişi yetiştireceksiniz. Fikrimce. Sanatçılar bilinçsiz ve sorumsuz varlıklar oluyor genelde," dedi Ecevit. Bana mı söylüyordu? Beni bir sanatçı olarak görüyor muydu? Bilmiyordum ama yine de savunmak istedim. Kendimi ya da başka sanatçıları.

"Aksine sanatçıların bilinçleri üst seviyede açık olur bence. O yüzden becerileri olsa da bir siparişi zanaatkârlar gibi duygusuz, bilinçsizce, sadece beceriyle ortaya çıkaramazlar ama sorumsuz oldukları konusunda hemfikirim. Zanaatkârlar daha sorumlu ama sanatçılar daha bilinci açık insanlar. Aradaki temel fark buradan geliyor."

Yeniden küçük kıza baktım. Sanırım kek yapmıyordu. Neydi o hazırladıkları? Bisküvi miydi? Keşke benden yardım isteseydi. Burnumun direğini sızlatacak bir tanıdıklık vardı üzerinde. Sonraki adımını tahmin edebiliyordum.

Ecevit, söylemeyi hiç düşünmediğim şeyi çekinmeden açığa vurdu. "Kendisi ressam," dedi. Adamla göz göze geldik. Utandım biraz. Keşke söylemeseydi. Abim diyebileceğim -aklıma bunu söylerken Bülent gelmiyordu- bir yaştaydı. Kaşları ilgiyle kalktı ve gülümsedi. "Benim sanatımı tartışırız ama bir sanatçıyla sanatını tartışamayız elbet," dedi ve yaptığı taşı hafifçe kaldırdı. Işığa tuttu. Fil yapmıştı. "Çizmek nasıl bir duygu?" diye sordu bana.

Düşünmedim ama yine de durdum. İç çektim. "Nefes almak gibi," dedim tereddütsüzce. Sonra çok da beklemeden ekledim. "Aynı zamanda ölüp gitmek gibi. Neredeyse arasında hiç fark yok."

"Nasıl yani?"

Bu benzetmeyi her yerde söylemezdim ama adam bana iyi hissettirdi. Söyleyeceğimi anlayacağını düşündüm. "*Bazen bir tabutun içinde, tabutun duvarlarına resim çizdiğimi hissederim.*"

İki çift göz hızla bana dikildi. Ben adama bakıyordum yalnızca. Dudakları aşağı doğru büzüldü. "Yaptığım sanat mı bilmiyorum ama ben sanatçı değilim öyleyse. Hiç böyle bir taşkınlık olmadı içimde." Ecevit'i işaret etti. "Sipariş çıkacaksa, her halükârda çıkıyor tıpkı dediğiniz gibi."

Fili de çömleğe koyarken, "Kızınız mı?" diye sordum. Bizi ya fark etmemiş ya da umursamıyordu ama içimden bir ses umursamadığını söylüyordu.

"Evet," dedi adam.

"Gidebilir miyim yanına?" diye sordum.

Adam kızına baktı, seslenecek sandım ama yapmadı. "Elbette. O zaten istemezse belli eder."

Yerimden heyecanla kalktım ve yavaş adımlarla kıza ilerledim. Sanırım istemezse belli edeceğinden biraz çekindim. Kabul etsin isterdim.

Ninova

"Merhaba," dedim gülümseyerek. Kafasını bana kaldırdığında gözlerinin yeşil olduğunu gördüm. Öyle bir his çöktü ki içime, kendimi yine bir tabutun içinde hissettim. Dudaklarım titredi, ikinci bir kelime kuracak cesarete sahip olamadım.

Parmağıyla boşluğu gösterdi. "Kapıyı çal," dedi. Kızarak değil, tamamen kopya vermekti bu. Kabul edecek miydi beni?

Başımı salladım hemen ve elimi kaldırıp hayali kapıyı çaldım. "Tık, tık, tık..."

Küçük kız yerinden kalktı, elleri unluymuş gibi silkti ve kapıyı açtı. "Buyurun?" dedi. Oyun oynuyorduk sanırım. Beni hâlâ oyuna alabilen birini görmüştüm; seneler sonra, yeniden, itilmeden, mızıkçılık yapmadan... Beni sevmiyorlardı sanırım demiştim ya hani, beni yeniden sevebileceklerini sandım. Öyle mutlu etti beni bu küçük çocuk.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordum hamurları işaret ederken.

"Az kaldı, gelecek ama bitmedi kurabiyelerim," dedi bu kez. Sanırım kapıyı kapattı ve ben içerideydim. "Kurabiye yapmayı biliyor musun?"

"Tabii ki," dedim hemen. "Yardım edeyim ben sana. Bitirelim hemen, olur mu?" Üzerimdeki kabanı çıkardım ve bir köşeye koydum. Hemen yanı başındaki minik sandalyeye dikkatlice oturdum. Beni taşıyabilirdi sanırım. Kız çocuğunun küçük ellerine baktım. O elleri tutmak, parmaklarını sevmek, saçlarını okşamak, şakaklarından öpmek istedim. Bana nasıl kurabiye yapacağımı gösteriyordu ama ben sadece onun yüzünü ve saçlarını izliyordum.

"Misafirin mi gelecek?" diye sordum.

"Arkadaşım gelecek. Okula gidiyor o," dedi. Belki de beklediğimiz adamın torunuydu. Göğsüm sıkıştı. Acaba arkadaşı kız mıydı yoksa erkek miydi?

"Adı ne?" diye sordum merakla. Onu çok sıkmak, bunaltmak istemiyordum ama bana bir sürü şey anlatsın istiyordum. Kurabiyelerinin üstüne koyduğu damla çikolataları hazırlıyordum bir yandan.

"Tuna," dedi. Gözlerim küçüldü ve göğsümde şişen sancı, tüm bedenimi ağrısıyla titretti. Arkadaşı erkekti.

"Kaçıncı sınıfa gidiyor Tuna?"

Elini kaldırdı ve üç parmağını gösterdi. Gülümsemeye çalıştım. "Sen sanırım henüz okula gitmiyorsun." Başını iki yana salladı. Hazırladığı

Ninova

kurabiyeleri süslemem için benim önüme bırakıyordu. Tesadüfen eline dokunur gibi yaptım ama çekti. Sıkıca tutmak isterdim halbuki.

"Seneye gideceğim," dedi bir zaman sonra. "Hiç sevmiyorum okulu."

"Nedenmiş o? Daha gitmedin mi?"

"Tuna her gün, her gün, her gün gidiyor," dedi isyankâr bir sesle. Memnuniyetsizliği burnunu kırıştırdı. Surat astı. Sitemini benden daha iyi kimse anlayamazdı. Gülümsemeye çalıştım ama gözümden bir damla yaş, cezası bile onaylanmadan firar eden bir mahkûm gibi kaçıp gitti. Tutamadım.

"Özlüyor musun onu?"

Çok özlüyordu. Çok, çok, çok özlüyordu.

Başımı kaldırdım ve Ecevit'e kaçamak bir bakış atmak istedim. Adamla konuşuyor sanıyordum. Göz göze geldik. O çekecek miydi gözlerini bilmiyordum ama ben kaçtım ve çektim. Ağladığımı görsün istemiyordum.

"Yok," dedi küçük kız ama. "Özlemiyorum. Kavga ettik zaten onunla."

"Neden kavga ettiniz?" diye sordum. Duymazlıktan geldi. "Ama bu kurabiyeleri onun için yapmıyor musun?" Yine cevap vermedi. Sanırım bunları duymak hoşuna gitmedi. O hem ona kızgın olmak istiyordu hem de ona kurabiye yapmak. "O seni özlüyordur ama bence."

"Yok," dedi. Onu kucağıma çekip sarıp sarmalamamak için kendimi zor dizginledim. *Hayır, özlüyordur, öyle söyleme,* demek istedim. "O gidiyor başkalarıyla da oynuyor." Bu onu çok üzüyordu. Ağlamasına gerek yoktu, büzülen dudaklarından, titreyen sesinden ve kaçan gözlerinden anlıyordum.

"Bence yine de en çok seninle oynamayı seviyordur." Teselli etmek istiyordum ama nasıl teselli edilir bilmiyordum. İlacım olsa ilk kendime kullanırdım.

"Baba," diye seslendi. "Tuna ne zaman gelecek? Çok saat mi az saat mi?"

Çok saat.

"Az saat kaldı kızım. Sen kurabiyelerini fırına ver artık." Tepsiye benzer düz bir zemin aldı. Kurabiyeleri üzerine yerleştirdi ve hayali fırma attı. Kalan hamurlardan elime bir parça aldım. Hiç fark etmeden eski bir anıyı canlandırdım. Bir uzun, üç kısa ince şekiller yaptım. Oyun hamurundan

Ninova

önce E harfi sonra F harfi yaptım. Zaten bozulacaktı ama yine de görmek istedim.

Sahiden az saat kalmıştı. Kurabiyeleri pişmeden Tuna geldi. Yüzünü görmeden sesini duyduk. "Elif, Elif!" diye bağırdı. Ben kapıya baktım, Elif hiç beklemeden kapıya koştu. Kapının önünde âdeta çarpıştılar ama birbirlerine sarılarak ayakta kaldılar. Sarılmasalar düşerlerdi. Üzerinde şişme mont ve beresi olan Tuna, arkadaşını sıkıca tuttu.

Ayaklandım. Torunun arkasından bir adam geldi. Yaşı vardı ama dinçti. Yüzü temiz tıraşlıydı. Bir memur emeklisi olduğunu hissettiriyordu adam. Çocukların kafalarını okşaya okşaya geçti ve dükkâna gülerek girdi. Bize baktı ve "Hoş geldiniz," dedi. Muhtemelen bizi başta müşteri sandı.

Koray Bey, "Yakup abi seninle konuşmaya gelmişler," diye bizi gösterdi. "Elif, Tuna içeri geçin. Hava soğuk. Durmayın kapı eşiğinde."

Adam, Ecevit'e daha yakındı. Kirpiklerimi sildim ve onlara ilerledim. Bize bakıp çıkarmaya çalıştı ama ilk defa görüyordu. Beni tanımamasını umdum. Bu jenerasyon, bizim gibi değildi. Pek işin magazin boyutuyla ilgilenmediği için önemli birinin çocuğuna veya torununa pek bakmazdı, tek odakları o önemli kişiler olurdu. Cebeci Kampüsünde yaşadığım korkuyu yaşamadım. Gözlerinde de bir tanıdıklık göremedim zaten. Baktı geçti, Ecevit'te durdu. "Buyurun?" dedi. Ecevit bir adım yaklaştı ve elini uzattı.

"Merhaba, Ecevit ben."

Adam kendisine uzanan eli sıktı ve gülümsedi. "Yakup. Ben çıkaramadım seni, kusura bakma. Tanışıklığımız var mı?"

Adam, Ecevit'ten ayırdığı elini bana uzattı. "Firuze," dedim sessizce. Başka bir isim uydurmadım ama adım da ağzımdan gür bir sesle çıkmadı.

"Bir tanışıklığımız yok öncesinde. Müsaitseniz sizinle mühim bir konuyu konuşmaya geldim."

"Konu nedir?"

"Ayaküstü konuşmasak olur mu?" diye ısrarcı davrandı.

Adam arkasında kalan Koray Bey'e baktı. "İç taraf müsait mi Koray'ım?" diye sordu.

"Müsait müsait abi. Kerem, bana bakar mısın?"

Yanımızdan geçip giden Tuna ve Elif'e baktım. Sanırım kurabiyeler pişmiş, çay da demlenmişti. "Buyurun o zaman şöyle geçelim," dedi ve

Ninova

Kerem denen gencin çıktığı yeri işaret etti. Adam önden geçerken Ecevit benimle aynı hizadan yürüdü. Arkada mutfakvari küçük bir alan vardı. Gri bir tezgâh, küçük bir ocak ve masa vardı. Adam masayı işaret etti, iki sandalye vardı sadece. Ben oturmamayı düşündüm ama Ecevit sandalyeyi işaret etti ve başıyla geçmem gerektiğini söyledi. Adam da o sırada yeni bir sandalye daha getirdi. Meydana o sandalye çıkınca Ecevit ancak oturdu.

"Çay mı kahve mi?"

Ecevit'le aynı anda, "Çay olur," dedik. İkimiz de sanırım gerilmiştik. Adam üç ayrı bardağa çay koydu, önümüze şekerle beraber bıraktı. Kendisi çayına tam dört şeker attı ve karıştırdı. Ecevit de benim gibi dönen çay kaşığını izliyordu. "Buyurun gençler, hayırdır inşallah."

Ecevit'le göz göze geldik. Son birkaç gündür, iki falan, oldukça dürüst adımlar atıyorduk. Kimseyi kandırmıyorduk. "Emekli hukuk müşaviriymişsiniz," dedi başta. Adam başını salladı. Kabul, bu onun hakkında öğrenilecek zor bir bilgi değildi. "Biz isminizi Mehmet Ataç'tan aldık," diye devam etti.

Adam şekerli çayından bir yudum alırken düşündüğünü belli eden bir mırıltı çıkardı. "Çıkaramadım," dedi.

"Ankara Hukuk'ta doktor öğretim üyesi. Yüksek lisans tezini yazarken tezinde kaynak olarak gösterdiği kişilerden birisiniz. O dönem tezin konusu olan dava dosyasının hukuk müşavirliğini yapmışsınız kendisinin söylediğine göre."

Adam benim cümlelerimle bana baktı ve hafifçe dikleşti. Dudakları aralandı. "Ha şu avukat," dedi elini sallayıp. "O hâlâ beni unutmadı mı? Ne takıntılı manyak çıktı. Gerçi avukatların hepsi böyle." Sonra başını Ecevit'e çevirdi ve "Sen de mi avukatsın yoksa?" diye sordu gelişine. Ben dışarıdan pek avukat gibi gözükmediğimin farkındaydım ama insanların dönüp Ecevit'e tekte bunu sorması damağımda buruk bir tat bırakıyordu. Ne tam olarak üzüntü ne de bir mutluluk. İkisinin arasında sıkışan garip bir tat. Ecevit'i süzdüm. Üzerinde cüppe varmış gibi. İç çektim öylece.

"Yok, değilim."

"Doğruyu söyle bak. Ben gözünden tanırım avukatları. Ömrüm sizinle uğraşmakla geçti." Kendisi de bir hukuk mezunu değil miydi? Bir yerde meslektaş sayılmaları gerekirdi ama adam hiç hazzetmiyordu avukatlardan.

Ninova

Ecevit yutkundu ve hemen ardından gülümsedi. "Gerçekten değilim. Ama izninizle ben de sizi biraz uğraştıracağım."

Adam cıkladı. "Çok dürüstsün," dedi Ecevit'e bakarak.

"Güveninizi kazanmadan sizden yardım isteyemem."

"Benden yardım isteyeceksin yani?"

"Evet," dedi dürüstçe.

"Seni hiç tanımıyorum, niye yardım edeyim ki sana?" Başımı hiç oynatmadan gözbebeklerimi bir ona bir Ecevit'e çeviriyordum. Gergin değillerdi ama çok sempatik bir konuşma da değildi bu.

"Bazen bazı şeyleri yapmak için iyi bir insan olmak yetiyor."

"İyi bir insan olduğumu nereden çıkardın?" diye sordu adam bu kez.

"Sadece bir tahmin. Buradan elim boş da çıkabilirim tabii. Göreceğim," dedi Ecevit ellerini iki yana açarken. Adam geriye yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve cebinden sigara çıkardı. Önce Ecevit'e uzattı. Karşısında bir hoca olmadığı için ya da bir eğitim kurumunda olmadığı için bilmiyorum, aldı sigarayı. Bana uzatılanı kibarca reddettim. Karşılıklı iki sigara yakarlarken çayımı aldım.

"Dinliyorum."

"Bu dava dosyası kapatılmış. Biz bir avukat vasıtasıyla dosyaya baktık. İşin aslı avukat baktı. Dosyayı inceledi. Dosyada geçen ifadeyle Mehmet Ataç'ın tezinde yazdığı bir ifade uyuşmuyor. Dosyanın içeriğini hatırlıyor musunuz?"

Adam dikkatle Ecevit'e bakarken başını salladı. "Az çok. O sıra bakanlığın da takibini yaptığı bir dosyaydı. Başta ben ilgilendim. Sonra emekli oldum zaten ben. O adam o tezi yazana kadar benim yakama yapıştı. Unutmam mümkün mü? Çocuk çetesi dosyasından bahsediyorsunuz değil mi?"

Başımı hızlı hızlı salladım. Şans bazı anlarda bizden yana dönüyordu. Melike bir yerlerde sanki onu bulmamızı bekliyor, belki hiç görmediği abisi onu bulsun diye dua ediyordu. "Evet, o dosya."

"Uyuşmazlık nerede var? Ben genel durumu hatırlıyorum ama çok ince bir durumsa benim de yaş belli sonuçta. Temiz çalışırdım, tertipli çalışırdım ama yaşlılık bir yerde." Duraksadı, elini havalandırdı ansızın ve ikimizi birden işaret etti. "Ayrıca sizin o dosyayla işiniz ne? Siz de mi

yüksek lisansla, tezle uğraşıyorsunuz? Başka konu mu kalmadı çocuklar?" dedi bıkkın bir sesle. Bana kalsa ben şimdi kendimi bir yüksek lisans öğrencisi olarak tanıtacak, kırk yalan sıralayacaktım ama Ecevit dürüstlüğün ona kazandıracağını düşünüyordu.

"Size yalan söylemeyeceğim."

"İnanmam zaten."

"Ben kardeşimi arıyorum," dedi açıkça. Bedenini hafifçe masaya indirdi ve adamın gözlerinin içine baktı. Adam o gözlerdeki yardım ihtiyacını görsün istiyordu. "Kardeşim kayıp benim. Tahmini on beş-on altı yıl önce kaçırıldı. Tam da bu çetenin ülkede pik yaptığı dönemler. Belki hatırlıyorsunuzdur. O dönem ailemin yaşadığı mahallede başka bir çocuk daha kaçırılmış. Araştırdığım kadarıyla girdikleri mahallede tek çocukla yetinmiyorlar. Kardeşim hâlâ kayıp. Onların kaçırdığını düşünüyorum."

Adam için Ecevit'in anlattıkları tümüyle ilgi çekici hale geldi. O devlet memuru çizgisini çekti. Başını kaldırdı ve yaslandığı yerden önce çıktı. "Allah yardımcın olsun," dedi önce. "Ne buldun da bana geldin?"

"Tezde altmış üç ifade olduğu tam üç yerde geçiyor. Bunun kaynağı olarak siz gösterilmişsiniz. Şu an arşivde duran dava dosyasındaysa altmış iki ifade var. Bir ifade kayıp."

"Teze yanlış yazılmış olamaz mı?" diye sordu.

"Sizin yanlış söyleme ihtimaliniz var mı?"

Adam net bir halde başını salladı. "Ben kalem kalem yazarım, öyle çalışırım. Özellikle böyle büyük dosyalar için kendim kalem tutarım, kendimden başkasına da güvenmem. Dosya son dosyamdı üstelik. Mehmet bana çok sonra gelmedi. Yazdıklarıma bile gerek yok, hatırlıyorumdur o dönem. Mehmet Ataç yanlış yazmıştır ancak."

"Kendisi de en az sizin kadar kendinden emin," diye araya girdim. Bu iki adam seneler önce pek anlaşamamıştı sanırım. "Yani *böyle önemli bir bilgiyi üç kez tezimde hatalı şekilde geçirmem,* diyor. Kısacası orada ya siz bir fazla söylediniz ya da bir ifade kasti olarak dosyadan çıkarıldı. Bunun bir usulü var mı?"

Adam bana düşünceli bir halde baktı. Bir süre düşündü. "Bakan avukat iddianameyi okudu mu? Orada bir gizli tanık ya da ifade sayısı geçmesi lazım."

"İddianamede gizli tanık da tanık sayısı da geçmiyor. Bakıldı ona. Defalarca kez hatta."

Adamın kaşları içe doğru büküldü. "Mümkün değil," dedi. Bu kelime artık sinirlerimi bozuyordu. Mümkündü işte. Bunların hepsi olan şeylerdi. Kime gidersek bize mümkün olmadığını söylüyordu. "Benim elimden geçmiş dosyanın iddianamesi eksik olsa ben çıkar bu eksik, düzenlenmesi gerekiyor diye görüş bildiririm. Düzeltilir o, sonra devam edilir. İddianamede gizli tanık yazmıyor, kaldı ki tanık sayısı bile yazmıyor. E ne yazıyor?"

"Gözünüzden kaçmıştır belki," dedim ama bu adamın bakışıyla bile bana tepki göstermesine sebep oldu.

"Hakaret edeceksen böyle, seni kovayım," dedi yarı ciddi yarı alayla.

Ben alayına tutundum ve gülmeye çalıştım. Ecevit'e baktım. "O öyle söylemek istemedi," diye araya girdi.

"Evet, söylemek istemedim. Yanlış anladınız. İnsanlık hali sonuçta... Bir ihtimal. Biz de çok çaresiziz Yakup Bey. Kayıp bir bebeği arıyoruz. Her şeyden şüpheleniyoruz. Kusuruma bakmayın."

Adam ciddiyetle yüzüme bakmayı sürdürdü. Sanırım daha çok batırdım. Bir şeyi bozacağım diye çok korkuyordum. Bu adama gerekirse burada yalvarır, özürler dilerdim ama yeter ki bizi kapı dışarı etmeseydi. Bu ciddi bakışları benim korkan gözlerimle dağıldı ve güldü. "Şaka yapıyorum yahu!" dedi gülerek. Bu erkekler... Bu erkeklerin en saçma anlarda şaka yapması... "Tamam, sakin olun. Devam edelim," dedi. Çayımdan büyük bir yudum aldım ve gözlerimi yumdum. Ödüm kopmuştu. "Dediğim gibi, o iddianame benden onay almaz o halde. Bakan avukat güvenilir biri miydi?"

"Fazlasıyla. Ondan yana şüphe yok."

"Davanın akıbeti ne olmuş?" diye sordu bu kez. Her ne kadar tezin sahibi bu adama ulaşsa da belki de muhatap olduğumuz kişi yanlıştı. Bu adam davanın sonunu bile görmemişti.

"Dosya kapatılmış. Sözde çete çökertilmiş. Raşit denen adam bulunamamış."

Ecevit çayını bile içmiyordu. Parmak uçlarını stresle birbirine dokunduruyordu. Gözlerini kıstı biraz. "Raşit diye geçiyor adamın ismi. Tanıdık geldi mi? Hatırlayabiliyor musunuz bu ismi? Dosya hakkında ufacık bile

bir şey hatırlarsanız rica ediyorum bize söyleyin. Neyin hangi kapıyı açacağı belli olmaz."

Adam dirseğini masaya yasladı ve alnını ovaladı. Birkaç dakika, abartısız birkaç dakika sessizce durduk. Adam gözlerini bir açtı bir kapattı. "Kardeşin kaç yaşındaydı?" diye sordu.

"Bir buçuk iki yaşında ancak vardı."

"Sen neyine güveniyorsun peki bu davanın peşine düşerek? Kapanmış dosya, ne yapabilirsin bulduğun şeyle?" diye sordu. Bu noktada artık dürüstlüğü bırakabilirdik. Kesinlikle bırakmalıydık.

"Ortada bulunmamış bir adam var. Bir şey bulursam gideceğim ve gerekli insanlara göstereceğim. Dosya yeniden açılır, belki o adam bulunur, bulunamayan tek çocuk benim kardeşim değil ki. Bir çocuk bile bulunsa bana yeter. Bir şeye güvenmiyorum, bir umudun peşinden gidiyorum."

"Annen baban?"

"Kaybettim."

Adamın yüzü sahici bir üzüntüyle ezildi. "Başın sağ olsun," dedi kısık sesle. "Bu davayla o dönem ilgilenen savcıyla hâlâ hal hatır sorarız birbirimize. Onu aramak lazım bir. Hafızası kuvvetli bir adamdı, yirmi yıl önceki davanın bile gününü hatırlardı. Bir konuşayım onunla, aklımdakileri söyleyeyim, hatırlıyordur belki. Bir de bu iddianameye ben gittikten sonra ne oldu, onu sorayım. Bu iş bilmezliği o da yapmaz."

"Aklınızdakiler ne?" dedim.

"Bir şeyden mi şüpheleniyorsunuz?" diye ekledi Ecevit.

Adam ikimize baktı. "Çapraz sorguda mıyım?" diye sordu. Sanırım bu da şakaydı. Adam bir tercih yapmadan Ecevit kendi sorusundan vazgeçti ve benim sorumu tekrar etti. "Aklınızdakiler ne? Bir şey mi hatırlıyorsunuz?"

"Emin değilim."

"Duymak isterim," diye ısrar etti Ecevit.

"Ben o dosyanın altmışını altmış ikisini hatırlamam belki ama bir gizli tanık olduğunu anımsıyorum. O dönem bakanlık yoğundu ama baktığım tek dosya değildi. Belki başka bir dosyayla karıştırıyorumdur."

Ecevit çoğunu içmediği ve küle dönüşen sigarasına uzandı. Küllüğün üzerine koymuştu, yaktıktan sonra küllükten çekip aldı ve tek nefeste kalan tüm sigarayı içine çekti. Mümkün olsaydı saçlarına aklar düşecekti hızla. "Ne olmuş olabilir abi?" dedi. Sizi bıraktı. Sabrı bitmişti. "Gizli

tanık yok. İfade yok. İddianame yok. *Olmasaydı müdahale ederdim,* diyorsun. Sonrasında değişti o zaman? Kim değiştirdi? Değiştiyse senin yaptığını yapan niye müdahale etmedi?"

Ecevit elini yükseltmiş adama bakıyordu, konuştukça elini havada sallıyordu. Görüyordum, parmakları titriyordu. Adam koluna dokundu ve bir abi gibi sıktı. "Seni anlayacak bir meziyette değilim. Teselli de vermem ama sabırlı ol. Yoksa bu yolun sonu zor. Kaç yıl önceki mevzu. Yeni bile değil. Abisin. Benim de kardeşim var. Gözüm gibi severim onu. Anlıyorum seni ama sabırlı ol. Başka türlüsü mümkün değil."

Adam telefonunu çıkardı ve rehberine girdi. Sanırım bahsettiği savcıyı arayacaktı. Elini Ecevit'ten yavaşça çekti ve bir numaraya bastı. Çaldı, çaldı ama açan olmadı. Yeniden arar mıydı? "Açmadı," dedi adam telefona bakarken. "Benim de eski evimde defterlerim var. Kalem kalem yazardım ben unutmamak için. Gider bakarım not aldığım bir şey var mı o dosyayla alaka-" Kelimesi bölündü ve mesaj sesi girdi araya. Hiç gocunmadım gözlerimi telefonuna diktim. Savcıdandı mesaj, müsait olduğunda arayacağını yazıyordu.

"*Arayacağım,* demiş. Arar. Şimdi ben de kalkar bakarım." Adam ayağa kalktı ve Ecevit'in sırtını sıvazladı. "Nereden geliyorsunuz siz?"

"Ankara."

"Hanım kızı al da Eskişehir'de dolan biraz, numaranı da ver bana. Ben savcı bugün dönmese de sana en azından bir şey bulursam döneyim. Olur mu?" Ecevit ayaklandı. Cebinden telefonunu çıkardı ve adama uzattı. Adam numarasını tuşladı ve kendisini aradı.

"Eyvallah."

"Allah yardımcın olsun," dedi tekrardan. "İnşallah yaşıyordur kardeşin, sağ salim kavuşursun."

Ecevit'in yüzünde silik bir acı dolandı. "Âmin," dedi dudaklarının arasından. En önde beni yürüttüler. Elif ve Tuna oyuncaklar burada olsa da yoktu. Ortalığa bakındım. Keşke çıkmadan görseydim onları. Derdim elbet bu değildi ama Elif'e el sallamak istedim sadece. Koray Bey'le selamlaştık, adamla beraber çıkacakken dükkândan, "Elif ve Tuna gitti mi?" diye sordum merakla.

"Yemek yemeye gittiler, gelirler yine."

Belki bu çevrede olursak, uzaklaşmazsak ya da Yakup Bey bir daha yüz yüze gelmek isterse belki onları görürdüm. "Balaban köfte yemeden dönmeyin," dedi adam bizden ayrılmadan önce.

Ecevit başını salladı. "Eyvallah," dedi tekrardan. İnsan içinde koluna yapışmak istemedim ama merdivenlere kadar dayanabildim.

"Ecevit," dedim kısık sesle. Dönmeden kolunu uzattı bana. Kolunu da değil tam, kabanını. Ona sıkıca tutundum ve öyle indim merdivenleri.

Adamla bir yerden sonra yollarımız ayrılınca Eskişehir'in orta yerinde bir başımıza kalakaldık.

"Sen istersen dolaş. Ben arabaya ya da bir kafeye oturayım," dedim. Bu ayakkabılarla bu yollarda daha fazla yük olmak istemedim. Koluna yapışıp kalıyordum ve taşlar bazı yerlerde daha da küçülüyordu.

"Yoruldun mu?"

Ayaklarımdan birini hafifçe kaldırdım ve salladım. "Yorulmadım da bunlarla olmuyor. Yapışıp kaldım paçana. Rahat hareket edemiyorsun. Oturalım istersen."

"Otururak vakit dolduramam ben," dedi. Çok yerinde durabildiği söylenemezdi zaten. O sokaklarda dolaşmak ve sigara içmek istiyordu muhtemelen.

"Tamam, ben arabaya geçeyim. Uyurum belki. Sen bir şey olursa ararsın."

"Uykun mu geldi?" diye sordu bu kez. Hayır, hem de hiç uykum yoktu ama bir kafede tek başıma da oturmak istemedim. En azından arabada uzanır, uyumaya çalışırdım.

"Hayır da..."

"Tamam, dolanalım işte böyle. Derdin ne senin? Neyi sıkıntı yaptın?" Kızmıyordu bunları söylerken. Kızmaya yakın bir sitemdi. Tuttuğum kabanını, dolaylı yoldan kolunu kaldırdım.

"Rahatsız olmuyor musun?"

"Olursam park ederim seni bir kaldırım kenarına, yoluma devam ederim. Yapacak bir şey yok, hadi yürü."

Bu şakaydı sanırım. Ecevit'in kolunu daha sıkı tuttum çünkü hiç sabretmeden yürümeye başladı. "Ne çıkacak sence bu işin altından?"

"Ya bu adam işini kusursuz yaptığına inanan bir narsist ve o tanık ifadesi kayboldu veya çalındı ya da bu adam emekli olduktan sonra o dosyada bir şeyler değiştirildi."

Ninova

"Aradığı savcı mı değiştirdi yani?"

"Mümkün. Savcı yazıyor zaten iddianameyi. Eğer ki o savcı değiştirdiyse olayın hiçbir anını hatırlamayacak ve bu adamın bizimle konuşmasını engelleyecek. Belki önümüzü bile kesmeye çalışacak."

"Böyle bir durumda ne yapacağız?" diye sordum. Ecevit cebinden bir sigara çıkardı ve kimseye ikram etmedi, bir dalı iki dudağının arasına sıkıştırdı. Bunu yapmak için durması gerekmedi ama bu havada yakması için durması gerekti. Benim avcumda olan kolunu sigaraya siper etti ve çakmağı birkaç kez yaktı, yine de tutuşturamadı. Yönünü tamamen bana çevirdi. Dudakları bir ip gibi incelmiş, sigarasını tutuyordu. Gözleri ateşteydi. Herhalde Ecevit'in yüzüne gülmekten sonra en çok ciddiyet yakışıyordu. Dikkatle onu izliyordum. Sonunda başardı ve bir duman çekti içine. Yanakları içe doğru kaldırılmayan bir mezar gibi çöktü. Böylece yüzünde belirginleşmeyen çıkıntı kalmadı. Kaç yaşından beri sigara içiyordu kimbilir... Ben ancak dudak tiryakisiydim. İçmeyi beceremiyordum. Bu az içtiğimden değildi, bir dönem paket paket denemiştim. Belki de bağımlı değilsem, o dumanı içime çekmeyi beceremediğimdendi.

Kafasını çevirdi ve dumanı üfledi, yolumuza devam ettik. "En azından bu pisliğin bulunmamasında büyük isimlerin payı var, emin olmuş olacağız. Önümüzü keserlerse patlatabildiğim her yerden patlatacağım olayı. O gizli tanığı ya öğreneceğim ya öğreneceğim."

"Dağ çilekli Türk kahvemizi denediniz mi?" Butik bir kafenin kapı ağzından orta yaşlarda bir kadın gülümserken bu soruyu sordu. "Hem de kumda."

Kar şiddetli yağmasa da minik minik atıştırıyordu. Kadın soru sordu sandım ben. "Yok, denemedik," dedim. Kadın ve Ecevit aynı anda güldü.

"Buyurun o zaman, deneyin," dedi ve kapıyı gösterdi. Bunun bir satış stratejisi olduğunu anlayacak kadar insan içine karışmamıştım. İnsanlıktan, basit anlardan mahrum, şatafatlı bir evde ya da bir atölyede geçip gitmişti yıllarım. Biri bana dağ çilekli Türk kahvesi içtin mi diye sorarsa ben içip içmediğimi söylerdim. Aklıma da bir şey gelmezdi.

"Artık hayır demek de olmaz," dedi Ecevit. Kadın gülerek başını salladı. "Buyurun, hoş geldiniz. Üç farklı odamız var. Sondaki odada

boşluğumuz var, şömine de var orada. Dilerseniz oraya geçin. Ben hemen sipariş için geliyorum."

İşaret ettiği yere doğru geçtik. İçeride kimse yoktu. Oturabilecek de üç yer vardı. Yanan şömineye en yakın yere karşılıklık şekilde oturduk. "Ben bilseydim bunun için sorduğunu, *içmedim* demezdim."

"Niye, kahve içmek istemiyor musun?"

"Ondan değil de..." dedim ve ellerimi dizlerime bastırdım. "Ne bileyim daha önce kimse beni bu şekilde dükkânına girmem için ikna etmemişti. Öyle emrivaki oldu sana da."

"Firuze," dedi hayretle. "Şu an böyle hissedeceğin hiçbir şey yok farkında mısın?" Şok olmuş halde izliyordu beni. Ne karşılık vereceğimi bilmiyordum, kapıdaki abla kurtarıcı gibi gelip sipariş aldı. Başka seçenekler de sundu ama "İki tane dediğiniz kahveden olsun," dedi Ecevit.

Kadın gülümseyerek not aldı ve yanımızdan ayrıldı. Çok güleçti, ona bakınca insan kendini gülümsemek zorunda hissediyordu. Yanan ateşe çevirdim başımı. "Senin kendinle ne alıp veremediğin var?" diye sordu bu kez. Konuyu kapatmadı. Ateşten başımı çevirmedim. Çatırdıyordu odunlar. "Sana soru soruyorum."

"Derdim yok."

"Şu dükkâna girip iki kahve içmeyi niye kendine sıkıntı yapıyorsun o zaman?"

"Seni beklemediğin bir anda istemediğin bir duruma sokmak istemiyorum."

"Dağ çilekli kahve içerek mi?" dedi. Olayın basitliği tıpkı o hafif lapa olmuş pilav gibi suratıma çarptı. Kaşlarımı nasıl büktüğümü, suratımdaki ağrı dolu ifadeyi fark ettim. Gülmedim ama onları yüzümden sildim. Dağ çilekli kahve. Küçük bir fincanda gelecek, midemizde pek de yer kaplamayacak bir kahve... Ne olurdu ki oturup on dakika o kahveyi içseydik? Acelemiz yoktu. Vaktimiz vardı. Beklemek zorundaydık. "Nefes al," dedi yüzüme bakarak. Söylediği gibi yaptım. Elimi boğazıma bastırdım ve yüzümü kaldırdım. Birkaç kez derin nefes aldım. En az yedi sekiz kez soluklandım ve öyle baktım Ecevit'e. Basit bir kahve içecektim. Ecevit içmek istemezse de on dakika benim içmemi beklerdi. Gelmek istemezse de yola devam ederdi, ben içip çıkardım.

Ninova

"Aldım."

"Güzel," dedi başını sallarken.

Çok geçmeden kapıdan kadın girdi. Önümüze iki fincan ve iki küçük bardakta su koydu. "Teşekkür ederim," dedim.

"Afiyet olsun, umarım beğenirsiniz."

Olur da beğenmezsem diye kadının çıkmasını bekledim. Kadın çıkarken kahveyi aynı anda dudaklarımıza yaklaştırdık. Önce kokladık, sonra içtik. Göz gözeydik. Ben buram buram bir çilek bekledim ama alakası yok. Çilek, damağa vuran hafif bir tattı yalnızca. Anlaşılmıyordu bile.

"Normal kahveyi tercih ederim," dedim.

"Çayın gözünü seveyim," dedi.

Neredeyse göz devirdim ve başımı geriye attım. "Kahve içerken bile çay düşünüyorsun." Kahvesiyle beraber geriye yaslandı o da. Keyif kahvesi içmiyordu, çay düşünerek kahve içiyordu. Kahvemden bir yudum daha aldım.

"Yanlışın var. Ben çay içerken de çayı düşünüyorum." Bunu söyleyeceğini bilseydim, kahveyi o an içmeyi düşünmezdim. Ansızın gülmek kahveyi püskürttü ve elimi ağzımın altına siper ettim. Kıyafetim kirlenmedi belki ama ağzımdaki kahve Ecevit'in suratına kadar sıçradı.

"Ya Firuze," dedi gözlerini kapatırken.

"Ay özür dilerim, Ecevit özür dilerim." Yüzünde nereye geldiğini seçmeye çalışıyordum, kalkmak da istiyordum ama avcumun içinden kahve damlıyordu.

"Gözüm de zaten otuz yıldır dağ çilekli Türk kahvesi içmeyi bekliyordu."

Gözüne mi gelmişti? Gülmeyecektim. Vallahi gülmeyecektim. Gözüne gelmemiş olsaydı hiç gülmeyecektim ama Ecevit gözünü ovuştururken kendimi tutamadım ve güldüm. "Gülme."

"Özür dilerim."

"Firuze, gülme."

Ovuşturmaktan kızarttığı gözünü açtığında ben de tepside gelen peçeteyi avcuma bastırdım. "Hepsi çay yüzünden."

"İftira atma çaya."

Gülmeyecektim. Vallahi gülmeyecektim. Çayın avukatlığını yapmasa, onu böyle kuvvetle savunmasa gülmek hiç aklımda yoktu. Ağzımdan yeni bir şey çıkmasın da Ecevit'in gözüne girmesin diye başımı eğdim. Bu öyle

bir şeydi ki ağlamak nasıl durdurulamıyorsa, gözyaşları nasıl *din* deyince dinmiyorsa ve kalp *üzülme* lafından nasıl anlamıyorsa öyle bir şeydi. Ben gülmek durdurulabilir sanıyordum. Eskişehir'in soğuk bir kış gününde, tek göz bir odanın içinde, yanan şöminenin başında, dağ çilekli kahveyi içerken öğrendik. Gülmek de ağlamak gibi inisiyatif dışında bir eylemdi. Ne güzel, ne büyük devrim... Karadeniz gibi coşkulu, Ege gibi huzurlu. *Gülmek, ne güzel şeydi böyle...*

Gülmem durana kadar kahvem soğudu ama yine de içtim. Yere damlayan kahveleri de peçeteyle sildim. Ecevit'in peşinden kalktım. Hesabı ödedi, kadın beğendiniz mi diye sorduğunda *çok,* dedi Ecevit imayla. Yeniden koluna tutundum.

"Sana da borcum artıyor."

"Yazıyorum ben köşeye."

"Öderim zaten."

"Saçmalama, ihaleye fesat karıştırırsın, beni borçlu çıkarırsın. Öğretmedi mi o pezevenk sana?"

Sesimi çıkarmadım. *Öğretmedi,* demedim. İçi biraz olsun soğuyorsa böyle, dillendirmek keyfini yerine az da olsa getiriyorsa ben dinlerdim. Odunpazarı'nın sokaklarında yavaş yavaş dolanıyorduk. Bazen merakla durup takılara bakıyordum ama bir yerden sonra almayınca, güler yüzle yanıma gelen satıcılardan utandım, çok bakmadım da. Yine en az kahve kadar tesadüfi şekilde met helvası denedik. Biraz dikişime yapıştığı için rahatsız hissettim ama su içince geçti. Yine de tadının kötü olduğunu söyleyemezdim. Ecevit iki paket aldı, alırken sahibi olan amca yanına hediye koydu. Üzerinde *saray helvası* yazıyordu. Ecevit çıkarken oradan, poşetten çıkardı ve bana uzattı paketi. Aldım da açıkçası. Benim hakkım gibi hissettim. Bu hediyeyi amca da benim niyetimle koymuştu sanki. Benim kısmetimdi. Küçük de bir yerdi burası çabucak bitti. Caddeye çıktık. Çok bir yer yön bilmiyorduk, kafamıza göre vakit geçsin diye yürüyorduk. Ecevit sigara içiyordu bazen. Hava pek soğuktu ama yürümek istiyordum. Odunpazarı'ndan çıkınca zemin düzeldi ama karın etkisiyle buzlanmıştı yine. Bu sebepten kolunu bırakmadım. Sessiz sedasız o kadar uzun uzun yürüdük ki sanırım Porsuk Çayı'nın önüne geldik.

"Burası neresi biliyor musun?"

"Adalar galiba."

Ninova

"Ada mı? Hani nerede?" dedim ve kafamı sağa sola çevirdim. Ada hayalim asla burasıyla eşleşmiyordu. Adalar dedikleri yer burası mıydı şimdi? "Kuğulu Park daha güzel."

"Bence de," dedi. En azından kuğular vardı orada. Tamam, burası da güzeldi ama *ada* denmesi garip geldi bana. Beklentimi karşılamadı. Bir banka anlaşmadan oturduk. Soğuktan burnum akıyordu artık. Çektim birkaç kez. Ecevit bana baktı. "Acıktın mı?" diye sordu.

"Sen?"

"Acıkmaya başladım ben. Yiyelim şu dediği köfteyi."

O ödeyecekti zaten, bana çok laf düşmüyordu. O yerse ben de yerdim. O yerse ve bana almazsa yemezdim. O yemezse ben yine yemezdim. "O geldiğimiz yere geri yürüyelim, orada vardı birkaç yer."

Benim ne kadar yer yön duygum yoksa onun da bir o kadar vardı. Âdeta geldiğimiz yerden geri döndük. Buraya tesadüfen geldiysek bile tesadüfen dönmedik. Yolu aklında tutmuştu. Uzun senelerdir açık olduğunu iddia eden bir yere girdik. Odunpazarı'nın girişindeydi. Çok kalabalık değildi. Kısa zamanda getirdiler siparişlerimizi. Pide ekmeği üzerinde köfte ve bol sos vardı. Kokusu ilk andan karnımı guruldattı. Sanırım ben de acıkmıştım. Sıcacıktı. Köfteler sulu suluydu, ne kokusu ne de tadı rahatsız ediyordu. Ecevit hızlıca yedi. O bir buçuk porsiyon istemişti, ben bir porsiyon istemiştim. Bana bitirmemi söyleyeceği için kendi isteğimle mırın kırın etmeden bitirdim. O da beni sabırla bekledi. Tatlı teklif edildi ama ikimiz de reddettik. Tek bir lokmaya bile yerim yoktu artık.

Hava çok kapalıydı, kararacak mı yoksa yağmur mu yağacak anlaşılmıyordu. Daha kararmasına vakit vardı ama. Yine ne yaptık ne ettik o dükkânın oralara geldik. Koray Bey bizi fark etmese biz gitmezdik ama adam bizi fark edince küçük Elif de aniden dükkândan çıktı. "Sen niye kurabiyelerimi beklemedin?" diye seslendi. Demir parmaklığa çıkmıştı; aşağıya sarkmıyordu, sadece boyunu yükseltmişti.

"Kaldı mı?" diye sordum.

"Kaldı kaldı, gelecek misin?"

"İstersen gelirim," dedim. Başını hızlı hızlı salladı.

Babası gülümsedi. "Bir çay daha içer miyiz?" diye sordu Ecevit'e. Gidecek başka yerimiz yoktu zaten. Hemen onayladık. Ben hiç fırsat

vermeden Elif'in masasına doğru ilerledim. Tuna aynı masanın köşesinde sanırım ödev yapıyordu. Onu yeniden anlıyordum... Sıkılmıştı. Oturdum küçük sandalyelerden birine. Tuna'ya selam verdim.

"O gelmeyecek mi?" diye sordu ve birini işaret etti. Gösterdiği kişiye baktım. Ecevit'i gösteriyordu. Geçen seferki yerde oturuyordu.

"Bilmem ki," dedim. "İstersen gidip çağır."

Gidip Tuna'ya yaklaştı. Üstten üstten ödev kâğıtlarına baktı. "Çok saat mi kaldı, az saat mi kaldı?"

"Çok saat kaldı," yanıtını alınca burun kıvırdı. Ecevit'e doğru ilerledi. Onlara bakmıyordum. Ecevit'in bana bakacağını biliyordum. Gelmeyeceğini hissediyordum yalnızca. Bana ne anımsatıyorsa bu küçük pembe masada oturmak, ona da aynı şeyi hatırlatacaktı. İstediği kadar unutsun, çok fazla uyaran vardı. Hangi birini görmezlikten gelecekti ki?

Gözüm Tuna'daydı. "Arkadaş mısınız Elif'le?" diye sordum. Başını salladı. Akıllı, uslu bir çocuktu. Matematik sorularını çözüyordu.

"En sevdiğin arkadaşın mı yoksa?"

Yeniden başını salladı.

"Başka arkadaşların da var mı?" Yine başını salladı ama bu kez bana da baktı. Kalemin ucunu ısırdı. *Kesin onlarla maç yapacak diye geç de geliyordu...*

"*En çok Elif'i seviyorum ama,*" dedi çocuk. Lüle lüle saçları vardı. Burnunun üzerinde de biraz çil. Gülümsemek istedim ama uzun boylu bir adamın gölgesi düşünce gülümseyemedim. Ecevit sanırım o küçük sandalyelere oturmaya cesaret edemedi, köşeden bir sandalye çekti ve masanın başka bir köşesine oturdu. Ona bakmıyordum. "Çay içer misiniz?" diye sordu Elif. Başımı gülümseyerek salladım. Ecevit de sanırım beden diliyle onayladı. Küçük kız hepimiz önüne önce pembe altlıkları, sonra bardakları koydu. *Küçük pembe çay bardaklarından çay içecektik.*

Çaydanlığıyla özenle çaylarımızı doldurdu. Tuna, "Bana yok mu?" diye sordu.

Elif başını salladı. "Sen içtin ya hakkını. Bitti. Bunlar misafirlerimize."

Biz onların misafirleriydik.

Kalan kurabiyeleri de ortamıza koydu. Sonra geçti oturdu. Kendisinin hakkı bitmemişti sanırım. O da bize eşlik etti. "İçebilirsiniz, çok sıcak

Ninova

değil," dedi. Ne Ecevit ne de ben elimizi uzatamıyorduk. İlk birbirimizden bekliyorduk belki.

"Siz çok senedir mi arkadaşsınız, az senedir mi?" diye sordum.

İkisi de aynı anda, "Çok senedir," dedi. Hatta Elif elini bile kaldırdı, beş parmağını gösterdi. Küçük parmakları çokluğu belli etmek için açılıyordu, bir kedi patisi gibi açıyordu elini.

"İçsenize çayınızı," dedi yine Elif. Cesaret ettim, elimi uzattım ve bu Ecevit'le aynı ana denk geldi. Ne zaman ki elime o bardağı aldım, dudağıma götürdüm, dudaklarım da yedi yaşındaymışım gibi titredi. Zorlukla gülümsedim, öyle kontrol etmeye çalıştım dudaklarımı.

"Çok güzel olmuş," dedi Ecevit. "Sen mi yaptın?" Elif minik dişlerini göstere göstere gülümsedi ve sanırım arkadaşına kıyamadı, kendi bardağını Tuna'ya doğru tuttu. Ona da bir yudum aldırdı. "Ellerine sağlık," dedi Ecevit.

"Kurabiyeleri de beraber yaptık," diyerek Ecevit'in önüne uzattı. "Bana yardım etti," dedi ve Ecevit bendeki yayları koparacak bir şey söyledi.

"*Eder.*"

Dudaklarımdaki titrekliği gizlemek için bir yudum daha içtim ama sanırım gizlenmiyordu. Dişlerimi sıkıyordum, kendimi sıkıyordum ama olmuyordu. Ederdim... "Sen okuldan erken gelseydin sen de yapardın, daha çok kurabiyemiz olurdu," diye kızdı Tuna'ya. İçinde atamadığı bir öfke vardı, hissedebiliyordum.

"Ya olmuyor öyle olmuyor," dedi çocuk. Ellerini saçlarına daldırdı. "İstediğim zaman çıkmama izin vermiyorlar ki!"

"Yooo..." dedi uzata uzata. "Veriyorlar."

"Sen nereden biliyorsun? Sanki hiç okula gittin."

"Gittim!"

"Yalan söyleme Elif!"

"Baba," diye bağırdı ileriye doğru. "Ben okula gitmedim mi bir kere abimle? Gitmedim mi baba?"

"Bir kere gittin," dedi adam. "Bak gördün mü? Çıkmak istediğimde de çıktım."

Tuna'yı kızdırdı bu sözler. Parmaklarını saçlarına geçiriyordu, oflayıp pufluyordu. Hiç anlaşamıyorlardı sanki ama onlar kadar anlaşan da yoktu. Öyle biraz kavga edince Elif'in eline çayı döküldü. Olmayan çayı

varmış gibi tepki verdi. Aynı tepki Tuna'dan da geldi. "Bak gördün mü, yaktın elini!"

"*Firuze yakacaksın kendini! Yaklaşma sobaya! Bak gördün mü, yaktın elini!*"

Bu daha fazla izleyebileceğim bir an değildi. İki küçük çocuğun yanında daha da çocuk olmamak için kalktım yerimden. Kimseye de bir şey demedim. Dönüp bakmadım bile, çıktım dükkândan. Ecevit'in koluna tutunmadım ama merdivenlerden düşmeden indim. Çarşıdan çıktım ama uzaklaşmadım. Parmaklarımı alnıma bastırdım. *Sus, sus, sus.* Herhangi iki çocuk. *Sus.* Hatırlamadı bile belki o. Çocuğu kırmamak için geldi oturdu. Hem hatırlasa ne olurdu ki? Anımsasa ne olurdu? Kaldırımın köşesine çöktüm.

Zoruma ne gidiyordu? İki küçük çocuğu mu kıskanıyordum ya da onların da sonunu mu merak ediyordum? Elif yalan söylemek zorunda kalmayacaktı, Tuna'yı da ondan hiç almayacaklardı. Sonra ne olacaktı peki? Nasıl devam edecekti hayatları? Tuna'nın hiç en sevdiği arkadaşı başkası olacak mıydı? Ya ben bunları niye merak ediyordum? Önce o mezuniyet, şimdi de bunlar. Ne saçma meraklardı bunlar. Bunca duygunun arasında bir de merakla uğraşamazdım ben. Merak etmek istemiyordum.

Kaldırımda yanıma birinin çöktüğünü, "Barıştılar," dediğinde fark ettim. Beni korkutmadı bu. Sadece ağlattı. Barışırlardı zaten. Ne olursa olsun barışırlardı.

"Küs kalamazlardı zaten," dedim.

Cevap vermedi.

Sigarasını yaktığını çakmağın sesiyle anladım. Başımı kaldırdım, ona baktım. "Bana da sigara verir misin?" Ecevit bu teklifimle duraksadı, yaktığı sigarayı içmedi. Versin diye elimi uzattım.

"Bu sonuncuydu. Kalmadı," dedi. Yalan söylüyordu. Benimle sigarasını paylaşmıyordu. Elim yumruk oldu da indi aşağıya. Başımı geriye doğru attım ve gökyüzüne baktım. Bana sigara versin istiyordum.

"Tuna büyüyünce ve sigara içince, Elif istediğinde ona verecek ama," dedim. Bunun ne demek olduğunu biliyor mu emin bile değildim. Onları bize benzetti mi bilmiyordum bile. Bilmemek çok zordu.

"Vermeyecek, Firuze."

"Verecek, Ecevit."

"Vermeyecek."

Ninova

Yine de ikna olmuyordum. Ne olursa olsun o versin istiyordum. Son dal sigarasını yanımda nispet yaparcasına içip bitirdi. Telefonu çalmasa buradan ne zaman kalkardık bilmiyordum. "Müşavir arıyor," dedi açmadan. Telefonu kulağına dayadı. Islak kirpiklerim üşüyordu. "Biz çarşının kapısındayız zaten. Bekliyoruz tamam." Adam telefonda söylemeyi tercih etmedi galiba. Biz yine de kalkmadık. Konuşmadık da. Bazen geçen insanlar bize bakıyordu ama ikimiz de umursamıyorduk.

Ne zaman ki adam gözüktü, "Siz niye dükkâna geçmediniz?" diye sordu, öyle kalktık.

"Burası da iyi. Ne buldun abi sen? Döndü mü savcı?" diye sordu. Yine de ayakta konuşmak adamın içine sinmedi, içeride alt katta kalan bir esnafın dükkânından üç alçak tabure aldı ve bizi oturttu.

"Aradı konuştuk, ben de eski defterlerimi kurcaladım. Çok defter vardı. Çabucak bulamadım. Beklettim sizi de."

"Hiç önemli değil. *Ufacık bir şey buldum,* de bana yeter."

Adam ceketinin içcebinden siyah deri bir defter çıkardı. "Savcıyla görüştüm, benim emekliliğimden sonra savcı da değişmiş. Benim bu dosyada çalıştığım savcımn ismi Ahmet Yıldırım'dı. Sizin avukatın gördüğü dosyada savcı kimdi biliyor musunuz?"

"Yılmaz Çolak."

Ben savcı ismine bakmamıştım ama Ecevit tekte söyledi. Adam başını salladı. "Davanın savcısı değişmiş. İddianame de yeniden yazılmıştır. Ben bana ulaşan adama kendi bildiğim dosya üzerinden bilgi verdim. Tezde bu dosyanın ilk halinden bilgi var yani. Bir yanlışlık yok."

"Bir dosyanın savcısı niye değişir?" diye sordum ben. Evdeki bazı konuşmalar geliyordu aklıma. Babam kendi lehlerine açılan davalarda ya da onların açtığı davalarda savcının kim olduğunu konuşurlardı.

"Savcı kendisi isteyebilir ya da başkaları, o dosyanın başka savcının elinde olmasını ister."

"Tanıklar yeni savcıda yeniden mi dinlenir?" dedi Ecevit.

"Bu savcıya kalmış. Bakar, kafasına yatmayan bir şey olur, istediğini yeniden çağırır. Ya da önceki ifadeyi kabul görür." Adamın yüzünden anlayabiliyordum. O işin içinde ne döndüğünü tahminimce anlamıştı ama bize açık açık söylemiyordu. Biz kısım kısım alıyorduk.

"Peki bir ifadeyi dosyadan çıkarır mı?" dedi Ecevit. Adam başını iki yana salladı. "Konuştuk bunu, mantıklı bir sebep bulamadık. Bunun için akla gelen bir dayanak yok."

Bu olayın ucu Melike'ye dayanacak mıydı bilmiyordum ama göz göre göre bir suç örgütünün lideri korunuyordu. Bu işin sonu Melike'ye varmasa bile başka çocuklara varacaktı ama içimden kuvvetli bir his varacağını söylüyordu. Melike neredeydi? Bunca yıldır bu kızın ne ölüsü ne de dirisi bulunmuştu. Neredeydi?

"Peki savcının dosyayla alakalı hatırladığı bir şey oldu mu?" diye sordum. Madem bu adam yirmi sene öncesini bile hatırlıyorsa, seneler önce elinden alınan dosyayı da hatırlıyordu. "*Gizli tanık,* demiştiniz. Aynısını savcı da hatırladı mı?" diye Ecevit soruma ekledi. Adam defteri açtı. Çok kalabalık, satır satır dolu bir defterdi.

"Bir gizli tanığı sadece savcı ve kâtibi dinler. Bir de bakanlık ilgileniyorsa, hukuk müşaviri görür gizli tanığın ifadesini. Başka da kimse bilmez," dedi adam. Bu demek oluyordu ki bir gizli tanık varsa bizzat bu savcı dinlemişti. Kalbim ağzımda atmaya başladı. Adam eliyle bir noktada durdu. Okuyamadım ama söylediği daha önemliydi zaten.

"Altmış üçüncü ifade gizli tanığa ait. Bizim ilgilendiğimiz dosyada gizli tanık vardı."

Elimin ayağımın boşaldığını hissettim. Gizli tanığın ifadesi göz göre göre çıkarılmış, hatta o tanık yüzünden savcı mı değiştirilmişti? Altmış iki ifade vardı. Gizli tanık yoktu aralarında. İddianamede de yoktu, içinde de.

"Kimdi o gizli tanık, hatırlıyor musunuz?"

"Ecevit bak, bizim hatırladıklarımızla bir yere varacak şey değil bu. Bunu gidin avukatınızla konuşun. Bu tezi ortaya atın. Gerekirse ben gelirim, anlatırım. Dosya bizim elimizdeyken bu vardı diye, savcı da..."

"Hatırlıyorsunuz," dedi Ecevit söylediği diğer şeyleri umursamayıp.

"Bak evlat..."

"Senin de torunun var," dedi Ecevit. "Çoluğun çocuğun var. Ben yine gidip dediklerini anlatayım ama bu durumda sadece yargıya güvenmemi bekleme. Gizli tanık kimdi?"

"Adı üstünde," dedi adam. Söylemek istemiyordu.

"Bakın zaten o ifade artık yok. Ne gizli ne de değil. Artık o ifade yok. O ifade gizlenmedi, yok edildi. Şu an bunu söylemeniz etik dışı bir hal olmayacak, zaten halihazırda ortada bir hukuksuzluk var. Bakın lütfen. Yalvarıyorum size. Bizi bu duruma yapılan hukuksuzluk düşürdü zaten. Şimdi bizden sadece hukuktan medet ummamızı beklemeyin." Adama

yaklaştım. Gözlerinin içine bakıyordum. Yalvarıyordum âdeta. "Melike daha bebekti. Annesizdi. Babasını da kaybedince kimlerin eline düştü bilmiyoruz. Daha bebekti. Bir anne babaya muhtaçtı. Lütfen. Bakın bizden ne gizlenirse o bebeğin günahına olur. Lütfen. Kimdi o gizli tanık? Siz halihazırda gizlemeniz gereken bir şeyi gizlemiyorsunuz ki bizden. Zaten yok edilmiş bir bilgi. Yakup Bey lütfen, yalvarıyorum size."

Neredeyse ağlayacaktım. Bu adamdan bir şey duyana kadar yemin ederdim ki yanından ayrılmayacaktım. Yakasına yapışacaktım, kapısından ayrılmayacaktım. Adam dudaklarını yaladı, soluklandı. "Bak bu tanığın olması aklına kötü şeyleri getirtmesin," dedi Ecevit'e bakarak. Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. O kadar korkunçlaştı ki artık her şey, gözümün önünü göremiyordum.

"Kim?" diye sordu Ecevit.

Adam sabır çekti. Ne olabilirdi onu bu kadar zorlayan? İki taraftan sarmıştık adamı, nefes bile almıyordu. "O dönem bu adamla ilişkisi olduğunu söyleyen bir kadın," dedi ve bir zelzele başlattı. "Gizli tanık oydu. Hatırlıyorum ben de az çok. Savcının söylediğine göre kurcalanacak şeyler söylemiş, eğer ki o kalsaydı davada seyir değiştirecek bir ifade almış. Görev yeri değişmiş sonra, takipçisi olamamış. Kadın..." Adam durdu. Ecevit'in aklına nelerin geleceğini tahmin ediyordu ama biz onun neyi söyleyeceğini tahmin edemedik. Zelzele şiddetlendi, yıkım başladı. Ecevit'i bu ihtimalle nasıl yaşatırdım bilmiyordum. "Genelev patronuymuş."

XIX

"suçlunun beraat ettiği yerde hâkim hüküm giyer"

Ekim 1981.

Köylü milletin efendisi mi yoksa köylüleri öldürmeli mi?

Hüseyin Tarhan, Ankara'nın köşe bucak köylerinden birinde, suyu olan, elektriği olmayan, okuyanı yazanı çok çıkmayan ama yan köye göre azımsanmayan bir yerde yaşıyordu. Annesi o daha bebekken hastalıktan ölüp gitmiş, babası bu küçük oğlan çocuğuna bir taraftan tarlası varken bakamayacağını anlayınca aynı köyün içinden, karısının daha kırkı çıkmadan bir kadın almıştı nikâhına. İşin doğrusu hiç ayıplanmamıştı. Erkekti, pek tabii kadınsız kalmayacaktı. Biraz elinin kiri, biraz alnının akı, biraz erkekliğin şanıydı. Öyle derlerdi. Kırkını beklemeye de bu evdeki öksüzle pek fırsatı yoktu. Kim bakacaktı bu sabiye? Daha yeni okula başlamıştı. Yıkayanı, önüne bir tas çorba koyanı, evi çevirip çevireni lazımdı. Ölen ölmüştü, giden gitmişti. Ölenle ölünmüyordu ya. Nikâhına aldığı kadın da dul değildi üstelik. Hüseyin'in babası daha gençti. Köye göre hali vakti de kötü değildi. Kendi ekip kendi biçiyordu. Karısı öldü diye hakkına dul düşmüyordu ya. Kadın olsa işler değişirdi, demişti konu komşu ama o erkekti işte. Kimse de çıkıp yanında dul bir kadın beklemiyordu.

Genç kadın, başka bir kadının üstüne geldiği evde, bir de oğlan çocuğu görünce durmamış ve hemen bir çocuk doğurmuştu. Yerini sağlamlaştırmak lazımdı. Hüseyin'i hor görmezdi ama evladı gibi de pek yaklaşmazdı. Fazladan bir kaşık yemek kaldıysa tereddütsüz onu kendi evladının tabağına eklerdi. Kötü değildi. Yalnızca başka bir kadının çocuğuna annelik yapacak kadar büyük bir yüreği yoktu. Olmak zorunda mıydı? Pek değildi. Hüseyin Tarhan da onu hiç anası olarak görmemişti. Anne de dememişti. Yalnızca öksüzlüğü hissederek büyümüştü. O bir kaşık yemeğin kendi tabağına eklenmeyeceğini, banyo sırasında daima sonda olduğunu, yırtık elbisesinin hep en son

Ninova

dikileceğini bilirdi. Nefret etmezdi o kadından. Öksüze öksüzlüğünü hissettirmek suç muydu? Değildi Hüseyin'e göre.

Bu küçük çocuk büyümüş, koca adam olmuş, babasının sırtında bir kaban gibi dolanıyordu. İşlere pek hâkimdi, tarlalarını artık o çekip çeviriyordu. Tohumdan anlıyordu, ekini biliyordu, toprakla dost olmuştu. Çalışıp duruyordu işte. Başka çaresi mi vardı? Ortaokulu da bitirince lise için ilçeye gitmesi lazım görmüş, babası, "Sen gidersen ben bir başıma nasıl yetişirim?" deyince o da pek gerek görmemişti. Gitseydi ne olacaktı ki? Çiftçinin oğlu da çiftçi olurdu elbet. Hem bu ülkeye öğretmen ve doktor kadar topraktan anlayan adam da lazımdı. Herkes yerini yurdunu bilmeliydi. Köylü köyünde kalmalı, toprağına sahip çıkmalı, şehirli de kalemi elinden bırakmamalıydı. Babası böyle demişti. Haksız da gelmemişti Hüseyin'e.

Köylü milletin efendisi mi yoksa köylüleri öldürmeli mi?

Gel zaman git zaman, Hüseyin'in dostu ancak toprağıyken, gönlünün kapısından bihaberken, çalışıp duruyorken yan köyün çeşmesinin başında genç bir kız görmüştü. Tövbe estağfurullah, aklından çıkaramıyordu. Eline çapa alıyordu, hortum alıyordu, tohum alıyordu, toprakta dolanıp duruyordu ama yok, bu kızı gözünün önünden çekemiyordu. Sabır çekiyordu, destur çekiyordu, suratına su çarpıyordu, yarına kadar unuturum diyordu, sabahın köründe kalkıp tarlaya çıkıyordu, eli iş tutuyordu, yoruyordu kendini, deli gibi yoruyordu da olmuyordu. O ipince kızın suları taşıyan güçlü bileklerini, yürürken sırtına çarpan uzun, siyah, örgülü saçlarını unutamıyordu. Tövbe estağfurullah, tövbe estağfurullah, tövbe estağfurullah...

Terslenmek zoruna gitti sanmıştı Hüseyin. O genç kızın, görüntüsünün aksine olan haşin tavrı, hırçın davranışları Hüseyin'i pek fena yapmıştı. Bir şey yapmamıştı ki. Neden ona öyle davranmıştı o kız? Pek de güzeldi. Tövbe estağfurullah... Kötü bir niyeti yoktu, Allah rızası için yardım edecekti o kızcağıza. Nasıl da tepki göstermişti. Sapık gibi. Hüseyin karşılık da verememişti. O kız, bu genç adama kötü muamele yapmıştı. Ağzını açıp da bir kelime edememişti. Pek de güzeldi. Tövbe estağfurullah. Aklını kaçıracaktı. Yerinde duramıyordu. Kendisine öfkeleniyordu. Kıza niye o da kızmamıştı? Sen ne kabasın öyle, insanlık da yaramıyor, diyememişti. Kudurdukça kudurmuştu.

Toprağına dert yanıyordu Hüseyin Tarhan. Senelerdir dostu olmuş toprağına, ilk kez annesinden başka bir kadını anlatıyordu. Sitem ediyordu, dert yanıyordu... Toprağın dili olsaydı da konuşsaydı.

Öyle ya da böyle, bin bir bahaneyle çeşme başına gider olmuştu. Su sıkıntıları yoktu. Çeşmeden su almaya gidip geliyordu olur da karşılaşırlar diye. Karşılaşırlarsa yeniden yardım etmeye kalkacak, olur da yine terlenirse o da tersleyecekti. Evet evet, kesinlikle tersleyecekti... Kafasında belli etmişti bu cümleleri. Hanım hanım, sen utanmıyor musun tanımadığın adama bunca laf etmeye, diyecekti. Kesinlikle diyecekti de işte, denk gelemiyordu bir türlü. Gel zaman git zaman, umudunu kaybettiği günün birinde yine denk gelmişlerdi. Ne o yardım etmeye kalkışmıştı ne de o genç kız haşinlik yapmıştı. İkisi de birbirini tanımıştı. Tam üç kere göz göze gelmişlerdi. Hüseyin önce gelse de sırayı kıza vermişti. Kız suyunu doldururken yüzünü incelemişti öylece.

İçinde bir dert büyüyordu, toprağına anlatacak, toprağı kuruyacaktı. Ekinleri solacaktı. Öyle bir dertti bu. Toprağı kurutacak olan, Hüseyin'i yaşatır mıydı?

Bir değil, iki değil, üç hiç değil... Hüseyin git gellerle o köyden ahbaplar edinmişti. Ne yapmış etmiş adını öğrenmişti. Leyla. Leyla... Leyla. Dünya üzerinde artık onun için daha güzel isim yoktu. Bu genç kızın yazısının pek güzel olduğunu, kalem kitap işlerinin ona yaptırıldığını da öğrenmişti. Biraz morali bozulmuştu o vakit. Mektepli mi, demişti kendi kendine. Mektepliyse kendinde hiç şans görmüyordu. Mektepli ne yapsaydı köylüyü artık?

Köylü milletin efendisi mi yoksa köylüleri öldürmeli mi?

Köylüleri öldürmeli, diyordu artık Hüseyin. İçinde kendine karşı bir kin büyüyordu. Keşke babasını dinlemeseydi de gidip devam etseydi okula. O da pek niyetli değildi. Okulu çok sevmezdi. İşine gelmişti. Ya şimdi? İşin rengi değişmişti. Bu genç kız yoksa bir muallime adayı mıydı? Köylü, kalem defter Leyla, diyordu ona. Hüseyin'in içinde korkunç bir yetersizlik oluşuyordu.

Köylüleri öldürmeliydi. İlk kendinden başlamalıydı.

Gel zaman git zaman, yerli tohumlar için Tarım Bakanlığına bir dilekçe yazması gerekti. Kendi köyünün muhtarıyla halledilecek işti aslında ama yok... Kalem defter Leyla vardı. Onu son kez görmek istedi. Son kez görmek ve ondan vazgeçmek belki. Bilmiyordu. Ekinleri kurumuştu. Toprağı kurumadan vazgeçmeliydi bu kalp ağrısından. Leyla, Leyla, diye sayıklıyordu artık toprağa bakarken. Bu mektepli kızdan vazgeçmeliydi.

Gitmişti muhtarın yanına. Yardım istemişti. Biraz da yalan söylemişti. Muhtar da inanmıştı. Bekle evlat, bir hanım kızımız var, o hemen halleder,

az bekle, demişti. Hüseyin o hanım kızı beklerken muhtarın odasında dört dönmüştü. Gömlek giyip gelmişti. Pek yakışıklıydı. Bu köyden olmadığı belliydi. Düzgün saçları, tıraşlı yüzü, ütülü gömleğiyle bu muhtarın yerine gelene kadar kaç kız dönüp bakmıştı yağız delikanlıya. Hüseyin birini bile fark etmemişti. Fark etse de bir şey değişmezdi gerçi. Dili damağı kurumuştu genç adamın. Leyla'yı bekliyordu. İlk kez böylesine bir ortamda, konuşabilecekleri bir yerde, ona bakacağı, teşekkür edeceği, belki gülümseyeceği bir an bulmuştu. Belki bugün ondan vazgeçecekti. Ama yine de gülümseyerek, teşekkür ederek, minnet duyarak ve yüzüne bakarak bunu yapacaktı.

Kalem defter Leyla. Güzel Leyla.

O bunları hayal ederken içeri girmesini beklediği genç kız; o çeşmenin başında, siyah saçları, beyaz teniyle boy vermiş arpalarını anımsatan haliydi. Gözleri kızarık, şiş, yanağında bu mesafeden seçilen beş parmak izi, üzerinde bedenine bol gelen bir fistanla ve ayağında terliklerle boy vermiş değil, güneşte kurumuş arpa tarlasına anımsatan genç kız olmuştu ama payına düşen. Hüseyin'in tüm heyecanı gömülü kalmıştı içinde. Tutuluvermişti.

"Efendim muhtar emmi?" demişti çatlak bir sesle. "Acil, demişsin. Hemen söyle de yapıp gideyim. İşim var."

Hüseyin'i fark etmemişti bile. Onu buraya gönderen de onu bu hale sokan da babasıydı. Yerden yere vurduğu kızı kolundan kaldırıp kapı önüne itmişti. "Kalk git, gör işlerini," demişti. Şerefin namusun noksan olduğu o adam, kızını okutmasa da ekmeğini yiyordu. Gelirdi arada muhtarın önüne, kalem parası, derdi. Boşuna mı okuttum ben bu kızı? İki kalem parası at yoksa bundan böyle başbakan gelsin, benim kızdan bir kelime yazdırmam size. Yok öyle bedava. Kalem defter Leyla'nın da elbet bir bedeli vardı.

Hüseyin'i göstermişti muhtar. "Yan köyden. Bakanlığa dilekçe yazılacak. Hadi yazalım kızım. Komşu komşunun külüne muhtaçtır. Geri çeviremedim bu genç delikanlıyı."

O dakika fark etmişti. Ne utanmıştı Leyla. Artık neredeyse her gece uyumadan önce düşündüğü, bazen rüyasına giren -kendine çok kızıyor, çok utanıyordu- genci bu kılıkta görmek istemezdi. Saçı başı, yüzü gözü, fistanı... Çok utanmıştı. Çeşmenin başına giderken en güzel elbisesini giyiyor, saçlarını da muhakkak düzeltiyordu. Ama şimdi? Utancından kendini yerden yere bu kez kendisi vuracak, zırıl zırıl ağlayacaktı. Kaçırdı gözlerini, masanın en

arkasına geçti, sakladı bedenini ve yüzünü. "Yazayım muhtar emmi, ver hemen yazayım. Gitmem lazım."

Kaçmam lazım, demeliydi işin doğrusu. Kendini değil bu köyün, bu şehrin en çirkini hissediyordu. Hayal gücünü biraz daha zorlasa, bu köyden bile çıkmadığından büyüklük algısı Ankara'dan ibaret olan genç kız bilseydi bu cennet vatanın diğer beldelerini, ülkenin en çirkin kızı olduğunu hissederdi.

Hüseyin, Leyla'nın şiş gözlerine, yüzündeki izlere bakmaktan iki cümleyi zor yan yana getirmişti. İçinde korkunç bir öfke büyüdü. Aklını kaçıracak gibi oldu. Kim yapmıştı bunu? Hangi haysiyetsiz, hangi müsvedde, hangi alçak? Gidip ensesine çökmek, boğazına sarılmak, kan revan içinde bırakmak istedi yüzünü. Leyla'yı bazen toprağına anlatırken bile haddini aştığını düşünüp susuveriyordu. Bu kadarı fazla, diyordu. Aklını kaçıracaktı. Kimdi bunu yapan? Öldürmek istedi onu. İlk kez birini öldürmek istedi. Bu öfkesine kendisi bile hayret ediyordu.

Kendini zorlukla toparladı. Derdini zor anlattı. Kelimeler tükendi, unutuldu, telaffuz edilemedi. Neyse ki Leyla bu haline rağmen bile olayı çabucak anlamış ve yazıvermişti. "Tamam bu. Gönderin. Hadi ben gidiyorum," dedi hızla. Genç adamın yüzüne bile bakmıyordu.

Alelacele çıkmıştı muhtarlıktan. Utançtan koşarak gidecekti. Çıplakken avluya çıkmış ve başkalarına yakalanmış çocuk gibi hissediyordu kendini. Hüseyin'de biraz cesaret, öfke -o izlerin sebebini düşünerek çok öfke- ve biraz merak olmasa bu Leyla'yı belki de son görüşüydü. Kendini dışarı atmıştı genç kızdan hemen sonra. "Leyla," demişti sönük bir sesle. Koşar adım gitmişti peşinden. "Leyla," diye seslenmişti. Aralarındaki mesafe az kalmıştı. "Leyla," diye bağırmıştı biraz. O vakit Leyla onu duymuştu da dönmüştü. Nefes nefese genç adama bakmıştı kız. Hüseyin iki karış mesafede durmuştu. Biraz gözlerine, sonra yanağındaki ize bakmıştı ama utandırmak istememişti. Yeniden gözlerine dikmişti gözlerini. Aydın'ın zeytin bahçeleri gibi gözleri vardı Leyla'nın.

"Yarın, sabah vaktinde çeşmeye su almaya geleceğim. Gelmeni rica ediyorum," dedi nazikçe. Halihazırda kibar bir adamdı zaten ama yine de daha fazlası için çabaladı. "Gelmezsen ertesi sabah da geleceğim. Gelmezsen sonraki sabah da geleceğim."

"Sizin köyde su var!" demişti genç kız hiddetle, korkuyla ve telaşla. Leyla çok korkuyordu. Yaşar Kemal demişti ya hani; korkuya dağ dayanmaz, diye... İşte tam öylesine bir korkuydu bu. Dağ dayanmazdı.*

"Bizim köyde Leyla yok ama."

Hüseyin berisini gerisini düşünmeden, nasıl hissediyorsa, diline nasıl vardıysa öyle söylemişti. Leyla tek kelime etmemişti. Arkasını dönüp gitmişti, ertesi sabah da çeşmeye varmamıştı. Cesaret edememişti. Ertesi sabah da, ertesi sabah da... Lakin ondan sonraki sabah... Leyla pek hayırsız babasından gördüğü erkeklikle sanmıyordu ki bunca sabahtan sonra o genç adamı yine orada görsün. Leyla bir o kadar daha sabah gelmeyedursun, Hüseyin bir o kadar sabah daha gider dururdu. Çünkü onların köyünde su vardı ama Leyla yoktu. Leyla... Toprağa anlatsa toprak ekin kusar, gökyüzüne baksa yağmur kusar, ağaca söylese meyve kusar...

Köylü milletin efendisi mi yoksa köylüleri öldürmeli mi?

Köylü ne efendi olmalı ne de öldürülmeli. Köylü ekmeli biçmeli ama kalem de tutmalı. Bir de sevebilmeli. Leylalar Hüseyinleri. Hüseyinler Leylaları. Mutlaka sevebilmeli. Yoksa toprak kurur, yoksa insanlar çürür.

Şubat 1993.

Hüseyin'in toprağı kuruyor, kalbi çürüyordu. Hüseyin ne efendi olmuştu ne de ölmüştü. Hüseyin Leylasız kalmıştı. Hüseyin keşke ölseydi de Leylasız kalmasaydı. Ne zordu. Kalemin kurşunsuz, mektebin talebesiz, toprağın tohumsuz, defterin sayfasız kalmasından beterdi. Hüseyin bu yaşında fark ediyordu ki babası annesini hiç sevmemiş.

"Fadime abla ben elimden geldiğince geçe kalmayacağım ama belli de olmaz. Sen ne olur bekle, olur mu?"

Hüseyin Tarhan, akşamları açlıktan ağlamasın diye yedirdiği mamayı çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. Gündüzleri mama vermiyordu. Süt veriyordu, ekmekle şekeri sütün içinde ıslatıyordu, bazen çorba yapıyordu onları veriyordu. Mamayı akşama saklıyordu. Akşamları pek zahmetli geçiyordu. Doğduğundan beri bu mamayı yiyordu Melike ama Hüseyin Tarhan'ın gücü artık bu mamaya yetmiyordu. Çok pahalıydı. Kısıyordu, alıyordu bir şekilde ama artık yetmiyordu. Çareyi akşama saklamakta bulmuştu. Kızı açlıktan uyanmasın, ağlamasın diye akşam yediriyor ve kızını tok uyutuyordu.

---

* Yaşar Kemal, *İnce Memed 4*, (İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2008), 572.

Ninova

Şimdi Ali Ecevit'i görmeye giderken bu yaşlı kadın yeter ki baksaydı kızına. Mamaysa mama... Yeter ki baksaydı. "Beklemez olur muyum? Bırakacak gidecek halim yok ya bebeyi. Sen git, hallet işini. Sabaha kadar ben yine beklerim. Bırakmam. Oy Melike," dedi ve kucağındaki bebeği öpüp kokladı. "Oy güzel Melike."

Kadersiz Melike. Öksüz Melike. Yakın vakitte yetim kalacak Melike.

"Allah senden bin kere razı olsun."

"Allah hepimizden razı olsun," dedi kadın. Adam kızına yaklaştı. Kucakladı. Öpüp kokladı. Çok küçüktü. Onu her yere götüremiyordu. Bırakırken gözü hep arkada kalıyordu ama elinden de bir şey gelmiyordu. Dua okudu öyle çıktı evden. Minibüse binmeden avukatı aradı. Bu şerefli adam hâlâ çabalıyordu. İleride başına gelecekleri tahmin ediyor ama yine de pes etmiyordu. Kararı temyize göndermişti. Cevap bekliyordu. İçinde bir umut, bu ülkede hâlâ görevini şerefiyle namusuyla yapan insanlar olduğunu söylüyordu. Peşinden gidiyordu. O gariban çocuğu oralarda bırakmak istemiyordu.

"Hocam," dedi Hüseyin Tarhan.

"Gidiyor musun?"

"Gidiyorum hocam. Aldım evrakların kopyasını da. Dün gece gözüme uyku girmedi."

"Git de oğlunla özlem gider," dedi avukat. Bunca kötülüğün arasında bir adama çocuğunu göstermiyorlardı. Avukat açık açık söylemiyordu ama artık tüm sunulan sebepler ona bahane gibi geliyordu. Bir değildi, iki değildi, üç değildi... Kaçtır adam gittiği kapıdan geri döndürülüyordu. Görüş günleri iptal ediliyordu, disiplin sebep gösteriliyordu. Eksik evrak çıkarılıyordu.

"Ödüm kopuyor yine bir şey çıkacak diye..." Korkusunu dillendirdi. Dayanamadı.

"Çıkmayacak. Her şey tamam. Git de gör oğlunu. Ben en son yanına gittiğimde dedim baban gelecek diye. Seni bekliyor."

Hüseyin defalarca kez teşekkür etti. "Allah razı olsun," dedi de öyle kapattı telefonu. Eliyle durdurduğu minibüse bindi. Oturmadı, köşede ayakta bekledi. Eli sık sık cebinde tuttuğu evrakların üzerine gidiyor, varlığını kontrol ediyordu. Düşmesi pek mümkün değildi ama bu korkusu... Her şeyi mümkün kılıyordu kafasında. Ecevit'in özlemi göğsünde demleniyordu. Koyu bir özlem adamın kalbini sarmıştı. Bazen oğlum diye sayıklıyordu. Bir başınaydı,

yapayalnızdı, bazen aç bazen toktu, Ali Ecevit'im diyordu. Defalarca kez bu yoldan geçip gitmişti, defalarca kez dönmüştü. O bu yoldan dönerken oğlu nasıl hayal kırıklığı yaşamıştı kimbilir...

Ali Ecevit hor görüldüğü, bir annenin evladı değilmiş gibi muamele edildiği, bir çocuk değilmiş gibi davranılan bu yere kötü, çok kötü muamele görüyordu. Burada mahremiyet bile yoktu. Ecevit ne yapacağını, insanları nasıl durduracağını bilmiyordu. Yemek yerken rahat vermiyorlardı, kendini en olmadık kavgaların arasında buluyordu, yattığı yerde hiç bulaşmadığı kargaşaların içine itiliyordu, büyük abilerine söylemek istiyordu ama burada herkes ona düşmandı. Hatta en çok büyükler düşmandı. Bu piç var ya savcının oğlunu öldürmüş, diyorlardı. O da yetmiyor, bu piç bir de vatan haini, diyorlardı. Ecevit hiç anlamıyordu. Okulda teneffüste edepsiz çocuklardan duyduğu ve yüzünü kızartan her ayıplı kelime burada tereddüde düşülmeden telaffuz ediliyordu. Hem de Ecevit'e karşı.

Piç, diyorlardı. Böylelerinin başını küçükken ezeceksin, diyorlardı. Hain büyür, daha büyük hain olur, diyorlardı. Bu yaşta katil olan az daha büyüsün canlı bomba olur, diyorlardı. Herhalde bunları orada en hak etmeyen çocuktu Ecevit. Ecevit artık o büyük abilerden de yardım istemiyordu. Onlardan da dayak yiyordu zaten. Başrolü olmadığı kavgaların sahibi gibi davranılıyor, döve döve Ecevit'i çekip alıyor, bir deliğe kapatıyorlardı. İşini namusuyla yapan adamlardan biri çıkıp gelene ve Ecevit'i ellerinden alana kadar Ecevit'i bir kum torbası gibi kullanıyorlardı.

Yine de, her şeye rağmen, görüş gününden bir gün önce kalkıp en temiz kıyafetini yamacına koyuyordu. Sabah erkenden kalkıyor, üstünü başını giyiyor, saçlarını parmaklarıyla tarıyor, babasını bekliyordu. O günler Ecevit için çok zordu. Umut... Umut denilen lanet olası şey ne zordu öyle. Ecevit umudu, umutsuzlukla öğrenmişti. Babasını görme umuduyla kalkıyor, babasını göremeyişinin yarasıyla ağlaya ağlaya uyuyakalıyordu. Babası bile varamıyordu Ecevit'e. İçindeki durumun çaresizliğini buradan anlıyordu. Babam bile yetişemiyorsa bana, kimse bir şey yapamaz, diyordu. Sonra kızıyordu kendine. Baban seni burada bırakır mı Ecevit, diyordu. Senin baban Hüseyin Tarhan. Senin baban seni burada bırakmaz. Baban olduğu sürece korkma. Sabret Ali Ecevit. Annen sana dua ediyor. Baban da çabalıyor. Annen öldü de kimsesiz kalmadın baban sayesinde. Baban yaşadığı sürece kimse seni kimsesiz

bırakamaz. Senin baban en büyük Ali Ecevit. Senin baban çok büyük. Kocaman. Korkma. Senin baban var.

Bir de bir mevzu daha vardı... İçinde dallanıp budaklanıyordu. Bazen adı özlem oluyordu, bazen öfke, bazen... Bazen nefrete dönüşüyordu. Bir mevzu vardı... Ecevit başını her yastığa koyduğunda bir kez olsun düşünmeden duramıyordu. Ağlıyor, özlüyor, kızıyor, anlamıyor, gözyaşı döküyordu. Bir mevzu vardı... Ah bir mevzu vardı!

Yine öyle umutlu uyandığı bir günün sabahındayken erkenden kalkmış, üstünü başını giymişti. Görüş iptal edilecek olsa şimdiye kadar haber gelirdi. Hücreye de atılmamıştı. Kavga oldu mu doğruca en uzağa gitmişti. İnanıyordu. Bugün babasını görecekti. O avukat amca da öyle söylemişti. Ecevit de avukat amcasına demişti ki, "Ben de avukat olacağım senin gibi. Bana da cüppe verecekler mi?" Avukat acıyla gülümsemişti de Ecevit acıyı görmemişti. "Ben hediye edeceğim," demişti. "Sen avukat olunca cüppeni ben hediye edeceğim."

Hüseyin minibüsten indi, on dakikalık mesafeyi beş dakikaya indirecek kadar hızla, koşar adım gitti. Ali Ecevit'in hapis yoluna ayakkabını eskitiyordu. Bunu düşünmek bile onu o an duraksatmadı. Daha da hızlandı. Umurunda değildi. Neyse neydi, umurunda değildi. Oğlunu görmek istiyordu. Kokusunu çekmek, saçlarını okşamak, bağrına basmak istiyordu. Şu bağrında yükselene özlem değil, ağıt derdi. Yedi farklı dilde, yedi kültürde, yedi ölüye yakılan ağıttan beterdi.

Cezaevine vardı, gelen aileler sıraya girmişti. Birkaç aşamadan geçiyorlardı. Hüseyin Tarhan da kimliğini verdi, ilk aşamayı geçti, bahçeden girdi. İki yer kalmıştı. Birini daha geçerse içeride üstü taranacak ve öyle alınacaktı salona. Sabırla, çok heyecanla bekledi sırasını. İnsanları inceledi, içinden dua okudu bir sorun çıkmasın diye. Sıra eksile eksile ona vardı. Elindeki kâğıdı uzattı kimliğiyle beraber. Memur baktı, baktı, baktı... Hüseyin Tarhan genç yaşında kalp krizi geçirecekti âdeta. Daha otuzlarının başındaydı halbuki. Gören kırklarını yarılamış derdi. Saçlarına aklar düşmüştü, yüzü çökmüştü. Gençlik... Ah gençlik ne nankördü. O çakı gibi delikanlıdan hiçbir şey kalmamıştı geriye. Ailesi bile.

"Sen şöyle köşede bekle," dedi memur. Kâğıdı geri vermedi.

"Ne oldu?" diye sordu telaşla. "Bir sıkıntı mı var?"

Ninova

"Sen şöyle geç, bekle şurada." Hüseyin Tarhan yumruklarını sıktı. Israrcı olmadı. Tamam, belki de ilk kez alacakları için bir usul vardı, belki atması gereken iki imza, belki para. Her neyse. Sakin olmalı, memurların laflarına itaat etmeliydi. Ne gerekiyorsa yapmalı ama içeri girmeliydi. Geçti söylenilen köşeye, bekledi. Ellerini birbirine doladı, durdu olduğu yerde. Ondan sonra pek çok kişi alındı. Bir kişiyi daha bekledi yanına. İlk kez girecek bir kişiyi daha... Bu ona müthiş bir teselli olurdu. Sıra bitti neredeyse, içeriden başka bir adam yaklaştı Hüseyin Tarhan'a doğru.

"Senin oğlun kavgaya karışmış, hücreye alınmış. Cezalı."

Hüseyin Tarhan dehşete kapıldı. Can çekildi tüm bedeninden. Parmak uçlarında zerresi kalmadı, tırnaklarından döküldü. "Yapma Allah aşkına," dedi. Yüzü ezilip büzüldü. "Benim oğlum kavga edecek çocuk değil. Kurban olayım izin verin artık, evladımı göreyim." Adamın ellerine kapanmak istedi. Dizlerine sarılmak, alnını eğmek, yalvarmak, yakarmak... "Yalvarıyorum sana. Senin de evladın vardır, sen de babasındır. Bak daha on yaşında benim oğlum. Öksüz," dedi. Ecevit'e ilk kez öksüz, dedi. Leyla içinde ah etti. "Kurban olayım. Oğlumu göreyim. İzin ver. Oğlumu göreyim. Yalvarıyorum sana. Ne isterseniz yapacağım. Oğlumu gösterin artık. Kardeşi daha bebek. Bıraktım geldim. Yalvarıyorum, oğlumu gösterin bana. Daha on yaşın-"

"Ne anlatıyorsun bey amca sen bana?" diye kesilip atıldı yakarışları. "On yaşında suç işlemeyi biliyor oğlun. Bir kanat takıp melek demediğin kaldı. Hadi. Sonraki görüşe gelirsin. Cezalı. Dışarıda yediği boklar yetmiyor, içeriyi de karıştırıyor. Bir de ödül diye görüşe mi çağıralım?"

Hüseyin Tarhan tereddüt etmedi, adamın ayaklarına kapanmaya çalıştı. "Kurban olayım oğlumu gösterin. Oğlumu gösterin bana." Adam bir un çuvalı gibi itti ayaklarına kapanmaya çalışan bu adamı. Anında birkaç görevli daha çevrelerini sardı. Hüseyin'in yalvarmasına bile izin vermediler. Âdeta tuttular yakasından. "Gitmeyeceğim," dedi çıkarıldığı kapı önünden. "Burada bekleyeceğim. Beni alacaksınız içeri. Oğlumu göstereceksiniz bana. Gitmeyeceğim. Kıyamet kopsun gitmeyeceğim. Göreceğim oğlumu."

"Defol git, beni uğraştırma," dendi itile kakıla da Hüseyin Tarhan bir adım uzaklaşmadı. Gitti çöktü bir köşeye. Başını ellerinin arasına sıkıştırdı. Bu kapıdan saat elbet beş olacak da takım elbiseli bir yetkili çıkacaktı. Bedeni titriyordu, gözlerinden yaşlar akıyordu. Sırtını bayrağa dönmüştü. Al yıldızlı

bayrak dalgalanıyordu tepesinde. Hüseyin Tarhan bir zaman sonra kaldırdı başını, dalgalanan bayrağı izledi. Kendisi bile bu kadar kimsesiz hissediyorsa, dört duvar arasında kalmış Ali Ecevit ne hissediyordu? Daha çok ağlamaya başladı. "Kimsesiz bırakma oğlumu," dedi bayrağa bakarak. Bu Allah'tan istediği bir şey değildi. Allah'tan şüphe edilmezdi. Bu o kravatlı adamlarına, oturdukları devlet kurumlarına karşı bir istekti. Devleteydi, vatanaydı. "Kimsesiz bırakma benim oğlumu, o da senin evladın." Dudakları kuru, kirpikleri ıslaktı. "Hain bellemeyin Ali Ecevit'imi."

Nefes nefese ağlıyordu. Kendisinin yaşadığı hayal kırıklığının bin mislini oğlu yaşıyordu. Bunu düşünmek, için için ağlattı onu. Keşke gelmeseydi bu şehre. Köylerinde kalsalardı. Çiftçilik yapsaydı. Varsın Ali Ecevit de çiftçi olsaydı. Kalem tutmasaydı oğlu. Toprakla konuşsaydı onun gibi. Leyla varsın elektriksiz kalsaydı bazı geceler. Sular kesilseydi de çeşmeden su taşısalardı. Yine de getirmeseydi ailesini bu cehenneme. Köylü kalsaydı, çocukları da köylü doğsaydı. Bin kez daha hayırlıydı. Derin bir pişmanlık yakasına yapıştı, göğüskafesini sarmaşık gibi sardı. "Leyla," diye inim inim inledi. "Affetme beni Leyla, yaktım bizi. Leyla, yaktım bizi."

Onun neyineydi şehir hayatı? Onun neyineydi ilkokuldan sonrası? Onların neyineydi elektrikli ocak? Neyineydi mektep, kalem, kitap? Onun neyineydi Ankara? Köylüler köylerinde ölüp gitmeliydi. Köylerinden bir adım çıkmamalıydı. Bu şehirliler çok tehlikeliydi. Baş edememişti Hüseyin. Onun neyineydi her daim musluktan akan su? Neyineydi hiç kesilmeyen elektrik? Çok hata etmişti. Doğduğu, derdini anlattığı, onu doyuran toprağını beğenmemişti. Çok nankörleşmişti. Bedelini ödüyordu.

Saatler geçti, görüş saati bitti. İnsanların çıkışını izledi. Geçip gidenler bu gariban adama acıyarak bakıyordu. Hüseyin Tarhan biraz olsun doğrulmadı. Bekledi yerinde. Defalarca kalkması için uyarı yedi. Elindeki kâğıdı kaldırdı. "Göreceğim oğlumu," dedi. "Göstereceksiniz oğlumu bana. Ölsem kalkmam. Görmeden ölsem kalkmam."

Acıyan oldu, öfkelenen oldu, kaldırmaya çalışan oldu. İçeriye kadar taştı bu garibanın derdi. Kim oğlu, dediler. Ne zaman ki Ali Ecevit'in ismi söylendi, öfkeyle şişti göğüsleri. Hele biri vardı ki, mal yemezdi, yalakaydı, pek fenaydı. Ecevit'in kâbusuydu. Sık sık dışarıda ciğeri yanan, oğlunun katillerini başkalarında bulan bir adama haber gönderiyordu. İçini soğutuyordu.

Paragözdü. Mesleğinin yüzkarasıydı. Köylülerden de nefret ediyordu galiba. Bir hışım çıktı kapıya.

"Sen misin o içerideki hain piçin babası?" dedi başında dikilirken.

Hüseyin Tarhan doğruldu. Söylenileni görmezlikten geldi. Elindeki kâğıtları uzattı. "Ben oğlumu görmeye geldim. Kaçtır kapıdan döndürüyorsunuz. Allah korkunuz varsa oğlumu gösterin bana. Evrağım, her bir şeyim tam," dedi. Adam çarparak savurdu kâğıtları. Dişleri gıcırdadı âdeta. Elleri kaşındı.

"Siktir ol git. Oğluyla ayrı, babasıyla ayrı mı uğraşacağız? Babanızın çiftliği mi burası? Hadi yol al."

İtmeye kalktı Hüseyin Tarhan'ı. "Avukat göstereceksiniz, dedi. Göreceğim ben oğlumu."

"Lan sikerim senin oğlunun belasını. Vatan haini piç yetiştirecegine oğlunu adam etseydin de buralara düşmeseydi. Yedi sülalesini kazımak lazım böylelerinin. Hadi var git yoluna. Cezalı oğlun. Hadi."

"Hain değil benim oğlum," dedi Hüseyin tek nefeste. "Ben o çocuğa on kıta İstiklal Marşı'nı ezberlettim okula başlamadan, o çocuktan hain mi olur? Yapmayın etmeyin," dedi. Bu nasıl bir haksızlıktı aklını kaçıracaktı. Yüreği dayanmıyordu. Katil, diyorlardı. Vatan haini, diyorlardı. Hangi birinden kurtaracaktı oğlunun yakasını? "Eti ne budu ne benim oğlumun da söylediğiniz suçları işleyecek? Yapmayın. Allah rızası için yapmayın. Gözünüzün önünde. Eti ne budu ne? Allah rızası için yapmayın."

Suçlunun beraat ettiği yerde hâkim hüküm giyerdi. Peki ya suçsuzun hüküm giydiği yerde kim bedel ödeyecekti? Suçsuzlardan başka bedel ödeyen olmayacak mıydı?

Üniformasına tutunacak, yalvarıp yakaracaktı adama. Ne olduysa o vakit oldu. Adam niyetini anladığı an bir curcuna çıkardı. Gören duyan Hüseyin Tarhan saldırıyor, dövüyor sanırdı. Çevrelerine insanlar doluşmaya başladı. Artık Hüseyin Tarhan herkesin gözünde, bu kalabalığın ortasında bir vatan haininin babasıydı. Gardiyan geri çekilmeye çalıştı. Tam o sıra öfkeli kalabalıktan biri gardiyanın belindeki copu aldı. Hüseyin Tarhan'ın sırtına inmeye başladı darbeler. Diğer memurlar gelip ayırana kadar yedi dayağını, öyle gitti bu kapının önünden.

Yaşar Kemal, "Karıncaları fil etme okulları açacağız. Karınca yavrularını daha yumurtadan çıkar çıkmaz alıp bu okullarda eğiteceğiz," derken elbette çocuklara masal okumuyor. Köylülerden, işçilerden bahsediyor. "Onlar karınca olsalar da kendilerini fil sayacaklar... Onlar fil olacaklar ama, kendilerini fil sayacaklar ama, karınca kadar fil olduklarını hiçbir zaman unutmayacaklar." Köylü dilediği kadar çıksın gelsin şehre, okusun, gelişsin, büyüsün, bu vatan için hayırlı evlat büyütsün. Bir filin gözüne bakınca, kendisinin karınca kadar fil olduğunu hiçbir zaman unutmayacak. Unutturulmayacak.*

Öldürmeyen acının güçlendirdiği bir safsatadan ibaret. Acı, belki de insanı güçlendirmeyecek tek duygu bu dünya üzerinde. İnsanların intihar etmesini engellemek için bir kurnazdan ve bir hümanistten dökülmüş kötü ama başarılı bir yalan. Acı ancak ve ancak kalbin üzerine çimento döker. Acı ancak ve ancak sahibinin ömründen kısar.

Karşımızda oturan adamdan duyduğumuz tek bir kelime belki de dakikalara sebep oldu. Derin bir sessizlik içinde hiç kimse birbirine bakmıyorken üçümüz de acı çekiyorduk ve ant içerdim ki bu acı burada tek bir kişiyi bile güçlendirmeyecekti. Benim ve Ecevit'in donduğunu biliyordum, bunun için gözlerine bakmama gerek yoktu. Titreyen ellerimi pantolonuma bastırdım ve adamla göz göze geldik. Dudaklarım yazın ortasında kalmışım gibi aralıktı. Terliyordum ve kalbim göğüskafesimi tekmeliyordu.

Genelev.

Ecevit'in ağzından tek bir soru bile dökülmüyordu. Konuşacak halde mi değildi yoksa aklına soracak soru gelmeyecek kadar kendini mi kaybetmişti bilmiyordum. "Bu ne demek?" diye sorabildim zorlukla. Dilim damağım kurumuştu. Yüzümde korkunç bir uyuşukluk hissediyordum. Bu öyle bir ihtimaldi ki yalnızca akla getirmek, düşünmemek için direnmek ama yine de düşünmek, darağacına bağlanmış bir ipi hayatının en sağlıklı gününde izlemekten farksızdı. Adam, Ecevit'e baktı ve yutkundu. Ellerimi sıkıyor, bacağıma yaslıyor ama bacaklarım ve kollarım da titriyordu.

* Yaşar Kemal, *Filler Sultanı ile Kırmızı Sakallı Topal Karınca*, (İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2020), 168.

Ninova

"Bakın bu konu çok hassas ve yoruma kapalı," dese de Ecevit'in yüzünde ne gördü bilmiyorum ama yorum kattı cümlesinin devamına. "Aklınıza ne geldiğini biliyorum ama aklınıza gelen gerçek olmayabilir."

Metanetimi korumalı ve soru sormalıydım. Ecevit yapamıyorsa ve ben buradaysam, bu görev bana kalıyordu.

"Savcı aldığı ifadeyi hatırlıyor mu?" Adam bana baktı ve başını iki yana varla yok arasında salladı. "Hiç mi bir şey hatırlamıyor? Bu kadının yaptığı işi bile hatırlıyorsa elbet ifade hakkında bir şey kalmıştır aklında. *İlişkisi var,* dediniz. Demek ki bunu da hatırlıyor. Elbet iki kelime de olsa hatırlıyordur..."

"Firuze miydi adın?" diye sordu adam. Başımı salladım hızla. Yüzüm her an ağlayacak kadar ezilip büzülmüştü. Konuşabilmek için bir an bile Ecevit'e bakmıyordum.

"Bak Firuze..." dedi, bana doğru hafifçe eğildi. "Yaşlı başlı adamlarız, böyle hassas bir konuda aklımızda kalanları söyleyecek kadar meslek etiğini yemedik. Emekli olsak bile..."

Ellerimi dizlerime vurdum, ben de adama eğildim. "Şu an bir bebekten daha mı önemli meslek etiğiniz?"

"Kaçırdıkları çocukların bazılarını o kadına mı veriyordu?" Ecevit kitabın orta yerinden, dolandırmadan, zihnindeki karmaşaya rağmen oldukça yalın, açık ve net sordu bu soruyu. Sesi titremiyordu, sadece tutuktu. Duyduğum cümleyle yutkundum ve adamın yüzüne bakarken gözlerim doldu.

"Bir bebeğin böyle bir şey için işlerine yarayacağını sanmam," dediği an sırtımdan bir bıçak darbesi yedim. Depremin hemen ardından deniz de hırçınlaştı, kabardı, şehri yuttu. Dudaklarım acıyla aralandı, gözlerimi kapattım ve başımı geriye doğru attım. Bizi teselli ederken bir başka gerçeği veriyordu avuçlarımıza. Ağzımdan bir inilti koptu. Melike ya da değil, bazı çocukların sürüklendiği bu noktayı, böylesine ikinci ağızdan duymak, varlıklarını duymak, onları bilmek kalbimi tekme tokat dövmeye başladı.

"Bakın yapmayın, böylelerinin istediği bebek yaşta çocuklar olmaz."

"Bu kadın verdiği ifadeden sonra tutuklanmadı mı?" diye konuştu Ecevit. Halbuki bu görev benimdi.

"Genelevler yasaldır. İllegal olan bir şey yok ruhsatı varsa. Oradaki insanlar da çalışan olarak gözükür."

"Ya ne yasalı?" diye âdeta olduğum yerde tepindim. Gözlerimi irice açtım, adama baktım. "Kaçırdıkları çocuklardan ayıklayıp o cehenneme atıyorlar ve bu yasal mı?"

"Kadın elbette bunu söylememiştir. Varsa eğer böyle bir şey ki bunu tahmin diyorum, kendini niye açıkça yaksın? Yalnızca o adam hakkında bildiklerini anlatmıştır. Ama genelev sahibi diye o suçlu olmaz. Seneler boyunca bu ülkenin vergi rekortmeni genelev sahibi bir kadındı. Bu insanlardan vergi alınacak kadar yasal her şey."

Kadının böyle bir şeyi, kendisini yakmamak için söylememesi, olması ihtimalini çürütüyor muydu? Hiç çürütmüyordu. İki alçak insanın bir araya gelişi, bir ilişki içinde oluşu bir çocuk doğurmazdı belki ama binlerce kötülük doğururdu. Belki de ilişkileri buradan bile filiz vermişti.

"Adı?" diye sordu Ecevit.

"Bak sen benim oğlum yaşındasın," demeye kalktı adam. O bile görüyordu Ecevit'in nasıl acı çektiğini.

"Benim babam öldü," dedi Ecevit tek nefeste. *Ben kimsenin oğlu sayılmam,* demekti bunu. Gözlerimi bir cesaret ona çevirdim. Gözlerinde can çekişen o kadar çok şey gördüm ki... Gözyaşlarım akmaya başladı.

Azat buzat için bir kafesin içine sıkıştırılmış onlarca kuş, doluya tutulmuş bir tahıl tarlası, suya susamış kuru bir toprak nasıl can çekişirse Ecevit'in gözleri de öyle can çekişiyordu.*

Dudaklarım aşağı doğru büzüldü. Avcumu dizime sürttüm. Bunu düşünmek bile korkunçtu. *Ne yapacaktık biz?* "Adı neydi kadının?" diye tekrar etti Ecevit.

"Adını hatırlamıyoruz."

"Yapma..." diye sayıkladı Ecevit. Gözlerini kapattı. Bedeni hafifçe sallanıyordu. Kaşları bükülmüştü. "İşim zor, daha fazla zorlaştırmayın." Gözlerini açmadı. Sayıkladı. İç çekti. "İşim çok zor, kolaylaştırın. İşim çok zor." Başını salladı iki yana. Acıdan kendinden geçmekti bu. "Zorlaştırma, kolaylaştır. İşim çok zor."

Adama yalvaran gözlerle baktım. Konuşmadım. Yalnızca baktım. Benim gördüğümü o da görüyordu. Ecevit'i izledi birkaç saniye. Bir yabancı

* Yaşar Kemal'in *Kuşlar Da Gitti* adlı romanına gönderme yapılmıştır. (ed.n.)

Ninova

için ne kadar hissedebilirse bu acıyı hissetti. Sıkıntılı bir nefes aldı, dudaklarını ıslattı. "Lakabı *Madam*'dı. İsmi yok hafızamızda. Lakabı daha çok işinizi görür."

Ecevit yine açmadı gözlerini, ben de bir heyecan yarattı bu isim. Ben zaten hep böyleydim. Yeni duyduğum her bilgide, her yeni haberde az öncemi kısa zaman olsa da unutuyor ve heyecan duyuyordum. Utandım kendimden. Ecevit yine sayıkladı. "*İşim zor, kolaylaştır,*" dedi. Bedeni artık emindim sallanıyordu.

Adam, Ecevit'in dizine dokundu. "Kardeşim yapma böyle," dese de duyulmuyordu.

"*Kolaylaştır. İşim çok zor. Daha da zorlaştırma, kolaylaştır.*"

Yaradana dua ediyordu. Bize söylemiyor, bizi duymuyordu. Ona sesleniyordu. Yardım dileniyordu. Bir süre ikimiz de sustuk ve Ecevit'in acısını izledik. Ben bir noktada toparlar da açar gözlerini diye bekledim ama hayır, kıpırdamadı bile. "Ecevit," dedim yerimden kalkarken. Belki de bizden çok uzak oluşunu kullandım, omzuna dokundum. "Ecevit hadi gidelim." Adamın başka bir şey söylemeyeceğini biliyordum. Belki de en iyisini yapıyordu. Emin olmadan söyleyeceği her korkunç bilginin Ecevit'te tahribatı çok yüksek olacaktı. Kesin olmayan bir şeyi bilmemek, bilmekten daha iyiydi.

"Hadi Ecevit..."

Sert, kuvvetli bir nefes aldı. Can topladı bu solukla, gözlerini açtı. Küçücüktü zaten gözleri, açmak istemediğinde iyice kayboluyordu. Boşluğa baktı. Aldığı nefesi yavaşça bıraktı. Dudakları renk değiştirmişti. Oturduğu tabureye tutunarak kalktı yerinden. Adama elini uzattı. Eli titriyordu. "Teşekkür ederim yardımlarınız için."

"Ne demek," dedi adam ve tuttuğu elin üzerine elini koyarak kalktı yerinden. Bırakmadı, Ecevit'in yüzüne baktı. "Sabırlı ol, metanetini koru. Eğer ki yargıya taşırsan gelip bana ulaş. İfade veririm."

"Eyvallah."

Adam elleri ayrıldığında Ecevit'in omzuna vurdu birkaç kez. "Çakı gibi delikanlısın," dedi. "Adımın yere sağlam bassın. İnşallah bulursun kardeşini. Dua edeceğim sana."

"Bana değil, kardeşime edin yeter."

Adam başını salladı, elini avcunu çekti Ecevit'ten. Ecevit çarşının çıkışına doğru yürürken arkasından gittim. İkimiz de yavaş yürüyorduk. Önüne ya da yanına geçmedim. Arkadan elini uzattı bana. Arabanın anahtarına baktım. "Arabaya geç, yarım saate geleceğim ben."

"Ecevit lütfen," demeye kalmadı. Ecevit öylesine sert döndü ki bana, eğer ki ellerini yüzümün iki yanına geçirmese, avuçlarıyla çenemden yanağıma tüm yüzümü kavramasa geriye doğru sendeler ve düşerdim. Çünkü bu yollardan ben çok değil, birkaç saat önce onun koluna tutunarak geçmiştim. Neredeyse dip dibe kaldı yüzlerimiz. Gözlerini gözlerime dikmişti bir *düşman* gibi. Sanki topraklarını işgal etmeye gelmiş ve çocuk, kadın, yaşlı ayırmaksızın alçakça saldıran, canına, vatanına, bayrağına göz dikmiş bir haindim ben. Elinde silahı yoktu, bana karşılık vermiyordu ama benim düşman olduğumu biliyordu. Nefretle, hınçla, öfkeyle bakıyordu. Kutlu vatanını benden kurtardığı an, gözlerimin içine yine bu hınçla bakarken bayrağını gökyüzünde dalgalandıracaktı ama o vakte kadar kinle dolacak ve gözleri bana bunu her fırsatta anlatacaktı.

Hızlı hızlı aldığı nefesler bir zehir gibi yüzüme bulaşıyor, beni amansız bir hastalığın koynuna atıyordu. Yüzümü o kadar sıkı tutmuştu ki gözlerimi bile kırpmıyordum. "Gel-me!" diye heceledi. Düşmanı hanesinden uzak tutuyordu. "Gel-me! Gelme! Gelme! Geç arabaya, gelme! Gelme!" Yüzümdeki ellerini bıraktığı an avcumu yakaladı ve anahtarı arasına sıkıştırdı. "Arabaya geç."

Başka da bir şey demedi, arkasını dönüp yürümeye başladı. Birkaç adımdan sonra için için öksürmeye başladı. Omuzları sarsılıyordu. İlk köşeden sağa saptı, görüş alanımdan çıktı. Kar tanelerinin attığını onun siyah kabanındaki taneleri görünce fark ettim. Başımı gökyüzüne kaldırdım. Dudaklarım bir bebek gibi büzüldü. Hiç engel olmadım, çevremden geçip giden insanları umursamadan için için ağlamaya başladım. İnci'yi düşündüm. Onu bizden küçükken alsalardı ve ben şimdi böyle bir ihtimalle karşı karşıya kalsaydım... Sadece düşünmek, yalnızca hayal etmek saçlarımı yolduracaktı bana. Yerden yere vurmak, ağıt yakmak istedim. "Yalvarırım olmasın," dedim. "Yalvarırım olmasın böyle bir şey. Yalvarırım olmasın. Tüm ömrümü al," dedim bir karşılık vermek ister gibi. "Tüm ömrümü al ama yeter ki olmasın böyle bir şey."

Yüzüme kaç tane kar tanesi düştü de eridi, yaşlarıma karıştı bilmiyordum. Ama elle tutulur bir vakit sonra döndüm de arabaya yürüdüm. Anahtarla kapıyı açtım, sürücü koltuğunun yanına oturdum. Başımı geriye yasladım, Ecevit'in parmak boğumlarını yanaklarımda hissediyordum hâlâ. *Kural dört: Gün gelecek ben bilmediğim şeyleri öğreneceğim, o zaman senin nefes almana bile tahammül edemeyeceğim, yanımda kalıp siktiri boktan teselliler vermeyeceksin ve uzak duracaksın benden.*

Nefes almama bile tahammül edemediği o anların birindeydik. Elbette kendisi bile zorla nefes alırken benim nefes almama tahammül edemeyecekti. Belki de bu dünya üzerinde Ecevit'e düşman olacak son kişiydim ve yine de belki de onun ölene kadar düşman göreceği o kişiydim de. "Melike," dedim. Seslendim âdeta. "Ne olur iyi ol Melike. Öyle güzel, öyle rahat bir hayat yaşamış ol ki gören imrenmiş olsun sana."

Umarım benim ve en çok Ecevit'in yaşayamadığı o çocukluğu dolu dolu, varlık ve mutluluk içinde, yanında olduğu insanların sevgisinden hiç şüphe etmeden, saçları hep okşanarak ve en önemlisi her gece karnı tok şekilde uyuyarak yaşayıp gidiyordu. Umarım biz her şeyiyle yanlış bir yoldaydık. Bir an bile vaktimize, Ecevit'in nefretine, öfkesine üzülmeyecek, ah etmeyecektim.

Yeter ki Melike, dünyanın en güzel yerinde olmasına da gerek yoktu, huzurlu bir evde, babası diye bildiği adamın helal lokmasını iştahla yerken, annesinin gece yatmadan üstünün açılıp açılmadığını kontrol ettiği, varsa kardeşinin ona oyun arkadaşı olduğu bir evde yaşasaydı. Varlık ve mutluluk buydu çünkü. Bunu ben çok iyi biliyordum. Çünkü bundan en çok ben mahrumdum. Önüme sınırsız yemek konuyordu ama tek bir lokması bile temiz değildi. Her kaşığında babamın aldığı ahlar vardı. Melike'yi o yüzden zihnim güzel bir yerde canlandırırken, çizdiği resimde yaşadığı ev kocaman değildi, masasında kuşsütü yoktu ama sıcacıktı evin içi. Babası eve muz aldığı için çok mutlu oluyordu ama babasının biricik kızıydı, annesi kuru fasulyeye az et koyuyordu ama yine de Melike'nin tabağını doldurabiliyordu, kardeşinin küçülenlerini giyiyordu ama birbirlerini çok seviyorlardı. Yalvarıyordum, Melike'yi başka bir hayatta bulmayalım. Ne bundan fazlası ne bundan eksiği. Sıcacık bir ailenin içinde büyümüş olsun. Ben ve Ecevit ona imrenelim, iç çekelim.

Bunları ve aksini düşüne düşüne ağladım. Bilmem kaç vakit sonra arabanın kapısı açıldı. Korktum başta. Onun arabasında da olsam onu beklemiyordum. Ecevit'ti ama gelen. Yola bakıyordu ama küçük gözlerinin nasıl kızardığını buradan da görebiliyordum. Ellerimin tersiyle yüzümü sildim. Hiçbir şey söylemedim kemerimi bağlarken, klimayı çalıştırdım. İkimiz de birbirimizin yüzüne bakmıyorduk. Ecevit burnunu çekti. Bu soğukta kaldığı için miydi yoksa ağlamasından kalan bir şey miydi bilmiyordum. Kabanını çıkardı, gömleğinin kollarını kıvırdı. Dudakları bir aralanıyor bir kapanıyor, göğsü bir şişiyor bir sönüyordu. Yutkunuyordu. Ağzının içi acıyla doluydu sanki. Arabayı çalıştırdı. Işığı açmadı. Karanlık çökmüştü aracın içine. Sessiz sedasız yola çıktık.

Yarım saat kadar gittik. Oldukça hızlı sürüyordu. Sonra camı açtı biraz. Klimayı kapatmadı. Ben de sessizce durdum çünkü biliyordum ki benim sesimi de duymak istemezdi. Direksiyonu avcunun içinde sıkıyor, serbest bırakıyordu. Camı açmak da yetmedi, gömleğinin iki düğmesini daha açtı. Tek eline aldı direksiyon hâkimiyetini, diğer elini dirseğinden camın bitişine, işaret ve ortaparmağının uçlarını da şakağına yasladı. Öyle sürdü arabayı. Zorlanıyordu nefes alırken. Yine de sustum. Çok da devam etmedi o da. Renk atmıştı. Karanlık yolda bile fark edebiliyordum. Arabayı boş yolda köşeye çekti ve hızla açtı kapıyı. İki adım attıktan sonra öğürdüğünü duydum. Hızla ben de indim arabadan. Ecevit sarsak birkaç adım atarak uzaklaştı ama kusmaya başladığı an yere çöktü. Başını eğdi, dizlerinin birini toprağa bastırdı. Bir adım gerisinde kaldım. Öyle öğürüyordu ki kalbini de kusacak sandım. Yediğimiz yemekler değil, acı fazla geldi bedenine. Arabaya geri yürüdüm. Yolculuk için aldığımız su şişelerinden birini aldım ve yanına döndüm. Benim de midem bulanmasın diye kustuğu yere bakmadım. Sadece sırtını sıvazladım. Burada olduğumu bilmesi ona ne kadar iyi gelirdi bilmiyordum ama belki de sırtının sıvazlanmasını isterdi.

Durduğu yerde hareketsizce bekliyor, kısa zaman sonra yeniden kusmaya başlıyordu. Midesini boşaltana kadar kustu, artık kusacağı bir şey kalmasa da öğürmeye devam etti. Hızlı hızlı soluklanıyordu. Artık tamamen bittiğini düşündüğü yerde bedenini biraz geri çekti ve toprağın üzerine bıraktı. Oturdu. Gözleri kapalıydı. Suyu açtım, biraz ötede

Ninova

avcumun içine döktüm ve ellerimi ıslattım. Ecevit'in yüzüne sürdüm. Ne tepki vereceği umurumda değildi. Onun da tepki verecek hali yoktu zaten. Kirpikleri ıslanmıştı. Ağzından aldığı nefesler, gömleğini dolduruyordu. Gözlerini açacak gibi oldu ve kustuğu yere bakacaktı. "Hayır, bakma," dedim. Elimle yanağına baskı uyguladım. Zorlamadı. Başı avcuma doğru düştü. Çok bitkindi. Ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Sayıkladı ama anlamadım.

"Birkaç yudum su al, ağzını da çalkala. Hadi Ecevit," dedim. Şişeyi dudaklarına yaklaştırdım. Bir süre tepkisiz bekledi. Elini yanağından ayırdım ve ensesine koydum. Dikleştirdim başını. Bu destek ona yetti. Suyu ağzına aldı, çalkaladı ve başını çevirebildiği kadar çevirip döktü. Yeniden yaptık aynısı. Su şişesinde kalan suyu avcuma döktüm ve Ecevit'in açık yakasına dokundu elim. Bağrı ateş gibi yanıyordu. Gözleri kapalıydı, zaman zaman acı yüzünü eziyordu. "Tamam," dedim. Teselli bile edemiyordum.

"Allah'ım yardım et," dedi kısık sesle. "Ya yardım et ya canımı al." Kapalı gözlerinden yaşlar akıyordu. Aktıkça siliyordum. Yüzünde süzülmesine bile izin vermiyordum.

"Ecevit, bulacağız."

"Ya yardım et ya canımı al," diye tekrar etti. "Ya yardım et ya canımı al."

Soğuk toprağa oturmasına daha fazla izin veremezdim. O aynı cümleyi sayıklamaya devam edecekti. Biliyordum. Saatlerce bu toprakta oturacak ve bu cümleyi söyleyecekti. Kolunu sıkıca kavradım. "Kalk, hadi Ecevit." Elini sıkıca tutmuş, kolunu sıkıca sarmıştım. O istemese belki kalkmazdı ama yapmadı bunu. Kalktı. Onu yan koltuğa oturttum. Kemerini bağladım. Başını koltuğa yasladı. Avcumun içinde ölecek gibiydi âdeta. Yüzüne bakarak günlerce hüngür hüngür ağlamak istedim. Alnına dökülmüş saçlarına dokunmak için elim kalktı da nasıl kalktıysa öyle de indi. Kapısını kapattım. Hızla sürücü koltuğuna geçtim. Benim yer yön hafızam ne kadar kötüyse onun o kadar iyiydi. Bir yere kadar gidebilirdim ama bir yerden sonra nasıl devam ederdim emin değildim. Arabayla daha önce hiç şehirlerarası yolculuk yapmamıştım.

Neyse ki o bir yerden sonra açtı gözlerini. Zaman zaman yolu tarif etti. Yeniden gözlerini yumdu, gerek gördüğü yerde açtı. Titremesi de hiç geçmedi. Bir su açtı, biraz içti. Baygın bakışlarla yolu izledi bazen ve biz

yeni yıla girdiğimizi yolda fark ettik. Bugün yılbaşı olduğunun ikimiz de farkında bile değildik. Yeni yıla seneler sonra Ali Ecevit Tarhan'la girdik. Bu dünyanın en güzel cümlesi gibi hissettirdi. Her şeye rağmen.

Sessizliğimiz evin içine girene kadar, ben konuşana kadar saatlerce sürdü.

"Sen bu gece odada uyu," dedim daha rahat bir uyku çekebilsin diye. Telefonunu ve cüzdanını çıkardı, orta sehpaya koydu. Kapının bir adım ötesinde duruyordum ben. Bana bakmadı.

"Geç odaya uyu," dedi yalnızca ve açıkça reddetti beni. Banyo kapısından geçti, kapıyı kapattı ve çok geçmeden suyu açtı. Bir süre olduğum yerde su sesini dinledim. İnadına gidip kanepede uyumayacaktım. O nasıl istiyorsa tam olarak öyle yapmalıydı ve belki de artık bu evden gitmeliydim. Belki bu eve bu gece bile girmemem gerekirdi ama artık amacım bu evde kalmak değildi, Ecevit'i bu halde bırakmamaktı. En azından bu gece daha yanında durmalıydım. Sabaha sapasağlam çıktığını kendi gözlerimle görmeliydim. Gittim, belki içmek ister diye çay suyu koydum. İçerideki dolaptan yastığını ve yorganını getirdim. Koltuğu açtım, örtüyü serdim, yastığını koydum ve yorganını bir yatağa örter gibi örttüm. Suyum kaynayınca onun bana öğrettiği gibi çayını demledim ama ne su kapanıyordu ne de Ecevit çıkıyordu. Normalde gözlemlediğim kadarıyla çok hızlı duş alırdı ama bu gece öyle olmadı. İçeriden minik de olsa yapay sesler gelmese, sadece su sesini duysam bayılmasından bile korkacaktım. Ecevit zaman zaman öksürüyordu. Çayın altını kapattım ve iki arada bir derede dikildim ayakta.

Belki de geç çıkmasının sebeplerinden birazı da çıkana kadar benim ortadan kaybolmamdı. Eminim uyumamı istiyordu, beni görmek istemiyordu. Dolabından giyeceklerini çıkardım. Geçen gün yıkadıklarım da vardı. Onları kıyafetlerinin altına gizledim. Yatacağı yatağın üzerine koydum. Çayın altını da kıstım, öyle geçtim odaya. Kendi kıyafetlerimi çıkaracak takatım yoktu. Eğer ki bu yatak Ecevit'in değil de benim olsaydı asla da çıkarmazdım. Şimdi zorlana zorlana çıkardım, katlayıp koydum köşeye. Onun kıyafetlerini giydim. Banyo ve bu oda bitişikti. Su sesini

buradan da duyabiliyordum. Başımı koyduğum yastıkta amacım o su sesi kesilene kadar uyumamaktı ama o ses bir türlü kesilmedi. Beni de hipnoz etti ve uykuya daldırdı.

O kadar kısa bir dalma gibi geldi ki bu bana, duyduğum sesle uyanmam ve uyumam arasında birkaç dakika var sandım. İrkildim ve başımı kaldırdım hafifçe. Korktum biraz. Ne olmuştu, ne zaman uyuyakalmıştım? Bekleyecektim, banyodan çıktı mı, uyudu mu diye karman çorman şekilde düşünürken elim telefonuma gitti.

02.23

Bir an algılayamadım. Sabah mı akşam mı onun ayrımını bile yapamadım ama ben uyuyakalalı birkaç saat olduğunu fark edince eşzamanlı olarak içeriden beni uyandıran sesin bir benzerini daha duydum. Yeniden irkildim. Bir şey mi kırılmıştı? Ecevit bunca zamandır uykuya dalmamış mıydı? Korkarak yerimden kalktım. Hızla kapıyı açtım ve ilk gördüğüm altı kapatılmış çay oldu. "Ecevit," diye seslendim. Başımı salona doğru uzattığımda yattığı yerden sarkmış, yere koyduğu bira şişelerinden sanırım boş olanı bulmaya çalışan Ecevit'i görmeyi beklemiyordum. Başı yere doğru düşmüş, elleri şişelere dokundukça boş olanlar ya devriliyor ya da birbirine çarpıyordu. Yeniden bir şişeyi daha devirdi. Bu kez sanırım tamamen boş değildi, bira döküldü ve Ecevit ağız dolusu küfretti. Buranın sıcaklığını biraz düşürmüştü. Kesinlikle yattığım oda kadar sıcak değildi, hatta biraz soğuktu. "Bırak, ne yapıyorsun?" dedim ama umursamadı. Devrilen şişeyi kaldırdı ve baktı. Salladı biraz, içindeki birkaç yuduma göz dikti. Biranın kokusundan durulmuyordu burada.

Ona yaklaştım ve bira şişelerini yerden alıp sehpaya koydum. Elime hızla kâğıt havlu sardım ve koltuğun altına sızmadan yere bastırdım. Ecevit omzunun üzerine doğruldu ve şişeyi başına dikti. Şişeyi elinden çekip aldım. "Bırak!" diye yükseldi ama bırakmadım. Zaten bana karşı gelecek halde değildi, itsem tamamen yatağa devrilirdi.

"Asıl sen bırak. Niye uyumadın sen?"

Saçları nemliydi. Ortalığa baktım. Siyah bir poşet vardı. Duştan çıktıktan sonra o halde çıkıp tekele gitmişti muhtemelen. Gözleri kızarıktı ve yerinde durmuyordu. O poşeti işaret etti. "İçinde var. Şişeyi ver." Hareket etmediğimi fark edince kendisi uzanmaya kalkıştı ama elini tuttum. Engel

olmak içindi bu ama avcu ateş gibi yanıyordu. Diğer elimi hızla alnına bastırdım, beni irkiltecek kadar sıcaktı yüzü.

"Ecevit, ateş gibi yanıyorsun."

Dediğimi umursamadı, tek amacı vardı, o da poşete uzanmak. Parmaklarını fark etmeden parmaklarıma sardı. Destek alarak kalkmaya çalıştı ama ters yönde güç uyguladım. Sarhoş olsa da sandığımın aksine gücü kuvveti yerindeydi. Bana direndi. Bilmiyordu ama elimi sıkıca tutmuştu. Bilmiyordu ama bu dengesiz haliyle benim dengemle oynuyordu. Yatağa geri devrildi ama beni de sağlam bırakmadı. Düşmedim ama dengemi kaybettim. Tuttuğu elini elimle beraber yatağa bastırdım yoksa düşecektim. Bir dizim kırıldı ve yataktan destek aldım. Saçlarım topluydu, iki uçtaki dalgalı perçemleri yere bakıyordu.

"Ateşin var," dedim.

"*Firuze,*" dedi. Bana, bedenimden tek damla kan akıtmadan ruhumu paramparça etmek ister gibi bakıyordu. Sarhoş gözlerindeki çıplak öfkeyi seçebiliyordum. Ansızın elini kaldırdı ve yüzüme uzattı. Ne yapacağını bilmiyordum; ne kaçtım ne geri durdum. Parmaklarını iki yandan çeneme sardı. Sevmek için değildi bu ama baskı da uygulamıyordu. Gözleri kararmıştı. "*Güzelliği beş para etmez Firuze,*" dedi hınçla.

Ne ne yaptığının ne de ne söylediğinin farkındaydı. Gülümsedim. Beni mahvetmek isteyen bir adama ne kadar güzel gülümseyebilirdim meçhuldü ama gülümsememe baktı. Daha da öfke duydu. Tekrar etti. "*Güzelliği beş para etmeyen Firuze.*"

"Varsın beş para etmesin," dedim. Bu söylediği ant içerdim ki zoruma gitmedi. "Beş para etmiyorsa güzel denmez zaten."

Çenemdeki parmakları sertleşti. Canım yanmadı ama varlığım daha çok hissediyordum artık. "Hayatımı siktin attın," dedi açıkça. Bana uzun zamandır böyle açık, böyle net cümleler kurmuyordu. Hatta beni eskisi kadar suçlamıyordu. Kendimi onun yanında yine kötü hissediyordum ama bu benim kendimle olan savaşımdı. İlk kez beni suçlarken çoğul devam etti cümlelerine. "Hayatımızı siktin attın." *Belki de en çok böylesi doğruydu...*

"Bundan sonraki hayatını güzelleştirmek için çabalıyorum."

Buna inanıyordum. Geçmişi düzeltemeyecektim ama bundan sonrasında Ecevit'e kardeşiyle güzel bir hayat vermek bu hayattaki tek

Ninova

amacımdı. Hayatım boyunca peşinden gittiğim ve tek olmadığım tek amacımdı hatta.

"Hayatımı mı düzelteceksin?" diye sordu. Duyguları değişmiyordu, takılı kalmıştı yüzünde.

"Son nefesime kadar uğraşacağım."

"Hayatımızı siktin attın," diye tekrar etti ama o. Belki hayatını güzelleştireceğime inanmadı, belki son nefesime kadar bu uğurda çabalayacağıma, bilmiyordum. İç çekti. "Hayatımızı siktin attın," dedi tekrar ve önce elimi, sonra çenemi bıraktı. "Şişeyi ver," dese de kalktım ve tamamını mutfağa taşıdım. Ateş gibi yanıyordu. Ateş ölçer baktım ama yoktu. İlaçlarını kurcaladım ama içki içmişti. Vermekten vazgeçtim. Bir bez buldum, bir de su hazırladım. Limonlu ballı su hazırlamak için ocağa su koydum. Yanına geri gittim. Yatağa geri sızmıştı. Koltuğun ucuna oturdum. Bezi ıslattım ve sıktım. Alnına yerleştirdiğimde gözleri irkilerek açıldı ama yine geri kapandı.

"Midem bulanıyor."

"Bira içtiğin için."

"Çok biliyorsun," dedi bu halde bile beni terslemekten kendisini alıkoymazken. Yalan değil, bu hoşuma gitti. Bir insanın, hangi anında olursa olsun bir başka insana karşı bir duygusunu diri tutması, daima tetikte olması ve fırsatını bulduğu an kaçırmaması... Bunlar kısacık bir vakitte hoşuma gitti. Terslenmek iyi bir şey miydi? Elbette değildi. Bazen komik oluyordu ama bazen de acımasız. *Varsın olsun,* dedim yine de. Bana karşı bir ölü olmasından iyiydi yine. Her an tetikteydi, bana ters gitmek için her an fırsat arıyordu.

Kimbilir, dedim yine. *Kimbilir böyle inatçı ve azimli bir adamın, böyle duygusunda diri bir adamın tutup da koparıverdiği ve hep yanında taşıdığı duygu, davranış terslemek gibi değil de daha güzel, daha hoş bir şey olsa... Kimbilir,* dedim. *Ne şanslı olurdu o kişi. Ne güzel hisseder, ne mutlu olurdu. Belki ondan iyisi olmazdı. Çünkü böyle inatçı ve azimli bir adamın, tutup kopardığı ve her yere götürdüğü güzel bir duygusunun öznesi olmak kimbilir ne güzel olurdu. Kimbilir... Kim bilecekti?*

Yutkundum ve yalnızca gülümsedim. "Herbokoloğum ben, unuttun mu?"

Yanakları top peşinde koşmaktan al al olmuş küçük bir çocuğa benziyordu. Bezin üzerine düşen saçlarını parmak uçlarımla geriye doğru

ittim. Dudakları aralıktı, eli karnının üzerine sabitlenmişti. Uyumuyordu, anlıyordum. Sessizce onu izliyordum. Bana cevap vermeyince tekrar ettim. "Onu da mı unuttun?" Göğsü bu sorumla şişti. Sanırım yine cevap vermeyecekti.

Çoktan vazgeçtiğim ve bezini iki kez daha yıkadığım bir vakitten sonra, "*Unutmadım,*" dedi ansızın. Kalbimin nasıl attığını herkese anlatmak isterdim. Nasıl çarptığını, nasıl utanmadan yerini yurdunu bağırdığını, nasıl beni kızdırdığını anlatmak isterdim. Ama Ecevit son nefesi bile olsa bu cümleyi tüm gayretiyle eminim ki tamamlardı. "*Onu...*"

Sadece onu unutmamıştı...

"Ne güzel..." dedim dedim titrek bir sesle ama tebessüm ettim. Ben en çok ve bence ben en güzel, bir şey zoruma gidince tebessüm ediyordum. "Unuttukların hatırladıklarından fazla."

Başını iki yana salladı. "Değil," dedi. O hatırladıklarında ben yoktum öyleyse. Benim senelerim bomboş geçtiyse onun her bir saati doluydu belki de. Ben özgürlüğüme anılar sığdıramamıştım ama o gerek mecburiyetinden gerek esaretinden tonlarca yaşanmışlık sığdırmıştı. Ben ona kızmıyordum. Sadece sormak istiyordum ki, *neden sadece benimle olanları unuttun?* Ya da benimle olan her şeyi unuturken neden beni unutmadın? Bu sorunun cevabı da zor değildi gerçi. Düşmanın yaptıkları unutulsa da, düşmanın düşman olduğu unutulur muydu? İki ülke savaşırdı, üzerinden asırlar geçer, kuşaklar değişirdi, toprak değişirdi, baştakiler değişirdi, hatta belki yönetim şekli değişirdi ama iki ülke de zamanında düşman olduğunu unutmazdı.

"Bencilce ama birkaç tane anımızın hatırında kalmasını isterdim," dedim. Gözlerim doldu ama o da görmedi, ben de umursamadım. Kaşları içe doğru çöktü, iki kaşının ortasında boşluk oluşturdu. Hiçbir şey söylemedi. Bezi alnından aldım, bu kez gerdanının üzerine koydum. Elimi çekmedim. Boynuna dokunmuştum zaten. Bezi koymak için... Sonra ne oldu bilmiyorum, belki de herkesten uzak büyüdüğüm için, belki kimseye yaklaşmadığım ve kimsenin bana yaklaşmasına izin vermediğim için, bir erkeğin boynuna ilk kez dokunmak çok tuhaf geldi. İnce uzun parmaklarım ensesine kaydı, başparmağım nabzına yakın bir yerdeydi. Ateş gibi yanıyordu. Çok güçlü bir şeye dokunduğumu hissettim o an.

Bunu nasıl anlatabilirdim, bu gücü nereden hissettiğimi açıklayabilirdim bilmiyordum. Belki nabzım hissettim diye, belki parmaklarım böyle bir yapboz gibi oturdu diye... Cevabı olan bir soru değildi sanırım bu. Zaten bu bir histi. Hisler sorulara kapalıydı.

Elimi çekmek için bezin ısınmasını bekledim. Bez ısındı, keşke biraz daha soğuk kalabilseydi. Yeniden doldurduğum su kabına batırdım. Sıktım ve alnına yaklaştırdım. "Melike'yi bulacağız Ecevit."

"Biliyorum."

"Bulduğumuz Melike'nin ikimizden yüz kat daha güzel hayatı olacak."

"Benimkinin bin misli kadar güzel bir hayatı olsun."

Bunu kardeşinin hayatını daha güzelleştirmek için değil, kendi hayatını bildiğinden söylüyordu. "Olsun," dedim içine su serpiştirmek için.

Başını salladı. "Olsun," diye sayıkladı. "Olsun." Gözleri kapalıydı, bazen o kadar sessiz kalıyordu ki uyudu sanıyordum. Fısıldayınca anlıyordum gerçeği. "Anne..." dedi içli içli. "Anne sen korumuş ol kızını." Bir ölüden yardım istiyordu. Bu benim katlanacağım bir şey değildi. Bu adamı bir mezardan medet umacak hale getirmiştik. "Ben koruyamadım, sen korumuş ol anne. Sen Melike'yi korumuş ol." Elimi alnıma örttüm, başımı eğdim. "*Seni koruyabildim mi,* deme... Sen kızını korumuş ol, benim gücüm yetmedi." Helak olmuştu. "Korumaya gücün yetmediyse, yanında olsun."

"Deme onu," diye fısıldadım.

"*Öl Ecevit,*" dediği an bedenimden korkunç bir ürperti geçti. Belki bu cümleye çok aşina olduğumdan belki de Ecevit'i ölümle aynı cümle içinde duyduğumdan. Hayır hayır... Başımı iki yana salladım. Kendime kurarken göz kırpmıyordum ama Ecevit kurunca iki gözümden olacağım sandım. "*Niye yaşıyorsun ki? Öl!*"

"Hayır hayır, deme öyle." Koltuğun üzerinden yere çöktüm. Ecevit'in yüzüne dokundum ve onu sarstım. Girdiği yerden çıksın istiyordum çünkü orası dünyadaki cehennemdi. Biliyordum. Elini elime dokundurduğunda ayıracağını sandım ama yapmadı. Elini elime kapattı. Kesik, sancı dolu bir nefes döküldü dudaklarından.

"Firuze, ben ne yapacağım?" dedi çaresizce. Çünkü hayat tam olarak buydu. Düşmandan bile medet umduruyordu. O ülkeler evet düşman

olduklarını unutmuyorlardı ama bir doğal afette birbirlerinden yardım istiyor, yardımlarına koşuyorlardı. Hayat denen illet tam olarak bu noktada başlıyordu. "Firuze, kardeşime bu kötülüğü yaptılarsa ben nasıl yaşayacağım?"

Yüzümü yüzüne yaklaştırdım, parmağım yanağını okşuyordu. O yarın belki bu anı hatırlamayacaktı ama bu teselli onu biraz olsun şu an iyi etsin istiyordum. "Melike iyi," dedim. Bana ilk kez bu kadar inansın istiyordum. Neredeyse alnını alnıma yaslayacaktı. İkimizin de gözlerinden yaşlar akıyordu. "Biz onu bulacağız. Belki onu o güzel hayattan almaya kıyamayacaksın bile."

"Annesi babası var mı?"

"Var."

"Karnı tok mu?"

"Her gece."

Ecevit acıyla inledi ve aniden alnını şakağıma yasladı. Feleğim şaştı, nevrim döndü, nefes bile almadım. Kaşlarım havalandı, olduğum gibi kaldım. Santim oynamadım yerimden. Ellerim uyuştu. Kulaklarım çınlamaya başladı. "Beni kandırma," dedi. Nefes nefese değildi, ağlıyordu yalnızca. Sarhoştu, acı çekiyordu, hastaydı.

"Seni kandırmıyorum."

"Değilse kimseyi yaşatmayacağım."

"İlk beni öldür," dedim açıkça, çekinmeden, duraksamadan. Cevapsız bıraktı beni. Eğer ki değilse, hepimizin canını alacaktı ve ben biliyordum ki gücü buna yetecekti. İlk beni gözden çıkarsın istiyordum. İlk ben çıkmak istiyordum denklemden. "İlk beni öldür Ecevit, gözünü bile kırpma. Kardeşinin canına karşılık ilk beni feda et."

Şakağımdaki alnıyla yüzüme baskı uyguladı. Haşindi bu tavrı. Karadeniz gibiydi. Kıyıya vuruyor, her şeyi yutacak gibi geliyor, içine aldığını geri vermiyordu. "*Firuze,*" dedi sızıp kalmadan önce. "*Güzelliğin beş para etmez.*"

Tüm gece Ecevit'in alnına soğuk bezler koyarak geçti. İçkinin de etkisiyle ateşi çok zor ve geç düştü ama düştü. Uykuya daldı, bir yerden sonra tamamen derinleşti de. Uyuyup uyanmadı. Onu izledim, ateşini düşürdüm ve onu izledim. Buzluktan tavuk çıkarıp haşladım. Tavuk suyundan

Ninova

çorba yapacaktım. Uyandığında içerdi. Gittim geldim, bir karşısına oturdum, bir yanına, bir dibine. Gözlerim gidiyordu zaman zaman ama ateşi beni korkuttuğu için uyumuyordum. Kalkıp çorbayı da yaptım. Onu da internetten baktım. Çorba pişerken bize lakabı söylenen kadını internette aratttım. Rasgele reklam niyetine çıkan haberlerde Akın ailesinin fertleri vardı. Gecenin bir vakti babamı ve Bülent'i, ağızları bir karış açık, tam bağırırken çekilmiş fotoğraflarla görmek içimi hiç açmadı. Tek bir habere bile bakmadım. Kendi aradığımı taradım.

Adam doğru söylüyordu, genelevler hakkında bilgiler vardı. Patroniçeler, kraliçeler ve daha bir sürü lakap... Her şey fazlasıyla resmiydi. Yasal bir durumdu. Hatta bir patroniçenin hayatı filme çevrilmişti. Kadının belgeseli yapılmıştı ve daha da garibi, o adamın söylediği gibi bu kadın senelerce vergi rekortmeni olmuştu. Dünyaya açılmış işadamlarının arasından vergi rekortmeni olacak kadar burada ne dönüyordu? Sayfa, sayfayı açtı. Genelevde çalışan bir kadının kitabına bile ulaştım. Okumak aklımda yoktu ama içimde beni dürten bir merak da vardı. Ecevit'e *Melike iyi* demek gibi değildi ki bu. Bambaşkaydı. Sadece yirmi beş saniye dayanabildim. Ev daraldı, duvarlar üzerime çökmeye başladı. Sekmeyi kapattım ve bilgisayar ekranını kendimden uzaklaştırdım. Ecevit bunlara çok bakmadan ben onu itelemeliydim. Bir an önce bu ihtimal de bize yeni bir kapı açmalı ve biz o kapıdan geçmeliydik. Dakikalarca okuduğum yirmi beş sayfanın etkisiyle oturdum.

Gün ağarmıştı. Tam olarak saat kaçtı bilmiyordum ama çorbam pişmişti. Sabahın ilk ışıklarında bir kez annem, bir kez babam ve bir kez İnci aradı beni. Hiçbirini açmadım. İnci'yi açacak oldum ama anne ya da babamın hattın diğer ucunda olma şansı çok yüksekti. Bir kepçe çorba koyup içtim. Ecevit benimle yemeyince benim de çok yiyesim gelmedi. Gidip yine yanına oturdum. Ateşi çok az yükselmişti. Çorba yaparken mutfakta sirke bulmuştum. Sirkeli yeni bir su hazırladım. Suyu da buzlukta biraz soğuttum. Yeniden Ecevit'in alnına, gerdanına, hatta bu kez ensesine de koydum. Sızlandı durdu ama gözlerini açmadı. Koltuk açılınca kocaman olmuştu. Amacım uyumak değildi zaten, Ecevit'in alnında daha koyduğum bez duruyordu. Isınana kadar koltuğun ucuna kıvrıldım. Cenin pozisyonu aldım. Bir dakika ya vardı ya yoktu. Gözlerim nasıl bu kadar kısa vakitte kapandı da uyuyakaldım bilmiyordum.

Ağır, derin bir uykuya daldım. Bir ara bedenim hareket ettirildi, bunu hissettim ama yattığım yerden koparılmadım. O kadar çok uykum geliyordu ki bu koşullarda uyanmam imkânsızdı. Bulduğum yumuşak -yastık olmalıydı- bir cisme sarıldım. Çok huzurlu bir uykuya daldım. Sıcacık, tertemiz, açık bir gökyüzü gibi bir uykuydu bu. Bu sıcaklık ne bana aitti ne de bir kalorifere. Kokusu vardı. Bir Ege kasabasında, turunçgil tarlasının orta yerinde yürüyor, bir kış güneşi tepemden vurup beni ayazdan koruyordu, kemiklerimi ısıtıyordu. Öyle tatlı, öyle doyumsuz... Çok lezzetli bir yemeğin yanında yenilen fırından yeni çıkmış bir bütün ekmek kadar tadı damakta, soğuk bir ayran kadar boğazdan akıp giden, ilk kazandığın parayla ailene aldığın tatlı kadar mutlu hissettiren, büsbütün huzuru ve huzuru barındıran çoğu anda hatırlanacak bir uykuydu bu. Sebebini saatler sonra uyanınca anladım. Ecevit'in kalktığı yatağa ben yatırılmış, onun yastığında, onun yorganında ve onun sıcaklığında uyuyuvermiştim.

Ecevit'in sıcaklığında uyumak; kendi halinde bir ailenin, annenin babayı, babanın anneyi sevdiği, her gece sofralarına helal lokma konan, tertemiz bir evde, tertemiz insanların içinde, gurbette değil de kendi toprağında yaşamak gibiydi. O evin bir evladı olmaktı. Huzuru normali saymaktı. Herkesi kendi gibi bir hayatta sanacak kadar kötülükten uzakta büyümekti. *Ne güzeldi... Ah ne keyifliydi. Ecevit'in yatağında, temiz çarşaflarla uyumaktan bile güzeldi. Ecevit'in koltuğunda, bir öğlen vakti şekerleme yapmaktan da güzeldi. Bir üstü gelemez dediğim noktanın üstüydü. Günlerce uyumasam da Ecevit'in sıcaklığında bir saat uyusam yine tüm yorgunluğum beni terk ederdi zaten. Bu nasıl bir büyüklüktü. Aklım almadı.*

Sebep o ya, gözlerimi açsam da bu hissi bırakmamak için direndim. Yastığa, yorgana daha çok sarıldım. Gözlerimi kapalı tuttum. Ecevit'in kokusu daha duruyordu. Beyaz sabun temizlik değildi, en nihayetinde Ecevit'ti artık benim için. Duştan çıkar çıkmaz buraya girmişti ve saatlerce uyumuştu. Dün gece... Birer birer hafızamdaydı. Ecevit'in alnının izi şakağımdaydı sanki. Parmak uçlarımda yanağının hissi geçmemişti. *Güzelliğim beş para etmezdi.*

Ancak sokak kapısı aralanınca gözlerimi açtım ve kapıya baktım. Ecevit'le göz göze geldik. O da girer girmez bana bakmıştı. Uyandığımı görünce sanırım, sessiz olma çabası son buldu. Daha seri girdi içeri. Elinde

Ninova

ekmek ve biraz sebze vardı. Hiçbir şey söylemedim, başımı yastığa geri bıraktım. Kendimi küçültmek istiyordum. Olmak ve olmamak istiyordum. Aynı anda ikisi de... Ecevit de bir şey demedi. Mutfağa geçti. Gözlerim kapalıydı. Yeniden uyur muydu bilmiyordum.

"Leş gibi kokuyor içerisi, uyuyacaksan odaya geç. Havalandıracağım," dedi. Benim burnum alışmıştı ama hem bira içilen hem tavuk haşlanan, sigara içilen ve çorba yapılan bir alan ne kadar iyi kokabilirdi ki?

"Açabilirsin camları," dedim. Önce mutfaktan başladı, sonra gelip dizini koltuğa bastırdı ve üstümden camlara yönelerek birini açtı. Soğuk havanın yüzüme çarpması iyi hissettirdi. Zaten yorgan beni sıcak tutuyordu. "Ateşin var mı?"

"Eczaneden geliyorum. Yok."

"İlaç aldın mı?"

"Verdi bir iki bir şey."

"Dün gece birkaç şişe bira içtiğini söyledin mi?"

"Sorun yokmuş," dedi.

"Bol su iç."

"Emrin olur."

"Eczacıya da böyle mi söyledin?"

Sessiz kaldı. Bu tavsiyeyi eczanenin de verdiğini biliyordum zaten. Salona girdiğini konuşmasa, ses çıkarmasa da hissettim. Gözlerimi açtım. Karşı koltuğumda oturuyordu. "Ağrın var mı? Dün gece zor geçti senin için."

"Kemiklerim ağrıyor."

Soğuk almıştı. Sinir, stres, banyodan sonra ıslak saçla dışarı çıkması, içki içmesi... Bunca şeyin yanında bu sabah ayağa kalkması bile çok iyiydi. Ben onun yerinde olsam kalkıp tuvalete bile gitmezdim. "Miden?"

"Bulanıyor," dedi. Midesinde kusacak ne kalmıştı bilinmezdi tabii. Rengi solmuştu biraz. Dudakları kurumuş, gözleri yorgun ve hastalıklıydı.

"Çorba yaptım sana," dedim. Başını salladı yalnızca. Geriye yaslandı. Sigarasını yaktı ve başını tavana kaldırdı. Âdemelması güzel bir çiçeğin dikeni gibi çıkıntı oluşturdu boğazında. Sigarayı her içtiğinde o duman batıp çıkıyordu olduğu yere. Şimdi kanatmıyordu belki ama vardı, o çiçeği elime alıp dokunmaya kalksam benim avcumu parçalardı, biliyordum. Tek bir dikenle hem de. Evet.

"Bugün yat dinlen."

"Böyle bir vaktimiz yok, devam etmemiz lazım."

Sigarayı öylesine şevkle içiyordu ki sigarayla değil belki ama dumanla seviştiğini hissediyordum âdeta. Sakalları uzamaya başlamıştı. Saçları yine Trakya'nın kurumuş kanola tarlaları gibi dağınıktı, dökülüyordu. Sigaranın dumanı genzinden her aktığında ve ciğerleriyle her denk geldiğinde duruyor, o buluşmayı uzatıyordu. Bir ağacın altında buluşmuş iki âşık rolü biçiyordu sigaranın dumanına. Ne kadar uzun süre tutarsa o kadar memnun oluyordu. Sonra dudaklarını açıyordu ve biraz oradan biraz burnundan geri veriyordu.

"Hastalığım ağırlaştırırsan bir gün değil, beş gün kaybederiz."

"İlaç alacağım," dedi kısaca. Belki de canını sevdiği için kalkıp eczaneye gitmemişti. Tek sebebi ayakta kalmaktı.

"Ben sen uyurken biraz araştırma yaptım." İşaret ve ortaparmağının arasına aldı sigarasını, başını kaldırdı, dumandan buğulanmış gözleriyle bana baktı. "Adam doğru söylüyor. Her şey yasal. Patroniçe lakabı, kraliçe lakabı... Türlü türlü isim var. Biri var senelerce vergi rekortmeni olmuş, hayatı film olmuş. Tamam, çok kazanabilirler ama bu denli olması aklımı hayalimi durdurdu benim. Bu noktada da işin içine üst kesim giriyor. Oraya gidenler sadece halk değil. Bu gibi vergi rekortmeni olacak kadar çok kazananların özellikle müşterileri, ünlüler, siyasetçiler, işadamları gibi isimler oluyormuş. Muhtemelen korkunç paraları da bu gidenler sağlıyor çünkü bu gidenler gittikleri yerde, diğer gidenlerin yanında bir de gizlilik, hatta korkunç bir gizlilik istiyor ve bu da sağlanıyor. Elbette ki bedeli ucuz olmayacak. Ben taradım hatta, o kadar iyi gizlemişler ki tek bir isim bile haber olmamış."

Yorganı üzerimden çektim ve oturur vaziyete geçtim. Ellerimi önümde birleştirdim. Ecevit'le birbirimize bakıyorduk. Beni dinliyordu. Bunun sebebini tam olarak bilmiyordum. Belki yanında akıl alacağı bir başkası olmadığından belki söylediklerimi mantıklı bulduğundan ya da çaresizliğinden. Her ne sebepten olursa olsun söylediklerim ona varıyordu.

"Ecevit ben düşündüm. Dürüstçe, kendimi kandırmadan. Melike kaybolduğunda on yaşını geçmiş olsaydı şimdi tek inandığım korktuğumuz ihtimal olurdu. Ama iki yaşına bile gelmemiş bir bebeği böyle bir yer

için büyütmek... Nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Ne kadar mantıklı bir argüman? Bu zaman demek, emek demek. Emek harcayacak insanlar mı bunlar? Aksine kısa zamanda maksimum kâr peşinde olmalılar. Halihazırda o yaşlarda çocuklar da kaçırılıyordu o dönem. Hatırla tanık ifadelerini. Makalede kaçırılan çocukların yarısının kız çocuğu olduğu yazıyordu. Ki özellikle hedefleri sokakta oyun oynama çağları. Bu da en fazla on dört-on beşe kadar ulaşıyor, beş-altıya kadar geriliyor ama asla bebeklere kadar varmıyor. Bu pislik için ellerinde kullanacakları daha uygun yaşlar var ve Melike ortadan kaybolduğunda belki tuvalet eğitimini bile almamıştı. O yaşlara çok uzak."

Cümlelerimi pürdikkat dinledi. Dirseğini koltuğa yaslamış, parmaklarını kaşlarına yerleştirmişti. "Yine de *asla böyle bir şey olmamıştır* diyebiliyor muyuz?" dedi. Belki o da bu ihtimalin düşük olduğunu biliyordu ama onu kahreden zaten o küçük ihtimaldi.

"Melike'nin ölmediğine de *asla* diyemiyoruz ki biz. Her ihtimal eşit derecede. Ölmesi gibi."

"Ölmedi."

"Bunu bilmiyoruz, buna inanıyoruz," dedim açıkça. Hoşuna gitmediğini biliyordum ama gerçek buydu. "Geneleve gelen orospu çocuklarından biri belki de bebek sordu. Para bok gibi."

"O bebeği belki de kendi çocuğu olmadığı için sordu? Melike'nin varlıklı bir ailenin çocuğu olarak yaşadığı ihtimal ne kadar kötü?" dedim.

"Belki de kendi çocuğu hastaydı, bir organ için, ilik için sordu. Ya da..." Duraksadı, gözlerini kısa bir an kapatarak soluklandı. "Geneleve gidecek kadar alçak bir adamın ne yapacağının bir garantisi var mı Firuze?" dedi burnundan solurken. O ihtimali açıkça söylemedi ama düşündüğü şeyi algılayınca ürperdim. Suratıma yumruk yedim âdeta.

"Ecevit," dedim tutuk bir sesle. Dün ölmek isteyen Ecevit'i anlayabiliyordum artık. Bu ihtimalde ölüm, en iyi ihtimaldi. Tırnaklarımı ellerime geçirdim. Titredi içim. Bunu düşünerek nasıl sabah etmişti? "Yalvarıyorum düşünme bunu."

"Ben düşünmeyince yaşanma ihtimali mi ortadan kalkıyor?" Melike bunları yaşayacağına, umuyordum ki yaşamıyordu, Melike'nin öldüğünü düşünmesi bin kat daha hayırlıydı. Bunu belki de ilk kez istiyordum.

Belki başka bir ihtimal bana bunu söyletemezdi ama bu... Ensemde ucu ateş almak üzere olan bir silah vardı. Patlayacak sandım. "Ne zor değil mi kanından canından olmayan biri için bile bunu düşünmek? Ben ne yapayım?" diye sordu. Şimdi sözkonusu İnci olsa böyle uzun uzun cümleler kuramaz, mantıklı argümanlardan bahsedemezdim, biliyordum. Bu yatakta bir verem hastası gibi belki haftalarca yatardım, sırtımda yaralar açılırdı.

"Melike'yi canımdan kanımdan birini arar gibi arıyorum," dedim. Bu onu ikna eder mi bilmezdim ama Ecevit'e karşı bir inanç peşinde değildim. "Sadece kolum kanadım kırılmıyor senin kadar. Daha dirayetliyim. Duygularıma değil, mantığıma öncelik veriyorum ama kanımdan canımdan birini arar gibi arıyorum. Sana yemin ederim. Beni görmeye bile tahammül edemiyorsun, biliyorum," dedim alnını ovalıyorken. "Kural dördün içindeyiz, bunu da biliyorum. Gidebilirim. Boş ver dikişlerimi. Ne önemi var ki? Hemen şu an çıkıp gidebilirim. Benimle her sabah aynı sofraya oturmak zorunda değilsin. Benim nefes almama bile tahammül edemiyorsun. Bunu da biliyorum. Gideyim, sen bugün dinlen. İki ayrı araştırma yapalım. Bu kadın kim, gerçek adı ne, hâlâ aynı yeri mi işletiyor, ülkede mi... Kadına ulaşmamız lazım. Kim ne bulurs-" Ecevit yerinden kalktı. Mutfağa doğru adımladı. Mutfak kapısını kapattı önce, ardından çorbanın altını yaktı. Sonra geldi ve hiçbir şey söylemeden arkamdaki camı kapattı. Yorganı çekip aldı ve katladı. Yatak odasına götürdü.

Bana git demiyordu, kal da diyemiyordu.

Benim çabaladığımı görüyordu ama bana öfke duymamak da elinde değildi. Yüzüme her baktığında belki Bülent'i, belki babamı görüyordu. Anneme benzerdim. Annemi de görüyordu. Ne zordu. Kardeşi için bu ihtimalleri doğuran aileyi bir kadının yüzünde görmek, her an o yüze bakmak, onunla oturmak, onunla kalkmak. Benim bile kendime tahammülüm kalmadı.

Koltuğun geriye kalanını ben topladım. Kapattım. Sanırım gece yaptığım çorba, bu sabahımızın kahvaltısıydı. Kahvaltıda çorba mı içilir diye sormadım. Açıkçası yadırgamadım, sadece biraz garipsedim. Belki de içilirdi, ben bilmiyordum. Dünden kalan bayat ekmekleri tavada küçük parçalara ayırıp iki tarafını kızarttı. Yine biraz kahvaltılık da koydu masaya.

Limon ve yeşillikle doldurdu geniş bir tabağı. Banyoya girdim, saçlarımı düzeltim, suyu açtım ve işimi hallettim. Elimi yüzümü yıkadım. Başım ağrıyordu. Muhtemelen sabaha doğru uyuyup uyandığım içindi. Ecevit'in nemlendiricisini yine kendi malımmış gibi bol bol kullandım. Kullandığım o pahalı, annemin yurtdışından getirttiği losyonların yapmadığı etkiyi yaratıyordu. Tüm vücudumdaki kuruluklar geçmişti, tek bir krem hem yüzüme hem bedenime etki ediyordu. Ecevit'in öylesine evinde tuttuğu krem bile bana iyi geliyordu.

Banyodan geri çıktığımda Ecevit tabaklara çorba koyuyordu ve çayın altını da yakmıştı. Masaya oturdum ve usluca bekledim. Çorbayı önce benim önüme, sonra kendi önüne koydu. Dumanı tütüyordu. Sanırım gece fark etmemiştim ama tavukları biraz iri tiftiklemiştim. Ona hiç sormadan çorbasına limon koydum. Zaten limonlu içmek zorundaydı. Kendi kaşığımla limonun içini oya oya suyunu akıttım. Kendime de onunki kadar olmasa da limon ekledim. Elim yeşilliklere uzandı. Elimle birkaç dal roka aldım, çatalmı kullanmalıydım? Göz ucuyla Ecevit'e baktım o nasıl yiyecek diye. Çok iriydi yapraklar. Ecevit de çok geçmeden uzandı ve eliyle aldığında elimdeki rokaları yedim. Ecevit'in kızarttığı minik ekmekleri bandırmak istesem de çorbanın içine düşüyordu. Çok küçüklerdi. Ama o da zaten çorbasının içine koymaya başladı. Belki de zaten böyle küçük doğramasının sebebi buydu. Ben de koydum ve ekmekleri altta bırakacak kadar karıştırdım. Her kaşığıma bir ekmek parçası gelecek şekilde içtim. Biraz peynir ve domates de yedim. Çatalımı olabildiğince dikkatli kullanıyordum. Önümüzde başka tabak yoktu, tabağıma almak istemiyordum, Ecevit'in tiksinmesini de istemiyordum. Sadece yediğim kısma dokunuyordu çatalım.

Ecevit çorbasını hızlıca içti. Sonra kalktı, ikinci tabağını da doldurdu. Sanırım tadını sevmişti. Başka kahvaltılıklardan yemiyordu, sadece çorba içiyordu. Kalan ekmeklerden biraz bıraktı, gerisini tabağa ekledi. "Ben yemem başka, bunları da koy da ziyan olmasın."

Uzattığım ekmeklere baktı. "Ye bir tabak daha," dedi çorbayı işaret edip. Başımı iki yana salladım. "Ben kahvaltıda çorba içmem zaten, bunu zor bitiririm."

Kalan ekmekleri aldı. Kendi tabağına koydu. Karıştırdı. O ikinci tabağını bitirirken ben de birinci tabağımı bitirdim. Yeşillikleri biraz daha

önüme çektim. Üzerine biraz limon sıktım ve çoğunu yedim. Kendi çapımda bir söğüş tabağıydı bu. Ecevit kalktı ve bir bardak çay koyup yanımdan geçti gitti. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yemek bir temel ihtiyaçtı, elbette esirgemezdi ama çay oldukça keyfe kederdi. Elbette ki artık bana o çayı koyacak kadar yakın hissetmiyordu. Biliyordum. Burada kalmamı da istemiyordu. *Git* demiyordu ama kalmamı da asla istemiyordu. Kahvaltı masasında oturdum kaldım. Hep böyle olacaktı. Ecevit'e yarım adım yaklaşsam da bir adım uzaklaşacağı yeni bir şey öğrenecektik. Sonra yine birbirimizden daha da uzaklaşmış olacaktık sadece. Ev sessizdi, ikimiz de birbirimizle konuşmuyorduk.

Bugün muhakkak artık doktora gitmeli ve dikişlerimi aldırmalıydık.

Kalktım, masayı topladım. Kendime çay koymadım. İlaç torbası buradaydı. İçmiş olamazdı. Bir bardak suyla sehpaya koydum ve geri çekildim. Gözleri bilgisayar ekranındaydı. Katran karasıydı çayı. Dönüp bakmadı ilaç poşetine. "Bugün akşam hastaneye gideceğim," dedim. "Kendi kendine düşüyorlar galiba."

Cevap vermedi.

Yutkundum ve eve baktım. Duvarlarına, kitaplığına, plaklarına, mutfağına, masasına, ocağına. İçimde daha gitmeden bir özlem boy verdi. Yağmur, göğüskafesime yağmaya başladı. Sanki senelerdir yaşadığım, tüm derdini tasasını çektiğim ama tüm mutluluğunu da gördüğüm, gülüp eğlendiğim, hayatımı yaşadığım, ağlayıp üzüldüğüm bir baba ocağını diyemem belki ama hatırası bende büyük bir evi bırakıp gidiyordum. Çocukluktan toprağına, vatanına, ülkesine bağlı büyütülmüş bir evladı gurbete uğurluyordum sanki. Ben gurbet nedir bilmezdim ama ben ev nedir de bilmezdim. Sanki bu iki artı bir evde ev nedir bunu öğrenmiştim. Gerçek bir ev, sahiden, dört duvardan hallice olmayan, insanın tüm gün gitmek için ip çektiği, en kötü halini bile aradığı bir ev. Bulduğumu hiç sanmadım ama kaybettiğimi hissediyordum. İçimde derin bir çukur oluştu.

Sonra Ecevit'e baktım. O bana tahammül etmişti ama ben onunla yaşamayı sevmiştim sanırım. Daracık alanlar da bıraksam kendime, daima diken üstünde de yürüsem, yıkadığım bir bardağın temiz olmamasından da endişe etsem, banyoda tek bir saç teli bırakmak gibi insani durumlar için korkular da duysam yine de çok sevmiştim işte. Kapıyı açtığımda bir

Ecevit vardı, biliyordum. Mutlaka ama mutlaka sabah ve akşam sofra kuracaktık, biliyordum. Çay demlenecekti. Dolabında meyve bulunacaktı ve tüm bunların hepsi lezzetli olacaktı. Her güzel şeyin mutlaka bir sonu vardı. Nankörlük etmemeliydim. Bu kez bu güzelliği ölüp gitmeden tattım diye muhakkak mutlu olmalıydım. Bununla avunmalıydım. Ecevit'le bir hafta da olsa aynı evi paylaşmıştım. Ona çay demlemiştim, pilav, çorba, sandviç yapmıştım. O benim için bugüne kadar çayımı ılıtmıştı, ekmeklerimi doğramıştı, sofra kurmuştu. Bunlar bir zamanlar uzak birer hayaldi. Elimden çay içmeyen adamın öfkesi biraz azalmıştı. Yine öfkeleniyordu ama bu kez bana çay koymuyordu sadece. O kadar da olurdu. Değil mi?

Yüzünü izliyorken, değişen ifadesiyle fark ettim bir şey bulduğunu. "Ne buldun?" diye sordum. Kalktım yerimden, bilgisayara yürüdüm. Ekrana eğilip baktım. 2004'te yapılmış eski bir gazete haberiydi. Manşeti okudum.

"Genelevde tipini beğenmedim diyen kadın bıçaklandı!"

Ankara'nın Altındağ ilçesinde, şehrin en çok bilinen genelevlerinden birinde dün gece yaşanan olay emniyet güçlerini harekete geçirdi. "Madam" lakabıyla tanınan ve uzun yıllardır sektörün en etkili olduğu bilinen bir kadın işletmecinin işlettiği mekânda çıkan tartışma kısa sürede şiddete dönüştü. Geneleve gelen bir adam, genelevde çalışan hayat kadını N.K. tarafından reddedilince olay patlak verdi. Polis birimleri hızla olay yerine intikal etti.

"Altındağ'da yani kadının genelevi." Yavaşça yere doğru çöktüm ve haberin devamını okudum. Kadının yaralandığı, adamınsa tutuklandığı yazıyordu. Patrondan yeniden bahsedilmiyordu. Haber başlığını kopyaladım ve arama motoruna yazdım. Diğer kaynakları da taramaya başladık. Hemen hemen hepsi aynıydı, bazılarında Madam ismi bile geçmiyordu. Ecevit eline telefonu aldı. İsmini göremediğim bir numarayı aradı. "Altındağ'da bir genelevin patronunu arıyorum. Onu bulabilir miyiz?" Dilini üstdudağına sürttü ve ekrana bakarken karşı tarafı dinledi. "Lakabı Madam. Şimdi aynı yerin patronu mu, devam ediyor mu etmiyor mu bilmiyorum. Ama âlemin içinde muhtemelen tanınan bir kadın... Hayır, adını bilmiyorum. Sadece lakabı var. Tamam... Ne öğrenirsen bana dön, tamam mı? Evet evet, kadını bulmam lazım. Evini bulamaz mısınız? Tamam... Tamam, olmadı gideceğim. Siz bir bakın. Hangi genelev, hâlâ

orada mı değil mi? Orada değilse nereye gitmiş, onun yerine kim gelmiş? Tamam... Haber bekliyorum. Hadi eyvallah."

"Geneleve mi gideceğiz?" dedim şaşkınlıkla. Yüzünü bana çevirdi.

"Ben gideceğim."

"Ben neden gelmeyeceğim?"

Bu soruyu gerçekten sorup sormadığımı anlamak için galiba, gözlerini bana dikti. "Adliyeye gitmiyoruz, farkındasın değil mi? Boşanacağım senden diye çıngar çıkaramazsın."

Gözlerimi kırpıştırdım ve bakışlarımı Ecevit'ten kaçırdım. Bana yine baskı kurmaya başlamıştı. Geneleve gitmek isteyip istemediğimden emin değildim. Bilmiyordum. Biraz korku, bolca dehşet hissettim ama Ecevit tek mi gidecekti? Hayır, olmazdı böyle bir şey. "Sen daha önce gittin mi?" diye sordum.

"Ne işim var benim orada, Firuze?" dedi. Evet, tam olarak bu cevabı beklemiştim zaten. Tuttuğum nefesi usulca geri verdim. Evet, çok onursuzcaydı. Oradaki kadınların çok çok büyük bir kısmı istemediği hayatın bir parçasıydı. Ve yine emindim ki başka bir şansları olsa o hayatın içinde bulunmazlardı. Bir erkeğin de böyle bir çaresizlikten faydalanması, gitmesi, para karşılığı bir bedene bir süre istediği gibi dokunması... Midemi bulandırdı bu. Kesinlikle onursuzcaydı. Oraya giden her erkek orada ifşalanmalıydı.

"Bence de," dedim açıkça. "Ben de daha önce gitmedim," diye de sebepsizce bilgi verdim. "O yüzden ikimiz de tecrübesiziz. Beraber gideceğiz. Tek gidemezsin."

"Benim asabımı bozma," diye yükseldi. Yüzüne bakmadığımı anlıyordu, beni hâkimiyeti altına almasına izin veremezdim. Ecevit'i oraya nasıl tek gönderecektim? "Kapıyı kilitlerim üzerine, çıkar giderim. Bir ne dediğini bil ya. Yüzüme bak yüzüme."

"Ya ben niye gelmiyorum?" diye sordum şaşkınca. "Sen de ilk defa gidiyorsun. Senin için de çok savunmasız bir ortam."

"Firuze, sus. Daha fazla saçmalama."

"Ya ben neden gelmiyorum senin gittiğin yere?" diye inadına konuştum.

"Allah'ım hesap soruyor," dedi zerre sabredemeden. Kendisi kalktı yerinden. Sigarasını aldı. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim, hesap soruyor!"

"Hesap sormuyorum, soru soruyorum. Bak, aksine benim gelmem çok daha mantıklı. Sen bir erkek olarak oraya tek başına gidersen müşteri konumundasın." İkimizin de yüzünde bir tiksinti oluştu. "Ama benimle gidersen, başka bir niyetl-"

"Sus, dedim sana. Daha fazla saçmalama."

"Geleceğim," dedim ve geriye yaslandım.

"Gelmeyeceksin. Ha bu kapıyı da kilitleyip çıkacağım. Gel gelebiliyorsan."

"Geleceğim." Tek gidemezdi oraya. Ben gerekirse orada da bir kargaşa çıkarır, iki yalan söyler ve bizi kurtarırdım. Nasıl bunu göze alıyordu?

"Gelmeyeceksin."

"Geleceğim."

"Firuze beni çıldırtma."

"Lütfen geleyim Ecevit, sen bensiz nasıl gideceksin oraya?"

Avcunu şak diye ses çıkararak alnına vurdu. Sigarasının külü döküldü. "Aklımı kaçıracağım. Orası dediğin kerhane, farkında mısın sen?"

"Ya bana kerhane de sana kerhane değil mi?" Ecevit'i o ortama tek başına asla göndermeyecektim. "Tamam, ben geleyim ama arabada kalayım. Tamam mı? Geleyim, arabada bekleyeyim seni. Ne olur ne olmaz. Arabanın kapısını kilitlersin inince. Öyle yapalım. Ne olacağını bilmiyoruz. Tek başına gitmen çok saçma. Hem belki orada işine yaracağım? Konuşmayacak birini konuşturacağım, biriyle soh-"

"Bana öyle iş lazım değil. İstemiyorum yardımını. Geç odaya uyu."

"Tamam, evden beraber çıkalım. Sen oraya git ben hastaneye." Tamamen yalan söylüyordum. Kapıyı üstüme kilitlememesi içindi bu.

Aniden yüzünü bana doğru eğdi ve alnına dokundu. "Enayi mi yazıyor?" diye sordu. Tamam, inanmasını beklemiyordum ama yalanımdan da hemen vazgeçecek halim yoktu.

"Ne alakası var? Daha az önce *bugün hastaneye gideceğim,* demedim mi?"

"Hayır," dedi benden uzaklaşırken. "Kerhane muhabbeti bitene kadar gitmiyorsun."

"*Arabada bekleyeceğim,* diyorum."

"Gelmeyeceksin. Sen çok basit bir şey sanıyorsun herhalde, bir sürü pezevenk erkeğin..."

"Ya sana ne?" diye bağırdım. Bağırışımla bedeni bana döndü. Ayağa kalktım. "Sana ne? Benim zaten amacım sana yardım etmek değil mi? Sen niye benim yararımı düşünüyorsun? Oradaki ihtimaller mi daha önemli yoksa birinin ağzından alacağım, işimize yarayacak bir şey mi? Ecevit ben senin yanında tam olarak niye varım?" diye sordum. Aylar önce madde madde kural saymayı biliyordu. "Boş ver. Ne olacaksa bana boş ver. O an bana sırtını dönersen işine yarayacak bir şey bulacaksan sırtını dön. Genelev olsun, adliye olsun. Ufacık bir ihtimalden daha mı önemliyim?"

"Hain değilim ben," diye karşılık verdi. Bana bir genelevde sırtını dönmeyeceğini biliyordum ama ben dönsün istiyordum. Melike için işe yarayacaksa tereddüt bile etmesin istiyordum. "Kimseyi itin önüne atacak halim yok. Ben hain değilim. Bugün seni feda etsem yarın yine bana lazım olacaksın. Yarınımı düşünmeyecek miyim ben?"

"Laf salatası yapıyorsun," dedim açıkça. Bunlar tamamen altı boş cümlelerdi. Ben araştırmıştım, biz kapısında polis olan bir yere gidecektik. Tamam, bir adliye değildi ama benim Ecevit'in yanında gidişimle kimsenin bana bir şey yapacak hali yoktu. Yerin yedi kat dibi de değildi. Ki en fazla iki erkeğin iğrenç bakışlarına maruz kalırdım. Onu da görmezlikten gelecektim. Yapacak bir şey mi vardı? Biz dünden beri ne konuşuyorduk, ne düşünüyorduk, bunun lafı mı olurdu?

"Sen beni oraya sokmak istemiyorsun."

Çok şey söylemek istedi de hiçbir şey söyleyemedi. Çok kelime birikti dilinin ucunda, tek bir cümle bile kuramadı. "Her ne zıkkımsa. Gelmeyeceksin. Götürmeyeceğim."

"Beni bu evde bırakıp gidersen ambulansı çağırırım, bayılmış gibi yaparım, açtırırım. Ben de geleceğim. Arabada seni beklerim." İçmeden kül ettiği sigarasını küllüğe bıraktı. Elini sakallarına vura vura evin içinde volta atmaya başladı. Sabır çekti durdu. Kalktığım yere geri oturdum. "Canımı riske atman gerekirse atacaksın, güvenmediğin ortama kendinden önce beni sokacaksın. Ben sana *dur,* diyeceğim. Ben kendim gitmeyeceğim ama sen daima ilk beni ortaya süreceksin. Oyunun kuralları böyleydi. Madde madde saydın ya unuttun mu? Ben bu oyunda korunması gereken konumda değilim. Gerekirse ilk harcanacak kişiyim. Bu böyle. Melike için ben bunu kabul ettiysem sen de edeceksin."

Bana o kadar sinir oldu ki mutfak tarafına geçti. Bacak bacak üstüne attım. "Ben seni başıma bela diye aldım," diye bağırdı.

"Umurumda bile değil."

Yine tüm öfkemizi kustuk da öyle durulduk. Ecevit çarpa çarpa ilaçlarını içti ve salona geri dönmedi. Gözüm kulağım ondaydı. Her an gizlice evden çıkıp beni kandırabilirdi. Üstüm başım dışarı çıkmaya hiç müsait değildi. Kalkıp gittim ve değiştirdim. Odadan çıktığımda gözlerini bana diktiğini, beni ve kıyafetimi izlediğini biliyordum ama yokmuş gibi davrandım. Geçip koltuğa oturdum. Bir şeye baktığımdan da değil, oyalanmak için bilgisayarda sekmeden sekmeye atladım. Böyle oturdukça uykum da geliyordu. Gözlerim gitmeye başladığında uyuyakalmamak için kalktım da ortalıkta dolanmaya başladım. Yüzümü açılayım diye yıkadım ama yok, olmuyordu. Dünün yorgunluğu vardı üstümde.

"Evde kahve var mı?" diye sordum mutfağa girerken. Bu yüze su çarparak olacak iş değildi. "Bak çayı koyduğum çekmecenin altına. Uykun geliyorsa da git uyu. Niye kahve içiyorsun? Bugün arayacakları bile belli değil."

Çayın yedeğini taşıyan adamın çekmecesinden zorlukla buldum kahveyi. Kayı boyuna kadar inmişti. Bir paket, ağzı hiç açılmamış Türk kahvesi vardı. Ezilip büzülmüştü paket. Çok eskiden alındığı belliydi.

"İçecek misin sen de?"

"Çay içiyorum ben."

Göz devirdim. Küçük bir cezvenin içine kahveyi ve suyu koydum. Ocağa koymadan karıştırdım. Kahve fincanı yoktu evinde. Ben de pişmiş kahveyi çay bardağına döktüm. Telefonunu iyice görebilmek için masanın diğer ucuna oturdum ve şekersiz kahvemi içmeye başladım. Beni eve kilitlerse ne yapacaktım? Polis çağıramazdım. Ecevit'in evine polis sokamazdım. Ambulanstan başkası gelmiyordu aklıma. *Evde tekim ve başım dönüyor,* derdim. Ya da ne bileyim *düştüm,* derdim. *Yetişin,* derdim. Öyle ya da böyle bu kapıyı açtırır giderdim. Kaç tane genelev vardı ki zaten Altındağ çevresinde?

Ecevit telefonuna dikkat kesildiğimi görünce telefonu avcuna aldı ve ritmik şekilde avcunda çevirmeye başladı. Çok da geçmeden kalktı zaten yanımdan. Salona geçti, ben de peşinden gittim. "Ya sabır," dedi ağzının

içinden. Kesin telefonunu sessize almıştı. Benden gizli konuşacaktı. Göz açtırmadım ona.

Neredeyse iki saat geçti biz o telefon konuşmasını yapalı. O kadar sıkıcı olmaya başladı ki bu süreç, kahve içsem de uykum geliyordu. Ecevit'in de uykusu geliyordu ama o da uyumuyordu. Acaba bugün aramayacaklar mıydı? Bu gece ben de salonda yatmalıydım. Umudumu gelecek olan telefondan artık kesmiştim ki Ecevit yerinden kalktı. Gözlerim onu takip etti. Çay doldurdu ve sigarasını yaktı. Balkonun kapısını da açtı. Bundan sonraki adım sandalye sesiydi ama gelmedi. En köşedeki sandalyeye de otursa o sesi duymuş olmalıydım.

Hemen kalktım da mutfağa gittim. Bir üçkâğıtçı olduğunu kanıtladı. Balkona çıkmıştı. Koşar adım gittim de kapı koluna asıldım ama açılmıyordu. Arkadan tutmuştu. Hemen pencereyi açtım ve Ecevit'in koluna asıldım. Beni itti ama çok sıkı tutunmuştum. Hırçınlığım da üstümdeydi. Kene gibi yapıştım koluna. "Yaşıyor mu?" diye sordu burnundan solurken. Beni itiyor, telefonu omzuyla kulağı arkasına sıkıştırıyor, diğer elini bana uzatıyor ve hiç tereddütsüz ısırıyordum. Kısık sesle konuşuyordu. Balkonun en ötesine giderse duyamayabilirdim. Diğer kolumu da ikinci sarman yaptım. Artık beni istese de itemezdi. "Yerine gelen kişi kadın mı erkek mi? Tamam.. Ne alaka? Cengiz'in bunlarla işi ne de selamını söyleyeceğim? Kendisi mi söyledi? Ne alaka anasını satayım? Tanıyorlar mı onu?"

"Lan bırak!" dedi telefonu kendinden uzaklaştırıp.

"Sen üçkâğıtçısın."

"Tamam... Tamam açık adresi at bana, yarın gideceğim ben. Yetecek değil mi? Önden haberim gidecek mi? Tamam... Anladım. Eyvallah. Ben sabah bir şey olursa ararım seni. Eyvallah."

Telefonu kapattığı an ben de kolunu bıraktım ve hızla kapıya doğru gittim. Kabanıma sarıldım. Sabah *gideceğim* dememiş gibi kapının önünde bittim. "Kızım sen manyak mısın?" diye bağırarak girdi eve.

"Ben miyim manyak? Gitmişsin balkonda konuşuyorsun ya! Pes sana!"

Ecevit'in sol elinde ısırık izlerim vardı. O telaşla nasıl ısırdım bilmiyordum. "Nereye?" diye bağırdı bana.

"Ben de geleceğim."

"Duymadın mı, *yarın geleceğim,* dedim?"

Ninova

"Yarın götürecek misin beni?"

"Hani akşam hastaneye dikiş aldırmaya gidiyordun?"

"Hani genelevden sonra gidecektik?"

İkimiz de çok kızgındık. "Ne halin varsa gör," dedi ve beni kapı önünde bırakıp gitti. "Başıma ağrılar soktun. Ne halin varsa gör."

Doğru mu söylemişti? Gitmeyecek miydi? O içeri geçince ve beni görmediğine emin olunca öksürmeye başladım ve o gürültüden faydalanarak kapıyı bir kez üstten, bir kez alttan yavaşça kilitledim. Olur da açıp çıkmaya kalkışırsa anahtarla uğraşsın ve bana vakit kalsın diye. Kabanımla salona geri döndüm. Yatmıştı koltuğa. Gözleri de kapalıydı. Beni hiç sevmiyordu.

Gitmeyecek miydi?

Kabanımı yastık yaptım ve başımın altına koydum bir zaman sonra ben de. Çünkü Ecevit uyumuştu. Düzenli nefesler alıp veriyordu. Sanırım gerçekten gitmeyecekti. Yarın sabah gidecekti. Sabah erkenden alarm kurar ve uyanırdım. Ondan önce hazırda beklerdim. *Akşam da hastaneye gideceğim,* demiştim ama şimdi nasıl gidecektim ki? Ben akşam gidersem o yarın her şeyi tek başına yapacaktı. Ecevit'i öylesine güvensiz bir yere tek başına gönderemezdi. O belki beni işine yaradığım için göndermezdi ama tümüyle Ecevit'i göndermezdim. Hem de öyle bir yere... Kızdırdı beni bu biraz. Bu konuya sıcak bakmadığını, öyle bir yere kendini yakıştırmadığını da söylemişti ama yine de kızdırdı beni bu. Ecevit'in bir başına oralarda ne işi vardı Allah aşkına? Ben ne yapacaktım o oradayken?

Onun yüzünü izleyerek, bazen kızarak, bazen üzülerek, bu bahsettiğimiz kötü yerde Melike'yi düşünerek, kötü hissederek dakikalarımı harcadım. Ecevit uyumuştu. Benim de çok uykum vardı. Başım çok ağrıyacaktı, biliyordum ama yaklaşık on beş dakika sonra gözlerim gide gide içim geçti.

Ecevit, üçkâğıtçı olduğu kadar kandırıkçıydı da. Ve hatta dolandırıcı.

İyi ki o kapıyı hem üstten hem alttan kilitledim. İyi ki ona güvenmedim. Hep güvenirdim. İyi ki bu kez diğer yüzünü de gördüm. Tam olarak hangi noktasında çıkan sese uyandım bilmiyordum. Bir ipin üzerinde uyuyordum zaten. Bir ağaçtan düşer gibi uyandım. Zaten bedenim bu ihaneti bekliyor olacak ki kaptım da kabanımı, koşar adım kapıya

doğru attım bedenimi. Kapının yavaş yavaş açılmasına denk geldim. Kendimi bir kedi gibi, aralık olan kapının altından, Ecevit'in bacaklarına sürtünerek nasıl attım bilmiyordum. Hiç beklemedim ve asansöre doğru koştum.

"Firuze içeri gir!" dedi. Şanslıydım, asansör bu kattaydı. Kendimi içeri attım, Ecevit üzerime atladı ama iki şansı vardı. Ya o da asansöre binecekti ya da dönüp evinin kapısını kapatacaktı. Mantıklı olanı yaptı. Çünkü ben yuvadan bir daha uçmuştum. Otoparka indim, Ecevit arabasını hep aynı noktaya park ediyordu. Sanırım otoparkın düzeni vardı. Gelmeyeceğini veya gideceğini hiç düşünmedim. Çünkü o biliyordu, atlardım giderdim Altındağ'a, bulurdum o genelevi. Paşa paşa gelecekti. Kabanımı giydim, üstümü başımı silktim. Kedi gibi sürümüştüm kendimi yerlerde. Açık renkti üstüm, kirlenmişti. Arabasının önünde dururken kollarım önümde bağlıydı, az önce evden kaçmamış gibiydim. Ecevit'in gelişini ayak seslerinden tanıyordum.

"Allah da bana sabır versin. Bana gani gani sabır versin!" Otoparkta bunları haykıra haykıra yürüyordu. Hiç üstüme alınmadım. Arabasını açtığı an ondan önce bindim. Kollarımı önümde bağladım ve bacak bacak üstüne attım. O eğer ki zerre hatırlıyorsa beni, bu Firuze'ye çok aşinaydı. Ezelden tanıyordu beni. Çirkinleşirdim. Hiç de çekinmez, utanmazdım. Kalın kafalıydım. "Allah da bana gani gani sabır versin."

"Geleceğim dersem gelirim."

"Hâlâ konuşuyor," dedi direksiyona vururken. Sinirden neredeyse ağlayacaktı. "Aklımı kaçıracağım, hâlâ konuşuyor!"

Arabayı beni bir kez öne, bir kez arkaya savuracak şekilde ters bir sürüşle sürmeye başladı. Umurumda da olmadı. Yapar yapar dururdu. "Sen bu arabadan in..." Avcunu bağırarak direksiyona vuruyordu. "Bak sen bu arabadan in, ben sana ne yapıyorum!"

İnecektim. O yüzden meydan okuyup kendimi arabaya kilitletmedim. Sustum. Yolu izledim. Yol boyunca içinde kurt var gibi söylendi. Benden nefret ediyordu. Saçlarına aklar düşürmüşüm gibi ah çekiyordu. Elini direksiyona vuruyordu, sigara içiyordu, kızıyordu, azarlıyordu ve ben bunların birini bile üstüme alınmıyordum.

Kızarsa kızsındı. Ben bir şey yapmamıştım ki? Ne yapmıştım ben?

Dere tepe düz gittik. Arabayı olabildiğince uzağa park edebileceğini tahmin ediyordum zaten ama ona rağmen bile girdiğimiz konumun tekinsizliği bir koku gibi, bir renk gibi ve aldığımız nefes gibi yayıldı. Çok fazla kadın yoktu ama yer yer kaldırımlara çökmüş, elinde sigara ve biralarla oturmuş, sarhoş oldukları her hallerinden belli olan erkekler vardı. Midemi bulandırdı bu görüntü. Ecevit de benimle aynı bölgelere bakıyordu. Bu görüntü onu da rahatsız etti, yüzünü ellerinin arasına aldı ve bir şeyler mırıldandı.

"Ecevit anahtarı alma," dedim korkmuş bir sesle. "Eğer ki bir şey olursa sürüp gideyim." Bu tamamen blöftü ama ya ben rolümü çok iyi oynadım ya da Ecevit halihazırda benimle aynı şeyi düşündüğü için bir alev topu gibi döndü bana. Beni kıracağını o saniye anladım. Engel olamadım.

"Ben sana *gelme,* dedim değil mi?" Avcunu direksiyona vurdu. "Dünden beri sabrediyorum. Dünden beri ağzımı kapalı tutuyorum senin o pezevenk babanın, şerefsiz abinin hıncını senden çıkarmayayım diye. Ama sen..." İşaretparmağımı yüzüme doğru salladı. "Ecevit yok gel tüm hırsını, acını benden çıkar diye diye dolanıyorsun peşimden. Senin o babanın belasını sikeyim, kardeşimi kerhanede arıyorum!" Yumruk oldu eli, kornaya ardı ardına vurdu. "Ulan diyorum bak yapma, yapma, yapma. Seninle kardeşini arıyor. Çabalıyor ulan, çabalıyor. Avuçlarının içinde ezip büzüyorlar, mahvediyorlar bari sen yapma. Ama yok. Benim canım burnumdayken ensemden nefesini üflüyorsun. Ne işin var senin şimdi burada?"

Bir iki beden çöktükleri kaldırımdan kalkmıştı ve arabanın içini izliyorlardı. Belki de Ecevit'in sesini duyuyorlardı. Bilmiyordum. "Ağlama," dedi. "Ağlama bak, ağlama. Ağlama!"

"Sana bunu yapan adamın kızını şuraya sokmak senin içini soğutsun o zaman."

Ben gelmek için yalvarmamalıydım. O gelmemi şart koşmalıydı. Dünden beri pasif şekilde gösterdiği öfkeyi bu noktada sırf ben de oraya gireceğim diye bana kusuyordu. Dudaklarım büzüldü ama ağlamıyordum. Karşımdaki yola baktım. Burada olmak beni de mutlu etmiyordu ama burada olmayı hak ettiğimi de hissediyordum. "Senin içinde Melike için korkunç şüpheler varken benimle ne diye buranın tartışmasını

yaşıyorsun? Kolumdan tutup kendin getirseydin o zaman. Hak ettiğim bu değil mi? Seni ne zorluyor Ecevit?"

Vicdanı mıydı? İlk günlerde vicdanı bana hiç sızlamıyordu. Öyle kalması onun için daha iyi değil miydi? Ecevit gözlerini yoldan bana çevirdi. Yüzü sinirden titriyordu. Çenesi seğiriyordu. "Beni zorlayan şeyin evveliyatını sikeyim," dedi tek nefeste. "Duydun mu? Ensemden üflemeye devam etme. Durmak bil artık."

Öfkesi onu nefes nefese bırakmıştı. Yine çevreye baktı. Daha fazla ensesine üflememek için konuştum. Dürüst oldum. "Planım sen anahtarı bana bırakınca biraz ilerledikten sonra arabadan inip yanına gelmek. Yalan söyledim. Kim gelirse gelsin arabanın kapısına, sen gelmeden gitmem. Beni de yanında kendi iradenle götür."

Sinirden güldü.

"Burada kalmam seninle gelmekten daha az tehlikeli değil. Baksana, sarhoş çoğu. Sen arabadan inip uzaklaşınca arabaya yaklaşacaklar. Seni bırakıp gidemem. Kapıları kilitlerim ama yine de..." Özellikle biri vardı ki Ecevit'in görüş alanında değildi ama arabada biri olduğunu bile bile, yüzüme baka baka birasını yudumluyordu. Hatta sırıtıyordu. "Korkutucu. İstersen götürme git, arabayı da ben içindeyken kilitle. Tamam söz, seni bekleyeceğim. Gelmeyeceğim ama sen gelmeden gitmeyeceğim de."

Ecevit beni korurdu. Ve belki ona komik gelecekti ama ben de Ecevit'i korurdum. Alnını direksiyona bastırdı ve sessizce bekledi. Beni bırakıp gideceğini söylüyordu içimden bir ses. Daha fazla bir şey söylemedim. Ne istiyorsa onu uygulayacaktım. En azından buraya kadar gelmiştim. Daha bu sabah bir bıçaklanma haberi okumuştum. Yakınındaydım. "Kimseyle göz bağı kurma."

"Asla."

"Kimseye cevap verme."

"Asla."

"Kimseye soru sorma."

Cevap vermedim.

"*Asla,* de."

"Hiç kimseye mi?"

"Hiç kimseye."

"Tamam."

"Yanımdan bir adım bile uzaklaşma."

"Asla."

"Ne durumda olursam olayım, olay çıkarmaya çalışma."

Cevap vermedim. "*Asla*, de," diye tekrarladı. Bu çok kapsayıcıydı. Bilmiyordum. Gerekebilirdi ama sonuçta asla da bir yemin değildi.

"Asla."

"Ben şimdi arabadan ineceğim, ben açmadan kapını açma."

"Tamam," dedim yalnızca. Beni kandırıyor da olabilirdi ama yapacak bir şeyim yoktu. Kabanımın kuşağını bağladım. Ecevit başını kaldırdı ve yüzünü sıvazladı. İndi arabadan. Arabayı üstüme kilitlemesini bekledim ama yapmadı. Geldi, benim kapımı açtı ve elini uzattı. Bu beni o kadar rahatlattı ki... Onun koluna tutunmak, kabanına sarılmak istemiyordum ben. Ayrı yürümek hiç istemiyordum. Korkuyordum ben. Buradaydım. İnat ediyordum ama korkuyordum. Biri bana bir şey derse, laf atarsa, elini uzatırsa donup kalırdım. Ben toplumdan soyut büyümüştüm, bir de böylesi bir ortamın daha da yabancısıydım.

Ecevit'in elini tuttum. İlk kez. Kocaman elleri vardı. Avuçları sıcak, çok tutucuydu. Bir fikir gibi, bir inanç gibi ve bir kültür gibi. Baskıcı, tutucu ve hatta belki despot. Karşısındakinin fikrine önem vermiyordu, kendisi tüm üstünlüğü alıyordu. Ben Ecevit'in elini tutmayayım, yalnızca o tutsun, parmaklarını dolasın parmaklarıma, avcunu avcumla birleştirsin benim etkisiz tutuşumdan bir şey eksiltmezdi. Yine böyle hissettirirdi. Yine böyle emin, yine böyle sahiplenici, yine *ben buradayım* diye konuşurdu eli tuttuğu yerde. Bir savaş meydanında yürütebilirdi insanı. İçimdeki korku dağıldı gitti. Sığınakta ülkemdeki savaşın sonlanmasını beklerken, kendi ülkemin marşı duyuldu sanki sokaklarımda. Sığınağın tek göz havalandırmasından doluştu içeri, tüm halk birbirine baktı ve savaşı kazandığımızı anladı. Ağlayarak marşa eşlik etti ve yüreğinde kendi askerine hissettiği güveni taçlandırdı. Ecevit'in elini tutmak, o marşı duymak gibiydi. O marşa eşlik etmek gibiydi.

Eline sıkıca tutundum. O marşı gür bir sesle söyler gibi. Kapımı kapattı ve arabayı kilitledi. "Yola bak, kimseyle göz göze gelme," diye tekrar etti. Birkaç adım sonra bir yokuştan iniyorduk. Söylediği gibi yola

baktım. Geneleve yaklaştıkça insan kalabalığı artıyordu. Hava tam kararmasa da çok değil, yarım saate kararmış olacaktı. "Kimliğimi göstereceğim girişte, sen çıkarma."

"Tamam."

Gerçekten bir polis memuru vardı kapıda, birden fazla da sanırım memur olmayan güvenlik. Ecevit telefonu kulağına dayadı. "Geldim ben, yanımda biri daha var. Onun kimliğini göstermeden girmem lazım." Yutkundum. Polis memuruna yaklaştıkça stres yapıyordum. Ya beni içeri almazsa? Kimliğimi gösteremezdim. Koca harflerle *Atilla* yazıyordu.

"İçerideki patronun haberi var," dedi Ecevit. Çünkü biz yetişene kadar içeriden kapıya çıkan olmamıştı. Dudaklarımı ıslattım ve memura bakmadım.

"Çıkar kimliğini."

Ecevit kimliğini çıkardı. Elimi bırakmadan. Memurun gözleri benim üzerimdeydi. "Vesikası* var mı?" diye Ecevit'e sorduğunda vesikalık fotoğraf istiyor sandım ve Ecevit'e baktım. Onun yüzündeki dehşet beni de korkuttu. Polis memuruna baktım ben de. Ecevit'in elimdeki eli sıklaştı ve beni neredeyse bir adım kadar arkasına çekti.

"Öyle bir şey yok," dedi çok sert bir sesle. "Yok öyle bir şey. O niyetle burada değiliz."

"Ya ne niyetle buradasınız birader?"

"Oğlum bıraksana!" Büyük, geniş, mavi ve demir bir kapının ötesinden bir kadın göründü. "Misafirlerim gelecek diye telefon gönderdim ya!"

Ellilerinde bir kadın, saçları doksanlar modeliyle şekillenmiş, gözlerinde siyah yoğun bir göz kalemi, dudaklarında metalik renkte bir parlatıcı varken bize bakıyordu. "Kimse haber göndermedi bana." Beni işaret etti gözleriyle. "Yeni mi? Sen nereden buluyorsun böyle fist-"

"Senin ağzını patlatırım." Ecevit polis memurunun bir adım üzerine yürüdüğünde aniden etrafımızı insanlar sardı. Gelen kadın bağırmasa Ecevit'e saldıracaklardı. Polis kimliğini çıkardı ve Ecevit'e kaldırdığında hamlelerinin önüne yine kadın geçti.

"Yok lan yok," dedi kabaca. "Öyle bir şey yok, öyle denir mi? Bunlar öyle değil. O işe gelmediler. Yanlış anladın sen."

---

* Vesika, genelevde çalışan kadınlara verilen resmi çalışma belgesidir. (ed.n.)

Ninova

Polis bize baktı. Ne sandıysa bunun yanlış olduğunu anlayınca en azından bana bakarak, "Pardon," dedi. "Pardon hanımefendi. Ben şey sandım. Kusura bakmayın."

Kadın gür bir kahkaha attığında, "Hadi geçelim, hadi!" dedi ve önümüzden yürümeye başladı. Tam o noktada kadınları görmeye başladım. Kış olmasına rağmen kıyafetleri açıktı. Üşüyorlardı, biliyordum. U şeklinde geniş, büyük bir binaydı. Alt tarafta balkonlar vardı, demirlikler vardı. Üstteyse bir sürü küçük pencereler. Kadınlar o demir parmaklıklardan kollarını sarkıtmış sigara içiyorlardı, sohbet ediyorlardı ve artık bize bakıyorlardı. Ecevit bana *bakma,* demiş olsa da kendimi bakmaktan alıkoyamıyordum. Benden genç olduğunu düşündüklerim de vardı, bu kadın yaşlarında olanlar da. Hepsi bakımlı sayılırdı ama çoğunluğu zayıftı. Kendimi o kadar kötü hissettim ki yere çöküp ağlamak istedim.

Bir hapishaneydi burası ve buradaki kadınlar çok acımasız bir hayatın içindeydiler. Kiminle göz göze gelsem utancımdan kaçıyordum. Benim suçum var mıydı? Belki herkes kadar. Ama tüm suç benimmiş gibi vicdan azabı çektim. Her yer çok pisti, hava çok soğuktu ve burası çok korkutucuydu. Sol tarafımızdan, "Pişt pişt, yakışıklı!" cümlesini duydum. Ecevit'e söyledi. Ecevit dönüp bakmadan yürümeye devam etse de ben kızı izledim. Öyle edepsiz bir şey söyledi ki çok açık, sansürsüz ve tüylerimi ürperten bir teklif yaptı. Kalbim sıkıştı. Ne düşüneceğimi ve hissedeceğimi bilmiyordum.

Ecevit'i saklamak istedim.

Melike'nin böyle bir hayatın içinde olma ihtimaliyle kendimi öldürmek istedim.

Ve oturup ağlamak istedim. Nefes alamıyordum. Ecevit'e atılan laflar arttı, iki kadın birbirine laf atmaya, küfürleşmeye başladı. Erkekler de vardı ama onlara hiç bakmıyordum. Önümüzdeki kadın aniden durdu ve avlunun orta yerinde birbirinden ağır küfürlerle bağırıp çağırdı, kadın bunu yapana kadar susmadılar. Öyle kızdı ve rencide etti ki herkesi, onun söyledikleriyle titriyordum artık. Çok berbat cümlelerdi bunlar. Böyle söylemesin istedim. Ecevit'i buraya gelen bir müşteri sanmışlardı sanırım. Okuduğum kitabın yirmi beşinci sayfasına kadar bir yerde, müşteri kapmadıklarında eziyet gördüklerinden bahsediyorlardı. Onlara bu zorbalık

yapılırken şimdi böyle davrandıkları için kızılıyordu. Ecevit'i katlayıp cebime koymak ve sonra ağlamak istiyordum.

Kadın ansızın cümlelerinin ucunu bana dokundurmaya çalıştı. "Görmüyor musunuz almış koynuna güzeller güzeli..." O kadar sansürsüz konuşuluyordu ki bundan sonra nasıl bir şey gelirdi bilmiyordum. Tansiyonum düştü âdeta.

"Hanımefendi!" diye girdi araya Ecevit. "Biz artık hızlıca gidebilir miyiz?" Sesi kadının sesini bastıracak kadar yüksekti. İyi ki bu cümlesini tamamlamaya izin vermemişti. Yoksa ne yapardım bilmiyordum.

Kadın kahkaha attı ve ilerlemeye başladı. Peşinden giderken bedenimi biraz Ecevit'e yaslamıştım, artık sadece yere bakıyordum. Küfür o kadar normaldi ki sanırım bir noktada ben de yedim. Küçük bir odaya geçtik, belki karşılıklı oturmak daha doğruydu ama Ecevit'in yanından ayrılmadım. O da beni bırakmadı. Bacaklarımız ve bedenlerimizin bir yanı birbirine temas ediyordu. Ancak sığmıştık zaten koltuğa. "Bir şey içmek ister misiniz çocuklar?" diye sordu.

"Ağzı kapalı şişede su varsa bir tane alabilir miyiz?" dedi Ecevit. Kadın buna da o çirkin kahkahasını bastı.

"Nuri Alço muyuz biz?" Bağırarak bir kadına seslendi ve bir şişe su istedi. Yüzüm ateş topu gibi yanıyordu. Melike'nin tek bir günü bile burada geçtiyse Bülent'i kendi ellerimle öldürecektim. Gözlerimi bile kırpmadan, onu boğarak, kendi ellerimle öldürecektim. Ecevit babama ne yaparsa başımı çevirip gidecektim ama özellikle Bülent'i, o seneler önce nasıl can aldıysa aynı şekilde öldürecektim. Ecevit'in öfkesiydi âdeta bedenimi titreten. Ondan bana bulaşmıştı. Ben onun kadar alışık değildim. Titriyordum.

Malikâneyi yakmak ve içinde ben de yanmak istiyordum. Bir kadın bize su getirdiğinde göz göze geldik. Yaşlı sayılırdı. Gülümsemeye çalıştım. Sanırım bu onu mutlu etti, o da bana gülümsedi. Ecevit suyu açtığında bana uzattı. Eli hâlâ elimdeydi, o çekmiyordu ve ben de bırakmıyordum. Titrek birkaç yudum aldım ve ona geri verdim. Sanırım onun da ihtiyacı vardı. O da içti. Kapağı kapatmak için elini çekerken elimden koparmak çok zor oldu. Şişeyi sehpaya bıraktı, elini tutmadım ama bacağına

dokundum. Bana ne derse desin, ne kadar öfkeli olursa olsun güvenebileceğim tek limandı.

"Valla Cengiz abinin selamını da böyle tırsak bir kadınla İstanbul beyefendisi bir adamdan beklemiyordum açıkçası. Hadi bir sigara yakın da kendinize gelin. Adam yemiyoruz burada."

"Teşekkür ederiz, kullanmıyoruz," dedi Ecevit. Kadın yine kahkaha attı. Dönüp kapıya bakmak istedim. İzleme dürtüsünden kurtulamıyordum. Ecevit uyarmak için elime dokundu.

"Sen bizim kızların kusuruna bakma. Görmemişler ki buraya gelen eli yüzü düzgün herif. Nerede kartlaşmış, dişleri sararmış herif, onlar geliyor. Seni görünce kudurdular tabii. Onlarınki de can, elin bunağının yatağına girmek yerine kara çakı-"

"Çok açıksözlüsünüz, bu bize fazla," dedi Ecevit ve yine cümlesini böldü. Kadın susmak bilmiyordu. "Biz buraya bir şey konuşmaya geldik. Hemen konuşup çıkacağız. Cengiz abi sağ olsun aracı oldu ama acelemiz de var."

"Senin hatunun rengi sarardı. Keşke getirmeseydin onu. Kız burada herkes mutlu. Bakma öyle küfürleştiğimize. Yoksa senin herife laf attılar diye mi bozuldun?"

Kendimi tutamadım, zaten öfkeliydim, kaldırdım başımı ve "Burada tek mutlu siz gözüküyorsunuz," dedim. İnsan muamelesi göstermediği kadınlar hakkında burada atıp tutuyordu.

"Biz burada kimseyi zorla tutmuyoruz."

"*Gelmek isteyen var mı,* diye çıkıp sorsam isteyenin çıkmasına izin verecek misiniz?"

"Parasını ödeyip borcunu kapatırsanız niye olmasın? Bana hava hoş. Ben burada namusumla iş yapıyorum." Sinirlerim o kadar bozuldu ki gülerken titremem arttı. Kadın çok pişkindi. Buradaki herkese namussuz yaftası yapıştırılıyordu, bu kadın mı namusuyla iş yapıyordu? "Bana bak kızım, kapıda sıraya giren heriflere sar önce. Onların hiç mi suçu günahı yok? Ben buradakileri çalıştırmasam açlıktan ölürler bu kadınlar."

Ağız dolusu küfretmek istedim. Bunu çok nadir yaşardım. Şu an o anlardan biriydi ama Ecevit, "Buranın eski patronu, lakabı Madam. Onu arıyoruz biz," diye araya girdi. Bana kızıyordu, biliyordum. *Kimseye soru*

sorma, demişti. Gözlerimi çevirdim ve sehpaya baktım. Kulaklarım yanıyordu, midem bulanıyordu.

"Ne yapacaksınız Seher ablayı?"

"Eski, bizim için mühim bir mevzu var. O konuyla alakalı soru soracağız."

"Ben size niye güveneyim? Âlemde öyle oradan oraya isim taşınmaz. Hele eskiler için hiç taşınmaz."

Ecevit derin bir nefes aldı. "Sen bize değil zaten, Cengiz abiye güveneceksin. Çok yakın ahbabım o benim. Onun lafıyla bizi kabul ettin. Demek ki senin için de mühim biri."

Kadın başını salladı. "Mühim," dedi. "İşin doğrusu ben Cengiz'i çok tanımam etmem de aradaki tanıdık çok önemli. Onun için de Cengiz abi. Seher abla dört sene önce emekli oldu."

"Şu an nerede, ne yapıyor?"

"Şimdi bak, isim neydi?" dedi kadın ve birleştirdiği ellerini masaya yasladı.

"Ecevit."

"Ecevit, seneler önce Cengiz abiyle ortak olan ahbap kurtardı beni bu çukurdan. Borcumu harcımı ödedi. Ben ne yaptım? Para buldum, biriktirdim, geldim yine böyle bir yere ortak oldum. Bu sefer patron olarak. Yani bu iş ha deyince vazgeçilen bir iş değil. Emekli oldu da yerinde duramadı. Şimdi Seher ablam bir pavyon işletiyor diye biliyorum ben. Pavyon buradan daha az kötüdür. Buranın derdi kederi bitmez. Tabii belki ondan da sıkıldı, bıraktı. Bilmiyorum. İki sene olmuştur yüz yüze görüşmeyeli."

"Yakın mıydınız onunla?"

"O bizim anamız."

Her cevabı öncekini aratıyordu. "Peki ulaşıp sorabilir misin?"

"Neyin karşılığında?" diye sordu ve bir bana bir Ecevit'e baktı. Ecevit gözleri bana kayınca öylesine gerildi ki yerinde, dikleşti öne doğru çıktı. Kadın artık beni göremiyordu.

"Ne kadar istiyorsun?"

Kadın kıs kıs güldü. "Keşke az daha genç olsaydım da daha esaslı bir şey isteseydim." O dışarıdaki kadınlara öfke duymadım ama bu kadını kalkıp sarsmak, tokat atmak istedim. Yumruklarımı sıktım. Ne mide bulandırıcıydı.

Ninova

"Değilsin ama olsaydın da işim olmazdı."

"Karıdan mı utanıyorsun?"

"Onu karıştırmadan konuş benimle," diye uyardı hiç uzatmadan. "Dediğim gibi, ne istiyorsun? Benim o kadına ulaşmam lazım."

O kahkaha atmadan duyacağım sesi zaten tahmin ettim. "Şaka yahu! Cengiz abiye seni usulüyle ağırladığımı söyle bana yeter. Dur bakalım şimdi, arayalım Seher ablamızı." Kadını göremiyordum. Ecevit bulduğu ilk boşlukta bana döndü. Göz göze geldiğimizde bana kızgın bakacak sandım ama hayır, değildi. *Bak gördün mü, ben sana gelme dedim,* der gibi bakmıyordu.

"Seher ablam. Özlettin be kendini! İyi misin, keyfin yerinde mi? Çok şükür... Çok şükür. Valla her şey yolunda. Nasıl bıraktıysan öyle gidiyoruz. Çok şükür. İyi iyi. Bu işin kötüsü mü olur? Sen hâlâ bildiğim yerde misin? Süper! Valla belki sıkıldın da bıraktın dedim. Doğrusun ablam, doğrusun. Ben şimdi senin mekânına iki misafir göndereceğim. Seninle konuşmak istedikleri bir mevzu varmış. Ne zaman oralarda olursun, misafir ağırlarsın? Tamam ablam. Hafta sonu olur yani. Tamamdır ablacığım. Hadi seni öpüyorum. Bir ara gel de çayımı iç. Olur ablam, tamam. Öpüyorum."

Kadın telefonu keyifle kapattı. "Aynı yerdeymiş," dedi. Öne doğru çıktım ve kadını gördüm. Kâğıt kalem çıkardı ve bir yerin adını yazdı. "Cumartesi gidin, Leman ablanın selamı var deyin. O sizi bekliyor. Burası."

Ecevit ona uzatılan kâğıdı aldı ve ayağa kalktı. "Teşekkür ederiz," dedi. "Son bir şey daha soracağım. En küçük kaç yaşında insan var burada?"

"On sekiz. Ruhsatlı burası."

"Peki ruhsatsız yerlerde bu yaş kaça kadar düşüyor?"

"O patronun vicdanına kalmış. On altı, on beş... On dört de duydum ben."

Ecevit sadece başını salladı. Elini uzattı bana. Önümden yürümesinden kısa bir an korktum açıkçası ama hayır, elimden sıkıca tutuyordu. Ellerimiz soğuktu. Kadına hiçbir şey söylemedim. Odadan çıkıp giderken avluda bir adam bize doğru yürümeye başladı. Görmezlikten gelip yanından hızlıca geçecektik ama âdeta önümüzü kesti. Sallanıyordu bedeni hafif hafif. Orta yaşlarda, uzun boylu bir adamdı.

"İki katını veririm sana," dedi benim gözlerimin içine bakarken. Neye uğradığımı şaşırdım. Destursuzca elini bana uzatmaya kalktığında Ecevit

bedenindeki öfke birikimini tek yumrukla boşalttı. Adamın burnundan kan fışkırdı âdeta. "Sikik," diye bağırdı. Kapıdakiler hızla bize doğru gelmeye başladığında Ecevit'in tekmesine engel olamadılar.

"Yolumuzu kesti, saldırmaya çalıştı," dedim elimi hızla Ecevit'in karnına koyarken. Döven ve ayakta olan oydu. Ona saldırırlardı.

"Erkek orospusu, pezevenk!" diye bağırdı Ecevit. O kadın gelmese peşimizden, belki de bu üstümüze üşüşen adamlardan kurtulamayacaktık. Ecevit'i sürükleye sürükleye oradan çıkardım. Duvar yumruklayacak haldeyken o, ben de sadece ağlamak istiyordum. Arabaya binene kadar bırakmadı beni. Nasıl indirdiyse öyle bindirdi. Arabaya binince diyaframımda bir sancı hissettim. İki büklüm oldum arabanın içinde. Kendimi ne kadar sıktıysam Ecevit'in arabasına biner binmez bıraktım. O adam, uzanan eli, kadınlar, o kadının söyledikleri, Melike... Bülent'i yemin ederdim ki Ecevit'e bile bırakmayacaktım. Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Müdahalesiz, çırılçıplak ağladım. *O puşt Bülent'i paramparça edecektim.*

Ankara'da hava kararmış, 2011 yılının ilk gününde, resmi tatilde trafik çok yoğundu. Adım adım gidiyorduk. Ağlamam dinmişti. "Geldiğim için bana kızgınlığın geçti mi?" diye fısıldadım. Arabanın ışığı yanmıyordu. Trafik sesi vardı sadece.

"Sence geçti mi?"

"Bence geçmedi."

"Aferin sana."

Gülümsedim. Tatlı bir kızgınlığa evrilmişti birazcık. "Seni orada tek bırakamazdım."

"Böyle bir ortama maruz kalmak zorunda değildin."

"Bülent'i öldüreceğim," dedim açıkça. Ecevit'in bana döndüğünü gölgesinden fark ettim. "Eğer ki Melike tek bir gün bile burada kaldıysa onu kendi ellerimle öldüreceğim. Gözümü bile kırpmayacağım. Önce boğacağım, sonra başını duvardan duvara vuracağım. Onu öldüreceğim."

"Sana bunu bırakmam," dedi. Bu bir zevkti ve ben ondan çalıyordum.

"Ben de sana bırakmam. Kendi ellerimle yapacağım. Sana fırsat bile vermeyeceğim." Bunu bilsin istedim. Bülent'in kanı öylesine beş para

Ninova

etmezdi ki Ecevit'in eline bulaşmaması gerekiyordu. Bizzat benim elime bulaşacaktı. Bülent bu yaşına kadar bile yaşamayı hak etmiyordu. Keşke o kavgada ölen savcının oğlu değil de bin kere, milyon kere Bülent olsaydı. Her şey çok farklı olurdu o zaman. Her şey... "Yapabileceğime inanmıyorsun, değil mi?"

Cevap vermedi.

"Onu öldüreceğim. Melike o kapının önünden geçtiyse de onu öldüreceğim. Yaşamayı hak etmiyor. Hiçbir zaman hak etmedi. Herkesin hayatını mahvetti."

"Firuze, tamam..."

"Onu öldüreceğim..." diye sayıkladım. Şimdi içimin biraz olsun soğuması için gözümün önünde öldüresiye dövülmeliydi. Gözlerim kapandı. Uyumak istedim. Başım çok ağrıyordu. Eve varınca uyanmadım, ansızın yoğun bir korna sesi duymaya başladık. O kadar fazlalaştı ki bu, iki arabayla başlayan korna sesi arttı ve âdeta tüm trafiği kapladı. "Ne oluyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum ki."

Ecevit camı açtı. Kornaların şiddeti korkunç bir şekilde artıyordu. Telefonumun sesini zor duydum. Alparslan arıyordu. Ecevit'in eli teybe gitti. Bazı arabalardan Türk bayrağı çıkarıldı ve gökyüzüne doğru açıldı. Etraftaki uyaranları izlemekten Alparslan'ın telefonunu açamadım. Ecevit teybin sesini artırdı, telefonum yeniden çaldı. "Efendim Alparslan?"

"Firuze neredesin?"

Arkadaki korna sesi yeterince açıklayıcıydı sanırım. Ecevit haber duymak için kanal değiştiriyordu. "Dışarıda mısın? Firuze hemen halkın içinden çık, güvenli bir yere geç. Hemen güvenli bir alana geç. Sakın insanların arasına çıkma."

"Ne oluyor?" dedim korkuyla. Bir kadın sesi duydum.

"Gecenin sıcak gelişmesini son dakika olarak geçiyoruz, sevgili dinleyenler. Yolsuzluk soruşturmasında gözaltına alınan UMP Grup Başkanvekili Atilla Akın'ın oğlu Bülent Akın serbest bırakıldı. Savcılık, mevcut delillerin yetersiz olduğu gerekçesiyle Akın'ı serbest bıraktı. Adliye çıkışında kısa bir açıklama yapan Akın, *'Siyasi hesaplar için hedef gösterildim,*

Minerva

gerçekler er ya da geç ortaya çıkacak,' dedi. Yeni gelenler için tekrar etmek istiyorum; yolsuzluk soruşturmasında gözaltına alınan..."

Bu senfoniye içinde bulunduğumuz araç da katıldı. Ecevit radyoyu elini çarparak kapattı ve var gücüyle kornanın üzerine abandı. Ağzından bir dolu küfür döküldü. Öyle öfkeli, öyle kızgındı ki her dokunduğu şeye çarpıyordu. Yan arabaya doğru bağırdı ve bir şey söyledi. Adam arabadan bir Türk bayrağı da Ecevit'e uzatırken Ecevit direksiyon kontrolünü tamamen bıraktı ve bayrağı açtı. Kendi camının arasına sıkıştırdı ucunu, camı kapattı ve bayrak onun camından dalgalandı. Ecevit hınçla kornaya bastı. Dakikalar önce öldürmek istediğimiz adam, işlediği tüm suçlara rağmen, dört duvar arasında on günü bile tamamlayamadı ve bu en çok senelerini o adamın işlediği suçu dört duvar arasında ödeyen adamı çılgına çevirdi.

Ninova

XX

"hiç kimse kendi davasının hâkimi olamaz"

Anneme hep, *günün birinde herkes babamdan nefret ettiğinde bizi bu nefretin dışında tutmayacaklar,* derdim.

Yarım saat boyunca içinde olduğum bu gürültü, gürültünün bir parçası da içinde bulunduğum arabaydı, bana yalnızca bu cümlemin doğruluğunu kanıtlıyordu. O güne doğru ilerliyorduk ve ben nefreti ailede iliklerime kadar hisseden tek kişi olduğumu biliyordum. Babamın sevmeyeni kadar seveni de vardı, onlar kendilerini sevenlerin gözünün içine bakarken ben bizden nefret edenlerin gözünün içindeydim.

Kalbim çok hızlı atıyordu. Ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırmıştım ve korkuyordum. İnsanlardan değil, kalbimden. Panik atak geçirmek istemiyordum. Gözlerim kapalıydı. Ecevit bir noktada o trafikten çıkmıştı. Yarım saatin ardından en azından artık korna sesleri duymuyordum. Telefonum yeniden çaldığında artık sadece titreşimini hissetmiyordum, arabanın sessizliğinde sesini de duyuyordum. Gözlerimi açtım ve ekrana baktım. İnci arıyordu. Meşgule attım. Ecevit'in sesi soluğu çıkmıyordu, camına astığı bayrak dalgalanmaya devam ediyordu.

Abla telefonunu açar mısın?

İnci'nin mesajının ardından telefonum yeniden çaldı. İnlememek için kendimi çok zor tuttum. İnci'nin telefonunu açmamak, vicdanıma yük olarak biniyordu. Ya şu an yardıma ihtiyacı varsa ve bana ulaşmaya çalışıyorsa? Her açmadığım aramada bu soruyla burun buruna geliyordum. "Ecevit arabayı sağa çeker misin?" diye konuştum. Ne geleceğini bilmediğim için onun yanında konuşmak istemiyordum. Ecevit başını bana çevirdi ve çok geçmeden telefonuma baktı.

"Burada konuşabilirsin," dedi yalnızca. Moralinin nasıl bozuk olduğunu görebiliyordum. On altı yılda bu ülkede tek bir şeyin bile değişmediğini görüyordu ve biliyordum ki bu çok zoruna gidiyordu.

"Arabayı durdurur musun?" dedim yeniden. Sinir hâlâ üzerinde olduğu için aniden frene bastı ve arabayı çok yanlış şekilde durdurdu. Dışarıdan gören önümüze bir canlı çıktı da onu ezmemek için hamle yaptık sanırdı. Emniyet kemerimi açtım ve arabadan indim. Ön tarafa doğru ilerlerken aramayı yanıtladım.

"Efendim İnci?"

"Neredesin?"

Elbette ki kardeşimin tek bir kelimesinden bazı şeyleri anlayabiliyordum. Anladığım şeye değinmeden, "Bir şey mi oldu İnci?" diye sordum yalnızca.

"Annem ve babam seni soruyor. *Ara gelsin,* dediler," dedi. Yüzümde buruk bir tebessüm oluştu. Buz gibiydi sesi. Sanki bir yabancıyla konuşuyordu. Kalbimde derin bir yarık oluşmadı ama omuzlarımda bir çöküş hissettim. Başımı iki yana salladım.

"Neden böyle konuşuyorsun benimle?" dedim uzatmadan. Sesim yumuşaktı. Kırgın mıydı? Bilmiyordum. İnci'yi o odadan çıkardıktan sonra hiç görmemiştim. Babam elbet konuşmuştu. Belki öpüşüp barışmışlardı. Belki İnci özür dilemişti, babam da iki güzel cümle kurmuştu. Sarılmışlardı. Benim hakkımda konuşmuşlardı. Ne demişti bilmem, ama elbette tahmin edebilirdim, İnci'yi benim kanatlarımın arasından çekip almıştı belki de. Dudaklarımı birbirine bastırdım, çenemi büzdüm.

"Nasıl konuşuyorum?" dedi aynı şekilde. O devam ettikçe kuşkularım gerçeğe dönüşüyordu.

"Seni çok iyi tanıyorum. Belki senden bile iyi tanıy-" Cümlemin tamamlanmasına izin bile vermedi. Bir Akın gibi davrandı, kardeşim İnci gibi değil.

"Babam çıkıp gelmezsen kaldığın evi o adamın başına yıkacağını söyledi," dedi tek nefeste. Bu cümleyi öyle bir hınçla, öfkeyle kurdu ki dönüp istemsizce Ecevit'e baktım. Parmak uçları çenesinde beni izliyordu ve hiç bilmese de, umursamasa da bir düşman daha kazanmıştı. Onun hayatını elinden alan bu aile, büyüğüyle küçüğüyle, hadsizce ve alçakça hâlâ ondan nefret ediyordu. İnci'nin sesinden anlıyordum ki o da evi Ecevit'in başına yıkmak istiyordu. "Duydun mu beni abla?"

Gözlerimi Ecevit'ten çekmedim. O da bir an bile bakışlarını kaçırmadı. Birbirimizi izliyorduk. Ecevit'e baktıkça kalbimden bir ağrı

yükseliyordu. "Duydum İnci," dedim yalnızca. Benim yanımda durmak ona zarar verir miydi? Verirdi ama en azından inanarak babamın yanında durmasaydı. Sesi bu kadar öfkeli olmasaydı. Benimle bir düşman gibi konuşmasaydı. Sanırım İnci'yi de kaybetmiştim. Gülümsemeye kalkıştım ama dudaklarım titredi. Kimsesizlik ucu bucağı olmayan bir histi. Hep daha fazlası vardı sanki. Ecevit beni izliyordu ama ben daha fazla ona bakmadım, kafamı çevirdikten çok kısa bir an sonra da zaten arabanın kapı sesini duydum. Sanırım Ecevit indi.

"Tamam İnci," dedim yalnızca kapatmak için. Yağmur çiseliyordu. Hava çok soğuktu. Babam üzerindeki belayı hafifletir hafifletmez üstüme üşüşmüştü. Sabahı bile beklememişti.

"Ne tamam abla? Gelecek misin? Babam *gerekirse o evin çatısına helikopter indiririm ama yine de alırım onu,* dedi."

Ecevit, babamı benden daha iyi tanıyordu galiba. Başımı bana yaklaşmış adama çevirirken iki yana salladım *ne oldu* der gibi. Birebir aynı karşılığı aldım ve o da başını salladı. Cebinden sigarasını ve çakmağını çıkarırken ona sırtımı döndüm. "Tamam İnci," dedim sadece. Söylediklerini duymasın diye Ecevit'ten uzaklaştım.

"Abla *tamam* deyip durma! Neredesin? Ne zaman geleceksin?"

"Atölyeye gideceğim."

Kısa bir sessizlik oluştu. O an anladım, yanında annem vardı. "Eve gel," dedi sessizlikten sonra. Ecevit yaslandığı arabadan çekildi ve bu kez ileri doğru -bu bana doğru demekti- yürümeye başladı. Duymaya çalışıyordu. Telefonun sesini çaktırmadan kıstım.

"Anneme selamımı söyleme. Kapatıyorum," dedim hızla ve devamını dinlemeden telefonumu kapattım. Başımı yere bakarak yürümeye devam eden Ecevit'e çevirdim. Yutkundum ve kaçarsam kovalanacağımı bildiğim gerçeğe teslim oldum.

"Ecevit beni hastaneye bırakır mısın?" dedim. Değil çatısına helikopter indirtmek, babam Ecevit'in sokağından dahi geçmesin istiyordum. Günlerdir beni rahat bırakmasının tek sebebi Bülent belasıyla uğraşmasıydı. Yoksa bir gün bile nefes almama izin vermezdi. *Gelip alabilen alsın,* demişti o. Ama biliyordum ki babam o kapıya dayanırsa ya da başkalarını dayandırırsa ben çıkıp giderdim. Ecevit'in hanesini Akın soyadıyla kirletecek değildim.

Nova

Ecevit'in sigarası dudaklarının arasında sıkışıp kaldı. Parmakları aralık halde sigaraya yakındı ama dokunmuyordu. Bir nefes çekti ama duraksadı, dumanı içinde tuttu. Cümlemin noktalamasına kadar duydu, öyle ağzından sigarasını aldı. Başını bana kaldırdı ve "Yarın bakarız," dediği an duman dudaklarından süzüldü.

"Bu gece bakalım. Beni hastaneye bırakır mısın?"

"Hastane çok gerimde kaldı. Yollar kapalı. Yarın bakarız," dedi inatla. Neden gitmek istediğimi biliyordu. İçimdeki sıkıntı arttı. Ecevit hiç olmaması gereken bir anda kalmamı istiyordu.

"Tamam, ben taksiyle giderim," dedim. Tam olarak neredeydik bilmiyordum. Ecevit o trafikten kurtulmak için kör karanlık yerlere sapmıştı. "Neredeyiz şu an?"

"Arabaya geç Firuze."

"Hastaneye mi gideceğiz?"

"Hayır," dedi açıkça. Beni kandırmaya bile çalışmıyordu.

"Ecevit lütfen."

"*Gelip alabilen alsın,* demedim mi?" diye konuştu olduğu yerde, hiddetle. Alırlardı. Kendine çok güveniyordu, görüyordum ama benim babam adil dövüşmezdi. Kazanmak için her türlü hileye hurdaya başvururdu. Beş kişiyi gönderirdi kapıya, Ecevit beşiyle baş etti mi on kişiyi gönderirdi. O on kişi Ecevit'in evini de darmadağın ederdi, Ecevit'i de. Bunları bilmek için çok da düşünmeye gerek yoktu.

"Gitmek istiyorum," dedim omuzlarımı kaldırıp indirirken. Bu cümleyi o kadar inanmadan kurdum ki belki de karşımdakine de geçmeyeceğini bildiğimden duraksamadım, zorlanmadım bile. Çünkü bu bir yalandı ve duraksatmalıydı. Kaşlarını kaldırdı ve çenesini dikleştirdi. Sigarasını tuttuğu elini alnına yaklaştırdı ve başparmağını birkaç kez alnına vurdu. Sigarasının külü üzerine doğru döküldü. Bir çayı bir de sigarayı çok destursuz tutuyordu.

"Alnımda enayi mi yazıyor?"

"Ne olur zorluk çıkarma bana."

"Arayıp tehdit mi ettiler seni?" Yeniden nefes alamadığımı hissettim. Başımı kaldırdım ve gökyüzüne baktım. Yağmur çiselemekten yağmaya doğru gidiyor, şiddetini artırıyordu. "Hiçbir bok yapamazlar. Duydun mu? Evimden içeri tek bir adım bile attırmam."

Ninova

Gözlerimi kapattım ve yalnızca soluklandım. Yağmur damlaları yüzüme akıyordu. Eninde sonunda gidecektim zaten, bu neden zoraki olsaydı ki? Aileme biraz olsun dişlerimi geçirebiliyorsam bu da tamamen stratejikti. Onların gücünün bana yettiği yere kadar direniyordum. Ne zaman ki bana güçlerinin yeteceğini anlıyordum, o vakit umursamazca kendi isteğimle yapıyor gibi davranıyordum. Şimdi çıkıp gidersem kendi irademle atölyeye gidecektim ama onlar gelip alırlarsa beni eve götüreceklerdi. Ecevit'e bunları anlatacak gücü kendimde bulamadım, geçtim kaldırıma çöküp oturdum.

Ne güzeldi. Ah ne güzeldi son bir haftam. Yaşamak, her şeye rağmen, herkese rağmen, tüm kırgınlıklara rağmen yaşamak, Ecevit'in yanında olmak, iyileşmek, yaralarımın kapanması... Ah ne güzeldi. *Yaşamak.* Bunlardan kopmayı en çok ben istemiyordum ama bunların geçici olduğunu yaşarken de biliyordum. Ecevit tepemdeydi, bana yukarıdan bakıyordu. "Beni lütfen hastaneye bırak ya da nerede olduğumuzu söyle de taksi çağırayım."

"Yarına kadar..."

"Ecevit ne fark eder? Ha bugün ha yarın, ne fark eder?"

"Firuze ne fark eder?" diye aynı şekilde sordu. "Ha bugün ha yarın, ne fark eder?" Ellerimi başımın iki yanına örttüm ve eğildim. Bu gece çıkar gelirler miydi? Olabilirdi. Bilmiyordum. Her şey mümkündü. Yanıma çöktüğünü hissettim. Gölgesi artık üzerimde değildi, gölgemin yanındaydı.

"Gecenin bu vakti, sokak bu kadar karışıkken atölyede ne olup olmayacağını nereden biliyorsun?" dediğini duydum yanı başımdan. Gözlerimi sıkıca yummuştum. Yavaşça açtım ve başımı eğdiğim yerden ona doğru çevirdim.

"Sen bunu neden bu kadar düşünüyorsun?" diye açıkça sordum. Bana bakmıyordu, karşıyı izliyordu. Dudakları aralandı ama ben ondan önce davrandım. "İşine yaradığım için." Başımı salladım. Oldukça makul bir sebepti bu, kabul. İşe yaradığımın farkındaydım. "Ama bırak da sebep olduğu şeylerden babam korusun kızını."

Bu söylediğime güler gibi oldu. Arabanın feneri yanıyordu, sokağı tek aydınlatan oydu. Yakınında olduğumuz için bize yetiyordu. Ecevit'in keskin yüz hatlarını görebiliyordum. "Babana güveneceğime sokaktaki kediye köpeğe güvenirim," dedi. Sanki bu dediğini birileri duymuş gibi

ansızın arkamızda bir kıpırtı hissettik. Ecevit biraz daha sakin kaldı ama ben neredeyse korkudan çığlık atacaktım. Aklıma fareden yılana kadar bin türlü ihtimal geldi. Kapkara gecenin altında bu kadar küçük ve kara bir şey elbette ki ilk an çok korkutucu geldi. İlk Ecevit fark etti ve bizden korkmuş hayvana uzattı elini, kaçıp gitmesine izin vermedi. Ecevit avcuna aldığı an yavru bir kedi olduğunu anladım.

Kediye bakarken alayla gülüyordu. "Korkuttun bizi," dedi ve sonra bana döndü. "Bak koruman geldi. Babandan daha güvenilir." Üzerimdeki kabanı işaret etti. "Aç eteğini."

Açmadım, kediye baktım öylece. Biraz korkuyordum, onun gibi. Yani küçükken sevmeye çalışıyorken beni tırmalıyorlardı, muhtemelen sevmeyi bilmiyordum, büyüdükçe de korkmaya başlamıştım. Atölyemin önüne aklıma gelirse su ve mama koyardım ama elimi uzatıp başlarını okşayamazdım. "Ben korkarım," dedim yalnızca. Ecevit cıkladı ve kendi kabanının içine koydu kediyi. "Üşüdün mü?" diye sordu merhametli bir sesle.

Ben kaçıp gidecek sandım çünkü az önce bizden korkmuştu, Ecevit de onu tam kaçacakken yakalamıştı. Ona zarar verebilirdik, bizi tanımıyordu ama öyle olmadı. Ecevit'in sıcak kabanının içine girince küçük tırnaklarını kumaşa geçirmeye çalıştı ve sıcaklığına sığındı. Çatık kaşlarımla, neredeyse ağlamak üzereyken kediyi izliyordum ve onu öylesine çok, öylesine kalbimden, öylesine derinden anlıyordum ki...

Aslında tüm mesele Ecevit'ti. Güven Ecevit'ti, ev Ecevit'ti, inanç Ecevit'ti. Bir kedi için bile.

Kalbimiz ne kör ne de sağırdı. Çok doğru görür, çok doğru duyardı. Dürüst olanı, zararsız olanı seçerdi. Kedinin Ecevit'e kendini bu kadar bırakması bana günlerdir uyuduğum huzurlu uykuları hatırlattı. Ecevit güvenli olan çatıydı. Yağmur da kar da dolu da yağacak olsa, şimşek de çakacak olsa, yıldırım da düşecek olsa oradaydı, sağlamdı, vatan toprağı gibiydi. Oradan başkası, ondan başkası, daha iyi şartlar bile sunsa onun kadar güvende hissettirmeyecekti.

İçimden kör, katran karası bir ah ettim. Kediyi izlerken iç çektim. *Kimbilir,* dedim yine. *Kimbilir kime sunacak bu çatıyı bir ömür... Melike'yi ayrı tuttum bu ahtan. Ah Ecevit, kimbilir kime gani gani nasip edeceksin kendini? Benim yirmi beş yaşında kopuk kopuk tattığım, hiç sahip*

Ninova

olmadığım, yalnızca misafir edildiğim o çatı kimin olacak? Kim yaşayacak altında? Kim keyif çatacak? Kim bu dünyada cenneti yaşayacak? Kim lokmasını afiyetle boğazından geçirecek, kim uyuyacak o çatının altında? Korkak bir kedinin avuç kadar kabanında bulduğunun bin mislini kime vereceksin?

Bakışlarımı kediden çektim ve diğer tarafa çevirdim. Gözyaşlarımın akacağını biliyordum. Çatısızlığıma ağlıyordum. O çatı altında misafirliğimin bitişine ağlıyordum. İnsanoğlu çok kıskançtı. Kendimde olmayanın başkasında olacağını bilmek beni birkaç saniyede deli etti.

Kedi miyavlamaya başladı. "Verecek bir lokmam yok," dedi Ecevit. "Olsa verirdim. Annen buralarda mı?" diye sordu. Onlara baktım. Arkasını döndü ve *pispis* diye seslendi ortalığa ama çıkan olmadı. Kedi konduğu yerden Ecevit'in üzerine tırmanmaya çalışıyordu. Gözleri bu kadar parlak olmasa siyah kabanın üstünde belli olmayacaktı. Ecevit bir bebeği tutar gibi kediyi tuttu ve alttan destek sağladı. Kediyle göz göze geldik.

"Seni buna emanet ederim ama babana emanet etmem," dedi kendi kendine. Varla yok arasındaydı sesi, kısıktı. Bir şey sorsam, söylediğini inkâr edecek kadar muallaktaydı. Kedi bende ne gördü bilmem ama parlak gözlerini bana dikmişti. Küçük ağzını açıp miyavladı. Biraz avaz avaz çıkıyordu sesi; çirkin, tiz bir sesti. Gülümsedim. Ecevit olmasa elimi kaldırıp sevmeye cesaret edemezdim ama Ecevit sıkıca tutmuştu. Parmak uçlarım usulca başına uzandı. Uzaktan uzaktan okşadım. "Annen nerede?" diye sordum. Sesim titriyordu. Tıpkı Ecevit gibi annesine seslendim. Ortalıktan çıkan başka bir parlak göz olmadı.

Bir vakit sonra, "Hadi gidelim artık," dedi Ecevit ve kediyi yavaşça yere bıraksa da bir kere aldı diye sanırım o hissi, Ecevit'in paçasına yapıştı. Yeniden tırmandı. "Valla biz gidiyoruz," dedi Ecevit.

"Annesi yok mu?" diye sordum. Ecevit ne kadar tutup öteye koysa da yapışmıştı, bırakmıyordu ve açıkçası bana birini hatırlatıyordu.

"Bilmiyorum ki. Yemek aramaya gitmiştir belki. Gelir birazdan."

Ecevit ayağa kalktı ve kediyi biraz daha öteye koydu ama kedi yine Ecevit'e doğru koştu. Ayakkabısının üzerine çıktı. Kalkmamıştım, onları izliyordum. Kedi, Ecevit'i bırakmamak için çok çabalıyordu. Sanki annesini beklemiyordu. "Ama ya annesi yoksa?"

Nihova

"Ama ya varsa?" dedi o da. Ayağını kaldırdı ve kediyi biraz yükseltti, sonra yavaşça geri indirdi. Kedi bacağına tırmanmaya çalışsa da yapamıyor, devamlı devriliyordu. "Hem yoksa da çevrede muhitler var, bakıyorlardır. Hadi kalk, yağmur artmaya başladı."

İlk kez dizinin üstüne kadar tırmandı. "Burada mı bırakacaksın?"

"Sahiplenmek istiyorsan cebine at," dedi ve kediyi işaret etti. Hızla kafamı salladım. Kaşlarım bükülmüştü. Asla isteyeceğim bir şey değildi. Yapamazdım, bakamazdım ona. Hem yarınım belli değildi, nasıl her şeyi bana bağlı olan bir kediyi sahiplenebilirdim?

"Yok," dedim ama kedi, Ecevit bir adım attığında yine peşinde dolandı. "Peşini bırakmıyor," dedim. Ecevit, kediyi bir kez daha kucakladı ve biraz daha ileriye bırakmak istedi ama nafileydi. Koşup duruyordu. "Sen alsana."

Bu kez o benim gibi başını salladı. İkimiz de bu minicik kediyi istemiyorduk. Bunu bilseydi, istenmediğini, ne çok üzülürdü kimbilir. Yemeden içmeden kesilirdi, yarın doğacak güneşi beklemezdi, küçük kalbi un ufak olurdu. Neyse ki anlamıyordu. "Ben bakamam. Yapabileceğim bir şey değil, sen alacaksan al. Gidene kadar bende kalır, giderken alır götürürsün."

"Ben de bakamam," dedim hızla. Umarım bana hiç yaklaşmazdı. Hayır, aslında Ecevit bakardı. Niye bakamasaydı ki? "Ama sen bakabilirsin bence. Mamasını, veteriner masrafını ben karşılarım," dedim. Kalkıp arabaya gidemiyordum. Kedi peşimizden gelecekti, belliydi. Nasıl gidecektik onu bu karanlık yolda bırakıp?

"Ben karşılayayım, sen sahiplen o zaman?" Dediğimin saçmalığını vurgulamak içindi bu cümlesi. İkimiz için de mevzu masraflar değildi, biliyordum.

"Ecevit benim evim bile yok," dedim açıkça. Ecevit öylece bana bakakaldı. Ne düşündüğünü hiç merak etmedim. Bilmek de istemezdim zaten.

Gözlerini benden çekmeden bir kez daha kediyi kendinden uzaklaştırdı ama hayır, onu bırakmasına asla izin vermiyordu. "Sen yokken koca malikânede bakacak, insanlıktan nasibini almış bir tane kişi çıkar diye sanıyorum."

Başımı iki yana salladım. En ufak bir kaosta herkesin onu unutacağını bilirdim ve hem ben onlara nasıl emanet ederdim? Ben yokken odadaki

çiçekler bile çoğu zaman soluyordu. Bana ait herhangi bir şeye nefes aldıracak insanlar değildi onlar. "Ben bakamam Ecevit, kendime bile bakamıyorum zaten. Lütfen sen al. Bu gece burada kalmasın. Olmadı sonra sahiplendiririz. Ben arar bulurum iyi birini. Bak paçana yapıştı bırakmıyor, nasıl bırakacaksın bu karanlık yerde?"

Kedi yine tırmandı. Bu kez başardı da. Yağmur bir artıyor bir azalıyordu. Sırılsıklam olurdu, şimşek de çakarsa çok korkardı. Kalbi minicikti zaten. Neden bu kadar korkuya maruz kalsaydı ki? Ecevit kediye baksa da ikna olmadı, "Tamam sen al, sahiplendir başkasına."

"Ecevit yapma."

"Firuze, böyle bir sorumluluk alamam."

"İyi, beni hastaneye bırak o zaman," dedim ayağa kalkarken. Kediyi almayacaksa ben de yanında gitmeyecektim. Bütün gece kedi için hüngür hüngür ağlayacak ve kendimi suçlayacaktım. Ne diye Ecevit'in evinde ona rahatsızlık verseydim?

"Kızım ne alakası var?" diye yükseldi.

"Ya kediyi al ya da beni hastaneye bırak."

"Firuze beni kızdırma."

"Tamam, o zaman ben bir şekilde hastaneye giderim."

Gerçekten bu karanlık yolda yürümeyi göze mi aldım yoksa Ecevit'in buna izin vermemek için ikna olacağına mı emindim bilmiyordum ama arabanın devam edeceği yolda yürümeye başladım. O kadar çok yürüdüm ki arkamı dönmemek için kendimi çok zor tutuyordum. Karanlık artıyor, arabanın ışığı azalıyordu. Çok korkunçtu. Yanılmış mıydım? Ecevit bana seslenmeyecek miydi? Daha ne kadar devam edecektim karanlıkta yürümeye. Karanlıktan korkmazdım ama işte ıssızlıktan korkardım. Çok korkunçtu. Ecevit bırakacak mıydı beni? Çok uzağa gittim.

"Firuze!" Sesi öylesine gürdü ki bu sesi bekleyerek yürüsem de yine de korktum. Yerimde zıpladım âdeta. "Firuze!" diye yine bağırdı. Ona döndüm. Galiba yine sinirden kudurmuştu. Öfkeyle yerinde tepinecek gibiydi. "Bir hafta içinde sahiplendirecek birini bulacaksın!" Bana o kadar kızıyordu ki âdeta yerinde duramıyordu. Sesini duyurmak için değil, sinirinden bağırıyordu. Kediyi tutmuştu. "Dön çabuk geri!"

Tüm kızgınlığına rağmen gülümsedim. Bana sanki hiç bağırmıyormuş gibi gülümsedim. Adımlarımı hızlandırdım ve neredeyse koşa koşa ona

geri döndüm. "Allah'ım bana sabır ver!" dedi arabaya doğru dönerken. "Allah'ım bana gani gani sabır ver! Allah'ım bana sabır ver!"

Ben de hızla arabaya bindim. Gülümsememek için yanaklarımın içini dişliyordum. Kediyi aniden kucağıma bıraktı. "Tut," diye kızdı. Ellerim havadayken kucağımdaki kediye baktım dehşetle. Küçük bir canavar gibiydi. Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Kıpırdamıyordum ve o da kıpırdamasın istiyordum ama Ecevit arabayı hızlı hızlı sürünce önce kabanımı, sonra daha çok kabanımı derken ister istemez tuttum. Parmak uçlarımla koruyordum onu ama koruyordum. Ecevit çok kızgındı bana, belki bize. Bilmiyordum. Yol boyunca kızıp durdu. Hiç karşılık vermedim. Sadece kedi tiz sesiyle miyavladı.

Ecevit iki tane küçük tabak çıkarmışken birinin içine yolda üç farklı yer arayıp bulduğumuz yaş mamayı, diğer tabağa su koydu. Yavruyu yere bırakmıştı, avel avel dolanıyor ve bakınıyordu. Bana yaklaştığında biraz korkuyor ve geri çekiliyordum. Yaklaşmasında sorun yoktu ama Ecevit'e yaptığı gibi üzerime atlarsa ne yapardım bilmiyordum. "Bir hafta süren var," dedi Ecevit bana bakmadan. "Sahiplendirmezsen kapına bırakırım. Duyuyor musun beni?"

"Bulacağım birini," dedim. "Yıkayacak mıyız?" diye sordum kediye bakarken. Temiz görünüyordu aslında ama sokaktan getirmiştik sonuçta, yıkamak gerekir miydi emin değildim. Ecevit gözlerini yere çevirdi ve Ecevit'in gölgesiyle oynayan yavru kediye baktı.

"Patilerini yıkayacağım sadece," diye açıkladı. Elindeki iki tabağı aldı ve kapalı balkon kapısının yakınına koydu. "Gel bakalım," dedi ve göbeğinden yakaladı. O da sanırım kokuyu alınca hemen tabağa yapıştı. Kaşlarım büküldü. Açtı...

"Adını koyacak mısın?" diye sordum. Kıyıda köşede durmuştum, pek Ecevit'in ayağının altında dolaşmak istemiyordum. Kızgındı bana.

"Sahiplenecek kişi koysun," dedi. En doğrusu sanırım buydu, evet. Başımı salladım. Ecevit çömeldiği yerden kalktı ve çay suyu koydu sadece. Mutfağı terk edip giderken kediye yaklaştım ve bu kez ben çömeldim. Hızlı hızlı yiyordu, boğazına kaçmasından korktum. Ne bileyim daha önce

Ninova

mama yemiş miydi mesela? Annesini emiyor olabilirdi? Annesi var mıydı ki? Ne bileyim belki sütle besleniyordu, bu iri parçalı mama onu zorlardı.

Banyo kapısının eşiğinden, "Neye bakıyorsun?" diye sordu.

"Yerken zorlanır belki diye."

"Yaş mamayı mı?"

"Bebek sonuçta."

"Sokak kedisi o, yarın soğan ekmek versem onu da yer," dedi ve çıkıp odaya girdi. Üzerini değiştirecek olmalı ki kapıyı kapattı. Kediye baktım yeniden. Kime sahiplendirecektim? Çevrem geniş değildi benim. Aklıma Hilal geldi sadece. Ona sorabilirdim bir tek. Çenemi avuçiçlerime yasladım ve onu izlemeye devam etti. Mamanın sosu hep siyah tüylerine bulaşmıştı ama garip şekilde mide bulandırıcı durmuyordu. Bazen duruyor, ağzına aldığı büyük parçayı başını havaya kaldırıp çiğneye çiğneye yutuyordu. Bir süre daha onu izledim. Ecevit odadan çıktı ama salona geçti. Televizyonu açtığını gördüm.

Çayı demlemek bana kalmıştı. Son kez.

Ayaklandım ve Ecevit'in bana öğrettiği gibi demledim çayı. Kedi de mamasını yemişti. Suyuna dokunmadım ve boş tabağı aldım. Çok kötü kokuyordu. Sudan geçirdim önce, sonra deterjanla yıkadım ve öyle bulaşık makinesine attım. Çay henüz demini almamıştı. Ecevit en az bir on beş dakika yavaş yavaş demlenmesine izin veriyordu. Değişen kanal seslerini duyarken mutfaktan çıktım ve yanma gittim, oturdum. Yavru kedi sanırım evi keşfediyordu. Oradan oraya giriyordu.

Ecevit sonunda bir kanalda durdu ve kırmızı manşeti okudum. *Bülent Akın serbest bırakıldı!* Yapılan açıklama altyazı olarak hızlıca geçiyordu. Spiker konuşurken ansızın Bülent'in yüzü ekrana geldi. O kadar zamansız yakalandım ki meymenetsiz suratına, tiksinti geçti yüzümden. Sanki yıllardır hapiste kalmış gibi yüzü gözü karışmıştı. Sakalları çıkmıştı. Orada korkudan üç buçuk attığını, yemeden içmeden kesildiğini, uyku uyumadığını tahmin edebiliyordum. Bülent hep korkaktı, yaptıkları tepkileriyle denk değildi. Her türlü alçaklığı yapar, sonra babasının paçasına yapışırdı.

Bir hafta dayanamadığı o yere yanımdaki adam on altı yıl dayanmıştı ve bunu bilmek, o adamla yan yana oturmak, içimi hınçla doldurdu. Yaptığı açıklamayı dinlemeye bile tahammül edemiyordum.

"Şerefsiz pezevenk," dedi Ecevit. Öne doğru çıktı ve sehpanın üzerinden sigarasını aldı. Ağız dolusu küfrettiğinde gözlerimi yumdum. "Senin abine ve babana ne yapacağım biliyor musun Firuze?" diye konuştu. Bana bakmadığını hissediyordum. Bağırmadı, yalnızca haber vermek ister gibiydi. "Böyle kendi ellerimle değil, kendi ayaklarıyla ölüme sürükleyeceğim. Darağacağından kurtaramayacaklar kendilerini. *Ulan,* diyecekler, *biz nerede hata yaptık, nerede yanlış yaptık...* Oraya nasıl yürüdüklerini bile anlamayacaklar. Sırtları hep pek sanacaklar. Sultan Süleyman'a kalmadı bu dünya," dedi. Sigarasından çıkan dumanı içime çektim. "O haysiyetsiz Atilla'yla kuyruğuna mı kalacak? Sultan Süleyman'a kalmadı bu dünya," diye tekrar etti.

Eli güçlü dönmüştü buraya. Şimdiye kadar bir kez babamı, bir kez Bülent'i içeri attırmıştı. Eninde sonunda çıkıyor olsalar da onlara belki de ömürlerinde henüz tatmadıkları itibar kaybını yaşatmıştı, koltuklarını sallamıştı ve daha da önemlisi kendisine dokundurmamanın da yolunu bulmuştu. Yine de yetmiyordu. Nasıl yetseydi ki? Benim bile içim soğumuyordu, onunki nasıl soğusaydı?

Televizyonun sesi kesildi, muhtemelen kapattı. Biz dakikalarca sessiz durduk, belki saatlerce sessiz duracaktık ama kedi aynı fikirde değildi. İnce sesiyle miyavlıyordu ve yeniden Ecevit'e yaklaştı. Kalktım yerimden. Çay içmek istedim. Böyle bir anda atölyede tek olsam bir şarap ya da bira açardım ama şimdi aklıma gelen tek şey çay oldu. Belki de son diye. Önce Ecevit'e, sonra kendime koydum ve geri döndüm. Ecevit kediyi koltuğa almıştı. Onun çayını sehpaya koyarken benim ılık çayım elimdeydi. Onlardan biraz uzak oturmuştum.

"Sen harbiden korkuyor musun?"

"Korkmuyorum da... Alışık değilim. Beni tırmalarlardı küçükken." *Tabii sen hatırlamazsın...* "Çekiniyorum. İçim çekiliyor ama korkmuyorum."

"Bir hafta içinde bulacaksın birini."

"Bulacağım Ecevit," dedim. Ne olurdu o baksaydı? Bu evde yalnızdı. Arkadaş olurdu işte ona. Ben de bazen, eğer ki o da isterse görmeye gelirdim. Belki alışırdım. Korkmadan başını okşardım. "Yarın sabahtan giderim hastaneye, olur mu?"

"Arkamızdan atlı mı kovalıyor?" dedi. Yarın sabah kalkıp gidecektim. Ben o da gelsin istiyordum sadece. Babam sabahı etse bile sabahtan ötesini edemezdi.

"Babam *çatısına helikopter indiririm,* demiş," dedim açıkça. Bunu gizlemenin bir anlamı yoktu. Zaten onun için hiç beklenmedik bir şey değildi.

"Elinden geleni ardına koymasın."

"İndirir Ecevit," dedim dürüstçe. İndirirdi de. Bıraksaydı da gitseydim. Bunlar hiç yaşanmasaydı, buradaki günlerimi hep güzel hatırlasaydım. Bu ev hatıramda hiç bozulmasın istiyordum.

"Sen gitmek istemezsen seni vermem," deyiverdi ansızın. Ona baktım. Dumura uğramadım belki ama içimden ılık bir şey aktı gitti. Bu cümleyi kurduğu için pişman olmuş muydu? Ölene kadar bilmeyecektim. Ne o bekledi ne de ben bekledim. Gözlerini kaçırdı kısa bir an. Kalbimi pek hoş yaptı bu. Sahiplenilmek miydi hissettiğim? Eşya gibi bir sahiplenilmek değil ama... Kaçıp gitme fırsatı varken vatan toprağını bırakmamak gibi. O toprağı hanesi bellemek, o toprağa kol kanat germek, düşmanın avcuna bırakmamak, ona sahip çıkmak gibi. Karada, havada, denizde. Bir nefer olup savaşmak, ondan vazgeçmemek. Onu kimsesiz bırakmamak. Sahiplenmek. İstemsizce gülümsedim. Aynı anda konuştuk.

"Biliyorum..." dedim.

"Sonuçta benimle aynı yoldan yürüyorsun..." dedi.

Cümlesini duymazlıktan geldim. Dirseğimi koltuğa yasladım ve başımı üzerine koydum. O ılık şey akmaya devam ediyordu. Yüzümdeki tebessümü soldurmadan gözlerimi yumdum biraz. Ne güzel bir histi öyle bu. İnsana yaşamayı sevdirirdi sanki. Başımı huzurla koydum, evlatları tarafından bırakılıp gidilmeyen o toprak gibi ferahtı içim. Bombalar da patlasa ensemde, yine de sahipsiz olmamak güzeldi. Pek keyifliydi.

"Ecevit," dedim bir zaman sonra. Bunu istediğime inanamıyordum.

"Efendim?"

"Yarın gidiyorum ya... Bir tane plak takabilir miyim?" Bunu istediğime sahiden inanamıyordum. Gözlerimi hiç açmadım. Sessiz kalırsa ya da *hayır* derse üstüne tek bir şey söylemeyecektim. Plaklarını da pikabını da çok sevdiğini biliyordum. Belki beni musallat etmemek onun için en

doğrusuydu. Benimki mezun olmak üzere olan öğrencinin haylazlığıydı. Gidiyorum zaten diyerek her şeyi kendime mübah görüyordum.

Sessiz de kaldı zaten. Tebessümüm belki daha kırık kalsa da solmadı. Ecevit, bana yanıt vermek için önce benim o şeyden vazgeçmemi bekliyordu sanırım. "Takabilirsin."

İçimdeki mutluluk diye anlatamazdım bu anı. Ah nasıl heyecanlandım... Heyecanlanmaktan başka bir şeye fırsat kalmadı. Kalbim bu kez ardından atlı koşturuyor gibi hızlandı. Gözlerimi hızla açtım. Duyduğumu teyit etmedim, gerçek mi sorgulamadım. Neyse neydi artık. Hızla ayağa kalktım. Aramızdaki yavru kediyi o an fark ettim. Ecevit'in kucağında, sıcacık bir koyunda, belki de doğduğundan beri ilk kez bu kadar güvende uyuyakalmıştı. Ecevit'in başparmağı tüylerini okşuyordu.

Plaklarının önünde eğildim, arkalardan rasgele bir tanesine uzandım. Üzerinde beş adamın olduğu plağı aldım. Kapağını açtım ve yerimden doğruldum. Taktım pikaba, çalıştırdım ve yanından ayrılmak için sesini duymayı bekledim. Şarkıyı anımsamaya bile fırsat vermedim. Özellikle bakmadım da isme. Rasgele olsun istedim. Plansız, programsız.

*"Pembe küçük dudağın söyledi şarkımızı..."**

Ezberimde yoktu ama tanıdıktı bu şarkı. Eski olduğunu biliyordum yalnızca. Gülümsedim ve yerime geçtim. Ecevit kolunu koltuğa atmıştı. Eli sarkıyordu bir noktadan sonra, pikabını izliyordu. Başımı elinin çok yakınında bir noktaya koydum. O biraz hareket etsin, ben yanlışlıkla başımı iteyim, eli saçlarıma temas edecekti. Bugün bu evde son gecemdi ve bu içimde bir roman kadar uzundu.

Gözlerimi kapattım ve şarkıya kulak verdim. *"Söz verecek, gelmeyecek, hep seni aldatacak..."*

Gözlerimin önüne inen siyah perdede bir çift belirdi istemsizce. Ne güzel bir şarkıydı böyle. Birbirine deliler gibi âşık iki gencin Ankara sokaklarında el ele yürümesini, belki dans etmesini, hatta öpüşmesini, sarılmasını anımsatıyordu. Bir dönem filminden fırlamış gibilerdi âdeta. Garip bir hayaldi bu. İlk kez böyle bir hayalde dolanıyordum. Sokağın başında, gizlenmeden o çifti izliyordum. *"Söyledim aşkımı ben Ankara rüzgârına..."*

* Mavi Işıklar, *Ankara Rüzgârı*, Ankara Rüzgârı, 1966.

Ninova

Bu çift kimdi hiç bilmiyordum ama içim bu kadar burukken kıpır kıpır etti beni. Elleri sıkıca birbirine tutunmuştu. Adımlarını sık sık öpüşmek durduruyorlardı. Yağmur yağıyordu, sanki sarhoşlardı ya da değillerdi. Öylesine sevdim ki şarkıyı, hafızama yerleştirdim. Bir filmin fonunda olabilirdi, bir kitabın eşlikçisi, hatta belki bir oyunun sesi. Evet evet, bir oyun oynansa bu şarkı zihinde rahatlıkla çalabilirdi. Başımı yavaşça ileri ittim. *Keşke,* dedim. *Keşke Ecevit'le bir gün oyun oynasak, ben kesin bu şarkıyı kullanırdım.* Öyle güzeldi. *"Olmadı kaldı benim her hevesim yarına..."*

Ecevit de içerledi sanırım şarkıyı. Öyle bir soluklandı ki şarkıdan daha çok duydum sinesindeki yükselmeyi. İç geçirdi. Eli saçlarıma temas ediyordu, elini çekmiyordu. Bacaklarımı birbirine çektim, küçüldüm koltukta. Ne yaptım ne ettim, mızıkçı oyunbaz bir çocuk gibi kuralları kendi lehime çevirdim. Ecevit'in elini sahiplendim. Bir eşyayı sahiplenir gibi değil ama toprağı düşman işgaline bırakmaz gibi. Ne şanssız bir adamdı. Sahiplenilmek ona hiçbir zaman bana hissettirdiği gibi güzel hissettirmeyecekti. Bunun tadını bilmeyecekti. Farkında değildi ama büyük kayıptı. Üzüldüm ona, kendimi şanslı hissettim. Eli artık yanağımın altındaydı. Sahiplenmiştim ya, biraz benim himayeme de girmişti. Onu kısıtlamıyordum ama ona yön veriyordum. Onun hareketsizliği bana cesaret verdi. Sağ elimi kaldırdım ve başparmağını kavradım tüm avcumla. Tek açıkta kalan parmağı oydu. Sahiplenmek bu demekti bir yerde. Artık istese de benden gidemezdi eli.

Yumuşak avcunda, koltukta küçük bir bedenken, kulağımda bir gün kullanmak için tuttuğum güzel bir şarkıyla uyuyakaldım. Bu gece, biten misafirliğin en güzel lakin son gecesiydi. Keşke misafirliğin kısası makbul olmasaydı.

Gözlerimi huzurla yumduğum gecenin sabahı kalbimdeki ağırlıkla uyandım. Ağırlığa dayanamayıp içe göçebilse göçerdi. Yatağa yatırılmıştım, anımsamıyordum. Sabah olmuştu, bugün *gidecektim.* Ev sessizdi, Ecevit uyanmamıştı sanırım. Kalkmam gerekiyordu. Gün aymıştı, babam harekete geçmeden ben geçmeliydim.

Kendimi ite ite kalktım yataktan. Yatağı toplamadım. Çarşaflarımı alıp kirliye atmalı, Ecevit için yeni ve temiz çarşaflar sermeliydim. Kapıyı

açtım ve sessizce çıktım. Ecevit tahmin ettiğim gibi uyuyordu ama tahmin etmediğim bir şey vardı. Varlığını sabah uyanınca hatırlamadığım yavru kedi, Ecevit'in boynunun biraz altında, göğüskafesinin üzerinde, küçük bir ekmek gibi kıvrılmış ve uyuyordu. Ecevit her nefes alıp verdiğinde küçük bedeni ritmik hareketlerle inip kalkıyordu ve o da derin bir uykudaydı. Bu hareketlilik onu hiç rahatsız etmiyordu. Büyülü bir görüntüydü.

Telefonumu aldım ve onlara yaklaştım. Gizli saklı fotoğraf çektim. Kediyi çekecektim aslında ama Ecevit de giriverdi ekrana. Telefondan çıkan ses Ecevit'i uyandırmazdı ama bu küçük bebeğin kulakları o kadar keskindi ki hemen dikildiler ve gözleri açıldı. Ondan da çekindim, hemen cebime sıkıştırdım telefonu. Minik gözlerini bir açıp bir kapattı. Yeniden uykuya dalacak sandım ama her seferinde gözlerini geri açıyordu. Kocaman esnediğinde gülümsedim. Şimdi Ecevit böyle bir şeyle bir hafta koyun koyuna yattıktan sonra onu başka birine verebilecek miydi?

Bir kez daha esneyeyim derken gerinmek de istedi. Tırnaklarını Ecevit'in göğsüne batırdı. Üzerinde ince siyah bir tişört vardı zaten. Rahatlıkla batırdı. Ecevit hissetti. Ani tepki verecek diye korktum açıkçası. Tırnaklar biraz keskin olacak ki Ecevit elini batan yere doğru götürmeye çalıştı. Kaşları çatılmıştı. Kaşımaya kalkıştı ama avcu siyah bir parçaya değdi. Yavru bunu bir av sandı, yakalamaya çalıştı. Ecevit irkildi ama korktuğum tepkiyi vermedi. Gözlerini hızla açtı ve göğsüne irkilerek baktı. Yavruyu ilk an fark etti. Eli dört pati tarafından kavranmıştı ve ısırılıyordu. İçim çekildi. Ben asla onun kadar sakin kalamazdım.

Ecevit elini kaldırdığında bir su şişesi gibi kedi de eliyle beraber kalktı ve göz göze geldik. Benden daha çok irkildi. Sanki ben eline yapışmış ısırıyordum. Ne garip bir adamdı. "Günaydın," dedim gülümseyerek. Karşılık vermeye çalışırken esnedi ve kelimesi bölündü. İkisi de siyahtı ve ayırt edilmeyecek kadar birbirine benzediler gözümde. Ağzını kapatamayınca başını diğer tarafa çevirdi. Gözleri minik kalmıştı uyanınca, kırpıştırıp duruyordu. Omzunun üzerine döndü ve yavruyu yataktaki boşluğa bıraktı. Elini çekmedi, yavrunun oyuncağı olmuştu artık. Gözlerini kapattı ama.

"Sen biraz daha uyu. Ben de toparlanayım, sonra kahvaltı hazırlarım."

Gözlerini açtı ve duyduklarıyla beraber boşluğa baktı. Halbuki uykusu açılmamıştı. Uyuyabilirdi. "Toparlanayım?" diye sordu gözleri açıkken.

"Iyır zıvırlarımı. Döküntülerimi. Çarşafları makineye atacağım, temizleri dolapta gördüm. Alırım ben, olur mu?"

Kaşları çatıktı artık. Elini yavrudan çekti ama ne bana ne de ona baktı. "Bir doktor dikişlerini alıp almayacağına karar versin," dedi yalnızca. Belki kendince verdiği sözü tutuyordu. Ecevit gibi adamların sözünün senet olduğunu biliyordum. Dikişlerim alınana kadar bana evini açmıştı, sözünü yerine getirmek istiyordu.

"Bugün alınmasa yarın alınır. Ben sonra yine giderim olmadı," dedim. Kararlıydım. İsteksiz olmam durumu değiştirmiyordu. Kendimi buradan zorla çıkarttırmayacaktım. Bülent'e bu zevki yaşatmayacaktım. Ecevit çatık kaşlarıyla boşluğu izlemeye devam etti.

"Tamam," dedi sonra. "Hiçbir şeye dokunma, sadece kendi eşyalarını topla."

Tersleyeceğini bilsem hiç, "Değiştirivereyim çarşaflarını da," demezdim ama o küçük gözlerini bana dikti.

"İstemiyorum, ben hallederim. Kendi eşyalarını topla kâfi," dedi. Kalbimde bir yükle uyandım diye belki, gittiğim için veya gitmek istemediğim için belki de zaten biraz daha hassastım. Azarlanmış bir ilkokul çocuğu gibi hissettim. Başımızı sıraya gömüp ağlardık ya çocukken, bana da bir sıra verilsin istedim ama yetişkin gibi davranmam gerekiyordu. Burası onun eviydi.

"Tamam," dedim sadece ve arkamı döndüm. Aslında yetişkin gibi davranmayı sürdürecektim. Arkamdan seslendi. "Bardağını almayı unutma."

Buna *tamam* demedim çünkü içimdeki sıraya başını koyup ağlamaya başladı biri. Öğretmeni kızmıştı sanki. Dişlerimi birbirine sürttüm ve cevap vermeden banyoya girdim. Dün geldiğim kıyafetler üzerimdeydi. Çıkarmadan uyumuştum. Bu eve girerken kazak ve pantolon vardı üzerimde. Yine sadece onlarla çıkacaktım. Dişlerimi fırçaladım ama fırçaya bir şey yapmadım. Ben gittikten sonra o atardı. Saçlarımı taradım, yüzümü uzun uzun yıkadım ve nemlendiricisini son kez kullandım. Paketin yarısını kullanmıştım. Saçlarıma dört bir yandan dökülen bir topuz yaptım. Ben bunu tamamlarken gözlerimden birkaç gözyaşı damladı. Hızlıca sildim ve devam ettim. Bir an önce gitmek istedim. Ölümü bekleyen bir hastaya, ölümünü uzatmak için verilen ilaçlardan almak gibiydi yavaş

hareket etmek. Sadece acı çektiriyordu. Odaya geri döndüğümde Ecevit de ayaklanmıştı. Çayı koymuştu ocağa.

Aldığım eteği, badiyi ve hırkayı katladım, Ecevit'in kıyafetlerinin yanına dolaba koydum. Onları da çöpe atabilirdi. Ben çerçöp toplamak istemiyordum. Aldığım ve resim yaparken kullandığım makyaj malzemelerini de yatağın yanındaki çekmeceye koydum. Bardağı da almayacaktım. Onu da atardı sonra. Yatağa saç tellerim düşmüştü ama almadım. Bu tamamen öfkeyle yaptığım bir pislikti. Tamamen gıcıklığına. İzin verseydi de çarşaflarını değiştirseydim. Madem istememişti, kendisi toplarken saç tellerimi görürdü. *Ne pis kadın,* derdi arkamdan. Umurumda da olmazdı.

Gözyaşlarım zaman zaman gözlerimden firar ediyordu. Engel olabileceğim gibi değildi. Aktıktan sonra fark ediyordum ben de. Sık sık gözlerimi siliyordum. Elimde çantamla çıktım odadan. "Ben topladım elimden geldiğince," dedim. Yalandı. "Kalan bir şey varsa çöpe atarsın sen."

Kırdığı yumurtaları sofraya koydu. Yavru kedi yerde mamasını yiyordu. Cevap vermedi bana. Derdi neydi bilmiyordum ama beni çok üzüyordu. Kahvaltı masasına otururken akan yaşı nasıl sildiğimi bilmedim. Son kez çayımı ılık hazırladığını izleyince dudaklarım bir ip gerildi ve hıçkırık koptu kalbimin üzerinden. İnce kesikler bıraktı koptuğu yerde. Onu izleyene kadar şu yetişkin rolünü çok iyi yapıyordum. Çok gizli saklı ağlıyordum ama son kez çay kaşığını çayıma daldırıp tadına baktığını görünce çok hızlı ağlamaya başladım. Sesli değildi ama görünürdü.

Bu kez *ağlama,* demedi.

İkimiz de sessiz sedasız, birbirimize bakmadan kahvaltımızı ettik. Ben ağzımdaki dikişler dün atılmışken ve önüme kuş gibi ekmek doğranırken ve de peyniri mama gibi ezerken daha çok yemiştim bu kahvaltıdan. Sanırım Ecevit de öyleydi. Yumurta bitmedi. O da ne kendisi bitirmek için çabaladı ne de beni zorladı. İkimiz de ikinci çayı doldurmadık. "Bir sigara içmeye vaktim var mı?" diye sordu. Başımı sessizce salladım. Gözyaşlarım durmaksızın akıyordu. Kalktım ve banyoya gittim. Bir daha dişlerimi fırçaladım. Midem çok bulanıyordu. Yüzüme su çarptım. Nefesim daralıyordu.

Çıktım banyodan, kabanımı giydim. Biliyordum ki sigarasını içmişti. Ecevit yavruya biraz daha mama boşalttı. Acıkınca yesin diye. Diğer odaların kapısını kapattı. "Kakanı çişini de yap istediğin yere, gelirken

kum getireceğim," dedi. Kedi, Ecevit'in bacaklarına sürtünürken bana bakıyordu. Miyavladığında gülümsedim ve el salladım. Onun da Ecevit'in yanında sadece bir hafta vakti vardı. Ne şanssızdı. Gidince çok üzülecekti. Çok, çok, çok üzülecekti.

Ecevit üzerini değiştirmek için odaya girdiğinde ağzımdan sesli bir hırıltı döküldü. Döndüm ve evin içine son kez baktım. Kitaplığına, plaklarına, koltuklarına, masasına. Sağanak yağış vardı göğüskafesimin üzerinde. Bu kez toprağı da beslemiyordu, ekinleri yutuyordu, tarlaları sel alıp götürüyordu. Bu kez köylüler ekinlerinin başında ağlıyordu. Tüm ekip biçtikleri ziyan olmuştu. Kış çok çetin geçecekti ve yağmur durmuyordu. Alıp götürmüştü ekip biçtiklerini. Meyveler hep çatlamıştı. İnsanlar hüngür hüngür ağlıyordu. Güneş hiç doğmamış gibi gökyüzü kapkara bulutlarla kaplanmıştı.

Kapıyı açtım ve ayakkabılarımı giydim. Ecevit çıkınca beni kapı önünde gördü. Birkaç saniye duraksayıp geldi yanıma. Ayakkabılarını giydi ve kapıyı kilitledi. Asansöre bindik, başımı yere eğdim. Hastaneye varana kadar da tek kelime etmedik. Dikişlerin atıldığı hastanedeydik. Danışmaya kimliğimi veremedim ama adımı söylemem yetti. Geçen sefer benimle ilgilenen doktor geldi yanıma. "Firuze Hanım nasılsınız?" dedi ama yüzüme bakarken iyi olmadığımı görüyordu.

"İyiyim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?" dedim. Doktor, Ecevit'le de uzaktan selamlaştı.

"Ben de iyiyim. Buyurun bakalım dikişlerinize."

Adamı takip ettik. Bir odaya aldı bizi ve perdeyi çekti. Ecevit perdenin içindeydi. Ağzımı açtığımda Ecevit arkadan, "Bir hafta-on gün demiştiniz. Bir hafta oldu da on gün olmadı daha," dedi.

"İyileşmiş, alabiliriz. Firuze Hanım yatmanızı isteyeceğim," dedi ve yatağı işaret etti. Korktum biraz, Ecevit'e baktım. Az mı çok mu bilmiyorum ama canım yanacaktı. Ecevit yatacağımdan yerden çantamı aldı ve "Çıkar kabanını," dedi. Kalbim çok hızlı atıyordu. Kabanımı çıkardım ve ona verdim. Yattığımda yanıma, doktorun durmadığı yere geçti ve orada durdu. Ona bakıyordum. "Sandığınız kadar acımayacak," dedi doktor. Eldiven takıyordu. "Yani dikiş atarken tepki vermemiştiniz, şimdi hiç hissetmezsiniz."

Hayır, şimdi ağlamak istiyordum. Ecevit dikkatle beni izliyordu. Doktor bana yaklaştığında gözlerimi kapattım. Ağzıma bir şey girdiği gibi irkildim. Ben korkak bir insandım zaten. Sadece çoğu zaman canımın kıymetini bilmezdim, bildim mi de böyle olurdu. "Henüz dokunmadım," dedi doktor ama dokunduğunda, ilk dikişi aldığında canım yandı ve istemsizce kendimi geri çekmeye çalıştım. Bu tamamen refleksti. Ecevit beni omzumdan tuttu ve "Az kaldı," dedi. İkinci dikiş alındığında karnımın üzerindeki elim havalandı. Dursun istedim. Gözlerim yaşardı. Ağzım kanıyor sanıyordum. Boşlukta sallanan elimi bir el tuttu. Doktor olamazdı. Sıkıca tuttum. Doktor değildi. Hiçbir doktorun eli, hastasına böyle açılmazdı.

"Son bir tane kaldı," diye açıkladı elimi tutmayan doktor. Onu da aldıktan sonra ağzımın içinde biraz daha oyalandı, ardından elini eteğini tamamen çekti.

"Çok güzel bakmışsınız dikişlerinize," dedi adam elindeki eldivenleri çıkarırken. "Siz tabii yine de kontrolü elden bırakmayın. Tamamen iyileşsin. Bir sorun olursa da gelebilirsiniz, söylemek isteğiniz bir şey var mı?"

Ecevit'in elinden destek alarak oturur vaziyete geçtim. "Çok teşekkür ederim."

"Ne demek. Geçmiş olsun."

Perdeyi açtı ve yanımızdan çıkıp gitti. Ecevit ayaktayken ben oturuyordum ve henüz elimi çekmemiştim. O benim kadar sıkı tutmasa da tutuyordu. Boşlukta sallanan bir eli tutmamıştım. "Başın mı dönüyor?" diye sordu. Sadece biraz midem bulanmıştı.

"Yok, midem bulandı biraz."

"Normal," dedi yalnızca. Ellerimiz birbirinden usulca ayrıldı. İkimizin de ortak kararıydı bu. Bir süre daha oturdum, sonra kalktım. Kabanımı giydim. Çantanın içindeki telefon çalana kadar çantamın hâlâ Ecevit'te olduğunu fark etmedim. Yürüyordu o da, vermeyi teklif etmiyordu.

"Pardon," dedim ve çantama uzanıp aldım. Telefonumu çıkardım. *Alparslan* arıyordu. Tabii ki ona haber gitmişti.

"Efendim Alparslan?"

"Hastaneye gitmişsin."

"Evet, dikişlerim için," dedim çevreme bakarken. Gelmemiş olduğunu umuyordum.

"Aldılar mı?"

"Evet evet, iyileşmiş zaten."

Asansörün önündeydik ve Ecevit düğmeye basmıştı. Bana bakarak eliyle hızlı olmam için art arda daire çizdi. "Nereye gideceksin şimdi?"

"Atölyeye geçeceğim."

Asansör geldiğinde Ecevit adımladı ama tamamen binmedi. "Hadi Firuze," dedi. Hastane asansörüydü, meşgul etmememiz lazımdı. Ne diye duruyordu orada, sonrakine binerdik? Beni de telaşa düşürdü.

"Alparslan, ben şu an asansöre biniyorum. Çekmeyebilir."

"Uğrayacağım sana Firuze," dedi. Ben asansöre bindikten sonra bir şey dese de duyamadım zaten. Kapatmak durumunda kaldım.

Telefon elimdeyken, "Ya ne diye hemen asansörü durduruyorsun?" dedim Ecevit'e bakıp.

"Ne diye hemen durdurmayacağım?"

"Telefonla konuşuyorum ya?"

Omuz silkti, elini kot pantolonunun cebine sıkıştırdı ve sırtını aynaya yasladı. "Binmeseydin, diğerine binseydin o zaman?"

Tıpkı onun bana yaptığı gibi elimi salladım, dairelere çizdim. "Böyle böyle yaptın ya?"

Elime baktı ve taklidimi yaptı. "Yani böyle böyle yapınca ne oluyor? Zorla asansöre çekmedim ya."

Üstüme iyilik sağlıktı. Aniden sinir ediverdi beni. Kaşlarım çatıldı ve asansör durana kadar ona baktım. "Ne kadar sinir bozucu bir adamsın."

"Cık," dedi ve arabasının kapılarını açtı. "Genelde komik olduğumu söylerler."

"Yalan söylemişler."

"Yalancı," dedi ve eğilip bindi arabaya. Biraz beklettim onu, ben de öyle bindim. Niye öyle yaptım bilmiyordum. Çok saçmaydı biliyordum ama istemsizce yapmıştım. "Kemerini bağla."

"Kimirini biğli!"

"Seni duyabiliyorum Firuze."

Kemerden sonra kollarımı önüme bağladım. Bacak bacak üstüne attım da yolu izledim çatık kaşlarımla. Beni sanırım gözyaşlarımdan ancak Ecevit'e duyduğum kısa çaplı öfke uzaklaştırabiliyordu. Onun dışında

mutluluk da hüzün de acı da beni ağlatabiliyordu ama kızgınsam, öfkeliysem dönüp yüzüne bile bakmıyordum.

Sessiz sedasız beş dakika gittik ve Ecevit teybi açtı. Birkaç kanal değiştirdi. Sanırım müzik dinlemek değildi amacı, haber dinlemek istiyordu.

Bir kadın spiker sesi girdi araya. Sokakta artan sesten bahsediyordu. Bülent'in de serbest bırakılmasıyla, babamdan sonra başlayan tepkilerin önü alınmıyordu. Genç kadının sesi bize şehir şehir bilgi geçmeye başladı. Bir diğer taraftan UMP Genel Başkanı ortamı daha da kızıştıran bir açıklama yaptı. Kaba bir dille eyleme son verilmesi gerektiğini söylüyor, aksi her durum için bundan sonra müdahale edileceğinden dem vuruyordu. Spiker kadın konuştukça ben olduğum yerde ter dökmeye başladım. Doğrusunu yapmıyorlardı. Ne babam ne de partisi doğrusunu yapıyordu. İnsanların kalbinden geçen nefretin muhatabı artık Akın soyadına sahip herkesti. Nefreti üzerimde hissettim. Nefes alamadım.

Ecevit devamını dinlemeden radyoyu kapattı. "Ülkeyi birbirine düşürdüler şerefini siktiklerim," dedi. Yutkundum. Kızgınlıktan daha mühim hisler duymaya başladım. "Asla tek başına dışarı çıkma, yürüyüşe, alışverişe... Hiçbir yere. Duydun mu? Tek başına trafiğe de çıkma."

Halbuki bu akşam Kuğulu'ya gidecektim. "Ecevit ben bu şekilde yaşayamam," demek istedim ama boynunu bana öyle bir çevirdi ki acısını ben bile hissettim. Gözlerini büyütmüş bir şekilde bana bakıyordu.

"İyi, babanın abinin yediği boklar senin üstünde patlasın. Sen şaka mısın? İnsanlar topunuzdan nefret ediyor. Sen misin bu nefretin sebebi? O orospu abinin bin tane korumayla dolaştığı yerde sen de bin korumayla dolaşacaksın. Enayi misin sen?"

Nefesim daraldı. Ellerimi bacaklarıma bastırdım. Beni atölyemden alacaklardı o zaman. Durum bu kadar vahimse babam burada tek başıma kalmama izin vermeyecekti ya da kapıya yığınla koruma dikecekti. "Bak herkesin tansiyonu çok yüksek. Kimse bu kızın bir suçu yok, babasıyla iyi anlaşamıyor demez. Kaldı ki bunu kimse bilemez de zaten. Burnundan soluyor herkes. Buldukları yerde sana tepki gösterirler. Bu öyle telefondakine de benzemez."

"Ama bizim gideceğimiz yerler var," dedim çaresizce. Onu yalnız bırakmak istemiyordum. Onunla devam etmek istiyordum. "Bensiz gitme hiçbir yere, olur mu?" Tek derdimin bu olduğuna hayret etti.

Ninova

"Sen beni dinliyor musun?"

"Sen beni korursun," dedim hızla. Ben de kılık değiştirirdim. Zaten gittiğimiz yerler öyle aydın insanların olduğu yerler değildi. Melike'yi üniversitelerde aramıyorduk artık. "Lütfen Ecevit. Bak eğer ki beni onların insafına, söylediğin hayatın içine bırakırsan onlara direnirim. Akşam Kuğulu Park'a gideceğim."

"Gitmeyeceksin."

"Söz ver bensiz gitmeyeceğine," dedim inatla. Onu sabırla sınadığımı biliyordum. Dört tarafımın korumalarla çevrildiği, nefes bile alamadığım bir hayatı hayal etmek istemiyordum. Hayal denmezdi zaten buna, ancak geçmişi anımsamak denirdi. Ben o günlerden zorlukla, kendimden feda ederek kurtulmuştum. Şimdi feda edeceğim ne kalmıştı? "Gidecek misin Ecevit?" Cevap vermedi. "Ecevit?"

Yine cevap vermedi. "Ecevit?" Sustu. "Ecevit?"

"Ne?"

"Gidecek misin bensiz bir yere? Ecevit!"

"Ne?"

"Ecevit, Ecevit!"

"Ne, ne?"

Bükülmüş kaşlarımla ona bakıyordum. "Hafta sonu beraber gideceğiz değil mi pavyona?" Sanki pikniğe gitmekten bahsediyordum. Sabır diledi. "Ben hafta sonu o adreste olacağım. Haberin olsun. Bensiz gitmeyi asla düşünme. Hafta sonuna kadar bekleyecek miyiz? Başka bir şey yapmayacak mıyız?"

Sessiz kaldı. Plan mı yapmıştı? Gözlerim küçüldü ve mimiklerini takip ettim. "Ecevit bir yere gidecek misin?"

"Firuze susacak mısın artık?"

"Susmayacağım. Sana soruyorum! Nereye gideceksin? Ecevit nereye gideceksin?"

"Allah'ım hesap soruyor," dedi sinesini kabartırken. "Hesap soruyor kafayı yiyeceğim, hesap soruyor."

"Hesap sormuyorum, soru soruyorum!" O kadar bağırdım ki bu cümleyi kurarken, o da ben de sesimle irkildik. Gözlerini yoldan kısa bir an bana çevirdi. "Hep aynı şeyi tekrar edip durma papağan gibi, delirtme beni! Soru soruyorum, cevap ver bana!"

O kadar öfke doldum ki yeniden, Ecevit'in kollarını cimcirmek istedim. Öyle büyük büyük de değil üstelik, incecik bir deriyi parmaklarının arasına kıstıracaktım, öyle çekiştirecektim.

"Bağırmasana."

"Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum," dedi yenilgiyle. Ne laftan anlamaz bir adamdı öyle. İllaki kızmak mı gerekiyordu? "Kadını araştırıyorum. Bir hafta sonra gittiğimizde belki bir şey söylemeyecek, attıracak bizi pavyondan. Araştırıyorum nerede yaşıyor, ne yapıyor pavyon dışında diye."

Bensiz araştırıyordu. Hiç haberim yoktu. Dün ben uyuduktan sonra bakınmaya başlamış olmalıydı. İşaretparmağımı yüzüne salladım. "Bensiz bir şey yaparsan..." Tehdit edecek bir şey bulamadım başta. Ne yapabilirdim ki ona daha? "Bir şekilde öğrenirim, bir bakarsın arkandayım. Hatta senden önce varmışım."

"Kızım sen manyak mısın?"

"Ben diyeceğimi dedim. Ben de araştıracağım zaten. Sen bana söylemezsen ben de sana söylemem, gider kendim hallederim ve sonucu sana söylerim."

Direksiyonu tek eline bıraktı ve yüzünü sıvazladı. Ben konuştukça sinirleniyordu. Tek başıma sinirlenmiyordum en azından. Ecevit'le ortak paylaştığım her duygu bana iyi geliyordu. Öfke bile. Önüme döndüm, bu tavrını umursamadım. Bu dilden anlıyorsa bu dilden konuşurdum ben de. Atölyemin yoluna girdikçe karmakarışık duygularla boğuştum. Yağmur yağmaya başladı. Bir özlediğimi sanıyor, bir asla özlemedim diyordum ama ne zaman ki önünde durduk, o vakit anladım ki asla özlememiştim. Bana Ecevit'in verdiği bir kâğıt ve sehpası da yeterdi.

İkimiz de atölyeye bakıyorduk. Hiç anlaşmadan eşzamanlı olarak indik. Biraz yürüdük. Ne tam olarak atölyeye vardık ne de arabadan uzak düştük. Yağmur yerleri çoktan ıslatmıştı. "Anahtarın?" diye sordu Ecevit. Az önce kavga etmemiş gibi ikimiz de durgunduk şimdi.

"Saksının altında. Unutuyorum diye yanıma almıyorum."

Yavaş yavaş başını salladı. Ben ona bakarken o, atölyemin bahçesine bakıyordu. "Bir şey olursa ara beni." Ayrılık vakti gelip çatmıştı diyemezdim. Ayrılık için elbet başka şeylerin de olması gerekirdi. İkimiz de yağmurun altında ıslanıyorduk ama acele etmiyorduk. "Kendine de dikkat

et, zarar verme, hasta olma," diye devam etti. Vedalaşıyorduk sanki. Hayatımda ilk defa Ecevit'le vedalaşıyordum. "Daha çok işimiz var."

Başımı salladım yalnızca. Tüm bedenimi ona çevirdim. "Her şey için teşekkür ederim."

"Bir şey yapmadım."

"Çok şey yaptın." Bana baktı o da. Gülümsedim ama gözlerim için çaresizdim. "Benim için hepsi çok büyük şeylerdi. Kilo aldığımı hissediyorum, biliyor musun?"

Gülümsedi, sağanak yağış içindeki göğüskafesim güneş gördü. Kapkara bulutlarla uyanmıştım halbuki. "Demek ki günde iki kez yemek yemek kilo almana yetiyormuş. Devam et, biraz daha al. Sonra en küçük beden bile olmuyor, işimiz zorlaşıyor."

Ben de güldüm ama dudaklarımın nasıl büzüleceğini bildiğim için başımı eğdim. Bu onunla ilk vedamdı. Onu benden bir kez, habersizce, ansızın almışlardı. Düşündüm. Bir haftalık vakitten sonra bile dönüp arkamı gitmek bu kadar zorken, başka bir hayatta Ecevit'le nasıl vedalaşırdım? Ne çok ağlardım kimbilir. Ne çok sarılırdım ona.

"Senin yaptığın menemenin, tostun hiç mi payı yok?" diye sordum başımı kaldırırken. Gözlerime baktı. Zaten gözyaşlarımı gizlemek gibi bir amacım olsa hemen dönüp giderdim.

"Sandığın kadar büyük payı yok. Kendine şart koşma. Ye yemeğini."

"*Ecevit bana on saniye verir misin?*" diye sordum hızla.

Onunla yemek konuşmak istemedim. Beni yargılamadığı, engellemediği on saniye istedim sadece. Sonra dönüp gidecektim. Misafirlik bitmişti işte. Neyi kabullenemiyordum? Gözlerime bakıyorken neden istediğimi anladı sanki. Yutkunarak başını çevirdi. Atölyeye baktı. İç çektim. *İstemedi.* "Peki..." dedim yalnızca. "Her şey için teşekkür ederim. Kediye iyi bak. Ben birini bulacağım. Sen de bir şey olursa bana haber ver. Görüşürüz."

Bana döndü, yüzüme uzun uzun baktı. Sonra başını salladı yalnızca. Bir tren garında, ülkede savaş başlamış, erkekler askere çağırılmış ve kadınlar evlerinden seçilen adamlara veda ediyorken bir kadın yapayalnız oturuyordu sanki köşede. Belki veda edemeden göndermişti, belki veda edemeyeceği kadar küslük vardı içlerinde. O kadının kırgınlığını göğsümde hissettim. Ecevit'e veda etmek kadar edememek de çok zordu. Bir de

on saniye bile verilmediyse insana, çok daha zordu. O kadın kadar olmasın, o kadın gibi yapayalnız hissettiriyordu.

Arkamı döndüm ve atölyeme doğru yürüdüm. Çok geçmedi üçüncü adımda dönüp baktım, dönmüş arkasını yürüyordu o da. O hiç dönmeyecek, döndüğümü de bilmeyecekti. Döndüm ben de önüme, yoluma baktım. Yüzüm bir çocuk gibi ezilip büzülmüştü. Sesim çıkmıyordu ama çirkin bir ağlayış vardı yüzümde. Atölyenin dış kapısını ittiğim sıra, arabanın sesini beklerken, "Firuze," diye seslendi bana.

Tren garındaki kadınla aynı anda başımızı kaldırdık. Ona uzaktan el sallandı, bana, "*On saniyelik bir şey mi söyleyecektin?*" diye soruldu. O kadının körpecik heyecanını hissettim kalbimde. Tüm kırgınlığını bir kenara bıraktı o. Bir daha gelip gelmeyeceği belli olmayan adama doğru koştu. Ondan cesaret aldım. Halbuki bambaşkaydı halimiz ama ben de onun gibi koştum. Ne olacaksa olsaydı. On saniye için canım mı alınacaktı? Aramıza büyük büyük mesafeler açılmadığını o yolu geri dönerken anladım. Kollarımı Ecevit'in boynuna dolarken bedenim hızla bedenine çarptı. Boylarımız arasında on beş santim kadar vardı, parmak uçlarıma tırmanınca, boynuna asılınca varabildim ona. En son böylesine, ilk geldiği gün, benden nefret ettiğini bilmediğim zaman sarılmıştım. Tren garındaki kadının bedenine de bir çift kol sarıldı ama olsun. Beni itmemesi bile yeterdi. Ne tutundu ne de bıraktı.

"Firuze ağlama," dediğini duydum. Boynuna ulaşmayan yağmurun eksiğini tamamladım.

"Teşekkür ederim, on sekiz yılımın en güzel bir haftasıydı. Teşekkür ederim Ecevit." Yaşamak vardı, orada duruyordu, sadece ben ulaşamıyordum. Bunu göstermişti bana. Ensesine elimi dolamıştım. Belimde varla yok arasında bir el hissettim. On saniyem dolmuştu galiba. O beni itmeden ben geri çekilmek istedim ama bizi ayıran şey biz olmadık. *Yine.*

Uzaktan tanıdım aracı. Bülent çıkmadan içinden, Bülent olduğunu fark ettim. Hızla Ecevit'ten ayrıldım ve önüne geçtim. Bir kişi şoför koltuğundayken bir kişi yan koltuktaydı. Yan koltukta olan indi ve kapıyı açtı. Bülent'i gördüm. O dün geceki zibidi halinden tamamen kopmasa da tıraş olmuş, üstünü değiştirmişti. Beyinsiz pezevenk zayıflamıştı. "Ecevit tamam, sen git artık," dedim ve ona baktım. Elim omzuna ulaştı, onu

arabasına doğru itmeye çalıştım ama olduğu yere çivi gibi çakılmıştı ve Bülent'e bakıyordu.

"Ooo çifte kumrular," dedi saçma sapan bir şekilde. Sesinde yine o aşağılama vardı. Birazdan Ecevit onu öfkeden kudurtmayacak gibi, cezaevinden çıkışıyla oldukça özgüvenliydi. Ecevit'in gitmeyeceğini anlayınca Bülent'e gitmek istedim. Onu ensesinden tutacak ve kafasını atölyeye sokacaktım. Aşağılık pislik, suratını görmek bile beni olduğum yerde delirtiyordu. Ecevit adım atmama izin vermedi. Kuşağımdan tuttu ve beni engelledi. "*Dur ben bu herifi hapse atayım, kardeşini götüreyim* mi dedin yoksa?"

"Bir haftada maymuna dönmüşsün, selamımı söylediler mi içeriden?" dedi Ecevit benim önüme geçerken.

"Çık kardeşimle aramdan, özlem gidereceğim."

"Siktir git benim canımı sıkma," dedi, bir adım atarsa nasıl uzaklaştıracağını biliyordum. "Baban arabada mı? Söyle insin, sen yine allem eder kallem eder boş sokakta sıçarsın altına." Bülent'i her seferinde böyle aşağılaması eksiltmeden aynı etkiyi yaratıyordu. Yüzündeki bozulmayı görmem için kardeşi olmama gerek yoktu. "Üzülme lan, içim acıyor bak."

"Senin yanma bırakacağımı mı sanıyorsun bu sefer?"

"N'olur bırakma!" diye bağırdı Ecevit. Elini salladı. "Bir saniye dur ya da, neyi bırakmayacaksın? Ulan bana *belgeler yalan,* dediler. O yüzden salmadılar mı seni? Doğru muymuş? Hırsız var!" diye bağırdı boş sokağa doğru. "Komşular hırsız var. Herkes donuna sahip çıksın, hırsız geldi!"

Bülent, Ecevit'i itmeye kalkıştı ama oldukça hor bir tepki aldığında arkadaki adamlar hızla bize doğru gelmeye kalkıştı. "Hayır, hayır, hayır! Karışmayın!" Yine de ben dinlenmedim. Bülent hızla itildiği yerden doğruldu ve ağız dolusu ahlaksızca küfretti. Öylesine çirkin bozdu ki ağzını, Ecevit kafa atmasa ben ağzının ortasına gelişine vuracaktım.

"Adam mı oldun lan sen bir haftada?" diye bağırdı. Ecevit'in yakasına yapışmaya kalkıştıklarında ona nasıl siper olduğumu anlamadım. Tüm vücudunu sardım ve geriye doğru ittim onu. Onu almaları için beni çekmeleri lazımdı. Biri Bülent'in yanma çökmüş olsa da biliyordum ki diğeri Ecevit'e saldıracaktı. Silahı da vardı. "Senin o bir haftalık adamlığını on altı yılla siker atarım. Senin kırılmadık kemiğini bırakmam."

Ecevit asla geri vites yapmadı, ona yürüyen adamın yüzüne de vurdu. Bu hamle korktuğum şeyi başıma getirdi ve adam silahını çıkardı. "Hayır!" diye bağırdım.

"Çık git atölyene Firuze," dedi Ecevit. Tek bedendik. Ecevit'i alnından vurmadıkları sürece sıkılacak kurşun bana gelecekti. Belki de bu yüzden sakinliğimi korudum. Sıkamazlardı.

"İndir silahını! Bana bir şey olursa seni yaşatmazlar! Çek dedim silahını, sen kime silah tutuyorsun?"

Adam silahı apaçık bana tutuyordu. "İndir," diye bağırdı Bülent. Avuçiçini burnuna bastırarak düştüğü yerden kalktı. Silahı indirdi adam.

Ecevit'e döndüm, yüzünü avuçladım. "Git," dedim. Gözlerini kendime çekemiyordum. "Git. Hadi git. Bir şey yapamaz. Hadi git Ecevit. Havlar havl-"

"*Kardeşimi bulamıyorum, kardeşine musallat olayım* mı diyorsun?" Ecevit'in çenesi avcumun altında kilitlendi. Gözbebekleri büyüdü, karardı.

"Ecevit bırak. Seni öfkelendirmek için yapıyor. Bırak."

"*Melike'ye karşılık Firuze'yi alayım* mı diyorsun?"

Belki de Ecevit'in, babamın kapısına Melike için gelmiş Ecevit'in, kardeşinin ismini son duymak istediği kişi bile Bülent değildi. Dudaklarından hırıltı bir nefes döküldü. Ciğerini deştiler sanki. Adım attı, beni ezip geçti. "Ecevit yapma." Delirmiş gibi yürüyordu. Bülent durmadı. "Melike, Firuze etmez ama şansına küs. Ölü mü değil mi belli değil-" Ağzının ortasına tüm dişlerini dökecek bir yumruk yedi. Ecevit'i kimse tutamadı. Ondan gençliğini almış alçağın ağzından destursuzca kardeşinin adını duyuyordu. Rengi attı, bir canavar gibi çöktü Bülent'in üzerine.

"Benim," dedi. "Kardeşimin," dedi. "Adını. Ağzına. Alırsan. Seni. Öldürürüm." Her kelimeye iki yumruk sıkıştırıyordu. Biz üç kişi Ecevit'in kolunu bile tutamıyorduk. Silah çıkaracaklardı, biliyordum. Telefonumu çıkardım. Son aramada kim varsa onu aradım. İkinci aramada açıldı. Gözlerim fıldır fıldır dolanıyordu. Ecevit'e silah çekerlerse en azından etkisiz hale getirmek için sıkarlardı.

"Alparslan!" diye bağırdım. "Alparslan bir şey yap! Vuracaklar. Alparslan bir şey yap!" Öylesine bağırıyordum ki Alparslan benden bir cümle alana kadar Ecevit, Bülent'in başını yere vurmaya başladı. Birinin

yakasına yapışıp telefonu vermeyi akıl ettiğimde Ecevit'i var gücümle çekiştirdim. Bir demiri yerinden sökmek, Ecevit'i çekmekten ant içerdim ki daha kolaydı.

"Seni öldürürüm," diyordu. "Kardeşimin adını ağzına almayacaksın," diyordu. Sayıklıyordu. Onu gördüğüm vakitten itibaren ilk kez gözü dönmüş haldeydi.

Bülent'i öldürecekti.

Ecevit'i üç kişi Bülent'in üzerinden alamadık, Bülent'i Ecevit'in altından çektiler. Alparslan ne söyledi telefonu verdiğime bilmiyordum ama sadece Bülent'i kurtarmak istiyorlardı. Ecevit'le beraber yere devrilmiştim. Yağmurun bu kadar şiddetlendiğini bile Ecevit'in saçlarından dökülen su taneciklerinden anlıyordum. İkimiz de nefes nefeseydik, ikimiz de titriyorduk. "Kardeşimin adını ağzına almayacak," dedi. Yüzünden sıkıca tuttum ve başını zorlukla çevirdim. "Kardeşimin adını ağzına almayacak. Öldürürüm onu. Öldürürüm. Melike'nin adını ağzına almayacak. Öldürürüm onu."

Dudakları da mosmor olmuştu. Nefes alamıyordu. "Tamam, almayacak. Tamam, gel. Ecevit gel." Kalkmaya çalışırken çok zorlandık. Ecevit olduğu yere mıhlanmıştı. Devrildik durduk ama başardık.

"Öldürürüm, gider yirmi yıl daha yatarım," dedi. Yürüyor ama sık sık arkasını da dönüyordu. "İşlediğim cinayete bir yirmi yıl yatarım. Öldürürüm onu, gider yatarım." Nasıl atölyenin içine varabildik bilmiyordum. Bir rüya bitmişti. Akın ailesinin gölgesi çökmüştü üzerimize. Ecevit'i koltuğa oturttum. "Öldürürüm. Yemin ederim öldürürüm. Bir daha ağzına alırsa Melike'nin adını, öldürürüm. Gider göğsümü gere gere çekerim cezamı. Yakarım hayatımı," dedi. Son cümle ikimize de aynı anda aynı acıyı verdi. Yüzümüz eğildi. Kırk yılını Akın ailesine feda etmekten söz ediyordu. İnsan zaten nereye kadar yaşardı ki? "Yakarım hayatımı," dedi yine. "Hayatımı yakarım. Yakarım. Ne kaldı geriye zaten? Yakarım hayatımı. Öldürürüm onu."

Kabanını üstünden çıkardım. Nefes alamıyordu. Morarmıştı, alnındaki, boynundaki tüm damarlar kalp gibi atıyordu. Elime kolonya geldi. Avcuma boşalttım ve burnuna yaklaştırdım. Sadece ismini duyduğunda bunu yapan, Bülent'in Melike'yi aradığını öğrense gözünü bile

kırpmadan öldürürdü, cesedini bile tek parça bırakmazdı. İyi ki söylememiştim. Bu bir abartı değildi. Ecevit öldürürdü. Melike'nin adını bile o alçağın kirli dudaklarından duymaya tahammül etmeyen adam, onun peşine düştüğünü bilse Bülent'in cesedini bile bulamazdık. Ya yapsaydım böyle bir hata? Gaflete düşüp söyleseydim? Neye sebep olacaktım ben böyle?

"Sikik, puşt. Götünden kan alacağım onun. Puşt."

Sırtını koltukta geriye doğru yasladı ve gözlerini kapattı. Eklemleri kanlanmıştı. Yüzüne, boynuna Bülent'in kanı sıçramıştı. Gömleği kirlenmişti. Kendime burada pansuman yapmamış ve o gece onun evine gitmiştim ama gitmemin sebebi malzememin olmaması değildi. Onları getirdim ve kanı kurumadan ellerine pansuman yaptım. Hiçbir şey söylemedi. Hareket etmedi. Yanmasın diye eklemlerine üfledim. Ecevit, Bülent'i öldürecekti. Belki babamı bile kendi belasına bırakacaktı ama Bülent'i öldürecekti. İllaki, günün birinde, belki Melike'yi bulduktan sonra, belki o kadar bile sabredemeyecekti, Bülent yine böyle damarına basacaktı, canını yakacaktı, Bülent'i öldürecekti.

Bir yirmi yıl daha yatarım diyebiliyorsa bunu göze almıştı. Çocukluğu o dört duvarda geçmişti, gençliği de mi orada geçecekti?

Bir çıkmazda hissettim kendimi, yere çökmek, kendimi yerden yere vurmak istedim. Düşündüğüm Bülent'in canı değildi. Canı cehennemeydi onun. Bir kaza yapsa geberip gitse arkasından tek gözyaşı dökmeyecektim. Ecevit'e bela olacaktı. Ne demek bir yirmi yıl daha gözden çıkarmıştı? Kaç yaşındaydı zaten? Gençliğini gözden çıkarmıştı. Hayatı severek, tutkuyla yaşamadığını biliyordum ama yirmi yılı da gözden çıkarmamalıydı. Bu çok fazlaydı. İki elini de eklem yerlerinden ayrı ayrı sarıp sarmaladım. Pamuk ıslattım, yüzünü ve gerdanını temizledim. Bir ölü gibi yatıyordu âdeta. Asla tepki vermiyordu. Göğsü inip kalkmasa yaşamadığını düşünecektim. Saçlarında biriken suyu aldım, sobamı yaktım. Isınsın istiyordum.

Yanı başında sessiz sedasız oturmuş onu izliyordum. Bas bas bağıran geleceği duymamam mümkün değildi. Ne yapacaktım, kimden yardım isteyecektim? Kime söylesem Ecevit'in canını okurdu, kimse dönüp Bülent'e bir şey yapmazdı. Keşke hiç çıkamasaydı o delikten. Değil yirmi yıl, kırk yıl, altmış yıl o delikte kalsaydı. Ne yapacaktım ben?

"Sana Melike için bir şey söyledi mi?" diye sordu aniden.

"Hayır," dedim titrek, korkak bir sesle. Başımı duvarlara vurmak istiyordum. Ne yapacaktım ben? Nasıl yapacaktım? Bülent belasını bulup Ecevit'ten uzak durmalıydı. İşlemediği bir suç için çocuk haliyle on altı yıl aldırmışlardı, gerçek bir cinayetten sonra -ki bu Atilla'nın oğluydu- Ecevit'i bir daha hiçbir kuvvet oradan çıkaramazdı. Yirmi yıl bile azdı.

"Ecevit yalvarıyorum bir şey yapma," dedim çaresizce. "Değer mi onun için?"

"Yaşamayacaksa değer."

"Ben yapacağım," dediğim an gözlerini açtı. Neredeyse yarım saattir koltuğa yığılıp kalmıştı. Gözleri kapalıydı. Ben bu cümleyi kurana kadar gözlerini açmadı. O nasıl kendinden eminse ben de emindim. "Yemeğine zehir koyarım, bilmiyorum ya da uyurken... Bilmiyorum."

"Saçma saçma konuşma," dedi. Tüm duygularının üstüne binecek bir şaşkınlık bıraktım ona.

"Onu sana bırakmam," dedim titrek bir sesle. Ağlıyor muydum yoksa sızlanıp sayıklıyor muydum emin değildim. Ecevit nasıl yirmi yılını daha bize feda ederdi? "Sakın bir daha söyleme öyle bir şey. Ne demek yirmi yıl daha yatarım? Ben yapacağım." Başımı salladım. Küçükken, ben *Ecevit* diye ağlayıp dururken nasıl kötü davranırdı bana. Beni karakol kapılarından her çevirdiklerinde, yalnız kaldığım her an nasıl boğazıma çökerdi. Anne ve babamdan korkmasa bana türlü türlü işkenceler ederdi. Biliyordum. Şimdiye kadar neden yaşıyordu ki? Biz hepimizin, bir nebze ya da çok, hayatı mahvolmuştu ama piç hayatına kaldığı yerden hep devam etmişti. Annem ağlıyordu, babam sinir krizleri geçiriyordu, ben panik ataksız gün atlamıyordum ama o alçak gününü gün ediyordu.

"Kendine gel," dedi. Ne zaman rolleri değiştirdik bilmiyordum. Bülent'i bu denklemden çıkarmazsam Ecevit'i ben değil, kendisi kaybedecekti. Yok edecekti hayatını. "Kendine gel."

"Benimki hayat da seninki değil mi? Ölsün gitsin artık." Sarsıla sarsıla konuşuyordum artık. Ellerini yumruk yaptım, dizlerime vurdum. Ecevit'i yok edeceklerdi yine. "Ölsün gitsin artık. Ölsün artık. Ölsün artık. Ölsün. Sana sebep olacaklar. Ölsün artık."

Ecevit'in içindeki hınçtı bu bendeki de. Dizlerime vurduğum ellerimi tuttu. "*Firuze,* dedim!" Yüksek sesle söylemese yine duymayacaktım onu.

Ecevit'e bir daha bizim yüzümüzden bir şey olursa değil yaşamak, yaşatmazdım da artık. Ben artık on yedi-on sekiz yaşında toy genç kız değildim. Ben artık Ecevit'in varlığını görmüş, onunla bir süre de olsa yaşamış biriydim. Bu saatten sonra hiç olmazdı. O zaman çocuktum, gençtim ama artık değildim.

"Ölsün artık," dedim nefes nefese. Rol çalmanın sırası değildi. Çok kızdım kendime.

"Hiçbir şey yapmayacaksın," dedi gözlerimin içine bakarken. Çok ciddiydi.

"Sana yemin ederim senden önce yapacağım, sana bu fırsatı vermeyeceğim." Ne söylerse söylesin reddedecektim. Başımı iki yana salladım. Sıktığım avuçlarımı sıkıca kavramıştı.

"İdam ipinde sallandıracağım onu." Yalan söylüyordu. Sırf bunu bana bırakmamak için yapıyordu. "Kemiklerini kırdım, bir daha *Melike* diyemez. İdam ipine kadar sabredeceğim. Ben edeceksem sen de edeceksin."

Gözlerimi yorgunca yumdum. Ne güzeldi bu bir hafta. Ne dertsiz, ne tasasızdı her şeye rağmen. Tamam, Melike'yi arıyorduk. Tamam, kötü şeylerle karşılaşıyorduk ama yine de şimdiki kadar mide bulandırıcı değildi. Benim ailem bana bile böylesine rahatsızlık veriyorsa Ecevit benimle nasıl bir hafta yaşamıştı? Yumruklarımı açtı yavaşça, sonra bıraktı ellerimi. Cebinden sigara çıkarıp yaktı. Odanın sıcaklığı artmıştı, sobanın cızırtısı duyuluyordu. Keşke tek çıkıp gelseydim de Ecevit bunu yaşamasaydı. Ne bitmek bilmeyen keşkelerim vardı. Neredeyse bir saate yakın oturduk o koltukta.

Sonra Ecevit kalktı, yanan sobaya odun attı. Kabanını giydi. Gidiyordu. "Tek başına dışarı çıkma," dedi yine. Ayaklandım. "Bir şey olursa hemen beni ara. Ben de bir şey bulursam seni arayacağım. Hafta sonuna kadar duruma bakacağım."

"Tamam."

"Otur, uslu uslu resmini çiz."

"Tamam."

"Gece uyurken sobanı söndür."

"Tamam."

"Neyle ısınıyorsun gece kalınca?"

"Elektrikli soba yakıyorum uyuduğum yerde." Bazen de yakmıyordum, yorganın altına girip uyuyordum. Sobayı da söndürmezdim zaten. Yalan dolandı.

"Yemeğini ye."

"Tamam."

Kapının eşiğindeydi artık. Beni süzdü. "Hiç güven vermiyorsun," dedi açıkça. Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Biliyordum. Yapacağım bir şey yoktu zaten. Onu yalanlara ikna edemezdim. Ecevit gidince atölyeme baktım. Çizer miyim çizmez miyim emin değildim. Yorgun hissettim kendimi. Ağzım çay aradı. Başımı ocağa çevirdim. Halbuki benim çaydanlığım bile yoktu. Çayım da yoktu. Omuzlarım çöktü. Daha şimdiden, Ecevit gideli iki dakika olmuşken eksikliğini hissedeceğim bir şey buldum bile. Benim göğsümde bir kuş kafesi vardı. İçinde cır cır ötüyordu kuşlar. Öyle şakıyarak değil, acıyla. Özlemle ötüyordu bazen. Yine onlar ötmeye başladı. Koltuğa oturdum ve cenin pozisyonunda yattım. Ecevit'i çizmek istedim. Onun o Trakya'nın kurumuş tarlalarını andıran kahverengi saçlarını. Siyaha kaçan gür kaşlarını, zaman zaman çıkan kirli sakallarını, dudaklarını, elindeki çay bardağını, kısa tırnaklarını, uzun parmaklarını, yüzündeki ince lekeleri.

Sobanın üzerini izliyordum. Bir daha onunla kahvaltı yapacak mıydık? Ne güzel bir ev sahibiydi öyle. Yumuşak başlı, hoşgörülü, edepli, düşünceli, kibar... Beni ne kadar güzel ağırlamıştı öyle. Bir lokmayı bile zorla verdiğini düşünmemiştim. Sofraya bir tabağı zorla indirdiğini hissetmemiştim. Yatağını bana vermişti. Beni hiç daracık bir yerde yatırmamıştı. Ben içerideysem odaya girmemişti. Bana hep temiz havlu vermişti. Bu havluyu bir kere daha kullan dememişti. Çamaşır makinesini benimle paylaşmıştı. Hep çayımı ılıtmıştı. Ekmeğimi bölmüştü. Ne güzeldi Ali Ecevit'in misafiri olmak. Ev sahibi gibi hissettiriyordu. Gurbetteydim sanki de kendi ülkemden birinin evine misafir edilmiştim.

Şimdi yoktu. Bitmişti. Artık belki hiç olmayacaktı. Bana yine *gelme,* diyecekti. Belki ben de gidemeyecektim. Keşke biraz daha hasta olsaydım ya da ailemin başından kaza bela eksik olmasaydı da bir hafta daha kalsaydım. Bu düşünceler içinde kopuk bir uykuya daldım. Vakit kavramı uzaklaştı gitti benden. Kapı çalış sesini duyduğumda, uykum yalnızca beş dakika sürdü sansam da sanırım öyle değildi. Hava kararmamıştı ama

dilim damağım kurumuştu. Beş dakikalık iş değildi bu. "Ecevit," diye fısıldadım ve kapıya baktım. O geldi sandım. Perde tümüyle çekilmişti. Bir gölge seçiyordum yalnızca.

Yerimden heyecanla kalktım. Ecevit olduğuna neredeyse emindim, perdeyi çektim. Hayal kırıklığından başka bir şey değildi ama gördüğüm. Alparslan Yiğit'ti. Suratım asılmasın diye sıktım kendimi. Gülümsemeye çalıştım ve kapıyı açtım. Kolunu cam duvara yaslamışken bana baktı. O da gülümsedi ve cebinden çıkardığı şeyi salladı. Benim telefonumdu.

"Bak ben almasam da benim elime düşüyor," dedi. Adamlardan birine vermiştim en son. Sonra da aklıma bile gelmemişti. Geri çekildim ve buyur ettim içeri. İçeri adım attığında orta yerde durdu ve ortalığa uzun uzun baktı.

"Demek ünlü ressam Firuze Akın'm atölyesi burası. Görmek bana da nasip oldu, tam da tahmin ettiğim gibi. Seni yansıtıyor."

Topuzum daha da dağılmıştı ama umursamadım. "Ne gibi?" diye sordum ona koltuğu işaret ederken.

"Modern ama geleneklerden kopuk da değil. Nahif ama bir o kadar da hırçın. Düzenli ama kendi içinde dağınık..." Gösterdiğim koltuğa oturdu ve telefonumu uzattı. "Ve çok güzel," dedi. Kaşlarım havalandı. Gülümsedim sadece.

"Bir şey içmek ister misin?"

"Ne ikram edebilirsin bana?"

Dolabımı açtım ve kalanlara baktım. "Meyve suyu var, bitki çayım var, kahvem var."

"Orada şarap gördüm sanki."

Ama ben onu saymadım... Onu açmakla bile uğraşmak istemiyordum. "İçer misin?"

"İkram edersen seve seve," dedi kibar bir sesle. Beyaz şaraba uzandım. Küçük tezgâhımın üstüne koydum ve tirbuşonu çıkardım. Biraz zor oldu ama açtım. Bir kadehe koydum, Alparslan'a uzattım. Yanına oturmadım, karşısına sandalye çektim.

"Sen içmeyecek misin?"

"Başım ağrıyor," dedim. Ben çay içmek istiyordum.

"Bülent'in burnu kırılmış."

Ninova

"Keşke kopsaydı," dedim boş bir sesle.

"Kafasında ezilmeler var. Tomografi çekildi, neyse ki temiz çıktı."

"Zarar görecek bir beyni yok." Ben şaka yapmadım ama Alparslan güldü. "Nerede şu an? Nasıl engel oldun o adamlara?"

"Baban yarın cumhurbaşkanlığı adaylığını açıklayacak Firuze," dedi ve kadehin içindeki şarabı salladı, öyle bir yudum aldı. Gözlerimi kıstım. Hedef değiştiriyordu. Tüm dikkati üstüne çekecekti. "Şu an Bülent'le alakalı ortaya çıkacak tek bir vukuata bile tahammülü yok. Muhtemelen yeni bir halt yemesin diye eve kapatacak. Aradım konuştum, konuşma devam etseydi *öldüyse bile yarına kadar cesedini sakla,* diyecekti."

Alnımı ovuşturdum. Bu iyi bir şeydi. Babamı biraz olsun tanıyorsam Bülent'i mahvedecekti. Daha bir gün olmamıştı, manşetlerden ismimiz düşmüyorken babam başrol olamıyordu. Berbat bir yan rol olarak köşede çırpınıyordu, bu vasıfsız oğlu yüzündendi.

"Annen kimin yaptığını öğrenince çok öfkelendi yalnızca."

"Bana mı?"

"Sana da," dedi dürüstçe. Üzerinde beyaz bir gömlek ve takım elbisenin ceketi vardı. Bacak bacak üstüne atmıştı, beni izliyordu. "Haksız sayılır mı?"

"Daima haksız sayılır."

Başını iki yana salladı ve bir yudum daha yudumladı. Tadını sevmiş olmalıydı. "Bülent ne yaptı bilmem o adama ama derdini sorununu bir hayvandan farksız çözen birini bana savunma Firuze."

"Hadsizleşme," dedim açıkça. Çatlarım çatıktı. Bir gün Alparslan da Ecevit'in eline düşecekti bu gidişle.

"Asla hadsizleşmiyorum. Öldüresiye dövmüş Bülent'i. Bu normal mi sence?"

"Az bile yaptı," dedim net bir sesle. Alparslan'ın şu kraliyet yakası beni bile bunaltıyordu. "Benim gücüm yetse ben yapardım."

"Seni de kendine benzetmiş," diye karşılık verdi. "Ama şunu bil ki bu, bu adamın ilk vukuatı değil. Sağlam birine tutunmuyorsun Firuze. Hadi küçükken işlediği cinayet kaza olsun. Bu adamın cezasının on üçüncü yılında gelen afla şartlı tahliye olacakken içeride birini öldüresiye dövdüğü için affını yaktığını biliyor musun?" Alparslan'ın yüzünden tiksinti geçti.

Şaşırdım, belki çok şaşırdım ama yine de ona bu fırsatı vermedim. Haklı çıkarmadım. "Gel gör ki çıktıktan iki yıl sonra yine öldüresiye dövüyor birini. Çocukluk ayrı, gençlik ayrı, yetişkinlik keza ayrı. Acınası bir hayat."

Üç yıl hiç az bir süre değildi. Hiç azımsanmayacak bir süre de değildi. Ecevit kendini tutamamış ve nasıl yakmıştı bunu? Öldüresiye döverek hem de. İçim huzursuzlandı. Hiçbir şey söylemedim.

"Anladığım kadarıyla küçükken çok düşkünmüşsün." Bunları annemden öğrendiğine yemin edebilirdim. "Ama küçükken. Sen şu an yirmi beş yaşındasın. Senin şimdi peşinden gittiğin adam ipsiz sapsız, bir kişiyi öldürmüş, iki kişiyi öldüresiye dövmüş. Bu küçüklüğünden kalan bir travma yalnızca. Ondan kurtulmak yerine onun peşinden gitmeye çalışıyorsun."

Ellerimi birbirine çarptım. "Sen psikolog değilsin, hatta aksine buna en uzak meslektesin. Siyasetçisin."

"Ben siyasetçi değilim Firuze."

"Yarına kadar mı?" diye sordum. İstediği kadar inkâr etsin, Alparslan benim babamdan hallice bir siyasetçi olacaktı.

"Belki evet belki değil ama konumuz bu da değil. Gözünü açıp çevrene baksan aslında, senin yanına yakışacak olanı, layık olanı göreceksin."

Madem o bu kadar açık konuşuyordu, ben de aynı şeyi yapabilirdim. "O sen misin?"

Gülümsedi. Çok kibirli bir gülümsemeydi bu. "Aklına ilk gelen daima doğrudur Firuze." Kelime oyunu yapıyordu ama onunla ilgilenecek halim hiç yoktu. Açıkça *kalk git* de diyemedim. Beni o gün, o halde evden çıkaran oydu sonuçta. Nasıl diyebilirdim? Ayağa kalktı ve şarap kadehini avcuyla kavrarken atölyemi gezmeye başladı.

"Sokak çok karıştı."

"Beklediğiniz oldu işte. Bıraktınız, yaktılar ve yıktılar. Şimdi de insanlara saldırıyorsunuz."

"Her şeyin bedeli var Firuze," dedi. Arkamda kalmıştı. Biliyordum ki tabloları inceliyordu.

"Umarım babam ölene kadar cumhurbaşkanı olamaz."

"Seçilecek ama," dedi kendinden oldukça eminken. Yalan diyemezdim. Babamın oyu artsa şaşırmazdım. "Seçilmeli de."

"Gerçekten babamı buna layık görüyor musun Alparslan? Hani çok kibirlisin ya, kendini hep üstte görüyorsun ya... Merak ediyorum. Gerçekten babamı dürüst bir siyasetçi olarak görüyor musun?" Sandalyede yana döndüm ve ona baktım.

"Babana *dürüst bir siyasetçi,* demedim zaten. *İyi bir siyasetçi,* dedim. Ortadoğu siyaseti için biçilmiş kaftan. Baban çok uzun seneler daha ülke yönetiminde olacak. Bunu hak ediyor da. Kızı olarak sen de bunu kabul et."

"Bunu kabul etsem babama oy verirdim. Her neyse Alparslan. Şarabı içtiysen seni bugünlük geçirsem olur mu? Çalışmak istiyorum." Ona başka şans vermemek için ayağa da kalktım. Daha fazla siyaset ve babamı dinlemek istemiyordum. Şarabı ağzına tekte yuvarladı ve kadehi kaldırdı.

"Bugünlük geçirebilirsin elbet. Sakın tek başına dışarıya çıkma. Baban en yakın zamanda kapıya bir şoför ve koruma diker zaten. Muhtemelen bir süre eve dönmeyeceksin. Dönme de zaten. Baban iyi bir siyasetçi ama berbat bir baba. Bunu ona da söyledim. Kapım sana hep açık. Telefonum da. Sabırla çocukluk *takıntılarından* vazgeçmeni bekliyorum."

Kadehi tezgâhın üzerine koydu ve kapıya ilerledi. Cevap vermedim. Çıkıp gitmesini izledim sadece. Telefonuma uzandım. İnci'ye atölyede olduğuma ve rahatsız edilmek istemediğime dair bir mesaj attım. Cevap bile gelmedi. Galeriye girdim. Ecevit ve kediye baktım. Belki de şimdiye kadar çektiğim en güzel fotoğraftı. Ben çok fotoğraf çekmeyi de sevmezdim zaten.

Beyaz, boş bir tuval çıkardım. Kalemi elime aldım. Fotoğrafı karşıma koydum. Çizmeye başladım. Keşke çayım olsaydı. Yüksek sesle müzik açacağıma haber açtım. Herkes bana dışarıya tek çıkmamamı söylüyordu, bunu kanıtlayacak şeyler duydum. Kargaşa çok büyüktü. İnci'yi düşündüm sadece. Okula gidiyor muydu acaba? Okulunda bir şey çıkmazdı ama korktum yine. Onun en yakın zamanda yurtdışına gitmesi lazımdı. Ben de bir Akın gibi düşündüm. Kardeşimi korumak için aklıma başka yapacak bir şey gelmiyordu.

Kulislerde dolanan UMP vaatlerinden bahsedildi. Emeklilik, öğretmen atamaları, asgari ücrete zam ve daha da infial yaratan şey; kadın erkek çalışma şartları. İyisiyle kötüsüyle hiçbir vaat olumlu karşılanmıyordu.

Çünkü artık mesele Atilla Akın'ın kendisiydi. Her şey çok kızışıyordu. Babam daha adaylığını açıklamadan ülkedeki insanları ikiye bölmüştü.

Daha fazla katlanamadım, tabloma müzikle devam ettim. Dışarıdan duyulacak bir müzik açtım. Yerimden hiç kıpırdamadan saatlerce çizdim. O kadar uzun zaman geçti ki ayağa kalktığımda ayaklarım uyuşmuştu. Sürüne sürüne açtım ayaklarımı. Dolabıma baktım. Tüm yiyecekler bozulmuştu. Hepsini çöpe attım. Yiyecek bir şeyim yoktu, karnım da zaten çok aç değildi. Girdim hemen bir duş aldım, üstümü değiştirdim. Tabloma biraz daha devam ettim, sonra yatağa geçtim. Telefonum yanı başımdaydı. Uyuyacaktım hemen. Tamam kabul, Ecevit'i aramak geçti içimden ama kendimi durdurdum. Belki uyumuştu, belki başka işi vardı. Artık aynı evde değildik. Önemli bir durum olunca birbirimizi arayacaktık.

Yatakta bir sağa bir sola dönüyorken telefonum çaldı. O kadar emindim ki annem olduğundan, yerimden doğrulmadım bile. Sesimin boğuk çıkması umurumda değildi. "Efendim?" dedim.

"Firuze," dedi Ecevit gecenin bir vakti. Donakaldım. İnanamadım da ekrana baktım, açıkçası biraz da korktum. Bir şey oldu sandım.

"Ne oldu?"

"Nemlendiriciyi niye götürmedin?"

Elim kolyemdeydi. Bu cümleyi duyunca ne hissedeceğimi bilemedim. Yani... Ödüm kopmuştu! "Benim var, teşekkür ederim. Korktum sen öyle bu vakitte arayınca..." Duraksadım. Kalbim de çok hızlı atıyordu. "Ecevit çok korktum ya..." dedim açıkça. Oturur vaziyete geçtim.

"Kalk bir su iç," dedi. Yanı başıma su koymuştum zaten. Korkuyla heyecanın karışımıydı aslında bu. Onu aramak isterken onun beni araması... Bakmak istediğim birinin çoktan bana bakması gibi bir şeydi bu. Lıkır lıkır içtim suyumu. "Uyuyor muydun? Keşke yine de götürseydin bu nemlendiriciyi."

Evde bir sürü şeyimi bırakmıştı. Demek ki daha onları görmemişti. "Yok yok, gerçekten. Sen kullan onu. Ellerindeki bandajları çıkarınca nemli tutarsın, kurumaz. Uyumuyordum, yeni geçtim yatağa. Kediyi ne yaptın?"

Sanırım artık birbirimize karşı bazı sorumluluklarımız vardı. Soruların ardı arkası kesilmedi. "Kumunu aldım, mama da aldım. Küçük de bir

oyuncak aldım. Kuduruyor şu an. Sorabildin mi birilerine?" Sanıyordu ki soracağım çok kişi vardı ama yanılıyordu.

"Yarın ilgileneceğim," diye profesyonelce davrandım. "Sen ne yapıyorsun?"

"Yemek yiyeceğim biraz," dedi.

Karnım guruldadı ve saçma bir şekilde, "Kokoreç mi?" diye sordum. Aklıma nedense bu geldi. Belki kokoreci geç vakitte yedik diye olmuştu, bilmiyordum.

"Hayır. O nereden aklına geldi? Yemek yedin mi?"

"Dolabımdaki her şey bozulmuş," dedim. İçimi tatlı bir heyecan kapladı. Düşünmedim desem yemin ederim yalan olurdu. Bal gibi de düşündüm. Kolyemi sıkıca tuttum.

"Dışarıdan sipariş etseydin."

"Kokoreç mi etsem?" diye zarf attım. Bu küçük, tatlı bir oyundu. Belki karşılık bulmayacaktı ama yine de oynamak istedim. Ne tatlı bir duyguydu bu böyle. İlk defa hissediyordum galiba. Adını, tadını bilmiyordum. Sadece Ecevit bana bir şey teklif etsin diye bekliyordum.

"Olmaz. O her yerde yenmez, zehirlenirsin," dedi. Ben de zaten onu her yerde yemezdim. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"O zaman boş verdim. Yarın hallederim ben."

Aç bir karın Ecevit için önemliydi. Biliyordum. Bir şekilde yemek yememi sağlardı. Buna güvendim. "Benim de aklıma kokoreç soktun," dediğinde dizlerimin üzerinde âdeta doğruldum. Biliyordum çünkü Ali Ecevit Tarhan'ın boğazından o kokoreç ben burada açken geçmezdi. Sesimi çıkarmadım. "Ben kendime alırken sana da alıp bırakırım."

"Orada da yiyebiliriz sıcak sıcak. Geçen sefer soğumuştu biraz," dedim bu kez. Atölyeden çıkıp yürüyüş yapmak istiyordum zaten ama bunca uyarıdan sonra direnmiş ve kendimi uyumaya ikna etmiştim. "Taksiyle gelirim ben, sen adresi atarsan. Yedikten sonra da taksiyle dönerim." Ecevit'in telefonu kapattığını düşüneceğim kadar sessizlik çöktü aramaya. Baktım gerçekten de, kapatmamıştı. "Ya da sen bilirsin. Hiç getirmesen de olur, buraya kadar zahmet etme," dedim. Yine sesi soluğu çıkmadı. Arkadan kedi sesi gelmese hat kesildi sanacaktım. "Ecevit?" dedim sorar gibi.

"Sen kapat, ben sana haber vereceğim," dedi. Zorladığımı anlamış mıydı? Bir şey yapmamıştım ki? İllaki olacak dememiştim. Kapattı telefonu. İlk beş dakika çok umutlu geçti, sonraki beş dakikada yavaş yavaş kırıldı umudum. Sonra bir mesaj sesi geldi.

On beş dakikaya orada olurum.

Kalkayım derken neredeyse yataktan düşecektim. Bu his... Allah'ım bu his nasıl bir şeydi böyle? Kelimeler ağzımın ucunda birikiyor, sonra kaybolup gidiyordu. Hemen üstümü değiştirdim. Beş dakikada indim kapının önüne. Yanıma bu kez para ve kart da aldım. Ben ısmarlayacaktım. Borcum vardı zaten. Ellerim kabanımın cebindeydi. Babam nasıl olmuştu da buraya birilerini göndermemişti daha bilmiyordum. Annem muhtemelen Bülent'in kırılan burnuyla uğraşıyordu, aklına gelmemiştim. Babam da belki de kendi stresindeydi.

Ecevit'in arabası geldiğinde hızla ona doğru yürüdüm. Kapıyı açtım ve bindim. Biner binmez nemlendiriciyi uzattı. Getirmişti... "Teşekkür ederim," dedim ve cebime attım. Tamam, ben de elleri biraz iyileşince ona kendiminkinden verirdim ve ödeşirdik. Yol biraz sessiz geçti. Ecevit doğru güzergâhtan gittiği için sanırım çabuk da vardık.

"Ben gidip yoğunluğuna bakacağım. Çok kalabalıksa sen inme, ben alıp geleceğim. Arabada yeriz."

Sokakta bir satıcıydı. Tabureleri arka tarafta kalıyordu. Yoğun olup olmadığını görmüyorduk. Ecevit arabadan indi ve gitti. Bir an gözükmedi ama sonra bir ıslık sesiyle duydum onu. Elini kaldırdı ve gelmem için işaret etti. Hızlı hızlı ona doğru gittim. Elini uzattı, tutmam için değil ama sırtıma dokundu, en köşedeki masayı işaret etti. Küçük masalar ve tabureler vardı.

"Ben ödeyeceğim, zaten borcum vardı sana."

"Tamam hadi, geç sen."

"Yok, gerçekten ben ödeyeceğim. Bir saniye..." Arabanın içindeki abiye doğru yürüdüm. "Merhaba, ben Ecevit Bey'in hesabını ödeyebilir miyim?" diye sordum. Kart geçmezdi. Nakit öderdim. Adam bana biraz şaşkınca baktı, sonra Ecevit'e çevirdi gözlerini. Gülecek gibi oldu.

"Ecevit Bey hesabı ödedi," dedi adam.

"Ne ara ödedi? Yeni geldi zaten."

Ninova

"Şu masa rezerve," dedi Ecevit alayla ve yine aynı masayı gösterdi. Yani yine ne olmuştu Allah aşkına? Sinir etmişti beni.

"İki tane her zamankinden. Birinin ekmeği yumuşak taraftan olsun," dedi. Tetikte bekledim hesabı ödeyecek mi diye ama yok hayır, yerleşti masaya. Ben de mecburen oturdum. Adamın yanındaki çırak önce iki tane şişe ayran getirdi masaya. İkimiz de ayranlarımızı açtık. Çok geçmeden kokoreçlerimiz de geldi. Adam, Ecevit'in omzuna dokundu.

"Nasıldı yollar?"

"Ben temiz yoldan geldim de Kızılay tarafı kapalıymış."

"Yazık, çok yazık," dedi adam. Ecevit'le göz göze geldik. Adama başka bir şey söylemedi, kokorecimi işaret etti. "Az önce senin yaşlarında bir adam geldi, kırk ekmek arası aldı. Oraya götürecekmiş. İhtiyaç varmış."

Ecevit yemeğinden ısırık alırken adamı dinliyordu. "Hâlâ ihtiyaç var mıdır?"

"Bilmem ki. Vardır herhalde. Kalabalıklar."

Ecevit sadece başını salladı. Çok şey söyleyecek sandım ama bu kez sustu. O susunca adam da devam etmedi. Ekmeğime uzandım. Adama söylemediği şeyi bana söyler diye de bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Acı biber çıkardı, bir tane benim önüme koydu, birkaç tane kendi önüne. Biberin ucundan ısıra ısıra tüm ekmeğe yettirdim. Ecevit benden çok daha hızlı bitirdi. İki de sigara içti üstüne. Kesin canı çay da çekmişti. Keşke bir çay makinem ya da çaydanlığım olsaydı atölyede. Belki de almalıydım.

"Resul abi, sen bana da kalanlardan bir ekmek arası yap. Sen de bu gecelik kapat tezgâhı."

"Götürecek misin?"

"Bir faydamız olsun."

Adam gülümsedi ve başını salladı. Ekmeğimi daha hızlı yedim. Burnumu sildim. İşi vardı. Önemli bir işi vardı. Kalktığımızda Ecevit yine hesabı ödeyecek diye tetikte bekledim ama olmadı. Sanırım sahiden ödemişti. Adama teşekkür ettim ve kolay gelmesini diledim. Ecevit açık bir tekel bayii buldu, paketlerce küçük su şişeleri aldı. Hepsini arabasına dizdi. Arabaya geri bindiğinde sessizliğini korudu. Babama, Bülent'e hakaretler yağdırmasını bekliyordum ama sadece sessizce görevini yapıyordu. Araba bir yerden sonra yavaşladı, Ecevit arka taraftaki kutulardan bir tane

maske çıkardı. Bana yaklaştı aniden. İplerini iki yandan kulağıma geçirdi, tanınmamam için iki tane cerrahi maskeyle üst üste yüzümü kapattı. Yıkadıktan sonra toka taktığım saçlarımdan tokama gitti eli bu kez. Tokamı da çıkardı ve kucağıma bıraktı. "Başını eğ ve telefonla ilgilen, arabadan sakın inme. Ben geliyorum hemen," dedi. Arabadan inince önce ekmek aralarını koyduğu koca siyah torbayı aldı. Kapıyı kapattı ve ileriye doğru gitmeye başladı. Hemen ileride başlıyordu zaten kalabalık. Koca bir kaos vardı. Ecevit'i bir noktada kaybettim.

Korkuyordum. Eğilip telefonuma da bakmadım ayrıca. Dikkatle orayı izliyordum. Ecevit beş dakikaya kalmadan gözüktü yine. Bu kez yanında bir çocukla geldi. Sanırım suları alacaklardı. Suları da götürdüler. İkinci gidişlerinde ortalık aniden çok karıştı. Kalbim korkuyla çarpıyordu. Ecevit'i göremiyordum. Elim ayağım titremeye başladı. Arabada bir o köşeye bir bu köşeye gidiyordum ama göremiyordum.

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Ecevit'i göremedikçe dehşete kapıldım. Arabadan inmiyordum. İnersem onu dinlemediğim için bana çok kızardı, biliyordum. Atak geçirecek kadar stresle boğuşmaya başladım. Camı açmam mantıklı değildi. Korktuğum başıma geldi. Ecevit'i gördüm ama yürümeye kalkıştığında duvara tutundu ve öksürmeye başladı.

"Ecevit, Ecevit!" dedim telaşla. Hızla indim arabadan. Ona doğru koştum. Bu kalabalık beni çok korkuturdu, mümkün değildi yaklaşamazdım ama Ecevit için olan endişemden sonra gelirdi bunlar. Maskemi hızla çıkardım. Birini çıkaracaktım aslında ama ikisi birden çıktı.

"Ecevit," dedim ve koluna tutundum.

"Ben sana çıkma demedim mi?" dedi. Belki de bağırmak istedi ama o kadar nefesi yoktu. Gözleri kıpkırmızı olmuştu.

"Gel arabaya geçelim, hadi çabuk ol."

Amacım hızla Ecevit'i alıp gitmekti ama az ötede kızın biri elindeki su şişesini açmaya çalışıyor, çırpınıyor ama yapamıyordu. Vicdanımla gerçekliğin arasında kaldım. Bir an önce oradan uzaklaşmamız gerekiyordu ama kız çırpınıyordu. Gözlerini açamıyordu ve sanırım ağlıyordu. Adımlarım gitti geldi. "Ecevit, hemen geleceğim tamam mı?" dedim. Elimden tuttu ama ben ondan daha iyi durumdaydım. Sadece kızın su şişesini açıp geri kaçacaktım.

"Ver bana şişeyi," diye bağırdım. Şişeyi elinden çekip aldım ve suyu hızla avcuma döktüm. Kızın yüzüne arka arkaya avuç avuç suyu vurdum. Yalnız değildi sanırım, sadece arkadaşlarını kısa bir an kaybetmişti. Aniden çevremizi insanlar sardı. "Ben su döktüm yüzüne," dedim ve aradan çıkmaya çalıştım. Ayaklandım da, sıyrılmaya da çalıştım, kısmen başardım da ama insanlarla çok dip dibeydik. Devamlı göz göze geliyorduk. Ve bu ortamda yardım da laf da korkunç bir hızla yayılıyordu.

Babamın adını duydum aslında. Kendi adımı da duyar gibi oldum ama oldukça kıvrak hareketlerle aralarından çıkmayı başardım. Bir el elimden sıkıca tuttu. Biliyordum, Ecevit'ti. Bir anda korkunç şekilde benim adım duyulmaya başlandı. Aslında bir kesim *o değildir* de dedi, bir kesim *kıza yardım da etti,* dedi ama bir kesim için aynı şey olmadı. Ecevit tehlikeyi sezmiş olacak ki, "Hayır, benimle yardım getirdi!" dedi ama üstüme bir su şişesi fırlatıldı. Ne olduğunu anlayamadım ve insanların beni uyardığı o korkunç senaryonun içine düştüm. Su şişeleri arttı ve Ecevit beni korumaya, çoğu insan engel olmaya çalışsa da bir arbede yaşandı. Kaşıma bir darbe yediğimde Ecevit kendini tümüyle bana siper etti.

Kimse kendi davasının hâkimi olamazdı elbet ama ben kendimi yargılarken babama duyulan nefretten kendime pay biçiyordum, kararlar veriyor, cezalar biçiyordum. Bu ceza da onlardan biriydi. Bu gece o cezayla yüz yüze geldim.

XXI

"masumiyet karinesi"

Babam hep, fikirlerinden olacak, hoşlanmadığı için bana öfkeyle bakarken, "Evimde bir Tolstoy yetiştirmek yapmak istediğim son şey," der.

Baba, demiştim, insanlar yalnızca seni desteklesin istemiyorsun, onları seni desteklerken de bir kaba sıkıştırmaya çalışıyorsun. Farkındasın ya da değilsin, insanların desteğini kaybederken nefretini de kazanıyorsun ve bu durumdan hiç rahatsız değilsin. Bunun tek sebebi olabilir. Nefretin karşıtı koca bir sevgidir, bunu kabul ediyorsun. Tamam, bana oy vermeyen benden nefret etsin ama bana oy veren de korkunç bir sevgi duysun ki benden vazgeçmesin istiyorsun. Çok zehirli bir istek bu. Bir siyasetçisin ama aynı zamanda bir babasın ve bir eşsin. Madem siyaseti bu kadar gözü kara sahiplenecektin, neden evlendin? Kimse nefretinde de sevgisinde de bizi senden ayırmıyor.

Babam gözlerimin içine bakarak gülümsemişti ve pişkince demişti ki, *ne mutlu size o halde, bunca insan sizi de çok seviyor.* Halbuki ben tanımadığım insanların bu gözü kara sevgisini hiç istememiştim ama ben tanımadığım insanların nefretinden hep korkmuştum. Gönül bağı kurmadığınız hiçbir sevgi size dokunmaz ama bir yabancının nefreti size bu hayatı zehredebilir.

Zehir zemberek hayatımda daha fazla nefret benim için taşınabilir bir şey değildi.

Ecevit'in güçlü kolları ve kuvvetli gövdesi benim üzerime siper olsa da kalabalık öylesine büyük ve hırçındı ki bana ulaşmayan her parça ona, onu geçen her parça bana geliyordu. Babamın hiç umursamadığı o nefret üzerime kusuluyor ve bir şeytanı taşlar gibi üzerime öfkeyle ne

* 05.01.2011 tarihi, ÜB (Ülke Burada) Gazetesine "Baba vs. Kız!" manşetiyle taşınmıştır.

Ninova

olduğunu seçemediğim parçalar atılıyordu. Belki bunu yapan o kalabalığın azımsanacak kısmıydı ama nefret çok güçlüydü. Tek bir kişinin attığı taş bedenimde on farklı noktadan sekebilirdi. Kalabalığın içinden hem Ecevit'in hem de başka insanların, diğerlerine durmaları için bağırdığını duyabiliyordum ama hareket etmeden durmaktan başka yaptığım hiçbir şey yoktu.

Bir noktada, ben on binlerce kişinin nefretinin altında ezildiğimi hissettikten sonra dursunlar diye bağıranların sesi, diğerlerinden daha fazla duyulmaya başladı. Kargaşa arttı, ben üstümde tepinecek nefret artacak sandım ama öyle değildi. Ecevit kollarını bana sıkıca sarmıştı ama ben yine de, Ecevit'e rağmen bile boşlukta sallanıyordum. Ya o beni sandığım kadar sıkı tutmuyordu ya da ben ona tutunmuyordum. Yüzüm Ecevit'in yanağına düştüğünde göz göze geldik. Dehşetle bana bakıyordu. Şakağımın altında dolandı eli. "Firuze," dedi. Gözlerimi açıp kapattım, yanıyorlardı. Çok üşümeye eşzamanlı titremeye başladım. Sadece Ecevit'in kahverengi saçlarından daha koyu bir renkte olan gözlerine bakıyordum. Gözlerimi bir açıp bir kapatıyordum, başka bir şey görmüyordum.

Beni nefret öldürecekti.

Nefreti duyan değil ama nefretin tükürüldüğü kişi çok yaşamazdı sanırım.

Ciğerlerim batıyor, gözlerim yanıyordu. Öksürüyordum ama bedenimin sarsıldığını hissediyordum, öksürüğümün sesini duymuyordum. Ecevit beni iki büklüm kaldığım noktadan tek hamleyle kucakladı, bedenimi kucağında küçültebildiği kadar küçülttü. Bir top gibi toplanmak istedim ben de ama yapamadım. Gözlerim çok yanıyordu, açık tutamıyordum artık. Bedenim yumuşak ve biraz sıcak bir yere konuldu, başım Ecevit'in gövdesinden ayrıldı ve başka bir noktaya sabitlendi. Belki konumum düzeldi diye bilmiyorum ama boğazımdaki acı arttı. Elimi boğazıma atıp tırnak geçire geçire kaşımak istiyordum, sadece öksürebiliyordum. Tırnaklarımı boğazıma batıramadım ama dizlerime batırdım. Yanağımdan gerdanıma doğru sıcak bir sıvı akıyordu ve ensemde şiddetli bir ağrı vardı. Gözlerim çıkacak kadar yanıyor ve batıyordu. Sıkı sıkı kapattım.

"Abi suyla silme, al bunu kullan," dedi genç bir erkek sesi.

"Gözüne de sürebilir miyim?" diye sordu Ecevit. Devamını duymadım. Ecevit elini yanağımın altına koydu ve yasladığı yerden kaldırdı. "Firuze aç gözlerini," dedi.

"Kaşı patlamış galiba," dedi, sanırım az önceki sesti. Ecevit gözlerimi zorla açmaya çalıştı. Biraz aralandı ama hiçbir şey göremedim. Kapkaranlıktı. Gözlerimi öyle sıkmıştım ki yanmasalar da çok zor görürdüm zaten. Ecevit bir sıvıyı, su gibi hissettim ama sanırım değildi, avcuna döktü ve gözlerimi yıkadı. Ağız dolusu küfretti, başı yüzüme yakın yerlerde dolanıyor, hızla gözlerimi yıkıyor, kaşıma yumuşak bir dokuyla baskı yapıyordu. Dakikalarca çabaladığında ona destek olmak istedim ve kaşımdaki elinin üzerine elimi koydum. Sanırım kan akıyordu, onu engellemek istiyordu. "Sıkıca bastır Firuze," dedi ve ellerimiz yer değiştirdi. Elini elimin üzerine koydu, istediği baskıyı gösterdi ama elini çektiğinde onun kadar sıkı tutamıyordum artık. Sanırım onun da gözleri yanıyordu. Göz göze gelmek çok mümkün olmadı. Küçük gözleri daha da kızarmış, yaşarmış ve minicik kalmıştı. Gözümü yıkadığı sudan hallice sıvıyı avcuna döktü ve arabanın dışında kendi gözlerini ovuşturdu.

"Abla iyi misin?" diye sordu biri bana ama sadece Ecevit'i izliyordum. Bedenimde korkunç bir sakinlik vardı. Dengem yerinde olsa, bilincim daha açık olsa bu sakinliğin sebebini anlayabilirdim ama o noktaya çok uzaktım.

Ecevit yüzüne çarptığı iki yudum sudan hemen sonra bana yeniden döndü. Sabit durmayan başımı iki avcunun arasına aldı. "Sakin ol," dedi. "Nefes al. Sakin ol, gözlerimin içine bak Firuze."

Gözlerinin içine baktığımı sanıyordum halbuki. Şakağımdaki elim çok bitkin düştü, bırakmak istedim ama izin vermedi. Elini elimin üzerine siper etti, boynumdaki ağrıyla inledim. Başımı eğdim. Ağrının olduğu yeri tekte seçti ve elini bu kez boynumda gezdirdi. Zannımca kan aradı ama keskin bir acı değildi hissettiğim, amansız bir ağrıydı. İçin için sızlıyordu.

"Oynatma başını, hastaneye gideceğiz," dedi. Üzerindeki kabanı tek çırpıda çıkardı. Başımı koltuğa yasladı ve kapımı kapattı. Sürücü koltuğuna geçerken üzerime doğru boylu boyunca uzandı, çıkardığı kabanı cama doğru yasladı ve başımı da kabanının üzerine sabitledi. "Hareket etme tamam mı?" Sözlerinden hemen sonra kemerimi hızla bağladı ve kendi kapısını da kapattı. Gözlerimi kapattım. Ecevit arabayı yavaşça hareket ettirirken kalabalığı, işin doğrusu kalabalığın gözündeki o nefreti görmek istemedim.

Ninova

Hayatımda daha fazla nefreti kaldırabilecek bir halde değildim. Yeterince nefret edenim vardı zaten. Buna en sevdiğim insanlar da dahildi.

Ecevit durmaksızın konuşuyor, söyleniyor ve kızıyordu. Gözlerimi açmadım ama içimde yüz kollu bir canavar geziniyordu. Yüz tane el, kalbimi, midemi, ciğerlerimi, kollarımı ve bacaklarımı sarıyordu. Kan akışını engelleyecek kadar sıkıyordu. Kangren olmak üzereydi her bir parçam. Yüz el birden kalbime dolandı. Kendimi sıktım, *sakin ol. Sakin ol Firuze, nefes al.* Kulaklarım uğuldamaya başladı. Ucu bucağı olmayan, derinliği ölçülemez, hırçın dalgalarla içindeki her şeyi yutan bir okyanusun içine düştüm. Su beni dibe çekiyor, burnumdan ve ağzımdan suyu yutuyor ve yüzmeyi hatırlamıyordum. Kalbim korkunç bir hızla atmaya başladı. Şakağımdaki elimi boğazıma götürdüm. Su yutmaya devam ediyor, koca okyanusta kaçacak bir delik, sığınacak bir liman bulamıyordum.

"Ecevit," diye seslendim.

Kalp krizi geçiriyordum. Ölecektim.

Beni duymadı ya da suyun altında sesim duyulmuyordu. Boğazıma o yüz elli canavarın yüz birinci eli gibi yapıştım, nefes alamıyordum ve vücudumun belli noktalarında kalbim atıyordu sanki. Boynumda, bileğimde, gözümde ve bacağımda. Kalp krizi geçiriyordum. Gözlerimi açtığımda bir okyanusun dibinde olduğumu gördüm. "Ecevit," dedim tekrardan. Boğuluyordum. Ölecektim. Ölümden kaçmak istemiyordum ama boğularak ölmek çok zordu. Çok acılıydı. Ölüme giden o yolu yürümek istemiyordum. Göğsümde atan kalbim durmuş, bedenimin diğer noktalarında atan kalp atışlarıyla direniyordum sanki. Kendi hırıltılarımdan başka bir ses duymaz oldum. Parmaklarım birbirine dolandı, çenem tir tir titrerken kilitlendi ve soğuk soğuk titremeye başladım. Nefes alamıyordum, okyanusun üstüne başımı bile çıkaramıyordum.

Bir okyanusun dibindeydim ya da on aslanla aynı odadaydım. Kaçamıyordum. Kalp krizi geçiriyordum. Ölecektim. Bu seferki bambaşkaydı. Kalbim içinde biriktirdiği tüm atışları kullanıyordu ve son kez atıyordu. Hissediyordum; bu öncekilere benzemiyordu, ölüyordum.

Bacaklarım sarsıla sarsıla titremeye başladı. Göğsüm inip kalkıyordu. Bir el elime dolandı, saçlarımı yüzümden itti, yüzüme dokundu ama

varlığını hissedemiyordum. Ruhum bedenimden kopmuş ve üç adım uzağıma ulaşmıştı sanki. Fiziksel her temas ona varmıyordu çünkü bir ölüye dokunuluyordu. Bir zaman sonra benden geriye bir tek çırpınışlarım kaldı. Okyanustan kurtulamayacağımı anladım, aslanlara yem olacağımı kabullendim ve ölümü bekledim. Bedenim çırpınıyordu ama ben durmuş, acının bitmesini bekliyordum. Gözümün önüne varla yok arasında bir erkek çocuğu ve büyümüş bir adam geldi. Elimi onlara uzatsam da varamıyordum. Onlar bana elini uzatmıyordu.

Ölüyordum.

Zihnimin kirli bir su kadar bulanık olduğu, rüya mı yoksa halüsinasyon mu gördüğüme emin olamadığım, bir toz bulutu içinde yürüyor gibi hissettiğim bir zaman diliminin içindeyim. Kırmızı bir havuzun önünde otururken ayaklarımı havuza sarkıttığımı ve bir yaz tatilinde yüzme bilmeyen bir çocuk gibi davrandığımı anımsıyorum ama bunun rüya olduğuna emin değilim. Ayaklarımı kırmızı havuzun içinde bir ileri bir geri sallarken kan kırmızı renk bacaklarıma kadar ulaşıyordu. Uykuyla uyanıklık arasında bir noktada sallanıyorken bunu görüyor muydum yoksa hayal mi ediyordum emin değildim.

Ağzımda çok çirkin bir tat vardı. Kollarım ve özellikle bacaklarım o kadar yorgundu ki biçare düşmüştüm. Bir atlet olmalıydım ve bir yarıştan çıkmalıydım. Yorgunluğumu ancak bu şekilde açıklayabilirdim. Burnum ve ağzımın kapatıldığını ama bunun bana zarardan çok yarar verdiğinin farkında olsam da varlığı rahatsız etti, ne olduğunu bilmeden onu çekip atmak istedim. Halbuki bana oksijen desteğini sağlayan oydu. Konsantratörü ağzımdan çekip alacağım sıra varlığından bile haberdar olmadığım bir başka el bana engel oldu. Gözlerimi bir açıp bir kapatıyor, beyaz ışıkla aydınlanmış tavanı izliyordum.

O tavanın bir kısmına Ecevit'in yüzü düştü. Yüzüm ağlamakla gülümsemek arasında birkaç mimikle kıvrıldı ama ikisini de yapamadı. Mırıldandım, ne söylediğimi anlamadım.

"Hayır, onu çıkaramazsın," dedi sakince. Elimi tuttu ve karnımın üzerine geri koydu. Sanırım aynı elimde damar yolu vardı, sızlıyordu ince ince.

Ninova

Gözlerimi kapattım ve bir süre yorgunca bekledim. Ciğerlerimdeki acı çok yoğun değildi ama bana ne kadar yoğun olduğu anları hatırlattı. Yaşadıklarım kısım kısım zihnime düşüyordu. Kokoreç yediğimi hatırladım. Sonra maskelerimi Ecevit'e takmaya çalıştığımı, yerde can çekişen kıza su şişesini açtığımı ve sonra... Bana ardı ardına fırlatılan şişeleri anımsadım. Onları anımsayınca ağrıyan her nokta ayrı ayrı varlığını hissettirdi. İnledim.

Boynum, başım, kaşım ve belim, kollarım, bacaklarım... Gözlerimi açtım ama sabit tutamayıp geri kapattım. "Sakinleştirici verildi," diye Ecevit olduğuna emin olduğum o ses uzaktan fısıldadı. "Gözlerini açık tutmak için zorlama, uyu."

Korkunç bir uykuyla beraber dinginlik vardı ama kalbim hâlâ yavaş atmıyordu. Gözlerimi zorlukla açtım ve aynı konumda duran yüzüne baktım. "Ağzım çok çirkin," diyebildim. Tam olarak kendimi ifade edecek kadar kelimem de takatım de yoktu.

"Kustun," dedi ama o, anladı beni. "Doktorun gelince su içebilir misin diye sorarız. Kapat gözlerini şimdi."

Bir okyanusa düşmemiştim ya da on aslanla aynı odada kalmamıştım. Yaşıyordum, kalp krizi de geçirmemiştim. Bunların sonucunda, bu bitkinlik hissi de beni tek kapıya çıkardı. "Panik atak mı geçirdim?"

Ecevit'in yüzünü görebilmek için biraz daha zorlayıp açtım gözlerimi. Ecevit uzun uzun, ki bu beni çok zorluyordu, yüzüme baktı ve başını salladı. Vücudumda oksijen tükenmiş olmalıydı ve bu aynı sakinleştiriciyse beni günlerce kopuk kopuk uyutacaktı. Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı bir süre açıp kapattım. Ecevit'in çok yakınımda olduğunu hissediyordum ama bu bir yanılgıydı belki de. Emin olamıyordum. Çok geçmeden, gözümün önünde son kalan Ecevit'in görüntüsünü, kapalı gözlerim ardında bir uzayıp bir inceldiğini izleyerek kendimden geçtim. Zaman kavramı tümüyle yok olmuştu. Belki üç dakika sonra, belki üç saat sonra mesanemdeki baskıyla yeniden uyandım.

Bacaklarımı birbirine bastırdım, kendi adımı bile unuttuğum birkaç saniye geçirdim ve kime sesleneceğimi şaşırdım. Mırıldandım. Ecevit, "Efendim?" dediğinde bir bulutun üzerinde ya da bir uzay boşluğunda yapayalnız olmadığımı anladım.

"Çişim geldi," dedim. Öylesine çırılçıplaktım ki kelimelerimi üzerini kapatarak ya da daha örtülü şekilde söyleme içgüdüm yoktu. *Tuvalete gitmem lazım,* demeyi akıl edemiyordum o an.

Nirvana

"Çişin mi geldi?" diye sordu o da aynı şekilde. Birkaç saniye sessizlik oluştu. Sonra, "Dur, bekle," diyerek sanırım yanımdan kalkıp gitti. Gözlerimi uykuya dalarım korkusuyla kapatmıyordum, dalarsam altıma kaçırırdım, biliyordum. Çok kısa bir vakit sonra, "Tuvalete gitmesi gerekiyormuş," dediğini duydum. Başımı yavaşça çevirdim ve beraber geldiği hemşire kadına baktım.

"Geçmiş olsun," dedi kadın bana bakarken. Gülümsemeye çalıştım ama olmadı. Her yerim o kadar yorgundu ki tek bir hatayla dönülmez kazalara yol açmaktan korkuyordum. Altıma kaçıramazdım. "Ben şimdi serumunuzu durduruyorum. İşinizi halledince devam edeceğiz. Önce serumu çıkardı, sonra ağzımdaki aleti, boynumdan lastiğini ayırarak aldı. İki kişinin yardımıyla oturur pozisyona geçtim. Ayakkabılarımı giyecek kadar eğilmek istemiyordum. "Başınız dönecek, biz yardımcı olalım," dedi kadın.

"Ayakkabıya gerek yok, ben çorapla basarım," dedim bitkin bir sesle. Nefes almak imkânsız değildi ama zordu. Göğsüm de titriyordu. Damar yolu olmayan elimi yatağa bastırdım ve çorabımla yere basmak istediğimde, "Tamam," dedi Ecevit ve tek kolunu bacaklarımın altına, tek kolumu sırtıma koyup beni kucakladı. Bana nasıl büyük bir iyilik yaptığını bilmiyordu. Atak, vücudumun verdiği tepkilerden anladığım kadarıyla bitmiş sayılmazdı. Şiddetli değildi ama benimleydi.

Kollarımı Ecevit'in boynuna sardım. Beni birkaç adımda odanın içindeki lavabonun içine bıraktı ama ellerini bedenimden çekmedi. Sıkıca tuttum onu. Dengem şiddetle şaşmaya başladı. "Başı dönebilir. İçeride durabilir misiniz yoksa ben mi durayım?" diye sordu hemşire. Yutkundum. Tuvaletimi yaparken tek kalmak isterdim. Kesinlikle tek kalmak isterdim. Ecevit'le göz göze geldiğimde başımı iki yana salladım, gözlerini kaçırdı o da ama sanırım biraz yanlış anladı beni.

"Ben kalırım," dedi. Tüm tuvalet ihtiyacım içime kaçtı. Bir şeyler söyledim ama bu şiddetli bir itiraz değildi. Kimseye ulaşmadı. "Hadi Firuze." Klozetin kapağını açtı ve beni yavaşça bıraktı. "İşin bitince *bitti* de."

"Ecevit..." dedim. Bunu istemiyordum. Bu halde bile deli divane utandım. Halbuki bir duyguyu şiddetli hissedecek halde değildim. Yine de çok utandım.

"Arkamı döneceğim, kapıya yaklaşacağım. Hadi. Başın döner düşersin."

Bu çok... Utanç vericiydi. Aynısı onun başına gelse? Elbette düşüp kalacağı bir noktada onu yalnız bırakmazdım ama sanırım o zaman da en büyük utancı ben yaşardım. Ortalığa bakındım ve lavaboyu gördüm. "Suyu açalım," dedim. Tıpkı onun evindeki gibi. Döndü, suyu sonuna kadar açtı. Tamam, sesi hiç de az değildi. Arkasını dönüp kapıya yaklaştı. Üzerimdeki pantolonu indirdim ve oturdum. İşim bitene kadar o su sesi yetmedi bana, sık sık sifonu da çektim. "Her şey yolunda mı?" diye sordu bir noktada. O kadar çok ses çıkarıyordum ki sifondan sesimi duysun diye tüm gücümle, "Evet!" dedim. Elimden geldiğince hızlı şekilde bitirdim işimi, bir kez daha suyu boşalttım ve kalktım, pantolonumu çektim.

Misafir çocuğu gibi, "Ecevit bitti," diye haber verdiğimde temkinli adımlarla bana döndü. Sadece yüzüme bakarken sallandığımı hissettim. İki adımda bana varmasa yere ya da klozetin üzerine çökecektim. Elini belime koyup sabit tuttu beni. Lavabonun suyu akıyordu. Oraya gittik, Ecevit suyu biraz kıstı. Aynadan kendime bakmaya korktum. Bakmadım da. Damar yoluma su gelmeden önce yıkadık, sonra kuruttuk. Tüm bu eylemlerin öznesi sadece ben olursa çok büyük bir bencillik olurdu kesinlikle. Bunlar ayrı ayrı bizim yaptıklarımızdı.

Suyu kapatmadı. "Gel ağzını çalkala," dedi ve avcunun içine su doldurdu. "Hadi Firuze," Başımı eğdim, dudaklarımı avcuna temas ettirmeden biraz su çektim ve geriye çekildim. Ağzımı çalkaladım ve suyu geri boşalttım. Ecevit tekrardan avcunu suyla doldurdu, yine ağzıma yaklaştırdı. Aynı hareketi bir kez daha yaptım. Kendi ellerini yıkamadan önce bana kâğıt havlu verdi. Ağzımı sildim ve onun da ellerini yıkamasını bekledim. Kendi ellerini de kurutunca ben yürüyerek geri dönerim sandım ama hayır, öyle olmadı. Kapıyı açtıktan sonra beni yeniden kucakladı. Kollarımı boynuna sardım, başımı omzuna yasladım ve üç dört adım çabucak bitti. Beni yatağa bıraktığında hemşire yaklaştı.

"Susadığını söyledi," dedi Ecevit arkamızdan.

"İçebilirsiniz. Hemen takıyorum serumunuzu."

Kadın serumu ben oturur pozisyondayken taktı. Ecevit bizden uzaklaştı ve odadan çıktı. Gözlerimi açıp kapatıyor ve derin derin soluklanıyordum. "Kalbim çok hızlı atıyor ve başım çok ağrıyor," dedim.

"Nabzınız yüz yetmiş, tansiyonunuz yirmi birle geldiniz. Kontrollü şekilde düşürülüyor. Başınızdaki ağrı da kaşınızın altında iki dikiş var. İz kalmayacak. Endişe etmeyin."

Sanırım bu halde birinin dikkate alacağı son şeydi *endişe etmeyin* tavsiyesi. İçim bulanıyordu. Kadın serumumu takana kadar Ecevit elinde bir şişe suyla geri geldi. Her şey başta normaldi. Kapağı açılıp bana uzatılan su şişesini tuttum ve dudaklarıma yaklaştırdım. O pet şişenin dokusu mu, şekli mi, hissi mi bilmem... Suyu içerken benim soluğumu kesti. Birkaç damla su ağzımdan çeneme doğru döküldü ve gözlerimi kapattım. Derin derin nefes almak için kendimi telkin ettim. Kapattığım gözlerimin ardında kesik kesik üzerime şişe atıldığı anlar canlanıyordu. Gözlerimi hızla açtım. "Nefes alamıyorum," dedim hemşireye, ardından Ecevit'e bakarken. Ecevit ne yapacağını bilemedi; sanırım düşmeyeyim, kendimi yatağın boşluğunda geriye bırakmayayım diye tuttu beni.

"Yatıralım," dedi hemşire ve Ecevit beni yavaşça yatağa yatırdı. Ellerim yeniden titremeye başladı ve terlemeye başladım. Bu lanet olası şeyin geleceğini anlamak ama engel olamamak, çaresizce kadere boyun eğmek ve onu durduramamak ateşin içinde ölümü beklemek gibiydi. Hemşire sanırım doktoru çağırdı ve kırklı yaşlarda beyaz önlüklü bir kadını gördüm. Oksijen desteği verdiler ve dikkatimi dağıtmak için benimle konuşmaya başladı. Yaşımı, mesleğimi, en sevdiğim yemeği, rengi, kokuyu sordu. Soruları o kadar hızlı ama yerinde soruyordu ki dikkatimi dağıtmaya başladı. Herkesin benim çevremi sardığı yerden bu hastane odasına geri döndüm. En azından yaşayacağım şeyi büyük bir ustalıkla tamamen geçirmese bile, hafifletti. Gülümsüyor, her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. Gözlerimi baygın baygın açıp kapatıncaya kadar yanımdaydı, elimi tutup sıkmıştı. Gözlerimin çok güzel olduğundan bahsetti. Gülümsemek istedim ama yapamadım. Çevresinden bir iki kişiyle konuştu ama duyamadım. Kulaklarımdaki basınç korkunç şekilde artmıştı. Yoğun bir baskı hissediyordum. Gözlerimi kapalı tuttum, sırtüstü bir vaziyette yine kestiremediğim vakit kadar yattım.

Gözlerimin nemli olduğunun farkındaydım ama yaşlar aktığını bilmiyordum. Bir peçete gözlerimden kulağıma giden yeri yavaş yavaş silmeye başladı. "Ecevit," dedim onun kim olduğunu bilerek.

"Her şey yolunda," dedi kısık bir sesle. Bana çok yakındı ya da çok uzaktı. Ayırt edemiyordum.

"Hiçbir şey yolunda değil," dedim inim inim inlerken. Omuzlarım sarsıldı, ağlıyordum ama ağladığımı bedenim şiddetli bir tepki gösterince ancak anlıyordum.

"Her şey yolunda," dedi o tekrardan. Belki gerçekten artık her şey kısa bir zaman için yolundaydı ya da doktor ne yaptıysa kendi çabasıyla onu yapmaya çalışıyordu. Emin olamıyordum. Tek bildiğim, sakinleştiriciyle tamamen sakinleşmemiş bedenimin uyuştuğuydu. Bedenim uyuşuk, hislerim capcanlıydı. Bir savaş meydanının ortasındaydım, tüm sevdiklerimi kaybetmiştim ama ben yaşıyordum. Yaralıydım ama ölmek bilmiyordum. Biri beni gelip kurtarsın diye çırpınıyordum. Çok saçmaydı. Pes etmem gerekiyordu, o meydanda beni yaşama tutan şey içimdeki candı ama bu hastane yatağında buna sebep olan Ecevit oldu.

"Elimin üzerine yatmak ister misin?"

Bir lokma kuru ekmek ya da bir bir yudum su o savaş meydanı için neyse, bu sorunun ant içerdim ki benim için bir farkı yoktu. Sırılsıklam olmuş gözlerimi araladım ve zorlukla onu gördüm. "Hı?" diye mırıldandım varla yok arasında. Bu hayal ya da duymayı istediğim şey olabilirdi. Ben uydurmuştum, biliyordum. Onun bana bakan gözlerine zorlukla tutundum.

"Başını elimin üzerine yasla," dedi ve arkasında kalan sandalyeyi çekti. Sesi o savaşta benim düşmanımın değil de yanımda yatan başka bir yaralıya, kader arkadaşıma ait gibiydi. Durumu benden daha iyiydi, bana yardım eli uzatıyordu. Eli şakağımdan boşta olan yanağıma doğru yerleşti. Beni bekledi. Bedenimdeki son kuvvetle yatış pozisyonumu değiştirdim. Omzumun üzerine, işin aslı Ecevit'in elinin üzerine yattım. Damar yolu açılmış elimi eline sardım, elini sahiplendim ve sıkıca tuttum. Artık istese de alamazdı değil, o da almak istemezdi sanki. Yaşlarım durmaksızın avcuna düşüyordu. Parmakları saniyeler içinde sırılsıklam oldu. "Firuze," dedi ama sustu. Devamını getirmedi. *Ağlama,* diyemedi. O diyemedikçe ben de rahat rahat ağladım. İçin için... İçli içli...

"Beni sevmiyorlar," dedim. Hiç uzatmadan, dolandırmadan, süslemeden, tüm yalınlığıyla söyledim bunu. Yetmedi, tatmin olmadım. "Benden nefret ediyorlar," diye devam ettim. Nefret de sevgisizlik kadar ağırdı. İkisini birbiriyle kıyaslamıyordum. Canım çok yanıyordu. Canım o kadar çok yanıyordu ki basit kelimelerle bile kendimi açıklayamıyordum. Bir meydandaydım sanki, üstüm çıplaktı, elim, kolum, bacağım ve ağzım bağlıydı. İnsanlar ellerinde taşları gözlerini kırpmadan üstüme fırlatıyordu. Modern zamanın recm cezası uygulanıyordu. Canım çok yanıyordu. Bağıramıyordum bile. "Beni sevmiyorlar, benden nefret ediyorlar... Beni

Nihova

sevmiyor-" Kaç tekrar yapacaktım, ne zaman yorgun düşecektim bu cümleleri söylerken bilmiyordum ama onun sesi girdi araya.

"Seni tanımıyorlar," dedi. Bunu Ecevit'in söylemesi çok zoruma gitti. Kendimi yerden yere vurmak istedim. İçin için ağlamayı sürdürdüm. Ecevit beni tanıyordu. Unutmuş olsa da tanıyordu. Beni Ecevit de sevmiyordu. Bir sevgisizlik taşının orta yerindeydim, taşlaşmıştım. Yumuşak et parçası kalbim bir tek taşlaşmamıştı. Onunla da bunça zulüm içinde yaşamak zordu. Keşke ya dursaydı ya da taş kesilseydi ama bunca sertliğin içinde bu kadar yumuşak kalmasaydı.

"Tanıyanlar da sevmiyor," dedim, iç geçirdim. Eline bastırdım yüzümü, yetmedi ekledim. "Tanıyanlar da nefret ediyor."

Annem, babam, artık kardeşim ve Ali Ecevit. Beni tanıyanlar da beni sevmiyorlardı. Hatıramda kalan tek kişi on birinci yaşını görmediğim bir çocuktu. O beni çok seviyordu. O beni herkesten çok seviyordu. Artık yoktu. İçimde bile benden uzak duruyordu. Bir kuyunun dibindeydim, benden nefret edenlerin sesini duyuyordum yalnızca. Küçük Ecevit'in ne sesi ne görüntüsü vardı artık. Kuyunun üzerinde herkes elleri havada bana bağırıyordu. "Ben kötü bir insan değilim," dedim nefes nefese. Öksürdüm, kusacak gibi oldum, öğürmek istedim. "Ben kötü bir insan değilim," diye sayıkladım. "Ben kötü bir insan değilim, inanın bana. Ben kötü bir insan değilim."

"Değilsin."

"Hiç değilim."

"Hiç değilsin."

Her cevabı, yattığım meydanda ya da kuyunun dibinde kalbimi dağlıyordu. Bunları o kuyunun dibine düşmeden ya da savaş meydanında yaralanmadan ya da taşlanmadan önce duymak isterdim. İnsanlar neden böyleydi? Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum, diğer elini de en olmadık anda yüzümde hissettim. Diğer yanağım da doldu Ecevit'le. Önüme düşmüş saçlarımı geriye itti, başparmağı yaşlarımı burnumdan süzülmeden silmeye başladı. "Beni sevmiyorlar. Beni tanıyanlar da sevmiyorlar. Ben kötü bir insan değilim. Yemin ederim değilim."

Ecevit'in sakalları diken diken batıyormuş. Panik atak geçirdiğim yatağın içinde bunu öğrendim. Çenesini şakağıma bastırdı sanırım. Hayal de kuruyor olabilirdim. Bilmiyordum. Kedi gibi ona sürtünmek istedim.

Ninova

Hayal de kuruyor olabilirdim. Her şey mümkündü. Belki de ölmüştüm. Bilmiyordum. İnsanlar benden nefret ediyordu. Ben kötü biri değildim. Ben hiç kötü biri değildim. Belki de ölmüştüm. Ölmüşsem acılarım dinmeyecek miydi? Öyle tasvir ediliyordu. Öyle anlatılıp öyle resmediliyordu. Ben kötü bir insan mıydım? Acılarım niye bitmemişti? Kötü bir insan olmalıydım o zaman. Hayır, ben iyiydim. Ölmemiştim o zaman. İnsanlar beni daha öldürememişti.

Ecevit kulağıma bir şeyler fısıldadı ya da bu da hayaldi. Onu anlamadım. Sadece ağladım. İstediğim kadar. İyi insanlar gibi ağladım. Sadece benim sesim vardı. Sonra da ağlayarak uyuyakaldım.

Küçük Firuze, kabul biraz şımarıktı.

Sözkonusu bir de bazı insanlar olsun, sinir bozacak kadar şımarıyordu. Ecevit arkası dönük yürürken, hiç çekinmeden koşa koşa Ecevit'e vardı ve arkadan sırtına atlamaya çalıştı. Bazen kendine çok güveniyordu, Ecevit'in sırtına bu mesafeden tutunabileceğini sanıyordu. Küçük çocuk neye uğradığını şaşırsa da artık Firuze'nin bu ne yapacağı belli olmayan tavırlarına da alıştı. Elini arkaya atıp düşmesin diye tutmaya çalıştı ama beceremedi. Firuze de zaten kedi gibiydi. Dört ayağının üzerine düşüyordu. Çocuğun bir şişme montundan, bir bacağından yakaladı. Sonra sarılır gibi tuttu.

"Firuze!" diye kızdı Ecevit.

"Yakaladım ki, yakaladım ki!"

"Of Firuze of!" diye bağırdı Ecevit. Sarılayım derken küçük parmaklarıyla çimdikliyordu tuttuğu yerlerini. Ecevit canının acısıyla Firuze'yi itti biraz. Bacağında ağrıyan yere dokundu. Kaşlarını koca adam gibi çattı, Firuze'ye kızgın kızgın baktı. Çok kızacaktı. Karar vermişti. "Yapma, demedim mi sana?"

Firuze çevresinde kimse ona tam anlamıyla kızmadığı için, hele Ecevit hiç kızmadığı için, gerçek kızgınlıkla oyun arasındaki farkı ayırt edemiyor ve kimseden korkmuyordu. Ecevit eline koca bir taş alsın peşinden koşsun, Firuze o taştan değil, Ecevit'in onu yakalamasından korkardı ve oyunu kaybetmemek için koşar dururdu. O yüzden şimdi de bir ayna gibi Ecevit'in çatık kaşlarının taklidini yaptı. Çok sinir bozan bir sevimliliği vardı. Firuze insanın içine haşin bir sevgi bırakıyordu. Saçlarını okşamaktansa küçük çenesini sıkarak sevmek istiyordu insan. Burnunu sıkmak, yanaklarını ısırmak ama asla sakin sevmemek. Sinir bozucuydu.

Çatık kaşlı kız çocuğuna Ecevit çok direnemedi. Tutamadı kendini, güldü. Kızgınken de güldü. "Git başımdan ya," dedi ve eve doğru gitmeye çalıştı. Firuze hemen peşine takıldı. Elini Ecevit'in montunun cebine koydu. Küçük çocuğun da eli cebindeydi, Firuze'nin eli yanına gelince hemen sıkıca tuttu ve ısınsın diye ona da yer açtı.

"Babam İstanbul'a gidiyormuş akşam," dedi Firuze. Hiç düz yürümüyordu, üstüne üstüne yürüyordu, çocuğun da dengesi şaşıyordu. Ecevit yandan meraklı bir bakış attı.

"Sen de gidecek misin?"

"Yok," dedi Firuze. Ecevit eve gidip üzerini değiştirip yemek yedikten sonra Firuze'nin yanına gelecekti ama görünen o ki Firuze de onunla gelecekti. "Babama dedim ki, biz Ecevit'le gideceğiz."

Bunu ikinci kez yapıyordu ve Ecevit biliyordu ki Atilla amcası kızıyordu. Ecevit, Firuze gibi değildi, çatık kaşlı insanların ona kızdığını anlıyordu. Ecevit, "Baban ne dedi?" diye sordu çekinerek. Kendi babası da onu uyarmıştı, Firuze'ye söyleme öyle uzak yerleri diye ama Ecevit kendini tutamıyordu. Firuze'nin düşük çenesini de unutuyordu. Okulda öğretmeni, resim dersinde gitmeyi hayal ettiğiniz yeri çizin, deyince Ecevit elbette ki İstanbul'u çizmişti. Akşam da çizdiği resmi göstermişti. Firuze meraklı gözlerle ben de gelecek miyim, diye sormuştu. Çünkü resim eksikti, onlar yoktu. Sadece deniz ve Kız Kulesi vardı. Halbuki bunun tek nedeni Ecevit'in insan figürünü çizemiyor oluşuydu. Beraber gideceğiz dedim ya, İstanbul'a senden başkasıyla gitmem, diye içini rahatlatmıştı Ecevit.

"Öyle mi küçük hanım, dedi." Firuze oldukça umursamazdı. Hiç ilgilenmiyor, anlamıyordu da zaten babasının bu imalı sözlerinden. Ecevit'le büyüdüklerinde İstanbul'a taşınacaklardı ve bunu herkes biliyordu. Niye saklasaydı ki? Denizin karşısında da ev yapacaklardı kendilerine. Oralar hep boş sanıyordu. Bir malikânenin içinde de doğsa Firuze, Ankara onun için tek gerçekti. Denize bakan İstanbul'sa şatafatlı bir hayal. Hayatının en güzel günleri orada olacaktı ona göre. "Sen babana söyledin mi?" diye sordu Firuze merakla. "Söylemediysen ben söyleyebilirim. Bana kızmazlar."

Ah şu kız! Fenalık geçirtecekti Ecevit'e. Babası böyle şeylerden hiç hoşlanmıyordu ve tüm suç Ecevit'e kalıyordu. "Yok söyleme!" dedi Ecevit.

"O niyeymiş!"

"Sürpriz yapacağım çünkü," diye bir bahane uydurdu Ecevit. Firuze'nin kanması da hiç geç olmadı. Dudakları büzüldü, etkilenmişti, mırıldandı

mavi diye. Keşke kendisi de sürpriz yapsaydı ama bunun için çok sabırsız bir çocuktu, bilmedi. Ecevit evinin kapısını çaldığında, "Demek sürpriz yapacaksın," dediğini duydu küçük kızın. Evet, doğru tahmin ediyordu, Firuze birazdan Leyla teyzesine de dayanamayıp bu sürprizi söyleyecekti.

Bir anıyı yeniden rüyamızda görebilir miydik yoksa bu bir anımsama ancak mı olurdu? Tam olarak neydi bilmiyordum ama rüyaysa bile tek bir anı bile değişmeden yeniden gözükmüştü bana. Gözlerimi bir çırpıda açtığımda gerçek ve hayal arasında kaldım, tek bir noktaya sabitleyemedim kendimi. "İstanbul'a gidecek miyiz?" dedim bir çırpıda. Çünkü bulunduğum yeri hatırlamam ve o anıdan kopmam çok sonra oldu. Ecevit yanı başımda oturmuşken bana bakıyordu. İkimiz de alık alık yüzlerimizi izledik. Merakla sordum. "Ecevit, İstanbul'a gidecek miyiz?"

İstanbul'da hissettim kendimi bir an ya da İstanbul'da olmayı çok istedim. "Efendim?" dedi Ecevit ve duymak için başını biraz daha bana yaklaştırdı. Elim hâlâ cebinde sanıyordum, o yüzden yumruktu.

"İstanbul'a gidecek miyiz?" diye tekrar ettim. Gözlerimi yumdum, başımı yastığa bastırdım. "İstanbul'a gidecek miyiz beraber?" Gözümün önünde boylu boyunca İstanbul denizi canlandı. Garip bir heyecan kapladı beni. Rüzgâr essin, ben bir vapurda olayım ve ayaklarıma su sıçrasın diye bekledim. Evimiz denizin karşısında sandım, vapurla evimize gidiyorduk. "Ecevit, İstanbul'a gidecek miyiz?" diye yine sordum. Hayalimde çoktan İstanbul'daydım bile. Mevsimlerden ilkbahardı ve çok tatlı bir rüzgâr esiyordu.

"Sakinleştiricinin etkisindesin," diye bir ses duydum. Ecevit'indi ama ben vapurdaysam o karadaydı. Onu da yanıma çekmek istedim. Tek derdim buydu.

"İstanbul'a gitmeyecek miyiz?" diye sızlandım. Bensiz mi gitmişti? Böyle bir şey yapmamalıydı bana. Ben ona ne yaparsam yapayım o yine de İstanbul'a bensiz gitmemeliydi.

"Gideceğiz Firuze," diye fısıldadı. Karadan bana ulaştı sesi. Sanki biraz o da denize yaklaşmıştı. Gülümsedim gözlerim kapalıyken.

"Kız Kulesi'nde yemek yiyeceğiz," dedim. "Vapura da bineceğiz. İstanbul'a gideceğiz, değil mi Ecevit?"

"Gideceğiz..." diye tekrar etti. Kaç kere sorarsam sorayım hepsinde gideceğimizi söyleyecekti. Bu çok güzeldi. Çok eşsizdi. Gözlerim kapalı yine hayal mi rüya mı ayırt edemeden İstanbul'a gittiğimizi gördüm. Vapurla karşıya geçiyorduk. Kadıköy rıhtımdan bilmem nereye... Vapurdaydık işte. Dünyanın en güzel şehrinin İstanbul olduğunu düşünüyordum. Başımı Ecevit'in omzuna yaslamıştım. Ecevit bana martılar hakkında bir şeyler anlatıyordu yine bilmiş bilmiş. Savaş meydanı, kuyunun dibi... Her şey yok oldu. İstanbul vardı sadece. Vapurun en alt katında ince uzun bir geçitte, oturmamızın yasak olduğu bir yerdeydik ama kimse bize daha kızmamıştı. Dalgaların vapurun çeperine vuruşunu izliyorduk. Hayal içinde hayal kuruyorduk. Ecevit tatlı tatlı konuşuyordu. Benim suyu izlerken biraz uykum gelmişti. Bu suya düşsem ne olur diye düşünüyordum. Elbette Ankaralı olmak İstanbul'dan biraz da korkmaktı. Ecevit beni kurtarırdı sanırım. Öyle düşünmek istedim.

Yine saat ve dakika ayrımı yapamazken kestiremediğim bir vakit geçti. "Firuze," diye seslenildi bana. Ecevit'ti. Sesi vapurdan gelmiyordu. Ürperdim. Ben de vapurda değildim artık. "Kalk da biraz çorba iç." Başımı iki yana salladım. Karnım da ağzım da aç değildi. Aksine tıka basa doluydu. "Hadi Firuze, aç gözlerini," diye ısrar etti. O kadar çok ısrar etti ki açmaktan kaçamadım. Baygın bakışlarımla ona baktım. İstanbul'da değildik. "Çorba aldım sana. Hadi doğrul da iç."

"Aç değilim."

"Çorba karın doyurmaz zaten Firuze," dedi. Tam net hatırlamıyordum ama bu cümleyi bana yine kurmuştu. Üzerime örttüğü pikeyi kaldırdı. Benim hareket etmediğimi görünce koltuk altımdan tuttu ve yavaşça oturur pozisyona getirdi. Sırtıma yastık koydu ve yan tarafa koyduğu poşeti açmaya başladı. Oksijen desteğini kesmişlerdi. Vücudumda bir titreklik vardı ama kalbim korkacağım şekilde atmıyordu. Dudaklarım çok kuruyordu, yalamak istedim ama ağzım da kuruydu.

"Su verir misin?"

Bu kez pet şişe görmedim. Ağzını örttüğü bir bardak vardı. Ona uzandı. "Al bakalım," dedi ama kendisi içirdi. Çok içemedim ama ağzımın içi ıslandı. "Saat kaç?"

"Saat geç. İki üç saate gün doğacak."

Mercimek çorbama limon sıkışım izledim. Ekmeğe uzanacağı vakit, "Ecevit ekmek doğrama, yiyemem," dedim önden. Bir sıvıyı boğazımdan

akıtabilirdim ama onun dışında geçirebileceğim tek bir nokta bile yoktu. Beni dinledi, zorlamadı. Plastik kaşığı peçeteyle sildi ve bana yaklaştı. Bana verecek sandım ama yatağın kenarına oturdu. "Ecevit, kedi," dedim aklıma geldiği gibi. Eğer ki sabah olmak üzereyse o evde tüm gece tek kalmış demekti.

"Maması suyu vardı bolca, ev de sıcak. Takılıyordur kendi kendine. Dert etme sen."

Onu alması için ben zorlamıştım ama onu alıkoyan da ben olmuştum. Yapayalnız kalmıştı evde. *İyi ki aldık* cümlesi yavaş yavaş *keşke almasaydı* kısmına mı evrilecekti? Biz gerçekten bir kediyi sahiplenecek iki insan değildik. Biz kendimiz zor yaşıyorduk bu dünyada. Bir yavru bizim neyimizeydi?

"*Dert etme,* dedim Firuze, sokakta değil. Sıcacık ev. O karanlıkta kalmasından daha kötü değil."

Kaşığa aldığı çorbayı üfledi ve dudaklarıma ulaştırdı. Hızlı içmek istedim ama tek kaşık çorbayı bile tekte içemedim. İkiye böldüm, iki yudumda içtim. Gizli saklı sıkılıyor mu diye gözlerini takip ettim ama tek lokmada yersem ne olacaksa yine öyleydi. "Bir şey duyuldu mu medyada?" diye sordum bu kez. Her kaşığı özenle üflüyordu ama gerek yoktu. İçebiliyordum.

"Hayır, sadece birkaç hesap *Twitter*'a yazıyor ama çok sallama gibi duruyor, inanan yok. Kimse dönüp bakmıyor. Zaten gündem yoğun."

"Neler yazıyorlar?" dedim korkuyla. Geçen sefer gazeteci üzerinden yediğim linçi açıkçası umursamamıştım. Ecevit çıkagelmese, atölyemde tek olsam belki sabahlara kadar insanların yazdıklarını okurdum, belki kendimi açıklamaya çalışırdım ama açıp telefonu kim ne yazıyor diye bakmamıştım bile. Lakin şimdi, insanlar nefretini yüzüme haykırmışken, o nefretin varlığından eminken devamını da korkunç bir merakla görmek istiyordum. Canıma kastım vardı sanki.

"Boş ver."

"Telefonumu verir misin?"

"Firuze boş ver," dedi yine. "Önemli bir şey yok. İnsanların tansiyonu yüksek. Ben bir şey olursa söylerim."

Benden nefret ediyorlardı ve beni sevmiyorlardı. Belki de bu cümleleri durmaksızın kurduğum için artık göstermek istemiyordu. Atölyemde mışıl

mışıl uyuduğumu sanan anne ve babamın da haberi yoktu. Olay yayılmamış olacaktı, olsa çoktan buraya yığılırlardı. Birkaç kaşık daha içtim, devamı için zorlamadı. Zorlasaydı da içemezdim zaten. Beni yeniden yatırdı ve çorbanın kalanını o içti, çöpleri attı. "Ne zaman çıkacağız buradan?"

"Saat başı tansiyonun kontrol ediliyor. Çok yüksek değil ama tamamen düzelmedi. Sabah doktor gelecekmiş, o vakte kadar buradayız. Hadi uyu sen."

"Boynum ağrıyor," dedim. Ağrı o kadar çok ve dağınıktı ki hangileri yaradan bereden kaynaklı, hangileri ataktan kaynaklı seçemiyordum. Başım salladı, yastığımı düzeltti.

"Biraz ağrıyacak. Kas gevşetici krem yazdılar."

Bu aldığım darbedendi o zaman. Ecevit'in eline baktım. Ne güzeldi üzerinde uyumak. Bunca acıya sızıya rağmen bile. Ben ondan elini isteyecekken o benden önce konuştu. "Seni oraya hiç götürmemeliydim."

Kendini suçlamamalıydı. Başımı salladım. "Olacak olandan kaçamam Ecevit. Bugün olmazsa yarın, belki bir markette, bir parkta ya da başka bir yerde. Elbet olacaktı. Sen önlemini aldın. Ben arabadan indim."

Kuğulu'da otururken *sen kendini halktan mı sayıyorsun,* demişti. Çok kırılmıştım, çok üzülmüştüm. Çünkü öyle sayıyordum. Bu halktan olmamak, Akınlardan olmak demekti. Ecevit'in kastettiği de buydu zaten. Kalbim pek üzülmüştü o vakit. Ama bilmeliydi ki halkla iç içeydim. Kendi yalnızlığıma kapılmadıysam, bazen bir bankta, bazen bir alışveriş merkezinde, hatta kendimi iyi hissediyorsam pazarda. Kimse olanak vermeyince bakıp geçiyordu ama o kişi bendim. Kendi kendime oyun oynuyordum. *Tanımaca ve kandırmaca oyunu.* Kaç kişi beni tanıyacak ama ben kaç kişiyi kandıracağım...

"Sen arabadan indin," dedi başını sallayarak. "Bir kere bunu akıl edip hiç götürmemem lazımdı seni. Çünkü normal koşullarda Firuze katiyen yerinde durmaz."

"Bibergazı yemeseydin, inmeseydim."

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Tabii..." dedi alayla. "Polis anons çekecekti; *bu tarafa sıkmayalım Ecevit Beyler geldiler.*" Gülecek gibi oldum ama dudağım kuruluktan çatladı.

"Maske taksaydın?"

"Kimsenin hakkından çalmayayım dedim." Ellerini birbirine sürttü. İç geçirdim ellerine bakarken.

"Bana iki tane takmasaydın?"

Gözlerime baktı. Hiçbir şey söylemedi. Kimsenin hakkından çalmak istemiyorsa paketten hakkımız olanı almıştı. İki kişiydik, iki maske çıkarmıştı. İçimden düşünmem gerekirdi halbuki, sakinleştiricinin etkisi sanırım, "Hakkımızın hepsini bana mı kullandın?" diye sordum. Kaşlarım bükülmüştü, dudaklarım gülümserken tıpkı yüreğim gibi titriyordu. Savaş meydanında benim için savaşmış kadar mutlu etti beni bu. Düşünülmek, sahiplenilmek, -bir eşyayı sahiplenir gibi değil elbet- biraz öncelik haline gelmek. Ne güzeldi... Ah ne güzeldi. İki büklüm yatarken bile kemiklerimin sızısını unutturdu bana.

"Başıma geleceği biliyorum," dedi odanın duvarına bakarken. Gözlerini kaçırıyordu benden, ben onu çok iyi tanıyordum.

"Ben de maskemi sana vermeye çalışırken ikisini birden çıkardım zaten. Tüm hakkımı sana vermek istedim."

Bana baktı ve kaşlarını çattı. Kızmıyordu, kızmış gibi yapıyordu. Anlıyordum. "Sen de başına geleceği bilmiyorsun. O yüzden," diye açıkladı. Çarptığı lafa dönüp bakmadım bile. Eline baktım yeniden. "Ecevit," diye seslendim. "Elinin üzerine yatabilir miyim? Başım ağrıyor da yastık desteksiz kalıyor."

Sesi sedası çıkmadı bir süre. Belki ağlamadığım için, belki gerçekleri haykırmadığım için elini vermek istemedi. Zorlayamazdım onu. "Peki..." dedim yalnızca. Pikeyi üstüme doğru çekiştirdim. Uykum geliyordu. Gözlerimi kapattım ve uyumak istedim. Yastık yetersiz gelmiyordu zaten, külliyen yalandı. Yalancının teki olup çıkmamıştım, yalancıydım zaten. Çok zaman sonra değil, az bir vakit sonra yanağımın altında tatlı bir sıcaklık hissettim. Koca bedenimin yattığı yatak bile kendini bu kadar hissettirmemişti ama bu el, bu koca el, ne soğuk ne rahatsız edecek sıcaklıkta avuçiçi, yazın yastığın serin tarafı, kışın yorganın altı gibi olan bu el yanağımın altına yerleşti.

"İki tane sakinleştirici yaptılar," diye konuştu. Sandalyesini bana doğru itti, sesini duydum. "Bir tanesi dev gibi adamları devirirmiş."

Bünyem alışmış Ecevit, diyemedim.

Yutkundum. "Yutma, söyle," demez mi bir de...

Kaçacak delik bulamadım. Cevap vermedim. "Kaç yıldır var panik atağın?" Doktor söylemiş olmalıydı. *Çok sık geçiriyorsa bünyesi sakinleştiriciye*

alışmış olabilir, demişti belki. On beş yıldır vardı. Ecevit yine ve yeniden benden bir yıl fazlaydı. Keşke on altı yıldır olsaydı panik atağım. Belki bir nebze eşitlenirdik. Ben cevap vermedim, o da üstelemedi. Bu iki sakinleştirici beni birkaç gün uyutacaktı. Ecevit'in elinin altında uyuyuverdim.

Rahat, tertemiz bir uykuydu bu. Geldiğimden beri ilk kez bu kadar derin bir uykuya daldım. Hayallerle rüyaların karışmadığı bir uyku çektim. Saatler oldu ben uyuyalı. Kapı şiddetle açılmasa ve kendi ismimi duymasam bir bu kadar daha uyurdum. Başımı korkuyla kaldırırken başka bir başa çarptım. Elini sıkıca tuttuğum adam kafasını başımın üzerine sabitlemişti. Ecevit de uyumuştu. "Firuze!" bağırışına kalktık ikimiz de. Bir açık bir kapalı gözlerimle kapıyı açmış kişiye baktım.

Alparslan Yiğit'ti.

Beni yattığım yatakta görürken gözleri şaşkınlıkla açıldı. Yüzü kızarmıştı ve solukları hızlıydı. "İnanamıyorum," dedi aklını kaçıracak gibi bana bakarken. "Gerçek mi bu? Firuze!"

Kalbim yeniden ve yeniden korkuyla kasılmaya başladı. Kapının arkasına baktım ve onlarca kişi daha girecek sandım. Alparslan kapıyı çarparak kapattı. "Sen bu kadını o kalabalığa mı soktun?" dedi Ecevit'in üzerine yürürken. Ecevit toparlanıp kalkmasa Alparslan yakasına yapışacaktı. "Bilerek yaptın!" dedi Alparslan, Ecevit'i iterken. Ecevit ağız dolusu sabır çekti.

"Odadan çık, orada konuşalım," dedi yalnızca. Korkuyla yanlarında kalakalmıştım. Kendimi sıktım.

"Senin hayatını ters düz ederim."

"Bağırma, odadan çık."

"Bana bak, sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Ya kimsen kimsin siktir git," dedi Ecevit ve Alparslan'ı destursuzca itti. Olay duyulmuş muydu? Alparslan öğrendiyse ailem de mi öğrenmişti? Başımı çevirdim ve pencereye baktım. Gün çoktan ağarmıştı. Hızla doğruldum ve elimi aralarına koydum.

"Sakin olur musunuz?"

"Görüyor musun?" dedi Alparslan gözlerimin içine bakarken. "Seni ne hale getirdi bu çapsız, görüyor musun? Ne işin var senin? Ben sana *dışarı bile tek çıkma* derken öyle bir yerde ne işin var? Bu kandırd-"

"Lan bağırma, çık dışarı!" Ecevit hızla yakasından tuttu ve kapıya doğru yürütmek istedi. Serumum bitmişti ama çıkarılmamıştı. Ayaklanmak

Ninova

istiyordum ama yapamıyordum. Alparslan yeniden bağırmak istedi ama "Bağırma lan bağırma, korkuyor," dedi Ecevit ve bu kez kapıya varmayı başardı. Alparslan'ı kapı dışına itti. Âdeta birbirlerini hırpalayarak odadan çıktılar. Bir serumuma bir elime bakıyordum. Ne yapacaktım? Kendim çıkarabilir miydim? Hiç öyle filmlerdeki gibi tekte çıkacağa benzemiyordu.

"Ecevit!" diye seslendim. "Ecevit!" dedim yine. Bağırıyordum da. Kapı önündelerse beni duymama ihtimalleri yoktu. "Ecevit!" diye tekrar ettim. Defalarca kez olduğum yerde çırpındım. Hayır, bu böyle olmuyordu. Bitmiş serumu askıdan çıkardım ve elime aldım. Ayakkabılarımın arkasına basarak ayağa kalktım. Uyuşmuştu ayaklarım. Sürüye sürüye kapıya gittim. Kapı kolunu indirdiğim an aynı zamanda arkadan da itildi ve sıkıca tutunmasam düşecek kadar sarsıldım.

Alparslan'la göz göze geldim. "Firuze," dedi. Yüzü hâlâ kızarıktı, gözleri de iriydi ama sesi az önceye nazaran daha sakindi.

"Hastane burası, farkında mısınız?" Alparslan kolumdan tutacak oldu ama izin vermedim. Geri çekildim. "Ayrıca kimse beni zorla bir yere götürmedi. Sizin yarattığınız kaosun bana sıçraması bu. Sen nereden duydun? Olay yayıldı mı? Anne ve babamın kulağına gitti mi?"

Benim için tek önemli olan şeyler bunlardı. Biliyordum ki gittiyse Ecevit'in üstüne saldıracaklardı. "Tamam, sakin ol," dedi Alparslan az öncenin aksine. Ecevit yaklaştı bana. "Sen ne diye kalktın?" diye sordu alay eder gibi. Çok garipti. Az önce yaka paça olmamış gibi davranıyorlardı. "Serumu da eline almış, öyle kalkmış."

Beni yatağa geri bırakırken ben cevap beklediğim kişiye bakıyordum yalnızca. Alparslan tek eli takım elbisesinin cebindeyken diğer eliyle şakağını kaşıdı. "Alparslan sana soruyorum. Olay yayıldı mı?"

"Tamamen değil. Söylenti dolaşıyor ama kısık sesle. Gelirken sizinkileri aradım. Haberleri yok. Ben sadece, Firuze Akın adına yapılan paylaşımları özellikle takip ediyorum," dedi. Kaşlarım çatıldı ve evet, açıkçası şaşırdım. Beklemiyordum bunu.

"Neden?"

"Küfreden herkese itinayla dava açmak için."

"Bunu ben yapmıyorum, sen ne hakla yapıyorsun?"

"Babanla ortak kararımız," diye pişkince açıkladığında Ecevit de gerisinde duran adama baktı ve ağzının içinden, "Ortak kararınızı sikeyim," dedi sabırla, desturla.

"Ya siz kafayı mı yediniz?" diye celallendim. Ben insanların gözünde nasıl itici bir hale gelmiştim öyle? Sinemde bir ağrı nüksetti yine. Babamdan farksızdım. Görüyordum. "Kafayı mı yediniz Alparslan? Aklımı kaçıracağım. Sizin yüzünüzden," diye bağırdım. Öylesine öfkelendim ki... Kaç kişiye dava açılmıştı benim için? Aklımı kaçıracaktım şimdi. Dikişli kaşıma dokundum. "Bu nefreti siz yarattınız! Duydun mu beni? Bu nefreti siz yarattınız. Kimse benden durduk yere nefret etmedi. Sizin marifeti-"

Ecevit şakağıma dokunan elimi tuttu ve "Tamam, bırak," dedi. Avcunun içine sıkıştırdı elimi. "Nefes al, gel yat böyle. Hadi Firuze."

"Ya hadi benim babam aklını kaçırmış! Kendini bilmez adamın teki! Sen neden Alparslan? Niye herkes benim adıma karar veriyor! Teker teker o davaları geri çekeceksiniz! Duydunuz mu beni? Teker teker o..." Ecevit elini karnıma bastırdı ve yatağa doğru itti.

"Yat," dedi ama kendisi yatırdı. Bir kundaklamadığı kaldı beni. İşaretparmağımı Alparslan'ın yüzüne doğru sallıyordum. Hiçbir şey söylemiyordu. Karşılık bile vermiyordu. Bu suspusluğunun sebebini tahmin edebiliyordum. Ecevit kapı önünde panik ataklardan bahsetmişti. İkisi de şimdi sakin rolü kesiyordu.

"Geri çekeceksiniz o davaları! Bir daha da asla benim adıma karar almayacaksınız! Tamam mı? Nasıl açtıysanız teker teker geri çekeceksiniz! Nefret ediyor insanlar benden!" Ecevit elini karnıma bastırdığıyla kalmıştı, eli karnımdaydı, bana doğru eğikti. "Nefret ediyorlar benden!" dedim gözünün içine baka baka. Yattığım yerde terlemeye başladım. Kalkmak, Alparslan'ın yüzüne parmak sallamak istiyordum. Karnıma baskı uygulamıştı, kalkmama izin vermiyorlardı.

"Çık dışarı," dedi Ecevit benim yüzüme bakarken. Bana dedi sandım. Öylesine pürdikkatti. "Çık dışarı. Nefes alırken zorlanıyor. Çık!"

Alparslan'ın çarptığı kapı sesini duydum. Nefes nefeseydim. Ecevit geri çekilmiyordu. "Aptallar!" dedim. Ona söylemedim ama ona baktım. "Aptallar!"

"Üstümde hangi renk gömlek var?" diye sordu ansızın. Anlayamadım.

"Üstümde hangi renk gömlek var?"

"Lacivert."

"Tavanda kaç lamba var?"

"Üç."

"Sana hangi çorbayı içirdim?"

"Mercimek," dedim. Ardı ardına sorularına devam etti. Saçma sapan ama düşündüren bir sürü soru sordu. Doktorun taktiğini uyguluyordu ama bu bir atak öncesi değildi. Ayırt edebiliyordum. Sinirden, öfkedendi sadece. Ayırt edebiliyordum ama o benim gibi farkında değildi. İnip kalkan sineme baktı, sakinleştiğimi fark edince elini karnımdan çekti ve geri çekildi. Dişlerimi birbirine sürttüm. Artık çıkmak ve atölyeme gitmek istiyordum. Alparslan'ın duyduğunu yavaş yavaş diğer insanlar da duyacaktı.

"Ecevit, artık telefonumu verir misin?"

"Neden?"

"Evden biri ararsa açayım ve yalan olduğunu söyleyeyim. Hadi. Ver telefonumu."

Benim öngördüğümü o da öngörebilirdi elbet ama benim isteğim bambaşkaydı. Ben sadece bana yazılanı çizileni merak ediyordum artık. Davalık ettiğim insanların yazdıklarını. Ecevit cebinden telefonumu çıkardı. "Zaten birazdan çıkarız hastaneden," dedi ve uzattı bana. Telefonumu elime aldım, sırtımı döndüm ona. Ellerim titreye titreye sosyal mecralara baktım. Kendi adımı arattım. Tam da tahmin ettiğim gibi insanlar benim dün gece orada olduğumu yazıyor ama bir kitle korkunç cümlelerle tiye alıyordu. Atilla Akın'm biricik kızının ne işi vardı orada? O şatosunda resmini çizerdi ancak.

Hiç görmediğim insanların benim hakkımda yazdıklarını okumak beni yine o meydanda gibi hissettirdi. Bu kez sayıları artmıştı ve ellerinde daha büyük taşlar vardı. Artık taşları atarken bir taraftan da haykırıyor, yüzlerce kişinin daha onları duymasını sağlıyorlardı. Her bir cümleyi ve yorumu okurken ter döktüm. Küfredenler, hakaret edenler ama en çok beddua edenler... Öyle çok beddua vardı ki bizim boynumuz dik kalamazdı. Midem bulanıyor, karnım ağrıyordu her aşağı kaydırdığımda. Bedenim titriyordu. Telefon elimden çekilmeye çalışıldığında izin vermedim. "Bırak!" diye bu kez ona kızdım. "Bırak, okuyacağım her şeyi! Bırak!"

Öfke katmer katmer yayılıyor, büyüyor ve canavarlaşıyordu. Yapmadığım şeyler, söylemediğim sözler, asla giymediğim kıyafetler, takmadığım takılar, yapmadığım tatillerden söz ediliyordu. Asgari ücretle kıyaslanıyordu. Babamın bile önüne geçmiştim bazı yerlerde. Deli gibi bir nefret

vardı. Kan kusacağımı sandım. Mesaj kutum gazetecilerin mesajlarıyla dolmuştu. Söylentinin doğruluğunu sorguluyordu. Bir cesaret, neyi düşünerek, neyi planlayarak bilmiyorum ama yaptım.

İlk mesaja olayın doğru olduğunu ve bulunduğum hastaneyi yazdım.

Telefonumu kapattım ve yastığımın altına koydum. "Rahatladın mı?" diye sordu Ecevit yüzüme bakarken. "Okudun, rahatladın mı?" Bileklerimi gözlerime bastırdım. Oymak ister gibi, çıkarmak ister gibi. İnsanların yapmak istediği gibi tıpkı. Karnım ağrıyordu, bir bıçak kalbimin üzerini oyuyordu âdeta.

"Ben onların sandığı kişi değilim," dedim zorlukla. Kendimi sıkmıştım, orta yerimden çatlayacaktım ve irin akacaktı. Öyle ağrılı, sancılı bir sözdü bu. Kan değil, irin akacaktı. "Ben onların sandığı kişi değilim. Hain değilim," dedim. Artık bu cümleleri nefessiz kuruyordum. "*Hainin kızıyım ama hain değilim.*"

Ecevit konuşsun istiyordum. Ya bana hain olduğumu söylesin ya da aksini ama yeter ki konuşsun. "Hainin kızıyım ama hain değilim."

"Bırak gözlerini," dedi ve bileklerimi ayırmaya çalıştım. Tüm bedenim ateş gibi yanıyordu. Benim hakkımda yazılıp çizilmeye devam ediliyordu. Ölmek istediğim sergi günümden şatafatla bahsediliyordu. Yaşadığım hayatın burnumdan gelmesi temenni ediliyordu.

"Hainin kızıyım ama hain değilim." Ecevit'le göz gözeydim. Konuşsun istiyordum. *Evet* ya da *hayır* desin istiyordum. "Sen de onlar gibi düşünüyorsun," dedim açıkça. Ecevit o kalabalığın tek bedene inmiş hali miydi? O nefreti mi teslim ediyordu? "*Hainin kızı da hain olur,* dedin. Ben hain değilim. Tamam mı? Ben hain değilim. Hainin kızıyım, hain değilim."

Ecevit cevap vermedikçe kendimi hırpalamak istedim. İnsanlar gibi. İnsanları anlıyordum. İçlerindeki hıncı anlıyordum. Öfkeyi, sitemi, kızgınlığı. İnsanları anlıyordum. Ben bile onlar gibi düşünüyordum. "*Sen hainin kızısın,*" dedi Ecevit. Beni sarstı yoksa gözlerine bakmazdım. Her saniye benim için yeni kötü şey yazılıyordu sanki. "*Ama hain değilsin.*"

"Değilim!" dedim o hınçla. Ben hainin kızı da olmak istemezdim. Ben de isterdim Hüseyin Tarhan gibi bir adamın kızı olmayı.

"Değilsin."

"Bana yardım et," diyebildim. Bu yükle yaşamayacaktım. Bu nefret çok büyüktü. Baş edemezdim. "Bana yardım et. İnsanlara bunu söyleyeyim,

bana yardım et. Ben hainin kızıyım ama hain değilim. Bana yardım et Ecevit. Ben bununla yaşayamıyorum. Beni yaşatmayacaklar. Bana yardım et. Ben hainin kızıyım ama hain değilim. Yardım et bana."

Bir hainin hayatını kararttığı bir adam vardı. Şimdi yardım dilendiğim kişi o adamdan başkası değildi. Ayaklarına kapanmak, yakasına yapışmak istedim ama bana yardım etmese de yapacaktım. Bu nefreti ya çevirecek ya da bu nefretin altında kalacaktım. Ya şimdi yapacaktım ya hiç yapmayacaktım. Ecevit gözlerimin içine bakıyordu ama istediğim yardımın ucuna ulaşmıyordu. Ona uzattığım ipi göremiyordu. "Bana yardım et," dedim yine. "Ya şimdi yapacağım ya da beni öldürecekler."

Bunu yaparken kimsenin eli kana bile bulanmayacaktı. Onlar katil olmayacaktı, ben yaşamayı beceremeyecektim. Ecevit benden bir adım geri durdu ve yüzüme baktı. "Yardım et."

"Bunu yapma." Eğildiğim noktada ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken üzerimde korkunç bir stresin bittiği noktada bünyeye çöken aynı seviyede korkunç bir sakinlik vardı. "Firuze bunu yapma."

"Ayakta duramayacağımı hissedersem bedenimi sana yaslayabilir miyim?"

Kirlenmiş kabanımın üzerindeki tozları elimden geldiğince silktim ve kabanı giydim. Saçlarımı topladım sonra, kaşlarımı elimden geldiğince düzelttim ve solgun yüzüme baktım.

"Babamdan mı korkuyorsun?" diye sordum.

"Benim hiç kimseden korktuğum yok."

Tam da bu cevabı bekliyordum. "Benim de hiç kimseden korktuğum yok," dedim aynı şekilde. Sesli bir soluk verdi. "Bana olan olmuş," dedim tıpkı onun gibi. Hastane kapısına yöneldim. Alparslan hastanenin arkasından çıkışımızı ayarlıyordu. "Eğer ki sana yaslanmama izin verirsen bir adım arkamda dur ama *hayır,* dersen de anlarım. Ben bir şekilde ayakta kalırım."

Hastanenin önü gazeteci kaynıyordu ve Alparslan'ın söylediğine göre arka kapının da çıkışını kapatmışlardı. *Gerekirse çatıya helikopter indiririm, yine de tek kare fotoğraf verdirmeden çıkarırım seni buradan,* demişti. *Küçük Atilla.* Belki de şimdi çatıya helikopter indiriyordu, bilmiyordum. Önümü kesmesin yeterdi.

"Alparslan başladıktan sonra gelip engel olmaya çalışır mı?" diye sordum. Bir arbede yaşansın istemiyordum.

"O sikik..." dedi ve gözlerimi kaçırmama sebep oldu. "Öyle bir şeyin ortasına girecek kadar yürekli değil. İtibarı için yine gözükmez."

Doğru söylüyordu. Yanımda gözükmesi demek babam ve babası arasında korkunç bir kriz ve masadan kalkış demekti. Babam böyle bir şeyin affını vermezdi. Ben onun biricik hain kızıyken bir ihaneti daha kaldıramazdı. Ben ne kadar sakinsem Ecevit o kadar gergindi. "Yapma Firuze," dedi yine ve yeniden.

"Sen çık git, bırak beni."

Bu altı boş bir istekti. Belki de bunu biliyorum diye böyle kolay konuşuyordum. Bilmiyordum. Gitse koca bir hayal kırıklığı olur muydu? En âlâsından ama vazgeçer miydim? Asla vazgeçmezdim. Asansörden indiğimde bedenimi bulacağını sandığım korku yine uğramadı bana. Sanırım hiçbir şey dün geceki kadar korkunç gelmeyecekti. Oldukça soğukkanlıydım, sakindim ve hareketlerim bir robottan farksızdı. Ne duraksadım ne de yavaşladım. Dimdik yürüdüm denemezdi. Çökmüş durumdaydım. Bu barizdi ve bunu gizlemek istemedim. Akın olmanın ilk üç kuralından biriydi bu. *Kan bile kussam kızılcık şerbeti içtim,* denirdi ama yine de başkalarına bu hissettirilmezdi. Asla ve kati surette hep mutlu, hep kontrollü ve hep her şey yolunda imajı çizmek zorundaydık. Ben Akın olmak istemedim. İnsan olmak istedim. Sıradan, duygularını, hislerini, yenilgilerini, yıkılışlarını gösteren dümdüz bir insan.

Bir Akın gibi heybetli çıkmadım hastaneden. Belki de bu yüzden ilk birkaç saniye hastane önünü esir almış gazeteciler toplanmadı. Ben onların gözünün içine bakınca ancak ansızın hepsi önüme yığıldı. Bu görüntüye de bu flaşlara da alışıktım. Gözlük yoktu bu kez gözlerimde. Göz devireceğim bir annem ya da babam olmadığındandı. Yalnızca bir adım gerimde bir adam hissettim. Tam olarak aramızda yarım karış bile yoktu. Çok yakınımdaydı ama yanımda ve önümde değildi. Arkamdaydı. O hiç söylemedi ama ben duydum. *Buradayım,* demekti bu.

Ardı ardına adımı duydum, soruların ucu bucağı gözükmedi. Duyamadım bile çoğunu. Boş bakışlarımdan onlarca kare ortaya çıkıyordu. Yarın hepsi manşetlerde olacaktı. Atilla Akın saatler içinde cumhurbaşkanlığı adaylığını açıklarken kızının açıklamasını adaylık ofisinin

televizyonundan izleyecekti belki de, bilmiyordum. Umurumda da değildi. Masumiyet karinesi derdi ki, *"Suçluluğu hükmen sabit oluncaya kadar kimse suçlu sayılamaz."* Ben daha kendimi savunmamıştım bile. Bir kez olsun söz hakkı bana geçmemişti. İnsanlar beni suçlayacaksa da hakkımda hüküm verecekse de ben önce kendimi bir kez olsun savunmalıydım. Ben suçsuzdum. Bunu haykırmak istiyordum.

"Herkese merhaba," dedim. Annem gibi girdim konuşmaya. Bu beni delicesine tiksindirdi. Çok zordu. Burada olmak, konuşmak, bir şeyler anlatmak. Bir Akın için ne kadar kolaysa benim için de o kadar zordu. Zulümden, eziyetten başka bir şey değildi. "Elimde bir kâğıt, karşımda da bir *prompter* yok. O yüzden ezberlenmiş de tek cümlem yok. Bilmiyorum belli oluyor mu ama bir konuşma hazırlayacak halim de yok. Şimdi buradan size ve bir parçası olduğum Türk halkına Firuze Akın olarak değil, Firuze olarak sesleneceğim."

Sesim titriyordu ama bu yalnızca benim anlayabileceğim bir şeydi. Ecevit arkamda benden daha dik duruyordu, biliyordum. Yutkundum. Gözlerimi kapatmadan durmak için zorladım kendimi. Akın malikânesine tam bu dakikalarda bir haber düşüyordu. Televizyonun açıldığım görebiliyordum. "Bu yapacağım konuşmanın içine doğduğum ailede nasıl bir infial yaratacağını bilmiyorum. Bilsem yapar mıydım? Şu an bu sorunun cevabı *evet* ama göreceğim zarardan sonra belki de *hayır* olacak. Bu cevap evetken, cesaretim yerindeyken birkaç cümle kurmak istiyorum." Her soruyu görmezlikten gelerek ağzıma gelen cümleleri kuruyordum. Gazetecilerin gözündeki değişimi görebiliyordum. Kameramanların flaşları birkaç saniye ara verdi ve durdu. Onlar da bana bakıyorlardı.

"Bu konumda daima köşede bekleyen ve anne babasının konuşmasının sonlanmasını bekleyen, bazen sabredemeyen, çoğu zaman bitmesi için dua eden bir figürandım. Çünkü Atilla Akın'ın kızı olmak bu toplumda, babamı destekleyenler için de desteklemeyenler için de halihazırda biçilmiş bir rolden ibaret. Kendime ait cümlelerim, fiillerim olmadığı gibi görüyorum ki bunu dinleyen çoğu kişi için bambaşka bir hayatım var. Çok zor bir gece geçirdim. Benim gibi binlercesi vardı dün gece, tahmin edebiliyorum. Evet, bu bir söylenti değil. Dün Kızılay'daki insanlarla beraberdim. Bölgenin ihtiyaçlarını karşılamaktı amacımız. Yalnızca Firuze olarak oradaydım. Yerde nefes almakta zorlanan bir kız kardeşime yardım

etmek istedim ama gece maalesef ki tam da söylenildiği gibi bir linç girişimiyle sonlandı."

Linç demek mi yoksa o geceyi anımsamak mı bilmiyorum ama sesimi titretti. Hızla dudaklarımı yaladım ve gözlerimi kaçırdım. Her yerde kamera vardı. Belimde bir el hissettim. *Bu, bana yaslan demek miydi?*

"Şimdi Atilla Akın'ın kızı Firuze Akın olarak dün geceki saldırıya kan kusturmam, tehditler savurmam ve ödenecek bedellerden bahsetmem gerekir. Benden hepinizin beklentisi bu, farkındayım ama şimdi tam bu noktada, beni ailem de geriye kalan herkes gibi televizyondan izlerken söylemeliyim ki yalnızca Firuze olarak birkaç cümle kuracağım."

Bedenimi Ali Ecevit Tarhan'a yasladım. Çünkü düşmek için çok büyük bir yük taşımak gerekmezdi. Çok büyük bir yükten kurtulmak da yeterdi çoğu zaman.

"Dün gece olan saldırı için, beni orada korumaya çalışan herkese minnettar olduğum gibi bana orada şişeler fırlatan tek bir kişiye kızgın değilim. Öfkenizi, davanızı, uğruna çabaladığınız her şeyi anlıyorum ve size yemin ederim ki..." Boğazım düğüm düğüm olmaya başladı. Soğuk soğuk terliyordum. Beni dinleyen herkes de bundan sonraki hayatımın bambaşka olacağını biliyordu. "Yeni bir şey değil bu. İlk oyunu on dokuz yaşında kullanan Firuze'nin, nasıl on dokuz yaşında perde arkasında oy verdiği kişi Atilla Akın değilse, bugün de bu davada haklı gördüğü Atilla Akın değil. Sizsiniz."

Her kelimemde çenem titriyor, dudaklarım büzülüyordu ama ağlamıyordum. Ağlamayacaktım. "Bilmiyorum daha mı zor ama Atilla Akın'la aynı masada, aynı evde savaşmak... Hiçbir zaman kolay olmadı. Sizin gözünüzdeki yerimi, yaşadığımı sandığınız hayatı görebiliyorum ama size yemin ederim ki ben o kişi değilim. Babasının sarayında resim çizen o Rönesans sanatçısı olmadım. Babamın gözünde daima sizinle aynı konumda oldum. Tahmin edersiniz ki size karşı yumuşak başlı olmayan Atilla Akın, kızının da bu görüşünü hiçbir zaman hoşgörüyle karşılamadı."

Gözyaşımın damlayacağını anladığım yerde yüzümü kısa bir an eğdim ve yaşımın akmasına izin verdim. "Bugün burada beni anlayın istemiyorum. Bugün burada yalnızca sizden ayrı bir yerde durmadığımı bilin istiyorum. Seçmediğim soyadın bana biçtiği anlamlar çok büyük ve bir parçası olduğum toplumun bu denli dışına itilmek ama hiçbir zaman da

sanıldığı gibi babasıyla aynı çizgide yürüyen ve onun biricik kızı olmamak, yine de öyle sanılmak çok zor. Yaşamadığım bir hayatın içinde sanılmak bir insanın ne kadar ağırına giderse aynı duyguyla yaşıyorum ve bu inanın çok ağır. Ben nefret ettiğiniz o kişi değilim, hiçbir zaman da olmadım. Sizinleyim ve daima sizinle olacağım. Umuyorum ki kazanan biz oluruz, yolu açık olan biz oluruz."

Ben Firuze Akın değil; yalnızca, bir tek ve tek başına *Firuze*. Yirmi beş yıllık makûs talihimi yendim diyemem ama sırtım dağ gibi kuvvetli bir adama yaslıyken Atilla Akın'ın senelerdir yazdığı fermanını okuyacağı gün yırttım. Atilla Akın adaylığını açıklarken senelerdir *hain* diye adlandırdığı kızı, isminin hakkını verdi. Ben Firuze, bunu yaparken sırtımı, babamın hayatını yok ettiği *Ali Ecevit Tarhan'ın* dağ gibi, vatan gibi, toprak gibi gövdesine yasladım.*

Devam edecek.

Ninova